

Người Đàn Ông Của Tôi

Contents

Người Đàn Ông Của Tôi	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2: Chương 2	8
3. Chương 3: Chương 3	8
4. Chương 4	8
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	40
14. Chương 14	43
15. Chương 15	46
16. Chương 16	50
17. Chương 17	53
18. Chương 18	56
19. Chương 19	60
20. Chương 20	65
21. Chương 21: Chương 21	69
22. Chương 22: Chương 22 - T	69
23. Chương 23	71
24. Chương 24	73
25. Chương 25	77
26. Chương 26	79
27. Chương 27: Chương 27.1	84
28. Chương 28	86
29. Chương 29	88
30. Chương 30	91
31. Chương 31	94
32. Chương 32	98
33. Chương 33	102
34. Chương 34	105
35. Chương 35	108
36. Chương 36	111
37. Chương 37	113
38. Chương 38	115
39. Chương 39	119
40. Chương 40	124
41. Chương 41	129

42. Chương 42	133
43. Chương 43	136
44. Chương 44	140
45. Chương 45	144
46. Chương 46	146
47. Chương 47	147
48. Chương 48: Chương 48	151
49. Chương 49	151
50. Chương 50	155
51. Chương 51	158
52. Chương 52	162
53. Chương 53	166
54. Chương 54	169
55. Chương 55	173
56. Chương 56	178
57. Chương 57	182
58. Chương 58	186
59. Chương 59	190
60. Chương 60	193
61. Chương 61	197
62. Chương 62	202
63. Chương 63	206
64. Chương 64	210
65. Chương 65	213
66. Chương 66: Chương 66	218
67. Chương 67	221
68. Chương 68	225
69. Chương 69	229
70. Chương 70	233
71. Chương 71	236
72. Chương 72	240
73. Chương 73	243
74. Chương 74	248
75. Chương 75	252
76. Chương 76	257
77. Chương 77	261
78. Chương 78	267
79. Chương 79	272
80. Chương 80	277
81. Chương 81	282
82. Chương 82	286

Người Đàn Ông Của Tôi

Giới thiệu

Trên thế giới này có nhiều tình yêu như vậy: tình yêu đồng tính, tình yêu hai giới, tình yêu xế bóng,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-dan-ong-cua-toi>

1. Chương 1

Thư Tình đi từ từ ra khỏi cổng chính của giảng đường thì thấy ở đằng xa có một chiếc xe Volvo màu đen đang đứng đợi cô. Cô vội vàng cúi đầu giả vờ như không thấy, sau đó bước nhanh hơn đi về phía con đường nhỏ.

“Thư Tình”. Giọng nói trầm thấp đó vang lên phá vỡ sự yên tĩnh của giảng đường không người, vang vào trong tai cô.

Thư Tình không lên tiếng, bước chân cũng nhanh hơn, cô vô thức nắm chặt quyển “Giáo trình tiếng Pháp căn bản” trong tay, khẩn trương đến nỗi sống lưng cũng cứng đờ.

Cố Chi biết cô đang trốn tránh anh, anh không nói hai lời, dứt khoát bước nhanh về phía cô, nắm chặt lấy cổ tay cô, thản nhiên nói một câu: “Lên xe”.

Thư Tình giật mình suýt nhảy dựng lên, cô xoay người thật nhanh sang chỗ khác, cố gắng giữ bình tĩnh nói: “Giáo sư Cố, có gì thì thầy hãy nói ở đây đi, em còn phải....”. Cô chần chờ trong chốc lát, suy nghĩ nhanh trong đầu, “Em còn phải xuống văn phòng một chuyến, phụ đạo viên có tài liệu muốn em chỉnh lại”.

Ánh mắt Cố Chi lạnh xuống, anh lạnh lùng nói một câu: “Vậy sao? Vừa rồi khi tôi tới đây, tôi còn gặp em ấy đang lấy xe ở bãi đậu xe, chuẩn bị về nhà”.

Sắc mặt Thư Tình cứng đờ, ngưng ngưng ho một tiếng, không nói gì nữa.

Đối phương nhanh chóng buông lỏng tay ra, chỉ nói lại một lần: “Lên xe”.

Ánh mắt của anh sắc bén, không cho phép cự tuyệt, Thư Tình rốt cuộc chấp nhận theo anh lên chiếc xe Volvo màu đen kia.

“Dây an toàn”. Anh lại ra lệnh ngắn gọn.

Thư Tình bèn yên lặng thắt dây an toàn, đúng lúc cô thắt xong, người bên cạnh bỗng nhiên đập mạnh chân ga mà không hề báo trước, cả người Thư Tình giật mạnh về phía sau, cô hết hồn ngồi vững lại trên ghế, còn ô tô thì nhảy mất đã đi ra ngoài.

Cô thề là cô chưa từng nghĩ, thầy Cố dịu dàng xa cách, ôn nhuận như ngọc lại có ngày chạy xe nhanh như hôm nay!

Thư Tình ngồi cạnh vị trí lái xe, cô nhìn thấy cảnh tượng trước mắt chạy nhanh như cắt, sắc mặt người đàn ông ngồi cạnh cô lạnh như băng đủ để có thể đông cứng cô, môi anh mím chặt lại giống như cả thế giới đều đắc tội anh.

Đột nhiên cô không dám nói câu nào, chỉ có thể ngậm chặt miệng lại, ép buộc chính mình không được hoảng hốt.

Đúng vậy, tại sao cô phải hoảng? Rõ ràng cô là người nói, bị cự tuyệt cũng là cô, bây giờ người nên chột dạ không phải là thầy Cố đang chạy xe như bay này sao? Cô mới là người nên tức giận chứ?

Tư Tình cắn chặt môi, càng nghĩ càng khó chịu, cuối cùng cô quay mặt nhìn ra ngoài cửa xe, nhìn cảnh sắc ngoài kia lướt qua nhanh chóng, lúc này cô mới nhận ra bọn họ đã ra khỏi trường học, đang chạy như bay trên đường cái rộng rãi.

Nhưng bầu không khí căng thẳng này không tồn tại lâu, ngay lúc cô nghĩ rằng Cố Chi sẽ không dừng lại thì đột nhiên anh lại đạp phanh, vì thế con Volvo dừng đột ngột tại chỗ. Tư Tình theo quán tính hơi nhào người về phía trước, lúc này cô mới quay người nhìn anh.

Cố Chi yên lặng nhìn về phía trước, vẻ mặt anh căng thẳng như tượng thạch cao, lạnh lùng hỏi cô: “Em đã trốn tránh lâu như vậy, chơi có vui về không?”.

Tư Tình bị bộ dạng trước đây chưa từng có của anh dọa sợ đến mức ngẩn người, sau đó cô vô thức gật đầu, sắc mặt của Cố Chi càng khó nhìn.

Anh nghiêng mặt nhìn cô, ánh mắt anh như hận không thể bóp chết cô ngay lập tức, Tư Tình bị ánh mắt của anh dọa ngồi yên trên ghế, không dám động dậy.

Ánh mắt của Cố Chi thay đổi bất ngờ, cuối cùng anh âm trầm nhìn thẳng vào cô, thản nhiên nói một câu: “Sao thế, không phải lúc trước còn nói thích tôi sao? Nhanh như thế mà em đã thay lòng sao, hận không thể biến mất trước mặt tôi, mắt không thấy thì tâm không phiền hả?”.

Anh không nói đến thì thôi, vừa nói đến chuyện này thì trong trái tim Tư Tình lại căng thẳng, đau xót.

Đúng vậy, cô đúng là có bệnh, cô biết rõ anh là thầy giáo của cô, biết rõ anh không thể nào tiếp nhận mình, vậy mà cô cứ chạy tới để tự rước lấy nhục. Hôm nay thì tốt rồi, ngay cả người chưa bao giờ nổi giận cũng bị cô làm cho phát bực, lần đầu tiên nổi giận lớn như vậy.

Cô nhìn chằm chằm vào cái túi trước mặt, nhỏ giọng nói: “Đúng vậy, tốt nhất là em không bao giờ xuất hiện trước mặt thầy nữa, đúng như thầy nói, mắt không thấy thì tâm không phiền, như vậy mới có thể quên những lời nói ngu xuẩn của em.... Rõ ràng chính thầy mới là người không muốn gặp em.... Em làm như những gì thầy muốn, thầy còn không hài lòng chỗ nào?”.

Cố Chi không nói gì một lúc, một lúc sau, dường như anh đã tỉnh táo hơn, sắc mặt cũng không còn căng thẳng như trước. Anh quay đầu nhìn về phía bóng đèn phồn hoa, lạnh nhạt nói. “Những lời nói ngày đó, đều là thật sao?”.

“Ai mà đem những chuyện đó ra nói đùa chứ?”. Tư Tình nói mà lòng đau xót, thì ra lòng tin cơ bản anh cũng không cho cô.

Cố Chi trầm mặc một lát, nói nhẹ, “Em còn nhỏ”. Rất cuộc anh cũng khôi phục lại hình tượng là giáo sư Cố ôn tồn nho nhã của thường ngày.

Nhìn đi, cô biết ngay là thế nào kết quả cũng sẽ như vậy mà. Ánh mắt Tư Tình không hề rời khỏi hộp giấy, chỉ là cường điệu nói: “Em đã tròn hai mươi tuổi, đã là người lớn”.

Vậy thì thế nào, cô vẫn nhỏ hơn anh sáu tuổi.

“Ở tuổi này của em, sẽ dễ có cảm tình với người khác, mà tôi lại là thầy giáo của em, cho nên càng dễ sinh ra yêu thích hoặc là có cảm tình. Có lẽ chính em cũng không rõ tình cảm của em rốt cuộc là tình cảm gì, là yêu thích hay là sùng bái, hoặc là.....?”. Anh ngừng ở đây, nói một cách ẩn ý.

Không chấp nhận cô thì thôi, lại còn chất vấn tình cảm của cô.

Tư Tình quay đầu nhìn anh, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Em nghĩ là em còn hiểu rõ tâm ý của em hơn là thầy, thầy có thể từ chối em, nhưng không có tư cách hoài nghi tình cảm của em”.

Cho nên bây giờ anh muốn nói những lời này làm gì? Để khuyên cô? Phân tích tình huống để làm cô chết tâm?

Anh đúng là người hiền lành, đến lúc này vẫn không quên suy nghĩ cho đối phương. Thư Tình buồn bã đến cực điểm, xoay người sang chỗ khác định đẩy cửa đi.

Nhưng Cố Chi còn nhanh hơn cô, anh nhẹ nhàng ấn khóa cửa, hai người bị vây trong không gian nhỏ nhỏ của chiếc xe Volvo.

Thư Tình quay đầu, trợn mắt nhìn anh: “Mở cửa!”.

“Nghe tôi nói hết đã”. Hai tay anh đặt lên tay lái, thở dài, không để ý đến sự phẫn nộ của cô. Anh bình tĩnh nhìn về phía trước, nói. “Trước khi tỏ tình em đã suy nghĩ kỹ chưa? Tôi là thầy giáo, em là học sinh, nếu như tôi từ chối em.... Em nghĩ xem sau này, trong tiết học của tôi, em sẽ dùng thái độ gì để đối mặt với tôi?”.

“Chưa từng lo lắng qua, nhưng mà bây giờ em đã biết, cũng sẽ không tồi hơn hôm nay, bởi vì thầy đã từ chối em rồi”. Trong lòng của cô rất khó chịu, cô không hiểu vì sao anh còn muốn vạch vết sẹo của cô ra.

“Vậy nếu như tôi tiếp nhận em, em nghĩ rằng em sẽ tốt hơn bây giờ sao?”. Anh đột nhiên quay đầu sang nhìn cô, đôi mắt sáng như đuốc, bình tĩnh nói. “Em có nghĩ đến người khác sẽ nhìn em như thế nào không? Tình yêu thầy trò không giống trong những quyển tiểu thuyết viết, cũng không phải chỉ cần em cảm thấy hai người có tình yêu thì người khác sẽ tiếp nhận em. Nếu như em ở cùng với tôi, có lẽ em sẽ phải chịu đựng những ánh mắt không thân thiện của mọi người, thậm chí là công kích, vũ nhục, chửi bới, lăng mạ. Em đã nghĩ qua những điều này chưa?”.

Anh nói một lúc nhiều như vậy, hiển nhiên là anh đã suy nghĩ rất nhiều.

Thư Tình nhìn anh, cảm xúc trên mặt từ từ rút đi, cuối cùng cô rũ mắt xuống, nhẹ nhàng nói, “Em chưa từng nghĩ nhiều như vậy, bởi vì trong mắt em, những điều này đều không thể là lý do ngăn cản em thích thầy”.

Từng câu từng chữ cô nói ra bao hàm cả sự chua cay và uất ức, nhưng qua lời nói của cô lại biến thành một lần tỏ tình đầy dũng khí.

Ánh mắt Cố Chi trầm xuống, anh không biết có thể dùng từ gì thích hợp để nói với cô.

Tất cả đều khác với những gì anh mong đợi, ngang nhiên chạy đi theo một phương hướng mà anh không xác định.

Cố Chi ôm mũ, đi ra khỏi giảng đường, bên trong khu nhà học vô cùng yên tĩnh, dường như sau giờ học mọi người đều đã rời khỏi đây.

Vài học sinh ở lại hỏi đề cũng cười cười vẫy tay với anh, “Thầy Cố, hẹn gặp lại!”.

Anh gạt đầu, bắt đầu đi xuống lầu.

Trên đầu là đèn quang cảm, chỉ khi nào đi đến thì nó mới sáng lên. Đến chỗ rẽ của tầng hai, bước chân của Cố Chi bỗng chậm lại, ánh mắt nhìn về phía cuối hành lang.

Cách một đoạn không gian tối mù, nơi đó có một ánh đèn mỏng manh, một nam một nữ đang nằm sấp trên tường không biết đang làm gì thính thoảng phát ra âm thanh kỳ quái.

“Làm sao bây giờ? Mắc kẹt rồi, không động đậy được!”.

Giọng nói của nữ sinh hơi run run: “Cậu nhẹ một chút, này, tớ bảo cậu nhẹ một chút mà, cậu không biết là làm thế sẽ đau à?”.

Cố Chi nhíu mày, thị lực của anh vẫn luôn tốt, mặc dù ở cự ly xa anh không nhìn thấy diện mạo nhưng vẫn có thể thấy được quần áo của hai người.

Hai người đó vẫn còn là học sinh.

Buổi tối khuya, lại làm loại chuyện này ở khu nhà học, quả nhiên là Trung Quốc đã mở cửa cải cách lâu rồi.

Anh không nói gì bước chân rời đi.

Thư Tình chớp mắt một cái, nhìn thấy một bóng người biến mất ở hành lang, “Dư Trì Sâm, vừa rồi hình như có người nhìn chúng ta”.

Cuối cùng Dư Trì Sâm cũng nâng người lên, nâng tay giơ con rùa vừa rơi vào thùng rác đưa cho cô, vẻ mặt u oán nói: “Nhìn thì nhìn, đó không phải là trọng điểm! Trọng điểm là vì Pound nhà cậu mà suýt chút nữa tớ đã bị đau thắt lưng quan trọng nhất của người đàn ông rồi! Còn nữa, cậu nhìn tay của tớ xem, bị kẹt thành cái dạng gì rồi?”.

“Thắt lưng có quan trọng với cậu như vậy à?”. Thư Tình đau lòng nhận lấy Pound: “Tớ nói cậu nhẹ tay một chút rồi, trong thùng rác có nhiều thứ lung tung gì đó, đụng vào nó thì làm sao bây giờ”.

Cô cẩn thận xem xét đầu và tứ chi của con rùa nhà mình, nhìn thấy nó nhanh nhẹn rụt về tránh sự quấy rầy thì nhẹ nhàng thả ra.

Hôm nay là ngày thứ hai sau khai giảng, phụ đạo viên giao cho cô lên kế hoạch tổ chức chào đón tân sinh viên. Bởi vì trong phòng ngủ, Trần Niệm Niệm mang con mèo đến, nói là tạm thời để trong phòng ngủ, do bố mẹ cô ấy đi công tác nên để trong nhà không ai chăm sóc. Thư Tình sợ Pound bị con mèo cắn đi mất, nghĩ đi nghĩ lại, cô nghĩ mang theo bên người là chắc chắn nhất.

Không ngờ lúc dọn dẹp phòng lại để Pound rơi vào thùng rác, cô đành phải gọi Dư Trì Sâm chân dài, người cao 1m85, tới cứu trợ.

Hai người ra khỏi khu nhà học đi về phía ký túc xá, lúc đi qua bãi đỗ xe thì Dư Trì Sâm gặp người quen.

Bên đường có một người đàn ông đang chuẩn bị đội mũ xe máy màu trắng, bên trên là một con bướm màu đen, mặc áo sơ mi trắng, quần âu màu đen, có lẽ không phải là học sinh.

Thư Tình nhìn trộm anh vài lần, lúc này người đó đã đội mũ lên đầu, chân dài nhấc qua, động tác lưu loát ngồi trên chiếc xe mô tô trắng đen, chuẩn bị khởi động máy.

Bây giờ vẫn còn có người chạy xe mô tô đến trường học..... Thư Tình muốn cười, không ngờ Dư Trì Sâm bỗng nhiên mở miệng, hô to người nọ một câu: “Thầy Cố?”.

Thầy Cố?

Thư Tình thấy người đó quay đầu lại, thấy Dư Trì Sâm thì gật đầu, ngay sau đó hình như ánh mắt dừng lại trên người cô.

Cô nói hình như là vì anh ta đang đội mũ xe máy, đèn đường buổi tối cũng không sáng lắm, trước kính mũ xe máy là một mảng nhỏ ánh sáng phản quang, Thư Tình không xác định được có phải anh ta đang nhìn cô hay không.

Động tác Cố Chi dừng lại trong chốc lát, giữ nguyên động tác như vậy trong vài giây, sau đó lại nghiêng đầu nhìn Dư Trì Sâm, giống như là hiểu ra cái gì.

Anh đạp ga, chiếc mô tô uy phong lẫm lẫm biến mất khỏi tầm mắt hai người, mất hút ở ngõ rẽ.

Thư Tình vừa đi vừa hỏi, “Thầy Cố? Là thầy Cố nào?”.

“Là thầy giáo tiếng Pháp cơ bản của bọn tớ kỳ này, lần trước tớ lên văn phòng đã gặp thầy ấy”.

“Nhìn còn rất trẻ”.

“Đúng vậy, vừa học thạc sĩ ở bên Pháp xong thì về trường làm giáo sư luôn, cho nên mới còn trẻ như vậy. Nghe nói thầy ấy từng nhận được học bổng của chính phủ Pháp, ngoài ra còn là một nhân vật truyền kỳ, vậy mà cậu lại không biết, đúng là uống công lẫn lộn một năm trong trường”. Dư Trì Sâm rút cuộc cũng bắt đến nhược điểm của Thư Tình, tranh thủ cười cô.

Thư Tình xì một tiếng, tám lạng nửa cân, nói lại, “Người lấy được học bổng cũng đâu phải cậu, cậu đắc ý cái gì? Chẳng lẽ cậu coi trọng thầy Cố, quyết định kim phong ngọc lộ nhất tương phùng (*), gần quan được ban lộc? Nhưng mà cậu có nghĩ đến thầy giáo của các cậu khí phách như vậy, sợ là không phải cùng loại người với cậu, cậu nên nghĩ kỹ, đừng để chưa ra trận đã chết, từ sau quân vương chả lâm triều”.

(*)Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng: Trích trong bài “Thước kẻu tiên”.

Dư Trì Sâm nặn từ trong kẽ răng một câu, “Hừ, miệng cậu phun ngà voi một lần thì sẽ chết à?”.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chuẩn bị tới chỗ rẽ, tiếng nói hơi lớn, quấy rầy đến người đang mua đồ ở cửa hàng tiện lợi.

Cố Chi ngồi trên mô tô, dùng một chân chống, đang đợi ông chủ mang đồ ra cho anh, lúc này ánh mắt anh nhìn thẳng vào bọn họ.

Bởi vì phải mua đồ cho nên anh lấy mũ xuống ôm trên tay. Cho nên bây giờ Thư Tình mới thấy được toàn bộ diện mạo của anh.

Mặt mũi thanh tuyền, khuôn mặt lịch sự tao nhã, ánh mắt đen nhanh sáng ngời, người ta nhìn vào sẽ nghĩ đó là một viên đá quý đắt tiền.

Trong nháy mắt đó, Thư Tình rất kinh ngạc, không chỉ vì diện mạo của anh, mà còn bởi vì ánh mắt anh nhìn cô dường như không được tốt.... Cô đoán chắc là anh đã nghe được đoạn đối thoại của cô và Dư Trì Sâm.

Phụt, có lẽ anh cũng biết người bắt đầu là Dư Trì Sâm rồi...

Dư Trì Sâm cũng vừa nghĩ đến điểm này, sắc mặt suy sụp hẳn, nhưng vẫn phải nở nụ cười tươi: “A, thầy Cố, thầy còn chưa về sao?”.

Đúng lúc này ông chủ cửa hàng tiện lợi mang túi sữa chua đi ra, đưa cho Cố Chi: “Thầy Cố, tổng cộng là mười hộp, đều là vị mà thầy muốn”.

Cố Chi nhận lấy đồ, trả tiền, sau đó khởi động mô tô đi, khi hẳn đi thì hai người kia đã đi xa, nhìn bóng lưng cũng biết hai người đó còn đang cãi nhau.

Dư Trì Sâm oán trách Thư Tình làm cậu có ấn tượng xấu trước mặt thầy giáo, Thư Tình cười tủm tỉm hỏi cậu ta: “Cậu muốn có ấn tượng tốt làm cái gì? Chẳng lẽ cậu thật sự muốn cùng thầy Cố ‘kim phong ngọc lộ, nhân gian vô số’(*)?”.

(*) Vẫn là câu nói trong bài thơ Thước kẻu tiên.

Cái gì có thể nhịn, chứ cái này thì không thể nhịn.

“Cút!”.

Thước kẻu tiên - Tần Quan

Tiên vân lộng xảo,

Phi tinh truyền hận,

Ngân Hán điều điều ám độ.

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng,

Tiên thẳng khước nhân gian vô số.

Nhu tình tự thủy,

Giai kỳ như mộng,

Nhấn cổ thước kẻu quy lộ!

Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì,

Hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ ?

Dịch nghĩa

Tùng đám mây màu nhỏ khoe đẹp

Sao bay truyền cho nhau nỗi hận

Sông Ngân với vợ thắm vượt qua

Gió vàng móc ngọc một khi gặp nhau
Hơn hẳn bao lần ở dưới cỏi đời
Tình mềm tựa nước
Hẹn đẹp như trong giấc mơ
Không nỡ nhìn cầu Ô Thước là lối về
Hai mối tình đã thật sự là lâu dài
Há đâu cứ phải gặp nhau chiều chiều sớm sớm

2. Chương 2: Chương 2

3. Chương 3: Chương 3

4. Chương 4

Lúc Thư Tình lên cấp 3, cô từng nghe thầy giáo chủ nhiệm nói một đoạn, đại ý chính là học sinh chỉ vất vả ba năm học trung học này, chỉ cần thi lên đại học thì có thể sảng khoái hưởng thụ cuộc sống bốn năm đại học. Khi đó cô còn khá hồn nhiên nên coi lời nói của giáo viên là chân lý, cô cứ cho rằng chỉ cần rời khỏi trung học là sẽ thoát bể khổ, có thể dễ dàng vui vẻ trong bốn năm.

Tiếc rằng sau khi lên đại học cô mới biết được làm giáo viên trời sinh có cái lưỡi không cần uốn ba tấc có thể dạy học, cũng có thể dọa người. Sau khi lên đại học, cô càng cảm thấy không phải cô chơi bốn năm mà là đại học chơi cô bốn năm.

Đại học C là trường trọng điểm của quốc gia, mà khoa ngoại ngữ của trường đại học C càng là khoa trọng yếu nhất, vì vậy khoa yêu cầu học sinh đi học bốn năm như một, buổi sáng vào học lúc 7h30 thì phải đi sớm hơn nửa giờ.

Thư Tình liếc nhìn điện thoại di động, cách giờ vào lớp buổi sáng còn 10 phút, cô cầm cái bánh ngọt dâu tây ở trong ngăn bàn đi ra ngoài, đi thẳng đến ban công cuối hành lang.

Cô mở giấy bọc ra cứ như vậy cầm, một tay thì cầm bánh ngọt nhét vào miệng. Cô và Tần Khả Vi thích ngủ nướng cho nên buổi sáng hai người đều rất vội, mỗi ngày đều chỉ có thể mua bánh ở tiệm bánh bên dưới kí túc xá làm đồ ăn sáng.

Buổi sáng, gió hơi lớn, cô nằm trên lan can, tay cầm giấy gói khe lắc, cuối cùng, giấy gói không cầm chắc, túi nylon bị gió thổi đi, xoay vài vòng trên không trung sau đó từ từ rơi xuống.

Cô đang ở trên tầng ba, vội vàng ngó đầu xuống nhìn.

Ngay phía dưới ban công là cửa hông của phòng giáo vụ, lớp học buổi sáng chưa bắt đầu, những bộ môn khác còn chưa có người tới, thế nhưng khi Thư Tình cúi xuống nhìn thì vừa vặn có một người đi về phía này.

Túi giấy gói chao đảo, rơi xuống đất, vừa vặn lại rơi xuống ngay trước mặt người kia, anh ta hơi ngừng lại, dừng bước chân, ngẩng đầu lên nhìn.

Thư Tình quần bách, đang định mở miệng giải thích thì khi ánh mắt nhìn vào người nọ bỗng nhiên sững sốt.

Người đàn ông mặc tây trang màu xám tro nhạt, trên mặt không có biểu cảm gì, lúc ngẩng đầu nhìn cô, anh khẽ nhíu mày.

Đó lại là thầy giáo Cố.

Cô bối rối, sau đó mới nhớ ra mình nên mở miệng giải thích nhưng đối phương lại nói trước cô với giọng nói không nghe ra cảm xúc, “Ồ tầng ba không có thùng rác hay sao?”.

Thư Tình vội nói: “Không phải, là em cầm không chắc, không cẩn thận mới làm nó rơi xuống”.

Cố Chi không nói nữa, anh cúi người cầm túi giấy gói lên, sau đó sải bước đi tới cửa phòng giáo vụ, bỏ đồ trong tay vào trong thùng rác.

Ánh mắt Thư Tình bị mái hiên chắn mưa che khuất, rốt cuộc không nhìn thấy Cố Chi, cô xoay người chạy ra khỏi ban công, chạy xuống dưới tầng.

Cuối cùng khi tới ngã rẽ tầng hai cô dừng lại, vì cô thấy thầy Cố đang đi về phía cuối hành lang tầng hai, Thư Tình không nghĩ nhiều, đuổi theo và gọi: “Thầy Cố”.

Cố Chi dừng bước, xoay người lại, khi nhìn thấy Thư Tình cũng không có biểu cảm gì.

Thư Tình lại cảm thấy ánh mắt của anh đã nói lên tất cả, vì vậy cô không cam tâm nói: “Thầy Cố, thật sự không phải em cố tình ném rác bừa bãi, em chỉ không cầm chắc ——”.

“Tôi biết rồi”. Anh chặn lại lời cô..., gật đầu một cái, tay phải vẫn ôm chiếc mũ bảo hiểm trắng, lại xoay người tiếp tục đi.

Thư Tình bị thái độ lạnh nhạt của anh dọa sợ, trong một lúc vẫn đứng yên không nhúc nhích. Cho đến khi bóng dáng người nào đó quẹo phải rời khỏi tầm mắt cô, đi vào trong một phòng học, cô mới xoay người đi về phía tầng ba.

Cô không biết thầy Cố có tin lời cô hay không,.... Mặc dù ném đồ linh tinh không phải là chuyện gì lớn, nhưng anh vốn không có ấn tượng tốt với cô, lần này sợ rằng lại càng xấu.

Thư Tình có chút đỡ khóc đỡ cười, vừa mới vào học không bao lâu, khéo cô đã trở thành học sinh có hạnh kiểm xấu nhất trong mắt thầy Cố rồi.

Các trường đại học thường khai giảng khá là muộn, phải khoảng ngày mười mấy tháng chín, vì vậy mới học được có mấy tuần thì đã tới ngày nghỉ quốc khánh dài, khiến một đám học sinh mừng rỡ kêu hoan hô trong kí túc xá. Thật ra thì buổi tối trước ngày nghỉ, có rất nhiều người đã có ý định chuẩn em, nhưng cán bộ kiểm tra kỷ luật đều để kiểm tra phòng ngủ, nếu như bị kiểm tra ra là về trước thì sẽ xử phạt cảnh cáo không cần nói nhiều.

Vì vậy trong tiếng hoan hô còn xen lẫn vài tiếng oán trách, đặc biệt là những người chiều hôm đó không có lớp, còn phải cố ở lại cho đến sáu rưỡi sáng ngày hôm sau ký túc xá mở cửa mới có thể đi về.

Chỉ là cũng có một vài người vui vẻ, giống như Tần Khả Vi, cô ấy không phải là người của thành phố này, nhà cũng ở xa, dù sao nghỉ cô ấy cũng lười về nhà, nhìn đám người kia vui buồn lẫn lộn, trong lòng cô lại rất vui vẻ.

Thư Tình đối với vẻ mặt hả hê của cô thì tức sùi bọt mép, cắn răng nghiêng lợi, bởi vì nhà của Thư Tình ở thành phố bên, đi xe của trường đến trạm xe tổng hợp, sau đó cô bắt xe bus về nhà là có thể trở về, trước sau không đến hai giờ.

“Cậu xem, ngay cả ông trời cũng muốn cậu ở lại với tớ một đêm. Tiểu mỹ nhân, làm sao mà vội vã vậy? Nàng hãy ở lại đây phục vụ tốt cho gia một đêm”. Tần Khả Vi niết gương mặt của cô.

“Muốn Lâm Từ sống lại thì trước tiên đưa Kim Cương Toản ra đây cho tớ coi”. Thư Tình đánh giá cô từ trên xuống dưới, dừng lại giữa hai chân một cách xấu xa, trên tay cũng không rảnh rỗi, thuận tay ôm một túi dương mai trên bàn xé ra, lấy một quả ném vào miệng.

“Quả nhiên đủ bỉ ổi, tớ nói cả người cậu tràn đầy bạo khí mà cậu còn không thừa nhận!”. Tần Khả Vi nhào lên giành ăn, “Đồ ăn thì cùng hưởng”.

“Ồ, đã làm tổn thương tớ còn muốn ăn của tớ, cậu nghĩ hay vậy!” Thư Tình và Tần Khả Vi đùa giỡn một chút nhưng sau đó vẫn đưa gói dương mai qua.

Điều kiện phòng ngủ ở đại học C rất tốt, ngoại trừ việc toilet là chung ôi tầng thì các điều kiện sinh hoạt cũng rất tốt, giường trên là giường, bên dưới là bàn học và tủ quần áo, trên mặt bàn là giá sách. Điểm không tốt duy nhất là không có điều hòa, sáu người trong một căn phòng chỉ có một cái quạt điện, giường của Thư Tình ở bên trái cửa ra vào, gió thổi không tới.

May mà bây giờ là mùa thu, cô và Tần Khả Vi nằm sấp ở trên bàn nói chuyện linh tinh nhằm chán.

“Vừa mới vào đại học, tớ nghe người ta nói tiếng Anh chuyên ngành chính là học chuyên nghiệp, tớ còn gấp, nhiệt tình dâng cao cảm thấy sau này nhất định tớ có thể học rất tốt, sau bốn năm nhất định sẽ xem phim Mỹ không có gì trở ngại. Cuối cùng hết năm nhất ngây ngô đại đột, tớ lại phát hiện lượng từ ngữ hình như còn ít dần.....”. Tần Khả Vi thở dài, “Quả nhiên là giai đoạn sau của học ngôn ngữ thì phải dựa hoàn toàn vào mình, đừng hy vọng là đi học có thể học thêm chút gì”.

Thư Tình hiểu rất rõ điểm này, cô gật đầu: “Nhưng mà cũng may, học kỳ này có tiếng Pháp, học một ngôn ngữ mới cũng khá thú vị”.

“Nhưng thật ra, thầy giáo mới có vẻ thú vị”. Tần Khả Vi cười, “Cô chủ nhiệm bộ môn khá xinh đẹp, thầy Cố thì không cần nói, lần trước tớ đưa ảnh chụp của thầy cho bạn học cấp 3 của tớ xem, các cô ấy còn nói hôm nào sẽ bắt xe buýt ngồi ba tiếng để đến trường mình nghe thầy giảng bài đấy. Tất nhiên là tớ từ chối rồi, cậu cũng biết Vệ Giới, một trong bốn mỹ nam chết như thế nào rồi”.

Thư Tình cười thành tiếng, đương nhiên là cô biết, không phải là Vệ Giới đi từ quê lên kinh thành, bởi vì xinh đẹp nổi danh cho nên hấp dẫn vô số người dân, trên đường vây kín đến nỗi nước chảy không lọt, kết quả Vệ Giới bị nhìn đến nỗi về nhà sinh bệnh rồi chết sao?

Cười thì cười nhưng khi nghe cô bạn nói vậy, Thư Tình chợt nhớ tới cái gì, quay đầu sang hỏi, “Đúng rồi, cậu có thấy thầy Cố có thành kiến với tớ không?”.

Tần Khả Vi sững sốt: “Thành kiến gì?”.

“Thì... thầy giống như là luôn nhằm vào tớ. Ví dụ như mỗi lần tớ cảm thấy thầy sẽ gọi tớ trả lời câu hỏi, lúc tớ giơ tay lên thì thầy đều không nhìn đến, cuối cùng tớ vừa bỏ tay xuống thì thầy lại gọi tớ. Còn có, mỗi lần nói chuyện với cậu đều rất hòa nhã, mỗi lần nói chuyện với tớ đều.....”. Cô suy nghĩ một chút, tổng kết bốn chữ “tiểu lý tàng đao”.

“Cậu nghĩ nhiều quá”. Tần Khả Vi khẳng định nói.

Cô ấy chắc chắn như vậy khiến Thư Tình lại do dự, phun hột quả dương mai ra, hỏi: “Đúng là tớ nghĩ nhiều quá sao?”.

“Nhất định là cậu nghĩ nhiều, thầy Cố là nam thần không dính khói bụi trần gian rồi, làm sao có thể chú ý mảnh vụn như cậu? Cho nên cậu đừng nghĩ thầy đối với cậu có vài phần coi trọng, đây nhất định là ảo giác”. Tần Khả Vi kết luận, “Cậu chỉ là dát vàng lên mặt mình, tự lừa dối mình rằng cả thế giới đều đối xử đặc biệt với cậu”.

Thư Tình cắn răng một cái, đoạt lại túi dương mai trong tay cô ấy, “Cậu lăn đi tìm nam thần mời cậu ăn đi”.

Khi Thư Tình bưng chậu nước đi rửa mặt, bàn chải đánh răng vừa đưa vào trong miệng thì đúng lúc nghe được tiếng nói chuyện đằng sau lưng, trong lúc nói chuyện hình như còn nhắc tới ba chữ “thầy Cố”, động tác trên tay cô dừng lại, tai dựng đứng lên.

Đứng ở vòi nước phía sau, một bạn nữ chuyên ngành tiếng Pháp nói: “Tớ nghe nói thầy Cố đã có bạn gái, là nghiên cứu sinh tốt nghiệp đại học A, hình như cũng là chuyên ngành tiếng Pháp”.

Một bạn khác nói: “Đó không phải là điều bình thường sao? Đã bằng đó tuổi rồi, điều kiện lại tốt như vậy, làm sao có thể độc thân được”.

“Haiz, vậy mà tớ còn nghĩ sẽ học giỏi tiếng Pháp, sau đó thầy ấy sẽ chú ý đến tớ, ai ngờ thầy có bạn gái rồi”. Bạn gái đó rất tiếc nuối, sau đó lại động viên mình, “Nhưng mà không sao, dù sao thì thầy ấy cũng sẽ không chú ý đến tớ nên sớm vung kiếm chặt đứt tơ tưởng cũng tốt”.

Thư Tình bị câu nói, “vung kiếm chặt đứt tơ tưởng” chọc cười, ngụm nước trong miệng phun ra ngoài. Hai nữ sinh quay đầu lại nhìn cô một cái, cô vội vàng cầm đầu cầm cổ đánh răng xong, tùy tiện rửa mặt sau đó bưng chậu về phòng ngủ.

Sau khi trở về phòng ngủ, Thư Tình lên mạng, nhìn thấy Dư Trì Sâm đang online trên QQ, cô suy nghĩ một chút, nhắn, “Cậu có biết khóa trước lớp tiếng Pháp chuyên ngành tốt nghiệp ra sao không?”.

Bên kia dờng một chút rồi trả lời: Không biết, chỉ nghe nói là tỷ lệ làm việc rất cao, còn có hai nữ sinh làm việc trong đại sứ quán Pháp.

Thư Tình thần thần bí bí nói: Tớ biết rõ nguyên nhân.

Dư Trì Sâm viết đúng một câu: Nói!

Thư Tình: học là vì nam thần!

Dư Trì Sâm: ????

Thư Tình gõ nhanh: sao cái gì, nam thần Cố Chi chính là niềm khích lệ để bộ môn tiếng Pháp đi về phía huy hoàng, đi về phía thành công, tiến về một tương lai tốt đẹp.

Cô nghĩ một chút, lại viết thêm một câu: Cố gắng lên, bạn hiền, cậu cũng có thể!

Dư Trì Sâm tức giận quăng một câu: Cút!

Rốt cuộc kỳ nghỉ quốc khánh dài hạn cũng đã tới, lúc Thư Tình về đến nhà đã là sáu giờ chiều, giờ này cũng là giờ mà mẹ Thư Tình tan việc.

Thư Tình xách hành lý nhỏ mở cửa đi vào để cho bà niềm vui bất ngờ, cuối cùng khi cô đứng ở cửa ra vào sờ soạng trong túi một lúc lâu cũng không thể lấy chìa khóa nhà ra. Cô nóng nảy, tìm nhiều lần trong đồng sách mới nhớ lúc cô đi về hơi gấp, hình như không để chìa khóa vào trong túi sách, có lẽ bây giờ chum chìa khóa vẫn còn đang ngủ ngon trong ngăn kéo ở phòng ngủ.

Bất đắc dĩ cô đành bỏ túi hành lý xuống, đặt bọc sách lên trên túi hành lý, nhấn chuông cửa.

Nhưng mà ấn một lúc vẫn không thấy có người ra mở cửa, Thư Tình giật mình, lấy điện thoại di động gọi điện ẹ, kết quả trong điện thoại truyền đến tiếng nói, “Số điện thoại bạn gọi không liên lạc được”, nhất thời cô dở khóc dở cười.

Nếu cô biết sẽ như thế này thì cô đã gọi điện thông báo ẹ, bây giờ thì tốt rồi, không vào được cửa, cũng không liên lạc được với mẹ.

Cô tìm trong túi sách một tờ giấy trắng, đặt ở bậc cầu thang sau đó ngồi xuống, lại mở quyển sách điện tử bắt đầu đọc tiểu thuyết, còn chưa đọc được hai dòng thì có điện thoại gọi tới.

Trên màn hình hiện lên ba chữ: Trang Kính Vĩ.

Thư Tình ngồi nhìn màn hình, ngây người vài giây, sau đó mới ấn nút nghe, để điện thoại bên tai nói nhỏ: “Alo?”.

Cô nghe đối phương nói chuyện, sau đó mới trả lời: “Không có, được nghỉ rồi, con vừa trở về... còn chưa có, mẹ không ở nhà, con quên không mang chìa khóa, cho nên không vào được.... À?”.

Cô chần chờ trong chốc lát, mới hỏi: “Cha đang ở chỗ nào?”.

Trước khi cúp điện thoại, cô “Vâng” một tiếng: “Được, con sẽ đến”.

Nhà của Thư Tình ở một chung cư trong trung tâm thành phố, ra khỏi cửa chung cư, sang bên cạnh là một con phố buôn bán.

Cô đi tới một quán cà phê ở con phố bên cạnh, nhìn qua cánh cửa thủy tinh, một người đàn ông ngồi trong góc nhìn thấy cô, hơi nghiêng người về phía trước, phất phất tay với cô.

Thư Tình đi vào cửa, ngồi xuống đối diện với người đàn ông đang nở nụ cười quen thuộc.

“Hành lý của con đâu?”. Trang Kính Vĩ hỏi cô.

“Đang ở ở nhà dì Lý hàng xóm, con đã nói với dì ấy con đi một lát rồi về qua đó lấy”.

“Cũng tốt, như vậy cũng được”. Trang Kính Vĩ gật đầu, cười một tiếng mà nếp nhăn ở khóe mắt lộ ra, ông đang định mở miệng nói cái gì thì một người phục vụ cầm thực đơn đi tới, vì vậy ông lại yên lặng.

Thư Tình cầm thực đơn nhìn một chút, tiện tay chỉ vào moka, lại hỏi người đàn ông đối diện: “Cha dùng cái gì?”.

Trang Kính Vĩ lắc đầu một cái, “Cha không cần”.

Thấy nhân viên phục vụ nhìn ông một cái, Thư Tình đưa hóa đơn trả lại cho nhân viên phục vụ, đồng thời nói một câu: “Hai moka”.

Trang Kính Vĩ lúng túng nhưng ông vẫn cười không lên tiếng.

Sau khi nhân viên phục vụ rời khỏi, Thư Tình nhìn chăm chăm vào ô vuông trên khăn trải bàn, không nói gì, lúc này Trang Kính Vĩ mới hỏi một câu: “Nghỉ hè một thời gian, vừa tựu trường con đã quen chưa?”.

“Tạm được”. Thư Tình đáp đơn giản, sau khi nói xong, cảm thấy không khí có chút trầm mặc nên lại bổ sung, “Chỉ là năm hai nhiều môn học hơn, cuối học kỳ trước con còn đăng ký thêm một lớp song ngữ Anh Pháp, cho nên học kỳ này cứ loanh quanh như vậy”.

“Cha nghe Diệc Chu nói khoa tiếng Anh năm hai sẽ phải khảo sát chuyên môn, con chuẩn bị thế nào rồi?”.

“Không cần phải chuẩn bị cái gì, khoa chỉ mở một cuộc khảo sát, mỗi tuần đều làm một chuyên đề, không cần phải bỏ quá nhiều thời gian để chuẩn bị”. Thư Tình nghe được hai chữ “Diệc Chu” thì dừng lại một chút mới nói tiếp.

“Trước kia vẫn là học thuộc nhiều từ đơn, trước kia con không nhớ được, mỗi lần đến cuộc thi đều đến lúc lâm trận mới mài gươm (tương đương với nước đến chân mới nhảy), cuối cùng có vài từ không thuộc lòng được”. Trang Kính Vĩ nhớ tới chuyện trước kia, cười rộ lên.

Thư Tình cũng cười: “Đó là chuyện hồi cấp hai, bây giờ mỗi ngày đều tiếp xúc với tiếng Anh, không cần phải tận lực ghi nhớ, sau khi học xong dành thời gian xem lại là được”.

Trang Kính Vĩ gật đầu, hai người lại trầm mặc không tìm được đề tài nói chuyện.

Sau một lúc, di động Thư Tình đột nhiên vang lên, cô nhẹ nhàng thở ra, vừa móc điện thoại ra, trái tim lại thót lên, nhìn người đàn ông ngồi đối diện, gọi một tiếng: “Mẹ”.

“Mẹ gặp gì Lý rồi à?... Vâng, con về rồi.” Cô đổi tay cầm điện thoại, “Con quên mang chìa khóa về, vừa rồi con ở trong hành lang đợi mẹ.... Bây giờ? Con đang ở trong quán cà phê dưới lầu...cùng cha”.

Trước đó Trang Kính Vĩ còn không nghe thấy tiếng ở đầu bên kia của di động, nhưng sau khi Thư Tình nói một tiếng “Cha con”, giọng nói bên kia bỗng nhiên phóng lớn, cách một cái bàn ông vẫn có thể nghe rõ.

“Trở về, về ngay lập tức!” Giọng nói của Thư Tuệ Dĩnh mất tự nhiên, “Ai cho con đi gặp ông ta?”.

Thư Tình nhìn vẻ mặt xấu hổ của Trang Kính Vĩ thì đè thấp giọng nói một câu: “Mẹ...”.

“Con còn biết mẹ là mẹ của con?”. Thư Tuệ Dĩnh chất vấn một câu như vậy, sau đó bà cúp điện thoại.

Thư Tình chậm rãi để điện thoại vào trong túi, sau đó bùng cốc cà phê người phục vụ vừa bê ra, uống một ngụm, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Mẹ đã gọi con trở về, có lẽ con phải đi trước đây”.

Ánh mắt Trang Kính Vĩ sụp xuống, vẫn cười nói: “Không có việc gì, ngày khác cha sẽ gọi con, con cứ về với mẹ con đi”.

Thư Tình gật đầu, cầm túi đứng lên: “Vậy con đi trước”.

Cô xoay người đi, không may va một nam sinh trẻ tuổi, bước chân của cô bỗng dừng lại.

Nam sinh kia dáng cao, mặc một chiếc T-shirt trắng, phía dưới là quần jean xanh nhạt, mặt mày thanh tú, bộ dạng xinh đẹp, cái đầu cũng cao cao, nhìn gần bằng tuổi cô. Lúc cậu ta nhìn thấy Thư Tình thì giật mình, trong tay còn cầm một cái ví màu đen.

Thư Tình nhận ra đây là cái ví mà Trang Kính Vĩ dùng bao nhiêu năm nay, nam sinh chần chờ một lát, nở một nụ cười khách khí với cô, giải thích nói: “Mẹ tôi bảo tôi đưa ví tiền cho chú Trang”.

Khóe mắt Thư Tình thấy Trang Kính Vĩ khấn trương đứng lên, trong lòng cảm thấy buồn cười, quay đầu lại vẫy tay với Trang Kính Vĩ, sau đó rời khỏi quán cà phê.

Người đàn ông đó là cha cô, còn nam sinh đưa ví tiền tới chính là Diệc Chu mà cha cô nói, Trương Diệc Chu. Vài năm trước, khi cha mẹ Thư Tình còn chưa ly hôn, nhà Trương Diệc Chu ở tầng trên của nhà cô, buồn cười là, bây giờ đã qua vài năm, Trang Kính Vĩ đã chuyển ra ngoài, bây giờ đang sống cùng mẹ con Trương Diệc Chu.

Khi Thư Tình đi qua cửa kính, cô nhận thấy cả hai người đều đang nhìn cô, cô không quay đầu, đi nhanh, khi đi tới dưới nhà, ngẩng đầu lên tầng năm có một gương mặt quen thuộc, sắc mặt mẹ Thư đang xanh mét nhìn cô, hiển nhiên là bà đang rất tức giận.

Thư Tình thở dài, khi cô bước lên cầu thang có chút vô lực.

Lúc ăn cơm Thư Tình bị mẹ Thư niệm rất lâu, cuối cùng Thư Tình bắt đầu đi bởi một miếng cơm, cúi đầu nhỏ giọng nói, “Mẹ”

“Đừng gọi tôi là mẹ, nếu như chị còn coi tôi là mẹ thì tại sao vừa trở về đã vội vàng đi gặp ông ta?” Mẹ Thư vẫn còn đang tức.

“Không phải vì con không mang chìa khóa nên bị nhốt ở ngoài sao? Đúng lúc đó cha gọi điện tới, nên con mới đi xuống gặp mặt một lần”. Cô gấp một miếng khoai tây bỏ vào bát mẹ Thư, “Vừa rồi mẹ đi đâu thế? Con chờ mẹ mãi không thấy mẹ về, thiệt cho con còn muốn ẹ niềm vui bất ngờ, cuối cùng mẹ lại không ở nhà!”.

Thư Tình giả bộ thở phì phì, rõ ràng là đang nói lảng sang chuyện khác, nhưng giọng nói mẹ Thư vẫn giảm xuống, vừa ăn đồ ăn con gái gấp vào bát, vừa tức giận nói, “Không phải mẹ biết được hôm nay con sẽ về nhà, nên mới tới siêu thị mua đồ ăn sao?”.

“Con chỉ biết mẹ thương con nhất!” Thư Tình nhanh chóng vượt mông ngựa.

“Làm trò!” Mẹ Thư trừng cô, cảm xúc trong mắt đã biến mất không thấy.

Buổi tối, trước khi ngủ, Thư Tình gọi điện thoại cho Tần Khả Vi.

Tần Khả Vi đang trên mạng, điện thoại vừa thông, Thư Tình còn chưa kịp nói chuyện, cô ấy đã hét lên: “Cậu đợi một chút, tớ cảm tai nghe đã!”.

Thư Tình đợi một lát mới nghe thấy Tần Khả Vi nói: “OK, có thể nói chuyện rồi”.

Trong khoảng thời gian ngắn cô không biết mở miệng thế nào, trầm mặc một lát thì nghe thấy Tần Khả Vi gọi cô: “Thư Tình, cậu cúp máy rồi à?”.

“Không, tớ đây”. Cô bật cười, sau đó mới nói, “Hôm nay tớ về gặp cha tớ, mẹ tớ vừa rồi còn giận tớ”.

Tần Khả Vi biết tình huống nhà cô, giọng nói nghiêm túc: “Sao, cha cậu đã nói gì với cậu?”.

Thư Tình thấy tiếng nhạc bên kia không còn, cô biết là Tần Khả Vi đã tắt video đang xem, chuyên tâm nghe cô nói chuyện, vì vậy cô vượt vượt mi tâm: “Chỉ là gặp mặt một lần, hỏi thăm tình hình học tập của tớ ở trường, sau đó mẹ tớ gọi điện giục tớ về.... Đúng rồi, lúc về tớ gặp Trương Diệc Chu đến đưa ví tiền cho cha”.

Giọng Tần Khả Vi bỗng nhiên cao lên: “Trương Diệc Chu? Cái đồ lưu manh trước kia ở tầng trên của nhà cậu?”.

Thư Tình bỗng nhiên nở nụ cười, “Ừ, chính là cái tên lưu manh đó”.

“Mẹ kiếp, lại còn đụng phải cậu ta? Vậy cậu có đánh cậu ta không? Xông lên tát hẳn vài cái sau đó đá một cước vào chính giữa gốc rễ của cậu ta không?”.

“Không”.

“Vậy cậu mắng cậu ta rồi hả? Có trả lại cho cậu ta những câu mà cậu ta trách móc cậu và mẹ cậu không?”.

“... Cũng không”. Thư Tình dờ khóc dờ cười.

“Mẹ nó! Tại sao cậu lại không có tiền đồ như vậy hả?”. Tần Khả Vi kích động, có lẽ là đập bàn đứng lên, bởi vì Thư Tình nghe thấy tiếng ghế bị đổ, “Nhìn thấy con trai của hồ ly tinh, không đánh một trận thật mạnh không phải là đã phụ lòng mẹ cậu sao? Cậu đã quên trước kia tớ nói gì với cậu sao?”.

Thư Tình không nói gì, một lát sau mới cười vài tiếng: “Được rồi, được rồi, cậu xem kìa, cậu còn kích động hơn cả tớ”.

Nói thêm vài câu, mẹ Thư đứng bê ngoài gõ cửa, “Thư Tình, nhanh đi tắm, tối nay đi ngủ sớm một chút, ngày mai đến thăm ông nội con với mẹ”.

Thư Tình vội vàng nói với Tần Khả Vi: “Mẹ tớ gọi tớ đi tắm, cúp máy trước”.

Cuối cùng lúc tắm xong, cô ngồi ở bên giường, mẹ sấy tóc cho cô. Gió nóng thổi rối mù những sợi tóc trên đầu cô, cô kêu một tiếng trong tiếng ông của máy sấy: “Mẹ”.

“Hả?”.

“Mẹ có còn.... Hận cha con không?”.

Tiếng máy sấy dừng lại.

Trong lòng Thư Tình thấy căng thẳng, lại thấy mẹ Thư nói một câu: “Được rồi, tóc cũng khô rồi, đi ngủ sớm một chút”.

Lúc bà đi ra cũng đóng cửa lại, trong phòng lập tức yên lặng, “Thư Tình ngồi ngây ngẩn một lúc mới vén chăn nằm xuống, đưa tay tắt đèn ở đầu giường.

Cô trợn tròn mắt nhìn trần nhà, sau đó kéo chăn bịt kín cả đầu, mãi sau mới cúi đầu thở dài.

5. Chương 5

Ngày hôm sau quả nhiên mẹ Thư đưa Thư Tình đến thăm ông nội.

Mặc dù Thư Tuệ Dĩnh đã ly hôn với Trang Kính Vi nhưng không vì vậy mà bà không cho Thư Tình đi thăm ông cụ Trang. Truyện đăng tải tại diễn đàn Lê Quý Đôn. Mà ngược lại, bà là người nói năng chua ngoa nhưng tâm hậu hĩ, cho dù bà rất hận Trang Kính Vi nhưng việc Thư Tình nên đến thăm ông nội, bà liền đưa con gái đi mua rất nhiều trái cây, cho tới bây giờ gió mặc gió, mưa mặc mưa.

Tình cảm của Thư Tình và ông nội rất sâu, trước kia khi cha mẹ còn chưa ly hôn thì thường xuyên gây gổ, mỗi chủ nhật cô thấy khó khăn đều chạy về nhà ông nội. Bà nội mất sớm, một mình ông nội ở nhà, trước kia ông là một thầy thuốc trung y, mặc dù đã lớn tuổi nên không mở phòng khám nhưng hàng xóm láng giềng có bệnh tật gì đều tới tìm ông. Thư Tình thích không khí ở nhà ông nội, cảm giác ai tới đều là người một nhà. Biết cuối tuần cô sẽ đến, hàng xóm sẽ làm một chút đồ ăn ngon của nhà mình cho cô.

Từ sau khi lên đại học, Thư Tình ít có cơ hội đến nhà ông nội, cho nên không chỉ ngày lễ tết, chỉ cần là ngày cô được về nhà thì Thư Tuệ Dĩnh đều đưa cô tới thăm ông.

Hai mẹ con mua một đồng trái cây như thường lệ, Thư Tình ngồi gọt lê bên cạnh ông nội, ông nội cô cười mắt híp lại thành một đường, thói quen bắt đầu từ khi ông làm nghề trung y: “Tình Tình, con biết tại sao ông nội thích ăn lê không?”.

Thư Tình vui vẻ nói chuyện phiếm với ông, mặc dù cái này từ nhỏ tới lớn cô đã nghe ông nói rất nhiều lần rồi, nhưng cô vẫn phối hợp lắc đầu một cái: “Con không biết”.

Ông nội lại nói một loạt, ăn lê có thể cải thiện hô hấp và chức năng của phổi. Mẹ Thư vừa nghe vừa đứng lắc đầu, không biết trí nhớ ông cụ không tốt hay là sợ cháu gái không nhớ được sở thích của ông, mỗi lần về đều phải nói một lần.

Thư Tình không hề di truyền tính nôn nóng của mẹ mình, biết ông thích nói lảm bảm thì cô cười híp mắt nghe, điều này làm mẹ Thư rất vui mừng, bà cũng biết là tính bà không tốt, Thư Tình có thể không bị ảnh hưởng tính của bà đúng là rất tốt.

Thư Tình ngồi chơi với ông một lúc, cô ruột của Thư Tình là Trang Ly đưa con trai tám tuổi tới thăm ông, khi nhìn thấy hai mẹ con Thư Tình thì nụ cười trên mặt vừa rồi còn cười với con trai cũng chìm xuống. Trong lòng Thư Tình thầm nói không tốt, vậy mà lại gặp phải người không nên gặp.

Trang Ly đẩy con trai tới cạnh ông cụ: “Đi, Thông Thông, nói chuyện với ông ngoại con. Bình thường ông ngoại thương con như vậy... con phải biểu hiện thật tốt, đọc những bài thơ cổ mà thầy giáo dạy con cho ông ngoại nghe”.

Trong lời nói không hề nhắc tới hai mẹ con Thư Tình, giống như bọn họ không hề tồn tại.

Thông Thông đã tám tuổi, cũng được di truyền tính tình của mẹ nó, thấy sắc mặt Trang Ly không tốt, lập tức ngoan ngoãn đi tới bên cạnh ông, ngọt ngào nói một tiếng: “Ông ngoại, Thông Thông đọc thơ Đường cho ông nghe được không?”.

Ông cụ liếc nhìn Trang Ly, nhướn mày, nói với cháu ngoại: “Thông Thông ngoan, thấy bác và chị sao không chào?”.

Thông Thông lập tức nghe lời kêu: “Con chào bác, em chào chị!”.

Thư Tuệ Dĩnh không trả lời mà ngược lại Thư Tình lại mỉm cười xoa xoa gương mặt thẳng bệ: “Thông Thông cao hơn rồi”.

Trang Ly bắt được nhược điểm, cười lạnh một tiếng, không biết đang nói với Thông Thông hay nói với ông cụ: “Nhìn xem, không phải là không dạy Thông Thông chào hỏi, mà là cho dù chào cũng không được, còn vô duyên vô cớ bị lạnh nhạt, vậy thì cần gì chứ?”.

Mặt Thư Tuệ Dĩnh biến sắc, muốn nói gì đó nhưng nhìn sang ông cụ thì cau mày nhịn lại, không âm ỉ với Trang Ly. Lê Quý Đôn lâu lâu con gái mới đến thăm ông nội, bà không cần phải phá chuyện tốt.

Ông cụ tức giận, mắng Trang Ly một câu: “Ở đây có bao nhiêu người? Con nói trước mặt đứa nhỏ mà không sợ mất mặt sao!”.

Trang Ly nói lớn: “Cha, cha cũng thấy chị dâu đối xử với Thông Thông ra sao, chẳng lẽ con nói sai? Chị ta cũng không coi mình là người nhà chúng ta, Thông Thông cũng không cần thiết đi lấy lòng cái người ngoài này. Cha không nói chuyện cho người trong nhà thì thôi, lại còn giúp người ngoài, đây là việc gì chứ?”.

Thư Tình không cười nữa, đứng dậy nhìn Trang Ly, khách khí nói: “Lời của cô hơi khó nghe, cái gì gọi là người ngoài? Thông Thông là cháu ngoại của ông, cháu là cháu nội của ông, đều là cháu cả, tại sao còn phân vợ người ngoài?”.

Mặc dù cô nói đều là cháu, nhưng một là cháu nội, một là cháu ngoại, nhưng vẫn nhấn mạnh vào cháu nội.

Trang Ly đặt túi trong tay lên bàn, cười nói: “A, Tình Tình cũng đã trưởng thành, biết ăn miếng trả miếng, đúng là mẹ dạy tốt, biết nói chuyện như vậy”. Bà cô cười như không cười nhìn Thư Tuệ Dĩnh Lê Quý Đôn, “Đâu có giống Lý Hân và anh trai tôi, miếng của hai người rất ngọt, nên dạy Diệc Chu cũng ngọt, chưa bao giờ dám mạnh miệng với người lớn, về điểm này thì còn kém xa so với Tình Tình”.

Thư Tuệ Dĩnh còn nể mặt ông cụ nên không so đo, nhưng bây giờ lại nhắc tới Trang Kính Vĩ và Lý Hân, con so sánh Thư Tình với Trương Diệc Chu, điều này chọc tức bà.

Thư Tuệ Dĩnh cầm túi xách của mình, quay đầu nói với ông cụ: “Xin lỗi cha, hôm nay con và Thư Tình đi trước, hôm nào con lại trở lại thăm cha”.

Sắc mặt Thư Tình cũng khó nhìn, miễn cưỡng nói vài câu với ông cụ, sau đó đi ra ngoài với Thư Tuệ Dĩnh.

Lúc đi ngang qua Trang Ly, Thư Tình dừng lại, mỉm cười nói một câu: “Mẹ cháu quả thật dạy cháu rất tốt, ít nhất không dạy cháu thành người như cô, luôn miệng nói người khác không biết lễ phép nhưng bên ngoài lại biểu hiện mình là người không được dạy dỗ. Nói thật, cháu cũng không hiểu tại sao ông nội là người tốt như vậy lại dạy được một người như cô, chỉ mong Thông Thông người cũng như tên, có thể trời sinh tài dụng có đất dùng”.

Trang Ly không ngờ con bé sẽ châm chọc mình trực tiếp như vậy, lập tức ngăn người đứng đó, Thư Tình đi thẳng ra ngoài cửa theo Thư Tuệ Dĩnh, không để bà cô có thể nói gì diễn đàn Lê Quý Đôn. Đợi đến khi bà cô tỉnh lại thì đã bỏ lỡ thời cơ phản kích.

Thời gian nghỉ Quốc khánh trôi qua rất nhanh, ngoại trừ hai ngày đầu không mấy vui vẻ, thời gian còn lại hai mẹ con ở chung rất vui vẻ hòa thuận.

Có một buổi tối, Thư Tình nghe thấy tiếng điện thoại Thư Tuệ Dĩnh vang lên, cuối cùng bà nói được hai câu thì ấp úng đi vào phòng ngủ, sau đó mới nói tiếp.

Sau khi cúp điện thoại, bà mới đi ra, cuối cùng lại thấy Thư Tình đang cười híp mắt tựa ở cửa, thân thiết hỏi: “Mẹ, điện thoại của ai vậy?”.

“Bác gái con gọi tới”. Thư Tuệ Dĩnh lúng túng, vừa đi ra ngoài vừa nói, “Mẹ đi xem cháo trong nồi đã được chưa, sáng sớm ngày mai hâm nóng lên là có thể ăn”.

Thư Tình đi cùng bà tới phòng bếp, nhìn bà vừa mở vung vừa giảm lửa trên bếp, bận bịu không nghĩ, cuối cùng mới đứng ở cửa bếp nói một câu: “Mẹ, có hợp thì đi gặp thôi, bác gái giới thiệu cũng có thể yên tâm”.

Tay cầm muống của Thư Tuệ Dĩnh dừng lại, không quay đầu lại nói: “Con còn nhỏ”.

Thư Tình im lặng: “Lúc con học lớp 10, mẹ cũng nói thế, bây giờ con đã học đại học rồi. Hơn nữa, không phải lần đó con gây họa mẹ nói con đã trưởng thành? Tại sao vừa nói đến chuyện xem mắt, con lại nhỏ đi?”.

Thư Tuệ Dĩnh thấy nồi cháo nấu đã được, lúc này mới tắt bếp đóng nắp vung, vừa giải vây vừa nói: “Được rồi được rồi, mẹ tự có chừng mực, con đừng mù quáng lo chuyện của mẹ, suy nghĩ đến chuyện kỳ sau phải thi khảo sát mới là đúng. . Mẹ nói trước, nhà chúng ta không có tiền để con đi phá cửa, nếu như con tốn một ngàn đồng mà đem về một vị trí thấp ẹ thì mẹ tuyệt đối không tha cho con”.

Thư Tình liếc mắt, không tiếp tục nói chuyện với bà, làm mẹ đều có thể quang minh chính đại nói lảng sang chuyện khác, còn làm cho con gái không thể nào cãi lại.

Trước khi ngủ cô gọi điện cho Tần Khả Vi, cô còn nói đến chuyện suýt nữa thì cãi nhau với Trang Ly, Tần Khả Vi mắng người nhà họ Trang xấu xa: “May mà cậu theo họ Thư của mẹ cậu, nếu cậu mang họ Trang thì tớ cũng ghét bỏ cậu! Đầu tiên là cha cậu ở bên ngoài nuôi hồ ly tinh, chuyện như vậy là muốn mắng chửi người, thẳng nhóc nhà cô cậu còn có mặt mũi hơn mẹ cậu sao. Mẹ nó! Thứ người như thế...”.

Thư Tình dở khóc dở cười cắt đứt lời cô ấy: “Được rồi, được rồi, cậu có mắng thì bà ấy cũng không nghe được, nếu như hôm nào tớ không thể đỡ được, nhất định tớ sẽ gọi cậu đến chiến đấu! Được không?”.

Cha mẹ Thư Tình ly hôn khi cô học lớp 7, lý do rất đơn giản, giống như Tần Khả Vi nói, Trang Kính Vĩ nuôi tình nhân, mà đối tượng tình nhân lại không phải ai khác, là mẹ của Trương Diệc Chu ở lầu trên.

Việc này nói đến cũng thật buồn cười, hai mẹ con Trương Diệc Chu chuyển đến khi Thư Tình học tiểu học, Trương Diệc Chu bằng tuổi với Thư Tình, lớn hơn cô ba tháng, năm cậu ta bảy tuổi, cha bị tai nạn xe cộ chết. Sau khi hai mẹ con họ chuyển đến, đều là hàng xóm láng giềng, thấy bọn họ chỉ có hai mẹ con sống

không dễ dàng nên Thư Tuệ Dĩnh và Trang Kính Vĩ thường xuyên giúp đỡ nhà họ, Trang Kính Vĩ thường xuyên giúp đỡ chuyển bao gạo chai dầu.

Nói đến gia đình Thư Tình, Thư Tuệ Dĩnh làm kế toán trong ngân hàng, Trang Kính Vĩ chỉ là một công nhân bình thường, tuổi nghề đã hai mươi mấy năm, mọi người cùng nhau vào làm với ông cũng đã lên thành quan, chỉ còn mình ông dậm chân tại chỗ.

Trang Kính Vĩ là người hiền lành, tính cách cũng ôn hòa, có lòng nhiệt tình, không thích oán giận nhưng cũng không phải là người sinh ra để làm lãnh đạo, thế nên đã làm nhiều năm vẫn không hết khổ. Thư Tuệ Dĩnh là một người cường thế, việc lớn trong nhà đều do bà làm chủ, anh trai lại là cán bộ chính phủ cho nên không tránh khỏi việc Trang Kính Vĩ bùn loãng không thể trát tường, bởi vậy hai vợ chồng thường xuyên cãi nhau.

Nói cãi nhau thì cũng không hẳn, bình thường bà nhắc đến thì Trang Kính Vĩ chột nghe thấy, người đàn ông dù không căm giận nhưng cũng có lòng tự tôn, mỗi lần không lên tiếng chiến tranh lạnh. Dần dần, tình huống này trở thành cơm bữa trong nhà.

Thư Tình không thích bầu không khí đó, bởi vì mỗi lần Thư Duệ Tĩnh không có chỗ nói lại tìm Thư Tình nói vài câu. Thư Tình dứt khoát chạy lên lầu trên nhà Trương Diệc Chu, cùng nhau làm bài tập, thuận tiện oán giận việc trong nhà cho Trương Diệc Chu nghe.

Bởi vì cha qua đời sớm nên tính tình Trương Diệc Chu khá lạnh nhạt, học cùng lớp với Thư Tình, thành tích rất ưu tú nhưng trên mặt luôn có hơi thở xa cách, trưởng thành nhiều so với nam sinh cùng tuổi. Nhưng với Thư Tình nói nhiều, hơn nữa mỗi ngày hai người đều học chung nên quan hệ cũng gần gũi hơn.

Trên cơ bản, mỗi lần Thư Tình cầu nhau, cậu ta chỉ trầm mặc lắng nghe, mỗi lần cô ngừng lại thì cậu ta đơn giản nói “ừ” một tiếng, mặc dù câu trả lời rất ngắn gọn nhưng cũng nhắc nhở là cậu ta có nghe, đây cũng tính là sự ôn nhu của Trương Diệc Chu rồi.

Cuối cùng sau này cô phát hiện không biết từ lúc nào Trang Kính Vĩ lại sinh ra cảm tình với mẹ của Trương Diệc Chu, giống như mỗi lần cô cầu nhau chuyện ở nhà với Trương Diệc Chu, Trang Kính Vĩ thường xuyên giúp đỡ Lý Hân mọi chuyện, cũng thường xuyên nói chuyện bị vợ nói cho người phụ nữ ôn nhu nữ tính hơn là Lý Hân.

Hai người thường xuyên qua lại nên sinh ra cảm tình, sau này một lần Trang Kính Vĩ bị Thư Tuệ Dĩnh nói, ông không đáp lại mà cầm áo khoác đi ra ngoài, đóng cửa rầm một tiếng.

Thư Tình sợ bị liên lụy nên cầm bài tập chạy lên lầu, kết quả vừa mở cửa ra thì thấy cha mình đang ôm mẹ Trương Diệc Chu.

Sau này.... sau này cho dù Trang Kính Vĩ giải thích thế nào, Thư Tuệ Dĩnh có lòng tự trọng rất cao không thể tha thứ việc đó, kéo dài nửa năm rồi cuộc hai người cũng ly hôn. Lý Hân bị Thư Tuệ Dĩnh tát một cái vang dội, không rên một tiếng mà dắt Trương Diệc Chu ra ngoài tìm phòng ở mới, Trang Kính Vĩ cũng chuyển đi.

Ngày qua ngày lại bình thường trở lại, Thư Tình ít đi một người cha, Thư Tuệ Dĩnh ít đi một người chồng. Qua mấy tháng, Thư Tình đi dạo trong siêu thị, không ngờ lại gặp Trang Kính Vĩ và Lý Hân đi mua đồ ăn, trên mặt còn có nụ cười hạnh phúc. Cô không biết nên làm thế nào, cuối cùng xoay xe bỏ chạy, cuối cùng đụng phải một đồng đồ uống khuyến mãi.

Cô khom lưng xuống nhặt, bên cạnh một người khác cũng ngồi xổm xuống giúp cô, cô ngẩng đầu nói cảm ơn, sau đó phát hiện người giúp cô không phải ai khác mà là Trương Diệc Chu.

Quả nhiên con người sinh ra, không có chỗ nào không cầu huyệt.

Thư Tình vừa nghĩ chuyện cũ vừa mơ màng ngủ. Trước khi ngủ cô còn mơ mơ màng màng nhớ lại một việc, cô từng thích thiếu niên nhìn qua thì lạnh lùng nhưng nội tâm thì ôn nhu đến hết thuốc chữa, chỉ tiếc sau khi Thư Tuệ Dĩnh và Lý Hân cãi nhau, Trương Diệc Chu đứng ở khác phía với cô. Rõ ràng hôm qua còn là bạn bè rất thân mật, nhưng hôm nay bởi vì bất đồng quan điểm nên hai người trở thành kẻ địch của nhau.

Thư Tuệ Dĩnh cao giọng mắng Lý Hân là hồ ly tinh không biết xấu hổ, Trương Diệc Chu lạnh lùng đứng dậy, vì bảo vệ mẹ của mình mà không tiếc lời mắng mẹ của Thư Tình, cậu ta nói: “Là do bản thân di không có cách để giữ gìn hôn nhân của mình, không chỉ trịch người đàn ông thay lòng đổi dạ mà lại đi trách người khác, chẳng lẽ là di đang tìm biện pháp để giữ thể diện cho bản thân? Tại sao di không nghĩ lại xem bản thân mình thế nào để chồng mình phải đi tìm người phụ nữ khác tốt khổ?”.

Vì lời nói đó của một đứa trẻ, tối hôm đó Thư Tuệ Dĩnh khóa mình trong phòng khóc cả đêm, Thư Tình cuồng loạn tiến lên muốn đánh Trương Diệc Chu, cuối cùng bị Trang Kính Vĩ ngăn cản.

Cô thề cô chưa bao giờ biết thiếu niên trầm mặc đó không phải là không giỏi nói chuyện, một khi cậu ta quyết tâm muốn đả kích người khác thì đúng là có khả năng siêu phàm.

Mà khi cậu ta làm tổn thương Thư Tuệ Dĩnh nhưng đồng thời, người bị tổn thương nhất vẫn là Thư Tình. Một bên là mẹ của cô, một bên là mối tình đầu, cô là người nhận tổn thương từ cả hai phía.

Thư Tình nhắm mắt ngủ, cô còn mơ một giấc mộng kỳ quái, trong mơ có người mắng cô đến bây giờ còn nhớ được ký ức cùng Trương Diệc Chu. Cô đỏ mặt tía tai tranh cãi với đối phương, kết quả người nợ lại bắt đầu châm chọc cô không biết phát âm lưỡi, cô nhìn kỹ, người nợ hóa ra lại là.... Thầy Cố?

Đúng là khó có thể phân biệt giấc mộng vô cùng chân thật, trong mộng hay ngoài đời thực, thầy giáo nam thần đều chán ghét cô.

6. Chương 6

Sợ ngày cuối cùng của đợt nghỉ dài hạn đường cao tốc sẽ bị kẹt xe, sáng sớm Thư Tình đã kéo túi về trường học. Mọi người trong phòng ngủ còn chưa về, Tần Khả Vi cũng không biết đã chạy đi đâu, Thư Tình kéo ngăn tủ bên cạnh ra, thăm con rùa nhỏ của mình.

Pound là con rùa nhỏ brazil, đi theo cô đã hơn một năm, từ lúc nghỉ hè tốt nghiệp cấp ba đến giờ, cậu nhóc không dài ra, vẫn chỉ lớn bằng một phần tư bàn tay.

Lúc trước khi cô đi siêu thị với mẹ, liếc mắt một cái đã nhìn trúng nó, mua nó chỉ tốn tám đồng. Thư Tình cũng không hề ngại tiện nghi hóa cho nó, phòng ốc cũng tốt, đồ ăn cũng tốt, đều dùng đồ tốt nhất. Năm ngoái cô sợ nó còn quá nhỏ, không chịu được mùa đông nên trong mùa đông cô đạp xe nửa vòng thành phố đến dạy ột học sinh cấp hai, cuối cùng cũng kiếm đủ tiền mua máy sưởi nhỏ đặt vào nhà của rùa, tỉ mỉ chiếu cố cả mùa đông, cậu nhóc cũng không chịu thua kém, không hề giống những người khác nói rùa nhỏ không dễ nuôi sống, nó luôn luôn khỏe mạnh cường tráng.

Thư Tình cầm một con tôm nhỏ từ hộp thức ăn trên tủ, đưa lại gần miệng của Pound, nhưng cậu nhóc không hề có phản ứng.

Cô lại huých vào đầu của pound, nó cũng không động. Kỳ lạ, bình thường cậu nhóc rất nhát gan, bình thường nếu bị cô đụng một cái thì nó đã rụt cả người vào trong vỏ, tại sao hôm nay.... Thư Tình cầm nó lên xem, cuối cùng lại phát hiện ra trên bụng nó có một nơi bị thối rữa, cô ngây ngẩn cả người.

Cô lấy điện thoại ra gọi điện cho Tần Khả Vi: “Mấy ngày nay tớ nhờ cậu chăm sóc Pound dùm tớ, cậu có cho nó ăn cái gì không?”.

Đầu dây bên kia thật âm ỉ, có lẽ Tần Khả Vi đang ở trung tâm thành phố: “Có cho ăn mà, như lời cậu nói, một ngày hai lần, một lần cũng không thiếu”.

“Vậy cậu có đổi nước không?”.

Lần này đến Tần Khả Vi ngắt người: “Đổi nước? Cậu chưa hề nói với tớ phải đổi nước!”.

Thư Tình nóng nảy: “Sao tớ lại chưa nói với cậu được? Lúc đó cậu còn đang chat QQ với trưởng phòng tổ chức, tớ”, cô dừng lại, nhớ ra lúc đó Tần Khả Vi đang nói chuyện với người khác, có lẽ đã quên lời cô nói.

Người Pound bắt đầu run lên, trong miệng phun ra một ít bọt biển. Thư Tình căng thẳng trong lòng, nói vài câu với Tần Khả Vi, treo điện thoại, mang theo nhà rửa chạy ra ngoài.

Phòng y tế của trường học thì không được, phải tìm một bệnh viện dành cho thú cưng mới được. Trong lòng cô sốt ruột, chạy cũng vội vàng, chỉ mong Pound không có việc gì.

Thư Tình gọi điện thoại hỏi nhiều bạn học, sau khi Dư Trì Sâm nghe điện thoại cũng giúp cô hỏi thăm xung quanh, cuối cùng nghe nói bên cạnh cửa hàng tổng hợp trên phố A có một bệnh viện thú cưng có thể chữa trị cho con rùa nhỏ, cậu nhanh chóng gọi điện cho cô.

“Cậu đang ở đâu? Có cần tớ đi cùng cậu không? Tớ còn 20 phút nữa là về đến trường học rồi”. Dư Trì Sâm ngồi trên xe, liên tục an ủi Thư Tình đừng lo lắng.

Thư Tình cảm thấy nóng lòng, khó có được một lần không đấu võ mồm với cậu, cô thấp giọng nói: “Không có việc gì, tớ không đợi cậu được, một mình tớ đi được”.

Từ đại học C đến bệnh viện thú cưng phải ngồi tàu điện ngầm tổng cộng là 1 tiếng đồng hồ, Thư Tình dọc đường đi nhìn động tác chậm chạp của Pound, tim như bị dao cắt.

Từ khi đi theo cô, cậu nhóc chưa hề bị bệnh, đây là lần đầu tiên, cho nên không trách được tay chân luống cuống.

Bệnh viện thú cưng có mấy cửa hàng ở trước mặt, nhìn quy mô cũng khá lớn, Thư Tình tìm được cô bác sĩ ngồi trước bàn, vội chạy nhanh đưa Pound cho cô ấy xem.

Cô bác sĩ nhìn một cái, lập tức nói: “A, là bệnh thối mai”.

Thư Tình còn chưa nghe qua đó là bệnh gì, vội vàng hỏi: “Bệnh thối mai là cái gì? Phải trị như thế nào?”.

Cô bác sĩ đẩy mắt kính: “Em không phải vội, tôi là bác sĩ chuyên xem bệnh cho cún, bệnh của rùa tôi không biết trị, để tôi gọi người đến”.

Cô ấy đứng lên, gọi với vào trong cửa hàng cách vách: “Thầy Cố, anh lại đây nhìn xem, ở đây có một cô bé có chú rùa bị bệnh thối mai, nhìn có vẻ khá nghiêm trọng!”.

Người bên kia nói một tiếng, lập tức đi tới, vừa nhìn thấy Thư Tình cau mày vùi đầu nhìn chú rùa thì giật mình, lập tức gọi một tiếng: “Thư Tình?”.

Thư Tình ngẩng đầu lên theo bản năng, vừa thấy người đến là thầy Cố thì choáng váng: “... Thầy Cố?”.

Người đàn ông trước mắt mặc áo khoác trắng, thân mình đứng thẳng, ánh mắt sâu thẳm nhưng sáng ngời, rất dễ làm người ta nghĩ đến một viên mã não (*) trong lòng biển sâu, lâu ngày bị những cơn sóng nhỏ dềo gọt, trở nên trơn nhẵn láng mịn, lại có một vẻ đẹp lạ thường.

(*) Xem thêm tại vi.wikipedia.org/wiki/Agat

Bởi vì lo lắng cho Pound nên cô không để ý đến việc kỳ quái, thầy Cố nhớ được tên của cô, trước đó thấy luôn gọi cô là “bạn học, bạn học”, hôm nay vừa nói đã kêu được tên của cô.

Cố Chi cũng không nói nhiều với cô, đi tới cạnh bàn, lấy Pound từ trong nhà rùa, cẩn thận nhìn bụng nó: “Là thối mai, đã bị một thời gian dài, tại sao hôm nay mới mang đi khám?”.

Thư Tình cắn môi: “Nghỉ quốc khánh nên em về nhà, nhờ bạn chăm sóc nó dùm, nhưng cô ấy lại quên đổi nước, lại không chú ý đến trạng thái của Pound, đến hôm nay em trở lại trường mới phát hiện”.

Cố Chi sững sốt một chút: “Pound?”.

“Là tên con rùa của em”. Thư Tình vội giải thích.

Cố Chi trầm mặc một lát mới “Ừ” một tiếng, còn nói: “Có lẽ do một thời gian dài không đổi nước nên bị nhiễm vi khuẩn, bây giờ bị thối rữa tương đối nghiêm trọng, cần chăm sóc cẩn thận, không thể lại thả vào

trong nước. Phần bị thối rửa cần khoét bỏ, mỗi ngày bôi thuốc cẩn thận, xem xét tình hình mới có thể có hướng tiếp theo”.

Thư Tình nghe thấy thì trợn mắt, cái gì gọi là phần bị thối rửa cần khoét bỏ? Pound chỉ lớn có một chút như vậy, vậy mà còn phải khoét bụng nó?

Phần bị thối rửa chiếm mất một nửa bụng, chẳng lẽ phải khoét bỏ hết?

Thư Tình quả thật không thể tin được lời nói của thầy Cố, trong lòng nín lại, chỉ có thể máy móc lặp lại một câu: “Phần bị thối rửa... phải khoét bỏ toàn bộ?”.

Cố Chi thả Pound vào trong nhà rửa, ngẩng đầu lên nhìn cô, lúc này mới để ý đôi mắt cô đỏ ửng, anh trầm mặc một chút, mới gật đầu nói: “Ừ, phải khoét bỏ”. Anh nghĩ nghĩ lại nói thêm một câu, “Bệnh thối mai đối với rửa chỉ là bệnh thông thường, rất dễ bị nhiễm vi khuẩn nitrat hóa, chỉ cần trị liệu kịp thời thì không phải là vấn đề quá nghiêm trọng, từ từ chăm sóc là có thể tốt lên”.

Thư Tình không nói chuyện, nhìn Cố Chi lấy trong ngăn tủ một lọ thuốc mỡ, lại nghe anh nói phương pháp và tần suất dùng, cuối cùng cô mới hỏi nhỏ một câu: “Thầy Cố, thầy có thể giúp em... khoét bỏ phần bị thối rửa không?”.

Cố Chi hơi ngẩng lên nhìn biểu cảm của cô, đơn giản gật đầu, lại ngồi xuống, lấy đôi găng tay sạch sẽ, lấy trong ngăn tủ một cái nhíp và dao dùng trong chữa bệnh. Anh lấy Pound ở trong phòng, đồng thời nói một câu: “Đến phòng bên cạnh lấy cho thầy một chén nước ấm”.

Cô bác sĩ ngồi bên vôi nói: “Để tôi đi cho”.

“Không cần”. Cố Chi lật người của Pound, đặt trên tấm vải trắng, “Để Thư Tình đi”.

Cô bác sĩ xấu hổ dắt Thư Tình đến phòng bên cạnh lấy nước, lại chỉ cho cô biết cốc ở chỗ nào, khi Thư Tình xoay người lấy nước, cô ấy nhỏ giọng hỏi: “Em là học sinh của thầy Cố sao?”.

Thư Tình gật đầu.

“Vậy tại sao em lại đưa rửa đến đây xem bệnh?”. Cô bác sĩ ngạc nhiên, “Tự em không thể trị cho nó sao?”.

Thư Tình sững sốt: “Em không biết chữa”.

“Học sinh trường đại học Y mà không biết chữa bệnh cho rửa?”.

“Em không phải là sinh viên đại học Y”. Thư Tình đỡ khóc đỡ cười, “Em là sinh viên khoa tiếng Anh chuyên ngành của đại học C, thầy Cố là thầy giáo tiếng Pháp của em”.

Cô bác sĩ ngượng ngùng nở nụ cười, đi về cùng với cô, vừa nói: “Chị không biết, chị còn nghĩ rằng anh ta là bác sĩ, em lại là học sinh, nhất định cũng là học bác sĩ, nhưng mà.... Không ngờ anh ta lại là thầy giáo tiếng Pháp”.

Thư Tình còn chưa kịp trả lời đã về đến bàn, Pound chậm chạp quơ quơ chân nhỏ, bụng đã bị khoét đi chỗ bị thối, thậm chí Cố Chi còn bôi thuốc cho nó, động tác rất nhanh, chỉ trong khoảng thời gian cô lấy nước đã xong rồi.

“Nhớ kỹ phải chăm sóc cẩn thận, vài ngày phải lấy khăn ướt lau cho nó, không nên đụng vào bụng”. Cố Chi cũng không uống nước mà Thư Tình mang về, chỉ thả Pound vào trong nhà rửa, ngẩng đầu dặn Thư Tình, “Mỗi ngày đều phải bôi thuốc, nếu mai rửa tiếp tục bị thối rửa, nhất định phải khoét xuống”.

Thư Tình bị anh nói làm cho kinh hồn táng đảm, nhận lấy Pound, cẩn thận nhìn bộ dạng hữu khí vô lực của nó, trong lòng cô khó chịu, chỉ hận mình không phải là người bị bệnh.

“Cảm ơn thầy”. Cô ôm nhà rửa, ngẩng đầu nhìn Cố Chi, Cố Chi chỉ gật đầu, cũng không hề mỉm cười một cái.

Thư Tình xấu hổ sờ sờ mũi: “Cái đó, tổng cộng hết bao nhiêu tiền ạ?”.

Cố Chi đang thu dọn dao nhỏ và băng gạc, nghe thấy cô nói như vậy thì động tác trên tay dừng một chút, sau đó mới trả lời: “Em hỏi bác sĩ Trương giá của tuýp thuốc mỡ đi, tôi cũng không biết”.

Hóa ra vị bác sĩ này họ Trương, cô ấy vội vàng cười nói: “Chỉ là thuốc mỡ Aureomycin thôi mà, không đáng giá mấy đồng, là học sinh của thầy Cố thì không cần”.

Thư Tình cũng không quá thân với Cố Chi, đâu dám nhờ anh mà không trả tiền, vội vàng vươn tay vào trong ba lô lấy ví tiền thì thấy Cố Chi ngẩng đầu nhìn cô một cái, nói: “Bác sĩ Trương đã nói không cần, thì em cũng đừng khách khí”.

Thư Tình ngượng ngùng: “Làm gì có việc đến bệnh viện mà không trả tiền”.

Cố Chi cúi đầu tiếp tục thu dọn đồ, cũng không ngăn cản cô, khi nhìn thấy cô lấy tiền ra thì tốt bụng nhắc nhở: “Thuốc mỡ Aureomycin chỉ năm đồng một tuýp, chỉ sợ bác sĩ Trương không có tiền lẻ, nếu em cố ý trả tiền, bác sĩ Trương còn phải đến bên cạnh mua đồ để đổi tiền lẻ”.

Thư Tình: “.....”.

Cuối cùng cô vẫn ngượng ngùng thu ví tiền lại, nói cảm ơn với anh và bác sĩ Trương, lúc Thư Tình đi ra khỏi bệnh viện thú cưng, cô quay đầu lại nhìn thoáng qua, sau cánh cửa thủy tinh, người đàn ông đó bình tĩnh cởi bao tay, sau đó đến bên cạnh bồn rửa mặt rửa tay. Gương mặt anh nhìn thanh tú, lịch sự, tao nhã, mỗi một đường cong trên khuôn mặt đều vừa đẹp, áo khoác trắng mặc lên người anh nổi bật cả người, đúng là người đàn ông đẹp trai.

Cô bác sĩ đứng bên cạnh nói chuyện với anh, vẻ mặt của anh vẫn luôn nhàn nhạt, lúc nói chuyện cũng rất ít.

Thư Tình quay đầu đi về phía tàu điện ngầm, lúc này mới bắt đầu suy nghĩ tại sao anh lại làm trong bệnh viện thú cưng, có vẻ cô bác sĩ cũng không quá quen thuộc với anh, nghe trong lời nói dường như còn tưởng rằng anh là thầy giáo ở khoa Y học.... anh càng có vẻ thần thần bí bí.

Cô cúi đầu nhìn con rùa nhỏ, cong môi, cô hi vọng Pound sẽ bình an vô sự mới tốt.

7. Chương 7

Lúc Thư Tình trở lại trường học đã quá giờ cơm trưa, căng tin cũng đã đóng cửa. Tần Khả Vi đoán Thư Tình không ăn cơm trưa nên đặt lên bàn của cô một hộp Pizza Hut mua ở ngoài, muốn bồi tội.

Thư Tình dở khóc dở cười đến chỗ giường của cô ấy, nhìn người nằm trên giường: “Đứng lên, đừng giả bộ ngủ nữa”.

Tần Khả Vi buồn bực xốc chăn lên: “Làm sao cậu biết tớ không ngủ?”.

“A, không ngủ thật sao”. Thư Tình nhú mày, “Tớ chỉ lừa cậu vậy thôi”.

“.....”

Tần Khả Vi chậm rì rì bước xuống giường, đi đến chỗ bàn của Thư Tình nhìn Pound: “Nó sao rồi?”.

“Không tốt lắm”. Thư Tình đặt ba lô lên bàn, “Phần bụng bị vi khuẩn ăn mòn, phải khoét đi hơn nửa, thầy Cố nói nếu còn tiếp tục lan xuống thì vẫn phải khoét tiếp”.

“Má ơi, khoét bụng sao?”. Tần Khả Vi sợ tới mức biến sắc, sau đó kịp thời phản ứng lại, “Thầy Cố? Là thầy giáo ở lớp song ngữ?”.

Thư Tình lờm cô ấy một cái: “Tớ nghĩ là cậu đang quan tâm Pound!”.

“Được rồi mà, tớ thật sự rất quan tâm đến nó”. Tần Khả Vi tự biết mình đuối lý, chạy nhanh lấy Pizza, nhận tội với cô, “Tớ sai rồi, tớ không nên quên đổi nước cho nó, làm hại nó sinh bệnh, đây đây, cậu còn chưa ăn trưa phải không? Ăn đi này”.

Thư Tình quả thực bị cô ấy làm cho tức chết rồi, cô ấy làm gì có điểm nào là đang quan tâm đến Pound?

*

Ngày cuối của đợt nghỉ dài cứ trôi qua như thế, lại đến ngày thứ Hai. Các tiết học của năm thứ hai đều đã đầy nên các tiết của lớp song ngữ đều sắp xếp vào buổi tối.

Lúc Thư Tình và Tần Khả Vi đến chỗ phòng giáo vụ, vừa đúng lúc gặp thầy Cố dừng xe mô tô lại, anh lưu loát tắt xe, rút chìa khóa, cởi mũ bảo hiểm xuống, chân vắt ngang qua. Anh vừa xoay người lại thì nghe thấy hai giọng nói: “Em chào thầy Cố”.

Anh ngẩng đầu, sau đó gật nhẹ đầu, ánh mắt khẽ dừng trên mặt Thư Tình, hỏi một câu: “Con rùa sao rồi?”.

Thư Tình không ngờ được anh lại chủ động hỏi thăm, cô nói tử tế: “Tối hôm qua em đút nó đã ăn một con tôm, nhưng mà nó vẫn chưa động đậy gì cả”.

Cố Chi gật đầu: “Quan sát thêm vài ngày nữa, nhớ bôi thuốc đúng giờ”.

Giọng của anh nhẹ nhàng mà lạnh nhạt, nói xong thì đi vào trong phòng giáo vụ, mũ bảo hiểm cầm trên tay, cánh bướm màu đen như muốn giương cánh bay.

Tần Khả Vi nhớ tới ngày hôm qua lúc Thư Tình nói tới Pound có nhắc tới thầy Cố, giật mình hỏi: “Ngày hôm qua cậu có nói người xem bệnh cho Pound là thầy Cố?”.

Thư Tình nhìn người đang đi lên cầu thang, gật đầu.

Đọc đường đi Tần Khả Vi đều buồn bực không hiểu tại sao thầy Cố lại xuất hiện ở bệnh viện thú cưng, không phải thầy là thầy giáo tiếng Pháp sao, tại sao lại có quan hệ với bác sĩ thú y thế?

Lúc đi học, Thư Tình vẫn không giơ tay theo thói quen, giờ học của Cố Chi vẫn thú vị như vậy, anh luôn dùng tư thái dửng dưng nhã nhặn giảng về những văn hóa của nước Pháp, sau đó dẫn ra một chút vấn đề đơn giản, muốn mọi người dùng tiếng Pháp trả lời.

Anh nói cơ sở thiết bị chữa bệnh ở Pháp khá hoàn thiện, bao gồm cả AIDS là một trong 30 loại đại dịch, phí trị liệu cho người bệnh đều được quốc gia chi trả, hơn nữa trong bệnh viện đều lưu lại số người bệnh. Ở nước Pháp, muốn gặp bác sĩ thì phải hẹn trước, nếu như không có ca bệnh nặng cấp tính thì mỗi loại đều sẽ được phân đi các phòng khám xem bệnh, để dành bệnh viện cho những bệnh nhân cấp thiết.

Nói đến chỗ này, anh chiếu lên hình ảnh một bệnh viện và phòng khám ở Pháp do chính anh chụp lại ọi người xem, trong đó có một bức ảnh anh mặc áo blu trắng đứng chụp ảnh chung với những người bạn nhỏ. Trên bức ảnh là nụ cười nhẹ nhàng của anh, ở bên cạnh có một cô bé người Pháp đang nắm tay anh.

Đột nhiên Thư Tình nghĩ tới ngày hôm qua gặp anh ở bệnh viện thú cưng, cũng là mặc áo blu trắng nhưng lại nghiêm túc, không ôn nhu như trên bức ảnh.

Phía dưới có người xôn xao, thấp giọng thảo luận tại sao thầy Cố lại mặc áo blu trắng xuất hiện trong bệnh viện. Cố Chi cũng phát hiện ra, anh rời khỏi màn chiếu, quay xuống giải thích: “Tôi tham gia một tổ chức tình nguyện AIDS ở Pháp, những em nhỏ này đều bị lây AIDS từ cha mẹ, từ nhỏ đã bị nhiễm bệnh. Tổ chức mà tôi tham gia là tổ chức xã hội của người AIDS ở mọi tầng lớp trên nước Pháp, đi giúp đỡ việc ăn ở của bệnh nhân”.

Học sinh ở dưới đều sợ ngây người, có người còn “A” một tiếng, Cố Chi mở word ra đánh ra chữ Anisation Volontaire du S.I.D.A, sau đó giải thích: “Tổ chức tình nguyện AIDS”.

Có người hỏi anh: “Thầy không sợ bị nhiễm bệnh sao?”.

“Mọi người đều biết con đường lây bệnh của AIDS, do di truyền, qua máu và hành vi tình dục. Chỉ cần biết cách xử lý, tiếp xúc với những người bệnh AIDS không có gì nguy hiểm cả”. Cố Chi trả lời rất đơn giản.

Tần Khả Vi nhớ đến những bộ phim điện ảnh về AIDS, trong lòng thấy sợ hãi: “Em nghe nói đến giai đoạn cuối của AIDS, người bệnh sẽ xuất hiện hiện tượng làn da bị thối rữa. Thầy không thấy sợ sao? Không cảm thấy...?”. Cô ấy dừng lại một chút, không tìm thấy từ thích hợp, đành phải nói, “Không cảm thấy ghê tởm sao?”.

Mày Cố Chi cau lại, rồi lại giãn ra khiến mọi người nghi ngờ động tác nhỏ vừa rồi chỉ là ảo giác, anh nói: “Những đứa trẻ này đều là bị bệnh từ khi sinh ra, cha mẹ bị AIDS nên mới bị di truyền, bị bệnh không phải là sự lựa chọn của các em. Mà đa số những đứa trẻ đó đều là do cha mẹ mang bệnh trong mình nên sinh ra không bao lâu đã bị mất cha mẹ, từ nhỏ đã phải trị liệu trong bệnh viện. Bọn họ là cô nhi, lại chịu đủ sự tra tấn từ bệnh tật, nếu như các em ở đó, nhìn thấy cuộc sống mỗi ngày của những em nhỏ đó như thế nào, thì sẽ không dùng từ ghê tởm để hình dung rồi”.

Anh lại nói: “Giống như trong các em cũng sẽ có người nuôi thú cưng, chó mèo cũng được hay những con vật khác cũng thế, sống chung một thời gian dài, nếu như chúng nó có bệnh nhỏ hay đau đớn, các em cũng sẽ đau lòng khó chịu. Nhưng đứa trẻ bị AIDS không phải là động vật, cũng là người sống trên thế gian này như chúng ta, động vật còn có thể nhận được tình yêu của con người, tại sao những đứa trẻ đó lại không thể. Nếu em có thể vì thú cưng của mình bị bệnh mà khổ sở, vậy khi nhìn thấy những đứa trẻ đó, cũng sẽ sinh lòng thương yêu bọn họ, bọn chúng... Thật đáng thương”.

Dường như anh chưa hề nói nhiều như thế bao giờ, ba chữ cuối cùng, giọng nói của anh chột thấp xuống, giống như là nhớ đến ký ức khi ở cùng bọn nhỏ.

Thư Tình nhớ đến tấm hình kia, có một cô bé nắm lấy bàn tay anh, trong lòng bỗng nhiên có chút ứ đọng. Cô nhận thấy được lúc nói đến thú cưng, ánh mắt Cố Chi dường như nhìn thoáng qua cô, ánh mắt mất tự nhiên rũ xuống.

Sinh viên ngồi trong lớp đều trầm mặc, có một nam sinh nói một câu: “Nếu như về sau có cơ hội đi Pháp, mình nhất định phải đi gặp bọn nhỏ”.

Không biết là ai nói nhỏ: “Không chừng lúc đó bọn họ đều đã....”.

Mọi người đều im lặng không nói chuyện nữa.

Không khí cứng ngắc lại, Thư Tình tưởng rằng Cố Chi quan tâm những đứa nhỏ bị AIDS như vậy, nhất định sẽ khó chịu, ai ngờ đột nhiên anh nở nụ cười ôn hòa, anh nói: “Văn hóa nước Pháp có rất nhiều điểm khác xa so với văn hóa Trung Quốc, nhưng cho dù không cùng ngôn ngữ thì tình cảm của con người đều giống nhau. Giống như bọn họ nói tiếng Pháp, còn chúng ta nói tiếng Trung, nhưng chúng ta đối với những người yếu hay bệnh đều có tình thương như nhau”.

Không tiếp tục đề tài vừa rồi, anh mở sách ra nói tiếp: “Chúng ta bắt đầu học nội dung trong sách, trước tiên chúng ta sẽ tìm một bạn học đọc một lần các từ đơn”.

Trong lòng Thư Tình thấy căng thẳng, nhìn ánh mắt của Cố Chi không nhanh không chậm dừng lại trên người cô, sau đó dùng giọng nói ấm áp đọc tên của cô: “Thư Tình”.

“Rắc rắc”, một sự mềm mại trong lòng vừa rơi xuống, kết băng, sau đó vỡ thành hai mảnh.

8. Chương 8

Thư Tình bị gọi, đành phải đứng lên, cầm lấy sách bắt đầu đọc.

Lait – sữa. Lần đầu tiên gặp thầy Cố, anh đứng ở bên ngoài cửa hàng tiện lợi mua sữa chua, mỗi túi đều là đủ vị, có thể thấy được anh là người thích đơn giản, không thích phức tạp.

Froid – lạnh. Thầy Cố nhìn như lúc nào cũng cười ôn hòa với mọi người, nói chuyện cũng khách khí lễ độ nhưng nói chung là anh sẽ làm mọi người có cảm giác cao cao tại thượng, kỳ thật anh cũng không cố gắng biểu hiện cảm giác ưu việt của anh.

Patience – kiên trì. Anh không có ấn tượng tốt với cô, nhưng cho dù như thế, anh vẫn kiên trì với chú rùa nhỏ của cô, ddlqd áo blu trắng mặc trên người nhìn có vài phần giống như thầy thuốc. Hôm nay gặp cô, anh còn chủ động hỏi tình huống của Pound, là một thầy thuốc tốt.

Thư Tình vừa đọc, trong đầu cũng thất thần, ngay cả cô cũng không nhận ra từ đơn mercredi cô cũng đọc xong, mơ hồ đọc một hơi từ đầu đến cuối các từ đơn.

Cô buông sách, ngẩng đầu nhìn Cố Chi, người trên bục giảng liếc nhìn cô một cái, gật đầu: “Mời ngồi”.

Tần Khả Vi khiếp sợ dd, lqđ hỏi cô: “Thời gian nghỉ phép cậu đã luyện âm lưỡi sao?”.

Thư Tình trấn định gật đầu, cô là một người có lòng tự trọng rất mạnh, cô chưa bao giờ chịu thua dễ dàng. Lần trước Cố Chi phê bình âm lưỡi của cô trước mặt mọi người, từ đó mỗi ngày đánh răng cô đều không ngừng luyện tập âm r, luyện tập mãi, cuối cùng từ đơn “Thứ tư” cũng có thể đọc lưu loát.

Sau khi tan học, Cố Chi tắt máy tính trên bục giảng, thu thập đồ đạc, mọi người trong phòng học đều đã rời đi, Tần Khả Vi với Thư Tình còn đang ngồi đó chưa có động tác gì, “Cậu không đi sao?”.

Thư Tình lắc đầu: “Tự học một lát, lúc này trở về phòng ngủ thì rất ồn”.

Trong phòng ngủ của các cô có một người học đàn ghita, giờ này mỗi tối đều vừa hát vừa đàn, mỗi tội hát còn khó nghe hơn đàn, đúng là phiền lòng.

Tần Khả Vi cũng ngồi xuống đọc sách với Thư Tình, Cố Chi đi trước, xuống bục giảng, đi tới trước bàn của các cô, ngón tay phải gõ nhẹ lên mặt bàn.

Lúc Thư Tình ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn vào đáy mắt anh, nghe anh nói: “Có tiến bộ lớn, nhưng mà âm lưỡi hơi mất tự nhiên, lần sau em thử nhẹ đi một chút, không nhất thiết phải cường điệu, lqđ tự nhiên một chút là tốt”.

Nói xong lời này, anh gật nhẹ đầu rồi rời khỏi phòng học.

Về mặt Thư Tình biến thành , Tần Khả Vi khăng định nói: “Cậu nhìn xem, tớ đã nói thầy Cố không thành kiến với cậu đâu, cậu cứ tự mình đa tình”.

Người ở cửa dừng chân lại, nghe thấy giọng nói khê của người nào đó: “Tớ vẫn cảm thấy có chút... tiểu lý tàng đao....”.

Về mặt Cố Chi không biểu cảm, mặt lạnh đi ba phần, chân dài khê bước, đi xuống dưới lầu.

*

Bốn ngày sau đó, trên bụng Pound lại xuất hiện một đốm trắng lấm tấm, Thư Tình lên mạng tra, thì biết rằng đó là triệu chứng của bệnh thối mai, trong lòng cô thấy khó chịu. Tiết học tiếng Pháp ngày hôm đó cô mang cả Pound theo, muốn nhờ thầy Cố xem giúp.

Thứ hai, thứ tư, thứ sáu, thầy Cố đều lên lớp tiết các cô. Hôm nay là thứ sáu, ngày cuối cùng, nhưng không ngờ lúc Thư Tình đến phòng học mới biết ngày hôm nay người dạy là chủ nhiệm bộ môn tiếng Pháp, lập tức choáng váng.

Bạn học nhỏ giọng nói với cô, ngày hôm nay thầy Cố có việc gấp nên chủ nhiệm dạy thay. Thư Tình nhìn Pound trong tay, không nói gì.

Tan học, cô đưa cặp sách cho Tần Khả Vi: “Cậu giúp tớ cầm về phòng, tớ đưa Pound đến bệnh viện thú cưng”.

Tần Khả Vi nóng vội lqđ nói: “Đã đêm khuya thế này cậu còn chạy ra ngoài, có biết mấy giờ rồi không? Nếu như ký túc xá đóng cửa, cậu không vào được thì làm sao bây giờ? Hay là ngày mai cậu hăng đi?”.

Thư Tình không quay đầu lại nói: “Cậu giúp tớ tránh kiểm tra, nếu muộn quá tớ sẽ tìm một quán net ngồi cả đêm, thối mai không thể chậm trễ được, tớ sợ Pound sẽ bị đau”.

Đại học C ở nơi khá hẻo lánh, bên ngoài đường vòng số 3 của thành phố, Thư Tình bước nhanh đến cổng trường, ngồi xe ôm chạy tới khu tàu điện ngầm.

Người lái xe là người đàn ông trung niên, nhìn bộ dạng không được đẹp mắt, cười tủm tỉm hỏi cô: “Đã muộn lqđ thế này cô bé còn muốn đi đâu?”.

Thư Tình cảnh giác nhìn ông ta, nói: “Cháu đến chỗ ba, ba cháu đang trực ban canh gác ở Đường 1”.

Người lái xe chỉ cười không nói.

Thư Tình vội vàng chạy tới tàu điện ngầm, sau đó ngồi tàu điện ngầm tới đường 1, nhìn di động phát hiện đã 9h30, 11h30 ký túc xá sẽ đóng cửa, không biết là có kịp không.

Từ tàu điện ngầm đến bệnh viện thú cưng chỉ mất năm phút đường đi, cô ôm nhà rùa bước nhanh, bỗng nhiên nghe thấy ở đằng sau có người gọi cô: “Thư Tình?”.

Cô dừng chân, quay đầu lại, nhìn thấy một nam sinh cao cao đứng ở đằng kia, mặc T-shirt màu trắng đơn giản, trong tay cầm vài cuốn sách, nhìn qua gáy sách có thể thấy, “Tình hình Kinh tế Quốc tế”, “Quốc phú luận” cùng với “Kinh tế vĩ mô”.

Thư Tình ôm nhà rùa, bàn tay vô thức nắm chặt, gọi tên của người nọ: “Trương Diệc Chu?”.

Trương Diệc Chu đi ra từ hiệu sách, cậu ta học đại học A ở trung tâm thành phố, từ đây đi ra đó cũng chỉ mất khoảng 10 phút đi bộ, cậu ta biết Thư Tình học ở đại học C, chần chờ một lát rồi hỏi: “Đã muộn thế này, tại sao cậu lại ở đường 1?”.

Thư Tình nói: “Con rùa của tôi bị bệnh, tôi đưa nó đến bệnh viện thú cưng xem bệnh”.

Ánh mắt Trương Diệc Chu nhìn xuống nhà rùa cô đang ôm trước ngực, đến gần vài bước, cúi đầu nhìn, Pound bị cậu ta chặn mất ánh sáng, hữu khí vô lực ngẩng lên nhìn cậu ta một cái, móng vuốt nhỏ quơ quơ nhẹ.

Trương Diệc Chu dldlđ thấy bên cạnh bàn chân nó có một bộ phận đã bị khoét đi, nói: “Chứng thối mai?”.

Thư Tình gật đầu nhìn đồng hồ: “Tôi đi trước đây, nếu không lát nữa bệnh viện đóng cửa mất”.

Trương Diệc Chu chần chờ nói: “Đại học C cách đây xa như vậy, một lát nữa cậu đi đâu? Tàu điện ngầm 10h20 đã đóng cửa rồi”.

Thư Tình cười cười: “Không có việc gì, không thể về thì ra tiệm net cả đêm, ngày hôm sau lại về là được”.

Trương Diệc Chu dường như còn muốn nói cái gì nhưng cô đã phất tay với cậu ta, xoay người vội vã đi. Trên đường 1 luôn có một đám đông chật chội, chỉ trong chốc lát bóng dáng Thư Tình đã biến mất trong đám người.

Trương Diệc Chu đứng tại chỗ không nhúc nhích, một lát sau mới chậm rãi bước đi.

Cậu ta nhớ cô bé nhà dưới mỗi ngày tan học đều sẽ khoác cặp sách chạy lên nhà cậu, vừa mở cửa ra không hề kiêng nể nằm sấp lên giường cậu, giày vung loạn xạ, cọ cọ đầu tìm một tư thế thoải mái nằm xuống.

Lúc làm bài cô sẽ cắn bút, đợi đến lúc xem đề, sẽ cười tủm tủm nhảy xuống giường đến bên bàn học của cậu, nịnh nọt nói: “Trương Diệc Chu, cho tớ xem đề bài này cậu làm thế nào?”.

Cậu sẽ lạnh nhạt nói: “Tự mình làm, xem bài của người khác là ”.

Sau đó cô sẽ lộ ra biểu cảm sắp khóc, và ôm trái tim nói: “Chẳng lẽ chúng ta không phải là bạn tốt sao? Bạn tốt thì còn phân cái gì của cậu của tớ? Cậu làm tổn thương trái tim tớ rồi!”.

Nói tóm lại chính là một hành động rất khoa trương, sau đó thành công xem được bài tập của cậu, vì thế ngày hôm sau thầy giáo khích lệ người làm tốt sẽ có thêm một người giả mạo.

Trương Diệc Chu cười cười, bên tai là tiếng động lớn của mọi người đang xôn xao, bạn cùng phòng của cậu đứng ở cửa McDonald nhìn quanh một lúc mới nhìn thấy cậu, miệng nhếch lên, vẫy tay với cậu: “Diệc Chu, ở đây”.

Cậu đi nhanh, đưa sách cho bạn cùng phòng, nói vài câu. Đối phương kinh ngạc nhận sách, sau đó cười hi hi gật đầu: “Yên tâm, bộ phận kiểm tra kỷ luật là người quen cũ! Có thể trốn thoải mái”.

*

Lúc Thư Tình đi vào bệnh viện thú cưng, không thấy Cố Chi đâu, nhưng mà thấy bác sĩ Trương lần trước đang dọn dẹp, thấy Thư Tình thì cô ấy giật mình nở nụ cười: “A, là em sao?”.

Ánh mắt nhìn vào nhà rùa của cô, bác sĩ Trương đặt cây chổi vào bên cạnh tường: “Sao vậy, bệnh của con rùa nhỏ này còn chưa hết sao?”.

Thư Tình bất đắc dĩ lắc đầu: “Chỗ lần trước lại xuất hiện chấm trắng, em lên mạng xem, nói đó là triệu chứng của thối mai, nên đưa nó đến đây tìm thầy Cố”.

“Thầy Cố?”. Bác sĩ Trương giật mình, “Anh ấy đâu có làm ở đây, tại sao em lại đến đây tìm anh ấy?”.

Thư Tình tròn mắt: “Thầy không làm ở đây?”.

Bác sĩ Trương cười rộ lên, hiểu ra và nói: “Em nghĩ rằng anh ấy là bác sĩ thú y sao? Ha ha, anh ấy là bạn của bác sĩ Lý ở chỗ này, lần trước bác sĩ Lý có việc gấp phải đi công tác vài ngày, nên mới gọi anh ấy đến giúp, nghe nói trước kia anh ấy học ngoại khoa, ở nước ngoài cũng đã từng làm, có hiểu biết với một số động vật nhỏ, nên bác sĩ Lý mới mời đến giúp”.

“Vậy con rùa của em.....?”. Thư Tình chần chờ hỏi, uể oải, không ngờ chạy cả tối đến đây cũng không tìm thấy thầy Cố.

“Bác sĩ Lý cũng đã tan tầm, không thì ngày mai em lại đến?”. Bác sĩ Trương hỏi cô, nhưng lát sau lại nhớ ra cái gì, vội cười nói, “A, chị quên mất, chị có số điện thoại của thầy Cố, hay là em gọi điện cho thầy Cố xem? Lần trước bác sĩ Lý đã đưa số điện thoại của anh ấy cho chị”.

Thư Tình ngồi trên băng ghế của bệnh viện, cúi đầu nhìn rùa nhỏ, vừa lấy điện thoại ra, nói thật, cô không dám thân cận với thầy Cố, nhưng hiện tại cô không tìm thấy người giúp đỡ, chỉ có thể bất chấp mà gọi điện.

Điện thoại vang lên thời gian dài, ngay lúc cô nghĩ rằng sẽ không có người nghe thì rốt cuộc điện thoại cũng thông, đầu dây bên kia truyền đến tiếng nói trầm thấp ôn hòa của Cố Chi: “Alo?”.

Lưng Thư Tình cứng đờ, co quắp nói: “Xin hỏi có phải là thầy Cố không?”.

“Đúng rồi, xin hỏi ai vậy?”.

“Em là Thư Tình”. Cô cảm thấy một câu như vậy là khá thân mật, lại bổ sung thêm, “Là học sinh lớp song ngữ”.

Đối phương dừng một chút, mới nói, “Tôi biết, có chuyện gì sao?”.

Nói đến Pound, Thư Tình cũng không còn khẩn trương như vậy, nói nhanh qua tình huống của nó cho đối phương nghe, cuối cùng Cố Chi dường như suy nghĩ một lát rồi nói: “Bây giờ tôi đang ở đường số một, em ở lại bệnh viện chờ tôi, tôi sẽ tới ngay”.

Thư Tình nhẹ nhàng thở ra, sau khi cúp điện thoại thì cả người dựa vào ghế, Pound ở trong nhà rùa chậm chạp gơ chân, ngẩng đầu nhìn cô, đuôi cũng động đậy.

Nơi bị hư thối nhìn rất ghê người, cậu nhóc này còn chào hỏi với cô, ánh mắt Thư Tình đỏ lên, thở sâu, mắt nhắm nghiền.

Cô nghĩ tới những em nhỏ bị AIDS trong lời kể của thầy Cố, thầy Cố sớm chiều ở chung với bọn họ, nhìn bọn họ bị bệnh tật tra tấn, có lẽ thầy còn khổ sở hơn cô. Bởi vì bọn họ không phải là Pound, bọn họ sẽ khóc, sẽ kêu đau, sẽ dùng ngôn ngữ để miêu tả nỗi đau của bọn họ.

Cô nhắm mắt tựa lưng vào ghế ngồi, trong đầu lộn xộn, không biết ngồi bao lâu, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng đẩy cửa, cúi đầu kêu một tiếng: “Thư Tình?”.

9. Chương 9

Thư Tình và Trương Diệc Chu ngồi dựa trên băng ghế, bác sĩ Trương cầm chổi quét dọn một căn phòng khác rồi.

Trương Diệc Chu nhìn Thư Tình luôn nhăn mày, hòa nhã nói: “Hủ giáp là bệnh nhỏ, không nghiêm trọng như cậu tưởng đâu, lqđ rùa sống lâu, không chết dễ dàng như vậy”.

Thư Tình không nhìn hấn diễn đàn, lê quý đôn chỉ nói: “Cậu mau về đi, một lát nữa muộn ký túc xá sẽ đóng cửa”.

“Không có việc gì, dù sao cũng giống cậu”.

Thư Tình cảm giác như ông nói gà bà nói vịt, giọng nói có vẻ không kiên nhẫn: “Giống nhau chỗ nào? Vì rùa của tôi bị bệnh nên tôi không thể về, cậu thì vì cái gì? Rùa của cậu cũng bị bệnh sao?”.

Cô nhìn biểu cảm của Trương Diệc Chu thì tim đập mạnh và loạn nhịp, lúc này cô mới nhớ là dường như cậu ta chưa lqđ bao giờ thấy cô khí thế bức người như vậy. Đúng vậy, trước kia cô không phải người không nói lý như vậy, cho dù là người huyền thuyên nhưng cô luôn miệng nói những lời nhu thuận đáng yêu mà không phải là Thư Tình ngày hôm nay, mắng chửi người lqđ không thô tục cũng khiến người lệ rơi đầy mặt.

Cô quay đầu đi, bình tĩnh lại nói: “Trở về đi, cậu cũng đã nói rồi, rùa sống lâu, không dễ chết, không cần lo lắng cho nó”.

“Lo lắng cho nó?”. Trương Diệc Chu cười vài tiếng, gương mặt thanh tú nhiễm vài phần sắc thái động lòng người, lqđ bình thường cậu ta nhìn đã đẹp mắt, nhưng mà không hay cười, bây giờ cười lên, mi mắt như có gió xuân ấm áp. Cậu yên lặng nhìn Thư Tình, hỏi cô: “Cậu cho rằng tớ lo lắng cho nó?”.

Thư Tình nhìn cậu ta, không nói gì.

Giọng nói Trương Diệc Chu cũng mang lqđ theo vài phần bất đắc dĩ không dễ nhận ra, cậu nói: “Thư Tình, cậu là con gái, lớn như vậy, buổi tối lại không về trường, còn định ngồi cả đêm ở tiệm internet, cậu nghĩ rằng tớ giống cậu, lo lắng cho con rùa của cậu?”.

Thư Tình không ngờ cậu ta sẽ nói như vậy, đầu tiên sững sốt một chút, sau đó nói: “Cậu không cần lo lắng cho tôi, mọi người cũng đã trưởng thành cả rồi, tự mình có thể lo ình. Tôi cũng lqđ không phải là Thư Tình ngày trước, mỗi khi gặp chuyện đều vội vội vàng vàng không biết làm gì tìm đến gặp cậu”.

Cô nói rất bình tĩnh, sắc mặt Trương Diệc Chu cứng đờ, cậu ta thấp giọng hỏi: “Có phải cậu còn đang tức giận hay không?”.

Tức giận? Hơn năm năm rồi cậu ta còn hỏi cô còn tức giận hay không?

Thư Tình nở nụ cười, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, trên mặt lộ ra biểu cảm mỗi lần đấu võ mồm với Dư lqđ Trì Sâm: “Trương Diệc Chu, có phải cậu cảm thấy chính mình rất giỏi không?”.

Cô hỏi với khí thế bức người, lần thứ hai Trương Diệc Chu thất thần.

Thư Tình tiếp tục cười nói: “Tôi nghĩ rằng chỉ có những người quan trọng mới đáng để tôi nhớ ở trong lòng nhiều năm như vậy. Ví dụ như lúc Chu Ân Lai (*) chết, tôi nghe được sẽ treo cờ rùa tưởng nhớ ông ấy, động đất mạnh ở Vấn Xuyên, tôi nghe sẽ nhớ đến địa chấn ở chỗ nào. Ngay cả lúc Mạn Đức Lạp chết, lúc đó tôi đang nghe Quang Huy Tế Nguyệt mới thổn thức vài câu. Cậu cảm thấy cậu quan trọng như thế nào, đáng để tôi nhớ cậu lâu như vậy, năm năm rồi vẫn còn tức giận cậu?”.

(*) Chu Ân Lai: vi.wikipedia.org/wiki/Chu_%C3%82n_Lai

Trương Diệc Chu bị cô chất vấn nhứu mày, sau một lúc trầm mặc, cậu ta cười vài tiếng rồi nói: “Thư Tình, quả nhiên cậu đã thay đổi”.

Những lời nói này nói với tư thái không nóng không vội, hiển nhiên cậu ta cũng không giận, giống như đang giải lqđ bày một chuyện.

Thư Tình cười sáng lạn gật đầu: “Là người rồi sẽ thay đổi, từ cấp hai đến đại học chẳng lẽ cậu không thay đổi? Hơn nữa, là người trải qua việc gia đình bị người khác phá hoại, cậu nghĩ xem ai mà không thay đổi? Phải là người không chịu để tâm mới làm được? Đương nhiên, ba cậu qua đời lúc cậu còn nhỏ, có lẽ không thân thiết, sau này không phải cha tôi lại qua nhà cậu, lqđ giúp mẹ cậu bù lại những điều còn thiếu sao? Cuộc sống của cậu có lẽ khá tốt, không thay đổi gì nhiều cũng bình thường”.

Trong lời nói của cô có gai, nói cũng thoải mái hơn, cho dù tính khí của Trương Diệc Chu tốt thì trên nét mặt cũng mất ý cười, cậu ta quay đầu lại nhìn Thư Tình: “Tớ biết chuyện trước kia cậu rất khổ sở, nhưng mà đó là chuyện của người lớn, không người nào không sai, muốn nói tiếp, thật ra thì dì.....”.

Trương Diệc Chu muốn nói đạo lý với cô, nhưng Thư Tình thấy cậu ta nhắc đến mẹ thì không kiên nhẫn ngắt lời cậu ta, một chút ý cười cũng không có, lạnh lùng nói: “Được rồi, chúng ta không cần ôn chuyện cũ, đều là chuyện trước kia, nhắc đến thì có nghĩa lý gì? Sai ở ai thì trong lòng người đó rõ ràng, cậu nói đó là chuyện của người lớn, bọn họ không so đo thì chúng ta so đo làm gì? Cậu đi đi, một mình tôi ở đây là được rồi”.

Sắc mặt Trương Diệc Chu cũng trầm xuống, diễn đàn lê quý đôn giọng nói cũng không còn trầm tĩnh nữa: “Thư Tình, cậu đừng có tùy hứng, tớ vì tốt cho cậu nên mới lưu lại, cậu là một cô gái trẻ tuổi tối mình ở lại, cậu có biết là có bao nhiêu nguy hiểm không?”.

Thư Tình thấy cậu ta lại bắt đầu thuyết giáo, cắt đứt lời của cậu ta: “Nguy hiểm hay không trong lòng tôi đã có tính toán, biết người biết mặt không biết lòng cũng là do cậu dạy tôi, tôi không có ngốc như cậu nghĩ. Phải đi thì mau đi đi, rùa của tôi bị bệnh, cần tinh dưỡng”.

Đúng lúc này cửa được mở ra, người đàn ông bước vừa Volvo xuống, vừa vào cửa đã nghe thấy lời kịch: “Rùa của tôi bị bệnh, cần tinh dưỡng”.

Trương Diệc Chu quay lưng lại với cửa, không biết Cố Chi đã tới, dần tính nói với Thư Tình: “Nếu chú Trang biết thì cũng sẽ lo lắng cho cậu, cậu.....”.

“Thầy Cố!”. Thư Tình không để ý đến cậu ta, đứng dậy kêu một câu.

Trương Diệc Chu cũng quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông đứng ở cửa. Cố Chi giống như vừa ở hội nghị về, cả người khoác bộ tây trang đen, không hề có nếp nhăn, tao nhã sạch sẽ. Anh đứng ở cửa, nơi lỏng nút ở cổ áo, cổ áo hơi mở, mang chút vẻ tùy ý.

Có lẽ Thư Tình cũng sững sốt một chút, cô không nghĩ tới sẽ nhìn thấy thầy Cố trong dạng đó, nhưng sau đó cô nghĩ đến chủ nhiệm bộ môn có nói thầy Cố có việc gấp, chắc là phải đi họp hội nghị gì đó.

Ánh mắt Cố Chi nhìn vào Thư Tình một lát, lập tức đến trước mặt Thư Tình, cầm lấy nhà rùa: “Cho tôi xem”.

Thư Tình chạy nhanh đưa nhà rùa cho anh, sau đó quay đầu nói với Trương Diệc Chu: “Cậu đi đi”.

Trương Diệc Chu kiên trì nói: “Tớ chờ cậu”.

Trên gương mặt cậu ta lộ vẻ cố chấp, giống như trước kia, dường như khiến Thư Tình nhớ tới cô đã từng yêu mến người thiếu niên này, làm đề vật lý cũng thế, kéo đàn violon cũng vậy, vĩnh viễn đều cứng đầu nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ.

Thư Tình đứng lên, nghiêng răng nói từng chữ: “Trương Diệc Chu, cậu đừng ép tôi phải mắng chửi cậu! Cậu bảo cậu không đi, vậy cậu nghĩ cậu là gì của tôi?”.

Hàng xóm? Anh trai? Bạn tốt ngày xưa? Mỗi một xưng hô đều khiến cô nghiêng răng nghiêng lợi.

Trương Diệc Chu đã từng thấy Thư Tình có thái độ lạnh lùng và địch ý như thế một lần, đó là lúc hai nhà chính thức trở mặt, lúc đó Thư Tình liêu lĩnh xông lên đánh đấm cậu, may mắn Trang Kính Vĩ đã ngăn cô lại.

Thư Tình đến bên cạnh cửa, kéo mạnh ra, lạnh lùng nói với cậu ta: “Cậu có đi hay không?”.

Trương Diệc Chu cũng là người cao ngạo, hôm nay đã có nhiều ngoại lệ vì cô, nhìn thấy cô đuổi cậu như vậy, rất cuộc mặt cũng tối sầm lại, bước ra khỏi cửa.

Thư Tình đóng cửa lại, chậm rãi đi về phía bàn, Cố Chi đã cởi áo khoác, lấy áo bác sĩ khoác lên người, sau đó ngồi trên bàn coi tình huống của Pound.

Thư Tình nhìn động tác của anh, anh chăm chú kiểm tra cho Pound, không khí chợt trầm mặc.

Hạ thấp chân đèn, Cố Chi chuyên chú, nghiêm túc, cẩn thận, ngón tay thon dài cầm cái nhíp, nhẹ nhàng nhìn qua những phần hư trên bụng Pound, khuôn mặt trầm tĩnh. Anh dường như không thấy vừa rồi Thư Tình gương cung bạt kiếm với Trương Diệc Chu, chỉ bình tĩnh làm chuyện của bản thân, không quan tâm những sự việc bên cạnh mình.

Thư Tình đang không biết giải thích chuyện của Trương Diệc Chu thế nào nên xấu hổ, thấy anh ngồi như không nghe thấy thì cũng dụi đi một chút.

Qua một lúc lâu anh mới nói: “Bị lây nhiễm một chút, tạm thời không cần phải khoét chỗ đó xuống, lấy thuốc tím lau qua một chút, sau đó lại bôi thuốc”.

Nói xong, anh đứng dậy đi sang phòng bên cạnh, nói mấy câu với bác sĩ Trương, Thư Tình bỗng nhiên không biết phải làm sao, cũng may anh đi một lát rồi quay lại, cầm một cái chai màu lá cọ, lại ngồi xuống.

Thư Tình nhìn anh đổ thuốc tím vào một dụng cụ, sau đó thả Pound vào, vội hỏi: “Đau không?”.

Động tác trên tay Cố Chi dừng lại: “Em đang hỏi tôi hay là hỏi nó?”.

“... ..”. Thư Tình trầm mặc.

Cố Chi đưa nhà rửa cho cô: “Cầm lấy rửa đi, về sau phải chăm dọn phòng, đừng để vi khuẩn lưu lại”.

Thư Tình yên lặng cầm nhà rửa đi rửa, vừa nghĩ, thầy Cố hình như sai cô làm việc rất tự nhiên, lần trước là đi lấy nước, lần này là rửa nhà rửa....

Đang nghĩ thì Cố Chi nói một câu: “Một lần không đủ, phải rửa vài lần”.

Thư Tình đang định đóng vòi nước, tay cứng đờ, lại theo lời anh rửa thêm vài lần. Đợi đến khi cô hoàn thành trở lại trước bàn, Cố Chi đã lấy Pound ra khỏi dụng cụ, thuốc cũng được bôi tốt, còn dùng băng gạc thay cho nó.

Hình như Pound hơi đau, bốn chân quơ loạn, Thư Tình muốn hỏi có phải thuốc có phản ứng gì không, nhưng nhớ tới câu “Em hỏi tôi hay hỏi nó” của thầy Cố, đành cắn môi âm thầm cầu nguyện thầy Cố nhẹ nhàng một chút.

Sau khi Cố Chi đã băng bó tốt, ngẩng đầu nhìn Thư Tình: “Đây là đâu?”.

“Hà?”. Thư Tình sững sốt một chút, không hiểu vì sau anh lại hỏi vấn đề đó.

Cố Chi lặp lại hỏi: “Đây là đâu?”.

“..... Bệnh viện”.

“Cũng biết đây là bệnh viện sao”. Anh đặt Pound vào trong nhà rửa, liếc nhìn Thư Tình một cái, “VẬY thì để ý biểu cảm của em một chút”.

Cố Chi thấy biểu cảm mờ mịt của Thư Tình thì nhẹ nhàng nói: “Biểu cảm của em hoảng sợ như thấy tên đồ tể, đối với bác sĩ thì đây không phải là một kinh nghiệm đáng nhớ”.

10. Chương 10

Sau khi nói lời cảm ơn một lần nữa tới Cố Chi và bác sĩ Trương, Thư Tình đang chuẩn bị ra ngoài thì bỗng nhiên Cố Chi gọi cô lại: “Em trở về thế nào?”.

Thư Tình dừng lại, thấy anh cởi áo blu ra, sau đó cầm áo khoác trên giá treo áo, nhưng chỉ đặt lên tay, không định mặc vào.

Cô chần chờ một lát, vẫn nói thật: “Bây giờ tàu điện ngầm đã đóng cửa rồi, em định tìm một quán McDonal hoặc tiệm net ở tạm một đêm, sáng mai về trường”.

Cố Chi hơi nhướn mày lên một chút, vừa đi ra ngoài, vừa nói ngắn gọn: “Tôi đưa em về”.

Niềm vui từ trên trời rơi xuống! Không cần phải ở ngoài cả đêm rồi!

Nhưng vui vẻ thì vui vẻ, Thư Tình vẫn khách khí nói một câu: “Cảm ơn thầy cố!”

Thư Tình đi theo Cố Chi ra ngoài, mới phát hiện Trương Diệc Chu vẫn còn đang đứng cạnh cửa, cậu ta xoay người nhìn cô nói: “Nếu như để cậu ở ngoài một mình cả đêm thì tớ sẽ không ngủ được”.

Cho tới bây giờ Thư Tình mới biết chấp nhất của Trương Diệc Chu lại đáng sợ như vậy, tức thời nói: “Không cần thiết, thầy Cố sẽ đưa tôi về trường học, cho nên cậu có thể yên tâm, đêm nay nhất định cậu sẽ ngủ ngon”.

Cố Chi không dừng lại, đi về phía chiếc Volvo đen ở đối diện, Thư Tình nói xong câu đó thì chạy nhanh theo, không ngờ tay lại bị Trương Diệc Chu bắt lại.

Trương Diệc Chu nắm chặt lấy cổ tay cô, nói gần từng tiếng: “Thư Tình, cậu là một cô gái, buổi tối thể này một mình ở riêng trên xe với một người đàn ông, không sợ có việc gì sao?”.

Cậu lo lắng nên hơi kích động, khuôn mặt đỏ lên, Thư Tình không nói gì hất tay cậu ta ra: “Trương Diệc Chu, tư tưởng của cậu có thể thuần khiết hơn được không? Đó là thầy giáo của tôi, tôi yên tâm về thầy ấy hơn là cậu”.

Cô chạy nhanh qua bên đường, Cố Chi đang ngồi trong xe đợi cô. Cô mở cửa xe ngồi vào sau đó nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, Trương Diệc Chu vẫn đứng không nhúc nhích ở bên kia đường, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Thư Tình nói nhỏ nhỏ: “Đi thôi”.

Cố Chi khởi động ô tô, không nhanh không chậm đi về trường, Thư Tình nhìn kính chiếu hậu. Cho đến khi bọn họ rời đi, người kia luôn đứng đó không rời.

Trong xe lâm vào cảnh trầm mặc, Cố Chi sẽ không hỏi cô chuyện của Trương Diệc Chu, cô cũng không thể nói gì hơn, chỉ có thể ôm Pound ngồi ở vị trí cạnh tài xế, quay đầu nhìn cảnh đêm thoáng qua ngoài cửa.

Trung tâm thành phố luôn phồn hoa, ban đêm đèn đuốc sáng trưng, người đến người đi. Nhìn một chút, cô cảm thấy hơi hoa mắt.

Bỗng nhiên Cố Chi mở miệng nói: “Trong ngăn tủ có đĩa CD, em có thể mở nhạc”.

Thư Tình trả lời, mở ngăn tủ trước mặt ra, cô đoán anh nhất định cảm thấy chạy xe với không khí như vậy dài như cả giờ, chỉ sợ là cả hai người đều sẽ không dễ chịu.

Trong ngăn tủ có không ít đĩa CD, phần lớn các đĩa đều được dán băng dính đen trên vỏ đĩa. Thư Tình dùng di động chiếu sáng rồi nhìn, tất cả đều là đĩa nhạc Pháp, tên bài hát có vài từ cô không biết, xấu hổ nói: “Em không biết.... ..”.

Cố Chi không giạt mình khi cô hỏi vậy, cô là học sinh mới học được vài tiết tiếng Pháp, nếu hiểu được thì anh mới ngạc nhiên. Anh hỏi cô: “Em thích yên tĩnh hay ồn ào?”.

“Yên tĩnh một chút”.

Cố Chi vươn tay rút một cái đĩa ở ngoài cùng bên trái đưa cho cô: “Đây”.

Thư Tình lấy đĩa ra, đặt vào ổ đĩa, giọng hát Keren Ann* vang lên, đó là một giọng hát mông lung lại êm dịu, xen giữa hiện thực và mộng ảo, nhẹ nhàng mềm mại.

Je voudrais du soleil vert

Des dentelles et des théières

Des photos de bord de mer

Dans mon jardin d' hiver

Je voudrais de la lumière

e en Nouvelle Aerre

Je veux ger d' atmosphère

Dans mon jardin d' hiver

Thư Tình nghe ngây ngẩn cả người, cô cảm thấy sự xấu hổ vừa rồi biến mất không còn, cô hỏi Cố Chi: “Bài này tên là gì ạ?”.

“Jardin d' hiver”. Sợ cô không hiểu, anh lại dịch lại một lần. “Vườn hoa ngày đông”.

Thư Tình tán thưởng: “Rất êm tai”.

Lần này, Cố Chi mỉm cười: “Ừ, đây là bài hát cũ, từng phổ biến một thời ở Pháp”.

“Là do ai hát?”. Thư Tình vừa hỏi anh, sau đó ngượng ngùng nói: “Thôi, thầy có nói với em cũng vô dụng, dù sao em cũng không biết nhiều ngôi sao của Pháp, ngoại trừ vai nam chính của bộ “Leon the Professional” và Sophie Marceau, những người khác em đều không biết”.

Cố Chi cười, nói ngắn gọn: “Jean Reno”.

Thư Tình sửng sốt một chút mới biết là anh đang nói đến nhân vật chính của “Leon te Professional”, âm “r” Cố Chi phát âm rất tự nhiên, nghe thật thoải mái.

Giọng nữ mềm nhẹ len lỏi trong không gian, không sợ không có người nói chuyện sẽ xấu hổ.

Thư Tình nhìn Pound đang chậm rãi bò qua bò lại trong nhà rùa, cười tủm tỉm hỏi nói: “Tu l' aime aussi?” (Em cũng thích bài hát này sao?).

Cố Chi nghiêng đầu nhìn cô một chút, cảm thấy buồn cười, quay đầu lại nói với cô: “Tiếng Pháp rất thích hợp cho con gái nói, giọng nói mềm mại, nghe thật dịu dàng”.

Thư Tình cười thành tiếng, vừa đắc ý lại có chút nghịch ngợm nói: “Vừa hay, mẹ em luôn chê em là một nữ hán tử, bây giờ đi học tiếng Pháp về dùng giọng nói mềm mại nói với bà một lần, bà chắc sẽ cảm thấy không uống tiền học phí”.

Cuối cùng xe dừng trước cửa trường học, Cố Chi nhìn đồng hồ: “Mười một giờ, mau về đi”.

Thư Tình ôm Pound xuống xe, ở ngoài cửa mỉm cười vẫy tay với Cố Chi: “Cảm ơn thầy Cố!”.

Cô vừa nói vừa nâng cái nhà nhỏ của Pound hướng về phía anh, hiển nhiên câu cảm ơn này có hai nghĩa.

Cố Chi nhìn bóng lưng Thư Tình biến mất ở cổng trường, đang chuẩn bị khởi động ô tô, ngoài xe bỗng nhiên có người gõ gõ cửa sổ xe của anh, chủ nhiệm bộ môn cúi người hỏi anh: “Không phải hôm nay thầy Cố phải đi họp sao? Tại sao lại đến trường học vậy?”.

Cố Chi biết cô dạy xong tiết sẽ ở lại văn phòng một chút, bây giờ đang chuẩn bị đi bộ về nhà trọ, anh cười cười: “Lên xe đi, tôi đưa chị về”.

Trong xe vẫn còn tiếng nhạc, Cố Chi giải thích nói: “Học sinh trong lớp tìm tôi khám cho con rùa nhỏ, tôi vừa đưa em ấy trở lại”.

“Cậu nói Thư Tình sao?”. Chủ nhiệm bộ môn nhớ lại cô bé lớp song ngữ, thấy Cố Chi gật đầu thì cười nói: “Đứa nhỏ này tốt lắm, nhiều lần họp cuối năm thầy giáo tiếng Anh đều khen cô bé ấy, nghe nói là khẩu ngữ rất tuyệt, trong cuộc thi diễn thuyết các học kỳ đều nhận được giải thưởng. Vừa khai giảng học kỳ mới, việc trong văn phòng nhiều không kể xiết, cô bé ấy là cán bộ, lúc trực ban còn giúp tôi không ít việc”.

Cố Chi hơi kinh ngạc, chủ nhiệm bộ môn là người luôn tiếc lời, hôm nay lại ngoại lệ nói về Thư Tình, anh cúi đầu cười cười, nhớ tới hình ảnh lúc này của Thư Tình, từ chối cho ý kiến, chỉ nói: “Vậy sao?”.

Một người có rất nhiều bộ mặt, giống như công việc của anh, tính cách của cô luôn có những mặt chưa người nào tiếp xúc qua.

*

Thư Tình nhận được điện thoại của chủ nhiệm bộ môn, nói là phương thức liên hệ của lớp song ngữ cần sửa sang lại, sách giáo khoa cũng vừa về, cần cô qua giúp đỡ một chút.

Đến nơi rồi mới cảm thấy đáng sợ, lớp bọn họ có 30 người, mỗi người bốn quyển sách, nhìn tài liệu đầy trên đất, Thư Tình thấy nhức đầu.

Khi cô đang ngồi trên đất xếp một quyển lại một quyển, văn phòng bỗng có người tới, gõ hai tiếng đơn giản: “Chủ nhiệm Hà”.

“Thầy Cố đến sao? Mau vào ngồi”. Giọng nói chủ nhiệm bộ môn rất nhiệt tình, thậm chí còn tự mình rót nước cho Cố Chi, “Vừa rồi gọi điện cho cậu, cậu còn không tiếp, tôi còn tưởng rằng.....”.

“Vừa rồi tôi có tiết”. Trả lời ngắn gọn.

“Là thế này, cháu của tôi bị viêm tuyến nước bọt cấp tính, rất nghiêm trọng, tôi muốn nhờ cậu nhìn giúp con bé. Cậu có kinh nghiệm, lại là chuyên gia, nếu như cậu giúp con bé thì tôi cũng yên tâm”.

Cố Chi trả lời: “Viêm tuyến nước bọt cấp tính nên tìm khoa bệnh truyền nhiễm, tôi là bác sĩ ngoại khoa, với bệnh này sợ là không giúp được gì. Nhưng nếu cô muốn tìm chuyên gia chuẩn đoán, tôi có thể liên hệ giúp”.

Chủ nhiệm bộ môn vui mừng quá: “Vậy thì phải cảm ơn thầy Cố rồi”.

Thư Tình ngồi trên mặt đất, không quay đầu, vào lúc này tốt nhất cô nên không nói gì giả vờ cảm điếc, miễn cho việc bị mất mặt. Chủ nhiệm bộ môn chức cao hơn thầy Cố một bậc, nhưng giọng nói lại khách khí tôn kính, quả nhiên là vì có việc cần giúp đỡ.

Động tác trên tay cô chậm lại, bỗng nhiên cô tò mò, làm sao thầy Cố có thể có quan hệ tới bác sĩ ngoại khoa. Ngay từ đầu cô nghĩ rằng thầy Cố kiêm chức ở bệnh viện thú cưng, sau này mới biết thầy chỉ đến hỗ trợ. Hôm nay nghe đoạn đối thoại, sợ rằng thầy Cố không chỉ học qua ngành y mà còn là một chuyên gia.

Bác sĩ kiêm thầy giáo đại học? Như vậy cũng được sao?

*

Sau khi sửa sang lại sách đã đến giờ cơm chiều, Dư Trì Sâm và Tần Khả Vi đang ở quán lẩu trong thành phố đợi cô, Dư Trì Sâm đã nhắn vài tin nhắn giục cô rồi.

Thư Tình đứng ở trạm xe bus chờ xe, bỗng nhiên nghe thấy ở phía sau có một giọng nói quen thuộc: “Con rùa thế nào rồi?”.

Đoạn đối thoại giống như một tuần trước.

Cô nhanh chóng xoay người nhìn Cố Chi đang ngồi trên xe mô tô, anh mặc bộ quần áo màu đen sạch sẽ, vì nói chuyện với cô nên anh vén kính của chiếc mũ bảo hiểm lên, thản nhiên nhìn cô.

Vừa rồi ở văn phòng cô không dám quay đầu nên bây giờ nhìn thấy trang phục của anh như vậy khiến cô có chút thất thần.

Thư Tình nói: “Rất tốt, miệng vết thương cũng không còn hư thối, mấy ngày nay nó cũng đã hoạt bát hơn nhiều”.

Cố Chi gật đầu, đang định nói thì điện thoại của Thư Tình lại vang lên, Dư Trì Sâm vừa thấy điện thoại kết nối được, gào lên: “Đói chết người, đói chết người rồi, cậu có để cho tớ sống nữa không vậy?”.

Tiếng Dư Trì Sâm rất lớn, Thư Tình khẳng định chắc chắn Cố Chi cũng nghe được, xấu hổ nói: “Sắp đến rồi, sắp đến rồi, cậu cũng biết xe số 334 phải nửa tiếng mới có một chuyến, tớ sẽ đến ngay”.

Cô cúp điện thoại, xấu hổ nhìn Cố Chi, đột nhiên nảy ra một suy nghĩ: “Thầy Cố đi đâu vậy?”.

“Nội thành”.

Thư Tình thở nhẹ một hơi, cười tủm tỉm nói: “Thầy có thể cho em đi nhờ một đoạn đường không?”.

Lần này thì Cố Chi do dự một lát, Thư Tình nở nụ cười thành khẩn: “Không được thì thôi, không sao cả, em có thể đợi xe bus”.

“Đi lên đi”. Anh cầm mũ bảo hiểm đưa cho cô, bình tĩnh nhìn cô, không hề có biểu cảm nào khác.

Ánh chiều tà chiếu lên khuôn mặt anh tuấn, Thư Tình thất thần một lát, nhận lấy mũ bảo hiểm của anh, ngay ngốc đeo lên.

Cố Chi nhìn cô một chút, vươn tay về phía cô, Thư Tình né tránh theo bản năng, Cố Chi dừng một chút: “Đừng nhúc nhích”.

Cô đứng yên ở đó, Cố Chi hạ kính mũ xuống cho cô, sau đó ra lệnh: “Lên xe”.

Thư Tình thề, cô không ngờ ngồi chung một xe moto lại là một chuyện xấu hổ như thế, hẳn nào vừa rồi lúc cô đưa đề nghị chở cô một đoạn đường, Cố Chi chần chờ một lát. Tốc độ của xe mô tô rất nhanh, chiếc xe này lại là xe mô tô đua, ở phía sau không có hòm giữ đồ, nếu cô không ôm lấy Cố Chi thì sẽ không ổn định được trọng tâm.

Cố Chi vẫn không khởi động mô tô, Thư Tình cũng không dám lè mề, đành phải từ từ ôm lấy eo anh, trong nháy mắt đó, tim cô đập mạnh không khống chế được.

Cô ôm anh.....

Cô lại có thể ôm lấy anh?

Cô ôm được nam thần của môn tiếng Pháp chuyên ngành?

Không biết đêm nay cô về có bị nhóm người ái mộ kia mưu sát không?

Rất nhiều suy nghĩ rối loạn trong đầu cô, mũ bảo hiểm có một hương thơm nhàn nhạt, không giống mùi hoa, cũng không phải nước hoa, là hương thơm gì đó?

Thư Tình chột dạ nhìn bóng lưng người nào đó, cả người cô cứng ngắc. Tay cô đặt trên lưng thầy, không dám có bất kỳ cử động nhỏ nào.

Ánh chiều tà chiếu lên người anh, thời khắc yên tĩnh như khắc một tầng ánh sáng, nhưng Thư Tình không có tâm trạng thưởng thức, cả người cô đều vậy trong trạng thái rối rắm.

Nhất định là đầu cô bị nước vào nên mới đưa ra đề nghị đó! Nhưng mà loại cảm giác chột dạ nhưng thỏa mãn trong lòng cô, là có điều gì xảy ra?

11. Chương 11

Bệnh hủ giáp của Pound dần dần tốt lên, Thư Tình cẩn thận lau Aureomycin cho nó hơn một tháng, cuối cùng cũng nhìn thấy cái bụng nhỏ của nó giống như trước.

Lúc cô đang trực ban ở văn phòng chủ nhiệm khoa lqđ, sửa sang lại tư liệu, không ngờ lại nhìn thấy danh sách liên lạc các giáo viên dạy tiếng nước ngoài của khoa. Lúc đó trong lòng cô chợt lóe lên, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại nhớ hình như trong di động của mình có số điện thoại của Cố Chi, là lần trước bác sĩ Trương cho cô.

Cô nghĩ nghĩ, rồi nhắn một tin nhắn cho anh: “Thầy Cố, bệnh hủ giáp của Pound đã khỏi rồi, em thay nó gửi tới thầy lòng biết ơn tôn kính cao nhất!”.

Nhưng mãi đến khi cô trở về phòng ngủ, Cố Chi cũng không nhắn tin lại cho cô.

Buổi tối thứ 3 không có tiết tiếng Pháp, Thư Tình ngồi trong phòng ngủ xem “Sherlock Home”, đến khi nhìn thấy nhà trinh thám lấy giọng điệu và tốc độ kinh người phân tích vụ án, di động bên người bỗng kêu lên khiến Thư Tình sợ tới mức cả người run lên.

Cố Chi nhắn tin rất đơn giản: Không cần.

Không chỉ đơn giản, l,q,d, còn có vẻ hơi thờ ơ lạnh lùng, Thư Tình ngưng ngưng để điện thoại xuống, lúc xem phim cũng không còn hứng trí.

Trên màn hình là một người phụ nữ thần bí đang nắm lấy cánh tay nhà trinh thám, trước mắt Thư Tình nhoáng lên, bỗng nhiên cô nhớ tới hôm đó cô ngồi sau thầy. Chuyện này cô chưa nói với ai, ngay cả Dư Trì Sâm và Tần Khả Vi cũng không biết.

Cô có sự tiếp xúc thân mật với thầy giáo của bọn họ như vậy.... Không biết thế nào, nhưng Thư Tình cảm thấy cô khó mở miệng, giống như cô làm việc gì đó trái với lương tâm, giấu ở trong lòng.

Trong lúc đó, đột nhiên cô nhớ đến một thí nghiệm hồi học cấp 3 – thí nghiệm đốt cháy.

.... Đường như có chỗ nào đó không đúng.

*

Sau khi đến tiết thầy Cố, anh vẫn ôn hòa anh tuấn trước sau như một, lúc giảng bài lời ít ý nhiều, sau khi tan học càng tích chữ như vàng.

Thư Tình cảm thấy mình chưa hề tiếp xúc với anh, mặc dù thật ra bọn họ có hơn thầy giáo và học sinh bình thường một chút.

Càng về những tiết sau, càng phải dùng nhiều tiếng Pháp hơn. Cô nghĩ cô đã trả nhiều học phí như vậy, không thể uống công của thầy giáo được. Nhưng rốt cuộc trong lòng vẫn có suy nghĩ trở thành một sinh viên xuất sắc. Đường như ngay từ đầu thầy Cố đã có thành kiến với cô, tính khí ngang ngược của cô nổi lên, bắt đầu muốn được gọi nhiều hơn.

Tiết học ngày hôm đó, Cố Chi cho bọn họ xem một bộ phim ngắn lãng mạn của Pháp, muốn mọi người nói cảm nghĩ sau khi xem. Vốn từ tiếng Pháp của mọi người đều còn ít, trong khoảng thời gian ngắn, không ai có thể đưa ra câu trả lời.

Trong phòng học vô cùng yên tĩnh, đột nhiên di động của Thư Tình rung lên, phát ra tiếng từ trong ngăn bàn, ánh mắt Cố Chi dừng trên người cô.

Thư Tình quần bách, không biết cô lấy đâu ra dũng khí, bỗng nhiên mở miệng nói: “Mặc dù mọi người đều nói người Pháp rất lãng mạn, nhưng em cảm thấy lãng mạn hay không còn do mỗi người khác nhau. Cũng giống như khoa ngoại ngữ của trường mình, không phải tất cả nam sinh đều ẻo lả, cũng không phải toàn bộ nữ sinh đều như con trai. Giống như mọi người nói người của khoa ngoại ngữ không đẹp nhưng em cảm thấy bộ dạng của thầy khá là mát hần, đây là chứng cứ phản kích tốt nhất”.

Thư Tình dùng tiếng Pháp để nói, không thuần thục, có chỗ còn nói nhầm động từ, nhưng không hề ảnh hưởng đến lời cô muốn nói, cả lớp sững sốt một chút rồi cười rộ lên, có người khen ngợi vỗ tay.

Cố Chi đứng trên bục giảng, một tay cầm sách, một tay cầm phấn lên, khoe môi anh hơi cong, nhìn Thư Tình nói: “tinue”. (tiếp tục)

Thấy anh đột nhiên nở nụ cười tươi tắn, Thư Tình chấn động, cố ra vẻ trấn định tổng kết: “Cho nên sự lãng mạn của nước Pháp cũng như thế, mỗi người khác nhau, không thể vợ đũa cả nắm, chúng ta không thể nói là người Pháp thì chắc chắn sẽ lãng mạn, giống như không thể nói người Trung Quốc đều bảo thủ, ở nước Pháp không thể nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng ở dưới sân ký túc xá của trường ta mỗi đêm!”.

Cố Chi dừng lại một chút, hỏi cô: “Cảnh tượng gì?”.

Thư Tình cười hì hì, lúc trả lời lại dùng tiếng Trung: “Các đôi tình nhân đứng xếp hàng hôn nhau, không thiếu để xem”.

Ý cười trên khoe môi Cố Chi càng sâu, xoay người viết một câu lên bảng: “”Le romantique pas la qualité naturelle”. (Lãng mạn không phải bẩm sinh)

Đây là lần đầu tiên Thư Tình thấy anh dùng phấn viết chữ, Thư Tình kinh ngạc nhìn những dòng chữ xinh xắn, mỗi chữ đều lưu loát tự nhiên, từng bước từng bước hợp lại với nhau thành bức họa vui tai vui mắt, trên cao là một vài nốt nhạc mang theo độ cong tròn bóng, không giống người khác vẽ, rất đặc biệt.

Hóa ra chữ của anh lại đẹp như vậy, trước kia anh luôn đánh chữ trên word, cô còn tưởng rằng xấu đến nỗi không muốn cho người khác thấy.

Lúc anh xoay người lại, khoe miệng vẫn giương lên, nhẹ nhàng nói một câu: “Merci pour l’appréciation, je suis tent”. (Cảm ơn lời khen của em, tôi rất vui)

Mỗi câu mỗi chữ đều dịu dàng khó nói thành lời, tiếng Pháp từ miệng anh phát ra giống như một bài hát, những từ đơn giản cũng trở nên không tầm thường.

Trong không khí thoải mái như vậy, đột nhiên anh đổi sang tiếng Trung: “Khẩu ngữ của em tiến bộ rất nhanh”.

Thư Tình nở nụ cười: “Chỉ là lấp ba lấp bắp, thầy quá khen”.

Anh nhìn cô với một ánh mắt đầy thâm ý, hơi nhướn mày: “Có qua có lại là phẩm chất tốt được lưu truyền”.

Cả lớp cười vang, hóa ra chỉ là sự đáp lễ của thầy Cố, vậy mà có người tưởng là thật.

Trong ánh mắt trong suốt sáng ngời có chút ý cười của anh, Thư Tình bỗng nhiên hoảng hốt, thầy Cố và người đã lạnh lùng nhả hai chữ “không cần” trả lời cô.... dường như không phải là một người.

*

Đến giữa kỳ, đột nhiên chủ nhiệm bộ môn nói cuối tiết sẽ đổi thời gian kiểm tra, một viên đá ném xuống làm gợn ngàn tầng sóng, quần chúng cực kỳ phản đối, kháng nghị cơ bản, kiên quyết kháng nghị và kháng nghị thà chết cũng không chịu khuất phục.

Chủ nhiệm cười rất hòa ái: “Các em có thể bỏ thi, có thể thất bại, có thể không tham gia, cũng có thể nộp giấy trắng, nhưng mà sang kỳ thứ hai.... Nếu các em chọn tiếng Pháp thì việc rút lớp là không thể chọn lựa”.

Tiếng Anh chuyên ngành, đến kỳ thứ hai đều sẽ chọn môn học thứ hai, đang học tiếng Pháp tất nhiên sẽ dự định chọn tiếng Pháp, sau đó có thể quang minh chính đại trốn học. Nhưng nghe chủ nhiệm nói vậy, tất cả mọi người đều há hốc mồm.

Thư Tình luôn thích văn nói, không thích ngữ pháp, nói cô lên diễn thuyết thì cô sẽ rất vui vẻ, nhưng đề cập đến những ngữ pháp cứng nhắc đó, cô sẽ thấy đau khổ. Vì ứng phó với bài kiểm tra, cô quyết tâm cả đêm, dùng bút viết lên tay.

Tần Khả Vi khóc không ra nước mắt, nhìn cô, nổi giận: “Mẹ nó, làm cũng không bảo tở! Cậu cút, cút!”.

Thư Tình nhẹ nhàng thả ống tay áo xuống, che đi chữ viết chi chít trên lòng bàn tay và cổ tay, gáp dài bò lên giường, nhẹ nhàng nói một câu: “Tở cút lên giường đây, cách mạng chưa thành công, đồng chí cần cố gắng”.

Không ngờ, giám thị không phải là chủ nhiệm Hà mà là Cố Chi.

Anh cầm bài kiểm tra, bình tĩnh đi lên bục giảng, cúi đầu kiểm tra số, vừa nói: “Cô Hà đi họp, hôm nay tôi làm giám thị”.

Sau khi bài thi được phát, nhìn những từ đơn đó, Thư Tình đắc ý toét miệng cười, đến 90% đáp án đều đang ở trên tay cô. Vì thế, sau 10 phút, cô nhẹ nhàng viết, thỉnh thoảng lén nhìn động tác của Cố Chi.

Cố Chi ngồi trên bục giảng đọc báo, ngón tay thon dài đẹp mắt, móng tay chân chu sạch sẽ. Thư Tình ngồi ở hàng đầu tiên, mỗi lần ngẩng đầu, cô sẽ chú ý tới đồng hồ bạc đơn giản trên tay anh, trên mặt đồng hồ có chữ Cartier*

(*) Cartier: tên một hãng sản xuất, .cartier /

Không hiểu sao cô thấy khá quen mắt.

Cô không nhìn nữa, tiếp tục sao chép, đúng lúc này, Cố Chi từ từ bỏ tờ báo trên tay xuống, Thư Tình nghe thấy tiếng ngẩng đầu lên nhìn chính diện vào đôi mắt thâm u bình tĩnh của anh.

Tay trái nhẹ nhàng dán lên bài kiểm tra để tránh anh nhìn thấy chữ viết trong lòng bàn tay, Thư Tình nhếch miệng cười, nhanh chóng vùi đầu vào viết đề, khoe mắt luôn để ý thấy Cố Chi không hề dời ánh mắt đi, cô không ngừng kêu khổ trong lòng, trong đầu một nửa là trống rỗng. Thầy à, nhìn thầy ưu tú như vậy sao lại học thanh niên lêu lổng, không phải nên cầm tờ báo quan tâm đến quốc gia đại sự sao?

Bị người khác nhìn chằm chằm, nếu như cô luôn ngừng bút không viết thì sẽ khiến người ta nghi ngờ. Thư Tình đành chọn vài từ có ẩn tượng, tiếp tục viết.

Trong lòng bàn tay dần dần có mồ hôi, dán lên bài kiểm tra có chút không thoải mái nhưng cô lại không dám lộn xộn, sợ sẽ tiết lộ bí mật ở lòng bàn tay.

Những từ có thể viết được cũng viết xong, tính toán cũng đủ điểm tiêu chuẩn, Thư Tình thở nhẹ một hơi, rút tay lại thu dọn túi bút.

Đúng lúc này Cố Chi đứng dậy, anh ra vẻ như không để ý nhìn nhìn ở hàng đầu, sau đó dừng lại trước mặt Thư Tình, nói thân thiết: “Viết được lắm”.

Thư Tình cười hì hì ngẩng đầu nói: “Thầy quá khen, em viết nhanh, chữ hơi ngoáy”.

Cố Chi không nhanh không chậm chỉ lên một phần không có đề: “Tôi đang nói chỗ này”.

Thư Tình cúi đầu, trợn tròn mắt... Vừa rồi lòng bàn tay có mồ hôi, dính vào bài kiểm tra, chữ viết trên tay cô dán lên tờ kiểm tra! Quả thật giống như in lên giấy!

Cố Chi lại thông thả bước về bục giảng, nếu anh ta mà không cố ý làm như thế thì ngày mai cô sẽ chặt đầu xuống để cho anh giải trí!

Đây đúng là một lần kiểm tra cực kỳ bi thảm!

12. Chương 12

“Chia điểm hoặc thi lại”.

“Cái gì?”.

“Đề kiểm tra”.

“... .. Em chọn điểm tiêu chuẩn được không?”.

“Không may, em nhìn kỹ đề đi, không có lựa chọn đó”.

“Nghe nói các giáo viên đại học lqđ là người tốt, uyên bác, rất hiểu nhắm một con mắt mở con mắt, để học sinh có thể thoải mái vượt qua kiểm tra”. Thư Tình mặt dày năn nỉ.

Cố Chi ngồi trong văn phòng, ung dung để tờ báo xuống: “Xấu hổ quá, tôi vừa đúng là người nhân phẩm không tốt, tài học sơ thiên”.

“... ..”

Thư Tình vẫn nghĩ là anh lạnh lùng thì lạnh lùng, nhưng tâm anh vẫn mềm, không ngờ lại khó nói chuyện vậy.

Cuối cùng khuôn mặt xám xịt đi ra ngoài, trước khi ra cửa quay đầu lại hỏi một câu: “..... Vậy thì khi nào thi lại?”ddlq-d.

Cố Chi từ từ ngẩng đầu nhìn cô, dường như suy nghĩ một lát: “Tôi cho em ba ngày để chuẩn bị, tối thứ 6 sau khi học xong ở lại phòng kiểm tra”.

Thư Tình buồn bã quay người sang chỗ khác, đột nhiên Cố Chi gọi cô lại: “Thư Tình, học tiếng chỉ dựa vào hứng thú thì không được, em rất thông minh, tại sao không tận dụng tốt ưu thế của mình”.

Ánh mắt anh trầm tĩnh mà sáng ngời, mang theo một chút chân thật và đáng tin, hai từ Thư Tình được nói ra từ trong miệng anh dường như cũng nhiều hàm ý hơn.

Thư Tình ngẩn người, sau đó anh cầm tờ báo lên xem, không nói tiếp.

May mà cuối cùng cô vẫn thuận lợi vượt qua khảo nghiệm của Cố Chi, cô cũng không ngạc, chỉ là không muốn phí sức học cách đổi vị trí của động từ, bây giờ có 3 ngày toàn tâm toàn ý học cái này, bài kiểm tra hôm thứ sáu có thể thuận lợi thông qua.

Đề do Cố Chi ra nên không khó lắm, cô nhanh chóng viết ra rồi nộp cho người đang ngồi trên bục giảng.

Cố Chi nhìn lướt qua, ánh mắt có chút dịu dàng, mỉm cười nói với cô: “Qua!”.

Thư Tình nhếch miệng, mặt mày cong cong vẫy tay với anh: “Em về trước đây, thầy Cố, hẹn gặp lại!”.

Vì thế trong phòng học chỉ còn mình Cố Chi, nghĩ đến cô bé quàng khăn thật dày, cười toét miệng, anh lắc lắc đầu.

Đại khái là một cô bé gia đình tốt, tâm địa không xấu, có chút thông minh.... Chỉ tiếc là bị làm hư rồi.

Giữa học kỳ qua đi, lễ Giáng sinh cũng đến, khí hậu thành phố A khá ẩm ướt, khó có thể có tuyết, cho nên mùa đông không đủ để hấp dẫn người, còn có nhiều trạch nữ quyết tâm ở nhà lên mạng xem phim.

Mọi người trong phòng ngủ Thư Tình đều tham gia cuộc thi tiếng Anh các trường đại học trên cả nước, cuối cùng trước trời tối kết quả được thông báo, chỉ có một mình Thư Tình được chọn, hơn nữa kết quả không thấp, được giải ba cả nước.

Thầy trợ lý còn tự gọi điện đến chúc mừng cô, điện thoại vừa cúp, lớp trưởng lại cầm giấy khen và giấy chứng nhận đến phòng ngủ. Mãi mới có được yên tĩnh, Thư Tình lên diễn đàn năm học, kết quả phát hiện thầy trợ lý đã công bố trên diễn đàn, còn nói “Tất cả mọi người nên học tập theo bạn học Thư Tình”.

Thư Tình dở khóc dở cười gọi điện thoại báo tin vui ẹ, kết quả vừa báo xong thì Trần Niệm Niệm ở giường đối diện nói một câu kỳ quái: “Haiz, thật hận không thể cho toàn thế giới đều biết”.

Cô sững sốt, cầm di động nhìn thẳng Trần Niệm Niệm: “Cậu nói cái gì?”.

Trần Niệm Niệm đang trải chăn, ngừng động tác trên tay, cười tủm tỉm nhìn cô: “Tớ nói gì? Thuận miệng nói mà thôi, đừng để trong lòng”.

Từ học kỳ mới này, bầu không khí trong phòng ngủ không còn hài hòa. Mọi người vừa vào học đều là học sinh xuất sắc, năm thứ nhất đều muốn lấy học bổng trường, học bổng quốc gia, lấy được thì vui mừng, người không được thì tinh thần đương nhiên sẽ chán nản.

Tần Khả Vi và Thư Tình hơn mọi người ở chỗ, hai người lớn lên ở thành phố, khẩu ngữ cơ bản sẽ tốt hơn, bây giờ một người đạt học bổng trường, một người đạt học bổng quốc gia, những người khác sẽ suy nghĩ, bầu không khí trong phòng cũng trở nên lạ.

Thư Tình không phải là đèn cạn dầu, bây giờ nghe giọng nói khiêu khích của Trần Niệm Niệm thì cô bình tĩnh nói gặp lại sau với mẹ. Sau khi cúp điện thoại, cô giận quá hóa cười, “Có tin tức tốt đương nhiên muốn chia sẻ với mọi người, cả thế giới đều biết thì có gì tốt hơn”.

Trần Niệm Niệm cười nhạo nói: “A, không phải chỉ là một cuộc thi tiếng Anh sao, người không biết còn nghĩ rằng cậu lên làm chủ tịch nước, diều võ dương oai như vậy, đuôi hồ ly cũng lộ ra rồi”.

“Đúng rồi, chỉ là một cuộc thi tiếng Anh mà thôi, nhưng ít nhất cũng hơn không có gì”. Thư Tình không khách khí mỉa mai lại.

Cuối cùng, chỉ vì một câu nói như vậy khiến cả phòng ngủ cùng vây lại, cảm xúc đọng lại từ học kỳ bùng nổ, không có Tần Khả Vi nên Thư Tình chiến đấu hăng hái một mình, đối phương có bốn người, ai cũng châm chọc khiêu khích cô.

Mọi người trong cùng một phòng, cho dù không thân như chị em, ít nhất cũng không nên đổ mắt ghen tỵ vì thành tích của người khác như vậy. Thư Tình không nói nhiều, cô thu thập đồ xong, mặc kệ mấy người, xách ba lô nghênh ngang tiêu sái rời đi.

Tiếng ồn trong phòng đều bị bỏ lại phía sau.

Chỉ tiếc là khi máu ảnh hùng nổi lên rất hăng hái, sau khi ra khỏi cửa rồi mới nhớ đêm nay là giảng sinh, khí lạnh bên ngoài đủ để đông cứng một con trâu khỏe mạnh, cô lại kéo thân thể không có mỡ đi chịu ngược.

Nhưng lòng tự trọng không cho phép cô rút lui, cuối cùng cô cũng bắt xe đến đường số 2 cầu vọng giang, cô biết ở đó có một cửa hàng McDonal, buôn bán suốt đêm.

McDonal cái gì cũng tốt, có điều hòa ấm, Thư Tình chưa từng ý thức sâu sắc việc đồ ăn không tốt cho sức khỏe của cô, quả thực giống như phụ mẫu tái sinh.

Trong ba lô cô chỉ mang theo một ví tiền và một quyển tiểu thuyết, còn có khăn lông cần thiết nhất. Thư Tình định xem sách, nhưng được một lát cô mệt mỏi nằm úp xuống ngủ một lát.

Sau khi Cố Chi rời khỏi sau buổi hội thảo nghiên cứu ở bệnh viện, sắc trời đã nhá nhem, sau khi lái xe vào trong bãi đỗ xe, anh đi bộ về nhà.

Đi được vài bước, anh bỗng nhiên dừng chân lại, quay đầu nhìn người không nhúc nhích gục trên bàn gần cửa sổ, áo bành tô kín kẽ, khăn quàng cổ màu lục.... Đó là cái áo và cái khăn một tuần trước Thư Tình mặc trong buổi thi lại đổi vị trí động từ, cô bé bực mình như quả cầu.

Kinh ngạc vì đã trở thế này nhưng cô bé lại ngủ ở McDonal, anh chần chờ vài giây nhưng quyết định về nhà.

Quen thuộc mở cửa, cởi áo khoác đặt lên ghế sofa, Cố Chi mở điều hòa, ngồi trước bàn sách, mang laptop ra tiếp tục nghiên cứu bệnh án, hoàn toàn quên mất việc vừa rồi.

Đoán chừng qua một giờ, anh mở tủ lạnh lấy sữa chua theo thói quen, cuối cùng lại nhớ hôm qua sữa chua đã hết, hôm nay bận quá quên mất việc này.

Anh đành phải khoác thêm áo khoác đi xuống nhà mua sữa chua.

Cửa hàng tiện lợi ngay bên cạnh MacDonal, lúc đi qua MacDonal, anh lại nghiêng đầu nhìn, Thư Tình vẫn duy trì tư thế gục đầu xuống bàn như trước, khăn lông mỏng khoác trên đùi, xem ra cũng không có tác dụng gì nhiều.

Sau khi mua sữa chua xong, anh về nhà, cố tiếp tục đưa ra phương án giải phẫu cho bệnh án kia, cuối cùng nhìn đồng hồ treo tường đã chỉ mười hai giờ, rốt cuộc cũng dừng lại.

Anh đứng ở cửa sổ sát đất tầng mười ba nhìn cảnh đêm đèn đuốc sáng trưng và những làn xe vẫn chạy bên ngoài, dù đã khuya nhưng anh lại khoác áo vào đi ra cửa.

Thư Tình ngủ mơ mơ màng màng, trong MacDonal luôn mở những ca khúc ồn ào, cô chỉ có thể đeo tai nghe, nghe giọng hát dịu dàng trầm thấp của “Vườn hoa ngày đông”, ca khúc cô từng nghe trên xe của Cố Chi.

Bỗng nhiên có người gõ gõ cái cái bàn của cô, Thư Tình ngẩng đầu lên, đập ngay vào người đang cúi người xuống gọi cô tỉnh dậy, tiếng va vào và tiếng Cố Chi rên lên, Thư Tình trợn tròn mắt, “Thầy Cố?”.

Lần này bị va quá nặng, Cố Chi nhíu mày, vài giây sau anh mới thả tay che cảm, “Tại sao lại ngủ ở đây?”.

Thư Tình nghẹn lời, không thể nói là cãi nhau với bạn cùng phòng, nên dỗi chạy tới đây?

Cố Chi không đợi nghe câu trả lời của cô, nhìn cốc cà phê đã lạnh, ngồi xuống nhặt tấm khăn lông: “Đi thôi”.

“Đi chỗ nào?”. Thư Tình không hiểu gì.

“Nhà của tôi”.

Cố Chi nhăn nạy chờ cô thu thập ba lô, nhưng mà rốt cuộc Thư Tình vẫn không nhúc nhích, vẻ mặt cố quái nhìn anh, anh nói lời ít ý nhiều: “Nhà tôi ở khu bên cạnh, phòng khách có thể cho em ngủ một đêm, ngủ ở đây sẽ bị cảm”.

Bây giờ đã 12 rưỡi, ký túc xá đã đóng cửa từ sớm, muốn cũng không thể quay về.

“Có phải... sẽ phiền toái thầy không?”. Thư Tình nhỏ giọng nói.

“Sẽ”. Vẻ mặt Cố Chi nhàn nhạt, “Nhưng mà so với việc sáng mai gọi 120 đến cứu vì học sinh hôn mê bất dđlqd tỉnh mà nói, thì cá nhân tôi muốn việc đơn giản hơn”.

“... ..”. Không biết vì sao vào lúc này, Thư Tình rất muốn cười.

Nhà của đàn ông này cũng không phức tạp như lời nói của anh, vô cùng đơn giản nhưng dụng cụ nhìn l-q-d qua có vẻ xa xỉ, rèm cửa chỉ một màu thuần, không có hoa văn, ngay cả bức tranh sơn dầu duy nhất cũng là màu xanh biển đậm, ngoài ra không có gì khác.

Thư Tình đi dép lê mà anh lấy từ trong tủ giày dép, trong khoảng thời gian ngắn cô cảm thấy hơi lo lắng.

Cố Chi cầm ba lô đã nửa học kỳ chưa giặt của cô, tùy tiện đặt trên ghế sofa, trong nháy mắt Thư Tình đã nghĩ, nếu sớm biết sẽ thế này thì cô đã giặt cái balo từ sớm.

“Sao thế?”. Cố Chi đi ra từ phòng bếp, mang cho cô một cái cốc, nhìn thấy biểu cảm của cô có chút bất an.

Thư Tình có vấn đề, vậy mà lại nói ra: “Em sợ làm bẩn sofa của thầy”.

Cố Chi quay đầu nhìn túi sách của cô, cười cười, bất đắc dĩ nói: “Bẩn thì bẩn, chẳng lẽ em sợ tôi bắt em đền?”.

“... .. Khó nói lắm, không chừng thầy bắt em giặt sạch nó”.

Anh cúi đầu cười, “Ý kiến hay”.

Thư Tình được dẫn vào phòng khách, ga giường và chăn đều sạch sẽ, phòng ở không lớn, nhưng cách điệu, vẫn lấy đơn giản làm chủ.

“Muộn rồi, rửa mặt một chút rồi ngủ đi”.

Cố Chi xách túi nhựa đưa cho cô, lúc trước Thư Tình không để ý, vừa nhận lấy thì thấy là khăn mặt và bàn chải mới... Xem ra trước khi đánh thức cô, anh chắc chắn cô sẽ về nhà với anh, cho nên đã mua trước.

Cố Chi còn dạy cô cách dùng nước ấm, Thư Tình vừa đánh răng, vừa nhìn bản thân trong gương.... Không gây, thậm chí còn có chút nộn nộn trẻ con, là đứa nhỏ người lớn sẽ thích vì “nhìn có tinh thần”.

Đã qua hai mươi năm, bọn họ luôn an ủi, đứa nhỏ càng phì càng tốt.

Thư Tình phun bọt trong miệng, nhéo nhéo mặt mình, haiz, cô gây đi một chút có phải sẽ đẹp hơn?

Nhưng mà, thầy Cố tốt nghiệp đại học danh tiếng, vậy bạn gái thầy sẽ như thế nào? Cô nghĩ nghĩ, trong đầu hiện ra các ngôi sao lớn.

Kỳ quái là hai người lại không hề ở cùng một chỗ.

A, không, trong đầu cô suy nghĩ loạn cái gì đấy.... mặt Thư Tình đỏ lên.

Sau khi nói ngủ ngon với Cố Chi, cô chui vào trong ổ chăn khoan khoái sạch sẽ, trong phòng tối đen nhưng cô không thể nào ngủ được.

Nhớ tới di động còn ở trong ba lô, cô chần chờ một lát, khoác áo lên rón rén ra ngoài, cuối cùng lại thấy ánh đèn nhàn nhạt ở phòng khách, Cố Chi đang ngồi trên sofa, đặt laptop trên đùi, thỉnh thoảng dừng lại suy nghĩ một chút, sau đó dùng tốc độ nhanh đánh chữ.

Thấy cô đi ra, anh ngẩng đầu lên hỏi cô: “Sao thế?”.

“Em lấy điện thoại”. Thư Tình đi nhanh tới chỗ ba lô, tìm được thứ bản thân muốn, “Thầy ngủ sớm một chút”.

Không ngờ Cố Chi gọi cô lại, đoán được nguyên nhân cô tìm điện thoại, “Có phải em không ngủ được hả?”.

Cuối cùng Thư Tình ngồi trên ghế sofa đọc sách, Cố Chi ngồi bên cạnh tiếp tục đánh bàn phím.

Sách là Cố Chi để cho cô đến giá sách chọn, cô tiện tay cầm quyển “Con nhím xinh đẹp”, cuối cùng đến khi mở ra mới biết đó là quyển sách tiếng Pháp, trời biết vì sao trên bìa sách lại có năm chữ trung quốc.

Cô nhìn quyển sách khá là gian nan, cuối cùng dứt khoát nghiêng đầu nhìn màn hình laptop của Cố Chi.

“Giảm sức ép lên cột sống”, “Dùng que cố định”..... Hầu như đều là thuật ngữ.

Tốc độ đánh chữ của Cố Chi dần chậm lại, cuối cùng anh không đánh nữa, mà dựa người vào ghế sofa, cúi đầu cười hai tiếng, “Tôi không biết là những từ ngữ tiếng Trung này lại dễ hiểu hơn quyển sách trên tay đây”.

Mặt Thư Tình đỏ lên, hóa ra thầy đã sớm biết.

Cô ra vẻ đứng đắn ho một tiếng: “Em có một vấn đề”.

Nhận được ánh mắt đồng ý của anh, cô mới hỏi: “Rốt cuộc thân phận thật của thầy là gì? Bác sĩ hay thầy giáo?”.

“Bác sĩ ngoại khoa chuyên nghiệp, là thạc sĩ ở Pháp, sau khi về nước làm ở bệnh viện nửa năm, sau đó đến đại học C dạy tiếng Pháp”.

“Cái đó...”. Thư Tình nhìn laptop của anh, bĩu môi.

“Mặc dù không làm nữa nhưng cũng coi như là người của bệnh viện, có nhiều buổi thảo luận trước phẫu thuật tôi vẫn tham gia”.

Thư Tình chần chờ một lát: “Đã là bác sĩ chuyên nghiệp, vì sao thầy lại bỏ giải phẫu ngoại khoa, chạy đến trường đại học dạy tiếng Pháp?”.

Lần này Cố Chi không trả lời luôn, mà khẽ đóng laptop lại, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường.

“Muộn rồi, mau ngủ đi”.

Thư Tình biết anh đang trốn tránh, đành đứng dậy đi về phía phòng dành cho khách, trước khi vào phòng, cô quay đầu nhẹ nhàng nói: “Thầy ngủ sớm một chút, còn có,.... cảm ơn thầy đã thu lưu em”.

Cô cười vui vẻ, mặt mày cong cong giống chú hồ ly nhỏ, Cố Chi ngẩn ra, những cũng hồi lại, nở nụ cười, “Ngủ ngon, Thư Tình”.

13. Chương 13

Thư Tình tỉnh lại lúc nửa đêm, môi khô rát, cổ họng giống như là bốc cháy.

Cô hiểu được mình bị phát sốt, nhưng bây giờ cô đang nằm trên giường người khác, ngủ ở nhà người khác, chẳng lẽ lại đánh thức Cố Chi mua thuốc cho cô?

Suy nghĩ rất lâu, cuối cùng không nhịn được khát khô cổ, cô nhẹ bước, khoác áo khoác ra ngoài tìm nước uống.

Cô sờ soạng đường đi tới phòng bếp, cô không dám mở đèn sợ làm Cố Chi tỉnh dậy.

Đến khi cầm được cái cốc thủy tinh, phía sau bỗng vang lên một tiếng nói trầm thấp, “Thư Tình?”.

Đột nhiên có giọng nói dọa cô sợ hết hồn, cả người run lên, cốc thủy tinh trong tay cũng rơi xuống đất, vỡ thành nhiều mảnh.

Đèn trên đầu bỗng sáng trưng, Thư Tình rốt cuộc cũng thấy rõ được người ở cửa phòng bếp.

“..... Thầy Cố”.

Cô xấu hổ ngồi xổm xuống thu thập mảnh vỡ thủy tinh, Cố Chi cũng cúi người, chuẩn xác bắt được tay cô, “Đừng nhúc nhích, để tôi xử lý chỗ này”.

Cổ tay cô mềm mại tinh tế, lại có chút không bình thường, Cố Chi như sờ mây, tay đặt trên trán cô sờ sờ, quả nhiên....

“Em phát sốt rồi”.

Thư Tình không biết nên nói gì, bỗng nhiên cô bị anh túm cổ tay kéo đến phòng khách.

Cố Chi kéo cô bắt ngồi xuống ghế sofa, còn anh thì đi tìm một hòm thuốc nhỏ trong ngăn kéo, lấy nhiệt kế đưa cho cô, “Trước tiên phải đo nhiệt độ cơ thể đã”.

Thư Tình làm theo, mà lúc cô đang đo nhiệt độ, Cố Chi đi vào trong bếp dọn dẹp chỗ mảnh vỡ thủy tinh, lại rót một chén nước ấm mang ra phòng khách cho cô, “Cảm giác thế nào?”.

..... Tệ hết biết.

Cô nhận cốc nước ấm, không uống luôn, chán nản nói một câu: “Thật xin lỗi”.

Cố Chi dừng một chút, “Xin lỗi cái gì?”.

“Buổi tối đã phiền toái thầy phải thu lưu em, bây giờ em còn gây thêm phiền toái cho thầy.....”. Cô cúi đầu không dám nhìn anh.

Anh là một người cao cao tại thượng, cô lại phiền toái anh nhiều lần, đêm hôm khuya khoắt còn xảy ra tình huống này, nhất định là anh cảm thấy cô rất phiền.

Không ngờ Cố Chi lại cười khẽ.

“Thư Tình, là người rồi sẽ bị ốm, việc này với việc em gây phiền toái cho tôi là hai việc khác nhau”.

Anh nhắc nhở cô, “Đưa nhiệt kế cho tôi xem”.

Sau khi xem xong kết quả, Cố Chi nhăn mày, “39 độ 3”.

Anh tìm thuốc hạ sốt trong hòm thuốc, động tác thuần thục lấy vài viên đưa cho cô.

Thư Tình nhìn biểu cảm thận trọng của anh, sau khi uống thuốc xong, cô ngưng ngưng nói: “Biểu cảm của thầy giống như em không phát sốt, mà là sắp quy thiên vậy.... Chỉ là một bệnh nhỏ mà thôi, thật ra không có nghiêm trọng như vậy”.

Cố Chi nhàn nhạt liếc cô một cái, từ chối cho ý kiến, “Trước kia trong phòng bệnh của tôi có một cô bé rất vui vẻ, lúc đó trời tối cô bé ấy phát sốt, không uống thuốc”.

Anh chỉ dừng ở đó, không nói tiếp.

Thư Tình buồn bực hỏi, “Sau đó thì sao?”.

“Sau đó cô bé ấy chết”.

“... ..”

Cố Chi cất hòm thuốc đi, lúc đi trong anh cầm theo một cái chăn lông, anh giúp cô đắp kín, sau đó mới nói: “Hệ miễn dịch của cô bé ấy rất yếu, dù chỉ là một bệnh nhỏ cũng có thể nguy hiểm tới tính mạng, cũng vì lần phát sốt đó mà ngày hôm sau khi tôi đến kiểm tra phòng bệnh, em ấy đã không còn thở nữa”.

Thư Tình nhìn khuôn mặt anh không có nhiều biến hóa nhưng lại nhận thấy lông mi anh hơi run run tiết lộ bí mật nhỏ của chủ nhân.

“Cô bé rất dũng cảm, một đám nhỏ chỉ có cô bé ấy không khóc không nháo khi bị tiêm”. Giọng nói anh nhẹ nhàng, có một chút sa sút, “Cô bé rất thích nói chuyện với tôi, luôn nhân lúc y tá không để ý trốn đến tìm tôi”.

Tiền thuốc thời gian dài, còn ở trong bệnh viện.....

Thư Tình dừng một chút, nhớ tới gì đó, “Bệnh AIDS?”.

Cố Chi gật đầu.

Cô hiểu ra, nhất định là đứa nhỏ anh gặp khi làm tình nguyện ở nước Pháp, trong đầu hiện ra tấm hình lúc đi học anh đã chiếu ọi người xem, cô nhớ tới cô bé người Pháp nắm tay anh cười vui vẻ.

“Có thể gặp được một thầy thuốc ôn nhu và nhẫn nại, mặc dù sinh mệnh đứa nhỏ ngăn ngủi nhưng cũng sống rất vui vẻ”. Cô nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm một câu, “Chuyến đi đó không tệ”.

Cố Chi ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn bộ dạng “Em đang an ủi thầy” của cô, không nhận được cười.

Đây là lần đầu tiên có học sinh nói anh ôn nhu.

Anh làm mọi việc dường như chỉ dùng ba phần tâm, đối với mọi người đều có chút xa cách, thoát nhìn thì ôn hòa lễ phép nhưng anh chưa bao giờ qua loa cho xong chuyện đối với học sinh phạm sai lầm, nên các học sinh tiếng Pháp chuyên ngành đều kính sợ anh, nghĩ rằng anh thật ra là một người cao cao tại thượng, không nhiễm khói lửa nhân gian.... Điều đó anh vẫn biết rõ.

Cô bé trước mắt, vừa bắt đầu cũng không coi anh như vậy, nhưng bây giờ lại nghĩ anh là một người cần an ủi, cần thận tìm từ ngữ thích hợp....

“Nhìn tôi giống một người cực kỳ bi thương cần mượn bờ vai em dựa vào sao?”.

Thư Tình nhìn anh thu hồi vẻ mặt đó, lại khôi phục thành một nam thần không thể xâm phạm, há miệng thở dốc, sau đó hỏi ra vấn đề giấu trong lòng đã lâu.

“Thầy Cố, em luôn muốn hỏi thầy, thầy bất mãn với em như vậy, có phải do lần trước em đùa với Dư Trì Sâm?”.

“Đùa?”. Cố Chi im lặng, nhớ lại cảnh tượng lúc trước, nói nhỏ một câu, “..... Hóa ra đối với em đó chỉ là vui đùa?”.

Trên hành lang làm ra việc khác người như vậy, cô chỉ dùng từ đùa nhẹ nhàng băng quơ để nói.

“Đúng vậy, chỉ là đùa mà thôi, em vs Dư Trì Sâm có quan hệ rất tốt, luôn đùa giỡn với nhau như vậy, thầy đừng nóng giận!”.

Cố Chi nhìn bộ dạng thê thốt của Thư Tình, đôi mắt đen tròn sáng trong, khuôn mặt hơi phỉ trẻ con vì phát sốt nên hơi phiểm hồng, cả người cô như một cảnh hồng mùa xuân.

Khi cô nói cô và Dư Trì Sâm “có quan hệ tốt, luôn đùa giỡn như vậy”, trong lòng Cố Chi sững lại, lẳng lặng nhìn cô, trong đôi mắt đen nháy có một chút cảm xúc khác thường.

Cuối cùng vẫn là một cô bé bị làm hư, quan niệm hơi lệch.

Anh đứng dậy, nói khẽ: “Đi ngủ trước đi, buổi sáng ngày mai kiểm tra lại xem có hạ sốt không?”.

Cả đêm, cả người Thư Tình nóng rần lên, nằm trong chăn một lúc lâu mới ngủ được. Cô có một tật xấu khá kỳ quái, mỗi khi phát sốt cô đều mơ, mơ rất nhiều chuyện lung tung lộn xộn gì đó.

Ngủ thẳng một giấc đến trưa hôm sau, lúc mở mắt ra cô chỉ nhớ hình như mơ về Cố Chi, anh bóp cổ cô, lạnh lùng nói: “Vu hãm người đàn ông đồng tính luyến ái tương đương với việc nói xấu anh ta có vấn đề, xin lỗi không đủ, phải để lại mạng”.

Cô suy nghĩ một chút, cảm thấy có chút sợ hãi.

Mang mái tóc rối bù ra khỏi phòng khách, cô thấy Cố Chi đang ngồi trên ghế sofa, vẫn ôm laptop làm việc như ngày hôm qua.

Anh mặc cái áo liền mũ màu xám nhạt, mặc như đồ ở nhà, dáng ngồi thả lỏng mà tùy ý. Rèm cửa sổ được anh kéo ra, cả phòng được ánh mặt trời hiếm hoi chiếu vào.

Dưới ánh mặt trời, cả người anh mang vẻ nhu hòa ấm áp, thậm chí như sáng lên.

Nghe thấy tiếng cô, anh ngẩng đầu lên, “Đỡ nhiều chưa?”.

Sau khi cô rửa mặt xong lại đo nhiệt độ một lần nữa, lúc này nhiệt độ chỉ còn hơn 38 độ một chút, dù sao thì cũng khiến người khác thở phào.

Thư Tình nhìn đồng hồ treo tường, xấu hổ nói, “Thầy có thể đánh thức em sớm hơn”.

Cố Chi đứng dậy mặc áo khoác, “Ồm thì nghỉ ngơi nhiều, không có gì phải xấu hổ cả”.

... .. Hự, liếc mắt một cái đã nhìn trúng tâm tư của cô.

Cố Chi nhìn cô chỉ khoác một cái áo mỏng, lấy trên giá treo một cái khăn quàng cổ lông dê màu xanh đậm đưa cho cô, “Đi thôi, ăn cơm trưa sau đó tôi đưa em về trường học”.

Thư Tình chậm chạp không đưa tay ra nhận, anh lại nhìn ra sự kỳ quái của cô, cúi đầu thở dài, “Nếu như bệnh nhân từ trong nhà tôi đi ra mà bị đông chết, chỉ sợ thanh danh một đời của cô đều bị cún gặm rồi”.

“Thầy nói em là cún sao?”. Thư Tình phản ứng kịp.

Nhưng cô vừa nhìn Cố Chi với ánh mắt kháng nghị thì đã bị một bóng dáng bao phủ.

Cố Chi bình tĩnh quàng khăn lên cổ cô, sau đó động tác nhẹ nhàng quàng thêm hai vòng cho cô, cuối cùng, lui về một bước nói, “Đi thôi”.

Nhưng Thư Tình vẫn không nhúc nhích.

Trên cằm cô vẫn còn lưu lại độ ấm của anh lúc anh quàng khăn cho cô, cự ly gần như vậy, hành động lại vô cùng thân thiết, khiến trái tim cô quên đập.

Cô kinh ngạc nhìn Cố Chi đưa lưng về phía cửa sổ, bởi vì phản quang, khuôn mặt anh có chút mơ hồ không rõ.

Nhưng không thể nghi ngờ, càng làm tăng thêm vẻ ôn nhu.

Vì thế cô đã quên so đo với anh việc cún gặm.

Cơm trưa ăn trong một quán không lớn lắm, Cố Chi là khách quen ở đây, anh tùy ý gọi vài món ăn, cũng không hỏi ý kiến của Thư Tình.

Sau khi đồ ăn được bưng lên, Thư Tình mới hiểu vì sao anh không hỏi cô. Cháo, canh trứng gà, khoai tây, còn có một bát đậu phụ chưng thịt.

“Em đang bị ốm, ăn đồ nhẹ một chút”. Cố Chi giải thích.

Thư Tình nhếch miệng cười, “Em còn tưởng rằng thầy keo kiệt, luyện tiếc mời em ăn”.

Cố Chi im lặng, “Tiền lương của giáo sư thấp, đó cũng là một trong các nguyên nhân”.

“... ..”.

Đừng đùa, thầy à, một cái xe mô tô và một xe hơi, em thật sự không nhìn thấy thầy bàn cùng ở chỗ nào.

Dường như Cố Chi nhìn ra tiếng lòng của cô, trong mắt toát ra một tia cảm xúc, “Thư Tình, nói thẳng ra thì, tiền lương giáo sư đại học có lẽ còn kém hơn một người phục vụ ở nhà hàng cao cấp, cho nên em phải hiểu rõ nghề giáo sư, nếu một ngày kia thấy thầy ở mái nhà, bờ sông, sân ga hay trên cầu, nhất định phải giúp đỡ, sinh mệnh đến không dễ, cần phải giúp đỡ nhau”.

Thư Tình trợn mắt há hốc mồm.

14. Chương 14

Bữa cơm này cực kỳ tế nhị, Thư Tình nhìn, lại nhìn, cuối cùng không khống chế được mà nói.

“Thầy Cố, muốn nói đùa thì cần trời phú, em cảm thấy thầy không nên làm việc đó, ... đặc biệt dd-lq-d với thời tiết này”.

“Vậy em cảm thấy thời tiết này thích hợp làm việc gì?”.

Trời lạnh tất nhiên là hợp nhất với ——

“Ma sát sinh nóng, vận động pit – tông”.

Những đoạn đối thoại lqđ như thế này, cô đã nói nhiều lần với Dư Trì Sâm và Tần Khả Vi nên lần này Thư Tình không cần nghĩ ngợi mà trả lời, không khó hiểu mà có ý nghĩa bên trong, khiêm tốn mà lqđ không mất hoa lệ.

Đương nhiên, sau khi lời nói thoát ra khỏi miệng, sắc mặt Thư Tình biến đổi, xấu hổ và giận dữ hận không thể có cái lqđ hổ để nhảy vào.

Sống lưng Cố Chi hơi cứng lại, dựa vào ghế ngồi, cúi đầu cười hai tiếng, nâng cốc nước lọc nhẹ lắc hai lần, sau đó nhẹ nhàng nói với giọng trầm thấp đặc biệt của anh: “Thư Tình, giáng sinh vui vẻ”.

Trong lòng biết rõ anh không muốn lqđ làm cô xấu hổ, cho nên mới cố ý nói lảng sang đề tài khác.

“Giáng sinh vui vẻ!”. Thư Tình cảm kích, đồng thời cũng nâng chén thành ý nói: “Đây là câu chúc giáng sinh dễ nghe nhất mà em được nghe”.

Để tỏ vẻ những lời của cô chân thật đáng tin, thậm chí cô còn bổ sung thêm một câu: “Thầy Cố, giọng nói của thầy tuyệt đối có tố chất làm cho người ta mang thai!”.

“... ..”.

Cố Chi đang uống nước, như bị mắc kẹt lqđ ở cổ họng.

Sau khi cơm nước xong, anh đưa Thư Tình về trường học, bởi vì anh muốn vào văn phòng lấy văn kiện, cho nên anh định đưa Thư Tình vào tận ký túc xá nhưng Thư Tình lại kiên trì muốn xuống ở cổng chính.

Chỉ tiếc là tâm nguyện nhỏ nhoi của Thư Tình không được đáp ứng, cô vừa xuống xe còn chưa kịp nói lời cảm ơn thì một cậu nam sinh học lớp song ngữ võ võ vào lưng Thư Tình, sau khi thấy người ngồi trên xe thì kinh ngạc: “Thầy Cố?”.

Cố Chi gạt đầu, đôi mắt liếc nhanh qua Thư Tình, không nói nữa, khởi động xe, đi vào trong trường học.

Thư Tình quay đầu đi, nói với cậu nam sinh như không có chuyện gì: “Lúc tớ ăn cơm ở ngoài gặp được thầy Cố, thầy tiện đường lqđ đưa tớ về”.

Cậu nam sinh cười: “Đã cuối tháng còn có tiền ra ngoài ăn cơm, đúng là đại gia”.

Thư Tình trừng cậu ta, “Được, lời này lại được nói ra từ miệng một đại gia chân chính, quả thật giống như ói ra phân chó trên mặt tớ vậy, đừng vũ nhục tớ như vậy được không?”.

Mọi người đều biết Tống Dư là người giàu nổi tiếng của năm hai, cha cậu ta là giám đốc một xí nghiệp có tiếng, lại cả bộ dạng của Tống Dư cũng vậy, tính tình tốt lại hơi trẻ con. Có lẽ là do cha cậu ta dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng nên cậu không có tính cách ương ngạnh kiêu căng của con nhà giàu, cậu ta đối với mọi người đều rất tốt.

Tống Dư bật cười một tiếng, “Cuối cùng là ai vũ nhục ai chứ?”.

Cách nói chuyện của Thư Tình thói quen, hiểu ra được những lời của mình vừa nói, cô ho hai tiếng, hạ giọng nói với cậu ta, “Bạn học Tống, giáng sinh vui vẻ”.

Cô sải bước đi về phía trước, lười biếng quơ tay chào, Tống Dư đứng tại chỗ cười cười, nhìn bóng lưng của cô không nói gì.

Lúc trở về phòng ngủ, tất cả mọi người đều trong phòng, Tần Khả Vi không biết tối qua đã xảy ra chuyện gì, còn hỏi cô đêm qua không về đi đâu.

Thư Tình nhìn nhìn mọi người trầm mặc, cười cười, “À, bình an qua đêm thôi, đi ra ngoài lang thang một phen”.

“Chơi bởi có vui không?”.

“Quá trình khá phức tạp, kết thúc rất hoàn mỹ”. Cô nói như thật, “Còn được miễn phí một bữa cơm”.

Vừa dứt lời, di động vang lên, mở ra thì thấy người gửi tin nhắn là: Thầy Cố.

“Xuống lầu”.

Trước sau như một, lời ít ý nhiều.

Thư Tình không biết Cố Chi tìm cô làm gì, chỉ nhìn thấy hai chữ xuống lầu thì cả người run lên, trấn tĩnh nói với Tần Khả Vi: “Tớ xuống lầu mua cái bánh mì”. Sau đó vội vàng chạy ra cửa.

Tần Khả Vi nhìn ví tiền cô tiện tay ném trên bàn lúc mới vào cửa, “Này, cậu quên mang ví tiền rồi!”.

Nhưng tiếng bước chân đã sớm biến mất trên hành lang.

Chiếc Volvo màu đen mặc dù khiêm tốn lại không khoa trương, nhưng bởi vì sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, nhìn sáng loáng cũng khiến người ta phải ghé mắt nhìn.

Cố Chi thấy cô bé chạy trong hành lang, từ từ hạ cửa kính xe xuống, sau khi cô dừng lại thở hổn hển, vươn tay ra đưa cho cô một hộp xộp, “Thuốc hạ sốt”.

Thư Tình ghệt mặt ra, “Thầy cố ý đi mua sao? Làm phiền thầy quá rồi....”.

“Tiện đường mà thôi”. Cố Chi thu tay lại, vẻ mặt lạnh nhạt nhưng mang chút dịu dàng.

Vì muốn cho bệnh nhân một không khí yên tĩnh nhất để dưỡng bệnh, trạm xá của đại học C cách ký túc xá rất xa, việc này không thể nào nói là Cố Chi tiện đường được.

Trong lòng có một dòng nước ấm len lõi lên men thành cảm xúc nóng bỏng, cả người Thư Tình có chút mơ hồ, “Cảm ơn thầy Cố”.

“Không cần, chỉ là bệnh nghề nghiệp của thầy thuốc mà thôi”. Anh giải thích như vậy, trước khi khép cửa xe lại, anh lại cười nói: “Giáng sinh vui vẻ”.

Mãi đến khi chiếc Volvo biến mất ở ngã rẽ, Thư Tình vẫn không rời tầm mắt.

Hộp xộp trong tay chỉ có vài hộp thuốc, nhẹ như không, nhưng Thư Tình cầm trong tay không hiểu sao cảm thấy nặng nghìn cân.

Giáng sinh này... vui vẻ hay không cô không nói được, nhưng tóm lại thật là kỳ lạ.

Tần Khả Vi tỏ vẻ rất có hứng thú với người thần bí đến đưa thuốc hạ sốt, nhưng Thư Tình lấy cơ bị bệnh, chùn trăn đi ngủ, lại dùng một câu “Giáng sinh vui vẻ” để lấp liếm.

Nhưng ngay cả cô cũng không dự liệu được là tin đồn lại truyền đi một cách nhanh chóng trong thời gian ngắn.

Ngủ mê mang qua buổi trưa, Tần Khả Vi gọi cô dậy đi ăn cơm chiều, đúng lúc này Trần Niệm Niệm hỏn hển đẩy cửa vào, rống lên với Thư Tình, “Còn ngủ sao? Đứng lên nhanh lên! Tự cậu ra ngoài nghe xem người ta đang nói gì!”.

Thư Tình mắt còn buồn ngủ, ngồi dậy nhìn cô, “Trần Niệm Niệm, cậu uống nhầm thuốc à?”.

“Ngược lại, tớ hi vọng mình đang uống nhầm thuốc, cậu có biết mọi người đang nói gì về cậu không? Nói cậu cả đêm qua không về, lẫn lộn cả đêm với thầy Cố của khoa tiếng Pháp chuyên ngành, hôm nay người ta còn lái xe đưa cậu về”.

Lời Trần Niệm Niệm nói thành công đánh tan toàn bộ buồn ngủ còn sót lại, cô tỉnh táo lại, cả người như bị người ta hắt một chậu nước lạnh.

“Cậu nói cái gì?”.

“Tớ nói cái gì không quan trọng, quan trọng là người ngoài kia nói cậu cái gì?”. Trần Niệm Niệm lạnh lùng nhìn cô, “Bà hai và tiểu tam, cậu cảm thấy từ nào dễ nghe hơn?”.

15. Chương 15

Chuyện là như thế này, lúc Trần Niệm Niệm xuống căn tin thì vừa vặn nghe được một bàn nữ sinh bên cạnh đang nói chuyện phiếm, lúc nói nhiều lần nhắc đến tên Thư Tình.

Cô ấy chuyển tới gần bàn một chút, vênh tai lên nghe.

Không ngờ lại nghe thấy một câu chuyện mang đầy tính đả kích ngôn luận, nói cái gì mà Thư Tình cả đêm không về, qua đêm ở nhà thầy giáo, hôm nay còn giống trống khua chiêng ngồi xe thầy giáo về trường học.

“Tớ đã cảm thấy khó hiểu từ lâu rồi, không phải cô ta cũng chỉ có hai con mắt một cái mũi thôi sao? Tại sao cả chủ nhiệm và trợ lý sinh viên đều thích cô ta như vậy? Không ngờ cô ta là người bồi ngủ?”.

“Không thể nói như vậy, biết đâu người ta và thầy Cố yêu nhau thật lòng thì sao?”. Có người cười nhạo nói.

“Yêu nhau thật lòng?”. Có người mất hứng, chanh chua nói, “Cô ta thì có tài đức gì? Thầy Cố làm sao có thể coi trọng cô ta?”.

Trần Niệm Niệm là người bao che khuyết điểm, không ngại tối qua vừa cãi nhau với Thư Tình, nhưng tuyệt đối không thể nghe người khác nói xấu cô ấy.

Cô ném đũa xuống, lạnh lùng mắng mấy người kia một câu: “Đồ ăn cũng không ngăn được miệng chó”.

Sau đó rời khỏi bàn ăn, trở về phòng ngủ nói việc này cho Thư Tình.

Thư Tình trợn tròn mắt, luống cuống tay chân mặc quần áo vào rồi xuống giường, “Cậu nghe ai nói?”.

“Một đám lớp tiếng Pháp”. Trần Niệm Niệm vẫn còn nổi nóng, “Tớ đoán chắc là do lần trước lớp chúng ta đứng đầu cuộc thi biện hộ, bọn họ không cam lòng thua chúng ta, cho nên vẫn ghen ghét trong lòng”.

Mà cuộc thi đó Thư Tình là người đại diện đi thi, thảo nào bị người ta hận.

“Cũng có khả năng là mấy cô đó thích thầy Cố, nên ...”. Tần Khả Vi ném bút trong tay đi, xắn tay áo, “Tớ nhớ phòng ngủ của mấy người đó, đi, đi tìm!”.

Thấy hai người họ còn kích động hơn cả cô, Thư Tình lại tỉnh táo hơn, giữ chặt lấy Tần Khả Vi, “Có lẽ tớ biết ai là người truyền đi, đừng nóng vội”.

Cô gọi điện cho Dư Trì Sâm, muốn lấy số di động của Tống Dư, lúc gọi điện đến Tống Dư còn giật mình, giọng điệu cũng rất nhiệt tình, Thư Tình lời ít ý nhiều, nói câu nói của Cố Chi với cậu ta, “Xuống lầu”.

Sau đó cô cầm di động đi thẳng tới ký túc xá nam.

Tống Dư mặc áo bông màu trắng, quần jean màu xanh đậm, gương mặt trẻ con có ý cười nhàn nhạt, đi nhanh ra từ trong hành lang.

Thư Tình cũng cười tươi nhìn cậu ta, mở miệng nói: “Tôi không ngờ cậu là người như thế, nhìn bộ dạng rõ con người, cuối cùng lại là miệng chó không mọc ngà voi, cảm tạ cậu vì đã giúp tôi nổi tiếng”.

Khuôn mặt Tống Dư nghiêm trọng, không còn cười nữa, “Cậu có ý gì?”.

“Có ý gì thì trong lòng cậu tự biết, có cần tôi nói lại một lần không? Giữa trưa cậu gặp tôi, tôi cũng đã nói trên đường tôi gặp được thầy Cố, nên tiện đường đi về, tại sao cậu lại thêm mắm thêm muối rồi nói với người khác?”.

Tính cách khí thế bức người của Thư Tình lại được xuất ra.

“Tổng Dư, cậu thật sự khiến người ta phải nhìn với cặp mắt khác, nhìn thì giống đàn ông, không ngờ lại là một bà ba hoa, bịa đặt hoàn toàn, bịa đặt sinh sự!”.

Thư Tình mắng xong, xoay người rời đi.

Tổng Dư bỗng nhiên đuổi theo, bắt được cánh tay của cô, “Cậu hiểu lầm rồi! Tớ chỉ nói thầy Cố đưa cậu về khi người khác hỏi, còn lại tớ không nói gì cả. Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?”.

Thư Tình giật mạnh tay ra, “Cậu cách xa tôi ra một chút!”.

“Thư Tình”. Tổng Dư còn muốn giải thích thì thấy cô ấy đã bước đi nhanh không hề do dự.

Giáng sinh năm nay đúng là muôn màu muôn vẻ, trầm bổng nhấp nhô.

Nhưng có lời đồn này không phải không có lợi, ít nhất Thư Tình cũng biết được lúc nguy cấp ai mới là người đối xử thật lòng với cô. Tất cả các nữ sinh trong phòng ngủ dường như quên hết việc không thoải mái ngày hôm qua, cả đêm đều ngồi khuyên bảo Thư Tình “Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc”.

Thư Tình trầm mặc nghe, cuối cùng từ trong chăn ngồi dậy nói, “Xin lỗi”.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều im lặng.

Mẹ đã từng nói với Thư Tình, người nói vô tâm, người nghe cố ý, con người nếu sống không biết kiêng nể, thì lời nói trong lúc vô ý cũng dễ dàng làm tổn thương người khác.

Mà cô đã sống với những gai nhọn như thế hai mươi năm mà không biết tỉnh lại, hoành hành ngang ngược như con cua.

“Nếu như tớ nói tớ là một nữ hán tử, cẩu thả, không biết quan tâm đến cảm thụ của người khác... nghe giống như tớ kiêu cố vì sự ích kỷ của bản thân. Nhưng sự thật là, con người tớ tính cách tiêu cực, rất tệ, vậy mà trong lúc này các cậu không hề so đo vẫn giúp tớ, thật sự, tớ vô cùng...”. Giọng nói Thư Tình truyền ra từ trong chăn, cuối cùng vẫn nói một câu, “Tớ xin lỗi”.

Trần Niệm Niệm mắng: “Nhạt nhèo, cậu đang diễn kịch Quỳnh Dao đấy à? Không kích thích như vậy thì sẽ chết à?”.

Mọi người cười vang, cuối cùng Lưu Thư Ý nói một câu, “Thật ra thì lòng dạ chúng tớ quá hẹp hòi, đáng ra cậu đoạt giải thì chúng tớ phải chúc mừng cậu, nhưng cuối cùng lại hâm mộ ghen ghét”.

Lúc đó Tần Khả Vi cũng nói chọc cười: “Thằng nhãi này cũng thường rêu rao khắp nơi, tớ còn nhìn không quen đừng nói là các cậu, cũng may mà tớ có thể bình thản mà chống đỡ, nếu không đã không quen nhìn rồi!”.

Lời đồn đãi lại giải quyết được mâu thuẫn, tâm tình Thư Tình rất phức tạp, không biết là lo lắng vì lời đồn hay vui mừng vì hiểu lầm được tiêu tan.

Di động dưới gối rung lên, cô mở ra xem, là tin nhắn của Trần Niệm Niệm.

“Mọi thứ rồi sẽ tốt đẹp lên, có chúng tớ luôn bên cậu rồi, ngủ ngon”.

Hốc mắt có chút ẩm ướt, Thư Tình trốn trong chăn, cô cảm thấy đây đúng là lễ giáng sinh khó phân biệt cảm xúc nhất từ khi chào đời đến giờ.

Cả ngày chủ nhật, Thư Tình làm tổ trong phòng ngủ, làm bài kiểm tra tiếng Pháp, qua buổi trưa làm bài tiếng Anh, không ra cửa cũng không nghe được lời đồn đãi gì.

Tần Khả Vi nói: “Thiên hạ thái bình, năm tháng yên tĩnh”.

Thư Tình cảm thấy buồn nôn.

Tổng Dư gọi rất nhiều cuộc điện thoại cho cô, nhưng Thư Tình không nghe một lần nào, đừng ai mong phá hỏng được tâm tình tốt của cô.

Chỉ tiếc là thứ Hai vẫn phải tới.

Người trong khoa cũng chỉ có một ít, lời đồn rất nhanh đã truyền đi, mọi người đều biết.

Lúc học môn chuyên ngành, có người trong lớp học hỏi Thư Tình: “Cậu cùng thầy Cố của môn tiếng Pháp có quan hệ tốt lắm hả?”.

Thư Tình mặt lạnh trả lời, “Còn chưa thân đến mức bồi ngủ, yên tâm đi”.

Tần Khả Vi đuổi người đó đi.

Đến tối, ngay cả Dư Trì Sâm cũng gọi điện tới, mở miệng là nói: “Mẹ kiếp, Thư Tình, từ khi nào cậu là người bên cạnh thầy Cố rồi? Tớ nghe nói thầy ấy tự mình đưa cậu đến trường học, còn cậu trở thành người thân thiết.....”.

“Sau đó hai ngày cậu sẽ nghe thấy tin tớ đang mang thai, một tuần sau con của tớ và thầy đã đi trong siêu thị rồi”. Thư Tình lạnh lùng cắt ngang, ba giây sau rút cuộc không nhịn được nữa, “Đầu óc cậu có bình thường không Dư Trì Sâm? Lúc này còn gọi điện trào phúng tớ, cậu còn tính người không hả?”.

Khi cô nói chuyện đang đứng ngoài cửa phòng học, “Tớ còn phải vào tiết tiếng Pháp, vậy nhé”.

Cô nghiêm mặt đi vào phòng học, không được chết tử tế khi Tống Dư đột nhiên đứng lên vẫy tay với cô, “Thư Tình”.

Thư Tình không để ý tới cậu ta, ngồi ở hàng ghế đầu, không ngờ Tống Dư đi nhanh đến trước mặt cô, thành khẩn nói: “Tớ muốn nói chuyện với cậu!”.

Trên hành lang yên tĩnh, ánh sáng màu vàng ấm áp trên đỉnh đầu soi rọi xuống, bóng của hai người kéo dài thật dài.

“Có gì muốn nói thì nói nhanh, về sau cậu đừng nhắn tin hay gọi điện nữa”. Vẻ mặt Thư Tình rất lạnh nhạt.

“Những lời đó thật sự không phải do tớ nói”. Tống Dư giải thích, “Tớ đi hỏi nữ sinh lớp tiếng Pháp, các cô ấy nói là có người thấy cậu và thầy Cố đi ra từ nhà thầy, cho nên mới có lời đồn đó. Nhưng mà tớ tuyệt đối tin cậu không phải là người như các cô ấy nói trong lời đồn”.

Thư Tình run lên, “Có người thấy.... ..”.

Đúng rồi, đó là khu dân cư ở đường hai, có rất nhiều người có tiền sống ở đó, cô cũng biết, học cùng năm bọn họ có nhiều người gia cảnh khá tốt.

Càng buồn cười hơn là, có người thấy cô và Cố Chi đi ra từ nhà, cho dù nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa được tội.

Thư Tình ngẩng đầu nhìn bộ dạng cẩn thận lại nghiêm túc của Tống Dư, bất đắc dĩ cười cười, “Là tớ đã trách nhầm cậu, còn tức giận với cậu, đừng làm bộ dạng áy náy như vậy, càng tỏ rõ sự xấu xa của tớ rồi”.

Tống Dư nhếch miệng cười, “Không xấu xa, không xấu xa, đã sớm nghe được danh tiếng của nữ hiệp, tính cách ngay thẳng, nói năng khéo léo, hôm nay được gặp quả là danh bất hư truyền”.

“Làm sao có thể bì được với các nữ nhân ở ngoại viện, đó mới gọi là nói năng khéo léo, người người đều là nhà văn”. (*)

(*) Đoạn đối thoại nói phỏng theo kiếm hiệp thời cổ nên để theo lối cổ đại.

Thư Tình còn cười khổ, bỗng nhiên nghe thấy Tống Dư cười nói, “Thầy Cố!”.

Quay đầu lại thấy người đang đến gần chỗ hai người không phải là Cố Chi thì là ai.

Cô cũng chào một tiếng.

Cố Chi dừng bước lại, gật đầu, hỏi cô một câu: “Uống thuốc chưa?”.

“Đã uống”.

“Hết sốt chưa?”.

“Toàn bộ đều tốt rồi”.

“Ừ, vào lớp đi”. Anh ôm mũ bảo hiểm đi vào lớp học.

Khóe miệng Thư Tình hơi giương lên, đang muốn đi vào trong phòng học, bỗng nhiên phát hiện ra cái gì, quay đầu lại thì thấy Tống Dư há hốc mồm đứng tại chỗ, vẻ mặt nghi ngờ.

Nhìn như vậy là không có quan hệ gì sao?

Khi đi học, Thư Tình thất thần liên tục, Cố Chi đánh vài cụm từ hiện lên màn chiếu, tất cả mọi người đều cúi đầu ghi chép, chỉ một mình cô ngồi thất thần.

Cố Chi như lơ đãng đến trước mặt cô, tay gõ nhẹ lên mặt bàn, cô mới cuống quýt ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt đen sáng đó.

Dường như đang hỏi, dường như đang trách cứ, có chút nghiêm khắc nhưng không mất sự ôn hòa.

Tim Thư Tình như chậm đi một nhịp, lúc đó cúi đầu chép các cụm từ, bỗng nhiên cảm thấy dường như không còn có thể không chế nổi lòng của mình.

Sau khi tan học, Tần Khả Vi muốn đến hội ghita, một mình Thư Tình đi về phòng ngủ.

Đi đến phòng giáo vụ, thì cô nghe thấy có người gọi mình: “Thư Tình”.

Quay người lại nhìn, đó không phải Cố Chi thì là ai?

Anh đưa cho cô một cái đĩa CD, cô cúi đầu nhìn. “Con nhím xinh đẹp”.

Đó là bản điện ảnh của quyển sách tiếng Pháp cô không hiểu ngày hôm đó?

“Đây là bản điện ảnh”. Cố Chi nói, khóe môi hơi giương lên, “Nếu em thấy hứng thú thì xem bản điện ảnh, có cả tiếng Pháp và tiếng Trung, không đến mức là xem không hiểu”.

Thư Tình kinh ngạc, nguồn phim tiếng Pháp rất khó tìm trong nước, muốn tìm bản điện ảnh tiếng Pháp mà có phụ đề thì khó càng thêm khó. Cô cảm động rơi nước mắt, cười nói, “Cảm ơn thầy Cố”.

Nụ cười của nam thần trước sau như một, hơi hột nhưng không mất đi ôn nhu, lúc đi qua cô, anh nhẹ nhàng nói một câu: “Sau khi xem xong, viết cảm nhận 1000 chữ”.

“... ..” Một vụn con chữ đang gào thét trong ngực.

Trong lúc đó đột nhiên Thư Tình nhớ ra một chuyện quan trọng hơn, cô chạy nhanh gọi anh lại: “Thầy Cố, em có chuyện muốn nói với thầy”.

Cố Chi xoay người lại, có chút kinh ngạc. Cô hít sâu một hơi, “Em không biết thầy có nghe nói không, mấy ngày nay có lời đồn về chúng ta”.

“Lời đồn gì?”.

Đôi mắt bình tĩnh kia khiến mặt cô nóng lên, rớt cuộc cô vẫn nhỏ giọng nói ra, “Có người thấy em và thầy cũng nhau đi ra từ khu nhà.....”.

Cố Chi nhanh chóng hiểu ra.

Cô bé trước mặt cúi đầu nhìn nền đất, hai gò má phồng hồng.

Cố Chi bỗng nhiên nghĩ đến đêm lần đầu tiên gặp cô, cô ở trên hành lang làm chuyện thân mật với nam sinh, có lẽ trên mặt cũng là nhan sắc diễm lệ như vậy.

Ma xui quỷ khiến thế nào, anh nghe thấy giọng nói lạnh lùng của mình vang lên: “Em còn biết để ý đến ánh mắt của người khác sao?”.

Giọng điệu lạnh lùng mà xa cách, ả ả bên trong còn là sự tức giận.

Thư Tình mãi cảm thấy được sự biến hóa trong cảm xúc của đối phương, ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn anh hỏi: “Thầy có ý gì?”.

16. Chương 16

Buổi đêm tối đen, bên ngoài phòng giáo vụ vắng vẻ, chỉ còn lại bóng lưng Cố Chi kéo dài dưới ánh đèn bên ngoài.

Bóng dáng của anh bị kéo thật dài, càng có vẻ cô độc.

Thư Tình chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày cô đứng cùng anh, lẳng lặng đối mặt, không nói một lời, lại có chút hoảng hốt không hiểu sao.

Cô nghe thấy giọng của mình thúc giục anh: “Thầy Cố?”

Chỉ một tiếng thầy Cố đã kéo anh về hiện tại, vẻ mặt lạnh lùng xa cách cũng không rút đi, nhưng anh thu hồi ánh mắt lại, trước khi đi chỉ nói một câu: “Lời đồn đãi chỉ làm chết người thông minh.”

Bóng dáng thẳng tắp đó cuối cùng cũng biến mất trong bóng đêm.

Cả đêm Thư Tình đều không yên lòng, cô cảm thấy hình như cô đã quên đi chi tiết gì, nhớ lại từng chút từng chút từ khi cô biết Cố Chi đến giờ, anh không phải là người đối xử đặc biệt với cô mà không vì lý do gì.

Mỗi ánh mắt ý vị thâm trường của anh, mỗi câu nói dường như đều thâm ý nhắc nhở, đều như đang nhắc nhở cô lý do, nhưng mà rốt cuộc là cái gì?

Sau khi tắt đèn, cả căn phòng chìm vào bóng tối.

Thư Tình nằm trên giường, không có cách nào ngủ được, trong đầu cô hiện lên ánh mắt của Cố Chi, thất vọng và xa cách, lạnh lùng và bất đắc dĩ.

Cô càng nghĩ càng hoảng hốt, rốt cuộc không nhận được cảm điện thoại lên, khẩn cấp gửi tin nhắn cho người kia.

“Thầy Cố, thầy đang giận em sao?”

.... Dường như rất than thiết có chút không ổn, cô chần chừ xóa đi

“Đêm nay thầy hỏi em còn để ý ánh mắt của người khác không, em cảm thấy bị tổn thương.”

....Càng buồn cười hơn, cô có bị tổn thương không có liên quan đến anh sao?

Nằm trần trọc không yên, rốt cuộc cô nhấn bốn chữ qua: Thầy đã ngủ chưa?

Thời gian chờ đợi như bị kéo dài vô hạn, chỉ năm phút đồng hồ ngắn ngủi, cô từ nóng vội không yên biến thành uể oải, cuối cùng cô cảm di động hồi hận vì sao mình lại nhấn một tin nhắn như vậy.

Chỉ là đang miên man suy nghĩ thì bị di động rung lên phá vỡ, cô nhanh chóng mở điện thoại ra xem.

“Chưa.” Câu trả lời vẫn như tác phong trước giờ của anh, giống như thêm một chữ thì sẽ lãng phí.

Nhưng trái tim Thư Tình đang treo trên cao chợt rơi xuống đất, Thư Tình nở nụ cười với màn hình điện thoại chói mắt trong bóng đêm.

“Thầy Cố, em muốn hỏi thầy, vì sao ngay từ đầu thầy đã có ấn tượng không tốt với em? Là vì lần đó ở ngoài cửa hàng tiện lợi nhìn thấy thầy, em đùa thầy với Dư Trì Sâm sao?”

Có lẽ cô sống bất cẩn, có lẽ cô sông không kiêng nể gì, nhưng việc cha mẹ ly hôn khiến cô trở nên cực kỳ miễn cảm, có thể cảm nhận được một chút cảm xúc nhỏ của người khác với cô.

Người đàn ông đang ôm laptop ngồi trên sofa, thấy di động rung thì cầm lên nhìn, dường như anh chần chờ một lát rồi mới trả lời: “Không phải ở ngoài cửa hàng tiện lợi, mà là trên hành lang của giảng đường.” Một lúc sau, anh lại nói thêm một câu, “Lúc đó em ở cùng với Dư Trì Sâm.”

Trong bóng tối, Thư Tình run lên một chút mới hiểu được ý của anh, anh đang nói địa điểm gặp lần đầu.

Cô nghĩ người nhìn màn hình một lúc lâu, cô nỗ lực nhớ lại tối đó cô và Dư Trì Sâm đã làm cái gì.

Cô nhớ hôm đó cô dọn nhà rửa cho Pound, cuối cùng không may khiến Pound rơi vào thùng rác, Dư Trì Sâm tốn nhiều công mới có thể mò được Pound cho cô...Cô nhớ được hình như lúc cô ngẩng đầu lên có một bóng người biến mất ở lối rẽ, chẳng lẽ đó là Cố Chi?

Người ngồi trên sofa khép laptop lại, cầm một hộp sữa chua trong tủ lạnh ra vừa uống vừa thất thần nhìn đi động trên bàn.

Thậm chí anh còn tới cửa sổ sát đất nhìn đèn đóm ban đêm, dáng người cao ngất không nhúc nhích.

Mà khi di động vang lên, rốt cuộc anh mới nhận ra, hóa ra mình vẫn đang chờ đợi.

“Thấy thấy em và Dư Trì Sâm tìm rửa sao?” Đây là tin nhắn của Thư Tình.

Ngay lúc tìm Cố Chi đập mạnh và loạn nhịp, thì di động lại vang lên lần nữa.

“Ngày đó em không cẩn thận làm rơi Pound vào thùng rác, Dư Trì Sâm đến giúp em, sau đó bọn em gặp thầy ở bãi đỗ xe và cửa hàng tiện lợi...Em vẫn không hiểu tại sao thầy lại giận em?”

Cố Chi cầm di động đứng hồi lâu, sau đó anh bật cười ngồi trở lại ghế sofa.

Tìm rửa?

Chỉ là....tìm rửa?

Buổi đêm yên tĩnh đó, trên hành lang mờ nhạt ánh đèn, anh tùy ý nhìn vào, nhìn ở cuối hành lang như d-d-lqđ nam nữ đang thân mật.... hóa ra lại là tìm rửa trong thùng rác?

Từng chút từng chút hình ảnh trong khoảng thời gian này nổi lên trong lòng, anh nhắm mắt tựa người lên ghế sofa, bỗng nhiên anh cúi đầu cười.

Một lát sau, Thư Tình nhận được tin nhắn của anh gửi tới: “Tôi nói tôi tức giận khi nào?”.

Nhưng mà ánh mắt đó, giọng điệu đó, còn cả biểu cảm lạnh lùng xa cách.... rõ ràng đó là tức giận, Thư Tình rất chắc chắn điều đó.

Cuối cùng, một tin nhắn lqđ được gửi đến: “Muộn rồi, ngày mai còn có lớp, ngủ đi”.

Giọng điệu như vậy khiến cô nghĩ đến cảnh tượng bình yên đêm đó, anh mặc bộ đồ đơn giản ở nhà, ngồi trên ghế sofa, khẽ nói ngủ ngon với cô.

Thậm chí cô còn có thể tưởng tượng được vẻ mặt của anh khi đó, nụ cười nhạt, ánh mắt sáng ngời, thậm chí còn có một chút... ôn nhu.

Rõ ràng có nhất nhiều điều lqđ muốn hỏi nhưng cô lại cảm thấy mỹ mãn, nhắn lại một câu “Ngủ ngon”, sau đó an tâm ngủ.

Người đàn ông bên kia thất thần nhìn màn hình thật lâu, cuối cùng anh mỉm cười lắc đầu, bấm số điện thoại của bạn tốt: “Ngủ chưa?”.

“Có ngủ thì cũng bị cậu đánh thức rồi”. Lý Tuyên Nhiên ở đầu kia tức giận nói, “Sao, giờ này tìm tớ có việc gì?”.

“Xuống đây đi, uống một chén”.

Có thể là cách di động cũng cảm nhận được tâm tình Cố Chi rất tốt, Lý Tuyên Nhiên cúp điện thoại, mặc áo khoác xuống lầu.

Hai người là hàng xóm lâu trên lầu dưới, lại là bạn tốt nhiều năm nên mua nhà cũng chọn mua gần nhau.

Rượu đổ tới tay, Lý Tuyên Nhiên khẽ lắc ly rượu, vừa nhìn ý cười bên môi Cố Chi, lười biếng hỏi: “Cậu có chuyện gì tốt hả?”.

Cố Chi chỉ cười không nói.

“Nhìn xuân ý dạt dào, chẳng lẽ là....”. Lý Tuyên Nhiên toét miệng cười, không nhanh không chậm nói ra ba chữ,

“Số đào hoa?”

Cố Chi chỉ uống một ngụm, lần này cả đáy mắt cũng nhiễm ý cười.

Chuyện tốt cũng không hẳn, đào hoa cũng không thể nói rõ được, vì chính anh cũng không thể nói được tâm tình kỳ dị này là bởi vì sao.

Anh chạm cốc với Lý Tuyên Nhiên, “Tâm tình tốt thôi”.

Sau khi có men rượu thì dễ dàng mở miệng hơn, một lúc sau, Lý Tuyên Nhiên ngồi trên ghế sofa cười vang, “Ý của cậu là, cậu nhìn thấy học sinh đang tìm con rùa, lại nghĩ rằng bọn họ đang... Ha ha ha, giáo sư quả nhiên có sức tưởng tượng trác tuyệt.”

Cố Chi liếc anh ta một cái, không nhanh không chậm nói, “Rất buồn cười sao?”.

“Không buồn cười, tuyệt đối không buồn cười”. Lý Tuyên Nhiên ngồi thẳng người, ý vị thâm trường nói, “Cậu cũng học y, cũng rõ biết là xúc động ức chế lâu sẽ xuất hiện tâm lý ám chỉ, tớ thấy là cậu độc thân đã lâu, cũng nên kết giao bạn gái để mau chóng loại bỏ tâm lý ám chỉ đó”.

Một buổi tối Thư Tình đã xem xong bộ phim mà Cố Chi đưa cho cô, bộ phim nói về câu chuyện xưa về tình yêu của cháu gái người gác cổng có diện mạo xâu xí Hà Ny và người đàn ông giai cấp trên của Nhật Bản là Tiểu Tân.

Bởi vì thân phận và bề ngoài, nên Hà Ny tự ti, dùng phương thức giống con nhím dựng lên tầng bảo vệ mình, cuối cùng lại đi vào thế giới của Tiểu Tân.

Bộ phim nghệ thuật mang tư tưởng lãng mạn đặc hữu của nước Pháp.

Từ lúc quen biết đến hiểu nhau, cuối cùng mến nhau, mỗi một cảnh đều có sự biến hóa xung quanh, cũng tác động đến tâm tư của Thư Tình.

Mà sau khi Hà Ny vượt qua tất cả, nguyện ý chấp nhận Tiểu Tân thì bộ phim lại ngừng lại ở màn tai nạn xe cộ, trái tim Thư Tình ngừng lại.

Cô thấy Tiểu Tân cởi tây trang đắp lên người Hà Ny, đôi mắt luôn ôn nhu sáng ngời thoát ra vẻ bi thương. Sau khi tắt đèn, cô mở đèn bàn học lên, lấy giấy bút viết cảm nhận theo lời Cố Chi.

Nhưng dưới ánh đèn tái hiện lên hình ảnh của Tiểu Tân và Hà Ny thâm tình, hoặc yên tĩnh xem bộ phim, hoặc chia sẻ câu danh ngôn làm người từ “Anna Karenina” (*): “Hạnh phúc gia đình đều giống nhau, gia đình không hạnh phúc mỗi người đều bất hạnh.”

(*) Anna Karenina là một tiểu thuyết của nhà văn Nga Lev Nikolayevich Tolstoy, được đăng tải nhiều kỳ trên tờ báo Ruskii Vestnik (“Người đưa tin”) từ năm 1873 đến năm 1877 trước khi xuất bản thành ấn phẩm hoàn chỉnh.

Mới đầu cô cũng không biết là mình đang khóc, cuối cùng mình là thấy hai gò má đã ướt sũng.

Cô gian nan đặt bút rất lâu, cuối cùng chỉ dùng đến tiếng Pháp viết được một đoạn.

Chúng ta đều là những con nhím cô độc, chỉ những người có tần số giống nhau mới có thể thấy sự xinh đẹp của nhau ở sâu trong nội tâm mà người khác không biết. Em tin rằng trên đời này nhất định có một người có thể cảm nhận được vẻ đẹp của em, người đó chưa hẳn là người yêu, có thể là bất cứ ai. Bỏ qua điều kiện thân phận và địa vị, bỏ qua những khoảng cách nhìn như không thể đo đếm, ở trong thế giới rộng lớn này, chúng ta sẽ vì sự hiểu biết quý trọng này mà không cảm thấy cô độc.

Sau khi tan học của tiết tiếng Pháp ngày thứ tư, cô đưa CD và bài cảm nhận đưa cho Cố Chi trên bục giảng, sau đó vội vàng dời đi.

Đêm hôm đó, Cố Chi ngồi trong phòng khách yên tĩnh, mở bài viết ra.

Tiếng Pháp Thư Tình viết lưu loát mà tình tế, có nét thanh tú của con gái, không hề giống với vẻ bề ngoài không kiêng nể.

Mới đầu anh nghĩ rằng cô chỉ viết cho có lệ, bởi vì một bộ phim rất dài mà chỉ có nửa trang cảm nhận, nhưng sau khi đọc được những dòng chữ duyên dáng, ánh mắt Cố Chi dừng lại tại câu nói cuối cùng.

Anh trầm mặc ngồi một lúc lâu, mới mở ti vi ra, bỏ đĩa CD ra mà mình đã xem rất nhiều lần vào.

Trên màn hình xuất hiện hình ảnh Hà Nỵ lạnh lùng, sau đó đi vào trong sinh mệnh của Tiểu Tân, hình ảnh trên có ánh mặt trời, có nụ cười, có những hạt bụi trong suốt, còn có những chú cá vàng đang bơi lội.

“Bỏ qua thân phận và địa vị, bỏ qua những khoảng cách nhìn như không thể đo đếm, ở trong thế giới rộng lớn này, chúng ta sẽ vì sự hiểu biết quý trọng này mà không cảm thấy cô độc”.

Trên hình ảnh, Hà Nỵ dường như biến thành một người con gái khác, lúc ngồi viết câu đó, ngẩng đầu lên nhìn anh ngồi trên sofa mỉm cười.

“Thầy, em đã qua được chưa?”.

Hóa ra biết rõ một người lại là việc đơn giản như vậy, chỉ qua vài dòng văn ít ỏi, lại có thể dễ dàng thấy người một trái tim nguyên vẹn.

Cố Chi ngồi dưới ánh đèn rất lâu, cuối cùng cảm điện thoại nhận một tin nhắn.

“Merveilleux!”.

Thư Tĩnh trả lời rất nhanh, chỉ khoảng nửa phút sau, di động của anh phát sáng.

“Un monsieur merveilleux, uudiant merveilleuse”. (Danh sư xuất cao đồ (*)- bản Thư Tĩnh tự phiên dịch).

(*) Danh sư xuất cao đồ: Thầy giỏi ắt có trò giỏi

Anh cúi đầu cười rộ lên, mặt mày cong cong, mang theo ý cười trước nay chưa từng có.

17. Chương 17

Gần kết thúc học kỳ, theo thường lệ, khoa sẽ tổ chức cuộc thi một lần.

Trong hội trường tiếng người ồn ào, Dư Trì Sâm ngồi một bên làm công việc của cán bộ hội sinh viên, sắp xếp thứ tự cho người thi, bất chợt sẽ có người chạy đến hỏi xem ngồi chỗ nào.

Đáng ra Thư Tĩnh cũng không thoát khỏi cái chân đó nhưng vì là một trong những người tham gia cuộc thi diễn thuyết nên may mắn thoát nạn.

Tần Khả Vi ngồi dưới sân khấu vẫy vẫy tay với cô, nói câu “Cố lên”.

Sau khi Dư Trì Sâm sắp xếp chỗ ngồi, khuôn mặt đen xì đến trước hàng thí sinh đầu tiên, đưa tay qua giặt chai nước khoáng trên tay Thư Tĩnh, không có hình tượng ngứa cổ tu vài ngụm.

“Coi như tớ cầu xin cậu, cậu giả vờ như không biết tớ sau đó cầm chai nước và cút đi”.

Dư Trì Sâm đập nắp lại, chen lên hàng ghế của cô ngồi xuống bên cạnh, “Bạn yêu, hay là thôi đi, cả khoa ai chẳng biết chúng

ta là một đôi”.

“Tớ sẽ không để ý đến việc nói ra tính chất thật của cậu trong tình.....”.

Lời nói còn chưa dứt, Dư Trì Sâm đã che miệng của cô, đồng thời nhìn xung quanh, hạ giọng, hung dữ nói: “Coi như cậu lợi hại!”.

Thư Tĩnh cười cười nhìn cậu ta rời đi, một giây sau lại thấy Cố Chi đi cửa hông vào hội trường, cô phát hiện ánh mắt Cố Chi nhìn thoáng qua về phía Dư Trì Sâm vừa rời khỏi, sau đó nhìn vào mắt cô... Rõ ràng là vừa nãy bọn họ làm ầm ĩ anh đã thấy hết.

Thư Tình đang chuẩn bị chào hỏi anh thì bỗng nhiên chủ nhiệm bộ môn cũng là giám khảo ra đón anh: “Thầy Cố đến rồi sao?”.

Anh không nhìn Thư Tình nữa mà nói chuyện với chủ nhiệm bộ môn, theo đội nữ sinh tiếp đón đi vào bàn giám khảo.

Có lẽ anh bề bộn nhiều việc, lúc đi qua cô cũng không rảnh quay đầu lại để nhận lời chào của cô, cho nên Thư Tình rất tự giác nuốt câu “Xin chào thầy Cố” vào trong bụng.

Cố Chi ngồi trên ghế giám khảo, chủ nhiệm bộ môn bắt đầu cười cảm ơn anh, nhờ sự hỗ trợ của anh mà cháu gái của bà có thể khỏe mạnh xuất viện.

“Tôi cũng chỉ nói vài câu, chỉ là nhắc tay chi lao mà thôi, tất cả đều là công lao của bác sĩ Lưu”.

Chủ nhiệm bộ môn nhanh chóng nói: “Ai mà chẳng biết bác sĩ Trương là chuyên gia lĩnh vực này? Nếu không phải thầy Cố nói giúp thì không biết nhà tôi phải xếp hàng chờ đến bao giờ, tất nhiên phải cảm ơn thầy”.

Về mặt Cố Chi khách khí, không thấy phiền chán nhưng không biểu hiện anh thích những trường hợp như vậy.

Trước nay anh không vui khi người khác đi cửa sau, cho dù là bác sĩ hay là giáo sư, cháu gái của chủ nhiệm bộ môn từng đến trường học, lúc đó anh có ở văn phòng, tận mắt nhìn thấy bệnh tình của cô bé ấy nghiêm trọng như thế nào.

Khi chủ nhiệm bộ môn còn đang cảm ơn anh, thì cuộc thi cũng đã bắt đầu.

Anh vẫn luôn duy trì vẻ mặt lễ độ, nhưng lại không tập trung với đoạn đối thoại, cho đến khi Thư Tình lên sân khấu thì anh hoàn toàn không nghe được chủ nhiệm bộ môn đang nói cái gì.

Thư Tình là người thứ ba lên thi, trang phục hiếm thấy: tiểu lễ phục màu đen và váy ngắn, áo trong màu trắng cổ lá sen, thậm chí cô còn mượn đôi giày cao gót màu đen của Tần Khả Vi, chỉ tiếc là giày hơi nhỏ so với chân cô khiến cô hơi khó chịu.

Cũng may không phải đứng lâu, năm phút đồng hồ thì không lo.

Ba phút trước khi lên sân khấu, Thư Tình rút được đề mục: Is there any boundary in love? (Tình yêu có giới hạn không?)

So với đề mục cụ thể của hai thí sinh trước thì đề mục trừu tượng thế này tất nhiên sẽ khó hơn một chút, mặc dù không phải lần đầu tiên cô tham gia cuộc thi này nhưng vẫn cảm thấy khẩn trương.

Thư Tình thông dong đi tới bục nói chuyện, cố gắng trấn tĩnh để nhìn mình có vẻ tự nhiên mà hào phóng, sau đó nhìn những người ngồi xem dưới sân khấu, cuối cùng mở miệng nói.

“Good afternoon, my dear friends. It’s my great hoo stao talk about something I have been longing to say for a long time, but somehow haven’t got a ce”.

(Xin chào các bạn. Thật vinh hạnh cho tôi được đứng ở đây nói ọi người biết những điều tôi muốn nói từ lâu nhưng chưa có cơ hội)

...

Cô nói, nói đến tình yêu, tất cả mọi người đều có định nghĩa riêng của bản thân, có lẽ có người sẽ nghĩ đến tình yêu của cha tình yêu của mẹ, sẽ nghĩ tới tình yêu nam nữ, sẽ nghĩ tới tình yêu và hôn nhân, cùng với rất nhiều những điều khác. Nhưng cô vừa nhắc tới suy nghĩ của đại đa số mọi người, nếu như bây giờ cô muốn nói đến một quần thể người số ít, mọi người sẽ nghĩ tới cái gì?

Ở trong hội trường lớn như vậy, dưới mỗi một ánh mắt đang nhìn chăm chú, cô vẫn có thể nhìn thấy Dư Trì Sâm đứng thứ bảy, sau đó mỉm cười.

“OK, after the warming-up, I have a strong reason to believe you’ve already got my topic, that is homosexuality. Or we give it a more beautiful name, no boundary to love”.

(OK, sau một thời gian khởi động ngắn, chắc mọi người cũng đã hiểu được chủ đề mà tôi muốn nói, đó là tình yêu đồng tính - hoặc chúng ta có thể cho nó một cái tên tốt hơn, tình yêu không giới hạn)

Đề tài này nghe qua có vẻ là một đề tài nghiêm túc mang tính tranh luận cao nhưng Thư Tình không định biện luận, cũng không định dùng quan điểm chính trị, cô đứng trên góc độ của bản thân dùng cách nói chuyện hài hước để chỉ ra chỗ không ổn khi mọi người đối xử với người đồng tính luyến ái.

“Một chính trị gia người Mỹ đã từng nói: Đồng tính luyến ái là điểm mấu chốt khiêu khích với đạo đức quốc gia, làm lung lay nền móng cơ sở của quốc gia. Nhưng tôi chỉ muốn nói một câu, chẳng lẽ hai người đồng tính sau khi trải qua một buổi đêm tốt đẹp, sáng sớm hôm sau tỉnh dậy nói chào buổi sáng sẽ nói lời đầu tiên là ‘Hi em yêu, tối hôm qua chúng ta đã làm lung lay nền móng cơ sở quốc gia’ sao?”

“Hoặc là một người đồng tính luyến ái chôn giấu tình cảm đã lâu rốt cuộc quyết định công khai giới tính thật của bản thân, có phải khi đó sẽ nhắc nhở bản thân: Phải chú ý tới an toàn nền móng quốc gia hả?”

Tiếng cười không ngừng vang lên, sau đó là những cái vỗ tay nhiệt liệt, thậm chí còn có người đứng lên huýt sao ủng hộ cô.

Bàn giám khảo có cả giáo sư tiếng Anh, giáo sư tiếng Pháp, đa số mọi người đều còn khá trẻ, đầu tiên đều bị sự lớn mật của

Thư Tình làm gật mình, sau đó lại cười rộ lên vì tài ăn nói hài hước và biểu hiện xuất sắc của cô.

Chủ nhiệm của bộ môn Pháp tuổi cũng khá lớn, sau khi nghe đến chủ đề này của cô thì cau mày nói: “Thư Tình này, lá gan cũng quá lớn!”

Nhưng sau năm phút đồng hồ diễn thuyết ngắn ngủi, toàn bộ người nghe đề đứng dậy vỗ tay cho cô, nửa phút sau, chủ nhiệm bộ môn Pháp nghe thấy tiếng người đàn ông bên cạnh cúi đầu cười nói: “Merveilleux!” (Rất đặc sắc)

Bà ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn thì thấy người đàn ông trước giờ luôn ôn hòa xa cách, vẻ mặt không hiện vui buồn, vậy mà bây giờ nhìn thẳng người trên sân khấu, trên mặt nở nụ cười mỉm, sóng mắt chuyển động.

Phần kết Thư Tình nói như vậy:

Tôi nhớ khi tôi còn nhỏ bắt đầu đọc sách giáo khoa, thầy giáo và cha mẹ không ngừng giáo dục chúng ta, yêu là vượt qua chủng tộc, biên giới, tuổi tác, giai cấp và địa vị xã hội, không vì giàu nghèo mà thay đổi, không vì điều kiện bên ngoài mà dao động. Vì thế tôi đã tự hỏi mình, khi yêu bỏ qua mọi nhân tố râu ria, vậy thì giới tính đại biểu cho điều gì?

Chúng ta đều đã từng học một khóa văn hóa phương Tây, mọi người đều rất rõ ràng, trong thánh kinh chúa Jesus đã từng nói một câu: Yêu người bên cạnh bạn, giống như bạn yêu chính mình.

Tôi thấy lời nói này rất đúng, không vì người bên cạnh bạn là một người đồng tính mà thay đổi cái gì.

Bởi vì mỗi người đều có quyền được yêu, bởi vì tình yêu là không giới hạn.

Trong tiếng reo hò và vỗ tay lớn, Thư Tình thấy nam sinh có vóc người cao lớn đứng trong đám người xung quanh, nhìn cô không chớp mắt.

Nhưng chỉ khi cô đứng ở vị trí như vậy, cô mới có thể nhận ra trong đôi mắt đó có nước mắt.

Cô rất muốn đi xuống đài ôm lấy cậu nam sinh vắt vả đó, nhưng cuối cùng nhịn xuống, cúi người chào thật sâu, sau đó đi xuống đài.

Cố Chi như không để ý nghiêng đầu nhìn về phía cửa hông, lại thấy Thư Tình và Dư Trì Sâm một trước một sau đi ra ngoài.

Trong lòng xẹt qua chút gì đó, anh hiểu ra và quay đầu lại.

Thì ra là thế.

Đây là lần đầu tiên anh thấy được ánh hào quang của cô.

Cô tự tin đứng trên sân khấu, vẻ mặt sáng rỡ khó nói thành lời, trong đôi mắt có một sự nghiêm túc lại có chút trẻ con.

Anh nghe thấy có rất nhiều giáo sư đều khen cô, nói khẩu ngữ cô rất tốt, quan điểm độc đáo, dùng từ ngữ chuẩn xác, luận cứ không chệ vào đâu được...Nhưng anh chỉ cúi đầu xuống mỉm cười, vì anh tìm được một từ đặc biệt để hình dung cô.

Dũng cảm.

Giống như một bộ phim mà anh rất thích, Braveheart.

Kết quả cuộc thi có chút bất ngờ, bên trong thành phần ban giám khảo không phải đều là những người trẻ, không tránh được có vài người hơi bảo thủ.

Thư Tình được giải ba, nhưng cô có thể nói ra những lời muốn nói với Dư Trì Sâm cũng đã cảm thấy mỹ mãn rồi.

Sau khi mọi người rời khỏi hội trường, chỉ còn các thầy cô giám khảo và thí sinh dự thi ở lại tiến hành trao đổi.

Cố Chi là thầy giáo tiếng Pháp, tất nhiên phải ở lại chỉ cho các học sinh chuyên ngành tiếng Pháp. Khóe mắt thấy Thư Tình đã nói chuyện xong với giáo viên rời khỏi hội trường, anh dừng một chút, cũng kết thúc cuộc nói chuyện, đi ra khỏi cửa.

Giày Thư Tình vì quá nhỏ, cô đã muốn cởi nó ra từ sớm nhưng vì phải nói chuyện với các giáo viên nên không thể vội, đau đến nỗi cô phải dùng sức rất lớn mới không nghe răng trợn mắt.

Khi cô đi xuống cầu thang hơi vội, không được chết tử tế, cái giày cao gót lại đảo một chút, suýt nữa thì lao đảo ngã.

Đúng lúc này có người đi vội lên hai bước, dùng cánh tay hữu lực đỡ lấy cô, giúp cô ổn định cơ thể.

Thư Tình ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt yên tĩnh sáng ngời, "...Thầy Cố"

Cố Chi cuối đầu nhìn chân cô, gót bị dẹt mài đỏ, rõ ràng là đôi giày này không vừa chân cô.

Hội trường chỉ cách kí túc xá khoảng mười phút đi, anh dừng một chút mới mở miệng nói: "Đi thôi, tôi đưa em đi."

"Dùng mô tô sao?" Thư Tình cả kinh, nếu như hai người họ ngồi mô tô đi trong trường học...Không cần nghi ngờ, tuần sau đứa nhỏ của bọn họ nhất định sẽ biết đi.

Cố Chi bình tĩnh liếc nhìn cô một cái, không nói nhiều về sự lo lắng của cô, chỉ buông tay đang nắm tay cô, "Tôi lái xe tới."

Thư Tình thở nhẹ, chân rất đau, thật sự thì không có cách nào từ chối sự hấp dẫn này, nhưng đi được hai bước, cô mới phát hiện Cố Chi không nhúc nhích, vì thế cô quay đầu lại hỏi, "Thầy không đi à?"

Chỉ thấy người đàn ông đứng ở trên cao bình tĩnh đưa tay về phía cô, không nói lời nào.

Bỗng nhiên Thư Tình bật cười, hiểu rõ ý của anh, vì thế đưa tay vịn lấy cánh tay anh.

Cố Chi đi chậm lại mang theo cô xuống cầu thang, cúi đầu nhìn bàn tay đặt lên bộ tây trang màu đen của mình, thản nhiên nói một câu, "Mượt mà trắng nõn, da mỏng thịt dày, Thư Tình, đôi tay em quá nhiều thịt."

18. Chương 18

Cố Chi khởi động ô tô, từ từ đi về phía kí túc xá trường học.

Vì có nhiều người vừa đi từ hội trường ra nên ô tô phải đi chậm, muốn đi nhanh cũng không được.

Ánh mắt Thư Tình rất tốt, cách mười mét nhận ra đám người phía trước là học sinh của lớp chuyên ngành tiếng Pháp, cô mau chóng cúi người xuống ghế, cả người biến mất trong phạm vi thị lực của đối phương.

Quả nhiên, Cố Chi ấn còi, mấy người đó quay đầu lại,

Nhường đường cho anh, cười hì hì vẫy tay với người trong xe, “Chào thầy Cố.”

Cố Chi gật đầu.

Thư Tình không biết mấy người này có nhìn chằm chằm vào chiếc xe hay không, chỉ có thể tiếp tục sắp người xuống, cho đến khi Cố Chi bình tĩnh hỏi một câu: “Em định nằm sấp như vậy đến ký túc xá sao?”

Thư Tình ho hai tiếng, “Các bạn ấy còn đang nhìn sao?”

Cố Chi nhìn vào kính chiếu hậu, “Không”

Lúc này cô mới thở nhẹ ra, gian nan ngồi thẳng người lên, “Nguy hiểm thật.”

Bên trong xe nhất thời yên tĩnh.

Thư Tình giống như nửa oán trách, nửa đùa nói: “Nếu không phải nhân khí của thầy Cố rất cao thì em cũng đâu cần vất vả như vậy. Từ ngày bị người thấy em và thầy đi ra khỏi khu chung cư, em trở thành địch của lớp chuyên ngành tiếng Pháp, trong vòng một ngày toàn bộ khoa đều biết chúng ta lén phéng, ba ngày sau em thành người tình bí mật của thầy, nếu như lần này bị nhìn thấy, một tuần sau chúng ta đã nhận giấy chứng nhận, đi tuần trăng mật trở về rồi.”

Nói đến đây, đột nhiên Thư Tình nhớ tới cái gì, vỗ mạnh tay một cái, “A, có rồi, hay là thầy làm sáng tỏ lời đồn ở trên tiết của lớp tiếng Pháp.”

“Làm sáng tỏ thế nào?”

“Ví dụ như thầy có thể nói nguyên nhân kết quả của sự việc nói một lần, sau đó nói với mọi người thật ra thầy có bạn gái, hai chúng ta không hề thân quen. Đương nhiên, thầy có thể bỏ bớt chi tiết không cần nói, thầy nói thầy tốt bụng thu nhận một cô thiếu nữ không nhà để về.”

Thư Tình đang cười nói này nọ, ô tô bỗng nhiên ngừng lại.

Giọng nói Cố Chi trầm thấp mà bình tĩnh: “Em luôn để ý cái nhìn của người khác như vậy sao?”

Cô sửng sốt.

“Thói quen sửa cái nhìn của mỗi người với em, làm sáng tỏ những hiểu lầm không cần thiết, dù là đối Phương không thân thiết với em, hiểu lầm cũng chẳng ảnh hưởng gì đến em cả?”

“Ai nói không ảnh hưởng hà? Điều này ảnh hưởng rất lớn đến thanh danh của em.” Thư Tình đỏ mặt nói.

“Vậy tôi hỏi em, những quan tâm đến em có vì những lời đồn này mà nghi ngờ em không hả?”

...Không có.

Dư Trì Sâm không, Tần Khả Vi không, ngay cả những bạn cùng phòng ngủ không hỏi cô một tiếng, không hề do dự tin tưởng cô.

Cố Chi lại hỏi: “Đối với em, việc hoài nghi em và người khác thân mật là việc không thể tồn tại?”

...không hẳn.

Cô thậm chí còn không biết người nọ, chỉ có vài lần gặp gỡ mà thôi.

“Lời đồn đại không ngăn được người thông minh.” Cố Chi lặp lại lời nói lúc trước anh đã từng nói qua, nghiêng đầu nhìn cô, “Em đã biết những người quan tâm đến em đều không bị ảnh hưởng, em còn phải để ý cái gì? Để nó tự vỡ là được rồi.”

Thư Tình có phần lơ mờ không rõ.

“Hơn nữa, với những lời đồn này thì rõ ràng tôi mới là người chịu thiệt, tôi còn chưa so đo, em quan tâm làm cái gì?”

“...” Thầy à, thầy còn có thể không biết xấu hổ hơn sao?

Thư Tình lúng túng, không thể không thừa nhận đây là sự thật.

Ô tô lại khởi động một lần nữa, đi thẳng tới kí túc xá, Cố Chi nghiêng đầu đi về phía Thư tình vừa bước xuống xe, nở nụ cười, “Còn chưa chúc mừng em, bài diễn thuyết hôm nay rất xuất sắc, không thể không thừa nhận, có lẽ tôi đã gặp một nhân tài song ngữ Anh Pháp trong truyền thuyết.”

Đề tài được chuyển quá nhanh, và nụ cười của anh khiến người khác rất vui vẻ, mặt Thư Tình nóng lên.

Cô đang suy nghĩ xem phải trả lời lại thế nào thì Cố Chi lại khởi động ô tô, chỉ để lại một câu nói trầm thấp dễ nghe: “Thư Tình, gặp lại sau.”

Cô ngậy người đứng ở ven đường vẫy tay với ô tô đã đi xa, vài giây sau rốt cuộc cũng nhận ra hành vi của mình rất ngốc, xấu hổ rụt tay trở về.

Cô không biết người trong xe đã nhìn được mọi cử động của cô từ kính chiếu hậu, anh cười khê.

Một tuần sau, sau tiết học của lớp chuyên ngành tiếng Pháp, bỗng nhiên Cố Chi gọi Dư Trì Sâm lại.

“Đây là tài liệu của lớp song ngữ lần trước Thư Tình đưa tới nhà tôi, lúc về quên không mang theo, nhờ em giúp tôi trả lại cho em ấy.” Anh đưa một quyển sách tiếng Pháp cho Dư Trì Sâm.

Mọi người còn đang ở trong lớp thu dọn đồ, nghe thấy vậy thì sững sốt.

Khóe môi Cố Chi khê nhếch lên, “Lớp song ngữ ngày mai mới có, tôi lại không có số di động của em ấy, làm phiền em, cán bộ trường.”

Mọi người đều biết, cán bộ trường có danh sách liên lạc của cả năm lớp.

Sau khi Thư Tình nhận được quyển sách không thuộc về mình từ tay Dư Trì Sâm, cô không chỉ kinh ngạc.

Ngày hôm đó Cố Chi nói như vậy khiến cô nghĩ rằng cho dù thế nào thì anh cũng sẽ không thể hỗ trợ làm sáng tỏ lời đồn đó, không ngờ hôm nay anh lại nhẹ nhàng hóa giải hiểu lầm của mọi người bằng cách này.

Cô phải đi đưa tài liệu.

Xuất phát từ lễ phép nên anh mới đưa cô về.

Bọn họ tuyệt đối không có quan hệ gì, thậm chí cả số di động của cô anh cũng không biết.

....

Chỉ vài câu nói ngắn ngủi đã kéo dài khoảng cách giữa hai người, quả nhiên là cao tay.

Nhưng khi ánh mắt Thư Tình nhìn vào bìa quyển sách, Thư Tình kích động hồi tỉnh.

Bel ami —— “Bạn bè xinh đẹp”.

Không phải cô không biết đây là quyển sách nổi tiếng thế giới, là câu chuyện kể về một người miệng luôn mĩa mai trào phúng lại thích giảng đạo lý,

một người ái mộ hư vinh lại truy danh trục lợi sống như thế nào trong xã hội thượng lưu.

Chẳng lẽ thầy Cố dùng quyển sách này để châm chọc cô?

Ái mộ hư vinh... Truy danh trục lợi... nhớ ngày đó thầy đã nói, Thư Tình yên lặng lấy di động ra, nhấn một tin nhắn.

“Em biết ý của thầy khi tặng quyển sách này cho em, về sau em sẽ cố gắng vượt qua tất xấu ham hư vinh và nông cạn, cuối cùng, cúi đầu cảm tạ thầy với 120% thành kính”.

Ba phút sau, màn hình sáng lên.

“Nếu như em đang ám chỉ tôi dùng “Bel ami” chọc em, không có chuyện này”.

Thư Tình quần bách, đang trong trạng thái “Chẳng lẽ thật sự tự mình đa tình rồi?”, sau đó một tin nhắn nhanh chóng được gửi tới.

“Tôi chỉ tùy tiện rút một quyển sách trên giá mà thôi, bạn học em nhầm rồi”.

Tối gần cuối học kỳ, theo thường lệ trường sẽ ọai người nghỉ học hai tuần, để mọi người có đầy đủ thời gian ôn tập.

Đối với Thư Tình và Tần Khả Vi mà nói, những môn phụ chắc chắn thường trốn học, những môn bắt buộc thì trốn và nhờ người điếm danh. Nếu muốn đạt được thành tích tốt, thì phải xem hai người này mất ăn mất ngủ như thế nào, làm bạn với cà phê và trọng tâm môn học, tình cảm mãnh liệt tới sáng.

Dư Trì Sâm nói: “Hai người các cậu như vậy mà cũng có thể lấy được học bổng, tớ thật muốn phun mạnh cứt chó vào mặt hai cậu”.

Thư Tình cười tủm tỉm nhìn cậu ta: “Good dog, đến đây, phun cho bọn tớ xem nào”.

Ba hoa thì vẫn ba hoa, còn phải làm thì vẫn phải làm.

Ban ngày ở thư viện, buổi tối mở đèn cả đêm, do thể chất kém nên Tần Khả Vi là người đầu tiên bị cảm, hai ngày sau vinh quang truyền nhiễm cho Thư Tình cùng thức đêm.

Hai người cùng nhau dùng giấy nhét vào mũi, tiếp tục hăng hái chiến đấu, cuối cùng sau vài ngày ho khan, Thư Tình ho ra cả máu, nhìn quá mức thế này, Tần Khả Vi vội vàng kéo đến trạm y tế của trường học.

Sau khi kiểm tra, bác sĩ nghiêm khắc nói: “Bạn học, em không phải là bị cảm, nó đã phát triển thành viêm phổi rồi”.

Vì thế, 2 ngày trước khi kỳ thi diễn ra, Thư Tình phải vào trạm y tế của trường.

Tần Khả Vi áy náy giúp cô chạy lên chạy xuống xin hoãn thi, cô lại nhàn nhả bắt chéo chân ngồi trên giường bệnh, cười tủm tỉm gọt lê, “Như vậy cũng tốt, hoãn thi không đủ điều kiện nhận học bổng, cho dù không nỗ lực thì mẹ tớ cũng không có cách gì để nói tớ”.

Tần Khả Vi đen mặt, cô vội vàng một ngày để tìm trợ lý sinh viên giúp Thư Tình lấy dấu, áy náy một khắc trước biển mắt không còn thấy tăm hơi.

Mấy ngày liên tiếp Cố Chi nhận được tin nhắn của Thư Tình muốn trọng tâm môn học, hai ngày nay lại không nhận được thì cảm thấy kỳ quái, cuối cùng, ngày thi hôm đó thấy bàn của Thư Tình trống không.

Anh đứng trên bục giảng, hỏi lớp trưởng: “Có bạn bỏ thi à?”.

“Không thưa thầy, Thư Tình bị bệnh, xin hoãn thi”.

Buổi tối, khi ngồi vào bàn chấm thi, anh nhìn màn hình di động tối đen thất thần một lát mới cầm lấy gửi tin nhắn.

“Về kỳ thi lại sẽ dùng cuốn B, sẽ khó hơn so với cuốn A, các học sinh ôn tập chú ý”.

Ký tên Cố Chi.

Nhưng mà nhìn nghiêm nhiên giống như “Mọi người nhớ tôi nhắn tin cho tất cả”, nhưng người nhận được chỉ có một người: Thư Tình.

Không ngoài dự liệu, còn chưa tới nửa phút, tin nhắn đã tới.

“Mẹ nó, thầy giáo thật không có nhân tính! Thầy lại đối xử với người bệnh như vậy! Giao trọng tâm cho em! Bằng không ngày mai trên đầu bài báo sẽ có tiêu đề: Nữ sinh đại học C chết thảm trong bệnh viện, vì thầy bức bách!”

Thư Tình còn đang chờ trả lời thì tiếng di động vang lên, trên màn hình hiện lên ba chữ to: Thầy Cố.

Cô luống cuống tay chân bỏ quả lê còn chưa gặm xong đặt bên lồng cơm, thận trọng nghe điện thoại: “Alo.”

Người đàn ông ở đầu bên kia vẫn dùng giọng nói trầm thấp dễ nghe hỏi cô: “Sao lại bị như thế?”.

Thư Tình giải thích cho anh nghe: “Mỗi ngày em đều dưỡng bệnh ở bệnh viện, cơ bản là không có thời gian ôn tập, nếu thầy không đưa trọng tâm cho em, nhất định em sẽ không qua môn. Người sĩ có thể chết nhưng không thể bị nhục, hôm nay em sẽ mổ bụng, ngày mai trên báo sẽ –”.

“Thư Tình”. Người đàn ông cúi đầu cười rộ lên, đành phải cắt đứt lời cô, “Tôi hỏi em bị bệnh gì?”.

“Hả? A..... Viêm phổi”.

“Em đang ở trạm y tế của trường sao?”.

“Vâng”.

“Ừ, vậy nhé”.

Thư Tình nghe thấy di động cụp một tiếng, bỗng nhiên tỉnh lại, mẹ nó, không phải mục đích của cô là muốn xin trọng tâm sao?

Bỗng đứng nói sang chuyện khác rồi cúp máy là chuyện gì vậy?

Cô kích động lại bắt đầu ho khan, mỗi một lần ho là cảm giác đau đớn đến tê tâm liệt “phổi”.

Oán niệm đối với Cố Chi lên tới đỉnh điểm.

Nửa tiếng sau, khi cô ho mệt, ngả đầu ra sau ngủ, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi tên cô.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, dưới ánh đèn nhạt ở đầu giường, cô nhìn thấy có người đang đứng cửa, dáng người cao ráo, ánh mắt sáng ngời.

Thư Tình cả kinh, không còn buồn ngủ.

“Thầy Cố?”.

19. Chương 19

Trong phòng bệnh mở điều hòa, Cố Chi cởi áo khoác ra treo trên giá áo, sau đó đến bên cạnh giường.

Người trên giường còn đang được truyền dịch, chỉ vài ngày ngắn ngủi mà cô đã gầy đi một vòng, sắc mặt hơi tái nhợt, dưới mắt cũng thâm tím.

Cố Chi trên cao nhìn cô, nhẹ nhàng hỏi một câu: “Em xác định là viêm phổi chứ không phải ung thư phổi?”.

“... ..”.

Thư Tình kích động muốn ho, vừa ôm ngực nhịn lại, vừa muốn ngồi dậy.

Cố Chi cúi người giúp cô đặt gối đầu sau lưng, sau đó không cho phép cự tuyệt kéo tay cô ra khỏi ngực.

“Không được nhịn, ho ra đi”.

Vì thế cô lại ho một trận tê tâm liệt phé gần nửa phút.

Thư Tình nhận chén nước anh đưa tới, hít khí vô lực hỏi: “Sao thầy lại tới đây?”.

Dựa theo quy luật phát triển khách quan, Thư Tình đoán câu trả lời của đối phương có hai khả năng:

Thứ nhất: “Nghe nói em bị ốm, tôi đến thăm em”.

Thứ hai: “Trình độ của bác sĩ trong trường không giỏi hơn tôi, tự mình đến xem sẽ yên tâm hơn”.

Nhưng cô lại nghe được câu trả lời thuộc loại thứ ba từ trong miệng Cố Chi.

“Là một bác sĩ ngoại khoa, nghe nói em muốn mổ bụng nên tôi đến để quan sát”.

Thư Tình đang uống nước, phụt một cái, bị sặc nước, vội vàng đặt cốc nước lên bàn, lại ho một trận kinh thiên động địa.

Người bệnh bị viêm phổi sẽ có đờm vương tơ máu, cô xoay người lại định lấy cái chậu nhỏ trên đất nhưng có một bàn tay nhanh hơn cô một bước nâng chậu

lên, đưa tới trước mặt cô.

Bàn tay đó thon dài đẹp mắt, đốt ngón tay rõ rang, giống như là bàn tay của nhà nghệ thuật, đột nhiên Thư Tình không dám nhổ đờm ra.

Vẫn là Cố Chi phải tự mình giục cô: “Nhổ ra.”

Lúc đó Thư Tình mới cố nhổ hết ra.

Vì xấu hổ nên hai gò má tái nhợt của cô hiện ra hai đóa hoa đỏ ửng, rõ rang là không nhận được việc nam thần cao cao tại thượng giúp cô nhổ đờm.

Đúng lúc này Cố Chi đưa túi văn kiện cho cô, cô mở ra, hỏi: “Cái gì vậy?”

Cố Chi không nói gì, để cho chính cô nhìn, vì thế sau một lát, âm thanh Thư Tình hoan hô vang dội: “Trọng tâm?!”

Không khí trầm mặc trong phòng bị đã được sức sống khôi phục lại, lúc ngẩng đầu lên nhìn trong đôi mắt đó sáng lấp lánh, rất giống một động vật nhỏ, xúc động tha thiết nhìn anh.

Cố Chi nói: “Con người tôi luôn khiêm tốn, không thích lên báo, vì tính đến khả năng tuyệt vọng trong tin nhắn của em, tôi miễn cưỡng từ bi một lần”.

Anh nhìn nhìn bộ tài liệu mấy chục trang, bổ sung một câu: “5000 từ đơn, 500 cụm từ, bốn mươi văn hóa bối cảnh, mười đề diễn thuyết. Đề thi sẽ chọn lựa một trong những cái này, em chuẩn bị kĩ một chút, sang kỳ sau sẽ tổ chức thi lại”.

Đầu Thư Tình “bùm” một cái: “Đợi một chút, không phải là thầy đến đưa trọng tâm sao?”

“Có vấn đề gì sao?”

“Trọng tâm không phải là tất cả nội dung sẽ thi vào sao?”. Thư Tình kích động, lại có triệu chứng ho khan, “Nội dung này còn nhiều hơn những gì mà bọn em học trong học kỳ”.

Trong lúc đó Cố Chi không nói chuyện, sóng mắt chuyển động, một lát sau, khóe môi khẽ giương lên, “Thư Tình, không phải em nghĩ là tôi sẽ trực tiếp đưa nội dung đề thi cho em, cho em điểm cao qua cửa?”.

“....?”. Chẳng lẽ không phải như vậy sao?

“Không làm mà được hưởng cao thì đều vô nghĩa, nếu em thích, có lẽ có thể trực tiếp yêu cầu tôi bài kiểm tra cho em điểm cao nhất!”.

Thư Tình hỏi một câu: “Thật vậy chẳng?”.

Xoẹt, một ánh mắt sắc bén đâm thẳng về phía cô, cô vội vàng thẳng lưng, “Em đùa, đùa,....?”.

Theo lý thuyết thì sau khi Cố Chi đưa tài liệu xong, anh có thể đi rồi. Nhưng mà kỳ quái, anh lại ngồi xuống ghế, bắt đầu gọt lê.

Đương nhiên Thư Tình không thể hỏi anh, “Thầy Cố, sao thầy còn chưa đi?”. Vì thế, cô chỉ cười hiền nói, “Thầy Cố, thầy không cần gọt giúp em, em có thể tự gọt”.

Vẻ mặt Cố Chi chăm chú, tư thái tao nhã, ngón tay linh hoạt, việc gọt quả nhỏ như vậy cũng như một công việc quý tộc.

Sa khi hoàn thành, anh rất tự nhiên cắn một miếng, sau đó nói nhẹ nhàng nói một câu: “Ai nói là tôi gọt quả giúp em?”.

“....?”

“Tôi gọt cho tôi ăn không được sao?”.

“....Được, nếu thầy thích, thầy có thể cầm cả túi lê này”. Em không tin không đỡ được thầy.

Nhìn vẻ mặt tức giận của cô, Cố Chi cúi đầu cười nhẹ một tiếng, vừa lắc đầu vừa hỏi cô: “Cha mẹ có biết em bị bệnh không?”.

“Không biết, nếu mẹ em biết thì bà sẽ xin nghỉ phép, sau đó ngồi 2 lần xe đến với em, em không muốn bà phải bận tâm đến em”.

“Làm mẹ nên thường không yên tâm về con gái”.

“Tất nhiên, bà vừa làm cha lại vừa làm mẹ, đương nhiên –”.

Thư Tình thuận miệng nói, mở miệng ra mới phát hiện không đúng, trước mặt không phải là Tần Khả Vi hay Dư Trì Sâm, không phải là người cô có thể không kiêng nể cái gì cũng nói ra.

Cố Chi đã bắt được những từ máu chốt nhất, nhẹ nhàng hỏi: “Gia đình đơn thân?”.

Thư Tình chỉ “Vâng” một tiếng, anh cũng không hỏi nhiều.

Ngồi một lát, thời gian không còn sớm, Cố Chi đứng dậy, “Tôi đi trước, em nghỉ ngơi thật tốt”.

Thư Tình nhẹ thở một hơi, “Hẹn gặp lại, thầy Cố”.

Anh đi tới cửa, khoác áo vào người, trước khi đi quay đầu lại dặn dò cô: “Độ viêm phổi mặc dù không quan trọng nhưng nếu như không tịnh dưỡng tốt, thì có khả năng phát tác những bệnh khác”.

Ánh mắt xẹt qua chai dịch đã chảy được một nửa, “Còn nữa, đừng ngủ như chết, truyền dịch xong thì gọi y tá đến, đừng để cho nó rút máu lên”.

Bóng dáng thon dài thẳng tắp biến mất sa cửa, căn phòng lại yên tĩnh.

Ánh mắt Thư Tình nhìn vào cái cửa rất lâu không dời đi, nhìn cánh cửa đó không hiểu sao có chút buồn bã.

Gió mùa đông thổi vào mặt lạnh thấu xương.

Cố Chi đi một đoạn ngắn từ cửa bệnh viện, xuyên qua cái lạnh của ban đêm lại lên xe.

Anh ngẩn đầu nhìn cửa sổ tản ra ánh sáng màu vàng, cúi đầu cười hai tiếng rồi mới khởi động ô tô rời đi.

Ở dưới khu nhà Lý Tuyên Nhiên đi ra từ McDonald, “A, buổi tối khuya, giáo sư nhân dân tặng ca trở về hay là hẹn hò trở về? Tổ đoán là tặng ca, vị giáo sư nhân dân vĩ đại lấy đầu ra thời gian để yêu đương?”.

Cố Chi liếc anh ta một cái, nhếch môi cười: “Đương nhiên giáo sư nhân dân không thể bằng bác sĩ thú y được, mỗi ngày đều hẹn hò với một đám cầm thú, nhìn cậu rạn rở như vậy, lại còn bộ dạng uống say –”. Anh hơi ngừng lại, “Dù sao tục ngữ nói cũng đúng, rượu phùng tư kỉ ngàn chén thiếu”.

“.....”.

Ngày Thư Tình xuất viện vừa đúng ngày thi xong môn cuối cùng.

Hai giờ sau thu thập xong hành lý, Tần Khả Vi và Dư Trì Sâm đưa cô ra nhà ga.

Kỳ nghỉ đông cũng không dài, một tháng năm ngày, Dư Trì Sâm thở dài, “Lâu như vậy không gặp nhau, cậu đừng có mà nhớ tớ”.

Thư Tình cười tủm tỉm vỗ vai cậu ta, “Cậu sẽ nhớ tớ nhiều lắm”.

Tần Khả Vi nhìn xe buýt đang đến gần, “Được rồi, xe đang đến rồi, chuẩn bị tốt tiền lẻ đi. Dư Trì Sâm, cậu mang túi xách Thư Tình lên!”.

Cuối cùng, sau khi ngồi vào chỗ của mình, vẫy tay với hai người đang đứng chào cô, sau đó theo ô tô rời đi, rất cuộc biến mất trong tầm mắt.

Về nhà phải mất hai tiếng, trong lúc đi cô mở di động ra xem tiểu thuyết, cuối cùng bị say xe.

Mãi mới xuống được xe thì đã là giữa trưa, mẹ làm một bàn đồ ăn ngon, vui vẻ giúp con gái xách hành lý vào nhà. “Nhanh đi rửa tay, rồi còn ăn cơm!”.

Thư Tình buồn nôn, choáng váng, rầu rĩ nói: “Con say xe, buồn nôn lắm, con đi nằm trước, mẹ ăn trước đi”.

Sau khi chuyển hành lý vào, mẹ đi vào phòng ngủ, lúc này mới cẩn thận nhìn Thư Tình. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn thì lấp bắp kinh hãi, “Sao lại gầy thế này? Con ở trong trường ăn cái gì? Nhìn xem, gầy đến nỗi cảm nhận cả rồi”.

Thư Tình dừng lại, nói, “Từ ngày được mẹ sinh ra, cái cảm này vẫn luôn êm đẹp sinh trưởng trên mặt con”.

“Ít nói nhảm với mẹ, hỏi gì thì con nói, có phải ở trong trường con ăn cơm giảm béo phải không?”.

“Con là đứa ngốc vậy sao?”. Thư Tình mệt mỏi thay áo ngủ, nằm lên giường, “Trước đó bị một chút bệnh, vào trạm y tế của trường nằm vài ngày”.

“Bệnh gì?”. Mẹ vừa nghe thấy phải vào viện nằm thì sắc mặt cũng thay đổi.

“Cảm mạo”. Thư Tình nói dối.

“Nói bừa! Mẹ còn chưa nghe qua bị cảm phải vào viện đâu”.

“Là thật mà, đầu tiên là cảm, sau đó... chuyển thành viêm phổi, chữa vài ngày là khỏi rồi, không có gì đáng ngại ——”.

“Viêm phổi?”. Giọng nói mẹ bỗng nhiên được tăng lên vài độ.

“Mẹ, mẹ, cẩn thận đau họng!”. Thư Tình bịt lỗ tai lại.

“Bớt làm bộ đi”.

Mẹ bắt đầu lái nhải, từ một vài bệnh cô bị hồi nhỏ, nói đến bệnh thủy đậu hồi tiểu học, sau đó lên cấp hai thì bị tiêu chảy, mỗi một việc cho đến trước khi bị viêm phổi.

“Mẹ gần như nát tâm vì con, con lại không làm mẹ bớt lo.... ..”.

Thư Tình đỡ khóc đỡ cười, trong đầu chợt hiện lên lời của Cố Chi nói đêm tuyết, “Là mẹ thường không yên tâm với con gái”.

Cô cam chịu, nhắm mắt lại, cuối cùng lại ngủ mất trong lúc mẹ vẫn còn đang nói.

Mẹ cô còn định nói thêm vài câu nhưng thấy con gái mệt mỏi, nằm lên giường là ngủ, cũng thôi không nói. Bà đến cạnh giường đắp kín chăn cho Thư Tình, sau đó thở dài, sờ sờ thì thấy con gái gầy đi không ít, trong lòng cảm thấy rất đau.

Lúc đứng dậy, đầu gối cũng cảm thấy đau đớn, bà nhú mào xoa xoa đầu gối, đứng dậy đi ra cửa, lấy trong ngăn kéo hai miếng dán Trương Vân Nam.

Thư Tình cũng không biết chuyện bà bị đau đầu gối, giống như con gái đã gạt bà chuyện nằm viện, làm mẹ nó, bà cũng không muốn con gái đang học còn phải lo lắng cho bà.

*

Sau khi được nghỉ phép, sáng và tối Thư Tình xem phim tiếng Anh hoặc tiếng Pháp, ban ngày đến quán cà phê dưới lầu

giúp đỡ.

Bà chủ quán cà phê tên là Tả Tư, lớn hơn cô vài tuổi, bộ dạng rất xinh đẹp, tính khí cũng rất tốt, nghỉ hè năm ngoái Thư Tình cũng đến đây làm thêm, cũng rất quen với bà chủ rồi.

Lúc trong tiệm bận rộn, cô phụ trách tính tiền, lúc không vội thì cô nhàn nhã ở sau quầy tán gẫu với Tả Tư.

Thời gian trôi qua cũng thoải mái vui vẻ.

Khi nhận được điện thoại của ông nội, Thư Tình đang lặng lẽ nghị luận với Tả Tư một vị khách nam trẻ tuổi bộ dáng gần giống với nam chính trong một bộ phim Hàn gần đây, cô vẫy tay với Tả Tư, ra ngoài cửa nghe điện thoại.

Ông nội gọi tới mời cô ngày mai ăn cơm, địa điểm là một nhà hàng ăn.

“A, ông nội phát tài rồi sao?” Thư Tình cười trêu ghẹo.

“Không phải là sắp năm mới rồi sao? Người một nhà hợp mặt cũng tốt.”

Thư Tình nghe được chữ “người một nhà”, trong lòng lộp bộp một chút.

Ông nội nghe được sự chần chừ của cô, hòa ái nói: “Tình Tình, ông nội nhớ con, coi như con thỏa mãn tâm tình của ông nội muốn gặp cháu gái mình, không phải là con sẽ không cho ông nội mặt mũi chứ?”

Ông cũng đã nói vậy rồi, Thư Tình vẫn đáp ứng.

Cô xin Tả Tư nghỉ một ngày, trước khi đi Thư Tình còn trang điểm rất xinh đẹp.

Nhà hàng mà ông nội mời cũng không xa, chỉ cần đi 20 phút là đến rồi. Vì đường cũng gần nên cô đi dọc theo đường đê dành cho người đi bộ. Đã lâu cô không đi con đường này, cho nên nơi này đã đổi thay rất nhiều cô cũng không biết.

Con đường rải đá ngày trước biến thành con đường bằng phẳng, ven đường có một vài cái ghé đám màu trắng, tu sửa thêm nhiều bồn hoa. Những chiếc đèn đường bên cạnh đường đê là đèn theo phong cách Châu Âu, khi cò trắng bay lên từ lòng sông, sẽ khiến người nhìn có ảo giác như đang ở dị quốc.

Thư Tình dừng chân ở một vị trí đặc biệt, đứng trên lan can nhìn nước sông, bỗng nhiên cô lại nhớ tới một việc trước kia.

Đường đê này có ý nghĩa đặc biệt với cô, về cô và thiếu niên từng là người trong lòng cô, Trương Diệc Chu.

Thư Tình luôn nhớ ngày mừng hai mùa hè đó, tan học cô theo lối tắt đi đường này trở về, kết quả là khi cô nằm sấp trên lan can nhìn cò, tay bị trượt, trong túi có bài tập về nhà bị rơi xuống.

Đê cao hơn ba thước, phía dưới có một đoạn nước cạn, với Thư Tình lúc đó chỉ ột mét tư mà nói, đúng là một khoảng cách không thể vượt qua.

Cô đứng bất lực nhìn túi của mình, vừa nghĩ đến thầy chủ nhiệm lớp hung thần ác sát thỉnh thoảng sẽ dùng tay véo người, sẽ trách cứ cô, sắc mặt dần dần trắng bệch.

Mà đúng lúc này, Trương Diệc Chu xuất hiện.

Lúc đó cậu thiếu niên mới chuyển đến nhà trên tầng nhà cô được hai tháng, mức độ quen thuộc của hai người chỉ dừng ở việc gật đầu chào nhau lúc đi học, bởi vì học cùng một lớp nên cần thiết mới nói với nhau một hai câu.

Cho nên khi Thư Tình bỗng nhiên nghe thấy câu “Cậu làm sao thế?”. Quay đầu lại cô thấy Trương Diệc Chu, tâm tình cũng không khá hơn chút nào.

Cô chỉ chỉ túi đang nằm dưới đê. “Không cẩn thận làm rơi xuống.”

Trương Diệc Chu nhìn xuống phía dưới, dường như ngập ngừng vài giây, sau đó ném túi xách trên lưng vào tay cô. “Cầm.”

Ngay sau đó, cậu xoay người đi về phía lan can, lúc Thư Tình còn chưa kịp phản ứng, thì cậu đã thả người nhảy xuống.

Sau 0.01 giây, trong đầu Thư Tình toát ra một suy nghĩ.

Chết, túi đồ của cô rơi, sao cậu ta lại là người tự sát?

Trên hiện trường không có nhân chứng, nếu như cậu ta ngã chết, có phải cuộc sống sẽ nghi ngờ cô là hung thủ không?

Nguy rồi, túi đồ của cô còn ở dưới! Bằng chứng vững như núi, lần này thì cô xong đời rồi!

.....

Nhưng khi cô vội vàng cúi người xuống nhìn, cậu thiếu niên lạnh lùng yên tĩnh đó đã giúp cô nhặt túi lên, dọc theo bờ đê nghiêng, dùng cả hai tay, và chân bò lên.

Thân thủ của cậu ta rất nhanh nhẹn, không khác lúc chơi bóng rổ, rất nhanh đã leo vào lan can.

Khi cậu đưa túi đồ cho cô, cậu thở dốc, vừa bước về phía nhà, vừa nói với người ở sau: “Lần sau cẩn thận một chút. Anh cô sẽ không vì thành tích ngữ văn của cậu tốt mà bỏ qua tội làm mất bài tập của cậu đâu.”

Thư Tình nhếch miệng cười ngây ngô, thứ nhất vì hóa ra cậu thiếu niên nhìn lạnh lùng xa cách này cũng gọi cô chủ nhiệm Lưu Anh của lớp bọn họ là Anh cô, thứ hai là vì bài tập đã bình yên vô sự về với cô, thứ ba thì hóa ra cậu vẫn nhớ được cô học tốt môn ngữ văn.

Trong lòng còn đang ôm túi sách của cậu, cô ngẩng đầu nhìn người đi phía trước, ánh chiều tà kéo bộ dáng của cậu thật dài rất dài, vừa đúng che khuất bóng của cô.

Cô hơi nheo mắt nhìn bóng dáng cậu cao hơn cô một cái đầu, yên lặng đọc tên của cậu một lần.

Trương Diệc Chu.

Năm hai mươi tuổi, Thư Tình lại đứng trên đê, nhưng tất cả đều đã thay đổi.

Cho dù là cha, mẹ, gia đình... hay là cô và cậu thiếu niên cô đã từng ngược mắt lên nhìn.

20. Chương 20

Thư Tình đứng bên ngoài phòng ăn rất lâu nhưng không đẩy cửa vào.

Nhà hàng được trang trí theo phong cách Thượng Hải cũ, một máy phát nhạc lớn đang phát bài hát của Đặng Lệ Quân, đèn thủy tinh chói mắt, khiến tim cô đập mạnh và loạn nhịp trong giây lát.

Cuối cùng, một giây sau, cửa được kéo ra từ bên trong, Trang Kính Vĩ đang muốn ra cửa, kinh ngạc nhìn cô, “Tình Tình, tại sao không vào?”.

Thư Tình không trả lời, ánh mắt nhìn vào những người ngồi trong, ông nội, gia đình nhà cô Trang Li, còn có gia đình ba người nhà Trang Kính Vĩ.

Trong nháy mắt đó, cô cảm thấy câu nói “Một nhà tụ họp” của ông nội, có chút châm chọc.

Người nhà là của bọn họ, cô không có cái gì cả.

Nhưng ông nội cười hiền từ như vậy, nhiệt tình gọi cô ngồi bên cạnh ông, Thư Tình cũng cười đi qua, chào mọi người ngồi trên bàn.

Lúc ngồi xuống đối diện với Trương Diệc Chu, vẻ mặt cậu ta hơi mất tự nhiên, có lẽ cậu ta vẫn nhớ chuyện lần trước bị cô đuổi đi ở bệnh viện thú cưng.

Thư Tình thu hồi ánh mắt, giả vờ như không có chuyện gì nói chuyện với ông nội.

Ông nội hỏi cô: “Tại sao mẹ con không đến?”.

“Sắp năm mới rồi, trong khoảng thời gian này mẹ con phải tặng ca, bạn không đến được”.

Thư Tình nói dối, từ đầu cô đã không nói với mẹ chuyện này, để bà đỡ cảm thấy ảm ức.

Trang Li cười nói: “Mẹ Thư Tình là người làm trong ngân hàng, nếu thiếu chị ta, không khéo lúc mọi người muốn lấy tiền cũng rối loạn, chúng ta có thể hiểu được”.

Thư Tình liếc nhìn cô một cái, không nói gì.

Cô của cô chỉ sợ thiên hạ không loạn, lại càng nhìn cô và mẹ cô không vừa mắt.

Trang Li thấy Thư Tình không lên tiếng trả lời thì nói với ẹ Trương Diệc Chu: “Như con với chị Hân chỉ là một nhân vật nhỏ bé không bận rộn như vậy, đặc biệt là chị Hân, mỗi ngày ở nhà giúp chồng dạy con, không chịu khó lửa nhân gian, phải không?”.

Lý Hân xấu hổ cười cười, cầm ly trà nhấp một ngụm, khi nhìn Thư Tình trong ánh mắt có vài phần Xin lỗi.

Lúc ăn cơm, ông nội hỏi Thư tình học kỳ vừa rồi thế nào.

Thư Tình cười cười: “Cũng được, con tham gia một vài cuộc thi nhỏ, cũng may được giải, nhưng cuối học kỳ bị viêm phổi, nên không nhận được học bổng rồi.”

Trương Diệc Chu ngồi đối diện nghe vậy, hoảng hốt ngẩng đầu nhìn Thư Tình, nhưng cô nhìn chăm chawmc vào bát của mình không ngẩng đầu lên, sợ khi nhìn vào ánh mắt của cậu ta sẽ mất tự nhiên.

Ông nội lại cười tủm tỉm hỏi Trương Diệc Chu, Trương Diệc Chu cũng lễ phép nói: “Cả học kỳ cũng coi như phong phú, thành tích thi cuối kỳ còn chưa nhận được, cũng coi như bình thường.”

Không ngờ Trang Lị lại nói tiếp: “Nhìn Diệc Chu xem, luôn khiêm tốn như vậy, cho đến bây giờ cũng không mang giấy khen hay thành tích ra khoe. Lần trước con đến nhà anh, chị Hân còn nói với con, nói là Diệc Chu có phát biểu luận văn gì đó trên tập san tài chính, thầy của Diệc Chu còn muốn bồi dưỡng cháu để năm 3 đại học xuất ngoại bồi dưỡng thêm, cái cuộc thi này là gì, giấy chứng nhận gì nhỉ?”

Trương Lị quay đầu lại hỏi Lý Hân.

Mặt Lý Hân đỏ lên, mắt tự nhiên nhìn Trang Kính Vĩ, Trang Kính Vĩ mới nói, “Giấy chứng nhận tư cách FA.”

Ông nội cũng không hiểu được rõ đó là gì, Thư Tình mới nói cho ông nghe, “FA chính là giấy chứng nhận tư cách chuyên gia phân tích tài chính quốc tế.”

Trang Lị nở nụ cười, “A, Tình Tình cũng biết sao, con đã nói rồi, đứa nhỏ Diệc Chu này cũng giỏi quá? Cũng nhờ chị Hân dạy dỗ giỏi, đứa nhỏ này vừa khiêm tốn lại giỏi giang, cho nên con mới nói, anh cuwois chị Hân đúng là phúc khí của chúng ta. Về sau Thông Thông nhà chúng ta cũng phải làm phiền chị Hân giúp đỡ dạy dỗ, tốt xấu gì –“

“Trang Lị.” Ông nội trầm mặt ngắt lời, sa đó gấp sò biển cho Thư tình, “Ăn nhiều một chút, ông nội thấy con gầy quá, có phải ở trường không ăn uống tốt không?”

Trang Lị gặp khó khăn nhưng thấy vẻ mặt Thư tình mất tự nhiên thì trong lòng cũng vui vẻ, không nói gì nữa.

Bữa ăn này vẫn là một bữa ăn vô vị, Thư Tình trầm nghĩ, quả nhiên năm nào cũng giống nhau.

Ăn được một nửa, cô vào toilet.

Không ngoài dự đoán, khi cô đứng rửa tay trước gương, Trang Lị cũng theo tới.

Cô của cô thích nhất là động đến nỗi đau của người khác, nếu chọc đến rồi thì càng thích bỏ đã xuống giếng, thừa thắng xông lên.

Trang Lị tới bên cạnh cô, lấy phấn nền ra trang điểm lại, cười như không cười nhìn cô, “A, nhìn bộ dạng Tình Tình này, bữa cơm này ăn không vui hả?”

Thư Tình mỉm cười, “Không thể nói là tốt, dù sao có con quạ đen cãi nhau ở bên cạnh, mọi người đều không chịu nổi.”

Trang Lị biến sắc, cười lạnh, “Quả nhiên là vẫn nhanh mồm nhanh miệng như vậy, đúng là mẹ như thế nào sẽ dạy ra con gái như vậy, nhìn Diệc Chu một cái lại nhìn về mày, lúc trước ba với mẹ mày ly hôn, đúng là không biết tích đức mấy đời mới lựa chọn sáng suốt như vậy.”

“Vậy thì cháu lại đồng tình với dương rồi.” Thư Tình không tiếc cắt đứt lời cô, “Cho tới bây giờ ông ấy không làm ra được lựa chọn sáng suốt như ba cháu, đó là ly hôn với người như cô, chỉ sợ mấy đời nhà ông ấy không tích đức rồi.”

“Mày - -“. Trang Lị tức giận đóng nắp hộp phấn nền lại, “Đúng là đức hạnh giống hệt mẹ mày, miệng chó không phun được ngà voi.”

“Vậy thì cô phun ra cho cháu xem, cũng để cháu có thêm kiến thức xem thế nào là miệng chó phun được ngà voi.” Thư tình lạnh lùng đóng nắp vòi nước, đôi tay đỏ bừng vì lạnh.

Trước khi đi, cô cười khinh miệt với Trang Lị, “Mở miệng là gọi Diệc Chu thân thiết, nhưng mà có vẻ như cô đã quên một việc, nói đến cùng thì cậu ta vẫn là họ Trương, cho dù tình cảm sâu sắc đến đâu cũng không phải người nhà của các cô. Còn có Thông Thông của cô cho dù thông minh và ngoan thì cũng không phải người họ Trang. Mặc dù cháu không nhất thiết phải nhìn chăm chăm căn nhà nhỏ của ông nội như cô, nhưng cháu nhắc nhở cô một câu, cho dù cô đối chọi gay gắt như vậy, tính hết các nước, nhất định cháu sẽ không từ chối nhận lấy đồ ông nội cho cháu, để cô không có một cơ hội lợi dụng nào!”

Trang Lị vẫn đối đầu với mẹ con Thư Tình, đơn giản là vì khi cha mẹ cô ly hôn, ông nội cảm thấy thẹn với hai mẹ con cô, cho nên để lại căn nhà có giá trị xa xỉ cho cô.

Cho tới nay, Trang Lị vẫn không đồng ý với việc này, càng bởi vì Thông Thông là bé trai, vậy mà một phân tiền cũng không được nên ghi hận trong lòng.

Thư tình nói xong lời này, quay đầu rời đi, đợi đến khi Trang Lị quay lại phòng ăn thì Thư Tình đã chào tạm biệt với mọi người, đi ra ngoài.

Cô nói cô làm thêm ở tiệm cà phê, chỉ xin nghỉ hai giờ, bây giờ phải về làm.

Trang Kính Vĩ đứng lên muốn đưa cô về nhưng bị cô từ chối khéo.

Khi đi qua Trang Lị, Thư Tình lạnh lùng liếc cô một cái, nở nụ cười chiến thắng, cao ngạo chẳng thềm ngó tới.

Đi ra khỏi nhà hàng, nghênh đón cô là gió lạnh thấu xương.

Tay Thư Tình dặt dưới nước lạnh thời gian quá dài, bây giờ cũng không còn cảm giác được.

Cô mặc ít, vì muốn ở trước mấy người nhìn có tinh thần, cố ý mặc áo khoác nỉ ngày lập đông Tần Khả Vi chọn cho cô, bây giờ bị gió lua mới biết được, phong độ so với độ ẩm quả thật là rầm cũng không bằng.

Đi được hai bước bỗng nhiên nghe thấy phía sau có người gọi tên cô, cô mím môi quay đầu lại, lấy Trương Diệc Chu đuổi theo.

“Ông nội bảo tớ tiễn cậu.”

“Không cần thiết.” Thư Tình còn mang theo cảm xúc mâu thuẫn, lui về phía sau một bước, mặt lạnh nhìn cậu ta.

Trương Diệc Chu dừng một chút, mới nói: “Cậu cãi nhau với cô nhỏ thật sao?”

“Cô nhỏ?” Thư Tình nở nụ cười, “Gọi thân thiết thật.”

Nói xong cô xoay người rời đi.

Trương Diệc Chu nắm lấy tay cô trước khi cô vượt qua đường, giật mình thấy tay cô lạnh giống như vừa từ trong tủ lạnh ra.

Cậu lấy găng tay từ trong áo khoác đưa cho cô.

Thư Tình đỏ mắt, ném bao tay lại cho cậu ta, “Sao? Cậu đang thương hại tôi à?”

Trương Diệc Chu không ngờ cô lại kích động như vậy, không đón được đôi găng tay, vì thế hai bao găng tay màu đen rơi xuống đất. cậu ta xoay người nhất lên, đúng lúc này Thư Tình vượt đèn đỏ đi về phía đường bên kia, cậu ta đuổi theo.

Giữa đường cái vang lên tiếng còi chói tai.

Có xe taxi dừng gấp trước mặt Thư Tình, lái xe thò đầu ra chửi ầm lên: “chạy cái gì mà chạy? Không phân biệt được đèn xanh đèn đỏ à? Có ý thức công cộng được không?”

Trương Diệc Chu kéo Thư Tình ra phía sau, liên tục nói xin lỗi với lái xe, cuối cùng giữ chặt lấy tay cô, đi về bên kia đường.

Thư Tình cúi thấp đầu, không rứt tay về, để mặc cho cậu ta kéo.

Đi được một đoạn, Trương Diệc Chu không nhịn được, nghiêng đầu hỏi cô, “Cậu đang khóc sao?”

Thư Tình như nghe được truyện tiếu lâm, ngẩng đầu lên nhìn cậu ta: “Con mắt nào của cậu thấy tôi đang khóc?”

Trương Diệc Chu không nói gì, nhìn đôi mắt phiếm hồng của cô, trong một lúc cậu mất đi năng lực nói chuyện.

Mãi một lúc sau, cậu ta mới bình tĩnh, nói: “Năm tở sáu tuổi, tai nạn xe cô cướp đi cha tở, lúc đó tở còn nhỏ nhưng cũng hiểu được hận người tài xế lái xe đâm vào ông. Cho nên tở không hề oán cậu việc cậu vẫn hận tở và mẹ tở, bởi vì đúng là hai mẹ con tở đã cướp cha cậu. nhưng Thư Tình, chuyện đến bây giờ tở không còn hận người tài xế kia nữa, bởi vì không có người nào cố ý cướp hạnh phúc của ai, phá hoại gia đình ai, người tài xế đó không phải, tở với mẹ tở càng không phải.”

Nhìn gương mặt quen thuộc này, rất nhiều ký ức trở về.

Tay Trương Diệc Chu giúp cô đeo găng tay vào, sau đó giữ lấy tay cô, giữ chặt lấy.

Tay của cô nhỏ, lại dày, bị vây trong lòng bàn tay, có chút ý vị không rõ ràng.

“Không cần sống lại những gì đã qua, ít nhất cậu hãy đồng ý với tở, đừng hận tở nữa được không?”

.

Buổi tối, bà Thư nhận được điện thoại của Thư Tình, nói đêm nay cô sẽ ngủ lại nhà bạn học cấp 3, không về nhà.

Thật ra bà Thư là một người truyền thống, bà luôn luôn không thích Thư Tình là con gái ngủ ở ngoài, nhưng bà nghĩ năm nay cô cũng đã hai mươi, có năng lực quyết định chuyện của bản thân nên bà chỉ nhắc nhở vài câu sau đó cúp điện thoại.

Thư Tình ngồi trong tiệm nét ồn ào, lại xem hình ảnh Hà Ni và Tiểu Tân nhìn nhau cười.

Trong đêm khuya như vậy, không thể đè nén nỗi nhớ một người.

Khi bạn dần dần hiểu ra, làm một người mẹ đơn thân nuôi con gái sẽ vất vả như thế nào, bạn bắt đầu học cách che giấu những cảm xúc tiêu cực với mẹ mình.

Bởi vì nếu thấy bạn khổ sở thì mẹ bạn sẽ khổ sở hơn gấp ngàn lần, vạn lần.

Vì thế, trong quá trình đó, bạn bắt đầu học cách nói dối có thiện ý, bắt đầu học cách tự mình xử lý những cảm xúc không dễ dàng khống chế.

Mà trên màn hình, Hà Ni thì thào nói với Tiểu Tân, “Gia đình hạnh phúc đều giống nhau, nhưng gia đình bất hạnh không giống nhau.”

Trong tiệm nét ồn ào, cô nghe thấy tiếng di động của mình vang lên.

Qua hai mươi năm, Thư Tình chưa từng nghĩ đến bản thân cô lại dễ dàng nảy ra tâm ý lại một người như vậy. cô là một người mạnh mẽ lại sắc bén, bị ảnh hưởng rất lớn từ mẹ cô.

Nhưng vào giờ khắc này, khi mà cảm xúc của cô gần như bùng nổ, bỗng nhiên cô nhận được một cuộc điện thoại.

Nước mắt tràn mi.

Trên màn hình tối đen hiện lên ba chữ: Thầy Cố.

21. Chương 21: Chương 21

22. Chương 22: Chương 22 - T

Ban đêm ngoài trời tối đen, chỉ có những cái đèn đường cách nhau mười mét tỏa ra những ánh sáng mỏng manh.

Ngoài trời gió lạnh như băng, dường như muốn đông người ta lại tại chỗ, không thể động đậy.

Thư Tình lờ mờ, ngay cả nóng lạnh cũng không cảm nhận được, chỉ có thể như người rơi vào trong mộng, ngơ ngác hỏi người đi bên cạnh: “Thầy Cố? Sao thầy lại tới đây?”.

“Bởi vì em không nghe lời”. Ánh mắt của anh nặng nề nhìn thẳng vào cô, “Rõ ràng tôi đã nói em phải về nhà, vì sao em không về?”.

“Em đã nói không muốn mẹ em phải lo lắng....”.

Cô chột dạ cúi đầu giải thích, một lát sau nghĩ ra được chỗ nào không thích hợp, vì thế lại ngẩng đầu lên.

Nếu anh thật sự vì cô chưa về nhà nên mới không để ý xa xôi chạy tới – “Làm sao thầy biết em không về nhà?”.

Cố Chi dừng bước lại, sắc mặt không tốt nói: “Đây là thái độ mà một người làm sai nên có sao? Tôi đang hỏi em, em lại chất vấn tôi hả?”.

“....”. Không bình thường, thái độ nghiêm túc người lớn dạy dỗ trẻ con là chuyện gì xảy ra?

“Thư Tình”. Giọng nói của anh lại mềm xuống, nguyên nhân là anh nhìn thấy hốc mắt sưng đỏ của cô, nghĩ đến những lời cô nói trong điện thoại, trong lòng người nào đó hơi dao động, nhưng mở miệng là anh nói: “Mặc ít như vậy, quả nhiên là cảm thấy dưới da là lớp mỡ dày, tự có áo bông mặc sao?”.

Đôi tai cô bị lạnh hồng hồng, trên người chỉ mặc một áo khoác nỉ, Cố Chi thở dài, lấy từ trên cổ xuống khăn quàng cổ màu lam, sau đó cẩn thận quàng một vòng lại một vòng lên cổ cô.

Thư Tình chưa kịp buồn bực vì anh nói đến mỡ, thỉnh thoảng thấy anh lại gần cô, cúi đầu xuống, dịu dàng quàng khăn giúp cô, nhất thời cô kinh ngạc đứng tại chỗ.

Ở sau lưng anh khoảng một mét có một cái đèn đường mờ mờ, mông lung mà nhu hòa, ánh sáng màu cam chiếu lên người anh, khiến anh nhìn mơ hồ không chân thực, như là người bước ra từ bức tranh sơn dầu.

Ánh mắt anh chăm chú nhìn khăn quàng cổ, ngón tay thon dài linh hoạt chuyển động trên cần cổ, ngẫu nhiên chạm vào tóc cô, hoặc là đụng vào cằm cô, bởi vì đầu ngón tay hơi lạnh, mang đến cho cô cảm giác kích thích khó diễn tả bằng lời.

Nhưng Thư Tình ngẩng đầu kinh ngạc nhìn anh, quên suy nghĩ.

Hàng mi của anh rất dài.

Bờ môi của anh rất mỏng.

Đôi mắt anh hẹp dài mà thâm thúy, hai mí mắt vừa đúng, con mắt tối đen như mực, như đá quý nguyên chất mà sang trọng, đủ để hút mọi ánh sáng xung quanh.

Cô không biết tại sao một người đàn ông lại có thể đẹp mắt đến như vậy, càng không hiểu tại sao đêm nay anh càng đẹp hơn so với trước kia nhiều lắm.

Mà lúc này, anh hơi lùi về sau một bước, “Tốt lắm”.

Đôi tay rời khỏi cổ cô, trên khăn quàng cổ vẫn còn vương lại chút hơi ấm từ tay anh, ấm áp mềm mại, trong buổi tối rét lạnh như vậy lại an ủi cô.

Anh nói: “Đi thôi”. Sau đó dáng người cao ngất bước về phía trước.

“Đi đâu?”. Cô như người vừa trong mộng mới tỉnh, bước nhanh bám theo.

“Lạnh như thế này chẳng lẽ muốn tôi ở ngoài đường một đêm với em?”. Anh hết cách, cười hai tiếng, “Thư Tình, em học cách đối nhân xử thế đó của ai vậy?”.

“... Vậy em đưa thầy đến khách sạn là được”. Cô lựa chọn xem nhẹ câu nói cuối cùng của anh, sau đó lại nhắc nhở với anh một câu, “Nhưng mà em nói trước, em không mang nhiều tiền như vậy để mời thầy ở khách sạn đâu!”.

Cố Chi rất muốn cười lớn ra tiếng, nhưng mà người trầm ổn như anh, đương nhiên không làm chuyện không có phong cách đó, vì thế anh chỉ mỉm cười nói: “Không có việc gì, tôi có mang tiền, mặc dù tiền tôi mang không đủ để ở hai phòng đơn, nhưng một phòng giường lớn là có thể”.

Chân sau của Thư Tình lảo đảo một cái, “Cái gì?”.

Giọng nói Cố Chi nghe qua thật bất đắc dĩ, “Cho nên tôi đành phải cố chen lấn cùng em, ngủ qua một đêm vậy”.

Ánh mắt Thư Tình lập tức thay đổi, “Thầy Cố, thật ra tinh thần em rất tốt, không buồn ngủ, hay là chúng ta trở về quán net và tiếp tục lên mạng đi. Con người của em rất kỳ lạ, xem phim mà không xem được kết cục thì sẽ ngủ không yên, em sợ cả đêm lặn qua lộn lại sẽ ảnh hưởng đến thầy –”.

Rốt cuộc, Cố Chi không nhịn được nữa, phì cười ngắt lời của cô.

Thư Tình nhìn vẻ mặt mỉm cười của người đàn ông trước mặt, rốt cuộc cô cũng ý thức được một chuyện: Đường như, đại khái là – cô bị đùa giỡn rồi hả?

Cuối cùng hai người vẫn vào phòng đôi, khoảng cách giữa hai giường đơn rất an toàn.

Khi ở quầy đăng ký, người phục vụ nghi ngờ lặp lại câu nói “Phòng đôi” trong miệng Cố Chi, sau đó lại tốt bụng giải thích một phen: “Xin lỗi, phòng đôi là phòng hai giường đơn, có phải ngài muốn gọi phòng hai người nằm không?”.

Thư Tình đỏ mặt, vội vàng nói lớn: “Không không không, là phòng đôi”.

Cố Chi nhìn cô một cái, không nói gì, cho đến khi nhận chìa khóa, bước vào trong thang máy sáng ngời, mới làm như không có việc gì nói một câu: “Vừa rồi em dọa người phục vụ rồi”.

“... Có sao?”.

“Có, về mặt đó của em, cho đến nay tôi chỉ thấy ở trên mặt của hai người”.

Trực giác nói cho cô biết, chờ đợi cô sẽ không phải cái gì hay ho, nhưng miệng cô vẫn hỏi một câu: “Hai người kia là?”.

“Đồng Tồn Thụy phá lô cốt địch, và Hoàng Kế Quang”.

(* Đồng Tồn Thụy là một vị anh hùng Trung Quốc, hy sinh thân mình gài mìn phá hủy lô - cốt địch.

** Hoàng Kế Quang sinh năm 1931 sống ở huyện Trung Giang tỉnh Tứ Xuyên, là thông tin viên của đoàn 9 sư 135, là lính tình nguyện của quân đội Trung Hoa nhân dân. Ngày 19 tháng 10 năm 1952, ông hy sinh tại khu vực núi Thượng Cam, cao 597.9 tại Triều Tiên. Ông được lãnh đạo cơ quan ghi công hạng nhất, trao tặng danh hiệu “Đặc biệt dành cho anh hùng”)

“....”.

“Về mặt này...”. Anh dừng một chút, làm như hiểu ra, cuối cùng mỉm cười, “Nếu lúc trước em tìm tôi muốn xin trọng tâm mà dùng về mặt này, nói không chừng tôi sẽ nghĩ rằng em thật sự ôm quyết tâm phải chết và tin rằng cách mạng tất thắng, chuẩn bị tiến hành việc mổ bụng, có lẽ tôi cũng chấp tay đưa trọng tâm môn học rồi”.

Thư Tình yên lặng trầm tư một lát, “Bây giờ em làm một lần nữa còn kịp không?”.

Thang máy “đình” một tiếng mở cửa ra, người đàn ông bên cạnh không vội vàng đi ra ngoài, ngược lại quay đầu nở nụ cười điên đảo chứng sinh, “Thư Tình, cô nam quả nữ sống chung một phòng, trong thời điểm này

nếu em liều mình vì nghĩa, về mặt anh dũng không sợ, tôi sẽ cảm thấy em đang ám chỉ tôi làm một chút việc không đơn thuần với em”.

Việc.... không đơn thuần....

Chỉ trong nháy mắt đó, Thư Tình cảm thấy, dường như Cố Chi không lúc nào không thể vì một ngày quan sát cô mổ bụng mà dùng hết sức lực nói chuyện thân thiết với cô.

*

Khi hai người vào được trong phòng thì cũng đã hơn một giờ sáng rồi.

Bởi vì có sự tồn tại của Cố Chi, ngay cả khách sạn Thư Tình cũng không dám tùy tiện chọn bữa mà cần thận lựa chọn một nhà có hoàn cảnh khá tốt bên sông — dù sao Cố Chi nhìn không giống như người hiền lành đến nỗi không so đo hoàn cảnh, về điểm này có thể nhìn rõ ràng từ điều kiện nhà anh.

Cố Chi nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì đông lạnh của cô, vừa mở điều hòa, vừa nói: “Em đi tắm nước ấm, sau đó ngủ đi”.

Trong phòng tắm, nước nóng hồi, làm tan giá lạnh khi phải đi bộ bên ngoài khoảng mười phút.

23. Chương 23

Chuông báo thức vang lên, Thư Tình đang ngủ, mơ mơ màng màng vươn tay tìm đi động, kết quả phát hiện tú ở đầu giường có độ cao không giống với tú ở nhà.

Cô từ từ mở to đôi mắt, rồi đột nhiên ý thức được bản thân đang ở chỗ nào.

Cô tắt điện thoại di động, trên giường Cố Chi không còn người, gối đầu và chăn đều được sắp xếp gọn gàng, sạch sẽ giống như chưa từng có người ở.

Đây là giấc mộng của cô, hay là thật sự là chuyện lạ?

Lúc Cố Chi trở lại khách sạn, Thư Tình đang đánh răng.

Anh đặt bát cháo nóng hồi lên bàn, sau đó đến bên phòng tắm gõ cửa, “Rửa mặt xong rồi ra ngoài ăn cháo”.

Trên miệng Thư Tình còn bọt, ngẩng đầu nhìn bộ dạng nhẹ nhàng khoan khoái và sạch sẽ của anh, nhân tiện liếc nhìn bộ dáng ngu xuẩn đến tận cùng của bản thân, yên lặng gật gật đầu.

Cháo là mang từ nhà ăn của khách sạn lên, độ nóng vừa phải, ăn vào rất ấm.

Cố Chi mở rèm cửa sổ ra, quay đầu vừa đứng nhìn thấy Thư Tình uống xong ngụm thứ nhất, về mặt bị phỏng nhe răng trợn mắt, anh không nhịn được cười rộ lên, “Tôi nghĩ rằng cháo có nhiều, không cần lo lắng sẽ có người tranh với em”.

Thư Tình chỉ có thể nước mắt lưng tròng, không có tâm tình tranh cãi với anh, chỉ ngẩng đầu u oán nhìn anh.

Nhưng vừa nhìn, bóng dáng thon dài thẳng tắp đứng ngược chiều ánh sáng, ánh mặt trời rực rỡ hiếm có vào một ngày đông viên một tầng màu vàng trên người anh, nhìn cả người anh như sáng lên.

Áo sơ mi trắng, áo trong màu xám, còn có chiếc quần thường màu đen, anh yêu thích những bộ quần áo đơn giản, nhưng như thể cũng khó giấu được khí chất tao nhã quanh người anh.

Anh cười với cô, môi mỏng giương nhẹ, chân mày khóe mắt đều là ý cười.

Thư Tình chỉ cảm thấy ngực như bị ai đánh mạnh vào, rất nhiều cảm giác khó tả thành lời dâng lên trong lòng.

Bát cháo ngon miệng bỗng nhiên mất đi hấp dẫn.

Cô gục đầu nhìn sương mù ngoài trời, từ từ nghĩ ra một sự thật.... Sau khi uống xong bát cháo, cô nên về nhà rồi.

Quả nhiên, Cố Chi cũng ngồi xuống ăn cháo cùng cô, sau đó hỏi một câu: “Bao giờ về nhà?”.

Đường như là cô đáp không cần nghĩ ngợi: “Buổi tối”.

Đối mặt với ánh mắt hỏi lại của Cố Chi, cô lại giải thích nói: “Em nói với mẹ muốn ở nhà bạn chơi hai ngày, khó lắm mới có cơ hội nghĩ về, có rất nhiều điều muốn nói...”.

Cúi đầu dùng đũa khua bát cháo, tim cô đập rất nhanh.

Không phải là chưa từng nói dối, chỉ là ở trước mặt người này nói dối chuyện không đâu.... không hiểu sao cô cảm thấy chột dạ.

“Bằng không, em đưa thầy đến bên cạnh đi dạo?”.

Cố Chi nhìn cô một cái, cuối cùng chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Em cũng biết là khó mới có dịp về nhà, vẫn nên ở cạnh người nhà thì tốt hơn”.

“.... Em lập tức trở về”. Cô nỗ lực giả bộ như không có gì.

Nhưng trong lòng cũng có một chút mất mát.

Cho dù lẽ mề cỡ nào, cuối cùng vẫn đến lúc phải tiễn Cố Chi.

Hai người chậm rãi đi dọc ngã tư đường trở về nơi hôm qua anh đỗ xe, chiếc xe Volvo gần ngay trước mắt, cảm xúc của Thư Tình cũng sa sút tới cực điểm.

Đưa người ngàn dặm, cuối cùng vẫn phải từ biệt.

(* Nguyên tác: Tổng quân thiên lý, chung tu từ biệt)

Nhưng mà rõ ràng chỉ có mười phút!

Cố Chi đứng trước xe, quay đầu lại nhìn cô, “Về sau nên ở bên cạnh mẹ nhiều hơn, cho dù về sau lại có cảm xúc không tốt, cũng không nên cả đêm không về”.

Thư Tình gật đầu.

“Dù sao cũng là con gái, một mình ở bên ngoài không an toàn, về sau đừng giống đứa nhỏ làm những chuyện khiến người khác lo lắng”.

Nghiêm nhiên bày vẻ người lớn dạy dỗ.

Thư Tình không thích nghe nhất là loại thuyết giáo này, nhưng vào giờ phút này cô vẫn phá lệ yên tĩnh nghe, cúi đầu không nói một lời, chỉ gật đầu.

“Lần sau gặp cô của em, không cần phải nói nhiều, người ta nói gọi chó không cần người”.

Gật đầu.

“Nếu thật sự giận quá, em cũng không cần gọi, cần lại là được rồi”.

Lúc gật đầu được một nửa.... Hả? Cái gì?

Thư Tình đen mặt nhìn anh, lại còn kịp nhìn thấy ý cười thoáng chốc trên khóe môi anh.

Nhưng cho dù anh nói gì đó chọc cười, hốc mắt cô vẫn nóng lên.

Đúng lúc này, di động trong túi bỗng vang lên.

Cô bảo Cố Chi đợi chút, sau đó nhận điện thoại, “Sao?”.

Người ở đầu bên kia rất vội, dường như nói liên tục một đồng, giọng nói cũng sắc nhọn, Thư Tình biến sắc, cắt đứt lời của cô, “Bây giờ cậu ta đang ở đâu?”.

24. Chương 24

Người đánh nhau với Dư Trì Sâm, không phải ai khác mà chính là người trước đó cậu ấy thích, sinh viên đại học năm ba đại học thể dục, Lý Thần.

Thư Tình nghe cậu ấy nói là hai người biết nhau trong đại hội thể dục thể thao các du học sinh, Dư Trì Sâm là tình nguyện bên phiên dịch mà Lý Thần là tình nguyện bên tổ trọng tài, trong quá trình hai người tình nguyện trao đổi, liền ứng với một câu nói: Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, nảy sinh vô số gian tình.

(*Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng – Trích trong bài “Thước kẻ tiên”)

Sau đó Dư Trì Sâm liền rơi vào vũng tình, càng không thể vãn hồi.

Lý Thần hẹn cậu ấy ra ngoài đánh bóng mấy lần, trong đó có một lần Thư Tình bị Dư Trì Sâm gọi đi lấy danh nghĩa đưa nước uống để gặp đối phương.

Sinh viên đại học thể dục dáng dấp cao to, vóc người bèn chắc đẹp mắt, xuyên qua lớp áo thể thao màu trắng còn có thể nhìn thấy hai bắp thịt trên bụng. Thư Tình không thể xác định là đối phương cố ý khoe khoang hay là như thế nào, tóm lại mấy khối cơ bụng này có vẻ còn hơi hơi rung, nháy mắt ra hiệu với cô.

Nghỉ ngơi giữa trận, nhân lúc Dư Trì Sâm ở bên cạnh sân bóng nói chuyện với Thư Tình, Lý Thần với một đám nam sinh kẻ vai sát cánh, bộ dạng thân mật, thỉnh thoảng còn có một chút động tác hạn chế công kích bất ngờ.

Chỉ tiếc là lúc đó Dư Trì Sâm đưa lưng về phía Lý Thần nên không nhìn thấy cái gì.

Thư Tình cau mày, sau đó nói với Dư Trì Sâm: “Tớ không thể nào thích anh ta”.

Chỉ tiếc khi đó Dư Trì Sâm rơi vào trong cuộc gặp gỡ bất ngờ từ đó không thể vãn hồi, sợ Thư Tình tức giận nên lừa cô lén lút lui tới với Lý Thần.

Sau khi được nghỉ, thậm chí cậu ấy còn cầm máy tính mà ba mua cho đổi lấy tiền để đi du lịch Vân Nam với Lý Thần một lần, đương nhiên, lộ phí tất cả đều là do cậu ấy trả.

Trong mấy ngày đi ra ngoài, ngoại trừ nắm tay và ôm, hai người cũng không làm chuyện khác. Đến tối hôm cuối cùng, Lý Thần hôn cậu ấy rồi nói một câu: “Chúng ta ở chung một chỗ đi”.

Dư Trì Sâm vừa mừng vừa sợ, đêm đó không ngủ được.

Ai ngờ sau khi về nhà, nghỉ ngơi hai ngày, Dư Trì Sâm đến nhà của Lý Thần, đứng ngoài cửa gọi cho hắn ta, muốn cho hắn ta một niềm vui bất ngờ, kết quả lúc nghe thấy trong điện thoại di động có người đàn ông đang hỏi: “Ai thế?”.

Lý Thần cười nói: “Bạn bè”.

“Lúc này mà còn nhận điện thoại sao? Thật mất hứng”. Người đàn ông kia dường như rất mất hứng.

Điện thoại của Lý Thần cũng không cúp, trấn an người nọ ngay trước Dư Trì Sâm: “A, tức giận sao? Đành tức giận, vậy thì anh sẽ cúp, chúng ta tiếp tục.....”.

Sau đó là tiếng điện thoại di động bị tiện tay ném loảng xoảng trên khay trà, sau đó là một loạt tiếng mập mờ khiến người ta ghê tởm.

Hàng xóm ra ngoài bỏ rác, nhìn thấy sắc mặt Dư Trì Sâm khó coi đứng ở đó, quan sát trên dưới mấy lần, “Này, đến tìm Lý Thần sao?”.

Dư Trì Sâm không lên tiếng.

Người phụ nữ trung niên kia còn nói: “Không biết người trẻ tuổi bây giờ nghĩ thế nào, bộ dạng thường ngày thì ngay thẳng, lại lệch lạc đi, Lý Thần có thể trông cậy vào tiền bạc của các cậu mà phát tài, mỗi ngày đều có trai đẹp đến tìm”.

Bà lắc đầu một cái rồi cầm thùng rác đi vào nhà.

Đầu ngón tay cầm di động của Dư Trì Sâm trắng bệch, không thể không hiểu những lời người phụ nữ kia có ý gì.

Mấy giây sau, cậu ấy bắt đầu gõ mạnh vào cửa, “Lý Thần, cậu ra đây cho tôi”.

Nghĩ cũng biết người ra ngoài mở cửa quần áo xốc xếch như thế nào, bên trong nhà một mảnh hỗn độn, chai lọ, báo chí cũ, hộp giấy bán bên ngoài, còn có quần áo xốc xếch trên đất.

Đối mặt với thảo phạt của cậu, Lý Thần chỉ tựa vào khung cửa, tựa tiếu phi tiếu nói một câu: “Mọi người đều là ra ngoài chơi, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Hôm nay tôi thích cậu, ngày mai anh ta yêu thích tôi, ở chung một chỗ đâu phải là chuyện một đêm?”.

Về mặt Dư Trì Sâm rất đáng sợ, Lý Thần bất tri bất giác hỏi một câu: “Tôi nói, cậu sẽ không tưởng thật chứ? Dù sao tiền đi du lịch cũng là cậu trả giúp tôi, nếu như muốn tìm tôi mà nói, xin lỗi, muốn tiền không có, muốn chết thì tôi có một cái mạng”.

Hắn ta còn buông buông tay, vì không có cách nào.

Nói thật, hắn ta nghĩ là Dư Trì Sâm bỏ tiền ra dẫn hắn ta đi chơi một chuyến, ít nhất hắn cũng phải bồi cậu ấy mấy đêm, ai ngờ trong thế giới gay phức tạp lại gặp được một người đơn thuần như vậy, ngay cả hôn nhẹ cũng sẽ đổ mặt tới mang tai.

Quả thật là một câu bé ngây thơ.

Dư Trì Sâm đánh một quyền vào mặt hắn, trong phòng có một người đàn ông lao ra, tuổi cũng không nhỏ, vóc người cũng lớn, vì vậy hai chọi một, Dư Trì Sâm lại cao không tới 1m8, vóc người thon gầy, không ngoài ý muốn, cậu ấy bị ngược rất thê thảm.

Vì vậy trước đó bác gái hàng xóm ra đổ rác, cửa nhà Lý Thần còn có một người ngọc thụ lâm phong tiêu sái đẹp trai, cũng thành đồ bỏ sau khi trở về, trên đất là một thi thể khoác da người.

Gần mười phút sau, 120 tới, kéo “thi thể” của Dư Trì Sâm đi bệnh viện, trải qua kiểm tra, gãy xương tay, dây chằng bắp đùi bị thương, những chỗ còn lại đều là bị thương ngoài da.

Sau đó Dư Trì Sâm gọi điện miêu tả cho Tần Khả Vi: “Nghe nói lúc 120 chạy tới, cả người tởm co quắp ngã dưới đất”.

Khi Thư Tình vào phòng bệnh theo địa chỉ Tần Khả Vi gửi, sưng sốt không nhận ra được người mặt mũi sưng lên còn được bôi thuốc là Dư Trì Sâm.

Cậu ấy đang rất cố gắng với tay lấy di động trên tủ đầu giường.

Nghe thấy tiếng bước chân, cậu ngẩng đầu nhìn lên, sau khi thấy rõ người tới, sắc mặt biến đổi, cậu bùm mặt: “Nhận lầm rồi”.

Chết tiệt, rõ ràng cậu đã dặn đi dặn lại chuyện như thế này không thể nói cho Thư Tình biết!

Cậu nên sớm biết Tần Khả Vi sẽ bán đứng cậu!

Không nghe thấy đối phương trả lời, cậu lại từ từ bỏ tay xuống, nhếch miệng cười nhưng đồng thời lại bị đau đến nhe răng trợn mắt, chột dạ nói: “Tớ biết cậu định đánh tớ, nhưng trước khi đánh cho tớ xin nửa tháng chữa thương, sau đó đánh tớ cũng được.... Nhưng tốt nhất là đổi bệnh viện, ở đây thật không tốt lắm”.

Thư Tình hận đến nghiến răng, cô tình nguyện là mình bị đánh thành như vậy, còn hơn là bị người ta ngược thân còn ngược thân!

“Cậu có bệnh à? Sống hơn hai mươi năm, toàn bộ người đàn ông tốt trên thế giới cậu không tìm, hết lần này tới lần khác lại tìm cái người buồn nôn nhân nhất. Tớ đã nói với cậu từ lâu là hắn ta tác phong bất chính rồi, cậu coi lời nói của tớ như gió thoảng bên tai phải không?”.

Sắc mặt Dư Trì Sâm trắng nhợt, gân cổ lên cãi: “Trước khi lên giường ai mà biết trước được đối phương có phải xử nam hay không? Lúc đầu tớ đâu biết hẳn ta là người như thế, nếu không cũng sẽ không đổi máy tính ba mua cho lấy tiền giúp hẳn mua vé máy bay!”.

Ánh mắt của cậu hơi hồng, giọng nói cũng cố gắng đè nén nổi khỗ, vì vậy đỏ mặt tía tai la ầm lên: “Lúc lão tử tìm hẳn, đã chuẩn bị cả bao ngừa thai, kết quả là hẳn ta nói với lão tử là chưa bao giờ dùng thứ đó, không cùng một loại người với lão tử! Con mẹ nó có biết cái đồ này đắt thế nào không? Lại không thể đem bán! Nói sớm một chút sẽ chết ——”.

Giọng nói bị mắc kẹt lại.

Chương này dài đã man í ~ Chia làm 3 phần nha ~ còn 1 phần nữa mí hết chương

Nguyên nhân là Cố Chi dừng xe ở bãi đỗ xe nên đến chậm một chút đang khoan thai đi tới cửa phòng bệnh, Dư Trì Sâm cả kinh, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, sau đó sững sốt há hốc miệng không thể nói ra một chữ nào.

Cố Chi bình tĩnh nhìn cậu ta một cái, sau đó nói với Thư Tình: “Tôi đi nói chuyện với bác sĩ một chút, hai em cứ nói chuyện”.

Hai em cứ nói chuyện....

Hai em cứ nói chuyện....

Dư Trì Sâm vẫn còn ở trong trạng thái tắt điện.

Nói chuyện cái rắm ấy mà nói chuyện, cậu chỉ hận không thể chết trên xe cứu thương 120, chân đạp trên con hạc đi về hướng Tây, như thế sẽ không lưu lạc đến đây!

Cố Chi đi vào phòng làm việc bác sĩ, gõ gõ cánh cửa đang mở.

Bác sĩ đang ghi chép tuổi khoảng ba mươi, nhanh chóng quay đầu lại, “Chuyện gì ——”, nói được một nửa, anh ta chợt dừng lại kinh ngạc kêu một tiếng, “Cố Chi?”.

... ..

Cố Chi nhận ảnh chụp CT của Dư Trì Sâm từ tay Dịch Thính Phong, anh cầm lên, hướng về phía ánh sáng nhìn một chút, sau đó nói: “Tốt rồi, không phải là vấn đề nghiêm trọng, chẳng qua là bị gãy xương cấp độ thấp, bó thạch cao nghỉ ngơi một quãng thời gian là không có vấn đề gì”.

Anh đặt ảnh chụp lên bàn, “Những vết thương ở chỗ khác thì sao?”.

“Dây chằng bắp đùi bị kéo thương, cũng không nghiêm trọng, trong khoảng thời gian này không thể vận động mạnh, sau này cũng phải chú ý hồi phục, nếu không việc dễ dàng sẽ thành khó giải quyết”. Dịch Thính Phong cười nói, “Cậu bé đó là...”.

“Học trò tôi”.

“Học y?”.

Cố Chi cười cười, “Không, là học Tiếng Pháp”.

“Tiếng Pháp?”. Dịch Thính Phong lấp bắp kinh hãi, “Cậu bây giờ... không ở Bắc Kinh hả?”.

“Đâu chỉ không ở Bắc Kinh, tôi đã không cầm dao nhiều năm nay”.

Giọng nói Cố Chi lưa thưa bình thường, lại khiến Dịch Thính Phong không nói được gì một thời gian thật dài, cuối cùng anh ta bật cười vỗ vai anh.

“Tiểu tử, cậu học nói giỡn từ khi nào vậy?”.

Cố Chi mỉm cười nhìn anh, “Lúc nào thì tôi lấy chuyện như vậy ra nói giỡn?”.

Vẽ mặt Dịch Thính Phong chậm lại, “Là thật? ... Đã xảy ra chuyện gì? Mấy năm nay cậu không liên lạc với tôi, tôi cứ nghĩ là cậu bận rộn chạy trong nước và nước ngoài, vừa là trụ cột chính ở bên kia, cho nên không để ý tới nhân vật nhỏ bé như tôi, làm sao lại... làm sao lại ngay cả dao cũng không cầm?”.

*

Lúc Cố Chi trở lại phòng bệnh, Thư Tình đã ồn ào xong với Dư Trì Sâm rồi, bệnh nhân nằm trên giường thở phì phì, nằm giữa hình chữ bát (), nhìn chăm chăm trần nhà không nói lời nào, còn cô an vị ngồi trên ghế salon, mắt lạnh nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Dư Trì Sâm.

“Tôi đã xem qua ảnh chụp CT của cậu ấy, bị thương không nặng, giai đoạn sau chủ yếu phải nghỉ ngơi tốt”. Cố Chi đi tới bên cạnh Thư Tình.

Cô buông tay cười một tiếng, “C’ est dommage”. (Thật đáng tiếc)

“Cậu cút, cậu cút đi!”. Dư Trì Sâm quát.

“Vậy thì tốt, cậu nghĩ là ai nguyện ý nhìn bộ dạng muốn chết không sống của cậu!”.

Thư Tình đứng lên, cắn răng nghiêng lợi đi ra ngoài.

Không ngờ được đi tới một nửa, người trên giường lại lớn tiếng hô, “Này, ít nhất trước khi đi phải để tiền thuốc thang lại chứ?”.

“Ha ha?”. Thư Tình mặt không đổi quay đầu lại. “Mới vừa rồi ai nói tình nguyện đời này không biết tôi, xin hỏi vị đại ca này, mẹ anh không dạy cho anh biết không nên tiếp nhận ý tốt của người lạ sao? Bèo nước gặp nhau, đều là khách trên quê người, tại sao tôi phải giúp anh?”.

Dư Trì Sâm ủy khuất nói: “Cùng là người lưu lạc nơi chân trời, gặp nhau cần gì phải quen biết.....”.

Cố Chi đỡ trán.

Những lời nói không có dinh dưỡng này, tốt nhất là nên ít nghe hơn.

Anh kéo cánh tay Thư Tình, lôi cô ngồi về ghế salon, “Có gì thì nói đàng hoàng”.

“Nhưng mà cậu ta ——”.

“Mới vừa rồi ở trên đường ai là người lo lắng đến nỗi tay chân luống cuống?”.

“Nhưng mà cậu ta ——”.

“Cậu ấy bị thương”.

“Nhưng mà cậu ta ——”.

“Không chỉ là thân thể”. Anh nói chậm, mỗi từ một lần, lại một lần nhắc nhở cô.

Thư Tình không nói gì nữa, trầm mặc nhìn người trước mặt.

Ánh mắt của anh trầm tĩnh mà thâm thúy, mang theo sức thuyết phục khiến người khác phải làm.

Thư Tình cúi đầu nhìn chân, mãi lúc sau mới nhỏ giọng nói một câu: “Em biết rồi”.

Cố Chi đi tới một bên, nhìn cô đi tới bên cạnh giường bệnh, sau đó nhỏ giọng hỏi Dư Trì Sâm: “Cậu có đau không?”.

Dư Trì Sâm chỉ kìm nước khóc rống lên chảy nước mắt, giống như cô vợ nhỏ dùng tay phải không bị thương lau nước mắt, “Đau đến nỗi không muốn sống rồi.....”.

“Vậy thì cậu đi chết đi!”. Cửa phòng bệnh đột nhiên truyền đến một giọng nói, mặt Tần Khả Vi đỏ lên, nổi giận dùng ngón tay rống lên một câu.

Ánh mắt Dư Trì Sâm sẽ nhắm lại.

Thần ơi, lại một người nữa.....

*

Cơm trưa là cơm Cố Chi mang từ phòng ăn bệnh viện về, nhân lúc anh không có ở đó, Tần Khả Vi và Dư Trì Sâm đều đem hương câu chuyện chuyển về phía Thư Tình.

Đối mặt với hai người bọn họ, Thư Tình cũng không cần thiết phải che che giấu giấu, vì vậy cô tóm tắt đơn giản mọi chuyện đã xảy ra, dĩ nhiên một chút vấn đề khiến người ta suy nghĩ xa xôi đã được cô tỉnh lược.

Ví như tối qua hai người họ ngủ chung một phòng.

Dù sao Cố Chi vẫn là thầy của bọn họ, về chuyện của anh, Thư Tình nói cũng có chỗ cố kỵ.

Tần Khả Vi chất lưỡi hít hà, “Hơn nửa đêm còn tới tìm cậu, đã sớm vượt qua phạm vi một thầy giáo đối với học sinh? Chẳng lẽ.....”. Cô quan sát trên dưới Thư Tình vài lần. “Chẳng lẽ thầy Cố bị đục thủy tinh thể rồi?”

Thư Tình nghiêm mặt, vừa nhìn ra ngoài cửa, lo lắng Cố Chi sẽ trở lại, vừa làm bộ xắn tay áo đánh người, “Lời như vậy ít nói càn đi!”

Nhưng trong đáy lòng lại có một chút kích động.

Không kiềm chế được phần không yên tĩnh và mong đợi.

25. Chương 25

Trước khi đi, Thư Tình vừa mặc áo khoác, vừa dặn dò Dư Trì Sâm: “Cậu đi ngủ sớm một chút, trước khi ngủ uống nhiều nước, nếu cảm thấy vết thương không thoải mái nhớ gọi y tá, ngày mai tớ lại đến với cậu”.

“Cậu định ở đây mấy ngày?”

“Đến khi vết thương trên mặt cậu lành, cậu cam tâm tình nguyện về nhà mới thôi”.

Lúc ra cửa, Dư Trì Sâm gọi cô lại.

“Sao thế?”. Cô quay đầu lại hỏi.

“Cậu vẫn luôn thông minh hơn tớ, cho đến nay vẫn luôn nhìn xa hơn tớ”. Dư Trì Sâm yên lặng nhìn cô, từ từ cân nhắc câu từ, “Xảy ra chuyện này tớ không dám nói cho cậu biết, bởi vì tớ biết cậu sẽ lo lắng cho tớ, mà kết quả bây giờ là do tớ khư khư cố chấp nên mới bị như vậy, không có lý gì mà cậu phải chịu khổ sở như tớ”.

Trong khoảng thời gian ngắn Thư Tình sững sờ đứng tại chỗ.

Người này khác với người cả buổi chiều miễn cưỡng mình bật cười hi hi ha ha, mà cậu dùng một ánh mắt khiến người ta xúc động nhìn cô.

“Thư Tình, tớ hi vọng cho dù cậu gặp phải chuyện gì cũng sẽ gắng giữ được tỉnh táo và kiên cường, giống như ban đầu cậu phản đối tớ và Lý Thần. Cậu đã nói, nếu như trong lòng biết rõ không có kết quả, vậy thì đừng nên có bắt đầu”.

Trong mắt cậu mang theo vẻ buồn bã, “Mặc dù trước đó cậu đã nói, No boundary to love (không có giới hạn cho tình yêu), nhưng chúng ta đều biết, đó chỉ là hi vọng của chúng ta. Sống trong xã hội, thực tế đâu có tốt đẹp như chúng ta tưởng tượng đâu”.

*

Đi được một nửa cầu thang thì đột nhiên đèn vụt tắt.

Thư Tình không lên tiếng, cứ như vậy yên lặng đi hết cầu thang.

Đứng dưới đèn ngoài cửa lớn có một người đang đứng, dường như trong nháy mắt, anh có thể thấy được cảm xúc của cô xuống thấp.

Anh hỏi cô: “Sao thế?”

Thư Tình lắc đầu một cái, không lên tiếng.

Hai người sóng vai đi về phía bãi đỗ xe, Cố Chi thấy Thư Tình còn chưa thích ứng được với thời tiết khi vừa ở trong phòng ấm áp ra, anh vẫn như cũ gỡ khăn quàng cổ xuống đưa cho cô.

Trước cũng đón nhận, nếu như bây giờ tự nhiên từ chối có vẻ quá đột ngột.

Thư Tình nói câu cảm ơn, vẫn quàng khăn lên cổ, độ ẩm của anh chặn gió xông tới mặt cô.

Trên đường lái xe về nhà, Cố Chi vẫn để cho cô chọn đĩa nhạc.

Lần này lượng từ đơn Thư Tình học được đã nhiều lên, vì vậy cô chọn một đĩa nhạc tuyển tập nhạc Jaz, tiếng Pháp nhẹ nhàng mà du dương vang vọng trong xe, vì vậy tâm tình rối bời của cô cũng lắng đọng một chút.

Đại khái trong lời nói đến nữ ca sĩ ở ven đường, nhìn cảnh tượng mọi người vội vã, nhờ đó để tiêu hao thời gian.

Cô hát mọi người đi ngang qua đeo mặt nạ của mình, chỉ có trẻ con là giống như đi hội, giống như nô đùa.

Cô hát ngày mùa thu đã qua, thời gian luôn trôi qua vội vã, tuổi của cô cũng biến đổi, tâm tình không được như hôm qua.

Thư Tình xuất thần nghe tất cả, suy nghĩ lại bay đến một chỗ rất xa.

Người ta nói ba tuổi đã là một sự khác biệt, cô và anh cách nhau sáu tuổi, có phải sẽ không vượt qua được sự khác biệt lớn không?

Nhưng mà sáu tuổi thì làm sao? Khi anh bắn khoả vui đầu vào làm bài thì cô vẫn còn đang ở nơi không buồn không lo, có chỗ nào thật sự khác nhau?

Cho tới bây giờ cô không phải là người sợ đầu sợ đuôi không có dũng khí theo đuổi thứ mình thích, nhưng lời nói hôm nay của Dư Trì Sâm lại làm cho cô do dự, bởi vì đột nhiên cô phát hiện ra một sự thật, đó chính là Cố Chi đối với ai cũng tốt, cũng không chỉ giới hạn với cô.

Điều này khiến cô cảm thấy rất buồn bực.

Cố Chi đứng là dừng lại ở cửa hàng bên cạnh khu nhà, đưa Thư Tình đi ăn... Mì thịt bò =_=_.

Rất khó tưởng tượng có người lấy tốc độ nhanh chóng chạy tới trước quầy đầy dầu mỡ, giầy Tây, ôn nhuần như ngọc, sau đó về mặt tự nhiên ngồi xuống kéo ghế, “Ông chủ, cho tô mì thịt bò”.

Thư Tình không hề nhận ra mình đang nhìn đối phương hết sức chăm chú, vì vậy Cố Chi gấp một đĩa mì đưa đến trước miệng, hơi ngừng một chút, “Thư Tình”.

“A?”.

“Em có đói không?”.

“Không có”. Cô ngẩng đầu, “Sao thế ạ?”.

“Em cứ nhìn chăm chăm mặt tôi như vậy...”. Anh thông thả ung dung cười cười, nói rất thành khẩn, “Quân tử không đoạt đồ của người, nếu không để tôi gọi cho em một bát”.

“...”. Mặt Thư Tình đỏ hồng lên, vội nói, “Thầy ăn, thầy ăn đi, em sẽ cố gắng không nhìn nó!”.

Nói xong chính cô cũng lộn xộn, vì vậy cô lấy điện thoại di động ra, “Em gọi điện ẹ...”.

Cô đi ra khỏi cửa hàng, đứng bên ngoài bậc thềm bấm điện thoại gọi ẹ.

Cố Chi ăn nhưng ánh mắt vẫn dừng lại trên người cô.

Lúc cô làm việc này sẽ có thói quen làm một chút động tác nhỏ, như lúc này, rõ ràng nói chuyện điện thoại rất chăm chú, cái tay cũng không yên hơi kéo khăn quàng cổ ra một chút rồi kê đũa đưa tay, nhìn qua có vẻ trẻ con.

Nửa mặt cô chiếu vào trên kính thủy tinh, chớp mũi khéo léo mướt mà, đôi môi khẽ đóng khẽ mở, thỉnh thoảng hơi không kiên nhẫn nhứ mảy, một giây sau lại vênh lên nói gì đó.

... Không khó tưởng tượng cô đang làm nũng.

Sau khi Cố Chi ăn xong, đặt tiền trên bàn, sau đó đẩy cửa kính ra ngoài.

Thư Tình đưa lưng về phía anh, giờ phút này đang nói với giọng nói u oán: “... Cũng như mẹ nói, con là vì viêm phổi nên mới không lấy được, cũng không phải con cố ý không cố gắng, học bổng ai mà không muốn?”.

Không biết mẹ nói cái gì, cô nóng nảy: “Tại sao lại có thể trách Tần Khả Vi? Là người thì sẽ ốm, cô ấy cũng không cố ý lây bệnh cho con, là do sức đề kháng của con yếu, nếu không thì phòng ngủ có sáu người, sao chỉ có mình con lây bệnh?”.

Nói xong, cô còn tức giận nói.

“Mẹ, mẹ có thể đừng kích thích con như vậy được không? Thành tích của Trương Diệc Chu tốt là việc của cậu ta, được ra nước ngoài nghiên cứu cũng không liên quan đến con, mẹ đừng lấy cậu ta so sánh với con được không?”.

Mẹ cô cũng nói lớn hơn, “Không lấy con so với nó thì so với ai? Không phải là mẹ muốn so sánh, chẳng qua là một lần đi ra ngoài, người khác đều so hai đứa. Đúng vậy, Trang Kính Vi có phúc khí, bỏ một người vợ có tính khí không tốt thích oán trách, cưới được một người vợ hiền tuệ biết lo chuyện gia đình; ít đi một cô con gái miệng lưỡi bén nhọn, vô duyên vô cớ từ trên trời rơi xuống được một đứa con trai tốt không chịu thua kém ai! Thư Tình, con không biết là mẹ có bao nhiêu áp lực, nếu con cũng không chịu thua kém, trên mặt mẹ cũng được sáng sủa hơn, bây giờ ngược lại, ngay cả học bổng tối thiểu cũng bị mất, con làm ẹ...”.

Ngoài tiệm không có người nào, Thư Tình nghe người ở đầu dây bên kia trách cứ, rốt cuộc dừng lại động tác kéo khăn quàng cổ, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Cũng không biết là đối phương nói bao lâu, cô chợt bình tĩnh nói một câu: “Mẹ, con biết mẹ thất vọng, nếu như có thể, con cũng không hy vọng mình sẽ ốm. Chỉ tiếc đây là chuyện ván đã đóng thuyền, dù ẹ có oán trách con thế nào nó cũng sẽ không đổi, không bằng mẹ tiết kiệm khí lực lên web chơi đánh mạng chược, con cũng muốn nghỉ ngơi một chút, giúp Dư Trì Sâm cả ngày, con thấy hơi mệt”.

Nói xong, cô không do dự cúp điện thoại, không ngờ trong nháy mắt xoay người lại gặp được ánh mắt trầm tĩnh của Cố Chi.

Sắc mặt cô cứng đờ: “Thầy Cố...”

26. Chương 26

Sau khi ở lại thành phố A ngày thứ năm, xem xong tập cuối cùng của bộ phim “Đội liệt chi mạng” thì Thư Tình khóc.

Cố Chi cười hỏi cô: “Lúc Tietjens bị vợ phản bội, vùng vẫy đau khổ thì em không khóc, khi đi tiền tuyến đánh giặc không biết sống chết em cũng không khóc, bây giờ yên lành trở lại, cùng người mình thích ở cùng một chỗ thì em lại khóc, chẳng lẽ em không thích kết cục này?”.

Trên màn hình, bộ phim vẫn tiếp tục.

Một cô nương tươi mát mộc mạc, tốt đẹp giống như đóa hoa cúc tươi, từ từ nở một nụ cười tươi, sau đó nhào vào ngực người yêu.

Ánh mắt Thư Tình lại hơi ướt ướt, cơ bản là không dừng lại được.

“Thích, đương nhiên là thích”. Cô nhận tờ giấy ăn Cố Chi đưa ình, sịt mũi một cái, “Tự em cũng cảm thấy mình buồn cười, lúc nên khóc không khóc, lúc không khóc lại để cho thầy thấy được trò hề này. Không phải là em không thích kết thúc này, mà em cảm thấy tất cả mọi thứ đến đều không dễ dàng, cho nên khi kết thúc đoàn viên thì lại cảm thấy như đang nằm mơ, những điều tốt đẹp không phải thật”.

Mãi cho đến lúc đi ngủ, cái mũi đỏ của ai đó biểu đạt mình khó có thể đè nén được cảm xúc sau khi xem.

Cố Chi đứng ở cửa phòng ngủ của cô cười, “Xem ra em rất thích nhập vào chuyện xưa của người khác, người trẻ tuổi tình cảm luôn phong phú”.

Thư Tình cãi lại: “Đâu có già như thầy”.

Cố Chi từ chối cho ý kiến, trước khi đóng cửa, anh khẽ mỉm cười, “Ngủ ngon, người trẻ tuổi, Mr. Tietjens của em sớm muộn cũng sẽ đến”.

Trước khi cửa phòng khép lại, anh không nghe thấy Thư Tình thấp giọng nói câu gì.

“Anh đã đến, đối với anh cũng không xác định được em có phải là tình yêu của anh hay không”. (Câu nói của cô gái trong “Đội liệt chi mặt”)

*

Vết thương trên mặt Dư Trì Sâm rất nhanh liền, lại chậm chạp không muốn về nhà để cha mẹ nhìn thấy cả người vết thương lại gãy tay, nhưng mà cậu không về nhà thì Thư Tình cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Ngày xuất viện cậu vẫn còn lả nhải: “Trời mới biết tại sao sức khỏe của tớ lại khôi phục nhanh như bò”.

“Không chỉ như vậy, còn một cái cũng rất giống”. Thư Tình phê bình bốn chữ, “Ngu ngốc như bò”.

Sau đó đến lúc Thư Tình về nhà, Cố Chi định lái xe đưa cô về, lại bị cô cố ý từ chối.

“Lúc tới là thuận đường, lúc trở về không thuận đường, trên đường cao tốc còn phải đóng phí xe cộ, xăng lại tăng giá, tự em ngồi xe bus sẽ kinh tế hơn nhiều. Hơn nữa tiền thuốc của Dư Trì Sâm em còn đang nợ thầy, về nhà em sẽ gửi tiền cho thầy”.

Thư Tình bộ dạng không dám nhận đại ân, Cố Chi dừng lại một chút, rồi gật đầu, “Vậy để tôi đưa em ra trạm xe”.

Lúc mới ra cửa mới phát hiện bên ngoài tuyết rơi, chẳng qua chỉ là một chút tuyết nhỏ, nhưng đối với thành phố phương nam mà nói, đây cũng rất đáng quý.

Đây coi như là một sự vui vẻ rất lớn.

Trong khu nhà có rất nhiều đứa nhỏ chạy ra chơi, cười đùa nô giỡn, rất là vui vẻ.

Trong đó có một bé chạy chạy, đụng đầu vào ngang hông Thư Tình, kẹo que trong tay lập tức dính vào khăn quàng cổ của Thư Tình, nói chính xác hơn, đó là khăn quàng cổ của Cố Chi.

Thư Tình nhú mày lại, trong lòng Cố Chi cũng hơi dừng lại, anh tưởng rằng cô sẽ giận dữ với cô bé kia, nhưng không ngờ Thư Tình lại ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng sờ đầu cô bé, “Có đau không?”.

Cô bé nơm nớp lo sợ nhìn khăn quàng cổ dính vết kẹo, ánh mắt đỏ lên, nhìn như sắp khóc.

Thư Tình đỡ khóc đỡ cười nói, “Không sao không sao, chị sẽ không trách em, em đừng khóc! Dù sao khăn quàng cổ này không phải của chị, thật sự là không có gì, không tin em hỏi chú này xem, chú ấy sẽ không cần em bồi thường”. Cô quay đầu nhìn Cố Chi, “Đúng không, thầy Cố?”.

Cố Chi rất phối hợp gật đầu.

Cô lại an ủi mấy cậu, cô bé mới mỉm cười, vui vẻ xoay người lại gia nhập vào các bạn nhỏ.

Thư Tình nhanh trí, híp mắt cười với Cố Chi: “Mẹ em rất giỏi trong các bí quyết, hay là cái khăn quàng cổ này em chưa trả cho thầy, đợi em cầm về nhà giải quyết xong, lúc vào học em sẽ đưa cho thầy?”.

Cố Chi bật cười: “Không cần phiền toái như vậy, tôi cũng không thiếu cái này”.

Điều mà anh không nói ra, cái khăn quàng cổ này là anh mang về sau khi học nghiên cứu sinh ở Pháp, có một chút ý nghĩa như vậy, giá trị không rẻ. Mà quan trọng hơn là, chất liệu khăn quàng cổ là len dạ, dùng nước giặt sẽ không được, nhìn vết kẹo ở trên khăn... có lẽ sau khi giặt vẫn còn lưu lại dấu vết.

Nói ra, chỉ sợ sẽ làm cô đau lòng thêm.

Vậy mà Thư Tình cố ý muốn mang về nhà giặt sạch sẽ giúp anh, cuối cùng anh đành phải gật đầu đáp ứng.

Thư Tình ngồi lên xe buýt trong thời tiết tuyết nhỏ rơi.

Vé là Cố Chi mua giúp cô, bởi vì gần đến cuối năm, trạm xe có rất nhiều người, Cố Chi bảo cô đứng ở phòng chờ, sau đó anh đi xếp hàng.

Chỗ ngồi cũng bị mọi người chiếm hết, Thư Tình đành đứng ở đó vùi đầu nghịch điện thoại đi động, thỉnh thoảng ngửa cổ tìm bóng dáng anh trong đoàn người dài xếp hàng.

Không sợ chỗ bán vé đầy ắp người, nhưng mỗi lần nhìn không ngoại lệ, không tới ba giây cô tìm chính xác được anh.

Bóng lưng à thon dài, dáng người thẳng tắp kiên cường, đường cong gò má nhìn rất đẹp, cho dù đang đứng ở đó cũng là bộ dạng thư thái như tắm gió xuân.

Thư Tình nhìn thấy xung quanh có không ít phái nữ âm thầm nhìn anh, mà khi anh lơ đãng quay đầu lại, chỉ bình tĩnh cười với cô, rất đơn giản rất lạnh nhạt, nhưng lại ấm áp lòng người.

Không hiểu sao trong lòng cô dâng lên một sự vui sướng.

Ít nhất ở nơi chật chội và đông người này, có một người là cô ngưỡng mộ đang thay cô kiên nhẫn chờ đợi, trong lúc vô tình anh trở thành phong cảnh đẹp trong mắt vô số người, đột nhiên quay đầu, lại chỉ nở nụ cười với cô.

Xong rồi, cô cảm thấy, cô có chút bị hấp dẫn rồi.

*

Sau khi lên xe, Cố Chi đứng ở cửa sổ chờ xe buýt xuất phát, Thư Tình ngồi ở chỗ gần cửa sổ, không biết sao lại cảm thấy sâu nào.

Năm ngày năm đêm sống chung, sau đó là hai mươi ngày không thấy.

Lần đầu tiên Thư Tình bắt đầu nhớ đến những ngày đi học.

Anh không biết tâm tư nhỏ của cô, nhưng cô thì phát hiện rõ ràng tim mình đã động với anh, đây đúng là chuyện khổ bức nhất trên thế giới.

Tài xế quay đầu lại nói: “Mọi người nịt chặt dây an toàn, chuẩn bị xuất phát rồi”.

Lòng Thư Tình siết lại, cô quay đầu thấy Cố Chi đang phất tay với cô, trên mặt vẫn có sự vui vẻ nhàn nhạt trước sau như một.

Những bông tuyết mềm mại nhỏ bé len lỏi giữa những lọn tóc của anh, mà anh mặc áo khoác ngoài màu đen, giống như một cây tùng bách thẳng tắp cao ngất trong rừng rậm.

“Vào học gặp lại, Thư Tình”. Anh dùng khẩu hình nói với cô.

Mà Thư Tình chột luống cuống, có một loại kích thích sai khiến cô, có lẽ cô cũng có thể thẳng thắn cho anh biết tâm tình của mình, khi hai người còn chưa trở lại trường học, khi hai người không có quan hệ thầy giáo và học sinh, trong thời gian cô cảm thấy thân thiết nhất sắp bị khoảng cách kéo dài ra.

Cô đột nhiên đứng dậy, cách lớp thủy tinh thật dày gọi anh: “Thầy Cố”.

Giọng nói thanh thúy vang dội cả xe, nhưng người bên ngoài chỉ thấy khẩu hình của cô, không nghe thấy giọng nói.

Cố Chi đến gần chút, dùng ánh mắt nghi ngờ hỏi cô.

Nhưng cô vừa mới há mồm, xe lại bắt đầu chạy.

Bên ngoài là tiếng người đợi xe ồn ào huyên náo, bên trong xe là không khí yên tĩnh trầm mặc.

Thư Tình mở to miệng, nhìn anh bước nhanh theo xe buýt, hiển nhiên là muốn hiểu có gì không đúng, nhưng cô cứ run sợ như vậy một lúc lâu, rồi khép miệng lại, chỉ phất tay với anh một cái.

Quên đi, dù sao đi nữa anh cũng không nghe thấy.

Trong xe có nhiều người như vậy, cũng không phải là cơ hội tốt để tỏ tình.

Nhìn thấy động tác của cô, bóng dáng anh dừng lại, cũng phát phát tay với cô, sau đó rút cuộc theo xe buýt xa dần và biến mất ở cửa sổ.

Cô đứng dậy quay đầu lại nhìn, từ cửa sổ thủy tinh phía sau xe nhìn thấy người anh biến thành một chấm nhỏ, trái tim buồn bã.

“Cô bé làm gì vậy? Còn không nhanh chóng thắt dây an toàn vào?”. Tài xế từ trong kính chiếu hậu nhìn cô một cái, gấp gấp kéo cao giọng nhắc nhở cô.

Thư Tình từ từ ngồi xuống, sau khi nịt chặt dây an toàn, nhắm mắt ngồi tựa vào ghế.

Dường như trong lòng có một cái đã lưu lại đó, không thể cùng cô căng chân chạy về nhà.

Sau khi xuống xe, từ trạm xe đi bộ về nhà, ngoài ý muốn cô nhận được điện thoại của Cố Chi.

Ở bên đầu dây của Cố Chi rất huyền ảo, giống như ở trong trạm xe lửa, bởi vì cô nghe được tiếng của đường sắt ngầm.

“Đã đến?”. Anh hỏi cô.

“Vâng, đến, em đang trên đường về nhà”.

“Vậy thì tốt”. Giọng nói của anh không vững lắm, có lẽ đang đi bộ, “Vừa rồi ở trên xe em định nói gì với tôi?”.

Nhịp tim của Thư Tình hơi chậm lại, sau đó đập cuồng loạn.

“Thư Tình?”. Người ở đầu dây bên kia dường như không có thời gian, bất thường thúc giục một tiếng.

Cô đấu tranh tư tưởng kịch liệt, rốt cuộc mở miệng nói: “Em muốn nói, thật ra thì em ——”.

“Xin lỗi ngài, xin ngài hãy tắt điện thoại, chuẩn bị qua kiểm tra an toàn”. Đúng vào lúc này, một giọng nữ động lòng người cắt đứt cuộc trò chuyện giữa hai người.

Cố Chi thấp giọng nói một câu: “Tôi cúp máy trước, sau đó sẽ gọi điện cho em”.

Anh tắt điện thoại, sau đó bỏ vào trong giỏ xách của tiếp viên hàng không, bắt đầu an kiểm.

Còn ở đầu kia Thư Tình cầm điện thoại di động run lên một lúc lâu, rốt cuộc cười khổ buông thông tay.

Thì ra anh đang ở sân bay....

Thật là đúng dịp, vất vả lắm cô mới có dũng khí, vậy mà hai lần đều không thể nói ra câu nói kia.

Em thích thầy, chỉ bốn chữ đơn giản như vậy, cho cô cơ hội thì sẽ chết sao?

Trời mới biết, bỏ lỡ lần này, cô còn có thể có dũng khí đó, có sự kích động đó không.

Sau khi về nhà, không tránh được mẹ cô quở trách một phen, ngày đó cãi vã cô cúp điện thoại, vì vậy khiến ẹ đau lòng.

Thư Tình nhớ lại Cố Chi, nhớ cái buổi tối anh kể lại chuyện cho cô nghe, bữa xúc cơm trong bát, vừa cúi thấp đầu nói: “Mẹ, con sai rồi, sau này con sẽ không dữ dội như vậy với mẹ nữa”.

Mẹ cô sững sốt, miệng há rộng một lúc lâu vẫn không hề lên tiếng.

Con gái bà sinh bà biết rõ ràng nhất, hiểu thẳng, quật cường, mạnh miệng, sĩ diện.... Ân nói khép nép thừa nhận mình sai, đúng là khó gặp.

“Nhưng con vẫn phải nói, thật ra con cũng muốn đạt được học bổng, không có được cũng không vui, hơn nữa mẹ cũng trách con, cho nên tâm tình con không tốt. Con đồng ý với mẹ, học kỳ sau nhất định sẽ chuẩn bị thật tốt, sẽ tham gia thi đấu nhiều hơn, lấy thêm nheieuf bằng về nhà, có được không?”.

Mẹ cô dừng lại một lúc lâu, mới gắp một khối thịt kho vào bát cô, “Mấy ngày nay ở bệnh viện nhất định ăn uống không tốt, ăn nhiều một chút, bổ sung trở lại”.

Thư Tình dở khóc dở cười ăn miếng thịt trong bát, nhìn cả bàn toàn món ăn cô yêu thích, trong lòng hoàn toàn sụp đổ rồi.

Sau khi ăn xong, hai mẹ con không nói một chữ tới chuyện đã từng gây gổ, vô cùng hài hòa con rửa bát mẹ lau bàn, sau đó lại vui vẻ nắm tay nhau đến công viên tản bộ.

Thậm chí lúc ở trong công viên, mẹ còn mua những chiếc kẹo đầy màu sắc cho cô, cười híp mắt nói: “Mẹ nhớ hồi nhỏ con rất yêu thích cái này”.

Thư Tình cười toe toét.

Buổi tối, hai mẹ con chen nhau ngủ trên giường mẹ, Thư Tình kể rất nhiều chuyện lý thú trong học kỳ này, bao gồm cả nam thần thầy giáo tiếng Pháp, cùng với những chuyện hài hước trong khoa tiếng Anh do âm thịnh dương suy.

Mẹ cô từ từ nhắm mắt ngủ, mà chẳng biết từ lúc nào trong mắt Thư Tình hiện ra mẹ đã già, đôi mắt từ từ đỏ lên.

“Em còn nhỏ, đường còn rất dài. Tôi hi vọng mỗi ngày em có thể trải qua phong phú mà vui vẻ, cách xa tất cả hối hận và thất vọng”.

Cô vẫn nhớ rõ về mặt Cố Chi nói như vậy, ôn nhu lại thành khẩn, rồi như có một chút tiếc nuối, giống như là qua cô anh thấy được bóng dáng của mình sáu năm trước.

Anh chỉ không hi vọng cô dẫm vào vết xe đổ của anh, hi vọng cô nắm chặt mỗi một chút thời gian ở cùng với mẹ.

Vì vậy, cô cũng rất cố gắng căng chân chạy như điên về phía anh, cho dù không thể vượt được bước tiến của anh, nhưng cô vẫn có thể ảo tưởng gần anh thêm một bước, gần anh thêm một bước nữa.

Trong đêm đen, cô nhìn khăn quàng cổ màu lam trên móc áo, an tâm nhắm nghiền hai mắt.

*

Lại khôi phục cuộc sống đi làm thêm ở quán cà phê, cuộc sống như vậy vẫn kéo dài đến ngày lễ mừng năm mới.

Vào đêm 30, điện thoại di động của Thư Tình vang lên không ngừng, tin nhắn chúc mừng được gửi tới từ bốn phương tám hướng khiến cô luống cuống tay chân. Cô luôn luôn là người tùy tiện, không câu nệ tiểu tiết, lại càng không thích những chi tiết cảm thấy quá mạnh mẽ. Vì vậy sau khi trả lời mười người, thật sự không còn kiên nhẫn, định mở ra danh bạ, vạch chọn một đội người, sau đó gửi một tin nhắn chúc mừng.

Tên của Cố Chi cũng nằm trong đó.

10 phút sau, nhiều tin nhắn trả lời được gửi lại, Thư Tình mở một cái ra nhìn, trên màn hình di động chợt xuất hiện câu trả lời của anh.

Cô dừng hẳn cái tin nhắn đọc được một nửa, dường như không thể đợi được nữa, mở tin nhắn Cố Chi ra coi.

Nội dung tin nhắn như sau: Theo lý thuyết tin nhắn theo đoàn tôi sẽ không nhắn lại, nhưng tôi không thể không hỏi một câu, em đã học xong trọng điểm chưa? Chuẩn bị học kỳ sau thi lại xong chưa? Cuối cùng, Bonne Année!

Trong nháy mắt, Thư Tình sợ hãi, mẹ ơi, cô cảm nhận được ác ý từ người giáo sư nhân dân! Đặc biệt là khuôn mặt tươi cười ở cuối tin nhắn, nhìn thế nào cũng thấy nham hiểm.

Mùa xuân này, còn có thể khoái trá vui chơi đùa giỡn sao? QAQ

27. Chương 27: Chương 27.1

Mùa xuân bận rộn thăm người thân, những món ăn bình thường nghĩ đến cũng thèm chảy nước miếng chợt tập trung vào một ngày, khiến Thư Tình vừa ngồi vào bàn đã thấy no rồi.

Đêm hôm đó ở nhà ông bà ngoại ăn bữa cơm đoàn viên, sau khi ăn xong người lớn liền ngồi vào bàn đánh bài, mẹ Thư Tình để cho cô đưa con trai của cậu đi xem phim, cũng tránh cho hai đứa phải ngồi đợi trong phòng buồn chán.

Thư Vĩ nhỏ hơn cô một tuổi rưỡi, vẫn còn đang học lớp mười hai nhưng đã rất cao.

Thư Tình và cậu ấy có quan hệ không tệ, chủ yếu là người nhà họ Thư luôn hướng ngoại, chung sống rất tốt, không thích tính toán.

Trong lễ mừng năm mới, rạp chiếu phim có chiếu một bộ phim nhẹ nhàng về tình cảm gia đình, Thư Tình đứng trước quầy do dự một chút, vẫn từ trong nhiều bộ phim chọn một bộ phù hợp cho hai người xem.

Dù sao đều là người cùng lứa tuổi, lại còn là chị em họ, nếu là chạy đến rạp chiếu phim xem bộ phim tình yêu thân thiết... Thư Tình lặng lẽ nghĩ trong một lúc, cảm thấy thế nào cũng không tốt.

Lúc kiểm vé, Thư Vĩ mới nhớ ra quên chưa mua bóng ngô, để cho cô đi vào trước.

Thư Tình bước vào phòng chiếu phim đen như mực, tìm tới hàng ghế của mình, lúc cô mượn ánh đèn yếu đi về phía trước, đột nhiên bị cái chân của người bên cạnh chưa kịp thu về khiến chân bị vấp, lảo đảo ngã về phía trước.

“Cẩn thận”. Người ngồi phía trước một chút, chợt đứng dậy đỡ cô, mà cô vì phần lớn nửa người đã nghiêng về phía trước nên đụng phải lồng ngực của người kia.

Mũi lại đập vào trên khóa áo của đối phương, đau đến nỗi nước mắt xông lên.

Thư Tình quẫn bách ngẩng đầu, “Xin lỗi, tôi ——”.

Cô nói được một nửa thì dừng lại.

Khoảng cách gần như vậy đủ để cô nhìn rõ người trước mắt.

Mái tóc ngắn gọn gàng, ngũ quan rõ ràng tinh tế, người nọ giống như một cây bích thảo trong ngày xuân, an tĩnh đứng trước mặt cô.

Trong đôi mắt đen nhánh sáng ngời của Trương Diệc Chu cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, “Thư Tình?”.

Còn chưa kịp hỏi cô sao cũng tới xem phim, Thư Vĩ lúc này cầm một hộp bóng ngô lớn đi tới, thấy Thư Tình vẫn đứng đó không động, còn giằng co với một nam sinh, cậu nhanh chóng đi tới phía sau cô hỏi, “Sao thế?”.

Trong giọng nói rõ ràng mang theo vẻ ân cần tình cảm.

Trương Diệc Chu liếc nhìn Thư Vĩ, ánh mắt nhìn vào hộp bóng ngô trên tay cậu, cuối cùng không dấu vết thu tay lại, thông dong ngồi trở lại chỗ ngồi của mình.

Thư Tình chần chờ đứng ở chỗ đó.

Thư Vĩ hỏi cô: “Tại sao không ngồi? Bộ phim sắp bắt đầu rồi”.

Tại sao không ngồi? Thư Tình thở dài nhẹ đến nỗi không thể biết, lặng lẽ ngồi vào bên cạnh Trương Diệc Chu, đây đúng là.... cực kỳ trùng hợp.

Trương Diệc Chu đi xem phim một mình, qua năm mới không đợi ở nhà đoàn viên, mà một người lại tới xem bộ phim tình cảm gia đình thấm thiết.

Thư Tình không lên tiếng, lại cảm thấy có chút buồn cười.

Trên màn ảnh bộ phim nhanh chóng được chiếu, tiếng nhạc nhày mắt tràn ngập cả căn phòng lớn.

Ở trong thời khắc như vậy, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào trên màn hình, Trương Diệc Chu đột nhiên quay đầu nhìn cô, thấp giọng hỏi: “Bạn trai?”

Thư Tình ngẩn ra, quay đầu nhìn cậu ta, lại chỉ nhìn thấy một đôi mắt sâu không thấy đáy.

Cô nhớ tới lần trước gặp mặt cậu ta đứng bên lề đường nói với cô, sau đó lấy tư thái ôn nhu nhún nhường mà cô chưa từng thấy, đeo bao tay cho cô, hơn nữa từng chút từng chút gom tay lại trong lòng bàn tay của mình.

Cậu ta nói: “Không cần sống trong những gì đã qua, ít nhất đồng ý với tớ, đừng hận tớ nữa, có được không?”

Khi đó cô nhìn thấy trong đôi mắt tinh táo từ trước đến nay của cậu có một sự cẩn thận thậm chí là cảm xúc lấy lòng hèn mọn. Cô chợt hiểu ra, thì ra trong đoạn thời gian cô lặng lẽ cảm mến cậu, có lẽ không chỉ một mình cô động lòng.

Nếu cô còn là cô bé ngây thơ lãng mạn luôn theo sau cậu, sau khi biết được điều này, sẽ vui vẻ cảm thấy cả thế giới đều là bong bóng màu hồng —— đó chính là tấm lòng thiếu nữ của cô.

Chỉ tiếc ——

Thư Tình từng chút một rút bàn tay của mình trong tay cậu ra, sau đó thông thả cởi bao tay ra, thậm chí là mỉm cười trả lại cho cậu.

Cô dùng một giọng nói rõ ràng có chút buồn cười nói với cậu ta: “Từ đầu đến cuối tôi chưa từng sống trong quá khứ, cũng không hề hận cậu”.

Trương Diệc Chu đầu tiên là sửng sốt, trên vẻ mặt ngẫu nhiên có một sự vui vẻ nhìn cô, có chút vui mừng.

Nhưng Thư Tình không cho cậu ta quá nhiều thời gian tiêu hóa sự vui mừng, từng câu từng chữ sau đó đánh nát suy nghĩ của cậu.

“Tôi không có nhiều sức lực để sống mãi trong thù hận, nhưng cho tới bây giờ tôi cũng chưa hề mất trí nhớ. Mẹ cậu phá hỏng gia đình tôi, đó là sự thật; ba tôi vì mẹ cậu mà từ bỏ cái gia đình của mình, đó cũng là sự thật. Cậu có thể nói trong hôn nhân mẹ tôi thất bại, nhưng trong khi ba tôi còn là một người đã kết hôn, dùng lòng thương và đồng tình đi trấn an ông, sau đó cùng ông có những tình cảm bất chính, đó cũng là việc mẹ cậu đã làm, tôi tin tưởng xã hội đều hiểu người như thế gọi là gì”.

Nụ cười vui vẻ trên môi Trương Diệc Chu biến mất, đồng thời cậu cứng đờ người, Thư Tình nói lời kết.

“Chuyện cũng đã qua lâu như vậy, tôi cũng đã không còn oán hận mẹ cậu, càng sẽ không oán hận cậu, nhưng tôi không thể vô tư đến mức không thể so đo cái gì, ít nhất mỗi lần thấy bộ dạng ba người hạnh phúc, tôi đều không thể không nhớ tới bộ dạng một người cô đơn của mẹ tôi. Trương Diệc Chu, chúng ta có thể không phải là kẻ địch nhưng nếu cậu cảm thấy chúng ta có thể trở lại những ngày thân thiết gần bó, trừ phi đây là bộ phim”.

“Nhưng mà đáng tiếc, ở đây không có Quỳnh Dao, không viết được kịch bản như cậu muốn”.

Cô nói một câu cuối cùng, sau đó xoay người đi.

Mà vào giờ khắc này, trong rạp chiếu phim đen kịt, chỉ có ánh sáng từ màn chiếu chói mắt.

Cô mỉm cười với cậu ta, vừa không thừa nhận, vừa không phủ nhận.

“Việc này hình như không có liên quan đến cậu?”

Trong mắt Trương Diệc Chu thoáng qua tâm tình phức tạp, Thư Tình cũng không để ý đến cậu ta nữa mà chuyên tâm xem phim, thỉnh thoảng vì một chút cảnh tượng đáng cười mà cùng mọi người cười ra tiếng sau đó nhỏ giọng thảo luận với Thư Vĩ.

Tiếng cười của cô trước sau như một không căng thẳng, cởi mở, không cố ý có khí chất thực nữ.

Trương Diệc Chu nhớ tới rất nhiều cảnh tượng trước kia. Ví như cô nằm trên giường cậu nói buồn cười mà cậu đang cẩn thận tỉ mỉ ngồi trên bàn học làm bài, kết quả cô cười ha ha, rồi ôm bụng kêu đau; ví như khi

đi học cô ngồi dưới bàn xem trộm tiểu thuyết, kết quả không nhìn được cười mà cười một trân sang sảng, vì vậy bị thầy giáo số học mời ra ngoài đứng ở hành lang một tiết, mà buồn cười hơn chính là, ngay cả trên đường đi ra ngoài phòng học, cô vẫn cười không ngừng.

28. Chương 28

Trước khi vào học, Thư Tình và mẹ lại xảy ra mấy lần xung đột nhỏ.

Không sai, không phải là một hai lần, mà là mấy lần.

Ví như còn bảy ngày nữa là hết kỳ nghỉ, mẹ cô bắt đầu không ngừng thúc giục cô đang xem phim đi thu thập hành lý, mà Thư Tình vẫn hết sức bình tĩnh ngồi xem phim, không quay đầu lại nói một câu: “Còn sớm”.

“Cái gì gọi là còn sớm? Con định nước đến chân mới nhảy à? Đến lúc đó vớt bừa bãi, không mang thì lại quên cầm đi. Từ hôm nay trở đi bắt đầu dọn dẹp, nhớ loại nào cần loại nào không, đảm bảo mục đích!”.

Sau đó chính là những tia lửa văng tứ tung giữa bà mẹ quyết giữ ý của mình và con gái đang xem phim không muốn dừng.

Lại ví như ngày nào đó di động Thư Tình hết pin, vì vậy không nghe thấy tiếng đồng hồ báo thức, đương nhiên là ngủ quên.

Hơn mười giờ, mẹ cô gọi điện từ ngân hàng về, nhắc nhở cô nhớ nấu cháo sớm, kết quả người nghe điện thoại khoan thai tới chậm, trong giọng nói còn có sự mông lung vừa ngủ dậy, vì vậy một trận đấu khẩu lại bắt đầu.

Đại khái có lẽ tất cả mẹ con trên thế giới đều như vậy, thân thiết yêu thương và đấu khẩu để cùng nhau đi tới, cùng may tất cả cãi vã cũng không phải là chuyện gì lớn, ai cũng hiểu chân tướng chỉ có một, đó là tình yêu.

Cuối cùng, mẹ nhìn con gái ngồi trên xe bus trở lại trường thì không nhìn được đỡ mắt.

Bà đuổi theo xe, dặn dò Thư Tình liên miên: “Sau khi đến trường phải gọi điện ẹ, quần áo phải sắp xếp thật tốt, cái nào treo thì treo lên tránh để nhăn nhúm, hộp đồ ăn cay (*) nhớ để mở nắp để tránh biến vị, đến trường nhớ ném khăn trải giường vào máy giặt, sau đó sạch sẽ thì trải lên...”.

(* Nguyên tác: Ma lạt thổ đình: là một món ăn truyền thống nổi tiếng của Tứ Xuyên, thuộc nhóm món ăn cay Tứ Xuyên)

Nói nửa ngày bà lại trở lại ban đầu, “Còn có, nhớ nhìn kỹ túi của mình, trên xe loại người gì cũng có, phải chú ý đề cao cảnh giác”.

Thư Tình dừng một chút, cô cảm nhận được rõ ràng không khí xung quanh mình an tĩnh không ít, đặc biệt là ông chú ngồi bên cạnh cô, mặt đen lại.

Cô không nhìn được ho lên một tiếng, sau đó gật đầu liên tục bày tỏ mình đã nhớ rõ.

.... Ngay trước nhiều người như vậy, nói những lời này thật sự được sao =_=?

*

Bắt đầu mỗi học kỳ đều phải theo lệ xuống phòng làm việc của trợ lý sinh viên để ký tên, đi qua phòng làm việc của hệ tiếng Pháp thì Thư Tình hơi dừng bước chân lại, đưa mắt liếc nhanh vào đó.

Thật đáng tiếc, Cố Chi không ở bên trong.

Trước khi vào thang máy còn cẩn thận dập tắt ngọn lửa, chủ nhân của trái tim đành phải thất vọng đi ký tên.

Buổi trưa Tần Khả Vi mới đến trường, không tránh được tán gẫu với Thư Tình những chuyện trong ngày nghỉ, cho đến buổi trưa hai người tụ họp với Dư Trì Sâm, ba người cùng đến phòng ăn ăn “Bữa cơm đoàn viên”.

Bởi vì lúc đi đã khá muộn, trong phòng ăn đầy ắp người, ba người đang rầu vì không tìm được nơi ngồi, chợt khước mắt Dư Trì Sâm nhìn thấy bên kia có cái bàn trống, vì vậy lôi hai người kia chạy nhanh tới đó.

Cái bàn là tám người ngồi, Dư Trì Sâm ngồi một bên, Thư Tình và Tần Khả Vi ngồi một bên, ba người đều ngồi cách đầu hành lang gần đó, vì vậy chuyện bất hạnh phát sinh vào lúc này ——

Thì ra cả một phòng đầy người nhưng lại trống một cái bàn, không phải vì không ai muốn ngồi chỗ này, mà bởi vì..... cái chân bàn này bị hỏng.

Vì vậy, vốn là cảnh tượng phòng ăn ấm áp hài hòa chợt vang lên một tiếng rất lớn, tất cả mọi người nhìn về phía nguồn gốc âm thanh.

Chỉ thấy ở khu đó, không biết từ khi nào có ba người ngồi vào cái bàn, sừng sốt cầm bàn lật ngược lên. Xem ra cái bàn vốn đang đứng ở đó mà giờ phút này nghiêng 90 độ đứng một chỗ, mà ba người khởi xương nghẹn họng trân trối ngồi dưới đất.

Trong phòng ăn nháy mắt bị cách âm, mà sau phút trầm mặc ngắn ngủi, lập tức bột phát ra một trận cười kinh thiên động địa.

.....

Kết quả chính là, ba người không ăn cả cơm, xám mặt bỏ chạy.

Bắt đầu tự trường, tin tức ba học sinh giỏi năm thứ hai của khoa ngoại ngữ vì ghét bỏ chất lượng thức ăn trong căn tin trường học nên lật ngược bàn, nhanh chóng được lan truyền ngay buổi trưa hôm đó ở khắp các góc trong trường.

Nghe nói ngày hôm sau, câu lạc bộ báo của trường còn cho ký giả đến phòng ăn phỏng vấn những nhân chứng tận mắt nhìn thấy, lãnh đạo nhà trường cũng coi trọng hơn, tự đến phòng ăn thị sát một lần.

Vào chủ nhật, thức ăn trong căn tin trường học được nâng cấp lên trong nháy mắt, thêm lượng không thêm giá, lượng thịt cũng tăng lên, ngay cả bát mì thịt bò cũng có nhiều mì hơn.

Đúng là một tin tức đáng mừng.

Thứ hai, mở đại hội hàng năm, khi trợ lý sinh viên nói đến sự kiện này.

Trong nháy mắt, ánh mắt từ bốn phương tám hướng đồng loạt nhìn về phía ba người, bộ mặt Tần Khả Vi cười cứng nhắc, Dư Trì Sâm thì bưng kín mặt, Thư Tình hết sức bình tĩnh giật giật khước môi, “Hay là, chúng ta dọn chỗ đi!”.

Đối với việc có người thêm dầu thêm mỡ vào chuyện của bọn họ, mang đến phúc lợi cực lớn cho toàn thể học sinh, ba người quyết định giữ trầm mặc.

Không sai, vì mọi người trong trường mà hy sinh cái tôi, thành anh hùng của cả tập thể, dù sao vẫn tốt hơn nhiều chuyện “không nhìn cái bàn đã hỏng” và đặt mông ngồi xuống bàn ăn.

Bởi vì đối với loại người này, mọi người sẽ tặng cho danh hiệu hai chữ: Đậu bức

(* Đậu bức: , là một từ được sử dụng trên internet, (Đậu) là trêu chọc, là động từ có thể lý giải là vì tạo không khí vui vẻ mà làm một hành động, (bức) ý tứ là một người không bình thường. Nghĩa của từ này là: Một người vừa thú vị lại vừa ngu, có chứa ý mỉa mai chửi người. Nguồn: Baike)

*

Trước khi chính thức vào học, Thư Tình còn một chuyện quan trọng hơn cần làm, đó chính là tham gia cuộc thi lại.

Vừa nghĩ đến có thể thấy Cố Chi —— trong lòng cô lại đập loạn.

Còn nhớ đến phải đối mặt với bài thi thần bí khó lường, liều chết đọ sức —— lúc này, huyết thái dương của cô cũng bắt đầu nháy loạn (đau đầu).

Trước khi đến phòng thi gặp Cố Chi, Thư Tình tốn nửa giờ rồi rằm, không biết nên mặt cái gì.

Tần Khả Vi sờ sờ cánh tay của cô, lại bấm bắp đùi cô, rất không khách khí nói: “Được rồi, mặc cái gì cũng là một dạng béo tốt cứng cáp, tùy tiện là được rồi”.

Béo tốt cứng cáp

29. Chương 29

Cố Chi dừng xe ở cửa khu nhà thì thấy Lý Tuyên Nhiên đã mặc quần áo kín đáo, nghiêm túc đứng chờ ở đó, trên mặt mang theo vẻ “Lão tử sắp moi được một tin kinh thiên động địa”, khi cặp mắt nhìn thấy chiếc Volvo gần như phát ra ánh sáng.

Sau khi dừng xe, hai người rất ăn ý đi về phía quán rượu ở phố sau.

Đã nhiều năm như vậy, mỗi khi gặp phải chuyện gì cần thao thao bất tuyệt, hai người đều uống chút rượu, tán gẫu suốt đêm, dưới tác dụng của cồn, tất cả đều có vẻ đơn giản, bởi vì nhiều khi con người cần làm ra lựa chọn gì đó cần một chút dứt khoát, một chút kích thích.

Một tiếng chạm cốc thanh thúy vang lên, hai người uống xong ly rượu của mình.

Lý Tuyên Nhiên dựa vào ghế salon trên quầy rượu, nhìn vẻ mặt của Cố Chi được ánh đèn chiếu vào, chế nhạo nói: “26 năm vẫn không có động tĩnh tình cảm, đối mặt với đủ mỹ nữ vẫn không có cử động gì, tớ còn tưởng rằng cậu sẽ tiếp tục độc thân, sao tự nhiên lại muốn động vậy?”.

Cố Chi cười nhạt, “Bởi vì đúng người thì luôn khoan thai tới chậm, không chờ đợi thì không nói lên sự đáng quý của cô ấy”.

“Xì, đừng có lý luận, nói đi, là ai đã đánh cắp trái tim bác sĩ Cố của chúng ta?”.

Cố Chi không phải là người giỏi thổ lộ tiếng lòng, cũng may bản lĩnh bối móc của Lý Tuyên Nhiên còn lợi hại hơn cả đào mộ. Hai chai bia xuống bụng, rốt cuộc Cố Chi cũng mở miệng nói liên tục.

Anh chỉ nói ngắn gọn về mấy chuyện của Thư Tình, thí dụ như lần đầu tiên gặp trên hành lang phát sinh hiểu lầm lẫn đó, thí dụ như cảnh tượng cô ôm chú rùa nhỏ bị ôm lo lắng cả đêm đi tìm bác sĩ, thí dụ như đôi mắt hồng hồng của cô khi anh giúp cô khoét hủ giáp, thí dụ như khi cô ở trên sân khấu không sợ hãi cố gắng với bài “Yêu không giới hạn”.

Ngay cả chính anh không nhận ra được, khi nói đến những chuyện này thì giọng nói của anh không tự chủ mềm mại hơn vài phần.

Lý Tuyên Nhiên chưa bao giờ thấy bộ dáng bạn tốt ôn nhu đến như vậy.

“Có lúc tớ cảm thấy cô ấy là một đứa nhỏ cô đơn dửng dưng, chưa từng đối mặt với xã hội không có ánh mặt trời này, cho nên không thấy sợ hãi, vì vậy cũng không nhịn được mà muốn nhìn cô ấy, không để cho cô ấy tiếp xúc quá sớm với những thứ có thể làm tổn thương tới phần dửng dưng kia đó. Dần dần, tớ phát hiện không phải mình đang bảo vệ cô ấy mà đang hãm mộ cô ấy, bởi vì đối với tớ mà nói, phần dửng dưng kia đã sớm bị mài hết”.

“Theo những gì tớ từng thấy, cô ấy là một vầng mặt trời nhỏ chiếu sáng lấp lánh, mà đến khi tớ quay đầu thì lại có thể thấy được cô ấy không hề giống thế, không sợ miệng lưỡi bén nhọn, không sợ tình tình trẻ con, lại có thể mang lại niềm vui ột số người”.

“Hôm nay lúc tạm biệt, tớ chợt phát hiện mình không muốn để cho cô ấy đi, rõ ràng hai người đang ở trường học, lại buồn cười muốn không để ý đến thân phận mà đến gần với cô ấy”. Cố Chi cười thấp, tư thái thông dong uống cạn ly rượu, lười biếng dựa trên ghế salon, trong đôi mắt sáng lên sự ôn nhu, “Này, có thuốc nào có thể chữa được bệnh của tớ không?”.

“Xem ra là cậu tìm đúng người rồi”. Lý Tuyên Nhiên nhếch miệng cười một tiếng, “Thân là bác sĩ thú y, sở trường của tớ là trị những người cầm thú như cậu”.

Nhưng mà sau câu nói đùa, vẻ mặt Lý Tuyên Nhiên chợt trở nên tỉnh táo mà nghiêm túc, làm như không hề để ý ngẩng đầu lên nhìn Cố Chi.

“Theo như lời cậu nói, cô ấy cũng có tình cảm tốt với cậu, mà cô bé ấy đã trải qua biến cố gia đình, lúc nhỏ đã mất cha, một mình sống với mẹ, phải không?”.

Cố Chi gật đầu.

“Vậy cậu có nghĩ đến việc có thể là do cô ấy thiếu cha từ nhỏ và thiếu sự quan tâm của người lớn, mà cậu vì yêu thích cô ấy cho nên quan tâm quá mức, khiến cô ấy sinh ra sự lệ thuộc với cậu?”.

“Cậu muốn nói cái gì?”. Cố Chi khẽ nhú mày, ngẩng đầu nhìn anh.

Lý Tuyên Nhiên ngồi thẳng người, nâng cốc ở trên bàn lên, yên lặng nhìn Cố Chi, “Cố Chi, tin tưởng với cái đầu của cậu, sẽ không thể không hiểu được việc, với một cô gái còn trẻ mà nói, chuyện sùng kính hoặc ngưỡng mộ thầy giáo của mình là chuyện dễ dàng như thế nào, hướng chi điều kiện của cậu rất tốt, đáng đáp cũng không tệ. Mà cô ấy lại vừa khéo ở cái tuổi này, thiếu hụt tình yêu thương của cha, cậu thương thức cô ấy, cho cô ấy sự yêu mến và quan tâm vượt qua phạm sự một người thầy, cô ấy sinh ra hảo cảm với cậu chẳng lẽ là chuyện khó khăn sao?”.

“Những nam sinh cùng lứa với cô ấy trưởng thành muộn, cô ấy lại học ngoại ngữ, phái nam bên cạnh cũng ít, mà những nam sinh bên cạnh cô ấy lại không thể nào có được sự chững chạc thành thực như cậu. Có thể nói cậu ý vào ưu thế của mình hấp dẫn cô ấy, cái này là một loại sùng bái, không phải là tình yêu. Cho nên trong mắt tớ, cậu vừa mới bắt đầu yêu đã dẫn sâu như vậy, sợ rằng chính cậu nên suy nghĩ kỹ”.

Buổi nói chuyện lại sắc bén như vậy, không hề có sự đùa giỡn giữa bạn bè, lại có lực ảnh hưởng rất lớn với Cố Chi.

Anh trầm mặc trong chốc lát, hỏi ngược lại Lý Tuyên Nhiên, “Cậu không tin tớ?”.

Lý Tuyên Nhiên bật cười, “Tớ có lòng tin, nhưng với tư cách là bạn tốt của cậu, có chuyện nhất định tớ phải nhắc cậu. Cậu hình dung Thư Tình là một cô bé hoạt bát dũng cảm, mà cậu lại là người chững chạc đến nỗi cuộc sống trầm xuống, là người không thay đổi, cho dù là thời gian làm việc hay nghỉ ngơi đều có quy luật, chi tiết đến chuyện nhỏ như uống sữa chua đều là một năm ba trăm sáu mươi ngày, ngày nào cũng như một. Chúng ta đều học y, không thể nào không hiểu từ sinh lý và tâm lý mà nói, hai người bất đồng sẽ sinh ra lực hút trong thời gian ngắn, cậu hâm mộ dũng khí và sức sống của cô ấy, còn cô ấy lại say mê tinh táo và thành thực của cậu. Rồi cuộc lực hút này sẽ kéo dài bao lâu, cô ấy có thể sẽ chán sự đơn điệu trầm muộn của cậu, chúng ta đều không biết”.

Cố Chi không nói gì thêm, uống thêm mấy ly rượu với Lý Tuyên Nhiên, sau đó trầm mặc trở về nhà.

Khi anh mở cửa ra, Lý Tuyên Nhiên đứng trong hành lang nhìn bóng lưng lạnh lùng của anh, chợt nói một câu: “Cố Chi, nếu thật sự là tình cảm, không quan tâm khảo nghiệm của thời gian. Cậu luôn luôn không phải người kích động, trong chuyện tình cảm cũng không cần xúc động. Cậu là bạn tốt của tớ, đương nhiên tớ không hi vọng cậu vì chuyện này phá hủy tương lai của mình, cũng làm trẻ nãi tương lai của người khác”.

Ý của cậu ấy, Cố Chi hiểu rất rõ.

Mặc dù hôm nay mọi người đều được tự do yêu đương, nhưng rồi cuộc có tự do hay không chỉ mình người trong cuộc biết rõ.

Giống như chuyện, tất cả mọi người đều hô hào không kỳ thị đồng tính luyến ái, nhưng vẫn như trước, không hề để cho bọn họ ánh mắt tốt.

Tình yêu thầy trò đặt trong tiểu thuyết và phim ảnh, có thể là một chủ đề tốt đẹp, nhưng nếu thật sự phát sinh bên cạnh bạn, bạn sẽ nghĩ như thế nào?

Thân là bạn tốt của anh, có lẽ Lý Tuyên Nhiên sẽ hiểu cảm thụ của anh, nhưng đối lại là một người khác, chỉ sợ thế giới của anh và Thư Tình sẽ thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Tay cầm chìa khóa của Cố Chi hơi dừng lại, giọng nói vững vàng nói, “Từ lúc nào tớ để ý đến cách nhìn của người ta rồi hả?”.

“Cậu không thèm để ý, nhưng cô cũng không để ý sao?”. Lý Tuyên Nhiên hỏi ngược lại.

Lần này vẻ mặt Cố Chi chìm xuống.

Đúng vậy, anh không thèm để ý, chẳng lẽ Thư Tình cũng giống anh không để ý chút nào?

Nếu không để ý thì sao cô lại thấp thỏm bất an hỏi anh: “Hay là thầy giải thích trên lớp tiếng Pháp giúp em?”.

Nếu không để ý thì sao cô lại nằm úp sấp xuống khi xe anh chạy trong sân trường để không cho người khác nhìn thấy?

Trong lòng anh biết rõ, Thư Tình không chỉ để ý đến ánh mắt người khác, mà là rất để ý, cực kỳ để ý.

Trước khi đi, Lý Tuyên Nhiên vỗ vai anh, “Hãy tự ình một chút thời gian, xem xét thật tốt xem rốt cuộc đây có phải là tình cảm cậu muốn không, có phải cô ấy cũng có tình cảm như vậy không. Cậu rõ hơn tở việc trong thời gian ngắn có quyết định sai lầm sẽ dẫn đến hậu quả gì, nếu không hôm nay cậu cũng sẽ không bỏ dao phẫu thuật, tự hạ mình thành người chạy qua chạy lại ——”.

“Dừng lại tại đây”. “Cạch” một tiếng, cửa được mở ra, kèm theo giọng nói của Cố Chi cắt đứt lời nói của Lý Tuyên Nhiên.

Nhận ra ánh mắt Cố Chi đã sâu không thấy đáy, mang theo tư thái phòng bị, Lý Tuyên Nhiên chột ngậm miệng lại, tự biết mình đã lỡ lời.

Anh cười cười, thành khẩn nói: “Dừng suy nghĩ quá nhiều, có chuyện gì thì đều có thể tìm tở”.

Cố Chi gật đầu, chần chờ chốc lát, vẫn nói câu: “Cảm ơn”.

“Anh em tốt còn nói cái gì mà cảm ơn với không cảm ơn?”. Lý Tuyên Nhiên lẩm bẩm lên lầu.

Ở trong mắt nhiều người, Cố Chi là một người tỉnh táo và mạnh mẽ, từ lúc học y đến nay luôn là sự kiêu ngạo trên miệng các giáo sư. Lúc phân tích bệnh án thì anh có thể chỉ ra điểm máu chốt, lúc làm thí nghiệm thì thủ pháp chính xác không lầm, từ trước đến nay anh luôn can đảm cẩn trọng; ngay cả khi thực tập lần đầu tiên vào trong phòng phẫu thuật làm phụ tá bác sĩ thì anh vẫn có những biểu hiện cực kỳ xuất sắc, khiến cho bác sĩ trưởng khen không dứt miệng.

Mà sau khi anh làm giáo viên, thái độ thông dong khi gặp chuyện cũng không thay đổi, cho dù là những thầy giáo khác vẫn luôn khách khí với anh, cảm giác anh ôn hòa nhưng lại có những khoảng cách.

Nhưng đối với Lý Tuyên Nhiên từ xưa vẫn luôn ở bên cạnh anh mà nói, Cố Chi lại càng giống như đứa trẻ, bởi vì có nhiều kinh nghiệm nên mất đi dũng khí và sức sống, càng giống như một đứa trẻ dựng một vỏ ngoài lạnh lùng phòng bị với tất cả mọi thứ.

Buổi tối, khi Cố Chi uống xong sữa chua định đi ngủ, anh nhìn hộp sữa chua, không nhận được lác đầu cười khổ.

Đúng vậy, cuộc đời anh đã không thay đổi nhiều năm, ngay cả một chi tiết nhỏ như vậy cũng mười năm như một ngày, chưa từng thay đổi.

Như vậy thì một cô bé có sức sống bùng bùng, có thể chịu được một người không thú vị như anh bao lâu?

Nhưng khi anh nằm trong căn phòng tối đen, tâm thần không yên, điện thoại di động chột sáng lên.

Như có một loại dự cảm, anh chần chờ cầm di động trên tủ ở đầu giường, mở ra xem.

“I wish you were my Mr. Tietjens”.

Em hi vọng thầy sẽ là Mr. Tietjens của em.

Chỉ ngần ngừ mấy chữ, đã dùng hết dũng khí và mong đợi của Thư Tình.

Anh gần như có thể nhìn xuyên qua màn hình di động đang sáng lên nhìn thấy cô bé đang hốt hoảng bất an lại tha thiết mong đợi.

Ngón tay run run mang theo phần mờ mịt luống cuống mà anh đã lâu chưa gặp lại.

30. Chương 30

Đêm yên tĩnh, hai đầu điện thoại di động, hai người nín thở nhìn màn hình chói mắt.

Trong nháy mắt đó, Cố Chi như tìm được sự xúc động khi còn trẻ, đầu ngón tay dường như không nghe lời đề lên một chút những suy nghĩ trong đầu từ trước đến nay, ví như anh yêu thích cô, ví như anh dường như có thể coi là tâm tình động lòng.

Nhưng trong thân thể còn một lực lượng mạnh mẽ hơn khắc chế nỗi xúc động của anh, giọng nói tỉnh táo đó lý trí hỏi anh: Anh đã quên những gì Lý Tuyên Nhiên nói sao?

Cô còn trẻ, còn chưa được hiểu rõ động tâm chân chính và tình yêu say đắm, rồi cô chỉ lệ thuộc vào sự quan tâm và bảo vệ của anh.

Cô còn ngây thơ, còn sống trong hoàn cảnh cần người khác công nhận, người bên cạnh thấy thế nào, cô ấy nghĩ thế nào, anh vô cùng để ý.

Lý Tuyên Nhiên đã nói với anh, “Cậu còn rõ hơn tó, trong thời gian ngắn quyết định sai lầm sẽ có hậu quả gì?”.

Anh đương nhiên biết, hậu quả chính là anh đã vĩnh viễn rời đi bàn mổ mà anh đã không ngừng nỗ lực, không bao giờ... cầm dao giải phẫu lên lần nữa.

Trong một đêm, một dao đã chặt đứt mối liên hệ giữa thực tế và ước mơ, nói không đau là giả.

Một người xưa nay vẫn tỉnh táo trầm ổn nhưng bởi vì một tin nhắn của Thư Tình mà thất thần hồi lâu, lòng mình cũng hơi rung động.

Cuối cùng anh nhấn một cái tin nhắn như vậy.

“Yes, I am. And I always be your Mr. Tietjens, a good teacher in spirit and a good friend in life”.

Đúng vậy, bất kể là bây giờ hay tương lai, tôi vẫn sẽ là Mr. Tietjens, thầy giáo trên tinh thần và là bạn bè trong cuộc sống.

Hơi thở Thư Tình khi nhìn thấy tin nhắn thì dừng lại trong nháy mắt.

Trái tim treo giữa không trung chao đảo thật lâu, bởi hồi khi anh đọc tin nhắn, rốt cuộc vẫn phải nặng nề rơi xuống.

Anh nói anh vẫn sẽ là thầy của cô, là bạn bè của cô, lại không phải là hai từ mà cô muốn.

Màn hình điện thoại di động sau khi sáng được mười mấy giây, chợt tối đi. Tay của cô buông thông để mặc cho điện thoại di động rơi vào ngực, lớp vỏ kim loại lạnh như băng dính vào da, mang đến một trận lạnh lẽo.

Cô nhớ tới đêm khuya đó, Cố Chi không ngại xa ngàn dặm vượt qua khoảng cách hai thành phố, trong lúc cô thấy bất lực nhất, anh tìm được cô, cô không tưởng tượng được một người cao cao tại thượng sao lại đối tốt với cô như vậy, tốt đến nỗi cô không thể dời tầm mắt, chỉ cần được ở nhiều bên cạnh anh thêm một giây, cô cũng cảm thấy trái tim mình sáng lên.

Dư Trì Sâm nói: “Có người thoát nhìn cao cao tại thượng, nhưng đợi đến khi cậu tiếp xúc lại có cảm giác thật ra người đó cách cậu rất gần rất gần. Người đó đối tốt với cậu, trong lòng cậu cảm kích, người đó ưu tú như vậy, cậu sinh lòng kính ý, thật ra điều này cũng rất bình thường. Nhưng cậu cũng phải biết, người đó không chỉ tốt với mình cậu mà đối tốt với tất cả mọi người, thậm chí tốt với cả người xa lạ”.

Nhưng hết lần này tới lần khác cô lại không tin điều này, cô lại cầm quyển sách tiếng Pháp và bộ phim Anh tự hỏi mình, người nào mà vì lòng tốt lại làm nhiều thế này?

*

Trên thế giới, chuyện thống khổ nhất không phải sinh ly tử biệt, mà là ngày hôm qua tỏ tình bị cự tuyệt, hôm nay lại vội vã đối mặt, còn phải nhìn không chớp mắt, tiếp nhận sự lãng trì trong lòng.

Thư Tình giãy giụa suốt một ngày, cuối cùng trong bữa cơm tối uể oải nhờ Tần Khả Vi chuyển lời với Cố Chi là cô ngã bệnh, tiết tiếng Pháp buổi tối không đi được.

“Ngã bệnh?”. Tần Khả Vi kinh ngạc quan sát cô, “Tại sao tối lại không nhìn ra?”.

Dư Trì Sâm lập tức lên tiếng: “Bệnh thần kinh thì không có cách nào nhìn bằng mắt thường”.

Thư Tình cúi đầu tìm trong bàn anh một lúc lâu, tìm một miếng mỡ heo đưa cho cậu ta, “Đây là tâm ý của tớ”.

Nếu như nó chỉ mập thôi không nói, Dư Trì Sâm vẫn có thể miễn cưỡng chấp nhận, vấn đề là nó còn có một cọng lông còn chưa rút ra.

Tóm lại, từ khi lớp tiếng Pháp mở ra tới nay, lần đầu tiên Thư Tình vắng mặt.

Cố Chi đứng trên bục giảng nhìn chỗ trống vô cùng nổi bật ở hàng đầu tiên, trong lòng trầm xuống.

Khi giảng bài hơn mười phút, anh nhân lúc mọi người vùi đầu ghi chép bài, cúi đầu liếc nhìn đồng hồ đeo tay, rõ ràng là cô sẽ không tới.

Sau khi tan lớp, Tần Khả Vi đang thu dọn đồ đạc, thấy Cố Chi ở ngoài, vội vàng cầm túi sách đuổi theo, “Thầy Cố, chờ một chút”.

Cố Chi xoay người lại, nghe cô cười nói: “Thư Tình ngã bệnh, nhờ em xin thầy cho bạn ấy nghỉ”.

“... Ngã bệnh?”. Ngữ khí của anh nhàn nhạt, khe nhú mày, bộ dạng không tin tưởng lời nói này lắm.

Tổng Dư đang đi ra ngoài chợt xoay người lại, kinh ngạc hỏi Tần Khả Vi: “Thư Tình bị bệnh?”.

Tần Khả Vi liếc nhìn Cố Chi một cái, hết sức nghiêm túc gật đầu: “Vừa cảm mạo, vừa nóng rần lên, suýt nữa thì nằm trên giường không dậy được”.

Cố Chi về phòng làm việc trước cầm một ít tài liệu, sau đó mới ra ngoài bãi đỗ xe, lúc đi trên đường dành riêng cho người đi bộ thì không ngờ thấy Tổng Dư đang đi ở ven đường mặc cho gió lớn.

Cậu ta thổi khí vào hai bàn tay đông cứng, sau đó đi vào tiệm thuốc, vừa nói chuyện với nhân viên cửa hàng, vừa cúi đầu nhìn thuốc trong tủ kính.

Cố Chi trầm mặc lái xe trên đường, trong chốc lát mở nhạc lên, đĩa nhạc tiếp tục vang lên những bài hát lần trước chưa nghe hết. Bên trong xe chợt vang lên giọng hát của Keren Ann, là bài “Jardin d’ hiver” mà Thư Tình đã nghe khi lần đầu ngồi trên xe anh.

Sắc mặt anh cứng đờ, anh tắt nhạc đi, đeo tai nghe lên.

Điện thoại di động vang lên, Thư Tình đang làm bài tập tiếng Pháp ngăn người, tay chân luống cuống cầm điện thoại lên nhìn, vừa thấy ba chữ Thầy Cố thì bị dọa sợ.

Trong lòng hoảng hốt, cô ấn nút tắt.

Không có mặt mũi gặp người, biện pháp tốt nhất chính là giả chết!

Chỉ tiếc sau khi Tần Khả Vi trở về, cực kỳ nghiêm túc lôi cô đi lượn quanh sân thể dục.

Thư Tình lắc đầu, “Bên ngoài lạnh lắm, tớ không muốn đi ra ngoài, ở trong phòng ngủ xem phim không được sao?”.

“À, vậy tớ sẽ gọi điện cho thầy Cố nói là cậu không bị ốm, còn có tinh thần xem phim”.

“Không đi sao?”. Tần Khả Vi bắt đầu mò điện thoại di động, “Số điện thoại của thầy Cố là bao nhiêu? Để tớ tìm một chút ——”.

Thư Tình nhanh chóng đè lại tay của cô, “Trước khi ngủ tại sao không vận động một chút? Đi, lượn quanh sân thể dục!”.

Kết quả, cuối cùng vẫn bị Tần Khả Vi biết hết, hai người chung sống sớm chiều đã lâu, chỉ một ánh mắt một động tác là có thể bị đối phương nhận ra tâm tình biến hóa dù là nhỏ bé nhất. Tần Khả Vi biết Thư Tình có gì đó không đúng, lại không ngờ nguyên nhân như thế.

“VẬY CẬU ĐỊNH THỂ NÀO? TIẾP TỤC CÚP CUA SAO, HỌC KỲ NÀY KHÔNG ĐI HỌC TIẾNG PHÁP HẢ?”

“Làm sao có thể? Học phí nộp nhiều như vậy, không đi lãng phí...”

“....”. Tần Khả Vi nhin, “Biết rõ thầy là thầy giáo, cậu là học sinh, một khi bị cự tuyệt thì càng tăng thêm lúng túng, cậu vậy mà cũng có lá gan tỏ tình, có lúc tớ thật sự nghi ngờ lúc tự trường có kiểm tra sức khỏe hay không, hay lúc rút máu cũng rút luôn cả đầu óc đi rồi?”

Một vòng lại một vòng lượn quanh sân thể dục, một lần lại một lần nghe Tần Khả Vi càu nhàu.

Tần Khả Vi nói, “Được rồi, đừng có làm mất mặt xấu hổ, tớ đã sớm nói thầy Cố đối tốt với cậu như vậy là không bình thường, cậu lại nghĩ rằng thầy là người hấp dẫn sự ái mộ của nữ sinh là thầy giáo tốt. Người sống cả đời, ai mà không yêu phải mấy tên khôn kiếp như vậy?”

Mặt Thư Tình bị đông cứng, hốc mắt và đáy lòng cũng nóng lên.

Cô cúi đầu nhìn đường chạy dưới chân, nói thật nhỏ: “Không phải vậy, là do tớ còn chưa đủ tốt, còn chưa đạt tới trình độ có thể chạy song song với thầy ấy”.

Tần Khả Vi trầm mặc.

“Nếu như tớ đủ cố gắng, đủ ưu tú, cho đến lúc đó lại lần nữa nói ra lòng tớ với thầy ấy, có lẽ sẽ khác”.

“Cho nên... cậu còn chưa từ bỏ ý định sao?”

“Tớ là cái loại người không nghị lực đó sao?”. Thư Tình hít sâu một hơi, xoay đầu lại cười với Tần Khả Vi, “Dù sao thất tình ấy à, điều chỉnh là cần thiết, buổi hôm sau tớ nhất định sẽ đi học!”

*

Thư Tình nói được làm được, tiếng Pháp buổi tối ngày thứ tư cô vẫn đến học, vậy mà, nhưng mà, chỉ là....

Biểu hiện hơi kỳ lạ.

Từ lúc Cố Chi đi vào phòng học, cô bắt đầu chuyên chú đọc sách, khi Cố Chi nói nội dung trên sách học, cô lại nhìn bài tập không chớp mắt, khi phải xem PPT (trình chiếu Powerpoint) thì cô nhanh chóng ngắt đầu nhìn, ánh mắt nhìn thẳng vào màn hình lớn, cực kỳ chăm chú.

Thỉnh thoảng Cố Chi nhìn về phía cô, cô làm như không thấy. Bất kỳ người nào hoặc vật nào trong phòng học đều ở trong phạm vi tầm mắt của cô, ngoại trừ Cố Chi.

Buổi học cứ như vậy qua đi, cô biểu hiện rất tốt, anh không có lời nào để nói.

Tiếng chuông vừa vang lên, Tống Dư từ hàng sau nhanh chóng đi tới trước bàn Thư Tình, nghe răng cười một tiếng, “Khỏi rồi?”

Thư Tình vội vàng nói: “Tốt lắm, tốt lắm, tớ còn chưa cảm ơn cậu hôm đó đưa thuốc, hiệu quả rất tốt, tớ lập tức vui vẻ lại rồi”.

Cô nói láo mặt không đổi sắc tim không nhảy, cô không hề uống, nói gì đến hiệu quả trị liệu tốt?

Ngày đó cô xin nghỉ ốm, buổi tối có một bạn nữ ở phòng bên chơi khá tốt với Tống Dư, ôm một túi thuốc cảm mạo và thuốc hạ sốt tới phòng ngủ, nói là Tống Dư đưa.

Thư Tình giật mình, nhắn tin cho Tống Dư, Tống Dư nhanh chóng đáp lại, nói là trước kia lắm mồm, nói chuyện Cố Chi đưa cô về trường, lần này coi như cậu ấy xin lỗi

Thuốc kia cô vẫn còn đang bày trên bàn, cả một túi thuốc, trị cảm mạo và hạ sốt đều có.

Tống Dư nói, “Hết là được, sau này chú ý nhiều một chút, trời lạnh rất dễ ốm”.

Thư Tình liên tục nói cảm ơn, Tống Dư nhìn bộ dạng của cô thì ngượng ngùng, nói thuốc kia không phải cố ý đi mua, trước đó vài ngày cậu cũng bị bệnh, mua một đồng thuốc về dùng, lần này vừa đúng đưa cho cô.

Cố Chi cất sách trên bục giảng, chậm chậm không rời đi, nghe hết lời của hai người đứng hàng thứ nhất nói.

Trên mặt anh không có biểu tình gì, nhưng ánh mắt lại từ từ trầm xuống.

Tối hôm đó chính mắt anh nhìn thấy Tống Dư đi mua thuốc, những thuốc kia có phải đã dùng hay không, trong lòng anh biết rõ.

Thư Tình đương nhiên cũng nhận ra Cố Chi chưa đi, chỉ đành nói chuyện tiếp với Tống Dư, chỉ sợ Cố Chi sẽ tới tìm cô.

Cô còn chưa chuẩn bị tâm lý tốt để thẳng thắn gặp anh, cô bị cự tuyệt nên trong lòng có chút tự ti, làm gì có chuyện dễ dàng giả bộ không có chuyện gì xảy ra?

Cô nói giỡn với Tống Dư, “Lần trước hiểu lầm cậu truyền tin đồn, mắng cậu một trận, lần này còn phiền toái cậu đưa thuốc, bạn học Tống Dư, những người lấy ân báo oán như cậu thật sự là kiểu mẫu cho tớ học tập!”.

Tống Dư mừng rỡ cười không ngừng, nở nụ cười đầy vui vẻ, “Làm mẫu cũng được, nếu cảm thấy thiếu tớ thì mời tớ ăn cơm là được”.

“Tớ là người nghèo, làm sao mời được anh nhà giàu đẹp trai hả?”.

“Lần đầu được khen là anh nhà giàu đẹp trai, thật sự là thụ sủng nhược kinh”. Tống Dư hết sức nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Hay là mời tớ ăn lẩu ở quán trên đường dành riêng cho người đi bộ, mùa đông này ăn lẩu, mới thể hiện thành ý của cậu”.

... ..

Tống Dư tính tình rất tốt, hiền hòa hào phóng, không so đo. Thư Tình rất thích tình cách này của cậu.

Mà người trên bục giảng nghe vậy, nhìn hai người nói chuyện quên hết mọi người, sắc mặt càng lúc càng không ổn.

Cô chủ nhiệm khoa tiếng Pháp tan lớp muộn, đi qua cửa phòng học gọi anh một tiếng, “Thầy Cố còn chưa đi sao?”.

Cố Chi gạt đầu, rút cuộc cầm quyển sách bước ra khỏi phòng học.

Đúng lúc Thư Tình ngẩng đầu lên nhìn Tống Dư, ánh mắt mơ hồ nhìn thấy trước khi đi, ánh mắt Cố Chi lạnh lùng nhìn về phía bên này, nhất thời cô giật mình một cái, đứng yên không dám nhúc nhích.

... Ảo giác sao? Nhưng mà ánh mắt kia có gì đó... không đúng?

31. Chương 31

Nếu như buổi học thứ nhất sau khi tỏ tình thất bại, Thư Tình dựa vào Tống Dư để vượt qua, vậy thì buổi thứ hai, buổi thứ ba, một ngày nào đó cô sẽ không tìm được cố làm bia đỡ đạn, mạnh mẽ đứng phải hòng súng.

Cái vấn đề này cô rất nghiêm túc suy nghĩ cặn kẽ, cuối cùng không đưa ra được kết luận.

Cách hôm chuẩn bị có tiết học của Cố Chi, cô không nghĩ ra biện pháp nào, đành phải tiện tay sách lược trốn tránh không hề có kỹ xảo —— mở điện thoại ra gửi tin nhắn cho Tống Dư, “Tối mai sau lớp tiếng Pháp, cùng đi phở ăn vặt không?”.

Vì sao tìm hấn mà không tìm Tần Khả Vi hoặc Dư Trì Sâm, bởi vì cô cảm thấy Cố Chi và hai người đó quá quen thuộc, nếu là Tống Dư, có thể Cố Chi sẽ không cắt đứt cuộc nói chuyện giữa hai người, đơn độc tìm cô nói chuyện.

Vì vậy trong tiết học buổi thứ hai, Thư Tình vẫn nghiêm khắc thực hiện chính sách không “người” trong mắt, người này không ai khác chính là Cố Chi rồi.

Từ trước tới nay lên lớp, cô đều chuyên chú nhìn anh trên bục giảng, không biết vì chỗ ngồi của cô quá rõ ràng hay là cặp mắt sáng ngời kia quá nóng, rất khó làm người ta coi thường sự tồn tại của cô.

Nhưng mà hôm nay chợt giảm bớt một ánh mắt như vậy, Cố Chi cảm thấy không được bình tĩnh.

Được một nửa buổi học, anh nói: “Mời một bạn đọc nội dung trên sách”.

Nếu như chỉ đích danh muốn gọi Thư Tình, khó tránh khỏi quá mức cố ý, vì vậy anh không để ý quét mắt một vòng: “Năm người hàng thứ nhất, từng người đứng dậy”.

Người thứ nhất bắt đầu lấp ba lấp bấp, Tần Khả Vi nhìn chằm chằm Thư Tình một cái, cũng đứng lên để làm nhiệm vụ, bởi vì sợ Thư Tình sẽ khẩn trương, cô còn cố ý đọc sai mấy từ, tránh ột lát nữa Thư Tình thất thường, đối lập quá mức rõ ràng.

Ai ngờ sự lo lắng của cô hoàn toàn là dư thừa, Thư Tình đứng thẳng dậy, cầm sách đọc vô cùng lưu loát đoạn văn của mình.

Đang chuẩn bị ngồi xuống thì nghe Cố Chi từ tốn nói một câu: “Chờ một chút”.

Cái móng còn chưa dính xuống chỗ ngồi, cô cứng ngắc đứng ở đó, sau đó lại đứng thẳng lên, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào sách.

“Có mấy liên từ bị quên, đọc lại cùng tôi một lần”.

Cố Chi vẫn hết sức kiên nhẫn giúp cô đọc lại, đến chỗ phức tạp nhất anh còn dạy lại mấy lần.

Thư Tình cảm thấy mình đọc rất tốt, không tốt hơn hai lần trước chút nào, tại sao thầy lại không buông tha cho cô?

Nhưng cũng không thể nói thẳng, chỉ đành đọc sát theo.

Sau một lúc, người trên bục giảng dường như bất đắc dĩ, đành hết sức kiên nhẫn nói: “Hình dáng miệng lúc phát âm không đúng, nhìn tôi đọc một lần”.

... ..

Vì vậy, thầy Cố đạt được mục đích.

Thư Tình cứng ngắc ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh yên lặng nhìn cô, sau đó đọc lên câu đó: “Tu n’ as pas l’ air d’ aller bien”.

(Nhìn em không được tốt lắm)

Sau đó là câu tiếp theo: “ ’est pas de ta faute”.

(Đó không phải là lỗi của em)

Cô biết, trên thực tế, những lời nói đó là như thế này:

Nhìn em không được tốt lắm — bởi vì tỏ tình thất bại, nên không còn mặt mũi.

Đó không phải là lỗi của em — bởi vì thích một người không phải là lỗi.

Thư Tình như bị sét đánh, yên lặng đứng đó, trong nháy mắt, tất cả mọi người trong phòng đều biến mất, chỉ còn lại ánh mắt sâu thẳm của anh, nhìn như có thiên ngôn vạn ngữ.

Sức ép đó dường như ép vỡ cô, muốn cô liều lĩnh giải quyết.

Suýt nữa cô đã bật thốt lên: “Nếu như đã cự tuyệt em, có thể đừng đối tốt với em như thế được không? Ít nhất trong lúc em cố gắng khôi phục lại vẻ thông dong trước kia, thầy chỉ cần ở đó là được rồi, đừng cười với em, đừng an ủi em”.

Cô không thể tưởng tượng nổi trên cõi đời này lại có người tốt như vậy, ngay cả vì thẳng thắn từ chối người khác mà lòng mang áy náy, lại ôn nhu quan tâm, đem hết khả năng an ủi cô một chút.

Điều này còn làm cô càng xấu hổ hơn, tiếc nuối hơn.

Nói xong hai câu này, vẻ mặt Thư Tình trầm mặc, rốt cuộc anh cũng để cho cô ngồi xuống.

Sau đó, Thư Tình hoàn toàn không biết mình trôi qua như thế nào, cô cảm giác như ngồi trên đồng lửa cho tới cuối tiết học, Tống Dư đúng hẹn đến, cười híp mắt đưa tay quơ quơ trước mặt cô, “Vì một bữa ăn đến phở ăn vặt của cậu, mà cả cơm tối tớ cũng không ăn”.

Thư Tình như trút được gánh nặng, cầm túi sách lên, nói với Tần Khả Vi một câu: “Đi trước đây, cậu trở về trước đi”.

“Này!”. Tần Khả Vi đứng lên gọi cô, nhưng Thư Tình lại giống như chạy nạn, nhanh chóng kéo Tống Dư chạy ra khỏi phòng học.

Sắc mặt người nào đó trên bục giảng lạnh xuống, ddlqd trong đôi mắt là cảm xúc sâu không lường được, ngay cả nhiệt độ trong phòng cũng giảm xuống trong nháy mắt.

Tần Khả Vi lặng lẽ dọn dẹp túi sách, sau đó thấp giọng nói một câu: “Thầy Cố, hẹn gặp lại!”.

Sau lưng truyền đến âm thanh đáp lại của anh, hai lqd chữ “gặp lại” nghe giống như là “vĩnh biệt”, khiến người ta rợn cả tóc gáy.

*

Tống Dư đẩy bát cơm thị tới trước mặt Thư Tình, “Cơm đây rồi, đừng ngần người nữa”.

Thư Tình như vừa tỉnh lại từ trong mộng, a một tiếng, vội vàng cầm đũa.

Không để ý bởi bởi vài hạt cơm, cô nghe thấy Tống Dư bắt đắc dĩ nói: “Mặc dù tớ biết cậu cậu gọi tớ đến phở ăn vặt cũng có một chút không muốn, nhưng dù sao cũng phải cho tớ ít mặt mũi, đừng có trầm mặc như vậy. Dù sao cứ thử đũa gắp tai trâu một chút, không chừng cậu sẽ phát hiện được đầu bò cũng phân biệt được âm thanh”.

Thư Tình bật cười, “Nào dám đem bạch mã chê bai lqd thành con bò”.

Tống Dư như có thâm ý, cười với cô, “Không gắp được Bá Nhạc, thiên lý mã cũng thành con bò”.

Trên người cậu như có một tia sáng của tuổi trẻ, cái dững cảm đó giống cô như đúc, đôi mắt cười cong cong ôn nhu nhìn cô, giống như không che giấu được tâm tình đó.

Thư Tình sững sốt, đôi đũa trong tay rơi xuống bàn.

Tống Dư vội vàng đổi cho cô một đôi đũa sạch, nói giỡn, “Sao thế, tớ đẹp đến nỗi dọa cậu cầm không vững đôi đũa hả?”.

Thậm chí cậu còn giả vờ soi vào thùng nước để chén bẩn, “Mặc dù không phải là trích tiên hạ phàm trên trời, nhưng dù sao cũng là một đóa “lê hoa áp hải đường”, không cần phải như vậy chứ”.

Nếu là bình thường, nhất định Thư Tình sẽ cười, nhưng bây giờ ngay cả một nụ cười cô cũng không thể.

Bởi vì cô nhận ra được, trong ánh mắt Tống Dư có lqd một chút vượt qua tình bạn, thậm chí có chút giống như ánh mắt lúc cô nhìn Cố Chi.

Bữa cơm này qua quít mà vô vị, cô cảm giác mình đã biến khéo thành vụng rồi.

*

Sau đó một đoạn thời gian, Thư Tình ngày càng gian nan, Cố Chi càng lúc càng khó chịu đựng.

Đầu tiên, Thư Tình là cán bộ lớp nên mỗi lqd tuần phải đến phòng trợ lý sinh viên trực, cộng thêm thường chạy đến phòng làm việc đóng các loại tài liệu, trong tình huống đó sẽ gặp được không ít thầy cô giáo.

Nhiều lần Cố Chi vừa tới phòng làm việc, đã nhìn thấy ở cuối hành lang có người mới xuất hiện lại vèo biến mất, nghĩ đến là chạy thêm một vòng, đợi đến khi anh không có ở đó thì trở lại.

Có mấy lần ngồi đối diện với cửa phòng làm việc, lúc ngẩng đầu nhìn máy tính, sẽ nhận ra được ở cửa có người xẹt qua với tốc độ ánh sáng, đến khi anh nhìn thì người đó đã biến mất ở cửa.

Điều kỳ quái nhất là có lần anh đến phòng làm việc cầm danh sách lớp tiếng Pháp, vừa vặn gặp Thư Tình đang trực. Anh không thấy rõ người ngồi sau máy tính là ai, gõ cửa một cái, nói: “Tôi tới lấy tài liệu của lớp 3”.

Người ngồi sau máy tính ngậy người hai giây, sau đó lấy trong ngăn kéo tài liệu anh cần, ngay cả mặt cũng không lộ ra, duỗi tay ra ngoài.

Anh bước từng bước tới bàn, lại không hề đưa tay lấy tài liệu.

“Thư Tình”. Giọng nói của anh hơi lạnh, bàn tay đang giữ giữa không trung rõ ràng hơi run lên, sắc mặt của anh trong nháy mắt tối lại gấp mười lần.

Anh là sài lang hổ báo sao?

Trong không khí giăng co như vậy, người ngồi sau máy tính chợt đứng lên, “Ngại quá, thầy Cố, em đi vệ sinh!”.

Cô qua quýt đưa tài liệu trong tay cho anh rồi vội vàng chạy ra khỏi phòng. Tốc độ đó đâu chỉ là muốn đi vệ sinh, chính là phản ứng sinh lý khi bàng quang sắp đứt.

Trong phòng làm việc chỉ còn người đang giữ tay cầm bản danh sách, mặt không thay đổi đi tới trước máy tính, quét mắt nhìn.

Trên trang web đang mở có vấn đề như sau:

“Làm sao để giảm bớt cơ hội gặp gỡ khi ở cùng một nơi?”.

Phía dưới có những câu trả lời sau:

1, Đồng nghiệp? Từ chức thôi!

2, Là thiếu nợ không trả, LZ (chủ topic), chẳng lẽ bạn không biết có câu gọi là “Vay tiền không trả, cả nhà chết hết”?

3, Là một anh trai bệnh thần kinh, không muốn gặp mặt hay là thiếu nợ không trả?

.....

Trong đó có một câu như vậy: Nếu như quả thật bởi vì mâu thuẫn không muốn gặp, sau này giả bộ không nhìn thấy, gặp thoáng qua cũng được, không cần thận nhìn nhau cũng được, coi như không có gì dờn ánh mắt đi là được. Thời gian lâu dài, đối phương tự nhiên sẽ hiểu, một ngày nào đó quen rồi, gặp nhau hoặc không thấy cũng không khác biệt.

Ngón tay Cố Chi khẽ động, những tài liệu kia bay lả tả, tờ giấy trắng tán loạn trên đất.

Ánh mắt của anh dừng lại ở câu đó, “gặp nhau hoặc không thấy cũng không có gì khác biệt”, đáy lòng như có một nơi mềm mại như bị cái gì đâm trúng, một chất lỏng ướt ướt mà nóng bỏng chảy ra, mang theo một cảm giác đau đớn.

Cô thật sự đã quyết định rồi sao?

Tổ tình không thành công mang lại cho cô sự chấn động vậy sao, lúng túng đến nỗi cô chỉ muốn trở thành người xa lạ với anh, từ đó coi như gặp thoáng qua cũng làm bộ không biết?

Cố Chi ngồi xồm xuống, bình tĩnh nhặt những tờ giấy trên đất, trước mắt chợt hiện lên rất nhiều cảnh tượng.

Cô bé ở cuối hành lang cứu con rùa nhỏ bị anh hiểu lầm, cô bé trong buổi đêm đỏ mắt ôm con rùa nhỏ ngã bệnh tới tìm anh, cô bé ngồi trong phòng bệnh sắc mặt tái nhợt, còn có cô bé trong đêm yên tĩnh muốn an ủi anh, cũng không biết là bộ dạng vất hết óc tìm câu chữ có bao nhiêu tức cười, bao nhiêu khả ái.

Tất cả đều là cô.

Tất cả đều là vẻ mặt sinh động nhiều thay đổi của cô, bất kể ở tình huống nào, đều là bộ dạng thẳng thắn trước sau như một.

Anh vẫn tin rằng mình đang bảo vệ cô, nhưng khi Thư Tình dừng cảm lại biến thành người trốn tránh hôm nay, thậm chí bộ dạng bất an thì anh bắt đầu hoài nghi, anh từ chối có thật sự là đang bảo vệ cô hay không.

Bởi vì bộ dạng lúc này của cô hoàn toàn chính là bị tổn thương khó có thể khôi phục lại được, giống như con rùa cô nuôi, chỉ biết rúc vào vỏ để trốn tránh hết thảy.

*

Vừa kết thúc tiết học tiếng Pháp, lần này Cố Chi đi rất nhanh, gần như là tiếng chuông vừa vang lên, hai chữ “tan lớp” vừa ra khỏi miệng, anh đã cầm bài kiểm tra ra khỏi phòng học.

Vì không muốn gặp anh ở dưới bãi đỗ xe, đúng như anh đoán, Thư Tình ở lại phòng học khoảng 10 phút, cho đến khi mọi người đi hết, ngay cả Tần Khả Vi cũng bị cô đuổi đi, lúc này cô mới cầm sách đi xuống lầu.

Chỉ tiếc khi cô từ từ đi ra khỏi cửa chính của giảng đường thì thấy xa xa người kia đang đứng cạnh chiếc Volvo màu đen, không nhúc nhích, giống như đang đợi người.

Cả giảng đường không người, cô sẽ không ngờ đến nỗi không biết anh đang đợi ai, chỉ đành cúi đầu giả bộ không nhìn thấy, sau đó tăng nhanh bước chân đi trên đường nhỏ.

Chỉ tiếc ——

“Thư Tình”. Giọng nói trầm thấp vang lên phá vỡ sự yên tĩnh buổi tối, chạm vào màng nhĩ của cô.

Sau đó, anh không để ý cô trốn tránh, quả quyết mà mạnh tay kéo cô lên xe, sau đó cả đường trầm mặt lấy tốc độ đáng sợ lái xe ra khỏi trường học.

Chuyện rất cuộc vẫn đi tới nước này, Cố Chi dẫn cô đến bên vực thẳm, hoặc là nhảy xuống, hoặc là đợi lệnh tại chỗ.

Chờ đợi cô, là tan xương nát thịt hay là quanh co khúc khuỷu?

Cả trái tim treo giữa không trung, luống cuống trong bóng đêm mờ mịt lạnh lẽo.

Spoil: “Em ——”. Vừa mới nói được một từ, cô chợt bị anh kéo vào trong ngực, gò má dán lên áo khoác ngoài của anh, trên eo cũng có một bàn tay nóng bỏng hữu lực ôm lấy.

32. Chương 32

Bóng đêm phồn hoa trôi qua ngoài cửa sổ xe, bên trong xe là không khí trầm mặc gần như không hít thở nổi.

Rốt cuộc khi dừng lại, anh hỏi cô: “Những lời này hôm đó, đều là thật sao?”.

Giọng nói lạnh lùng như vậy, vẻ mặt hơi lqđ tức giận như vậy, Thư Tình chưa từng thấy ở Cố Chi. Ở trong ấn tượng của cô, cho dù anh đối với người khác không thân thiện nhưng vẫn ôn hòa mà hữu hảo, không phải giống như bây giờ... lạnh lùng, nóng nảy, còn mang theo sự sắc bén đả thương người.

Trong đầu của cô vang lên một tiếng, mắt đi năng lực suy nghĩ, điều duy nhất cô hiểu được, anh đang chất vấn cô.

Cô dốc hết toàn bộ dũng khí mới nói ra tâm ý lại bị anh coi là chuyện cười nói đùa, không khác nào giao trái tim cô dâng đến trước mặt anh, mặc anh chà đạp.

Thư Tình chưa bao giờ biết, thì ra ngôn ngữ lqđ đả thương người nhất không phải là vũ nhục và chửi bới, thậm chí anh vẫn mang theo sự trong trẻo lạnh lùng tự phụ như trước, chỉ dựa vào một câu chất vấn mà khiến cô đỏ sụp.

“Ai mà đem loại chuyện đó ra nói giỡn?”. Cô nói xong trong lòng chua xót, thậm chí hốc mắt cũng ướt ướt.

Cô cảm giác mình đúng là không có tiền đồ, thất bại bị lqđ từ chối cũng không khóc lên, nhưng hôm nay lại vì một câu không mặn không nhạt của anh suýt chút nữa phá hỏng.

Thì ra ngay cả sự tín nhiệm cơ bản nhất anh cũng không cho cô.

Cố Chi nhìn đèn xe qua lại không dứt trước mắt, trầm mặc trong chốc lát mới nhẹ nói một câu: “Em còn nhỏ”.

Rốt cuộc lại trở về với hình tượng thầy Cố tao nhã lịch sự.

“20 rồi”. Cô nhấn mạnh nói, “Đã trưởng thành”.

Vậy thì thế nào? Cô vẫn nhỏ hơn anh sáu tuổi.

Rốt cuộc bên trong xe vang lên giọng nói trầm thấp của anh.

“Cái tuổi này của em, có thiện cảm với nhiều người là bình lqđ thường, mà tôi lại là thầy giáo của em, càng dễ sinh ra hâm mộ và ấn tượng tốt, có lẽ ngay cả chính em cũng không rõ rốt cuộc đó là tình cảm gì, là hâm mộ hay là sùng bái, hoặc là.....”. Anh dừng ở chỗ này, có điều ám chỉ.

Anh không chấp nhận cô, thậm chí chất vấn cô.

Sùng bái, thưởng thức, thiện cảm.... Cô đã sống hai mươi năm, vậy mà anh lại coi cô là đứa bé, ngay cả tình cảm của mình cũng không biết rõ, vẫn bộ dạng hiền lành dạy bảo cô, khuyên giải cô.

Cuối cùng, cảm xúc của Thư Tình rơi xuống đáy cốc, xoay lqđ người mở cửa muốn đi.

Nhưng Cố Chi nhanh hơn cô, chỉ nhẹ nhàng ấn khóa cửa, hai người bị vây trong không gian nhỏ bé.

“Mở cửa!”. Cô trợn mắt nhìn anh.

“Nghe lời tôi nói hết đã”. Hai tay anh đặt lên tay lái, thở dài, không để ý tới sự phẫn nộ của cô, tiếp tục bình tĩnh nhìn phía trước, “Trước khi tỏ tình, em đã suy nghĩ đến kết quả chưa? Tôi là thầy giáo, em là học sinh. Nếu như tôi từ chối em, em có nghĩ sau này khi tôi dạy học, em sẽ dùng thái độ gì đối mặt với tôi sao?”.

“Không có suy nghĩ qua, nhưng mà bây giờ cũng đã biết, có bết quá cũng không tệ hơn tình huống hôm nay được, bởi vì thầy đã từ chối em”.

Giọng nói của cô khổ sở, không hiểu tại sao anh còn phải vạch vết sẹo của cô ra, cô đã trốn tránh khổ cực như vậy, cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc.

“Vậy nếu tôi đón nhận em, em nghĩ rằng cuộc sống của em sẽ tốt hơn hiện tại sao?”. Anh chợt quay đầu nhìn cô, mắt sáng như đuốc, bình tĩnh nói, “Em nghĩ người bên cạnh sẽ nghĩ thế nào? Thầy trò yêu nhau không phải giống như trong tiểu thuyết viết, cũng không phải chỉ cần em cảm thấy giữa hai người yêu nhau thì người khác sẽ đón nhận chuyện đó. Nếu như em ở cùng với tôi, có lẽ em sẽ phải nhận ánh mắt không thiện cảm của mọi người, thậm chí là công kích, vũ nhục, chửi bới. Em có nghĩ những thứ này không?”.

Bóng đêm ngoài cửa sổ, tiếng ồn ào ào ào, tràn đầy các âm thanh, mà bên trong xe lại bỗng nhiên trầm mặc, chỉ còn lại tiếng thút thít đè nén vang bên tai.

Giọng nói trước sau như một trầm thấp dễ nghe, lại khó nén sự nóng nảy bất an.

Anh nói một hơi nhiều như vậy, hiển nhiên là anh đã suy nghĩ rất nhiều.

Thư Tình nhìn anh, cảm xúc trên mặt từ từ rút đi, cuối cùng ánh mắt buồn thông xuống, “Em không nghĩ nhiều như vậy, bởi vì trong mắt em, cho đến bây giờ những thứ này đều không thể tạo thành lý do em thích thầy”.

Từng câu từng chữ, rõ ràng là bao hàm ngôn ngữ ủy khuất chua xót, nhưng cô nói ra lại biến thành một lần tỏ tình đầy dũng cảm và chắc chắn.

Ánh mắt Cố Chi trầm xuống, lại không tìm được từ nào để nói tiếp với cô.

Tất cả đều khác với những gì anh mong đợi, ngang nhiên chạy theo một phương hướng mà anh không xác định.

Thư Tình nói: “Ồ trong nhận thức của em, thích chính là thích, cho dù chỉ mình em đơn phương, em vẫn muốn nói ra để cho thầy biết, chung quy vẫn tốt hơn che giấu rồi lưu lại tiếc nuối”.

Cô nói: “Thầy tốt với em, trong lòng em biết ơn; thầy lên tiếng trấn an, em thật sự cảm tạ. Nhưng là lòng mình thì có mình rõ ràng nhất, em rất rõ ràng em không phải sùng bái thầy, hâm mộ thầy, mà làm tưởng tâm tình này là thích”.

Giọng nói nghẹn ngào, cuối cùng cô dừng lại.

Không nói ra, còn rất nhiều:

Em thích thầy, không phải bởi vì thầy là thầy giáo cao cao tại thượng và là bác sĩ, mà bởi vì thầy có kinh nghiệm không tầm thường, lớn lên trong nghịch cảnh, rốt cuộc trở thành người bây giờ, trở thành tín ngưỡng và mục tiêu tồn tại của em.

Em thích thầy, không phải vì thầy cho em cảm giác an toàn hoặc được người lớn bảo vệ, mà bởi vì qua thời gian ở cùng với thầy, em cảm nhận được rõ ràng chênh lệch giữa chúng ta, tất cả thuộc về sự miễn cảm và tự ti của con gái, rốt cuộc cho em động lực lớn nhất trước nay chưa có.

Em thích thầy, bởi vì em nguyện ý dùng mỗi phần cố gắng của mình để theo bước tiến của thầy, không sợ quá trình này rất dài, rất khó khăn, nhưng cũng bởi vì trên con đường đi tới có bóng lưng của thầy, cho nên em vì muốn biến mình thành người tốt hơn mà liều lĩnh một lần.

“... Nếu như thầy cảm thấy lúng túng, trừ lúc đi học, còn lại nếu trên đường nhìn thấy em, làm bộ như không biết cũng được, em tuyệt đối sẽ không chủ động, tới quấy rầy thầy, hoặc là gọi thầy”.

Mặc dù không có biện pháp khống chế tiết tấu của tim, nhưng ít nhất sẽ không mang đến khốn nhiều cho thầy.

“Cuối cùng, em hi vọng thầy có thể để cho em ít mặt mũi, đừng đem chuyện ngày hôm nay nói cho người khác biết, sau này em tuyệt đối sẽ không nói như thế nữa, cũng sẽ không ——”.

“Nói xong chưa?”. Cổ Chi chợt quay đầu lại, yên lặng nhìn cô, trong ánh mắt có một cảm xúc sinh động, và ánh mắt dao động mạnh mẽ.

Thư Tình sững sốt, “Còn không có ——”.

“Vậy thì không cần nói”. Anh mạnh mẽ cắt đứt lời cô, sau đó dùng một giọng nói cực lực đè nén, “Nịt chặt dây an toàn”.

“A?”.

“Làm theo”.

Lại một lần nữa, thầy Cố tao nhã khởi động xe, xuyên qua bóng đêm đến thẳng khu nhà anh ở.

Dọc theo đường đi, bên trong xe không khí quỷ dị, Thư Tình thậm chí không biết nói cái gì, rốt cuộc trầm mặc không nói.

Bởi vì từ khi cô tỏ tình, cũng không biết chuyện sẽ phát triển theo hướng nào.

Rốt cuộc khi xe lái vào bãi đỗ xe, đi vào trong một góc tối không người, Cố Chi dừng lại.

Thậm chí anh không nói một lời, nhìn Thư Tình xuống xe, sau đó khóa kỹ xe, mang theo cô đi thẳng đến nơi cô rất quen thuộc —— nhà anh.

Sau khi cánh cửa khép lại, trong thang máy yên tĩnh lóe lên những con số.

Thư Tình không biết anh đưa cô về đây làm cái gì, lại chỉ có thể lựa chọn tin tưởng anh. Sau khi bước vào nhà anh, vừa đóng cửa, người đàn ông trước mặt không đổi giày, mà chợt xoay người lại, yên lặng cúi đầu nhìn cô.

“... thầy Cố?”. Giọng nói của cô hơi run, trong bóng tối không mở đèn, lại có chút điềm điềm đáng yêu.

Thậm chí cô có thể nghe được nhịp tim của mình vang dội bên tai, khuynh hướng càng lúc càng mạnh.

“Em ——”. Vừa mới nói được một từ, cô chợt bị anh kéo vào trong ngực, gò má dán lên áo khoác ngoài của anh, trên eo cũng có một bàn tay nóng bỏng hữu lực ôm lấy.

Trong nháy mắt đó, tim của cô hoàn toàn ngừng đập.

Bọn họ kề sát nhau, không có một kẽ hở.

Ổ trong bóng tối, không một bóng người, trong căn phòng yên lặng.

Anh..... ôm cô?

“Thư Tình”. Anh dùng giọng nói trầm thấp khàn khàn gọi tên cô khiến cô muốn run lên.

Mà cô chỉ có thể mơ hồ phát ra một tiếng, “Hà?”.

Đầu óc như hồ, lý trí như đậu hủ, vào lúc này cô thật sự tin tưởng lời nói của Tần Khả Vi, lúc tự trường rút máu, cả đầu cô cũng bị y tá rút luôn đi rồi.

Cái tay kia đè chặt eo cô, dường như muốn khảm cô vào thân thể anh, mà chủ nhân của bàn tay thờ nhẹ một tiếng trên đầu cô, lại gọi một lần, “Thư Tình.....”.

Mang theo một chút bất đắc dĩ, lại có ý tứ thỏa hiệp.

Cô run rẩy như con mèo nhỏ, từ từ ngẩng đầu lên từ trong ngực anh, mượn ánh sáng ngoài cửa sổ nhìn vào tròng mắt sâu không thấy đáy đang sáng lớn mãnh liệt, ở trong đó có rất nhiều cảm xúc cô chưa quen thuộc, những cảm xúc anh vẫn giấu rất kỹ.

Cô mờ mịt luống cuống, cô kinh hãi, cô thấp thỏm bất an, cô không biết gì cả.

Tất cả tâm tình đều hiện trong nét mặt của cô, nhưng Cố Chi rất dễ dàng nhìn ra, cô chỉ không sợ, lựa chọn duy nhất chính là tin tưởng.

Đứa nhỏ đáng thương yếu ớt như vậy, thiếu nữ cô đơn lại dũng cảm như vậy.

Mâu thuẫn bộc phát, rồi lại tạo thành sinh mạng khiến người ta không thể không động tâm.

Rốt cuộc, bàn tay Cố Chi đặt lên gò má cô, mang theo nhiệt độ nóng bỏng khê chạm, anh hôn lên cái trán của cô.

“Xin lỗi”.

... Xin lỗi? Tim Thư Tình hơi dừng lại, cho nên đây là nụ hôn áy náy vì từ chối cô?

Nước mắt của cô rơi xuống, nhưng sau đó, nghênh đón cô là một câu nói thật sự vui vẻ.

“Xin lỗi, ngay cả chuyện tỏ tình như vậy cũng để em giành trước rồi?”.

Trong lúc khiếp sợ, cô thút thít quên khóc, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn người nào đó vẫn ôn nhu nhưng không hề trầm tĩnh nữa.

Mà một lần nữa anh lại nói, “Xin lỗi?”.

Gần như theo bản năng, cô hỏi anh: “Thầy xin lỗi vì cái gì?”.

“Xin lỗi... bởi vì chuyện cần làm tiếp theo ——” Anh cúi đầu hôn lên nước mắt cô, dịu dàng bổ sung thêm, “Vượt ra khỏi phạm vi nghề nghiệp của một thầy giáo”.

Spoil: “Em ở nơi này”.

Anh nắm tay cô, đưa tới lồng ngực bên trái.

Cô kinh ngạc nhìn đôi mắt đen nhánh của anh, giật mình vì trong lòng bàn tay là từng nhịp tim trầm ổn.

Em ở nơi này.

Luôn luôn ở nơi này.

33. Chương 33

Bóng đêm phồn hoa trôi qua ngoài cửa sổ xe, bên trong xe là không khí trầm mặc gần như không hít thở nổi.

Rốt cuộc khi dừng lại, anh hỏi cô: “Những lời này hôm đó, đều là thật sao?”.

Giọng nói lạnh lùng như vậy, vẻ mặt hơi lqđ tức giận như vậy, Thư Tình chưa từng thấy ở Cố Chi. Ở trong ấn tượng của cô, cho dù anh đối với người khác không thân thiện nhưng vẫn ôn hòa mà hữu hảo, không phải giống như bây giờ... lạnh lùng, nóng nảy, còn mang theo sự sắc bén đả thương người.

Trong đầu của cô vang lên một tiếng, mất đi năng lực suy nghĩ, điều duy nhất cô hiểu được, anh đang chất vấn cô.

Cô dốc hết toàn bộ dũng khí mới nói ra tâm ý lại bị anh coi là chuyện cười nói đùa, không khác nào giao trái tim cô dâng đến trước mặt anh, mặc anh chà đạp.

Thư Tình chưa bao giờ biết, thì ra ngôn ngữ lqđ đả thương người nhất không phải là vũ nhục và chửi bới, thậm chí anh vẫn mang theo sự trong trẻo lạnh lùng tự phụ như trước, chỉ dựa vào một câu chất vấn mà khiến cô đổ sập.

“Ai mà đem loại chuyện đó ra nói giỡn?”. Cô nói xong trong lòng chua xót, thậm chí hốc mắt cũng ươn ướt.

Cô cảm giác mình đúng là không có tiền đồ, thất bại bị lqđ từ chối cũng không khóc lên, nhưng hôm nay lại vì một câu không mặn không nhạt của anh suýt chút nữa phá hỏng.

Thì ra ngay cả sự tín nhiệm cơ bản nhất anh cũng không cho cô.

Cố Chi nhìn đèn xe qua lại không dứt trước mắt, trầm mặc trong chốc lát mới nhẹ nói một câu: “Em còn nhỏ”.

Rốt cuộc lại trở về với hình tượng thầy Cố tao nhã lịch sự.

“20 rồi”. Cô nhấn mạnh nói, “Đã trưởng thành”.

Vậy thì thế nào? Cô vẫn nhỏ hơn anh sáu tuổi.

Rốt cuộc bên trong xe vang lên giọng nói trầm thấp của anh.

“Cái tuổi này của em, có thiện cảm với nhiều người là bình lqđ thường, mà tôi lại là thầy giáo của em, càng dễ sinh ra hâm mộ và ấn tượng tốt, có lẽ ngay cả chính em cũng không rõ rốt cuộc đó là tình cảm gì, là hâm mộ hay là sùng bái, hoặc là.....”. Anh dừng ở chỗ này, có điều ám chỉ.

Anh không chấp nhận cô, thậm chí chất vấn cô.

Sùng bái, thương thức, thiện cảm.... Cô đã sống hai mươi năm, vậy mà anh lại coi cô là đứa bé, ngay cả tình cảm của mình cũng không biết rõ, vẫn bộ dạng hiền lành dạy bảo cô, khuyên giải cô.

Cuối cùng, cảm xúc của Thư Tình rơi xuống đáy cốc, xoay lqđ người mở cửa muốn đi.

Nhưng Cố Chi nhanh hơn cô, chỉ nhẹ nhàng ấn khóa cửa, hai người bị vây trong không gian nhỏ bé.

“Mở cửa!”. Cô trợn mắt nhìn anh.

“Nghe lời tôi nói hết đã”. Hai tay anh đặt lên tay lái, thở dài, không để ý tới sự phẫn nộ của cô, tiếp tục bình tĩnh nhìn phía trước, “Trước khi tỏ tình, em đã suy nghĩ đến kết quả chưa? Tôi là thầy giáo, em là học sinh. Nếu như tôi từ chối em, em có nghĩ sau này khi tôi dạy học, em sẽ dùng thái độ gì đối mặt với tôi sao?”.

“Không có suy nghĩ qua, nhưng mà bây giờ cũng đã biết, có bết quá cũng không tệ hơn tình huống hôm nay được, bởi vì thầy đã từ chối em”.

Giọng nói của cô khổ sở, không hiểu tại sao anh còn phải vạch vết sẹo của cô ra, cô đã trốn tránh khổ cực như vậy, cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc.

“Vậy nếu tôi đón nhận em, em nghĩ rằng cuộc sống của em sẽ tốt hơn hiện tại sao?”. Anh chợt quay đầu nhìn cô, mắt sáng như đuốc, bình tĩnh nói, “Em nghĩ người bên cạnh sẽ nghĩ thế nào? Thầy trò yêu nhau không phải giống như trong tiểu thuyết viết, cũng không phải chỉ cần em cảm thấy giữa hai người yêu nhau thì người khác sẽ đón nhận chuyện đó. Nếu như em ở cùng với tôi, có lẽ em sẽ phải nhận ánh mắt không thiện cảm của mọi người, thậm chí là công kích, vũ nhục, chửi bới. Em có nghĩ những thứ này không?”.

Bóng đêm ngoài cửa sổ, tiếng ồn ào ào ào, tràn đầy các âm thanh, mà bên trong xe lại bỗng nhiên trầm mặc, chỉ còn lại tiếng thút thút đê nén vang bên tai.

Giọng nói trước sau như một trầm thấp dễ nghe, lại khó nén sự nóng nảy bất an.

Anh nói một hơi nhiều như vậy, hiển nhiên là anh đã suy nghĩ rất nhiều.

Thư Tình nhìn anh, cảm xúc trên mặt từ từ rút đi, cuối cùng ánh mắt buông thông xuống, “Em không nghĩ nhiều như vậy, bởi vì trong mắt em, cho đến bây giờ những thứ này đều không thể tạo thành lý do em thích thầy”.

Từng câu từng chữ, rõ ràng là bao hàm ngôn ngữ ủy khuất chua xót, nhưng cô nói ra lại biến thành một lần tỏ tình đầy dũng cảm và chắc chắn.

Ánh mắt Cố Chi trầm xuống, lại không tìm được từ nào để nói tiếp với cô.

Tất cả đều khác với những gì anh mong đợi, ngang nhiên chạy theo một phương hướng mà anh không xác định.

Thư Tình nói: “Ồ trong nhận thức của em, thích chính là thích, cho dù chỉ mình em đơn phương, em vẫn muốn nói ra để cho thầy biết, chung quy vẫn tốt hơn che giấu rồi lưu lại tiếc nuối”.

Cô nói: “Thầy tốt với em, trong lòng em biết ơn; thầy lên tiếng trấn an, em thật sự cảm tạ. Nhưng là lòng mình thì có mình rõ ràng nhất, em rất rõ ràng em không phải sùng bái thầy, hâm mộ thầy, mà làm tưởng tâm tình này là thích”.

Giọng nói nghẹn ngào, cuối cùng cô dừng lại.

Không nói ra, còn rất nhiều:

Em thích thầy, không phải bởi vì thầy là thầy giáo cao cao tại thượng và là bác sĩ, mà bởi vì thầy có kinh nghiệm không tầm thường, lớn lên trong nghịch cảnh, rốt cuộc trở thành người bây giờ, trở thành tín ngưỡng và mục tiêu tồn tại của em.

Em thích thầy, không phải vì thầy cho em cảm giác an toàn hoặc được người lớn bảo vệ, mà bởi vì qua thời gian ở cùng với thầy, em cảm nhận được rõ ràng chênh lệch giữa chúng ta, tất cả thuộc về sự miễn cảm và tự ti của con gái, rốt cuộc cho em động lực lớn nhất trước nay chưa có.

Em thích thầy, bởi vì em nguyện ý dùng mỗi phần cố gắng của mình để theo bước tiến của thầy, không sợ quá trình này rất dài, rất khó khăn, nhưng cũng bởi vì trên con đường đi tới có bóng lưng của thầy, cho nên em vì muốn biến mình thành người tốt hơn mà liều lĩnh một lần.

“... Nếu như thầy cảm thấy lúng túng, trừ lúc đi học, còn lại nếu trên đường nhìn thấy em, làm bộ như không biết cũng được, em tuyệt đối sẽ không chủ động, tới quấy rầy thầy, hoặc là gọi thầy”.

Mặc dù không có biện pháp khống chế tiết tháo của tim, nhưng ít nhất sẽ không mang đến khổ nhiều cho thầy.

“Cuối cùng, em hi vọng thầy có thể để cho em ít mặt mũi, đừng đem chuyện ngày hôm nay nói cho người khác biết, sau này em tuyệt đối sẽ không nói như thế nữa, cũng sẽ không ——”.

“Nói xong chưa?”. Cố Chi chợt quay đầu lại, yên lặng nhìn cô, trong ánh mắt có một cảm xúc sinh động, và ánh mắt dao động mạnh mẽ.

Thư Tình sững sốt, “Còn không có ——”.

“Vậy thì không cần nói”. Anh mạnh mẽ cắt đứt lời cô, sau đó dùng một giọng nói cực lực đè nén, “Nịt chặt dây an toàn”.

“A?”.

“Làm theo”.

Lại một lần nữa, thầy Cố tao nhã khởi động xe, xuyên qua bóng đêm đến thẳng khu nhà anh ở.

Đọc theo đường đi, bên trong xe không khí quý dị, Thư Tình thậm chí không biết nói cái gì, rốt cuộc trộm mắt không nói.

Bởi vì từ khi cô tỏ tình, cũng không biết chuyện sẽ phát triển theo hướng nào.

Rốt cuộc khi xe lái vào bãi đỗ xe, đi vào trong một góc tối không người, Cố Chi dừng lại.

Thậm chí anh không nói một lời, nhìn Thư Tình xuống xe, sau đó khóa kỹ xe, mang theo cô đi thẳng đến nơi cô rất quen thuộc —— nhà anh.

Sau khi cánh cửa khép lại, trong thang máy yên tĩnh lóe lên những con số.

Thư Tình không biết anh đưa cô về đây làm cái gì, lại chỉ có thể lựa chọn tin tưởng anh. Sau khi bước vào nhà anh, vừa đóng cửa, người đàn ông trước mặt không đổi giày, mà chợt xoay người lại, yên lặng cúi đầu nhìn cô.

“... thầy Cố?”. Giọng nói của cô hơi run, trong bóng tối không mở đèn, lại có chút điềm đạm đáng yêu.

Thậm chí cô có thể nghe được nhịp tim của mình vang dội bên tai, khuynh hướng càng lúc càng mạnh.

“Em ——”. Vừa mới nói được một từ, cô chợt bị anh kéo vào trong ngực, gò má dán lên áo khoác ngoài của anh, trên eo cũng có một bàn tay nóng bỏng hữu lực ôm lấy.

Trong nháy mắt đó, tim của cô hoàn toàn ngừng đập.

Bọn họ kề sát nhau, không có một kẽ hở.

Ổ trong bóng tối, không một bóng người, trong căn phòng yên lặng.

Anh..... ôm cô?

“Thư Tình”. Anh dùng giọng nói trầm thấp khàn khàn gọi tên cô khiến cô muốn run lên.

Mà cô chỉ có thể mơ hồ phát ra một tiếng, “Hà?”.

Đầu óc như hồ, lý trí như đậu hủ, vào lúc này cô thật sự tin tưởng lời nói của Tần Khả Vi, lúc tự trường rút máu, cả đầu cô cũng bị y tá rút luôn đi rồi.

Cái tay kia đè chặt eo cô, dường như muốn khảm cô vào thân thể anh, mà chủ nhân của bàn tay thả nhẹ một tiếng trên đầu cô, lại gọi một lần, “Thư Tình.....”.

Mang theo một chút bất đắc dĩ, lại có ý tứ thỏa hiệp.

Cô run rẩy như con mèo nhỏ, từ từ ngẩng đầu lên từ trong ngực anh, mượn ánh sáng ngoài cửa sổ nhìn vào tròng mắt sâu không thấy đáy đang sáng lớn mãnh liệt, ở trong đó có rất nhiều cảm xúc cô chưa quen thuộc, những cảm xúc anh vẫn giấu rất kỹ.

Cô mờ mịt luống cuống, cô kinh hãi, cô thấp thỏm bất an, cô không biết gì cả.

Tất cả tâm tình đều hiện trong nét mặt của cô, nhưng Cố Chi rất dễ dàng nhìn ra, cô chỉ không sợ, lựa chọn duy nhất chính là tin tưởng.

Đứa nhỏ đáng thương yếu ớt như vậy, thiếu nữ cô đơn lại đứng cảm như vậy.

Mâu thuẫn bộc phát, rồi lại tạo thành sinh mạng khiến người ta không thể không động tâm.

Rốt cuộc, bàn tay Cố Chi đặt lên gò má cô, mang theo nhiệt độ nóng bỏng khê chạm, anh hôn lên cái trán của cô.

“Xin lỗi”.

... Xin lỗi? Tim Thư Tình hơi dừng lại, cho nên đây là nụ hôn áy náy vì từ chối cô?

Nước mắt của cô rơi xuống, nhưng sau đó, ngênh đón cô là một câu nói thật sự vui vẻ.

“Xin lỗi, ngay cả chuyện tỏ tình như vậy cũng để em giành trước rồi?”.

Trong lúc khiếp sợ, cô thút thít quên khóc, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn người nào đó vẫn ôn nhu nhưng không hề trầm tĩnh nữa.

Mà một lần nữa anh lại nói, “Xin lỗi?”.

Gần như theo bản năng, cô hỏi anh: “Thầy xin lỗi vì cái gì?”.

“Xin lỗi... bởi vì chuyện cần làm tiếp theo ——” Anh cúi đầu hôn lên nước mắt cô, dịu dàng bổ sung thêm, “Vượt ra khỏi phạm vi nghề nghiệp của một thầy giáo”.

Spoil: “Em ở nơi này”.

Anh nắm tay cô, đưa tới lồng ngực bên trái.

Cô kinh ngạc nhìn đôi mắt đen nhánh của anh, giật mình vì trong lòng bàn tay là từng nhịp tim trầm ổn.

Em ở nơi này.

Luôn luôn ở nơi này

34. Chương 34

Lại một lần nữa nằm trên giường phòng khách, hoa văn trên chăn bông thanh lịch và bức tranh trên tường đối với Thư Tình mà nói, quá quen thuộc. Nhưng nói đến cũng buồn cười, số lần cô ngủ lại ở nhà Cố Chi dường như đã nhiều, lúc trước cô không nghĩ nhiều, hôm nay nghĩ lại mới giật mình, tất cả đã sớm vượt qua phạm vi thầy trò.

Sau khi nụ hôn như trong mơ đó kết thúc, cô nằm trong ngực Cố Chi, không đầu không đuôi hỏi một câu: “Cho nên, đây có nghĩa là thầy đã tiếp nhận em?”.

Người đàn ông phía dưới trầm mặc một lát, “Không, có thể là một thầy giáo nam cấm dục đã lâu có hành động biến thái bỉ ổi với một nữ học sinh”.

“...”.

“Thư Tình”. Anh thở dài, ngực hơi phập phồng, “Từ chối em bởi vì cảm thấy chưa đến lúc, giữ một khoảng cách với em mới là tốt nhất. Mà tiếp nhận em, là bởi vì tôi phát hiện, có lẽ những thứ tôi cho là tốt nhất chưa chắc đã tốt nhất. Tôi tự nhận mình lớn tuổi hơn em, kinh nghiệm cũng nhiều hơn, lại không dùng cảm bằng em. Tôi nghĩ...”. Anh hơi dừng lại, nghiêm túc nói, “Có lẽ tôi cũng giống em, vì tâm ý của mình mạo hiểm một lần”.

Những lời này trong miệng anh nói ra chợt có ý nghĩa quan trọng, Thư Tình bị rung động quá lớn, nói không nên lời, mà Cố Chi chỉ chống người lên, sửa lại quần áo xốc xếch giúp cô, ôn nhu hôn lên trán cô một cái, “Đi ngủ đi, ngày mai còn trở về trường học”.

Vì vậy Thư Tình như mộng du đi rửa mặt, như mộng du nằm lên giường, nhưng cô nhìn lên trần nhà tối như mực, lại không hề thấy buồn ngủ.

Giống như đang trong một giấc mộng chân thật, cô đột nhiên sợ, lo lắng sáng sớm ngày mai thức dậy mình vẫn trong phòng ngủ nhỏ, mà tất cả đến chỉ như mộng xuân, đi mất nếu như có ánh bình minh.

Mà Cố Chi nằm trên giường cũng không chớp mắt, không nhúc nhích nhìn chằm chằm ra cửa, tưởng tượng ra cô bé hoạt bát sinh động đang nằm ở căn phòng đối diện.

Hai người chỉ cách nhau một hành lang, khoảng cách gần như thế.

Anh nghĩ đến nhiều chuyện từ khi gặp nhau tới nay, cuối cùng khoe môi cong lên, lật người giữa khuya, nhắm mắt lại.

Khoảng cách hành lang à, chỉ là một bước thôi, sớm muộn gì anh cũng hủy tường phá cửa.

*

Buổi sáng hôm sau, Thư Tình vì ngủ quá muộn nên vẫn chưa tỉnh lại, Cố Chi tự mình tới gõ cửa gọi cô rời giường.

Bất đắc dĩ, người trong phòng ngủ sâu, lật người, lại tiếp tục ngủ.

Cố Chi ở bên ngoài gọi vài tiếng, không lqđ nghe thấy tiếng đáp lại, đành phải mở cửa phòng ra, nhìn thấy trên giường một mảnh hỗn độn, không nhận được bật cười.

Chăn loạn, gối đầu cũng thay đổi vị trí còn Thư Tình đang nằm co thành một đoàn trong chăn, giống như con rùa ngủ đông.

“Nên rời giường”. Anh đi tới mép giường, kéo chăn của cô.

Không có phản ứng.

“Thư Tình”.

Giật mình, tiếp tục ngủ.

Cố Chi liếc nhìn đồng hồ đeo tay, nếu còn ngủ tiếp nhất định sẽ bị trễ, vì vậy vén chăn lên một chút, lộ ra cái đầu lqđ nhỏ rồi bởi của cô, không khách khí đưa tay nắm cái mũi nhỏ của cô.

Một giây, hai giây, ba giây... người trên giường choàng mở mắt ra, lắc đầu một cái, tránh được ma trảo của anh, thở hổn hển. Đến khi ý thức lại, mới xoay đầu lại nhìn người vẫn ung dung ngồi ở mép giường, “... Thầy Cố?”.

“Em còn mười phút để mặc quần áo rửa mặt, mười phút để giải quyết bữa sáng, nếu không sẽ muộn. Đương nhiên, nếu em muốn tránh hiềm nghi, xuống xe cách cửa trường học, vậy thì bữa ăn sáng có thể hủy bỏ”. Cố Chi tốt bụng nói cho cô.

Thư Tình thầm nói hồng bét, không kịp so đo việc anh xông vào phòng, vội vội vàng vàng mặc quần áo.

Kết quả rửa mặt mất năm phút đồng hồ, bữa ăn sáng chỉ l.q.d có thể hủy bỏ. Thư Tình ngồi lên xe Cố Chi thì gọi điện thoại nhờ Tần Khả Vi mang sách đến phòng học cho cô.

Tần Khả Vi ở đầu dây bên kia rống lên một câu: “Cậu đã đi đâu, dám không về phòng ngủ? Tối hôm qua đội kỹ luật tới kiểm tra, khiến người trung hậu đảng hoàng như mình phải nói dối che chở cho cậu, một đời anh danh bị hủy trong chốc lát”.

Thư Tình áp úng nói: “Ở nhà bạn một buổi tối ——”.

“Cậu có bạn nào ở chỗ này? Định lừa gạt tớ hả?”. Rõ ràng Tần Khả Vi không tin, khi đang nói chuyện chợt phản ứng kịp, đột nhiên giọng lại lớn hơn mấy lần, “Mẹ nó, cậu tìm j j?”.

“...”.

Giọng nói đó vừa to vừa bèn, vang dội trong xe, Thư Tình lặng lẽ liếc nhìn người đang lái xe, thấy bộ dạng tự nhiên, lúc này mới không kiên trì nói một câu: “Ít ném rắm loạn, đến rồi nói”.

Sau khi cúp điện thoại, cô ho hai tiếng, ngồi nghiêm chỉnh.

Cố Chi dừng xe ở tiệm bánh mì bên ngoài khu nhà, lqđ sau đó xuống xe mua ít đồ, lại ngồi lên xe. Thư Tình đang giả bộ xem trong túi có gì, chợt khoe mắt nhìn thấy Lý Tuyên Nhiên đang đi ra từ trong khu nhà.

“Mau lái xe, mau lái xe!”. Thư Tình chợt ngồi xuống, “Bác sĩ Lý đang đi tới bên này!”.

Cố Chi dừng một chút, theo lời đạp chân ga. Trong lúc đó Lý Tuyên Nhiên nhìn thấy xe anh, chân mày cau lại, đang định đi qua chào hỏi thì thấy chiếc Volvo đen khởi động, biến mất khỏi tầm mắt.

Thư Tình sau khi ngồi thẳng người, thở ra một hơi, lấy bánh bao và sữa tươi trong túi ra. Cố Chi không lên tiếng, cô tự chủ trương nhét ống hút vào, sau đó đưa tới trước mặt anh, cười híp mắt nói: “Uống sữa tươi!”.

Cố Chi lắc đầu một cái.

Cô lại mở túi bánh ra, đưa đến miệng anh, “Vậy ăn bánh mì?”.

Cố Chi nhàn nhạt nhìn cô một cái, sau đó tiếp tục lái xe, trong miệng không mẫn không nhạt nói một câu: “Điều này không thích hợp”.

“Chỗ nào không thích hợp?”. Thư Tình không hiểu.

Anh suy nghĩ một chút rồi nói: “Lấy loại quan hệ j j không thể lộ ra ánh sáng mà nói, loại hành động thân mật này mà bị người nhìn thấy, là rất không thích hợp”.

“...”. Cô biết ngay là anh nghe được lời của Tần Khả Vi!

Thư Tình gặm từng miếng bánh, vẻ mặt , quay đầu ra phía cửa sổ.

Mới vừa dừng xe ở ngoài cổng trường, Thư Tình không đợi được mà đẩy cửa ra, không quay đầu lại, phát tay với anh một cái, “Em đi đây!”.

Không biết là cô sợ trễ hay sợ bị người nhìn thấy xuống từ trên xe anh, cô chạy trốn vội vàng, chạy nhanh trong gió.

Cảm xúc của Cố Chi chợt trở nên có chút hẹp hòi.

Anh cũng đã tiếp nhận cô, ở cùng một nhà còn phải tuân thủ chặt chẽ lễ tiết thì thôi đi, buổi sáng vì vội vàng nên không híp mắt cười nói chào buổi sáng thì thôi đi. Vậy tại sao lại không có hôn tạm biệt trong truyền thuyết?

Anh là người nhìn không được à?

Điều này không khoa học.

*

Hôm nay Cố Chi không có lớp, anh đến bệnh viện xử lý những bệnh án sắp tới.

Mặc dù anh không cầm dao mổ, nhưng mà những huy hoàng trước đó vẫn còn, hai năm nghiên cứu sinh ở nước Pháp cũng còn đó, rất nhiều cuộc giải phẫu qua sự xét duyệt và hoạch định phương án của anh, tỷ lệ thành công cũng đảm bảo nhiều.

Sau khi chào hỏi với chủ nhiệm Trương, anh khoác áo lên móc, đổi lại áo blu, sau đó đi vào phòng làm việc ngồi xuống.

“Sáng sớm hôm nay bệnh viện nhân dân số ba gửi một bệnh nhân đến chỗ chúng ta, nói là uống một ly rượu trên bữa tiệc, kết quả là hôn mê tại chỗ. Đưa vào bệnh viện chiếu CT, phát hiện xuất huyết não, nơi chảy máu là động mạch chủ, bên trong não các dây thần kinh cũng chèn ép, vì vậy dẫn đến hôn mê bất tỉnh”. Giọng chủ nhiệm Trương gấp gáp, lấy bệnh án trong ngăn kéo và ảnh chụp CT của bệnh nhân, “Bốn giờ trước chúng tôi đã triển khai cấp cứu cho bệnh nhân, dưới sự đồng ý của người nhà đã mổ sọ giải phẫu, tạm thời khống chế được tình huống chảy máu ở động mạch chủ, nhưng trong khi giải phẫu lại phát hiện tình trạng não bệnh nhân bị tắc nghẽn, tình huống vô cùng nghiêm trọng, nếu tiếp tục áp dụng thuốc để làm cuộc phẫu thuật tiếp theo thì tốn thời gian quá dài, nguy hiểm cực lớn, vì vậy chỉ có thể cầm máu trước, trước khi phẫu thuật cần có phương án giải phẫu”.

Đang lúc nói chuyện, ngoài cửa chợt có người khác gõ cửa, chủ nhiệm Trương nói câu mời vào, mà Cố Chi vẫn cau mày nhìn CT của người bệnh.

“Chủ nhiệm Trương, tôi là Dịch Thính Phong của bệnh viện nhân dân số ba, là người trước đó giúp Lý Triệu liên lạc với giám đốc bệnh viện các anh”. Anh ta đến bắt tay chủ nhiệm Trương một cái, đang chuẩn bị hỏi thăm tình trạng của bệnh nhân, chợt nhìn thấy Cố Chi ngẩng đầu lên, nhất thời sững sốt, “Cố Chi?”.

Lúc này Cố Chi mặc áo blu, cầm trong tay bệnh án và CT của bệnh nhân, đều là bác sĩ ngoại khoa, Dịch Thính Phong liếc một cái nhận ra CT của Lý Triệu, không nhận được hỏi anh, “Không phải là... không phải là cậu không cầm dao sao? Đúng rồi, với bệnh án của Lý Triệu cậu định làm gì?”.

Cố Chi đặt CT lên bàn, đứng dậy bình tĩnh nói: “Anh hiểu lầm, tôi chỉ tới bệnh viện xem tình huống mấy ngày nay, chủ nhiệm Trương đưa tình huống của Lý Triệu cho tôi xem một chút, muốn nghe ý kiến của tôi, bác sĩ trưởng của Lý Triệu không phải là tôi, tôi cũng sẽ không cầm dao giải phẫu”.

Dịch Thính Phong nói: “Vụ này rất khó giải quyết sao, vừa xuất huyết não, vừa tắc nghẽn nghiêm trọng áp bách đến thần kinh, cậu am hiểu phương diện này, nếu cậu làm nhất định sẽ tốt hơn”.

“Tôi đã nói rồi, tôi đã không còn cầm dao giải phẫu nữa”. Trong giọng nói Cố Chi không nghe ra gì khác, từng câu từng chữ trầm ổn, anh nhìn chủ nhiệm Trương nói, “Tôi đi nói chuyện với bác sĩ trưởng của Lý Triệu một chút, nhìn xem tình huống cụ thể trong não thế nào, một lát nữa sẽ trở về thương lượng với anh”.

Trước khi đi, anh cười cười với Dịch Thính Phong, “Đừng lo lắng, mặc dù tình huống nghiêm trọng, nhưng cũng không đến nỗi khiến bác sĩ Dịch cau mày, loại bệnh này cũng thường gặp, chỉ cần có phương án giải phẫu ổn thỏa là đủ, xé chiều hôm nay là có thể làm giải phẫu, tỷ lệ thành công sẽ không thấp”. Dừng một chút, anh nói giỡn, “Anh nghĩ bộ tôi không cầm dao giải phẫu thì sẽ chết sao, sợ rằng chủ nhiệm Trương sẽ nghĩ rằng anh coi thường những bác sĩ khác trong bệnh viện, người nhà bệnh nhân cũng sẽ hoang mang lo sợ”.

Bóng dáng Cố Chi biến mất ngoài cửa, Dịch Thính Phong quay đầu lại hỏi chủ nhiệm Trương: “Cố Chi thật sự không cầm dao giải phẫu nữa hả?”.

“Đã ba năm”. Chủ nhiệm Trương tiếc hận thở dài, sau đó lại cười nói, “Mặc dù nói cậu ấy không cầm dao giải phẫu, rất nhiều người cảm thấy tiếc nuối, nhưng nếu cậu ấy vẫn còn làm thì khẳng định là trụ cột trên Bắc Kinh, làm gì còn đến phiền chúng tôi? Sau khi cậu ấy trở về, mặc dù không làm giải phẫu nữa, nhưng mỗi lần có bệnh án khó thì phương án giải phẫu đều qua cậu ấy thẩm duyệt hoặc tự tay cậu ấy đưa ra phương án giải phẫu, chúng tôi coi như cũng đỡ phào nhẹ nhõm”.

“Nhưng tại sao cậu ấy lại bỏ qua bàn mổ?”.

Dịch Thính Phong là đàn anh của Cố Chi, đối với đàn em thiên tài có thiên phú này anh nghe qua rất nhiều, ban đầu anh cùng Cố Chi tham gia cuộc nghiên cứu y học trong nước ở thành phố A. Lúc đó Cố Chi còn trẻ đã đại diện cho đại học y đưa ra phương án của một bệnh án đặc thù, đạt được vị trí thứ nhất, được rất nhiều người khen ngợi.

Đối với đàn em có tiền đồ sáng lạng bỏ qua cơ hội được phẫu thuật, thậm chí không hề ở lại Bắc Kinh, Dịch Thính Phong cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Chủ nhiệm Trương cười cười, “Nếu có cơ hội, chuyện này chính anh hỏi cậu ấy đi, tôi không có tư cách nói”.

35. Chương 35

Cố Chi ở bệnh viện cả ngày, phương án giải phẫu anh cũng có tham dự, theo lý thuyết nếu phẫu thuật buổi chiều không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ thuận lợi tiến hành. Vậy mà cuộc giải phẫu này lại vượt qua thời gian dự tính, cuối cùng phụ tá bác sĩ hoảng hốt chạy ra khỏi phòng giải phẫu, nói với Cố Chi và chủ nhiệm Trương ở bên ngoài phòng giải phẫu: “Mạch máu chủ lại chảy máu, ảnh hưởng đến việc tiến hành các biện pháp chữa tắc nghẽn, hiện tại bác sĩ Trần đang cầm máu”.

Người thân của bệnh nhân đều đang ngồi chờ trong hành lang, bà lão hơn tám mươi tuổi vừa nghe thấy tình huống của con trai, tê liệt ngã ngồi trên ghế, nước mắt trào ra, “Con trai tôi, con trai tôi...”.

Con gái lớn của Lý Triệu còn trẻ tuổi, lập tức quả quyết nói: “Tôi muốn chuyển viện!”.

Một cậu con trai khác cau mày: “Chuyện viện gì? Viện một đã là bệnh viện tốt nhất thành phố, nếu thầy thuốc nơi này cũng không chữa, còn có chỗ nào có thể giải phẫu?”.

“Từ lúc ở viện ba tôi đã nói muốn chuyển viện thì chuyển trực tiếp lên Bắc Kinh, ai chẳng biết muốn phẫu thuật não phải qua bên kia?”. Cô con gái lớn cười lạnh, “Tôi biết ngay là cậu không bỏ được tiền ra, bây giờ thì khỏe chưa, phẫu thuật của cha thất bại, cậu vui vẻ nhất vì không phải lo tiền sau phẫu thuật, dù sao trên di chúc viết rõ nhà thuộc về cậu, trước đó cha đổi ý muốn đổi di chúc, không phải cậu đang mong đợi ngày hôm nay sao? Nếu cha cứ như vậy rời khỏi nhân gian, nhà sẽ là của cậu”.

Trong phòng giải phẫu đang cố gắng cấp cứu, trên hành lang lại xảy ra tranh chấp, cuối cùng con trai của Lý Triệu phẩy tay áo bỏ đi, cô con gái lớn ồn ào muốn chuyển viện.

Mặc cho chủ nhiệm Trương tỉnh táo kiên nhẫn nói với cô ta về tình huống, nếu lúc này chuyển viện quá mạo hiểm, nhưng người phụ nữ trẻ đó không nghe, kiên quyết muốn suốt đêm chuyển viện cho Lý Triệu trong tình trạng não xuất huyết.

Bệnh viện cũng muốn tuân theo ý nguyện của người nhà bệnh nhân, tình huống lại như thế, chủ nhiệm Trương không thể không liên lạc với bệnh viện Bắc Kinh, sau khi đợi bác sĩ Trần ra ngoài, cũng xin người nhà bệnh nhân ký hiệp nghị, một khi bệnh nhân trên đường đi xảy ra tình huống trầm trọng hơn, không có bất kỳ quan hệ nào với bệnh viện, sau đó lập tức sắp xếp xe và nhân viên chăm sóc đưa Lý Triệu đi Bắc Kinh.

Bởi vì khả năng dọc theo đường đi xảy ra tình huống nghiêm trọng là rất lớn, nhân viên đi theo chăm sóc cũng phải có tiêu chuẩn thầy thuốc, bác sĩ Trần trẻ tuổi, kinh nghiệm chưa nhiều, mà vì trong bệnh viện còn có các cuộc giải phẫu khác đang tiến hành, chủ nhiệm Trương không thể phân thân, đành phải nhờ vào Cố Chi.

Vì vậy Cố Chi lại cả đêm theo xe lên Bắc Kinh.

Cả ngày Thư Tình không nhận được bất kỳ tin tức gì của Cố Chi, lúc đi phòng trợ lý sinh viên đóng tài liệu, đi qua phòng làm việc của khoa tiếng Pháp, cô còn cố ý liếc nhìn, kết quả không thấy Cố Chi đâu.

Cô chủ nhiệm cười hí hóp mắt hỏi cô có chuyện gì, cô lúng túng lắc đầu một cái, hô “Em chào chủ nhiệm Hà”, sau đó chạy mất.

Thời gian tự học buổi tối có chút không yên lòng, không ngừng liếc về phía điện thoại di động, kết quả màn hình đen nhánh, không có phản ứng. Đột nhiên Cố Chi gửi tin nhắn, hỏi cô có ăn MacDonal không, cậu ấy đang có việc ở ngoài, có thể tiện thể mang về.

Thư Tình còn tưởng là Cố Chi, trong lòng giật mình, kết quả lại thất vọng khi phát hiện đó không phải là người trong lòng nghĩ tới, đành ủ rũ cúi đầu nhắn tin lại: Không ăn, tự cậu ăn đi.

Tần Khả Vi lại hỏi chuyện tối qua cô đi qua đêm ở đâu, chỉ là không hỏi đến cuối cùng, cộng thêm cả ngày đầy tiết, không có thời gian nói tỉ mỉ nên bị Thư Tình nói miễn cưỡng cho qua.

Sau giờ tự học muộn, hai người đi mua ít đồ ở siêu thị trên đường giành riêng cho người đi bộ, lúc trở về phòng ngủ, Thư Tình lấy điện thoại di động ra nhìn, cuối cùng vừa sờ túi lại không thấy điện thoại di động đâu.

“Có phải để trong túi sách hay không?”. Tần Khả Vi nhắc nhở cô.

“Không thể nào, tớ đặt quần áo trong túi sách!”. Thư Tình vội vội vàng vàng mở bọc sách ra, cuối cùng vẫn không thấy bóng dáng điện thoại di động đâu.

Tần Khả Vi gọi điện thoại cho cô, cuối cùng ở đầu bên kia truyền đến tiếng điện thoại bị đóng.

Lần này dù có đau khổ đến mấy cũng không thể không tin được chuyện điện thoại bị mất, lúc ở phòng tự học nạp đầy điện, còn 90% lượng pin, không thể nào tự đóng điện thoại được, mà điện thoại di động bị tắt nghĩa là có người nhặt được điện thoại di động của cô, nếu muốn tìm lại sợ là cũng không còn.

Thư Tình buồn bực cả đêm, Cố Chi không liên lạc với cô, điện thoại di động cũng bị rơi mất, còn có thể đen hơn được nữa sao?

Trong lúc đó, cô phải mượn điện thoại Tần Khả Vi gọi điện ẹ, nói chuyện này, không ngoài ý muốn, bị mẹ mắng ột trận.

Quả nhiên là một ngày hồng hét!

Nhưng mà có câu danh ngôn rất hay: “Phúc vô song chí, họa vô đơn chí”. Chuyện hết bát hơn còn ở phía sau.

(*Phúc vô song chí, họa vô đơn chí: Phúc đến thì ít, họa đến dồn dập)

Ngày hôm sau, Thư Tình nghĩ là buổi tối sẽ nhìn thấy Cố Chi chứ? Cho dù anh bảo trì bình thần, quan hệ của hai người vừa mới xác định, anh cũng không có tâm tư liên lạc với cô, nhưng ít ra sau buổi tối học tiếng Pháp cũng phải có gì đó giao phó.

Kết quả, hôm đó cô đi sớm một chút, cuối cùng lại thấy người đứng trên bục giảng không phải là Cố Chi, cô chủ nhiệm khoa cười híp mắt nói với mọi người, “Thầy Cố xin nghỉ, tôi tới dạy thay cho thầy ấy”.

Thư Tình không nhịn được hỏi câu: “Thầy Cố bệnh sao?”.

Tần Khả Vi nhú mày nhìn cô một cái, nhỏ giọng nói: “Này, không nên được tức giận sao?”.

Thư Tình không để ý đến cô ấy, chỉ chờ cô chủ nhiệm trả lời: “Tôi cũng không rõ lắm, tối ngày hôm qua lúc ăn tối, thầy Cố gọi điện cho tôi, nói là có chuyện không thể tới trường, hi vọng tôi dạy giúp vài tiết”.

Lòng Thư Tình lập tức dừng lại ở đó.

Không phải là ốm, cũng không phải là không tới một tiết, mà là dạy thay mấy tiết.

Nếu như anh có việc gấp tại sao hôm qua không nói cho cô? Cô chủ nhiệm hệ tiếng Pháp nói là lúc ăn cơm xong thì Cố Chi gọi điện thoại, vậy tại sao anh không liên lạc với cô? Điện thoại di động của cô khoảng mười giờ mới rơi, theo lý thuyết nếu anh nhớ tới cô, dù thế nào cũng phải nói cho cô biết rồi.

Có một cảm giác mất mát và khủng hoảng cùng nhau dồn vào đầu.

Thư Tình không có tâm trí học, mượn điện thoại của Tần Khả Vi, gửi một tin nhắn cho người nào đó: Thầy đang ở đâu? Tại sao không đi dạy?

Nhưng thời gian lên lớp trôi qua đã chín phần mười, bên kia vẫn không có động tĩnh.

Thời gian tự học khuya cũng đã qua, Thư Tình vẫn chiếm lấy di động của Tần Khả Vi, nhưng màn hình vẫn tối đen khiến cô càng nóng nảy bất an.

Cho tới bây giờ anh không phải người không nhắn tin lại, cho dù cô chỉ nhắn một câu chúc ngủ ngon, anh nhất định cũng trả lời lại một câu tương tự, huống chi là một câu hỏi lo lắng như vậy?

Hai ngày, suốt hai ngày không liên lạc với cô, điều đó có nghĩa như thế nào?

Mãi cho đến trước lúc tắt đèn, cô vẫn đợi tin nhắn của Cố Chi, nhưng anh không hề có lời đáp lại.

Trước khi lên giường, Thư Tình chợt nhớ tới cô gửi tin nhắn quên không thêm tên mình, mà di động lại là của Tần Khả Vi, có lẽ Cố Chi không biết đó là tin nhắn cô gửi?

Mặc dù lý do rất gượng ép nhưng dù sao cũng cho cô một chút an ủi, vì vậy cô lại mở điện thoại ra gửi một tin nhắn: Em là Thư Tình, đã xảy ra chuyện gì sao? Nhìn thấy tin nhắn mau trả lời.

Nhưng mà cô chờ đợi đến mức Tần Khả Vi oán giận cô chiếm đoạt điện thoại di động cũng ngủ thiếp đi, vẫn không thấy Cố Chi trả lời lại.

Một mình Thư Tình nằm trên giường, nghe tiếng hít thở đều đều của người khác, chợt cảm thấy mờ mịt luống cuống.

Không phải tối hôm đó anh đã đáp lại cô sao? Không phải anh còn hôn cô, còn cầm tay cô đặt lên lồng ngực, nói cô vẫn ở trong lòng anh sao?

Nếu quả thật cô vẫn ở trong lòng anh, tại sao suốt hai ngày anh không nhớ cô? Không chỉ không nhớ, thậm chí ngay cả tin nhắn của cô cũng không trả lời, điều này nghĩa là sao?

Cô cố gắng nhớ tới tất cả lời nói hôm đó của hai người, anh hôn cô, nói là tỏ tình bị cô giành trước một bước, sau đó là những từ ngữ dịu dàng thắm thiết, khiến cô vui vẻ vô cùng.

Nhưng cô chợt phát hiện ra một chuyện rất đáng sợ, đó là cho dù cô vắt óc suy nghĩ nhưng không nhớ tới anh có thừa nhận về việc quan hệ của hai người từ thầy trò thành người yêu.

Chẳng lẽ những thứ kia chỉ là một trò chơi của anh, thực ra cô đã nghĩ nhiều, mà anh căn bản không có ý tiếp nhận cô?

Thư Tình cười mình quá hoang đường, cô biết Cố Chi lâu vậy làm sao anh lại có thể làm chuyện không hợp chuẩn mực như vậy được, làm sao lại có thể làm chuyện hèn như vậy?

Nhưng trong đầu một giọng nói khác đang nói với cô: Mà cũng biết là mà không xứng với thầy ấy, chỉ là một nữ sinh bình thường lẫn trong đám người cũng không tìm ra được, thật sự có tư cách đứng bên cạnh thầy ấy sao? Cho dù thầy ấy thật sự có hứng thú với mà, nhưng chẳng lẽ suy nghĩ suốt đêm, chẳng lẽ không thấy hối hận sao?

Anh là một thầy giáo chuyên nghiệp như vậy, làm sao có thể xin nghỉ nhiều ngày không lý do như thế?

Thư Tình suy nghĩ lung tung, nhớ tới những gì Dư Trì Sâm nói về Cố Chi, anh là một người tốt như đi ra từ trong truyện đồng thoại, nếu thật sự hối hận, có lẽ sợ làm cô bị tổn thương, cho nên không dám nói trực tiếp cho cô biết, hơn nữa không muốn để cho chuyện như vậy phát triển thêm nữa.

Có lẽ đây mới là lý do anh trốn tránh, không trả lời tin nhắn, cùng với... lý do đột nhiên biến mất khỏi nhân gian....

36. Chương 36

Từ buổi sáng hôm đó chia tay ở cửa trường, đã bốn ngày trôi qua, Thư Tình không trông thấy Cố Chi.

Thứ bảy, Thư Tình ngẩn người ngồi trước máy tính, QQ ở trong góc máy tính loáng loáng lên, cô lại không nhúc nhích thất thần nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính.

Lúc này cô mới biết trừ số điện thoại di động, cô không còn bất kỳ phương thức liên lạc nào với anh.

Tần Khả Vi ngồi bên cạnh cô lẩm bẩm cuối tuần lại phải giao quỹ lớp, đột nhiên cô đứng dậy, cầm khóa và túi đi ra ngoài.

“Này, cậu đi đâu đấy?”. Tần Khả Vi gọi với theo cô, “Tớ chỉ tùy tiện phàn nàn một chút, chẳng lẽ cậu đi tìm lớp trưởng đánh một trận?”.

Trạm xe buýt rất nhiều người, vì hôm nay là thứ bảy, tất cả mọi người đều không muốn ở trong phòng ngủ.

Lúc Thư Tình đang xếp hàng chờ xe, chợt có người vỗ mạnh vào phía sau lưng, cô sững sờ, thành linh bị giật mình, suýt nữa hét lên thành tiếng.

Tống Dư chỉ định đùa một chút, không ngờ Thư Tình lại có phản ứng lớn như vậy, nhìn sắc mặt của cô chợt đổi, cậu vội vàng nhận sai, “Xin lỗi, ra tay quá nặng”.

“Quan trọng ở lực sao?”. Thư Tình chưa hoàn hồn, tức giận trừng cậu.

“Không thì sao? Chạm tới nơi không đúng hả?”. Tống Dư liếc cô mấy lần, nhất thời gặp phải ánh mắt đờ đờ sắc khí nhìn lại, vì vậy vội vàng mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, không nói giỡn linh tinh nữa.

Lúc xe tới, không ngờ hai người lại ngồi cùng một xe, Thư Tình cũng không phản đối, ngồi xuống cạnh cậu.

Tống Dư hỏi cô: “Cậu đi đâu vậy?”.

Thư Tình hơi dừng một chút, rồi mới nói: “Đi siêu thị ở đường hai mua chút đồ”.

“Mua cái gì mà phải vòng xuống siêu thị đường hai mới mua được?”.

“... Ngoại trừ thấp tè, tớ biết được đúng bằng hiệu này”. Thư Tình đưa ra một lý do, nhìn vẻ mặt quý dị của Tống Dư, “Sao vậy, có ý kiến hả?”.

(*thấp tè: Theo baidu, đó là một vị thuốc)

“Không có ý kiến, lại không quen bỗng nhiên nhìn thấy cậu muốn dùng thấp tẻ để trắng hơn, cảm thấy kính nể mà thôi”.

Thư Tình cười, nhưng trong nụ cười lại có vài phần không yên lòng,

Lý do cô đi vòng đường hai chỉ có một, đó chính là tới nhà Cố Chi.

Hôm nay là ngày thứ năm rồi, trái tim không treo trong không trung mà cô đã không thở nổi, cô phải tìm anh để hỏi cho rõ ràng.

Róc xương róc thịt dù sao cũng thống khổ hơn một mũi tên xuyên tim nhiều.

Kết quả xe buýt dừng trước bến đỗ bên ngoài khu nhà của Cố Chi thì Thư Tình thấy Tống Dư cũng đứng lên.

“Cậu cũng dừng ở đây?”. Tống Dư giạt mình.

“Ừ, tớ đến siêu thị trước mặt”. Thư Tình chỉ, cùng cậu xuống xe.

“Cậu biết Trần Minh lớp tám không? Cậu ấy để quên điện thoại di động ở phòng ngủ, tớ đến đưa cho cậu ấy”. Tống Dư chần chờ gọi cô, “Tớ đưa điện thoại cho cậu ấy rồi xuống, hay là cùng nhau về?”.

Thư Tình đã phất phất tay, định đi một vòng siêu thị sau đó sẽ tới tìm Cố Chi, vừa nghe cậu nói thế, đành lác đác, “Có thể tớ sẽ đi khá lâu, cậu về trước đi”.

“Đi xe mất 20 phút, một người không vui, tớ có thể đợi cậu”. Tống Dư trả lời.

Thấy cậu ấy cố ý như vậy, Thư Tình trầm mặc trong chốc lát, đang suy nghĩ không biết nên từ chối thế nào, bởi vì người ta nói không thể đưa tay đánh người đang cười, cứ như vậy đúng là không nể mặt cậu ta.

Tống Dư chợt tới gần hai bước, kéo cô né qua bên cạnh, thì ra ven đường có vũng nước, lúc xe hơi đi qua thì văng lên, suýt nữa bắn lên người cô.

Thư Tình lão đảo ngã xuống, cũng may cậu kịp thời đỡ lấy cô, quan tâm nhìn xem quần áo cô thế nào, “Không bị bắn vào chứ?”.

“Không sao”. Cô ổn định người, nâng người nhìn thì thấy chiếc xe kia dừng lại.

Tống Dư nhướn mày, quát lên về phía chiếc xe kia, “Lái xe kiểu gì vậy? Không nhìn ven đường có ai không à?”.

Xe kia đi về phía bãi đỗ xe của khu nhà, lúc này chợt dừng lại ở ven đường, không biết có phải tài xế muốn xuống xe lý luận với bọn họ hay không.

Thư Tình sợ có xung đột, kéo Tống Dư, “Quên đi, tài xế cũng không nhìn thấy trên mặt đất có vũng nước, đừng ——”.

Lời còn chưa dứt chợt bị cấm trong cổ họng, bởi vì người mở cửa xe xuống không phải ai khác chính là bạn tốt của Cố Chi, Lý Tuyên Nhiên.

Bệnh hủ giáp của Pound là Cố Chi trị, nhưng sau đó lại tái phát một lần, Thư Tình lại đưa đến bệnh viện thú cưng thì người đón cô lại là Lý Tuyên Nhiên. Vị bác sĩ này rất hay nói, thân thiện hơn so với Cố Chi, nói gần nói xa cũng để lộ ra quan hệ của hai người, là bạn tốt từ lúc đi học.

Chẳng qua cô không biết Cố Chi có nói chuyện của bọn họ với Lý Tuyên Nhiên, trong khoảng thời gian ngắn hơi lúng túng, gọi một tiếng, “Bác sĩ Lý”.

Lý Tuyên Nhiên nở nụ cười, “Không nhìn thấy vũng nước ở bên đường, hơi lỗ mãng, đừng so đo với tôi!”.

Người quen sao? Về mặt Tống Dư cũng hòa hoãn hơn, nhưng không ưa bộ dạng cợt nhả của Lý Tuyên Nhiên, nghe thấy Thư Tình gọi “Bác sĩ Lý”, phỏng đoán có lẽ không phải là người rất quen, vì vậy bước về phía trước, che Thư Tình ở phía sau, giống như nói cô có người bảo vệ.

“Lái xe lỗ mãng không phải là chuyện tốt”, Tống Dư có chút địch ý, nhưng không nổi giận.

37. Chương 37

Ngay lúc này, Thư Tình thấy Lý Tuyên Nhiên không nói gì, nhưng ánh

Mắt lại liếc mắt nhìn vào trong xe. Trong lòng dừng lại một chút.

Sau một khắc — Cạch một tiếng. Cửa xe của người ngồi bên cạnh ghé lái mở ra.

Người đàn ông đi đôi giày tây, mặc áo sơ mi trắng chỉnh tề, không thấy một nếp gấp, bộ âu phục màu đen cắt vừa người càng lộ thân hình thon dài, anh tuấn cao lớn, mà cúc áo ở cổ mở ra, khiến anh có vẻ không khô khan nghiêm túc.

Chỉ tiếc khuôn mặt có chút lạnh lùng, cứ lẳng lẳng xuống xe, đứng tại chỗ nhìn Thư Tình và Tống Dư, vẻ mặt không chút biểu tình.

Thư Tình nháy mắt yên lặng, đứng nguyên tại chỗ.

Tống Dư sửng sốt, dịch ý lúc trước tan thành mây khói, cười nói: “Thầy Cố?”

Ánh mắt Cố Chi vẫn dừng lại trên mặt Thư Tình, giờ phút này đang yên lặng không lên tiếng, nhìn chăm chú vào tư thế Tống Dư nắm cổ tay cô, sau đó lại tỉnh bơ nhìn về mặt cô, nhàn nhạt đáp “ừ” một tiếng.

Về mặt Lý Tuyên Nhiên hết sức ý vị sâu xa, cười tùm tùm hỏi, “A, hôm nay thứ bảy, hai người đi hẹn hò sao?”

Trong nháy mắt, ba ánh mắt đồng loạt quét tới.

Tống Dư là vui mừng, Thư Tình kinh sợ, còn Cố Chi... ánh mắt Cố Chi được gọi là bản phá.

“Trên đường gặp nhau”. Thư Tình vội vàng giải thích, sợ Tống Dư nhìn ra cái gì nên không dám nói mình đến tìm Cố Chi, nhưng đồng thời lại sợ Cố Chi hiểu lầm.

Cô thấp thỏm, bất an, mâu thuẫn hiện hết lên mặt, Cố Chi yên lặng liếc nhìn cô một cái, không nói gì, lại lên xe, sai đó ấn còi, giục Lý Tuyên Nhiên lên xe.

Đầu óc Thư Tình trống rỗng nhìn xe chạy vào bãi đỗ xe ngầm, ngay cả khi Tống Dư hỏi, “Ừa, thầy Cố cũng ở đây sao?” cũng không có phản ứng.

“Không phải cậu muốn mua đồ sao? Còn không mai đi siêu thị? Tớ cũng vào đưa điện thoại di động, lát nữa ở đây chờ cậu”.

“Cậu có phiền không hả?”. Thư Tình rống lên với cậu, “Về thì chính cậu về đi, ai bảo cậu chờ tớ hả?”

Cô chợt nổi giận đùng đùng xoay người đi vào siêu thị, mặc cho Tống Dư đang gọi tên của cô cũng không thèm để ý.

Cô biết mình cố tình gây sự, trút giận sang người khác, nhưng đã năm ngày không gặp mặt, cô không ngờ lúc gặp nhau thì người kia lại lạnh lùng nhìn cô như vậy, giống như cô làm một chuyện sai lầm cực lớn vậy.

Cô đã làm gì sai rồi hả?

Đi tới cửa siêu thị cô vẫn chưa đỡ tức, quay đầu nhìn lại, Tống Dư đã đi rồi, vì vậy cô lập tức đổi hướng chạy vào khu nhà.

Trong bãi đỗ xe ngầm có thang máy chạy thẳng tới dưới lầu, cô biết lúc này Cố Chi đã về tới nhà, vì vậy nổi giận đùng đùng chạy lên nhà anh, nhấn chuông cửa.

Trong ống nói truyền đến giọng nói của anh, nhàn nhạt, không nghe ra tâm tình gì, “Đi lên rồi nói”.

Giống như anh đoán được tâm tư của cô, không hỏi cũng biết người tới là ai.

Không đợi cô trả lời anh đã cúp.

Vì vậy Thư Tình vọt vào thang máy, lên lầu mười một, Cố Chi đã mở cửa ra, ở cửa đặt đôi dép vàng nhạt cô hay đi.

Cô gần như là mang cả giày chạy vào phòng khách, kết quả lại thấy phòng khách không có người, “Thầy đang ở đâu?”.

“Chờ tôi một chút” giọng nói của ánh truyền tới từ phòng ngủ. Thư Tình không chờ nổi, xông vào phòng ngủ, không suy nghĩ đẩy cửa ra, “Thầy ——“.

Tiếng nói ngừng lại, bởi vì người nào đó đã cởi bộ âu phục ra, nút áo sơ mi trắng cũng đã cởi toàn bộ, bởi vì cô đột nhiên xông vào bất ngờ không phòng bị, sau khi giật mình trong chốc lát thì tiếp tục cài nút áo, nhàn nhạt nói, “Không phải bảo em chờ tôi một chút sao?”.

Thư Tình hoàn toàn không ngờ anh đang thay quần áo, mặt ửng hồng, tức giận trôi mất một nửa, “... Em ra phòng khách chờ thầy”.

“Không cần”, Cố Chi buộc nút áo lại, đi theo cô ra khỏi phòng ngủ, đi tới phòng khách, lấy điều khiển mở điều hòa trên bàn trà, sau đó xoay người lại nhìn cô.

Thư Tình vốn có nhiều điều muốn nói, muốn hỏi mấy ngày nay anh đi đâu, là có chuyện hay muốn trốn tránh cô, nếu như vì hối hận những cử chỉ thân mật ngày đó thì chỉ cần nói cho cô là được, không cần thiết phải như vậy... Nhưng dưới ánh mắt trầm mặc nhìn mình, giống như chờ đợi cô giải thích, nhất thời cổ họng căng thẳng.

Anh có ý gì?

Anh không liên lạc với cô, lại không quan tâm tới cô, biến mất năm ngày không liên lạc gì, bây giờ lại bày sắc mặt này cho cô nhìn là có ý gì?

Thư Tình cảm thấy ngực bị nghẹn, hốc mắt cũng chua xót khó chịu, mà anh lại lạnh lùng nhìn cô lúng túng và luống cuống, đúng là cảm giác vừa vui vừa buồn. Cô còn ở chỗ này mà gì? Chẳng lẽ còn không nhìn ra ý tứ của anh? Biến mất nhiều ngày như vậy, không có một câu giải thích, lại còn lạnh lùng xa cách thờ ơ nhìn cô thất thố?

Chuyện phát triển theo chiều hướng như vậy thật con mẹ nó Shakespeare, nội dung văn học và hí kịch như “Romeo và Juliet”, cầu huyết đến nỗi Shakespeare cũng không nhận được mà dậy võ tay hoan hô.

Cô đúng là đui mù mới có thể coi trọng Cố Chi, không có lương tâm nhất trên đời này chính là thầy giáo tiếng Pháp! Cái tính cách khó chịu chó má này, tuyệt đối cả đời sẽ không lấy được vợ! Cho dù lấy được vợ không tới ba ngày tuyệt đối sẽ ly hôn!

Nhưng lúc cô khom lưng xuống nước mắt cũng rơi xuống.

Cô chỉ hận không có cái hầm để chui vào, đến nhà thì thôi, còn không được việc, khóc lóc cái rầm ấy mà khóc, khắp thiên hạ đâu chỉ có người đàn ông này, vừa rồi không phải còn có ý đuổi cô đi sao?

Cuối cùng Cố Chi bị hành động không giải thích được của cô chọc giận, anh đi tới cạnh cửa, kéo tay cô, trầm giọng nói: “Em làm gì vậy?”.

“Em cuốn xéo có được không?”,. Cô hung dữ cãi lại, hất tay anh ra, “Đây là nhà thầy, em lại không thể bảo thầy cút, em cút thầy cũng có ý kiến sao?”

Mặt Cố Chi trầm xuống, “Lời này của em là có ý gì? Tôi bảo em cút lúc nào hả?”.

“Từ trên xuống dưới, ngay cả lỗ chân lông của thầy đều đang bảo em biến, đặc biệt là gương mặt của thầy!”.

“Bớt gây sự đi!”. Cố Chi nhướn mày, liếc mắt nhìn tay cô, “Để giày xuống, đi vào nói chuyện”.

“Nói cái rầm!”. Cô lại bắt đầu âm ỉ.

“Ai dạy em nói thô tục vậy?”

“Dạy cái rầm!”.

“Thư Tình, đừng khiêu chiến sự nhẫn nại của tôi”. Ánh mắt Cố Chi hơi nheo lại, rõ ràng đang tức giận.

“Khiêu chiến cái rầm!”. Thư Tình vẫn đắm vào chỗ chết.

Sau một khắc, Cố Chi đoạt lại giày trong tay cô, quả quyết ném xuống đất, sau đó thô bạo kéo tay cô đi vào phòng khách, một tay đẩy cô ngồi xuống ghế salon, từ trên cao nhìn xuống, “Tôi cho em ba phút bình tĩnh, sau khi bình tĩnh thì đừng để tôi lại thấy bộ dạng này của em”.

Anh tức giận.

Anh nổi giận.

Anh mất đi sự thông dong quen thuộc, rốt cuộc bùng nổ.

Thư Tình nhìn bộ dạng “Chớ lại gần, bên trong chuồng có chó” của anh, nước mắt lại lã ra ngoài, cô dứt khoát nằm trên sofa khóc lớn, “Thầy cút đi! Mau cút đi! Em hận nhất chính là loại người lương tâm bị chó cắn, kẻ phụ lòng! Thầy bắt nạt thiếu nữ vô tri, dụ dỗ tình cảm người khác, lạm dụng chức quyền giáo sư, hạn chế tự do thân thể, bức hiếp học sinh vô tội...”

“Thư Tình”. Cho tới bây giờ, Cố Chi chưa từng tức giận thế này bao giờ, gân xanh nổi lên, huyết thái dương nảy kịch liệt, từng câu từng chữ nghiền răng nghiền lợi gọi tên cô. Sau một khắc, anh kéo cô lên, thô bạo hôn lên đôi môi cô.

“Tội danh của tôi nhiều như vậy, thêm một cái bỉ ổi phụ nữ đảng hoàng cũng không sao”.

38. Chương 38

Lúc xế chiều Cố Chi gọi điện thoại về nói là chuyện trong bệnh viện có chút phức tạp, có thể buổi tối anh mới về được.

“Tôi sẽ nói Lý Tuyên Nhiên dẫn em đi ăn cơm, thời gian còn lại em có thể tự thu xếp, trong phòng sách có sách, cũng có phim, mặt khẩu máy tính là tên tiếng Pháp của tôi, ngoài ra trong tủ có cà phê và sữa tươi...”. Giọng nói của anh ôn nhu lành lạnh, truyền ra rõ ràng từ trong điện thoại, trong đó còn mang theo tiếng vọng lại.

Thư Tình đoán là anh đang ngồi trên hành lang không người trong bệnh viện gọi cho cô.

“Không cần lo lắng cho em, em sẽ tự mình an bài”. Cô cảm di động hơi trầm mặc trong chốc lát, sau đó chần chờ hỏi câu, “Thầy ở đó... Có khỏe không?”.

Phương án giải phẫu là do Cố Chi đưa ra, bây giờ bệnh nhân chết, sợ là đám người nhà bệnh nhân không phân rõ phải trái sẽ còn dây dưa không rõ.

Cố Chi cười, hỏi một câu: “Trước khi gọi điện thoại tôi còn đang suy nghĩ không biết cơn giận của em còn hay đã tiêu tán... Sao rồi, bây giờ không tức giận nữa sao?”.

Trên mặt Thư Tình như bị phồng, nói lung tung mấy câu, cuối cùng nhỏ giọng nói: “Trở lại tính sổ với thầy”. Sau đó cúp điện thoại.

Cô tìm ra “Đội liệt chi mạt”, ngồi trên ghế salon xem.

Mà ở trong bệnh viện, trên hành lang không người, sau khi cắt điện thoại di động đi, rốt cuộc Cố Chi cũng lộ ra nụ cười đầu tiên sau mấy ngày.

Biết được có người đang ở nhà chờ anh, cảm giác này trước nay chưa từng có.

Lúc Cố Chi về đến nhà, trên tivi vẫn còn chiếu bộ phim, dưới ánh đèn âm áp, Thư Tình nằm xiên vẹo ngủ trên ghế salon.

Máy điều hòa không khí mở ra, bên trong phòng rất âm áp, anh treo áo khoác lên móc áo, nhẹ nhàng đi tới trước ghế sofa.

Có lẽ do mấy ngày nay không được ngủ ngon giấc, cô bé của anh buồn ngủ nhắm chặt hai mắt, ngay cả tiếng mở cửa cũng không khiến cô tỉnh.

Bên ngoài trời đã tối om, Cố Chi do dự một chút, tắt ti vi, ôm Thư Tình đi vào phòng dành cho khách, cẩn thận đắp kín chăn cho cô, sau đó cũng không vội vàng rời đi mà ngồi bên mép giường nhìn cô.

Đèn trên hành lang chiếu vào, không đủ sáng nhưng lại đủ để thấy rõ bộ dạng của cô.

Mặt mũi thanh tú, bên má phải có một nốt ruồi nhỏ nhàn nhạt, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không phát hiện ra. Lúc cô tỉnh luôn lộ ra những vẻ mặt phong phú, mắng người rất lợi hại. Mà bây giờ cô an tĩnh ngủ như vậy, nhiều thêm vài phần mềm mại, ít đi vài phần cao ngạo.

Cố Chi đưa tay giúp cô vén mấy sợi tóc bên má, rốt cuộc cũng đứng dậy chuẩn bị đi, không ngờ vừa đứng dậy xoay người thì người trên giường đưa tay kéo anh lại.

Anh kinh ngạc xoay người lại nhìn, lại thấy người một khắc trước ngủ say đã mở mắt, vô cùng tỉnh táo nhìn anh.

“Em giả bộ ngủ?”. Anh nhướn mày.

“Em đang ngủ thật nhưng lúc thầy ôm em thì em đã tỉnh”.

“Mệt mỗi thì ngủ đi, những thứ khác ngày mai hẵng nói”. Anh rất thông cảm.

“Không được, chuyện hôm nay phải xong trong hôm nay, lúc thầy cho bài tập về nhà cũng không cho phép em kéo dài thêm một ngày”. Thư Tình nói rất hùng hồn.

Cố Chi thấy buồn cười, vì vậy ngồi xuống như cô mong muốn. Thư Tình dựng gối đầu ở đằng sau, ngồi chung một chỗ với anh. Cô chợt đưa tay xoa xoa cằm anh.

Anh không tránh đi, hỏi cô: “Thế nào?”.

“Râu cũng nhô ra, trước kia chưa từng nhìn thấy, thật thần kỳ”.

“....”. Cố Chi dừng một chút, “Em cảm thấy râu của một người đàn ông mọc ra thì có gì thần kỳ? Hay là nói, em đang ám chỉ cái gì?”.

Cô chợt cười lớn, giống như đứa trẻ, xoa xoa cằm anh, “Không ngờ râu thầy Cố cũng dài ra, nhìn như vậy có khí khái đàn ông hơn nhiều!”.

Cố Chi trầm mặc hai giây.

Trong ánh sáng mờ mờ, anh khẽ mỉm cười với Thư Tình, “Ý của em là, trước kia tôi không có đủ khí khái đàn ông?”.

Từ trong mắt anh Thư Tình thấy được ánh sáng không quen thuộc, chợt nhận ra tần số nguy hiểm, vì vậy vội vàng lắc đầu, “Không hề không hề, thầy siêu cấp man!”.

Nghe thế nào cũng giống như giấu đầu hở đuôi.

Cố Chi nhanh chóng sáp lại gần cô, đưa tay chụp tới, sau đó “dịu dàng” dùng cằm cọ nhẹ vào cổ cô, “Tôi cho em cảm thụ được khí khái đàn ông”.

Từ nhỏ Thư Tình chỉ sợ nhột, vừa bị làm như vậy thì cả người ngã xuống giường, mà sau khi Cố Chi phát hiện ra cô sợ nhột càng bình tĩnh áp dụng “khốc hình”, những sợi râu nhỏ cọ vào da thịt trên cổ, nhột muốn chết.

“Em sai rồi! Thầy rất man, siêu cấp man...”. Thư Tình vừa cười vừa tránh, nhưng Cố Chi kiềm chế tay chân của cô, hoàn toàn không thể trốn được, “Này, đừng làm như vậy, em không chịu nổi... A, đừng đụng vào nơi đó! Không cho phép! A ha ha ha... Đừng, đừng đến, thật, em không chịu được.... ..!”.

Giọng nói của cô hơi run, yếu ớt hơn bình thường, cả người lảo đảo, giống như đứa bé, chỉ tiếc là dù thế nào cũng vẫn đảo quanh phạm vi quần hạt của Cố Chi.

Rốt cuộc Cố Chi cũng ngừng lại, vẻ mặt khó lường nhìn cô, “Thư Tình, em luôn có thói quen nói như vậy sao?”.

“Có ý gì?”. Thư Tình vẫn thờ hờn hển, bởi vì vừa rồi ằm ỉ một chút, gương mặt cũng hồng hồng, cặp mắt còn phiếm lệ quang nhìn anh.

... .. Rõ ràng là bị dày vò hồng mắt.

Cố Chi nhìn cô, không nhanh không chậm nói: “Giọng em cầu xin tha thứ rất khiến người ta mơ tưởng viễn vông”.

Ánh mắt kia bao hàm thâm ý, mang theo chút ý vị đặc ý.

Vì vậy cả người Thư Tình cứng đờ, lúc này mới phát hiện tư thế hai người, có lẽ đại khái giống như là... thật sự có chút khiến người ta mơ tưởng viễn vông.

Lúc này cô không hề có hình tượng nằm trên chăn, mà cả người Cố Chi đè lên người cô, bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách giữa khuôn mặt hai người không tới 4cm.

Dưới ánh hoàng hôn mập mờ, quần áo xốc xếch không ngay ngắn và hai người đang duy trì tư thế này không nhúc nhích.

Thư Tình đột nhiên cảm giác được máu cả người dồn vào đầu.

Mà trong không khí giằng co, cô dường như nghe được trái tim nhỏ bé trong lồng ngực đang đập bùm bụp như có người đang đánh trống bên trong. Rốt cuộc cô mở miệng cắt đứt không khí lúng túng trầm mặc quỷ dị.

Cô muốn nói gì đó, chỉ cần mở miệng là tốt rồi.

Vì vậy ——

“Hôm nay em ăn rất nhiều”.

Cố Chi không động, “Cho nên?”. Trong dự đoán của anh, vì trốn tránh tình huống mập mờ khiến người ta động lòng này, lời nói tiếp theo của Thư Tình sẽ là, “Cho nên muốn đi vệ sinh”.

Nhưng mà lần này Thư Tình còn chưa muốn đi chỗ nào, vội vàng nói: “Ý của em là thầy đã ăn cơm tối chưa? Trẻ thế này mới từ bệnh viện về, chắc là còn chưa ăn phải không?”.

“... Cho nên?”.

“Cho nên... em chỉ muốn nói, thầy có thể... đứng lên được không? Đè ép như vậy em thật khó chịu.... mặc dù không ăn cơm tối nhưng người cũng không nhẹ đi vài cân...”.

Cố Chi lặng lẽ nhìn cô trong chốc lát, sau đó lật người ngã nằm xuống cạnh cô, ở trong ánh sáng mờ tối mỉm cười tự nhiên, nói: “Không vội”.

“Cái gì không vội?”.

“Chuyện chứng minh khí khái nam tử, còn nhiều thời gian, không cần nóng lòng”. Anh giống như tự an ủi mình.

Thư Tình nghiêng đầu nhìn gò má anh tuấn đẹp mắt của anh, nói thầm: “Chỉ tùy tiện đùa một chút thôi, làm sao lại phải so đo như vậy?”

... Ha ha, đùa giỡn cũng chạm vào tôn nghiêm đàn ông của anh, có thể không so đo sao?

Thầy Cố dụ dằng nhìn cô, mỉm cười không nói.

Nếu nói không vội là phải chờ tới ngày nước chảy thành sông, tự thể nghiệm, từ từ hướng tới.

Dù sao thực tế là cách kiểm tra chân thực nhất về tiêu chuẩn.

Sau khi Thư Tình rửa mặt xong, lúc này đổi thành Cố Chi nằm trên giường ngủ thiếp đi.

Năm ngày này cô ngủ không ngon, còn anh thậm chí không biết ngủ được bao nhiêu, chuyện của Lý Triệu bận tối mày tối mặt, phải xử lý liên tiếp các chuyện ở bệnh viện, lại ứng phó với người nhà bệnh nhân khó chơi, đi đi lại lại cũng mệt mỏi.

Thư Tình không đành lòng đánh thức anh để anh về phòng ngủ, vì vậy cô chân chờ trong chốc lát, nhanh chóng đi vào phòng ngủ của anh, ôm chần mền của anh, sau đó cười híp mắt bò lên giường. Đầu tiên đắp kín chần mền với anh, sau đó kéo chần mền của mình đắp lên.

Cô cách anh chỉ có mấy tấc, trong không khí yên tĩnh phảng phất có tiếng gì đó, một lúc lâu cô mới phát hiện đó là âm thanh của nhịp tim.

Đợi đến sáng ngày mai, cô nhất định chết cũng không nhận nợ, nói là sau khi cô ngủ anh lén lén lút lút bò lên giường cô!

Nghĩ đến đó, cô cười híp mắt, nhẹ giọng nói: “Ngủ ngon, Cố tiên sinh”.

(*tiên sinh ở đây không phải kính ngữ mà là xưng hô thân mật. Tiên sinh ngoài kính ngữ cũng có thể hiểu là xưng hô của vợ với chồng)

Không phải là thầy Cố mà là Cố tiên sinh.

Mỹ nam ngủ bên cạnh cô, Cố Chi tiên sinh.

Cả một buổi chiều, cô trăn trở tự hỏi phải mở miệng hỏi thăm anh về bóng ma trong lòng mà Lý Tuyên Nhiên nói, nhưng cuối cùng lại thôi.

Mỗi người đều có những chuyện cũ không muốn nói tới, không phải bởi vì giấu giếm quá khứ, giữ vững hình tượng hoàn mỹ, mà có những chuyện không động tới cũng khổ sở.

Những chuyện trước khi gặp cô, đối với cô mà nói cũng không quan trọng, quan trọng là ... hiện tại anh gặp cô, sau này sẽ không có những nỗi đau tương tự.

Trong bóng đêm, cô an tâm nhắm nghiền hai mắt, lại không hề phát hiện người đàn ông trước mặt có phản ứng giống cô lúc này, từ từ mở hai mắt ra.

Khóe môi vui vẻ cong lên, Cố Chi yên lặng nhìn cô, ánh mắt sáng ngời.

Ngủ ngon, cô bé của tôi.

Tiếc là sáng hôm sau, khi Thư Tình mở mắt ra, bên cạnh đã trống không.

Chăn mền của Cố Chi cũng đã bị ôm về phòng, không để lại chút dấu vết.

Cô kinh ngạc đi tới phòng khách, lại thấy Cố Chi đang bận rộn trong phòng bếp, nồi cháo nhỏ nóng hổi tỏa mùi thơm bốn phía, trên bàn bày chút trứng chiên và chút thức ăn.

Cố Chi nghe tiếng bước chân cũng không quay đầu lại, nói với cô: “Chờ một lát nữa là được, em đi rửa mặt trước đi”.

Thư Tình muốn nói lại thôi, buồn bực đi vào phòng rửa mặt.

Anh lại bình tĩnh dậy sớm như vậy! Sau đó ôm chăn đi! Cô tưởng tượng hình ảnh mình cực kỳ bi thương ôm chăn muốn anh chịu trách nhiệm đã bay đi đâu rồi?

Không vui chút nào!

Đi được một nửa thì người ở trong phòng bếp hình như nhớ tới cái gì, quay đầu lại ôn nhu nhắc nhở: “Lần sau nếu tôi còn ngủ trên giường của em, nhớ đánh thức tôi về phòng ngủ, thú tính bộc phát, hủy trong sạch, phải đề phòng với chuyện chưa xảy ra”.

“..... Thầy đang nói để em đề phòng thầy sao?”.

“Không, tôi đang nhắc nhở em phải học khắc chế mình”. Ánh mắt Cố Chi tự đắc, dường như rõ như lòng bàn tay chuyện ngày hôm qua cô lặng lẽ bò lên giường cùng anh chung giường chung gối.

Về mặt Thư Tình thay đổi liên tục, cuối cùng lặng lẽ đi.

Sau khi Cố Chi về trường, cô chủ nhiệm hệ tiếng Pháp cũng không cần dạy thay anh, tất cả đều trở về bình thường.

Thư Tình cẩn thận bảo vệ bí mật với anh —— từ thứ hai đến thứ sáu, anh là thầy Cố của cô, thứ bảy và chủ nhật, nếu rảnh cô sẽ đến nhà anh chơi.

Tại thành phố A lớn như vậy, ngay cả trong một khu nhà cũng có người quen, Thư Tình không dám quần anh chạy khắp nơi.

Sau ngày nổi giận với Tống Dư, thật ra Thư Tình cảm thấy rất áy náy, vậy mà thỉnh thoảng cậu ấy nhắn tin lại, Thư Tình không thể nào nói lời xin lỗi.

Không bằng cứ hiểu lầm như vậy đi, tốt nhất để cậu hiểu được cô không có ý muốn phát triển tiếp với cậu, chết sớm siêu sinh sớm, vung kiếm chém tơ tình.

Chỉ tiếc quyết tâm của Tống Dư rất mãnh liệt, rốt cuộc trước một giờ học tiếng Pháp, cậu cầm sách ngồi vào hàng thứ nhất — cậu nói mấy câu với cô gái ngồi cạnh Thư Tình, đối phương vui vẻ gật đầu đối chỗ với cậu, đối với lần này, Thư Tình hoàn toàn kinh hãi.

“Cậu làm gì vậy?”. Nét mặt cô có chút lúng túng.

Tống Dư nhìn cô, “Tại sao không nhắn tin lại cho tớ?”.

“... ..”.

“Thư Tình, cậu ghét tớ sao?”. Cậu nói từng câu từng chữ, thẳng thắn nhìn cô.

Trong khoảng thời gian ngắn Thư Tình không biết làm cái gì, lại phát hiện nữ sinh ở hàng sau hăng hái nhìn chăm chăm bọn họ. Cúi người nói nhỏ: “Có chuyện gì xong tiết rồi gặp nói, trước tiên cậu ngồi về chỗ đi, nếu không mọi người hiểu lầm —”.

“Hiểu lầm cái gì?”. Tống Dư bình tĩnh ngắt lời cô, sau đó khẽ mỉm cười, “Các bạn ấy không hiểu lầm, tớ thích cậu, tớ đang theo đuổi cậu”.

Những lời xì xào bàn tán dừng lại, tất cả mọi người đều nhìn bọn họ.

Trong nháy mắt vẻ mặt Thư Tình méo đi, cô đành nỗ lực giữ trấn tĩnh, mỉm cười nói: “Vào lớp trước, sau tiết lại nói”.

“Tớ đợi không kịp”. Tống Dư dùng ánh mắt tình thế bắt buộc nhìn cô, trong mắt tràn đầy tự tin và thần nhiên, “Không chịu tiếp nhận, cho dù cậu không chấp nhận, tớ cũng không dễ dàng buông tha. Thư Tình, tớ nhất định sẽ theo đuổi được cậu”.

Cả phòng học hoan hô, không biết người nào bắt đầu hô trước, mọi người cùng kêu lên: “Ồ chung một chỗ!Ồ chung một chỗ!”.

Một tiếng lại một tiếng, vang dội mà kinh người.

Chuyện đơn giản mà lại phát triển đến độ khó khổng chế.

Thư Tình chấn động ngồi tại chỗ, đang vắt hết óc suy nghĩ cách có thể giải quyết tình trạng hiện tại mà không đả thương người thì cửa phòng học xuất hiện bóng dáng người kia.

Từ xa Cố Chi nghe thấy tiếng phòng học ầm ĩ lên, lúc nhảy vào phòng học mỉm cười hỏi: “Có tin tức gì tốt sao?”.

Một giây sau, anh nhìn thấy cô bé của mình ngồi đỏ mặt tới mang tai ngồi cùng nam sinh mi thanh mục tú, tiếng hô của cả lớp “Ồ chung một chỗ” còn chưa kịp thu hồi, vang dội trong phòng học.

Một khắc trước khóe môi còn giương lên, giờ đây cứng lại.

Ha ha, ở chung một chỗ?

39. Chương 39

Cố Chi cầm sách trong tay, bình tĩnh đi lên bục giảng còn cả lớp vẫn còn trong trạng thái kích động, dù sao đây cũng là khoa ngoại ngữ nhiều cháo ít thầy. Cảnh tượng tỏ tình này rất ít thấy.

Tống Dư nhìn Thư Tình với ánh mắt thâm tình, chờ đợi cậu trả lời của cô.

Còn năm phút nữa tới giờ học.

Năm phút, cậu chắc chắn mình có thể được cô ấy đáp lại.

Cho dù là đón nhận hay từ chối, cậu đủ tự tin ngênh đón câu trả lời của Thư Tình, dù sao trong khoa ngoại ngữ cậu cũng là nam sinh có điều kiện rất tốt, từ trước tới nay không thiếu nữ sinh theo đuổi. Cho dù bây giờ Thư Tình từ chối cậu, không có nghĩa là sau này cô ấy tiếp tục từ chối, cậu có dũng khí và lòng tin.

Dưới ánh mắt nóng bỏng chăm chú của Tống Dư, Thư Tình càng cảm nhận được rõ ràng ánh mắt từ trên bục giảng, nhất thời có ảo giác cả người đang bị nướng lên.

Cô vốn không hy vọng làm cho Tống Dư khó chịu trước mặt nhiều người như vậy nhưng hôm nay tên đã lấp vào cung, không phát không được.

Cô lễ phép cúi đầu: “Rất xin lỗi”.

Rõ ràng là cảm xúc của mọi người xuống thấp, tiếc vì không xem được kết thúc tốt.

Cảm xúc của Tống Dư cũng xuống thấp một chút, sau đó hỏi cô: “Tại sao?”.

“Tớ có người mình thích rồi”. Thư Tình đỏ mặt, ánh mắt nhìn thẳng vào Tống Dư, kiên quyết không để ý tới người trên bục giảng.

“Theo như tớ biết, cậu không có thân thiết với nam sinh nào ngoại trừ Dư Trì Sâm”. Tống Dư vẫn chăm chú nhìn cô, “Nếu như vì không muốn đón nhận tớ, cậu có thể nói cho tớ biết tớ chưa tốt không đạt tới mong đợi của cậu, nhưng mà tớ sẽ không buông tha cho, tớ sẽ vẫn tiếp tục theo đuổi”.

Cậu vẫn chưa nói hết những lời động lòng người, nhưng trên bục giảng, Cố Chi đã quét mắt nhìn đồng hồ đeo tay, nhàn nhạt nói: “Còn hai phút, hôm nay chúng ta học trước, tan lớp cũng sẽ ra trước hai phút”. Dừng một chút anh bổ sung, “Tan lớp tôi còn có việc, lần sau sẽ không thể nữa”.

Coi như là giải thích nguyên nhân học trước.

Tống Dư vẫn không rời đi, định ngồi bên cạnh Thư Tình nghe giảng, nhưng mà thấp giọng nói: “Cậu sẽ thấy hành động của tớ”.

Nhưng mà Thư Tình có một vấn đề cần chú ý hơn. Nếu như có chuyện trước tan lớp, nói trước hai phút thật sự có ý nghĩa sao?

Cố Chi mở máy tính ra như thường lệ, sau đó vẻ mặt lạnh nhạt khởi động máy tính, trong lúc đó anh mở bài kiểm tra ra, “Đầu tiên chúng ta gọi một bạn ôn tập lại bài lần trước”.

Nghe thấy câu này, Thư Tình phản xạ có điều kiện như hiểu ý của anh, vô cùng tự giác giơ tay lên.

Chiều này gọi là: Biết sai mà sửa, mọi chuyện sẽ yên.

Cố Chi nhướn mày, đương nhiên gọi tên của cô, nhưng khi cô vừa mới cầm sách đọc, bỗng nhiên anh mỉm cười bổ sung một câu: “Quên nói, là đọc thuộc lòng”.

“... ..”.

“Hay là dựa theo quy củ của cô chủ nhiệm bộ môn, sai vị trí một động từ, tịch thu bài chép mười lần, sai hai lỗi ——”.

“20 lần?”. Có người bổ sung thay anh.

Cố Chi mỉm cười lắc đầu, “Là mười mui hai”.

Chiều này gọi là: Xin lỗi, tội không thể tha.

Thư Tình dùng ánh mắt hàm ý nhìn anh, sau đó Cố Chi hỏi, “Ánh mắt kia của em có ý gì?”.

Đáp viết: “Ý của em muốn bỏ rơi mặt thầy”.

Ngày Tổng Dư tỏ tình là ngày thứ hai, sau khi tan lớp Thư Tình chợt dạ muốn chủ động nói với Cố Chi về việc này, chỉ tiếc là sau tiết học có nhiều người hỏi bài, Thư Tình kì kèo một lúc lâu nhưng rồi bị Tần Khả Vi thúc giục rời đi.

Điện thoại di động mất còn chưa mua mới, muốn gửi tin nhắn hoặc điện thoại cũng khá là phiền toái, dù sao cũng không thể mượn của Tần Khả Vi được, vì vậy chuyện này đành tạm thời thôi, tạm gác đợi tới ngày chủ nhật hai người ở riêng hẵng nói.

Chỉ tiếc là còn hai buổi tiếng Pháp tuần này cũng sẽ gian nan.

Tổng Dư quyết tâm muốn bày tỏ thành ý của mình, không biết cậu lấy ở đâu thời khóa biểu của lớp Thư Tình, mỗi buổi sáng đến lớp tự học đưa bữa sáng, vì vậy mỗi lần Thư Tình chạy tới sau giáo sư có thể thấy chỗ ngồi ở hàng thứ nhất cô dành riêng có một hộp sữa và một hộp bánh cake.

Hết lần này tới lần khác cô lại không biết phòng tự học của Tổng Dư ở đâu, hai ngày đầu đúng là không biết trả lại bằng cách nào.

Dưới sự trêu đùa của các bạn cùng lớp, cô lúng túng mượn di động của Tần Khả Vi gọi cho Dư Trì Sâm hỏi số điện thoại của Tổng Dư, sau đó gửi một tin cho Tổng Dư: Bữa sáng tự chuẩn bị, phòng học của cậu ở đâu? Để tớ cảm ơn.

20 giây sau, Thư Tình trả lời: Không cần, sau này bữa sáng của cậu cứ để tớ chuẩn bị, tớ nói rồi, tớ sẽ cho cậu thấy được hành động của tớ.

Thư Tình sốt ruột, cái người này sao lại không nghe chứ? Nếu nói bạn chưa lập gia đình tôi chưa gả, theo đuổi một người còn có ý tứ, cô đã tỏ thái độ mình đã có người mình thích, tại sao người này còn kháng kháng một mực đây?

Cô đi tới hành lang, gọi điện cho Tổng Dư.

Đối phương bắt máy, giọng nói vui vẻ, “Thư Tình?”

“Cậu đang ở đâu?”

Từ giọng nói có thể đoán ra lời cô định nói, Tổng Dư bắt đắc dĩ nói: “Tớ đã nói rồi, tớ đang theo đuổi cậu, đưa bữa sáng cho người mình thích có gì không đúng? Cậu chỉ cần vui vẻ tiếp nhận là được rồi, không cần ——”.

“Chờ một chút”. Thư Tình cắt đứt, “Bây giờ cậu đừng nói, nghe tớ nói là được rồi. Thứ nhất, không biết tớ đã cho cậu ảo giác từ lúc nào để cậu cảm thấy có lẽ tớ có hảo cảm với cậu, sẽ đón nhận cậu, nếu như đúng là do tớ thì thật xin lỗi cậu bởi vì không có chuyện như vậy. Thứ hai, theo đuổi người mình thích là quyền lợi của cậu nhưng từ chối người tớ không thích cũng là quyền lợi của tớ, bây giờ cậu đang quấy nhiễu tớ rất lớn, tớ không hi vọng chuyện khuyên cậu nhiều lần mà cậu không nghe, lãng phí tâm ý của cậu cũng lãng phí nước miếng của tớ”.

“Thư Tình ——”.

“Cậu đừng có ngắt lời, nghe tớ nói hết đã. Tổng Dư, cậu rất tốt, đừng nói là đặt trong địa phương âm thịnh dương suy như khoa ngoại ngữ, cho dù cậu ở những khoa khác cũng vẫn là một nam sinh tốt, vươn lên, hài hước, tính tình tốt, đừng nói đến điều kiện gia đình cũng rất lớn, cho nên cậu không cần thiết phải ngã vào chỗ tớ. Trước đó tớ đã nói tớ có người mình thích, không phải nói cho có lệ, là chuyện có thật”. Lúc này Tổng Dư trầm mặc một hồi, Thư Tình cũng có chút ngượng ngùng, dù gì cũng là một tấm lòng của người ta, cô nói như vậy mặc dù là một đao giải quyết dứt khoát, nhưng cũng không ngoài dự tính ảnh hưởng tới lòng tự ái của đối phương.

Cô suy nghĩ một chút, “Nếu bây giờ nói ‘Cậu rất tốt, thật ra thì chúng ta có thể làm bằng hữu’ và linh tinh khác có lẽ giống như kiểu cách làm bộ, cho nên tớ cảm thấy chúng ta có thể tạm thời bình tĩnh một thời gian, sau này gặp cứ coi như không có chuyện gì phát sinh đi”.

Một lúc lâu sau, khi cô bắt đầu lo lắng đối phương bị trúng tên quá sâu, cực kỳ đau thương thì Tổng Dư mới nói: “Thư Tình, tớ có thể nói mình ngày càng yêu thích cậu được không?”.

“.....”. Mẹ nó, cô vừa mới nói gì cậu ta có nghe được không vậy?

“Bữa sáng có thể không đưa qua, nếu như cậu cảm thấy có gánh nặng thì tớ sẽ khiêm tốn hơn. Nhưng mà cho dù nói thế nào, tớ cũng không phải là người dễ dàng buông tha”.

Trong quá trình đối phương bày tỏ tình yêu, Thư Tình lặng lẽ nói vài câu sau đó cúp máy vào phòng học.

Từ trên mặt cô Tần Khả Vi nhìn rõ cả, nhếch miệng cười một tiếng, bắt đầu hát lên ca khúc chủ đề của “RMS Titanic” — My Heart Will Go On.

Thư Tình: “Tớ đã từng nói với cậu, có lúc tớ thật sự muốn ném shi vào mặt cậu không?”.

Chiều thứ tư, khi cô đang trực trong phòng trợ lý, trong phòng làm việc cũng có mình cô.

Cố Chi nhìn đồng hồ đeo tay, đứng dậy đi tới bàn làm việc cách vách.

Thư Tình chăm chú đọc “Văn học nước Anh chọn lọc”, không để ý ở cửa có thêm một người, cho tới khi người này tới bàn, mở miệng nói: “Xong bài tập rồi?”.

“Bài tập gì?”. Cô phản xạ có điều kiện ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn vào ánh mắt thong dong nhàn nhã của Cố Chi, nhip tim nhất thời chậm lại.

Ở trong trường học bốn bề đều là địch, ở riêng cùng một chỗ với anh, có cảm giác vụng trộm, khẩn trương lại kích thích.

Kỳ lạ là cho dù hai người không làm gì nhưng bởi vì trong lòng có quý, nên khi đối mặt tim vẫn đập rộn lên.

Thư Tình không thể không cảm thán, da mặt của mình không thể so sánh với người này, quá ngưỡng ngưỡng quá thực nữ cũng không phải chuyện tốt.

Cố Chi nhìn cô, ôn hòa giải thích: “Tối thứ hai đổi vị trí động từ, em sau ba lần, mười mữ hai lần”.

“Thầy làm thật?”. Thư Tình kinh sợ.

“Từ trước tới nay tôi không nói giỡn trong tiết học”. Thầy Cố bày tỏ mình là một giáo sư nhân dân rất có nguyên tắc.

“Không phải chứ!”. Thư Tình nhỏ giọng tố cáo, “Thầy đang quan báo tư thù”.

“Là sao?”. Cố Chi khẽ mỉm cười, từ chối cho ý kiến.

Thư Tình mặt đỏ lên, lại sợ nói lớn quá người ở ngoài phòng làm việc nghe được, đành hoắc mắt, hung dữ nói với anh: “Không phải chỉ là để cho cậu ấy tỏ tình trước mặt mọi người thôi sao, có bản lĩnh thì thầy phạt cậu ấy đi, lại còn chọn quả hồng mềm mà bóp. Thầy vô sỉ như vậy, cẩn thận em vượt tường”.

“Em còn muốn vượt tường?”. Thầy Cố bắt được từ mấu chốt, nụ cười có chút ý vị sâu xa, từ từ nhích tới gần cô, bốn mắt nhìn nhau, có thâm ý khác.

Thư Tình cứng họng, giải thích này đúng là siêu phạm thoát tục rồi!

Đúng lúc này, bên ngoài chợt có người gõ cửa, học sinh năm cuối đến hỏi thầy giáo, thấy không khí trong phòng làm việc hình như không đúng lắm thì Cố Chi đã bình tĩnh xoay người lại, khẽ gật đầu khi đối phương nói “Em chào thầy Cố”, trước khi đi quay đầu cười với Thư Tình, “Bài tập sẽ tính vào thành tích cuối kỳ, lần sau nhớ chú ý, đừng phạm sai lầm”.

Là sai đổi vị trí động từ, hay là lời trên hoa gheo nguyệt?

Tóm lại, thầy Cố nói xong trọng tâm, đưa người ta vào chỗ tận cùng.

Cuối cùng Thư Tình vẫn đành hoang chép đổi vị trí động từ, nhưng mà không làm tới “mười bình phương” của Cố Chi.

Chuyện là thế này, bởi vì buổi tối có tiết của Cố Chi, Thư Tình nhân thời gian rảnh ngồi chép, lúc đó cô chủ nhiệm bộ môn cầm tài liệu đi vào, tò mò hỏi cô đang làm gì.

Thư Tình vẻ mặt đau khổ nói, “Lúc kiểm tra bài sai mất ba động từ, thầy Cố nói cô đã quán triệt chính sách, phạt em chép một trăm lần”.

Cô chủ nhiệm cười ha ha, “Chẳng qua chỉ dọa các em một chút mà thôi, làm sao lại làm thật được? Được rồi, tôi thấy thầy Cố chỉ muốn em nhớ lâu một chút, làm sao mà có thể phạt nặng như vậy?”.

Trước khi đi, trên đầu cô đính vòng hào quang, quay lại nói với Thư Tình: “Thu tượng trưng mười lần là được, bên thầy Cố để cô nói cho”.

Thư Tình không nhịn được cảm động đến nỗi rơi nước mắt.

Nhưng sau khi cô kết thúc ca trực, đi qua phòng làm việc Cố Chi đang ngồi thì vòng thiên sứ trên đầu cô chủ nhiệm bị cánh ác ma thay thế.

Lúc đó cô đang dáo dác ngó vào phòng làm việc thì thấy cô chủ nhiệm bộ môn cười tươi như hoa đứng ở sau lưng Cố Chi, khom lưng cùng anh nhìn gì đó trên màn hình vi tính, vừa nói vừa cười, còn bắt chọt đưa tay lên màn hình máy tính chỉ chỉ trỏ trỏ.

Cô chủ nhiệm năm nay mới có 28 tuổi, lớn hơn Cố Chi hai tuổi, nghe nói đã kết hôn một lần nhưng chưa tới một năm đã ly hôn, hiện nay mang theo đứa con ba tuổi. Thư Tình đã từng gặp đứa nhỏ một lần trong phòng làm việc, là một bé gái, đáng dấp tròn tròn đáng yêu.

Bởi vì đối phương lớn tuổi hơn Cố Chi, lại là người đã kết hôn nên Thư Tình nhìn thấy cô chủ nhiệm luôn thân thiết dịu dàng với Cố Chi cũng không nghĩ nhiều.

Thế nhưng cảnh tượng hài hòa này là có chuyện gì?

Cô nhón chân nhìn vào, đáng hận nhất chính là trên mặt Cố Chi còn mang theo nụ cười thản nhiên, khuôn mặt ôn nhu, khoe miệng cong cong.

....

Thư Tình vừa đi về phía phòng ăn, vừa thầm mắng, rõ ràng không phải chỉ mình cô trêu hoa ghẹo nguyệt mà. Chỉ cho quan phóng hỏa, không cho dân đốt đền!

Tiết tiếng Pháp tối hôm đó, Tống Dư vẫn ngồi bên cạnh Thư Tình, thỉnh thoảng quay đầu nói vài lời. Lúc Thư Tình ngồi quay bút không may làm bút rơi xuống đất, Tống Dư lập tức xoay người lại nhặt bút nhưng bởi vì bút ở ngay dưới chân Thư Tình cho nên khoảng cách giữa hai người không tránh khỏi việc rất gần, hơi lúng túng.

Đầu Tống Dư gần như muốn tựa vào trên đùi Thư Tình.

Mặt Thư Tình đỏ như máu, vậy mà không thể trực tiếp mắng ý tốt của Tống Dư, đành cắn răng nghiêng lợi thấp giọng nói: “Cảm ơn, lần sau để tự tứ nhật!”.

Các bạn trong phòng cũng biết Tống Dư có ý với Thư Tình, lúc đó có vài người cười trộm nho nhỏ.

Khi thầy Cố nói đến giải thưởng trong điện ảnh tiếng Pháp, nhìn thấy cảnh đó thì hơi dừng lại một chút, sau đó làm như không có việc gì nói: “Lúc xem phim, đồng thời tôi sẽ ở ngoài phòng học gọi một bạn kiểm tra về dịch chuyển động từ, kết quả kiểm tra sẽ không tính vào thành tích cuối kỳ, nhưng những người sai nhiều sẽ chép phạt tương ứng”.

Nửa tiết sau, trong phòng học bắt đầu chiếu phim, còn trên hành lang quả nhiên Cố Chi bắt đầu gọi người ra để kiểm tra.

Tần Khả Vi cảm khái nói: “Thầy Cố là thầy giáo đại học có trách nhiệm nhất mà tớ từng gặp!”.

Thư Tình im lặng không nói.

Quả nhiên, từng người hàng thứ nhất bước ra ngoài, đứng trước Thư Tình là Tống Dư.

Trước khi đi, cậu quay đầu lại cười híp mắt, “Mấy ngày trước cũng đã ôn tập lại một lần, động từ tiết trước học tớ đã thuộc lâu”.

Vậy mà không tới ba phút đồng hồ, cái người hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang xông ra chiến trường đã bị thương trở về.

Tống Dư im lặng nhìn trời biểu tình: “Tại sao không ai nói cho tôi biết thầy ấy kiểm tra động từ của học kỳ trước vậy?”.

Tần Khả Vi rất không hiền hậu bật cười, Thư Tình ho khan hai tiếng, đột nhiên cảm giác mục đích của Cố Chi dường như có chút khiến người ta khả nghi, đang muốn mở miệng an ủi đôi câu thì Cố Chi xuất hiện ở cửa phòng học.

Trên mặt anh vẫn là vẻ như không xảy ra chuyện gì, đang giải quyết việc chung, nói: “Người tiếp theo, Thư Tình”.

Lời an ủi đến miệng thì cứng đờ, Thư Tình lặng lẽ đứng dậy.

Hay là đừng lo lắng cho người khác, cô có dự cảm cô là người chết thảm nhất.

40. Chương 40

Trên đỉnh đầu là ánh đèn mờ nhạt, người đàn ông đó dáng người cao ngất đứng ở cửa phòng học, đợi Thư Tình đi ra cửa, đưa cô đi về ban công phía cuối hành lang.

Từ góc này nhìn ra có thể thấy toàn bộ lqđ cảnh đêm yên tĩnh, trên con đường nhỏ có ánh đèn đường chiếu rọi, loáng thoáng có thể nhìn thấy bóng những đôi tình nhân tản bộ.

Thư Tình không lên tiếng, đứng sau lưng anh, trái tim đập nhanh.

Cố Chi đưa lưng về phía cô, nhìn bóng đêm yên tĩnh, “Bắt đầu đi”.

Thư Tình đứng thẳng lưng, “Được, thầy hỏi đi, em cũng đã thuộc, ngày nghỉ của kỳ học cũng đã học qua, trong học kỳ này cũng đã học rồi, cũng sẽ không có vấn đề gì lớn, chỉ cần ——”.

“Hình như em đã hiểu lầm cái gì”.

“... Hả?”.

Trong bóng đêm trầm lắng, người đàn ông kia lqđ lặng lẽ xoay người, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn cô, “Tôi muốn hỏi em, chuyện Tống Dư em định xử lý như thế nào?”.

Thư Tình nhất thời chần động cả người, “Đây có coi là lạm dụng chức quyền không? Không phải là thầy muốn kiểm tra đổi vị trí động từ sao?”.

“Xin lỗi, tôi đã nói mất tim tôi khá nhỏ, có chuyện thì không thể nhẫn nhịn”.

Mặc dù đã là đầu xuân nhưng vẫn còn dư âm của khí lạnh ngày đông chưa rút, gió đêm thổi vào mặt vẫn hơi lạnh.

Thư Tình nhìn người đàn ông trước mặt cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô, mang theo chút bất đắc dĩ và chút cố kiềm chế cảm xúc, bộ dạng lqđ đau lòng.

Anh nói: “Cứ nghĩ rằng lớn lên không đủ xinh đẹp và vóc dáng thường thường sẽ đáng tin, nào ngờ đầu năm nay lưu hành đẹp tâm hồn, khắp nơi đều là anh hùng Bá Nhạc có con mắt tin tưởng”.

Thư Tình lập tức phản bác anh, “Ý của thầy là, Tống Dư là Bá Nhạc, em là ngựa?”.

Cố Chi dừng lại, bật cười muốn đưa tay búng trán cô nhưng đưa tay được nửa chừng lại suy nghĩ lại, do đây là trường học, rất nhiều chuyện đều có chỗ cố kỵ.

Anh cúi đầu xuống nhìn cô thật sâu, “Thư Tình, chẳng lẽ em thật sự không nhìn ra?”.

Thư Tình giật mình trong lòng, nghe anh chậm rãi nói ra bốn chữ: “Anh đang ghen”.

Trong nháy mắt, gió đêm cũng dừng lại.

Trong buổi đêm rét lạnh như vậy, cô lại cảm thấy không khí nóng ran, con người trong trẻo lạnh lùng lại bình tĩnh không ngờ lại thẳng thắn nói cho cô biết, anh đang ghen.

Cô đỏ mặt tim đập nhanh, nhìn anh, “Thầy đang nói đùa sao?”.

“Tại sao em lại hỏi như thế?”.

“Bởi vì... Thầy là thầy Cố mà”. Thầy Cố vĩnh viễn là người cao cao tại thượng, bình tĩnh mạnh mẽ, cái việc ghen này không thể dính với thầy.

Cái này có quan hệ gì sao?

Cố Chi nhàn nhả đưa tay vào trong túi áo: “Hình như em đã quên một chuyện, ngoại trừ ở ngoài là thầy giáo của em, tôi còn là một người đàn ông”.

Nói tới chỗ này, anh dừng lại, cẩn thận lắng nghe xem trên hành lang an tĩnh có ai lui tới không, sau đó mới bước lên từng bước, kéo cánh tay Thư Tình, bình tĩnh đặt lên tim của mình.

Thư Tình kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, nghe giọng nói trầm thấp như nước của anh: “Hãy nói cho cậu ta biết, xin lỗi, cậu ta đã đến chậm một bước, em đã được người đặt trước, sau này sẽ ở trong tim em, ở đó không rời đi”.

Thư Tình thất hồn lạc phách trở lại phòng học, Tần Khả Vi nhìn kỹ nét mặt của cô, “Cậu cũng lừng lẫy hi sinh sao?”.

Tống Dư vội vàng an ủi cô, “Không sao, từ đơn kỳ trước ai còn nhớ được? Bình thường bình thường, dù sao cũng không đưa vào thành tích cuối kỳ, cùng lắm là chép thêm mấy lần. Nếu như cậu không muốn chép thì tớ sẽ thúc mấy người trong phòng ngủ của tớ chép giúp cậu”.

Thư Tình hít sâu một hơi, liếc nhìn người đứng ở cửa phòng học nhìn cô, từ từ nói với Tống Dư, “Hết tiết này, cậu vẫn nên trở về chỗ ngồi trước đi”.

Về mặt Tống Dư cứng đờ, cho dù đã nói sẽ không dễ dàng buông tay nhưng nhiều lần bị cô cự tuyệt lặp đi lặp lại, lòng tự ái cũng sẽ bị tổn thương.

Thư Tình cúi đầu nhìn vở, dùng giọng nói chỉ mình Tống Dư nghe được: “Là người đều có cảm giác hư vinh, cậu nói yêu thích tớ, chứng minh tớ cũng khiến cho người khác chú ý, tớ đương nhiên rất cảm ơn cậu. Nhưng đối với tớ mà nói, tình cảm không chỉ trên phương diện một người thích một người khác, hoặc bởi vì chính mình muốn giữ lấy mà kiên trì dùng hành động để chứng tỏ tấm lòng, đó không gọi là kiên trì, đó là cố chấp”.

“Tống Dư, cậu cảm thấy tớ có tính tình thẳng thắn, nói chuyện ngay thẳng, đúng là ưu điểm của tớ, nhưng số lần chúng ta tiếp xúc khá ít, cậu nhìn thấy chỉ là một mặt thoáng qua của tớ, con người thật sự của tớ thì cậu không biết”.

Cô cũng có khuyết điểm, có rất nhiều người bên cạnh không nhìn thấu hoàn toàn những khuyết điểm của cô, ví như tính cách gai góc, ví như ham hư vinh cố chấp thích khoe khoang, ví như xúc động ngay thơ thường phạm sai lầm, lại như thỉnh thoảng có thể làm bộ kiêu cách vì chuyện gia đình.... Cô chính là một cô gái rất bình thường, những điểm này Cố Chi đều thấy được.

“Tống Dư, mỗi người sẽ có vừa mắt với ít hoặc nhiều người bên cạnh gặp một hai lần, loại hảo cảm này đến rất dễ dàng, nhưng không khác sau đến độ không phải người đó không thể. Cậu cho rằng cậu nhớ mãi không quên cô ấy nhưng thật ra cô ấy chỉ là người đi qua lòng cậu. Người chân chính đáng giá để cậu nhớ mãi không quên không phải những người xa xa thấy đã có hảo cảm mà là người thấy những khuyết điểm không chịu nổi của cậu vẫn cam tâm tình nguyện để cho cậu chia sẻ nỗi khổ ải”.

Ánh mắt Thư Tình mơ hồ quét qua người đứng ở cửa phòng học đang chăm chú nhìn cô, sau đó lại nhìn về phía Tống Dư.

“May mắn, tớ đã gặp được người đó, anh ấy thấy tất cả những việc không được như ý và lúng túng của tớ, biết rõ những điều bình thường và khuyết điểm của tớ. Nhưng điều khiến tớ kinh ngạc hơn nữa, may mắn hơn nữa đó là anh ấy vẫn như cũ nghĩ rằng tớ là độc nhất vô nhị”.

“Thật xin lỗi, có lẽ nói như vậy sẽ khiến cậu cảm thấy khó chịu nhưng tớ cảm thấy có những chuyện nếu không nói rõ ràng thì khó chịu sẽ là cả ba người”.

Cửa phòng học có bạn học đi ra ngoài kiểm tra, Thư Tình cũng hoàn thành phân tích của mình.

Tống Dư trầm mặc thật lâu, gật đầu một cái, “Thật đáng tiếc tớ đã tới chậm một bước”.

Thư Tình thật lòng nở nụ cười với cậu.

Không phải cậu tới chậm, cũng không phải anh ấy đến sớm, chuyện thích một người làm sao có thể nói một thời gian xác thực? Chỉ là trong cuộc sống bình thường bạn gặp một người không tầm thường, vì vậy một phút một giây ngày đó cũng trở nên không tầm thường.

Quan trọng không phải gặp nhau sớm muộn mà là nhịp tim đập vừa đúng.

Tiết tiếng Pháp tối thứ sáu, Tống Dư đã trở về chỗ ngồi, hàm nhĩa trong đó không cần nói cũng biết.

Có người cảm thấy nhiệt tình của cậu tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, cũng có người cảm thấy Thư Tình mắt cao hơn đầu, ngay cả người thành tích ưu tú như Tống Dư cũng không nhìn được, thật sự là quá tự tin rồi.

Tần Khả Vi tiếc nuối nói: “Nghe nói mẹ Tống Dư là cán bộ cao cấp của nhà nước, cậu nói xem, nếu mai này hai người kết hôn, tớ cũng có thể được nhờ, nói không chừng thi đậu công chức còn có thể dựa vào quan hệ mà vào cao ốc chính phủ ngồi một chút. Cậu thật là, nhìn người ta không hợp, hại tương lai tớ chỉ có thể đứng ở dưới lầu cao ốc chính phủ ân hận không kiên quyết để hai người ở cùng một chỗ”.

Thư Tình nhếch miệng cười một tiếng: “Còn có một biện pháp, cậu có thể tự gả cho cậu ấy, tương lai không chỉ có thể ngồi một chút trong cao ốc chính phủ, nằm ngủ một chút cũng không ai để ý cậu. Mua giường lớn hai người, còn có thể ngủ cùng cậu ấy, ôm nhau sưởi ấm không sợ lạnh”.

Tần Khả Vi che mặt, ngượng ngùng chỉ trích cô: “Thư Tình, cậu thật là dữ dội!”. Sau đó bắt đầu suy tư một vấn đề, “Nói thật, có thể mang giường đi vào sao? Cho dù mang vào vậy phải là cái giường bền chắc không phát ra âm thanh kéo kẹt?”.

“... ..”.

So với phản ứng của Tần Khả Vi, Cố Chi coi như là rất bình tĩnh.

Khi anh bước vào phòng học thấy người ngồi bên cạnh Thư Tình lại là nữ sinh trước kia, dừng lại trong chốc lát, sau đó bình tĩnh bước lên bục giảng, mở máy tính lên.

Lần này anh không bắt đầu giảng bài luôn, anh khẽ mỉm cười, “Trước khi học, tôi ọi người nghe một ca khúc tiếng Pháp”.

Bài hát này tên là J' arriveàtoi.

J' arriveàtoiparmiracle

Aprèsdelonguesannées

Aprèsdessièclesd' obstaclesetdeslundis

Deslundistristesàpleurer

Anh như kỳ tích đến bên cạnh em

Trải qua thời gian rất dài

Trải qua nặng nề thế kỷ

Cùng với những giọt nước mắt vòng quanh bi thương

... ..

Ánh mắt Cố Chi không để ý nhìn mỗi người trong phòng học, cũng chỉ có Thư Tình hiểu được hàm nghĩa của ánh mắt đó.

Mang theo vui vẻ và chút khoái trá, giống như là tháo xuống được gánh nặng lớn.

Thậm chí anh còn mang theo ý cười nói chuyện với cả lớp, ôn hòa như trước, trong giọng nói lại có chút nhẹ nhàng không nói được.

Xong tiết, Thư Tình đang định về với Tần Khả Vi, chợt nghe thấy Cố Chi gọi tên cô, “Thư Tình ở lại, lần trước sai động từ nhiều lắm, hôm nay lại tiếp”.

..... Nói bậy, lần trước anh lấy việc công làm việc tư, cô không hề kiểm tra đối động từ.

Thư Tình nhìn thẳng anh một cái, nhìn thấu bí mật trong đôi mắt đen nhanh kia chỉ cô biết, rốt cuộc người đi – nhà trống, cô ở trong phòng học bất đắc dĩ buông buông tay, “Thầy Cố, muốn hẹn riêng với em thì cứ nói thẳng đi, lấy việc công làm việc tư như vậy cũng không phải biện pháp. Em là học sinh giỏi nhiều mặt, kết quả hai, ba ngày thầy lại gọi em ở lại kiểm tra đối động từ, khiến mọi người lại nghĩ rằng em học có vấn đề, rất tổn hại đến hình tượng!”.

Thầy Cố như có điều suy nghĩ, cũng phải, phòng học không phải là nơi hẹn hò tốt.

Vì vậy khi Thư Tình thu thập sách vở về nhà với thầy Cố hưởng thụ không khí gia đình, tối hôm đó đang xem phim, thầy Cố quay đầu nói với Thư Tình đang chuyên tâm xem phim: “Ngày mai chúng ta ra ngoài hẹn hò đi”.

Miệng Thư Tình chưa kịp khép lại, giật mình quay đầu lại, “A?”.

Lại nghe anh lặp lại một lần, “Ngày mai ra ngoài hẹn hò đi, cứ ở nhà ngủ cũng không phải là biện pháp”.

“Nhưng mà gặp người quen thì làm sao giờ?”. Sau khi Thư Tình vui mừng một lát, bắt đầu lo lắng.

Rõ ràng Cố Chi đã suy nghĩ về vấn đề này, vô cùng chắc chắn lắc đầu, “Sẽ không, địa điểm do tôi định, không có khả năng gặp người quen”.

Vì vậy Thư Tình mặt mày hớn hở, “Được, vậy chúng ta đi đâu?”.

“Rạp chiếu phim”.

“.....”.

Cho nên, địa điểm hẹn hò mặc dù có thay đổi, nhưng mà đổi là từ xem phim trong nhà thành rạp chiếu phim?

Cô nghĩ là chọn xem ở rạp chiếu bóng bởi vì ở đó đen như mực, cho dù có người quen thì cũng không dễ dàng phát hiện, nhưng mà dọc theo đường đi cô vẫn lo lắng mà hỏi lung tung này kia, ví như gặp thầy trò trong trường đi xem phim thì làm sao bây giờ, hoặc bị bạn của anh bắt gặp hai người thì làm sao bây giờ.

Cố Chi cười nhưng không nói, nhân lúc đèn đỏ, đưa tay lấy túi thức ăn vặt cho cô.

Thư Tình buồn bực, ý của anh là ngại cô nói nhiều cho nên dùng những thứ này nhét vào miệng của cô sao?

Cố Chi nhìn ra cô im lặng, anh chỉ mỉm cười nói với cô: “Tôi nghĩ là em cũng cảm thấy yên tâm với trí thông minh của tôi”.

Thư Tình cười ha ha, “Đó là đương nhiên, yên tâm gấp bội, ngay cả chuyện ghen như vậy cũng có thể hoàn mỹ lấy việc công làm việc tư, em tuyệt đối tin tưởng IQ cao của thầy”.

Vậy mà xe chạy thẳng tới nơi cô không quen thuộc, cô biết, đã đi qua mấy rạp chiếu phim lớn ở trung tâm.

Hàng cây xanh hai bên bắt đầu biến mất, đường phố náo nhiệt cũng không thấy, hai bên đường càng lúc càng vắng, cuối cùng đi thẳng về ngoại ô.

“Chúng ta đi đâu vậy?”. Thư Tình chưa từ bỏ ý định, vô số lần hỏi vấn đề này.

Cố Chi vẫn trước sau như một trả lời cô, “Đến thì biết”.

Vào lúc này, Thư Tình vô cùng nghi ngờ anh ở trong cục tình báo, công việc giữ bí mật làm quá tốt, hoàn toàn không lọt một giọt nước nào.

Cuối cùng, vì tối hôm qua muốn xem xong phim mới đi ngủ, Thư Tình mệt mỏi dựa vào ghế nhắm mắt ngủ.

Cố Chi không đánh thức cô, chỉ dừng xe ở ven đường, sau đó lấy chìa khóa mở cửa xe, lại tăng khí áp lên sau đó mới tiếp tục lái xe.

Đương nhiên anh không nhận ra được người ngủ ở bên cạnh lòng mi hơi giật giật, sau đó khước miệng khẽ cong lên.

Cô rất dễ tỉnh cho nên một chút động tác nhỏ của đối phương cũng có thể tỉnh lại từ giấc mộng, giống như lần trước cô ngủ trên ghế salon. Nhưng cô không muốn mở mắt, bởi vì rất lâu, chỉ trong lúc này cô mới có thể dễ dàng nhận ra sự ôn nhu của người đàn ông này.

Sự ôn nhu của anh không phải là hành động lãng mạn kinh thiên động địa oanh oanh liệt liệt, mà như dòng suối nhỏ chảy dài rồi lại cẩn thận tinh tế chăm sóc.

Đương nhiên, cuối cùng Thư Tình vẫn ngủ thiếp đi, ai bảo Cố Chi lái xe rất vững? Không để ý liền ngủ mất.

Đến khi cô mở mắt thì xe đã lái vào khu vực thành thị, nhưng mà đối với cô mà nói, nơi này vẫn là một địa phương hoàn toàn xa lạ, cô đến thành phố A học lâu như vậy, cô đi theo Tần Khả Vi và Dư Trì Sâm ham chơi chạy hơn nửa thành phố, cũng không biết đây là chỗ nào.

Cố Chi dừng xe bên ngoài một khu dân cư cũ, quay đầu lại khẽ mỉm cười với cô, “Đến rồi”.

“Đây là đâu?”. Cô vén rèm cửa, hạ cửa kính xe xuống, kinh ngạc nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Đây là một khu nhà tương đối cũ, không có nhà cao tầng san sát nhau trong thành phố, cũng không có chung cư thang máy như trong thành phố A, mà là những ngôi nhà mộc mạc cũ kỹ.

Nhà lầu chỉ cao ba tầng, khoảng cách giữa tầng cuối và tầng giữa rất gần, cho nên mặt trời gần như không chiếu tới. Ngẩng đầu nhìn lại, là mô hình thông hành lang, cũng chính là các gia đình chung một tầng xài chung một hành lang, từng nhà đều sơn cửa xanh biếc, cho dù là khoảng cách xa vẫn nhìn được dấu vết sơn loang lổ.

Thư Tình theo Cố Chi xuống xe, bật cười nói: “Em không biết từ lúc nào thành phố A có nơi này, cứ nghĩ là khắp nơi đều bị cải tạo, không ngờ còn cá lọt lưới”.

Cố Chi cười, “Ai nói chúng ta đang ở thành phố A?”.

Thư Tình sửng sốt, lại thấy anh buồn cười nhìn cô, “Trong lúc em ngủ, chúng ta đã đi qua nơi khác”.

Anh bình tĩnh cất bước lên lầu, Thư Tình theo sát, “Đây là nơi nào?”.

“Dương Huyền”.

Dương Huyền?

Cái tên này nghe rất quen tai, Thư Tình suy nghĩ hồi lâu, chỉ nhớ đây là một huyện thành nhỏ gần thành phố A, những thứ khác cô không biết, dù sao thành phố A là tỉnh lớn, mà nói đến Dương Huyền cũng không có gì đặc sắc.

“Không phải nói chúng ta đến rạp chiếu phim sao?”. Thư Tình đuổi theo bước chân của anh, nghiêng đầu hỏi, “Chẳng lẽ thầy nghĩ không muốn bị người phát hiện nên qua nơi khác, tìm nơi không ai biết chúng ta?”.

“Trí tưởng tượng không tệ nhưng không có ý mới”. Cố Chi đưa cô đến căn nhà ở cuối lầu ba thì ngừng lại.

Thư Tình nhìn thế nào cũng thấy đây không giống rạp chiếu phim.

Mà Cố Chi lại lấy chìa khóa phòng mở cửa, lúc cửa phòng mở ra còn kẹt một tiếng.

Trong phòng rất sạch sẽ, chỉ là đã lâu không có người ở bởi vậy khi đẩy cửa ra, ánh mặt trời chiếu vào, Thư Tình rõ ràng nhìn thấy rất nhiều bụi bay múa trong không trung.

Căn nhà không lớn, nhiều lắm cũng chỉ khoảng sáu bảy mươi mét vuông, đi vào đầu tiên là phòng khách, trên ghế salon còn có một áo khoác màu trắng, TV là loại ti vi đời cũ không phải là kiểu tinh thể lỏng, ngay cả tủ dựa tường cũng là kiểu cũ mà Thư Tình chỉ thấy trong nhà ông.

Cố Chi tùy ý đặt chìa khóa trên bàn trà, quay đầu nhìn cô, “Tùy ý đi thăm”.

Lần này rốt cuộc Thư Tình không kiếm chế được, vô cùng kiên định hỏi anh: “Chúng ta đang ở đâu?”.

“Dương Huyền”. Anh cố ý thừa nước đục thả câu bị Thư Tình nghiêm nghị nhìn thẳng, vì vậy rốt cuộc bất đắc dĩ cười nói, “Được rồi, đây là nơi anh đã ở trước năm 12 tuổi”.

41. Chương 41

Năm mười hai tuổi, Cố Chi sống cùng với ông nội và bà nội.

Dương Huyền là một huyện nhỏ rất bình thường, cho dù để trên bản đồ cũng không dễ được người khác chú ý đến, nhiều lắm là dính được chút ánh sáng từ thành phố A, thỉnh thoảng sẽ có người quét mắt ngay đi chỗ khác.

Cha mẹ anh coi như không chịu lạc hậu, sau khi học xong đại học cũng đến thành phố A làm việc, lúc đầu không thể chi trả nổi giá phòng quá đắt nên không thể không để Cố Chi ở lại Dương Huyền sống cùng ông bà nội. Nhưng sau đó hai người cùng phấn đấu cũng yên ổn ở lại thành phố A, mua một căn nhà không lớn không nhỏ.

Năm đó Cố Chi mười hai tuổi, chia tay với huyện thành nhỏ đã sinh hoạt mười hai năm, cũng tạm biệt ông bà nội đã quan tâm chăm sóc, bắt đầu học được rất nhiều chuyện chưa từng được tiếp xúc qua.

Thư Tình đứng trước tủ ly, xem đồ vật bên trong qua lớp kính thủy tinh.

Ở tầng một để rất nhiều bằng khen, “Học sinh ba giỏi”, “Trung đội trưởng ưu tú” và một số bằng khen học và thi đua, còn có một cặp sổ khen thưởng đã ó vàng.

Xem ra người này IQ cao đã thể hiện ngay từ hồi còn nhỏ rồi.

Cô dí sát vào để xem một tấm ở đằng kia, là những hàng chữ nhỏ siêu vẹo, không phải là chữ in, bởi vì đã qua thời gian dài nên chữ viết cũng mờ mờ, “Giải nhất cuộc so tài... cự ly đi tiểu?”.

Một chữ cuối cùng nói ra khỏi miệng, giọng của Thư Tình cũng bắt đầu run run. Đời này cô chưa nghe được cuộc tranh tài nào cao như vậy được không? Cuộc so tài cự ly đi tiểu.... ..

Cố Chi trấn định mở tủ bát ra, lấy những bằng khen ở tủ ly ra, sau đó đi vào trong phòng, lúc đi ra trên tay anh đã rộng tuếch, chắc là đã hủy thi diệt tích những gì tổn hại đến tên tuổi một đời của anh.

Thư Tình cũng không nể tình, “Bằng khen đâu? Giấu đi cũng không được, em thấy cả rồi. Giấy trắng mực đen rõ ràng thế, cuộc so tài cự ly đi tiểu...”. Nói đến đây, cô lại bắt đầu cười.

Về mặt Cố Chi cũng không có quá nhiều thay đổi, chỉ là trong mắt đen hơi nheo lại, không để ý nói: “Ai mà không có thời gian trẻ con lêu lổng? Một đám trẻ con ngây thơ ở cùng nhau chơi trò chơi mà thôi”.

Bộ dạng “Chỉ là năm đó lão tử chơi đùa cùng đám trẻ con ngốc kia mà thôi”.

Dừng một chút, anh lại nói thêm, “Nhưng mà điều này cũng đủ để nói rõ tố chất thân thể và năng lực ở phương diện nào đó đã thể hiện từ khi còn nhỏ”.

Thư Tình nhất thời trầm mặt.

Cố Chi lấy từ trong tủ ly một quyển album cho cô nhìn, hai người ngồi lún xuống ghế salon, Thư Tình mở ra rồi chỉ vào hỏi Cố Chi, anh cũng nhìn rồi kiên nhẫn giải thích cho cô.

“Đây là sinh nhật năm anh bảy tuổi, cha mẹ cũng về Dương Huyền, người một nhà ở chung một chỗ tổ chức sinh nhật cho anh”.

Trên tấm hình, Cố Chi ngây thơ đáng yêu, đội một cái mũ giống vương miện, trên mặt bị người ta thoa không ít kem, cười vui vẻ.

“Cái tờ gì đây? Anh mặc cái gì thế? Đồng phục học sinh hả?”.

“Ừ, đồng phục tiểu học”.

“Cái gì lờ lợt trước ngực vậy?”.

“... ..”. Cố Chi không lên tiếng.

Thư Tình dí sát mặt vào, cố gắng phân biệt bên trên vẽ cái gì, cuối cùng, phát hiện.... đó là nhân vật trong bảy viên ngọc rồng.

Cô tưởng tượng bạn nhỏ Cố Chi thiên chân vô tà vẽ nhân vật Anime lên bộ đồng phục sạch sẽ, một tay cầm quả bóng trơn nhẵn, một tay kia cầm miếng bánh ăn rất vui vẻ, cả người còn bày ra bộ dạng đại thần.... Thư Tình cảm thấy thế giới này thật khó tin.

“..... Anh là tạo hình gì vậy?”.

Cố Chi yên lặng trong chốc lát, trong bình tĩnh mang theo chút ý giấu đầu hở đuôi, lại nghe thấy Thư Tình nhếch miệng cười một tiếng, tự hỏi tự đáp: “Em hình như vừa khéo biết, có lẽ là tạo dạng Kamezoko”.

Một giây sau, thầy Cố rút quyển sách trên đùi cô.

“Đều cũ rồi, cũng không có gì hay để nhìn, anh dẫn em đi ra ngoài một chút”.

Có người thẹn quá thành giận rồi.

Từ lâu ba đi lên là lầu chót, Cố Chi đẩy cửa gỗ ra, ánh mặt trời bên ngoài nghiêng mình chiếu vào, vừa rồi trong bóng tối lâu, Thư Tình có chút không mở nổi mắt.

Mấy bậc thang này hơi cao, không giống lầu chót của nhà ở bây giờ, tất cả bậc thang đều cùng một độ cao, đây là phòng ở đã cũ, nóc phòng là bị người mở ra, lúc xây dựng cũng không có những bậc thang này.

Cố Chi vươn tay ra, vũng vàng đất Thư Tình đi tới.

Ở ngoài cửa gỗ, là chốn tiên cảnh khác.

Đập vào mắt là những bồn hoa thấp lùn, những bồn hoa được xây từ xi măng thành hình chữ nhật, mỗi một bồn lại trồng những loại cây khác.

Lối đi có chút nước đọng, Thư Tình cẩn thận đi theo sau Cố Chi, biết rõ phải nhìn kỹ đường đi nhưng lại không nhìn được, ánh mắt luôn nhìn vào những thực vật bên cạnh.

Cô học khoa học tự nhiên đã từng học sinh học nhưng lại không biết về thực vật, dù sao cuộc sống trong thành phố thấy cây cũng chỉ là những bồn cây cảnh, biết được tên có thể đếm trên đầu ngón tay.

Mà cuối cùng, Cố Chi đưa cô đến trước bồn cây cuối cùng, trong bồn trồng một cây hoa hồng trắng, xung quanh là vài cây cỏ nhỏ.

Hoa trắng giống như thủy tinh thuần khiết nhất dưới ánh mặt trời, tản mát ra ánh sáng rực rỡ, mang theo chất tẩy lòng người, không chứa một chút tạp chất.

Gió xuân mang theo mùi nắng, thổi qua những cây trên nóc nhà, những đóa hoa cũng thích ý xòe cành lá, tạo thành tiếng ào ào vang dội, giống như một khúc dân ca.

Mỗi một lỗ chân lông cũng thấm mùi mùa xuân, ấm áp, còn có cả rung động không nói nên lời.

Thư Tình chưa từng thấy qua cảnh tượng như vậy, ở một gian nhà cũ của người thân, chợt treo lên nóc nhà, ngắm được cảnh tượng khó có thể gặp trong thành phố.

Cố Chi mỉm cười, đưa tay ngắt một đóa hoa hồng đưa cho cô.

Thư Tình chợt dạ liếc nhìn xung quanh, tuy không có ai nhìn thấy, nhưng mà ——

“Nếu như bị người bắt gặp đang trộm hoa thì làm sao giờ?”

Cố Chi nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Vậy thì bắt em tới thế”.

“Dễ dàng đưa em đến thế như vậy, em đâu có rẻ như vậy?”

“A, đúng rồi”. Anh áy náy lắc đầu một cái, dịu dàng nói, “Anh quên mất, em không đáng giá tiền như vậy”.

Mắt to tròn đôi mắt híp, cuối cùng Cố Chi cười lên, nhét hoa vào trong tay cô, nói: “Đây là vườn hoa của anh”.

Vườn hoa.... của anh?

Cố Chi kéo Thư Tình ngồi xuống bên cạnh bồn hoa, hơi lười biếng nhìn trời nắng ráo, đôi mắt bị mặt trời chiếu vào nên hơi nheo lại, sau đó giọng nói nhẹ nhàng bắt đầu kể chuyện tuổi thơ.

“Trước kia trên đây chỉ là một khối đất trống, tất cả mọi người đều phơi chăn ở đây. Lúc đó bà nội thích trồng một ít trên ban công, ông nội ngại những hoa cỏ cỏ của bà không đủ diện tích, nói thầm mấy câu với anh, sau đó anh se đưa hoa cỏ trên ban công lên đây, nơi này đầy đủ ánh mặt trời, thực vật sinh trưởng cũng tốt hơn rất nhiều”.

“Chỉ là, bà nội đi lại không tốt, mỗi ngày đi lên tưới nước cũng khá phiền toái cho nên anh sẽ gánh nhiệm vụ đó thay bà, mỗi ngày đều leo lên đây chăm sóc chúng một chút. Sau đó có rất nhiều hàng xóm cũng đưa cây cối lên, người lớn thì khá bận rộn nên anh sẽ chịu trách nhiệm làm theo truyền thống tốt đẹp của thiếu niên đeo khăn quàng đỏ, giúp đỡ mọi người chăm sóc chúng. Sau đó mỗi lần viết văn nói đến chuyện này, cũng sẽ trích dẫn lời nói đầy chí lý: Cúi đầu nhìn khăn quàng đỏ trước ngực, cảm thấy màu sắc càng thêm tươi”.

Chuyện xưa về khăn quàng đỏ khiến Thư Tình bật cười, “Trước đó em viết văn cũng hay dùng những lời này, chỉ không nhớ rõ làm năm lớp mấy”.

“Sau đó có một lần mưa to, có bồn hoa bị thổi bay xuống sân, trong đó có một chậu hoa quỳnh mà bà nội thích nhất, vì phòng cho những chuyện như vậy xảy ra, ông nội và anh cùng nhau sửa mấy bồn hoa, mặc dù thô sần và đơn sơ nhưng cây cỏ ở đó cũng an toàn hơn nhiều. Sau đó cũng giúp những nhà khác sửa những bồn hoa này, chỉ tiếc là mọi người chuyển đi, đi ra ngoài, những bồn hoa này cũng dần dần không được người quan tâm nữa, là bí mật duy nhất của anh”. Giọng điệu của anh rất dịu dàng, mang theo điểm hoài niệm không dễ dàng phát giác, giống như là qua những cây cỏ nhớ lại cảnh tượng năm xưa. “Nhưng mà khi đó anh vẫn suy nghĩ, dù mỗi ngày ông đều lẩm bẩm bà nội cả ngày lẫn đều loay hoay hoa cỏ cỏ, không có ý nghĩa gì nhưng người quan tâm đến cỏ cây nhất lại chính là ông”.

Thư Tình cúi đầu nhìn cành hồng trong tay, nói thay anh: “Bởi vì thứ ông quan tâm không phải là hoa cỏ mà là những hoa cỏ trong lòng bà nội”.

Cô nói rất tự nhiên và không hề nghĩ ngợi lại khiến Cố Chi dừng lại một lúc.

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng mọi việc lại đơn giản như những gì Thư Tình nói, anh luôn tự xưng là thông minh trưởng thành sớm, nhưng lại không hiểu được chuyện thực bằng một câu nói của Thư Tình.

Thư Tình ngẩng đầu nhìn anh, thúc giục: “Anh tiếp tục đi, tại sao không nói?”.

Có lẽ cô nghĩ Cố Chi cũng nghĩ giống cô, hồn nhiên không biết trong lúc vô tình mình đã đánh trúng vào góc mềm mại nhất trong lòng đối phương.

Cố Chi chợt không nói ra lời, chỉ có thể bật cười gượng tay xoa lên mái tóc bị gió thổi hơi xóc xếch.

“Hình như anh đã nhạt được bảo bối”.

Xung quanh Dương Huyền hầu như đều là những khu dân cư có phòng khá cũ, thấp và đơn sơ, lâu năm chưa được tu sửa, từ trên nóc nhà có thể thấy được đại khái.

Có con nhím nhạn từ phía chân trời bay tới, quanh quẩn trên bầu trời xanh, cả huyện thành mang theo sự yên lặng lại chất phác.

Thư Tình ngồi ở tầng cao nhìn cảnh tượng như vậy, hít sâu một hơi, lẩm bẩm nói: “Thật không hiểu người nơi này làm sao lại chịu rời khỏi đây?”.

Vì cuộc sống giàu có, bỏ qua sự yên bình ở quê hương.

Cô cười, nói đùa: “Có lẽ do em không có chí lớn, không giống như người thường đi chỗ cao, nước chảy chỗ thấp”.

Cố Chi bình tĩnh lắc đầu một cái, “Em chỉ là biết đủ mà thôi, người như vậy thường sẽ sống rất vui vẻ”.

“Anh không ngại em không có chí hướng sao? Mẹ em hay phê bình em nói em như vậy sau này không thể đại phú đại quý, còn hay so sánh Trương Diệc..... Hay so sánh những đứa trẻ khác với em”.

Cố Chi nhìn cô như có điều suy nghĩ: “Em không cần đại phú đại quý”.

“... Xin chú ý dùng từ đồng chí Cố Chi, tính tình của anh không phải là quá thẳng thắn sao?”.

Anh bật cười không nói, cũng không nói ra rằng, có anh ở đây thì còn cần cô phải nuôi gia đình sao?

Sau khi xuống dưới nhà thì đã mười một giờ, Cố Chi đưa Thư Tình đến khu chợ phía sau nhà mua ít thứ, định ở nhà làm chút đồ ăn đơn giản.

“Lần đầu tiên hẹn hò, đều mơ ước sẽ được một bữa ăn tây cao cấp linh tinh, để em phải ăn thức ăn gia đình, có mất hứng không?”. Cố Chi đi trước cô, bởi vì đường chật lại tắc, có lúc đi đường khó tránh khỏi phát sinh sự tiếp xúc của tứ chi, xô đẩy xô đẩy.

Thư Tình và anh dừng trước quán bán thức ăn, đang suy nghĩ nên đả kích anh hay là nói thật, lại nghe thấy bà chủ đang lấy túi nilon cười híp mắt nói: “Đến giờ này mới đến chợ mua thức ăn hơn nửa đều là những cặp vợ chồng trẻ như cô cậu, thích ngủ nướng, sau khi thức dậy cũng không kịp đi chợ sáng”.

Vợ chồng trẻ?

Tinh thần Thư Tình rung lên, trên mặt cũng đỏ, mắt liếc nhìn Cố Chi đang nhặt súp lơ, ấp úng cười cho qua.

Lúc tính tiền, bà chủ còn lặng lẽ nói với Thư Tình: “Anh chàng này đáng đáp được lại còn đi mua thức ăn với cô, cô gái à, cô thật là hạnh phúc”.

Thư Tình đỏ mặt rất lâu, sau khi mua xong vài đồ đơn giản, hai người cũng trở về.

Cố Chi hỏi cô: “Mới vừa rồi bác gái nói gì với em vậy?”.

“A?”. Cả người Thư Tình chấn động, sờ sờ mặt mình, “Bác ấy nói em có đáng đáp xinh đẹp như thần tiên hạ phàm”.

“... Bác ấy quả thật đã lớn tuổi rồi”. Cố Chi nói như có điều suy nghĩ.

“Này, anh có ý gì vậy? Dù gì cũng là người anh chọn, người lớn tuổi có lẽ không chỉ là mình bác gái đó? Có bản lĩnh thì anh lại lựa chọn một người xinh đẹp đi, lúc này còn ghét bỏ em”.

“Không còn kịp nữa rồi”. Cố Chi cười, “Cũng đã là vợ chồng trẻ cùng nhau ngủ nướng, hối hận thì đã muộn”.

Hai người cãi vã trở về, nhưng khi đi bên cạnh anh, nhìn những rau thịt trong tay anh, Thư Tình đột nhiên cảm giác, trong lòng cũng nóng lên.

Cho tới bây giờ chưa từng phát hiện anh lại tốt đẹp như vậy, không thật như vậy.

Không phải bởi vì anh mặc áo sam đi trong chợ chật chội, cũng không phải bởi vì khí chất của anh không hợp với những người ồn ào xung quanh mà bởi vì anh làm tất cả đều quá đơn giản, quá bình thường, tiếp nhận quá bình thường cho nên mới có vẻ không thật.

42. Chương 42

Lúc Cố Chi nấu cơm, Thư Tình cũng ra tay giúp anh, do tay chân vụng về mà bị người nào đó trực tiếp từ chối, cuối cùng bắt đắ dĩ nhận việc thái rau.

Cố Chi nhìn đôi bàn tay mập cầm dao sai cách, sau đó cực kỳ vụng về cắt một củ khoai tây đang tốt thành những miếng sứt sẹo, ngay lqđ cả trái tim anh cũng lão đảo theo cô, cuối cùng cứu viên khoai tây khỏi bàn tay cô, “Để anh làm cho”.

Thư Tình chưa từ bỏ ý định, không muốn một mình đứng nhìn.

Cố Chi nhàn nhạt nói: “Cho dù là bác sĩ phẫu thuật thất bại, ít nhất cũng giúp bệnh nhân toàn thân, em lại chà đạp rau củ, ddlqđ cắt nó đến nỗi củ khoai tây cũng không nhận ra nó là đồng loại, em có nghĩ tới cảm thụ của nó không?”.

....

Vì vậy bữa cơm này một mình Cố tiên sinh hoàn thành, ngoại trừ y thuật inh, tinh thông tiếng Pháp, Thư Tình phát hiện anh có kỹ năng thứ ba: Đầu bếp giỏi.

Sau khi cơm nước no nê, cô bùi ngùi ca thán: “Sau này ai cưới được anh đúng là có phúc!”.

Thầy Cố liếc nhìn cô một cái, “Tạm thời anh chưa có ý định ở rể”.

Cô cười vui vẻ ở trên ghế salon, chợt nghĩ đến một vấn đề, “Phòng này đã lâu không có người ở, vậy ông bà nội anh đâu?”.

Lúc nói ra miệng cô mới chợt ý thức được cái gì, đột nhiên không còn thấy vui vẻ nữa.

Cố Chi cười, “Em đừng có nghĩ loạn, bọn họ còn khỏe mạnh. Bố anh còn hai người chị, hiện giờ một người ở Bắc Kinh, một người ở Thượng Hải, gia cảnh cũng không tệ. Nghĩ rằng ông đã lớn tuổi, một mình ở Dương Huyền lqđ không có con cái chăm sóc, cũng rất cô đơn, cũng nói ba chị em cùng chăm sóc hai cụ, nhân lúc hai cụ còn có thể đi lại đưa hai cụ đi chơi xung quanh”.

Gia đình như vậy khiến Thư Tình cảm thấy thật yêu thích và ngưỡng mộ, cô dựa trên ghế salon thờ dãi, “Thật là tốt”.

Bởi vì là chủ nhật, chỉ có hai buổi nghỉ, nếu hai người ở lại Dương Huyền, còn phải ra cửa hàng mua khăn trải giường và vỏ chăn mới, chỉ một buổi tối mà thôi, phiền toái như vậy không tốt. Cuối cùng hai người quyết định buổi tối chạy về thành phố A, chỉ mất khoảng một canh giờ.

Trước khi đi về, Cố Chi lái xe vòng vòng, đưa Thư Tình đi vài chỗ.

Trường tiểu học của anh không hề thay đổi, chỉ là nhiều thêm những cây cỏ màu xanh, chũr lớn ở cửa được sửa lại một lần.

Cửa hàng mì anh hay ăn vẫn còn mở, chỉ là lqđ trang trí trong tiệm đã thay đổi, chỉ có đôi vợ chồng già ân ái là không đổi.

Cuối cùng, đi qua nhà hát cổ xưa ở Dương Huyền, bên ngoài có mấy đứa nhỏ đang ngồi trên bàn đá chơi trò chơi, cười hì hì. Mà trong nhà hát truyền ra những âm thanh y y a a, Thư Tình nghe không hiểu nhưng lại cảm thấy có quan niệm nghệ thuật mới.

Đầu tường có chút liễu mới rủ ra ngoài, vừa mới lộ ra, cực kỳ tươi tốt.

Cô hạ cửa kính xe xuống, nhìn cảnh tượng bình thản lại xa lạ, chợt lằm bằm nói câu: “Mùa xuân tới”.

Sinh ra ở thành phố, bởi vì cuộc sống bận rộn mà bỏ sót sự giao thoa của bốn mùa, cũng bỏ qua những cảnh vật bình thường quanh mình. Mà ở Dương Huyền, rốt cuộc cô cũng tìm được tâm thái bình thản đó, lần đầu cảm nhận được cảnh đẹp đã bỏ quên trong quá khứ.

Nhưng mà tuyệt đối không thể để cho thầy Cố đắc ý, nếu không anh sẽ tự tin chạy về phía khiến người ta giận sôi lên, cho nên trên đường về Thư Tình hỏi anh: “Trước đó không phải anh bảo dẫn em đi xem phim sao? lqđ Thì ra chỉ là ngụy trang?”.

Bộ dạng, “Thì ra thầy Cố cũng sẽ nói dối, sau này nói gì cũng thú lắm”.

Cố Chi lái xe, không để ý nói một câu: “Anh nghĩ rằng, anh đã biến tuổi thơ anh thành một bộ phim chiếu ột người, đáng tiếc người nào đó lại không hài lòng lắm”.

Thư Tình không nhin được cúi đầu cười, ngẩng đầu lên lại không nói gì nữa, chỉ lẳng lẳng nhìn gò má của anh.

Người này sao lại có thể đáng yêu như thế, anh thông minh chững chạc, ôn nhu mà tốt đẹp, thật không thể tin được cô lại có thể có được anh.

Dưới cái nhìn chăm chú không chớp mắt, thầy Cố thong dong cũng cảm nhận được cảm giác như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, lqd vì vậy nhanh chóng nói thêm câu: “Thật sự không hài lòng sao?”.

Đáp lại anh là một nụ hôn rất nhẹ, Thư Tình đến gần, nhanh chóng chạm một cái lên má phải anh. Trong lúc cô cười híp mắt lui người về thì xe đột ngột dừng lại ở ven đường.

Cố Chi xoay đầu lại nhìn cô, cười như không cười nói: “Nói như vậy, là rất hài lòng sao?”.

Thư Tình giả vờ cau mày suy tư: “Tạm được đi, những mà vẫn có chút tiến bộ”.

Cố Chi chợt cong khoe miệng, chợt đưa tay xoạch một tiếng, cởi giầy an toàn của cô, sau đó dịu dàng giữ lấy eo cô, trong lúc lại gần, anh nói từng câu từng chữ không nhanh không chậm: “Nếu em cảm thấy hài lòng, anh không khách khí đòi hỏi phí xem phim”.

Sau một khắc, khuôn mặt của anh chắn đi tất cả ánh sáng trước mắt cô, cùng bóng người còn có hơi thở mát lạnh tràn đầy khí đất trời của anh, cùng với đôi môi mềm mại.

Bóng đêm vừa vắn, ánh trăng dịu dàng.

Vì vậy, trong một tiếng sau, Thư Tình ngồi trong xe vẫn duy trì trạng thái, mắt nhìn thẳng, ngồi nghiêm chỉnh, giống như một học sinh tiểu học ngoan ngoãn nghe lời.

Cuối cùng khi về đến thành phố A, trước khi xuống xe, Cố Chi như suy nghĩ nói: “Mới chút này còn không quen, sau này sâu hơn thì như thế nào?”

... Sâu hơn? Các tế bào xấu của Thư Tình bắt đầu quấy phá, nhất thời khuôn mặt cô càng đỏ hơn.

Nhìn bóng lưng thon dài cao lớn của thầy Cố, cùng với một chút khí thế đứng đắn, Thư Tình lặng lẽ đi sau lưng anh, tự nói với mình, nhất định là cô đã suy nghĩ nhiều.

Sau đó ngày trôi qua vẫn như trước đây, đa số thời gian cô đều học bài chuyên ngành, số ít thời gian dành cho tiếng Pháp của thầy Cố.

Tháng tư, Thư Tình và tất cả học sinh năm thứ hai của trường cùng tham gia cuộc thi tiếng anh cấp bốn, chỉ là trong quá trình thi xảy ra một chút ngoài ý muốn.

Lúc đó tất cả mọi người vừa bắt đầu làm bài thi, đột nhiên mặt đất lay động, thầy giám thị mặt mũi biến sắc, “Động đất!”

Có học sinh lập tức xông ra ngoài.

Thư Tình cũng chỉ hoảng hốt trong chốc lát, nhưng nhận ra dư chấn trên mặt đất tương đối nhẹ, cũng không quá sợ hãi.

Sáu năm trước, Thư Tình đã trải qua một trận động đất mạnh, mặc dù thành phố A không phải tâm chấn nhưng cũng là một trong những tỉnh bị ảnh hưởng, đương nhiên chấn cảm cũng rất mạnh.

(*Chấn cảm: cảm giác sinh ra do động đất)

Thầy giám thị lập tức duy trì trật tự phòng thi, “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, mọi người tiếp tục thi, nếu cảm thấy bây giờ không thi được thì có thể nộp bài rời khỏi đây. Tuy nhiên hi vọng các em có thể nắm chắc cơ hội, dù sao thi cấp bốn có thể thi hai lần, bỏ qua cơ hội lần này, sau chỉ có thể được ăn cá ngừ về không rời.”

Không có cấp bốn, bằng tốt nghiệp cũng không nhận được, không ai rời khỏi chỗ, tất cả thấp thỏm bất an tiếp tục vùi đầu làm bài.

Cũng trong lúc đó, Cố Chi đi tuần ở hành lang lập tức đi về phía đó, trong lúc dư chấn còn kéo dài xuất hiện ở cửa phòng học.

Thầy giám thị đứng trên bục giảng nhìn thấy anh, thấp giọng nói một câu: “Tất cả đều tốt.”

Cố Chi gật đầu, ánh mắt nhìn một vòng quanh phòng, cuối cùng ánh mắt nhìn vào hàng thứ ba nơi người nào đó đang nhìn lại.

Khóe môi anh khẽ giương lên, khiến người ta an tâm.

Bốn tháng sau, thành tích được công bố, nổi nhất tỉnh là đại học L do đa số thí sinh không thi nên tỷ lệ rất thấp, trường đại học của Thư Tình lại đặc biệt, hầu như toàn bộ thí sinh đều duy trì tham gia kỳ thi trong dư chấn, hơn nữa lấy được thành tích vô cùng ưu tú, tỷ lệ qua tiếng Anh chuyên nghiệp cấp bốn cũng là trường đại học đi đầu trong cả nước.

Mà trong đó, Thư Tình là một trong mười một người đạt trên 90 điểm.

Từ trước tới nay cô không am hiểu ngữ pháp và thi viết nhưng trong vòng mấy tháng, có một Cố Chi cùng cô học trọng tâm.

Có nhiều buổi chủ nhật, bọn họ yên lặng ngồi trong phòng, anh bày phương án giải phẫu của anh, cô ngồi xoát mẫu đề của cô, cho dù không nói câu nào, không khí cũng vô cùng hài hòa.

Ngày đó nhận được bằng thành tích, Thư Tình không thể chờ đợi, lấy điện thoại cũ của Dư Trì Sâm hiến cho cô, gọi điện cho Cố Chi, gần như là lúc vừa bắt máy, cô cười hoan hô: “Em được 91 điểm, có phải rất lợi hại không? Mời em ăn cơm chứ?”

Thật ra thì Cố Chi đã sớm biết thành tích của cô, phòng làm việc của khoa ngoại ngữ đều ở trên cùng một hành lang, thành tích thi cấp bốn vừa có, tất cả giáo viên đều có được tin tức đầu tiên, tên của mười một sinh viên cũng được vang dội.

Cố Chi nghe thấy tên Thư Tình, miệng khó nén nhếch lên, cuối cùng ngay cả tròng mắt cũng nhẹ phỉm ý cười.

Cô chủ nhiệm trêu ghẹo, “A, tỷ lệ cấp bốn tiếng Pháp còn không thấy thầy Cố vui vẻ như vậy, sao hôm nay bên tiếng Anh chuyên nghiệp mà thầy lại cao hứng vậy?”

Cố Chi cười trả lời nói: “Cảm động lắm”.

Bốn chữ có thâm ý, nghe vào trong tai người khác là một chuyện, mà ở trong lòng anh lại là một chuyện khác.

Thời gian thông dong chậm rãi trôi qua, đây cũng coi như là chuyện tốt, chỉ tiếc sự thật không như ý định, sự việc ngoài ý muốn đến dồn dập.

Trước khi vào đại học năm ba, Thư Tình gặp tình huống luống cuống nhất từ khi vào đại học tới nay.

Vừa gần cuối kỳ, khí trời nóng ran biểu thị lại tới kỳ nghỉ hè, người ngồi trong phòng học cũng rối rít cầm cây quạt hoặc quyển sách quạt không ngừng.

Cách tan lớp gần mười phút, di động Thư Tình chọt rung lên, cô liếc nhìn trên màn hình là hai chữ “mẹ”.

Cô cúp điện thoại, định tan lớp gọi lại.

Cuối cùng một phút sau, điện thoại di động lại rung lên, lần này mẹ cô gửi tin nhắn, trên đó chỉ có một câu: “Ông nội bệnh tình nguy kịch, mau trả lời điện thoại!”

Trong nháy mắt thấy tin nhắn, Thư Tình chỉ cảm thấy nhịp tim ngừng lại, âm thanh mọi người trong phòng học cầm quyển sách quạt quạt cũng biến mất, không thấy tiếng ve ngoài cửa sổ, ngay cả tiếng Cố Chi cũng càng ngày càng xa.

Toàn bộ thế giới chỉ dừng lại ở bốn chữ: “Ông nội bệnh tình nguy kịch”.

Bàn tay cầm điện thoại di động bắt đầu run rẩy, Tần Khả Vi ngồi bên thấy cô có gì đó không đúng, lo lắng hỏi cô thế nào, Thư Tình không nói gì, cầm chặt di động vọt ra khỏi phòng học.

Tư thế cô đứng lên quá đột ngột, dọa mọi người giật mình, Cố Chi đang giảng bài cũng hơi dừng lại, ánh mắt nhìn theo bóng dáng cô chạy ra cửa.

Anh dừng lại một chút rồi cúi đầu nhìn bài, “Chúng ta tiếp tục”.

Sau đó mãi đến lúc tan học, Thư Tình cũng không quay lại.

Gần như trong nháy mắt tiếng chuông vang lên, Cố Chi dừng giảng bài, dặn dò một câu, “Tiết sau gặp lại”, sau đó đi tới hành lang tìm kiếm.

Không một bóng người.

Anh khẽ nhíu mày, không chậm trễ đi về phía ban công cuối hành lang.

Vừa mới đến gần chỉ nghe giọng nói quen thuộc mang vẻ ghen ngào, vội vàng nói: “... Tại sao lại có thể như vậy? Không phải thân thể ông vẫn rất tốt sao? Ông cũng là một bác sĩ trung y, làm sao mà mình bị bệnh cũng không biết?... Con không tin, con muốn về ngay bây giờ...”.

Bước chân Cố Chi dừng lại.

Mà Thư Tình cũng cúp điện thoại, vội vàng xoay người ra ngoài, cuối cùng suýt đụng vào anh.

“Chuyện gì xảy ra?”

Giọng nói lo lắng của anh khiến tròng mắt cô phiếm đỏ, nhưng cô không khóc, cố gắng duy trì trấn tĩnh nói: “Bệnh tim của ông nội đột phát, bị đưa vào bệnh viện, bác sĩ thông báo tình hình nguy kịch...”.

Mấy chữ còn lại không nhận được run run.

Chân mày Cố Chi hơi nhíu lại, quả quyết nói một câu: “Anh đưa em về”.

May mà, may mà còn có Cố Chi.

Thư Tình ôm tâm tình lo lắng thấp thỏm bất an ngồi lên xe Cố Chi, lòng như lửa đốt chạy về với ông nội.

Cô chỉ biết ông nội ngã bệnh, tình huống trước mắt nguy hiểm lại hồn nhiên không biết chờ đợi cô là một trò khôi hài.

43. Chương 43

Tình ra, kể từ sau mùa xuân Thư Tình chưa gặp lại ông nội. Từ tháng tư, ông đã lớn tuổi nên thân thể lqđ nhanh chóng hiện ra vẻ mệt mỏi, đi lên đến lầu ba cũng mất 20 phút, nhưng tính tình ông quật cường, không nói cho người nào biết.

Sau đó Trang Ly đưa Thông Thông đến chơi với ông mới nhận thấy có gì không đúng, thấy trên vẻ mặt ông hiện sự mệt mỏi, cho dù cố chấp nhưng vẫn hiện ra là một ông già, giục ông đi gặp bác sĩ.

Ông nhướn mày: “Gặp bác sĩ cái gì? Bố chính dđlqđ là bác sĩ, bố nói không sao thì chính là không sao”.

Kết quả vừa dứt lời, bàn tay cầm bình rót nước vì không có sức lực, bình nước rơi xuống đất, nước trong bình đổ tung tóe ra. May mà trong bình không có nhiều nước, chỉ làm ướt chân ông một chút, đổ một mảng nhỏ mà thôi.

Thông Thông sợ quá đứng khóc tại chỗ.

Giấu bệnh sợ thuốc là tật xấu đã số người già đều có, cho dù nhìn ra được cảm giác bệnh, nhưng có nhiều bệnh nhân ung thư trước khi chuẩn đoán ra nhìn cũng bình thường, một khi vào trong bệnh viện, chỉ trong thời lqđ gian ngắn nhanh chóng gầy xuống sau đó đi đời nhà ma.

Phía trên Trang Ly còn hai chị gái và một anh trai. Bốn đứa con cùng khuyên giải, nhưng bất đắc dĩ ông lại không hề nghe.

Mà rốt cuộc khi bệnh tim bột phát bị ngã quy, trực tiếp đưa vào phòng cấp cứu của bệnh viện.

Lúc Thư Tình chạy vào trong viện, Cố Chi đuổi theo, kéo cánh tay cô: “Tình huống ông nội bây giờ không rõ, em phải trấn định, dđlqđ tất cả mọi người đều lo lắng, không thiếu một mình em”.

Anh đang nói cho cô biết, vào lúc này không thể loạn trận cước, nếu không chính là thêm dầu vào lửa, dẫn đến tâm tình mọi người đều hoảng hốt.

Thư Tình cắn răng gặt đầu, cùng bước vào thang máy với anh.

Ông đã được cấp cứu, hiện tại đang trong phòng quan sát bệnh nặng, người thân rối rít ngồi trên ghế dài ngoài cửa.

Thư Tuệ Dĩnh nhìn thấy con gái cả đêm chạy tới, vội vàng đứng dậy đón cô, ánh mắt có chút kinh ngạc dừng lại lqđ trên người Cố Chi.

“Đây là.....”.

Thư Tình đã hoàn toàn quên mất chuyện này, bị hỏi không kịp trở tay, lập tức giật mình trong lòng, tâm ý hoảng loạn nói: “Đây là thầy Cố, dạy tiếng Pháp ở lớp con, đã trễ rồi không còn xe buýt, con đã phiền thầy ấy đưa về”.

Cố Chi dừng lại một chút, không thể không thấy Thư Tình hơi cứng người, lễ phép gặt đầu với Thư Tuệ Dĩnh: “Xin chào cô, cháu là Cố Chi”.

Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng phẳng phiu, nhìn như đơn giản nhưng cúc áo ở ống tay áo và vạt áo có khắc những hoa văn phức tạp nhưng ưu nhã, dưới ánh đèn bệnh viện lấp lánh màu sáng bạc nhàn nhạt. Quần tây đơn giản, còn có cả đôi giày da tinh tế mà không mất phong độ.

Mà khiến người để ý nhất chính là khí chất thong dong toát ra quanh người anh, giống như một loại ngọc thạch ôn nhuận nội liễm, không lộ dấu vết nhưng cũng không thể làm người ta bỏ qua.

Thư Tuệ Dĩnh chỉ sững sờ trong chốc lát, sau đó cảm kích nói với anh: “Xin lỗi, làm phiền thầy”.

Cố Chi đứng chờ trên hành lang, cũng chưa kịp chào hỏi những người khác, vội vàng kéo Thư Tuệ Dĩnh hỏi đến chuyện của ông.

Sau khi được các chuyên gia tạm thời cấp cứu, tình huống của ông thật sự không tốt, bây giờ còn phải quan sát vài ngày nhưng theo như lời bác sĩ, cũng không thể tránh khỏi phải giải phẫu một lần.

Thư Tình vừa nghe mẹ nói, dđlqđ vừa cách cửa sổ thủy tinh nhìn người nằm trên giường bệnh không chút cảm giác nào. Ánh mắt nhanh chóng nhòe đi.

Ông nội mỗi lần gặp đều phá lệ cười hòa ái hiền lành bây giờ không hề cười với cô mà chỉ lẳng lẳng nhắm mắt nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt như giồng như chần mền.

“Nếu như sớm muộn gì đều phải phẫu thuật, tại sao không tiến hành ngay lập tức?”. Cô áp mặt trên kính thủy tinh, cố gắng nhịn nước mắt.

Thư Tuệ Dĩnh chần chờ trong chốc lát, vẫn nói rõ: “Bác sĩ nói ông nội đã lớn tuổi, tình trạng cơ thể không tốt lắm, nếu như làm phẫu thuật cho dù thành công cũng chưa chắc sẽ tỉnh lại cho nên bọn họ sẽ quan sát trong mấy ngày rồi làm phương án giải phẫu, cuối cùng sẽ tôn trọng ý nguyện của người nhà bệnh nhân, có tiếp nhận được hậu quả sau giải phẫu rồi mới quyết định có nên phẫu thuật không”.

Thư Tình cắn môi thật chặt, cố gắng khống chế tâm tình rồi hỏi: “Vì sao ông đột nhiên phát bệnh? Không phải trước đó còn rất tốt sao? Cho dù là lớn tuổi cũng không thể nào bệnh tim đột phát được?”.

Trong quan niệm của cô, nguyên nhân dẫn tới bệnh tim đột phát là do uống rượu hoặc hút thuốc lá, mà cuộc sống sinh hoạt của ông luôn rất tốt, chưa từng có sở thích không tốt nào, tại sao lại đột nhiên có thể bị tim?

Sắc mặt Thư Tuệ Dĩnh hơi đổi, ánh lqđ mắt lạnh lùng lướt qua Thư Tình nhìn vào trên người Trang Ly, “Cái này thì phải hỏi cô con rồi”.

Gần như tất cả người nhà đều ở đây, Thư Tuệ Đình vừa nói như vậy, sắc mặt Trang Ly cũng khó nhìn, giọng nói sắc bén hỏi: “Chị có ý gì? Tôi cũng không phải thầy thuốc hỏi tôi có ích gì?”.

Thư Tuệ Đình không lên tiếng thì ngược lại, bác cả của Thư Tình lại quát lớn một câu: “Mày còn nói! Nếu không phải mày cứ hai ba ngày lại ồn ào muốn ba phân chia tài sản, đột nhiên bệnh tim của ba sẽ đột phát sao?”.

Nhịp tim Thư Tình bỗng dừng lại, xoay người nhìn chằm chằm bác cả, “Phân chia tài sản?”.

Bác cả không lên tiếng, cô quét mắt một vòng nhìn người trên hành lang, ngoại trừ bác cả ra, hai vợ chồng nhà bác hai và Thông Thông cũng ở đây, Trang Kính Vỹ và Lý Hân cũng đưa Trương Diệc Chu tới, ngoại trừ bác trai lớn, người trong nhà gần như đều đông đủ.

Ánh mắt Thư Tình từng bước từng bước nhìn sang, cuối cùng vẫn là Trang Kính Vỹ thần sắc chán nản nói: “Lúc trước, phòng ốc ở trung tâm chợ của ông nội con muốn di dời, ý của chính phủ là muốn bồi thường cho chúng ta ba phòng nhỏ ở khu mới, hai cái mặt tiền. Trước kia ông nội nói muốn để lại nhà cho con nhưng bây giờ lại nhiều thêm...”.

Nói đến đây thì ông không nói nữa, sắc mặt Thư Tình càng lúc càng khó coi, rốt cuộc lạnh lùng nói với Trang Ly, “Cho nên cô mới đi tìm ông, nói muốn ông để lại nhà cho cô và Quách Thông? Ông không đồng ý nên cô nhiều lần đến tìm ông âm ỉ có phải không?”.

Giọng nói của cô mang theo giễu cợt và hận ý, mỗi một chữ đều giống như dao găm đâm vào mặt Trang Ly.

Trang Ly chưa từng bị một người nhỏ hơn chỉ trích thẳng trước mặt mọi người? Lúc này đứng dậy, kéo Thông Thông vào trong ngực, cả giận nói với Thư Tình: “Mày có ý tứ gì? Sao, ban đầu ông nói để lại nhà à, mày nghĩ rằng đó là vật sở hữu của mình rồi hả? Đúng, là tao tìm ba làm ồn, đó cũng là phải! Lúc đó mẹ mày dẫn mày rời khỏi nhà họ Trang, ngay cả họ cũng sửa lại, ông mày thương hại vì mày còn nhỏ không có cha, đi theo mẹ thì khổ cho nên mới nói như vậy, mày thật sự tưởng mình sẽ chiếm được những thứ đó?”.

“Bây giờ có ba cái nhà, hai cái mặt tiền, tại sao lại để ày chiếm toàn bộ? Mày là cháu gái của ông, Thông Thông cũng là cháu ông, tao không nói đến việc trọng nam khinh nữ, ít nhất những phòng này một nửa cũng phải là của Thông Thông? Hơn nữa, những cái đó cộng thêm cửa hàng cũng phải được năm phần, một nhà chúng ta bỏ qua cũng được, nhưng làm sao mày không suy nghĩ một chút, ba mày dùng số tiền lương ít ỏi nuôi hai người Trương Diệc Chu và Lý Hân, nếu mày độc chiếm nhiều nhà như vậy, lương tâm không có vấn đề sao? Diệc Chu còn phải ra nước ngoài, còn có tiền đồ hơn so với mày, cũng cần tiền hơn so với mày, mày cầm những ngôi nhà này đúng là thoải mái nhỉ?”

Trương Diệc Chu? Lại là Trương Diệc Chu?

Rốt cuộc Thư Tình cũng bị ép giận, không kìm được, “Cô có còn là người hay không? Vì nhà cửa, ép cho ông phát bệnh, bây giờ còn nằm thoi thóp trong phòng bệnh, cô còn mặt mũi đứng chỗ này lý luận chuyện nhà cửa với cháu?”

Tức giận, bi thống, thất vọng, hận ý, rất nhiều tâm tình cùng xông lên đầu Thư Tình, cô chỉ hận không thể cho Trang Ly một cái bạt tai.

Bác cả cũng tức giận nhìn Trang Ly, cắn răng đi vào phòng làm việc của bác sĩ.

Lý Hân và Trương Diệc Chu không có tư cách tham gia chuyện này, chỉ có thể ngồi đó nhìn. Trang Kính Vỹ dường như rất mệt mỏi nhưng vẫn mở miệng nói: “Tình Tình, lúc này đừng nói những điều này, chờ ông con...”

“Con đã nói với ba thế nào?”, Thư Tình bỗng đứng xoay người, giọng nói lạnh lùng, cắt đứt lời cha cô, sau đó quét mắt nhìn một vòng những người ở đây, “Thân thể ông đã không được tốt, ba và các cô lại chẳng hề quan tâm, mặc kệ để cho chuyện phát triển đến tình trạng ngày hôm nay...”

“Ai bảo chúng ta không hỏi hả? Tình Tình, cháu đừng có một gậy tre đánh chết một thuyên người, chúng ta đã khuyên, nhưng mà ông nội cháu không hề nghe.” Bác hai muốn cãi.

Thư Tình chợt cười lạnh nói: “Đã khuyên? Đương nhiên, mọi người có lý do, nói ông nội giấu bệnh sợ thuốc, nói ông không muốn vào bệnh viện, nói ông già nên cố chấp, không nghe con cháu khuyên bảo, vài ba lời có

thể giải quyết chuyện này, cho nên mọi người cũng không nhắc lại, đúng không?”

Nhưng sau đó giọng nói cô cường ngạnh lại bén nhọn: “Ông nội có tính tiết kiệm thế nào, không phải là mọi người không biết. Nếu không phải qua Tết, con đến nhà thăm thấy ông ngay cả nước trái cây cũng không nở mua, thăm điện mua năm ngoài bị hỏng, hơn nữa mùa đông ông vẫn chấp nhận như vậy, lạnh đến nổi đầu ngón chân cũng nứt nẻ. Mà mọi người thì sao? Bác trai cả làm ở chính phủ, mua ba ngôi nhà ở trung tâm chợ, bác cả là người của doanh nghiệp, tiền thưởng hàng năm còn cao hơn tiền lương nửa năm của mẹ cháu. Bác hai buôn bán gỗ, mỗi ngày chơi mạng được đều chơi từ 100 lên, một vòng có thể bỏ ra vài ngàn. Ba cháu thì thôi khỏi nói, nhìn lại vợ chồng cô út, cả hai đều làm trong doanh nghiệp nhà nước, không nói tiền lương cao, bao nhiêu, ít nhất sống ấm no qua ngày là có thừa. Mọi người tự hỏi xem hàng năm đến chỗ ông nội được mấy hôm?”

Cả hành lang yên lặng như tờ, Thư Tình siết chặt bàn tay, chỉ thấy đau lòng và tuyệt vọng.

Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng gặp bà nội, ông bà ngoại lại qua đời sớm, mọi việc ghi chép của cô chỉ có ông nội làm, ông nội mặc dù tiết kiệm nhưng cái gì cũng muốn cho cô, khi còn nhỏ mỗi chủ nhật, cô đều ở nhà ông nội, tình cảm còn sâu hơn với cha nhiều.

Nhưng mà hôm nay, người yêu thương cô lại cô đơn nằm trên giường, rõ ràng có bốn người con, lại không có ai hoàn thành nghĩa vụ của mình.

Thông Thông òa khóc, Trang Ly sắc mặt khó coi quát lên với con trai: “Khóc cái gì mà khóc? Người bị chỉ vào lỗ mũi mắng cũng không phải con, con khóc cái rắm! Người ta mặc dù không phải là họ Trang, nhưng mà rất oai phong lẫm liệt, lời nói cay độc thất đức, không mang theo một chữ thô tục cũng có thể mắng người ta máu chó dội lên đầu.”

Bà ta cười chanh chua nói với Thư Tình: “Ai ôi, bây giờ đương nhiên phải bảo vệ tốt cho ông mày rồi, ông ấy yêu mày như vậy, tài sản nhà cửa gì cũng đồng ý để lại ày, đương nhiên này phải rơi vài giọt nước mắt cá sấu rồi! Cũng đúng, mặc dù chúng ta là con của ông, Thông Thông cũng là cháu ông, chỉ tiếc trong mắt ông chỉ có mày, nếu cũng đã đem chúng ta bỏ ra ngoài, đương nhiên trách nhiệm hiếu kính ông rơi vào trên đầu mày rồi!”

Trang Kính Vĩ quát mắt đứng dậy, phẫn nộ quát lớn: “Trang Ly, trước khi nói chuyện suy nghĩ kỹ mình nói cái gì!”

Bác hai cũng kéo mạnh một cái: “Ít nói vài lời đi, ba còn ở bên trong.”

Thư Tình cũng giận đến nổi không nói nên lời, ngực phập phồng lên xuống, chỉ vào Trang Ly mắng: “Ông nội uống công nuôi cô nhiều năm như vậy, cô lại toàn tâm toàn ý nhớ đến nhà của ông, cô không sợ con trai cô thấy vẻ mặt tiểu nhân háms lợi, sau này cũng bắt kính xấu xa như vậy với cô sao?”

Cô nhìn Thông Thông, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Quách Thông, em hãy nhìn kỹ xem lòng mẹ em như thế nào, không hiểu đạo hiếu, máu lạnh vô tình, giả bộ chỉ có tiền. Em phải nhớ kỹ những gì mẹ em đã dạy em, sau đó đáp lại toàn bộ cho bà!”

Trên hành lang yên lặng, chỉ có tiếng mắng giận chầm chọc không nhận thua của cô, vang vọng trong hành lang không người, có vài phần thê lương.

Y tá từ cuối hành lang đi ra khỏi phòng làm việc, xa xa nói một câu: “Bệnh nhân vẫn còn hôn mê, mọi người nhỏ tiếng một chút, đây là bệnh viện, không phải cái chợ.”

Thư Tuệ Dĩnh vội vàng đi lên trước muốn kéo Thư Tình, chợt bị Cố Chi vươn tay ngăn lại, vì vậy bà kính ngạc ngẩng đầu nhìn người trẻ tuổi này.

Giọng nói Cố Chi kiên định: “Không cần lo lắng cho cô ấy, cô ấy đã là người lớn, hiểu được phụ trách lời của mình, cũng hiểu được lúc nào nên làm cái gì!”

Trái tim Thư Tuệ Dĩnh đập mạnh và loạn nhịp, từ trong đôi mắt bình tĩnh của Cố Chi, dường như bà nhìn thấy cảm xúc gì đó không bình thường, nhưng đợi khi bà xem kỹ thì cảm xúc đó đã trôi qua, biến mất trong nháy mắt không thấy tăm hơi.

Thư Tình không chịu nổi không khí này, quay đầu lại dặn dò mẹ: “Mẹ về nghỉ ngơi trước, con tiễn thầy Cố rồi lập tức về tìm mẹ.”

Sau đó cô xoay người nhìn Trang Kính Vĩ: “Ba thương lượng với bác cả bác hai, xem sắp xếp tối sẽ như thế nào, mỗi đêm đều cần người canh giữ trong viện, hôm nay con có chuyện cần xử lý, ngày mai con tới trông, nếu khi con đi ông nội tỉnh là lập tức cho con biết.”

Cô dứt khoát kiên quyết đi, chỉ sợ chậm một bước, nước mắt sẽ rơi xuống.

Trương Diệc Chu quắc mắt đứng dậy, lại phát hiện ánh mắt lo âu của mình từ đầu đến cuối cũng bị cô bỏ qua, thầy Cố cùng cô đi tới lại cực kỳ tự nhiên nhắc chân đi theo.

Tất cả đều tự nhiên như là chuyện đương nhiên, không có chỗ cho cậu nhúng tay vào.

Trong lúc cậu ta trở mắt nhìn bóng dáng của hai người biến mất ở cuối hành lang thì cắn răng đuổi theo.

“Diệc Chu?” Lý Hân kinh ngạc đứng dậy gọi cậu, nhưng cậu kiên định chạy đi.

Trong nháy mắt cửa thang máy sắp khép lại, một bàn tay bỗng dưng vươn ra ở giữa khe cửa, ngăn trở hai người rời đi.

Cửa mở ra, chiếu vào mắt cậu là hình ảnh Thư Tình trào nước mắt, giống như hạt châu rơi xuống, làm ướt gò má.

Cậu không để ý phản ứng người đứng bên cạnh, sải bước vào thang máy, trầm giọng nói: “Thư Tình, chúng ta nói chuyện một chút.”

44. Chương 44

Trong thang máy, ba người đứng yên lặng.

Thư Tình ngược mắt lên nhìn những con số biến đổi, cũng không còn lau nước mắt, chỉ nói: “Tôi không có gì để nói với cậu.”

Trương Diệc Chu rất bình tĩnh, “Tớ có, nếu như cậu không muốn nói chuyện, cho tớ một chút thời gian, nghe tớ nói là tốt rồi.”

Dường như đoán được Thư Tình sẽ có phản ứng, cậu giành mở miệng trước cô, nhanh chóng bổ sung một câu: “Coi như tớ là Trương Diệc Chu trước kia, ở lầu trên, không có chuyện gì cả. Nếu như khi đó cậu coi tớ là bạn bè vậy thì cho tớ chút thời gian. Sau lần này tớ sẽ không cưỡng cầu cậu thay đổi thái độ với tớ.”

Ánh mắt Cố Chi dừng lại ở tấm poster đối diện, nữ minh tinh trang điểm tinh xảo nhưng hơi chói mắt.

“Dinh” một tiếng, đã tới lầu một.

Thư Tình đi ra khỏi thang máy trước, không quay đầu lại nói: “Chờ tôi ở cửa lớn, tôi đưa thầy đi trước.”

Bên ngoài bóng đêm bao trùm, trong gió đêm cũng mang theo vị mùa hè nóng ran.

Hai người đi về phía bãi đỗ xe được một đoạn, Cố Chi nhàn nhạt quay đầu lại nhìn người lẳng lẳng đứng ở cửa bệnh viện, người thiếu niên mặt mũi tinh xảo, trong đôi mắt lộ ra vẻ thành thực lão luyện không hợp tuổi, lúc trầm mặc ít nói cũng có khí khái.

Mà cậu ta vẫn yên lặng nhìn theo hướng hai người rời đi, hoặc nói đúng hơn, ánh mắt cậu ta không hề rời khỏi Thư Tình.

Cố Chi quay đầu lại, “Sáng sớm mai em gọi điện thoại cho trợ lý sinh viên, trước tiên xin nghỉ thứ năm thứ sáu, hôm nay đã muộn rồi, không thể gọi được”.

Dừng một chút, anh nói: “Cố cần anh ở lại không?”

Gió đêm rất yên tĩnh, trong bụi cỏ vang lên tiếng côn trùng kêu dứt quãng.

Anh không hỏi “Có khỏe không”, cũng không nói “Anh muốn ở lại cùng em”, chỉ một câu hỏi bình thường ngắn gọn — Cần anh ở lại không?

Không cần nói rõ Thư Tình biết, anh không coi cô như một đứa trẻ lúc nào cũng cần người chăm sóc, từ lúc vừa rời anh ngăn mẹ cô kéo cô lại, đến bây giờ hỏi thăm ý cô. Điều này chỉ là tỏ rõ lập trường hành động của anh, lại càng là sự tôn trọng và tin tưởng cô.

Thư Tình nói: “Không cần, anh còn có lớp, hơn nữa anh ở lại cũng chỉ làm trễ nải thời gian của anh, không có tác dụng thực tế. Khoảng tối em sẽ gọi điện cho anh, nói tình huống ông nội cho anh biết... Có một bác sĩ như anh ở cạnh cũng không tệ, ít nhất có thể giúp em phân tích bệnh tình của ông”.

Nói tới chỗ này, khóe miệng cô hơi giương lên, mặc cho trong mắt vẫn còn chút lệ quang.

Cố Chi chợt dừng lại, không có dấu hiệu đưa tay xóa nước mắt của cô, “Em phải biết, trên thế giới này có rất nhiều chuyện không thể cưỡng cầu, điều duy nhất chúng ta có thể làm là không để tình tiết nuối khi chuyện chưa phát triển đến điểm xấu nhất. Sinh lão bệnh tử, nhân sinh thường tình, cho dù cuối cùng ông sẽ tốt lên, hay là.... Em đều phải học cách tiếp nhận sự thật này”.

Khi ánh mắt Thư Tình lại nhòe đi, anh khẽ thở dài một cái, “Lúc này nói những lời như thế có lẽ không thích hợp, nếu là người khác có lẽ sẽ nói những lời trấn an, nói với em ông sẽ tốt hơn...”.

Nhưng anh là bác sĩ, tình huống ông nghiêm trọng cỡ nào, tỷ lệ nhỏ như nào, anh hiểu rõ. Cho dù tốt trong nhất thời, với tình trạng cơ thể ông, làm xong giải phẫu tim thì còn lại bao nhiêu ngày giờ?

Thay vì trấn an cô rồi sau đó lại đối mặt với cô không tiếp nhận được sự thật, chẳng bằng anh bắt đầu chuẩn bị tâm lý thật tốt cho cô.

“Bất kể như thế nào, trong khoảng thời gian này em hãy chăm sóc ông thật tốt, vậy là đủ rồi”. Anh vuốt vuốt tóc cô, “Sau tối thứ sáu xong buổi học, anh tới tìm em”.

Thư Tình cũng không từ chối, cô cảm thấy nếu trong thời điểm này mà nói “Như vậy quá phiền toái, anh đừng tới”, quả thực là kiểu cách mà làm bộ. Bệnh của ông tới khiến cô ứng phó không kịp, cực kỳ sợ hãi, cô thật sự hy vọng có anh ở bên cạnh cô.

Sự tỉnh táo và thông dong của anh chính là thuốc trợ tim, khiến tiêu trừ tạm thời những mờ mịt và sợ hãi trong cô.

Cô gạt đầu một cái, rút cuộc dừng lại trước xe của anh, cố gắng áp chế cảm xúc: “Anh mau về đi, đi đêm phải cẩn thận một chút, đến nhà gửi tin nhắn cho em”.

Cố Chi cười: “Mau chóng muốn đuổi anh về như thế sao?”.

... Mới là lạ, cô sợ một lúc nữa cô sẽ không để anh đi được.

Bãi đỗ xe yên tĩnh không có ai, Thư Tình đi từng bước về phía trước, nhẹ nhàng vòng ôm lấy hông anh, mặt nhẹ nhàng dán lên ngực anh. Cô cảm nhận được rõ ràng tiếng tim đập trầm ổn có lực, cả cảm giác mát lạnh trên áo sơ mi, cùng nhiệt độ cơ thể anh.

Cô hít mũi một cái, “Thứ sáu anh phải tan lớp sớm một chút để tới”.

“Ừ”.

“Đừng ăn cơm, em sẽ không ăn, đợi anh đến rồi cùng ăn”.

“Ừ”.

“Buổi tối không cho tắt máy, nếu không em gọi điện thoại cho anh mà không tìm được người thì làm sao?”.

Cô dừng lại một chút, giống như đang suy tư xem còn có thể dặn dò cái gì, như vậy mới có thể ở bên cạnh anh lâu một chút.

Cố Chi bật cười, đưa tay nâng cằm cô, “Em có thể nói cho anh biết người đang chờ ở cửa bệnh viện là ai không? Trước em đến bệnh viện thú cưng chỗ Lý Tuyên, cậu ta cũng ở cửa chờ em.”

“.....Anh còn nhớ sao?”

Thầy Cố không lên tiếng, tròng mắt đen như mực như chứa điều gì đó.

Đó là đương nhiên, thân là một người đàn ông thông minh ưu tú, đều có cảm giác siêu phàm trác việt đối với những sinh vật giống đực trong vòng một Khương Minh bên cạnh người phụ nữ của mình, chỉ cần một ánh mắt của đối phương là anh có thể gửi được hơi thở hormone.

Mà cái người gọi là Trương Diệc Chu.... Trong mắt thầy Cố thoáng qua một tia sáng rõ như lòng bàn tay, hừ, hormone từ cách xa mười mét đã có, đơn giản có thể so với dã thú kỳ động đực.

Anh thở dài, “Được rồi, đi về trước đi, nói trong điện thoại.”

Trong bệnh viện cũng có vườn hoa cho người bệnh tản bộ, bây giờ cũng đã gần mười giờ, xung quanh không có người nào.

Thư Tình và Trương Diệc Chu đi trên đường đá nhỏ, không ai mở miệng trước.

Cuối cùng vẫn là Trương Diệc Chu không giữ được, “Tớ biết ông xảy ra chuyện như vậy, cậu rất khó trải qua.”

“Nếu như cậu muốn an ủi tôi, vậy thì không cần đâu. Bởi vì tôi nghĩ rằng những lời đó cũng không có tác dụng thực tế gì.”

Trương Diệc Chu bị cô nói xong, cười khổ mấy tiếng, “Thư Tình, có phải cậu định cả đời này cũng nói như vậy với tớ không?”

“Ha ha”. Thư Tình không hề vui vẻ, quay đầu lại nhìn cậu, “Nếu cậu không nói đây là lần cuối cùng nói chuyện, cậu cho rằng tôi còn có thể đứng ở đây nói chuyện với cậu sao? Trương Diệc Chu, không phải lãng phí thời gian, chỉ cần nhìn nhau là chán ghét thì cậu cần gì phải làm tội mình? Cậu ngại lời nói của tôi có gai, thái độ không tốt, tôi nhìn thấy cậu tâm phiền ý loạn, tức giận, dứt khoát sau này hai người cố gắng tránh gặp mặt, cậu khoẻ tôi khoẻ mọi người đều khoẻ, thế giới hài hoà chẳng phải là tốt nhất sao?”

Thư Tình luôn gây sự như vậy hoàn toàn khác với cô bé ngày ngày luôn cười trong ấn tượng của cậu.

Có lúc Trương Diệc Chu không thể tránh việc nghĩ tới một ít chuyện đã qua, nhớ đến sau khi cha mất, mỗi ngày nhìn mẹ chịu khổ chạy qua lại giữa trường học và nhà máy, sau khi đón cậu về nhà, làm xong cơm cũng không kịp ăn một hộp lại vội vàng chạy tới khách sạn làm ca đêm.

Một người mẹ độc thân nuôi đứa nhỏ là không dễ dàng, Trương Diệc Chu cũng không chịu thua kém thi đỗ trường trung học trọng điểm Z, học phí cũng không uổng là danh tiếng của trường này. Cha mẹ Lý Hán đều là công nhân về hưu, không có cách nào giúp bà, nếu bà không liều mạng kiếm tiền thì không có cách nào trả tiền học phí cho con trai.

Cho ên ban ngày bà đi làm ở nhà máy, buổi tối đi trực ở khách sạn. Trương Diệc Chu biết mẹ cậu không bỏ được tiền ăn cơm, nhân lúc người đứng đầu không có ở đó lên đưa cơm ẹ.

Có một lần thời tiết giảm xuống, sợ ngày hôm sau mẹ về nhà sẽ không chịu nổi, nửa đêm cậu cầm áo khoác chạy đến khách sạn. Đúng lúc cậu nhìn thấy mẹ vì quá mệt nhọc không để ý ngủ gật, bị cấp trên bắt được, sau đó cô ta chanh chua mắng mỏ một trận.

Thật ra thì một quản đốc cũng không có bao nhiêu tài giỏi, chỉ là còn trẻ, lại có chút sắc đẹp, có quan hệ sâu xa với phó tổng quản lý. Vì vậy cho dù trình độ học vấn chỉ hết cấp hai cũng từ một phục vụ nhỏ nhỏ lên tới vị trí quản đốc, hơn nữa lại còn cao cao tại thượng, có tư cách quở trách người khác.

Khi đó Trương Diệc Chu cũng tự nói với mình, trên thế giới khoog có công bằng tuyệt đối, cuộc sống an nhàn mọi người mơ ước tha thiết không có bắt đầu và kết thúc, cũng có thể bắt đầu bằng cách khác.

Người không có tư cách ghen tỵ đổ mắt, vì vậy hợp lại những năm tháng không phải là chăm chỉ, mà là hạn cuối.

Sau đó khi đi cùng với Thư Tình, Trương Diệc Chu cảm thấy mọi thứ dường như tốt lên rất nhiều, tiền lương của mẹ tăng lên rất nhiều, buổi tối cũng không cần làm ở khách sạn. Còn Thư Tình là sự tồn tại thân kỳ như thế, mang lại cho cậu vui mừng và trấn an vô hạn.

Ở trong mắt cô, cậu không phải là một thiếu niên đáng thương mất cha, mà là một người tài hoa, có tư tưởng thậm chí có chút cao cao tại thượng.

Cậu từng trải qua khổ sở nên cậu trưởng thành sớm, thiếu niên trầm mặc ít nói lại thần bí, đó là toàn bộ ấn tượng mà bạn cùng tuổi đối với cậu.

Mà khi đó Thư Tình lại thích cậu không cách nào trị, hơn nữa vì đến gần cậu, chia sẻ bí mật của cậu mà cảm thấy vui mừng vô hạn.

Trương Diệc Chu nhớ đến những cảnh tượng đã qua, cậu chỉ cảm thấy Thư Tình bây giờ khiến cậu hít thở không thông.

Cậu chợt dừng bước lại, đè nén tâm tình của mình nói với cô, “Nếu như tớ nói xin lỗi vì hành vi trước kia của mình, cũng vì hành động trước kia của mẹ tớ mà nói xin lỗi, chỉ cần cậu nguyên ý, cho dù là yêu cầu gì, tớ cũng sẽ cố hết sức giúp cậu, vậy thì tớ có đáng giá để cậu cho tớ một cơ hội hoà giải không?”

Cậu nói: “Tớ đã từng nghĩ vì mất cha và nhìn thấy mẹ vất vả kiếm tiền vì tớ mà chịu hết khinh thường, chỉ cần có cuộc sống yên bình trong chốc lát, những thứ khác đều không sao cả. Cho nên sau khi tớ phát hiện mẹ và cha cậu ở cùng một chỗ, mặc dù không sớm hơn cậu mấy ngày nhưng tớ vẫn giữ yên lặng. Tớ nghĩ là chú Trang và mẹ cậu không hề vui vẻ, mà khi ở cùng mẹ tớ lại vui vẻ hơn rất nhiều, cho nên tớ ích kỷ che giấu sự thật, hy vọng mẹ tớ sẽ có người dựa vào.”

Cậu nói: “Nhưng mà sau đó thấy gia đình cậu tan vỡ, tớ vẫn cảm thấy áy náy, tớ nghĩ là tớ có thể vì lợi ích và an ổn mà vứt bỏ hết tâm tình của người khác, vậy mà khi nhìn thấy cậu khóc thương tâm như vậy, còn liễu mạng bảo vệ mẹ mình thì tớ cảm thấy.... rất vô lực, rất xấu hổ.”

Ánh trăng rất sáng, chiếu vào khuôn mặt trẻ tuổi, lại không thấy tâm tình phức tạp trong đáy mắt cậu.

Cậu nói: “Mấy năm sau, tớ không dám gặp cậu, tớ vẫn nhớ rõ ánh mắt của cậu nhìn tớ, giống như muốn nghiền tớ thành tro. Tớ vì bảo vệ mẹ mình, nói những lời làm tổn thương đến cậu, từ đó đến giờ, không lúc nào tớ không hối hận. Tớ muốn tìm cậu nhưng rồi lại sợ nhìn thấy cậu dùng loại ánh mắt đó nhìn tớ, giống như đời này sẽ coi tớ là kẻ thù lớn nhất.”

Dừng lại chốc lát, cậu cười lên, “Đúng vậy, người cướp cha cậu chính là mẹ tớ, nói trắng ra, tớ chính là con trai của tiểu tam, không chỉ thế, còn là người đồng lõa.... Cậu sao có thể tha thứ cho tớ được?”

Trương Diệc Chu nói khiến Thư Tình như trở lại những ký ức gian nan kia, cô trầm mặc thật lâu, hô hấp cũng nặng nề.

Mà cuối cùng Trương Diệc Chu cũng dừng lại, cẩn thận muốn chạm vào tay cô, nhưng đầu ngón tay giật giật, cuối cùng cũng không vươn ra.

Cậu nói: “Nhưng tớ không cam lòng, tớ biết không phải tất cả sai lầm đều đáng được tha thứ, nhưng nếu bởi vì một sai lầm mà vĩnh viễn bỏ qua cậu, tớ cũng không thể nào tha thứ ình.”

Dưới ánh trăng, cậu thiếu niên nói ra những câu nói trước kia Thư Tình cực kỳ khát vọng, thậm chí nằm mơ cũng nghe thaasyL “Thư Tình, tớ thích cậu.”

Trong nháy mắt đó, cô cảm thấy mình vẫn còn đang mơ.

Đây là người trong lúc cô tay chân luống cuống, đứng trên đê run run, giống như một thiên thần bay đến, không hề do dự nhảy xuống nhặt túi văn phòng phẩm giúp cô.

Đây là người chia sẻ hỉ nộ ái ố với cô suốt ba năm, hơn nữa cậu còn chứng kiến tất cả ngu ngốc, ngây thơ, còn lấy trầm mặc ôn nhu bao dung cô.

Đây là thiếu niên cô giấu trong đáy lòng thật lâu, tình đầu khắc sâu, giữ toàn bộ thời gian thiếu nữ và ý định.

Hôm nay rốt cuộc cô chờ được cậu tỏ tình.

Cô trừng mắt nhìn, cảm thấy lông mi cũng đã ướt, không hoàn toàn vì lời nói này của cậu, cũng bởi vì đoạn thời gian thật lâu chưa được mở ra.

Giọng nói của Trương Diệc Chu mang theo khổ sở rồi lại vô cùng kiên định.

“Tớ biết lời xin lỗi ngoài miệng không thể hoàn toàn vãn hồi lại lỗi lầm của tớ, cũng không thể đền bù tổn thương đã tạo thành, nhưng nếu có thể, tớ hy vọng cậu cho tớ cơ hội này, chúng ta còn trẻ, tớ nguyện ý dùng tất cả thời gian sau này để đền bù sai lầm mình đã phạm phải.”

Thư Tình cười, nói: “Nhưng Trương Diệc Chu, nếu như tâm tình muốn đền bù sai lầm và tâm tình thích một người hỗn hợp lại với nhau, vậy thì đó là tình yêu sao?”

Cậu yêu một người đồng thời cũng ân hận, vị trí của hai người sẽ phức tạp như thế nào đây? Tình yêu không bình đẳng có thể có kết quả gì?

Huống chi.....

Huống chi cô đã có Cố Chi.

Ở nơi cảnh đêm hè như mộng, ánh sao rực rỡ, côn trùng kêu vang, điều tốt đẹp chính là thiếu niên nói ra lời tỏ tình cô đã từng thiết tha mơ ước, mang theo lời thề sắt son và kiên định.

Nhưng thời khắc đó đã tới quá muộn, cô đã không cần nữa.

“Về chuyện nói xin lỗi....” Tâm tình của cô rất cuộc cũng bình tĩnh, thậm chí mang chút nhẹ nhõm vui vẻ, ngẩng đầu nhìn Trương Diệc Chu, “Thời gian đã qua lâu như vậy, bây giờ ba người các cậu rất tốt, tôi và mẹ tôi cũng không thiếu cái gì. Thật ra thì cậu nói cũng đúng, cha tôi và mẹ cậu ở chung một chỗ rất vui vẻ, mà sau ly hôn, sau mất mát ngán ngùi, mẹ tôi rất cuộc cũng tỉnh lại, trong nhà cũng không còn cãi vã, bà sống cũng thoải mái hơn. Rốt cuộc ly hôn là tốt hay xấu, chúng ta không nói được, nhưng bất kỳ đau đớn nào cũng là ngán ngùi, không có chuyện không rời được khốn cảnh, ít nhất tình trạng bây giờ rất tốt, đối với mọi người mà nói, đều rất vừa ý”.

“Trương Diệc Chu, tôi tiếp nhận lời xin lỗi của cậu, về phần tỏ tình.... Thật xin lỗi, khiến cậu phải thất vọng rồi.”

45. Chương 45

Thư Tình và Trương Diệc Chu trở lại thì trên hành lang bệnh viện chỉ còn Trang Kính Vĩ, Lý Hân và Thư Tuệ Dĩnh.

Trang Kính Vĩ và Lý Hân dường như có chút lúng túng, Thư Tuệ Dĩnh thì bình thường, chỉ nhàn nhạt nhìn cửa sổ thủy tinh, không nói lời nào.

Thư Tình đến bên cạnh mẹ, giữ bàn tay bà, “Chúng ta đi thôi”.

Trước khi đi, Thư Tình chần chờ trong chốc lát, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt trầm mặc của Trương Diệc Chu, nói với hai người đang co quắp trên ghế: “Ba, dì Lý, con với mẹ đi trước, tối nay phiên hai người ở lại bệnh viện canh chừng, sáng sớm hôm sau con tới đưa cơm”.

Lý Hân thụ sủng nhược kinh đứng dậy, vội vàng khoát tay: “Không cần, không cần. Cháu ở xa chạy về, cứ nghỉ ngơi nhiều một chút, ngày mai đi xuống dưới phòng ăn là được... Diệc Chu, con tiễn dì Thư và Thư Tình”.

Thư Tuệ Dĩnh nhìn Thư Tình một cái, hơi kinh ngạc nhưng lại không hề tức giận.

Thư Tình yển chuyển từ chối Lý Hân, cuối cùng nhìn qua Trương Diệc Chu, sau đó cùng đi với Thư Tuệ Dĩnh.

Lúc thang máy khép lại, cô thấp giọng hỏi: “Mẹ, mẹ trách con không?”.

Trong thang máy bốn phía ánh lên gương mặt nhàn nhạt vui vẻ của Thư Tuệ Dĩnh.

“Mẹ không có thiện cảm như vậy, chuyện đã nhiều năm, con cũng nhìn thông, chẳng lẽ mẹ lại không nhìn ra?”.

Trong gương, khuôn mặt người phụ nữ dù không còn trẻ, khóe mắt có nếp nhăn, tóc mai cũng có không ít sợi bạc nhưng lúc này nụ cười từ tận đáy lòng, nhìn bà có vài phần đẹp dịu dàng.

Bà thở dài: “Mẹ chỉ không cam lòng, không muốn thừa nhận mẹ gián tiếp tạo thành cuộc hôn nhân thất bại”. Dừng một chút, nét mặt của bà lại nghiêm túc: “Nhưng mà cho dù bao nhiêu năm qua, mẹ vẫn canh cánh trong lòng, nếu ly hôn xong tìm Lý Hán là một chuyện, trong hôn nhân mà còn bên trong bên ngoài... Tuyệt đối là trách nhiệm của ông ta!”.

Thư Tình cảm phẫn, nói giúp: “Đúng vậy! Là trách nhiệm của ba! Nhất định!”.

Thư Tuệ Dĩnh cười bất đắc dĩ, nhìn con gái rớt cuộc cũng đỡ giận, trong lòng bà chua xót.

Là một người phụ nữ, bà không phải thánh nhân, làm sao có thể dễ dàng tha thứ một người làm tổn thương mình như vậy? Đó là kịch ngôn tình, không phải thực tế.

Bà không thể nào quên được, không thể nào tha thứ cho Trang Kính Vĩ và Lý Hán có hành động vượt qua bà, đó là tổn thương đến lòng tự ái của bà.

Nhưng Trang Kính Vĩ là cha của Thư Tình, Thư Tình ở giữa chính mình và ông ta, đã khổ rất nhiều năm. Có lẽ ông ta là một người chồng thất bại, bà cũng là một người vợ thất bại nhưng đứa nhỏ là vô tội, mất đi gia đình đầy đủ, chẳng lẽ bà còn phải ép Thư Tình chọn giữa cha và mẹ, bỏ đi một người sao?

Mặc dù bà không tha thứ được cho Trang Kính Vĩ nhưng tuyệt đối sẽ không ác đến nỗi không cho phép con gái tha thứ cho cha.

Lúc Cố Chi nhắn tin thì Thư Tình đang tắm.

Thư Tuệ Dĩnh nhìn chiếc điện thoại cũ vang lên trên khay trà, cau mày nói: “Nhìn đi, không cẩn thận làm mất điện thoại di động, đáng đời dùng đồ cũ của người ta”.

Vừa nói như vậy nhưng bà vẫn lại gần phòng ngủ, lấy tiền trong ngăn kéo, định cuối tuần này lại mua cho con gái.

Thư Tình đang rửa sạch sữa tắm trên người, nghe tiếng thao thao bên ngoài của mẹ, mặt dày làm bộ không nghe thấy.

Thư Tuệ Dĩnh đặt tiền bên cạnh điện thoại, cầm điện thoại lên thuận tiện liếc mắt nhìn, điện thoại di động tự động mở tin nhắn ra, phía trên hiện ra hàng tin nhắn.

“Thầy Cố: Anh đến nhà rồi, em ngủ sớm một chút”.

Thư Tuệ Dĩnh nhìn một chút, lớn tiếng nói: “Thầy giáo gửi tin nhắn cho con, nói rằng cậu ấy về đến nhà, có muốn mẹ trả lời giúp con không?”

Thư Tình bắt đầu dội nước, tiếng nước chảy quá lớn, hoàn toàn không nghe thấy bà đang nói gì, nói lung tung mấy câu, còn tưởng rằng đó là câu cầu nhàu tiếp theo.

Vì vậy, Thư Tuệ Tình ngồi trong phòng khách đánh từng chữ:” Vâng, cảm ơn thầy, hôm nay làm phiền thầy quá”

Cố Chi đang uống sữa chua, cầm di động lên xem, đầu ngón tay tùy ý bấm mấy cái, lúc nhìn thấy nội dung tin nhắn, dừng lại một chút.

Nửa phút sau, Thư Tuệ Tình nhận được câu trả lời: không khách khí, thấy em đối đáp lễ phép với mọi người như vậy, thầy cảm thấy cực kỳ vui mừng.

Thư Tuệ Tình nói thêm câu:” Thầy giáo này cũng rất bình dị gần gũi”

Sau đó nhắn từng câu từng chữ: đều là thầy giáo có cách dạy.

46. Chương 46

Đang chuẩn bị gửi đi, thấy đối phương trả lời nhiều như vậy, của mình lại ít, dường như không lễ phép cho lắm, vì vậy bà lại tăng thêm một câu: Em sẽ học tập thật tốt, lấy thành tích ưu tú để đền đáp thầy.

Cố Chi còn đang tưởng rằng Thư Tình đang đùa giỡn với anh, anh cảm thấy vui mừng vì tâm tình của cô đã tốt hơn, vì vậy trả lời lại: Chỉ thành tích đã muốn báo đáp đại ân đại đức của anh? Con người anh tương đối thực tế, lại không coi tiền là gì, không phải sắc đẹp không đủ hồi lộ.

Sau khi gửi xong tin này, cả người anh buông lỏng dựa vào ghế sofa, kỳ quái là người đầu dây bên kia vẫn chưa trả lời.

Trong khi anh đang nhìn màn hình, đứng dậy đi vào phòng rửa tay, chột có điện thoại.

Khóe miệng Cố Chi khẽ nhếch lên, cầm di động trên khay trà, ý cười gần như kéo dài tới mang tai, giọng nói trầm thấp dịu dàng:” Alo?”

Lúc Tư Tính còn đang ở trong nhà tắm mặc quần áo, chợt nghe thấy giọng mẹ vang lên, mở đầu là một câu:”Tôi còn tưởng cậu là thầy giáo tốt ở Trung Quốc, không ngờ lại là một dạng lòng người dạ thú”

Trong lòng nhất thời cả kinh, cô còn chưa kịp mặc áo ngủ, đã chùng khấn tấm vội vàng chạy ra:” Mẹ? Mẹ đang nói chuyện với ai?”

Mẹ cô vẫn tức giận mắng to với đầu dây điện thoại bên kia:” Tôi cảnh cáo cậu, cách xa con gái tôi ra! Đừng tưởng rằng ai cũng có thể làm loạn! Họ Cố kia, nếu cậu dám đánh chủ ý lên con gái tôi, tôi sẽ không để yên cho cậu đâu!”

Họ Cố?

Thư Tình gần như nhảy dựng lên đoạt điện thoại trong tay Thư Tuệ Dĩnh, quả quyết cúp máy, sau đó vừa vội vừa sợ nhìn bà” Đã xảy ra chuyện gì?”

Về mặt Thư Tuệ Dĩnh đầy giận dữ:” Con có biết cái thầy Cố hôm qua đưa con về trong lòng có chủ ý quỷ gì không? Mẹ biết bây giờ nhiều, rất nhiều cảm thú ra về đạo mạo, nhìn thì như đang bảo vệ học sinh nhưng trong đầu không biết đang có suy nghĩ bần thủ xấu xa gì đó! Con giành điện thoại làm gì? Chẳng lẽ còn sợ hấn ta làm sao? Mẹ nói cho con biết, nếu hấn dám có ý đồ với con, mẹ phải tìm đến trường học để hấn thân bại danh liệt!”

Thư Tình trợn tròn mắt, lâu sau mới tìm lại được đầu lưỡi” Thầy ấy.....làm sao lại là mặt người dạ thú rồi?”

”Mẹ chỉ nói đúng một câu là sẽ học tập thật tốt để đền đáp công ơn của hấn ta đã truyền dạy, kết quả thế nào? Chính con nhìn tin nhắn mà xem!” Nói là noi, bà lấy điện thoại trên tay Thư Tình sau đó đọc từng câu từng chữ:” Chỉ thành tích đã muốn báo đáp đại ân đại đức của anh? Con người anh tương đối thực tế, lại không coi tiền là gì, không phải sắc đẹp không đủ hồi lộ.”

.....

”Sắc đẹp! Nói cũng đủ rõ ràng thần thần chứ? Thật mẹ nó không biết xấu hổ! Hừ!” Thư Tuệ Dĩnh giận đến nói nỗ lực, cả người run run.

Thư Tình đỏ mặt từ sâu lỗ lông chân đến tận tóc gáy, cô dờ khóc dờ cười đứng yên tại chỗ, nhứt đầu lại thấp thỏm.

Xe ả mẹ cô không nghĩ đến tình cảm hai người, chỉ chủ quan nghĩ rằng Cố Chi muốn sàm sỡ cô.....Không biết mẹ cô cảm thấy con gái bà không đủ mị lực hay là Cố Chi quả thật nhìn giống cảm thú.

Thư Tình im lặng nhìn mẹ cô mắng thật lâu, sau đó cực kì khăng đĩnh nắm lấy tay bà” Mẹ, được rồi được rồi, thầy Cố là người thích nói đùa, nói bừa, không có mức độ cuối, thầy tuyệt đối không có ác ý đâu”

”Không có ác ý? Hấn ta nói như vậy mà còn không có ác ý? Mẹ nói cho con biết, con chỉ quá đơn thuần, không biết lòng người hiểm ác, xã hội này rất nhiều người mặt lang dạ thú, mấy ngày trước mẹ xem ở trên báo con thấy ở nơi nào đó có thầy giáo trung học, không ngừng xâm phạm học sinh, nạn nhân còn là một cậu bé...”

Càng nói càng thái quá, mặt Thư Tình đỏ tới tận mang tai, nhảy dựng lên, vô cùng chắc lại thật thà nhìn vào mắt mẹ mình” Mẹ, nghe con nói một câu, con tuyệt đối biết nhiều hơn rất nhiều so với mẹ tưởng tượng. Nếu thầy Cố thật sự là người như vậy thì tuyệt đối đôi mắt thần của con đã nhìn ra! Con cam đoan với mẹ, thầy đã dạy bọn con gần một năm, người thích thầy ấy có thể giả bộ đạp xe mỗi ngày đi sau thầy, nếu thầy ấy muốn tìm bạn giư... bạn gái, tuyệt đối không tới lượt con! “

Sau khi nói lời thiệt hơi một phen, rốt cuộc Thư Tuệ Dĩnh bán tính bán nghi thu hồi tức giận, ngược lại hỏi một câu:” Nếu đúng là đùa giỡn, mẹ mới mắng cậu ta một trận, cuộc sống sau này của con ở trường có thể sẽ không tốt không?”

Thư Tình dừng một chút” Không đâu, thầy ấy không phải là người nhỏ mọn như vậy”

“Không được, mẹ phải gọi điện nói rõ ràng với cậu ta, nếu cậu ta thật sự là người xấu, mẹ phải mắng lần nữa mới hả giận, nếu chỉ là đùa giỡn mẹ sẽ nói lời xin lỗi giúp con, nói mẹ là phụ huynh sốt ruột con gái, để cậu ta đại nhân không nhớ tiểu nhân....” Thư Tuệ Dĩnh lại nói cằn nhằn, lại muốn gọi điện thoại.

Thư Tình nào dám để bà gọi điện thoại nữa, dứt khoát đoạt điện thoại lại” Để con, để con gọi!”

Sau khi tiếng nói bên kia biến mất, về mặt Cố Chi khó lường nhìn chằm chằm điện thoại một lúc lâu, đứng yên lặng trong phòng khách.

Vừa rồi anh mới làm cái gì?

.... Không đùa giỡn cô bé được, đùa ngay phải mẹ vợ?

Lần đầu tiên trong đời, thầy Cố cảm nhận được cảm giác ngực bị một tảng đá lớn làm vỡ vụn.

Trong đầu nhanh chóng thoáng qua nhiều suy nghĩ, ví như có nên gọi điện thoại qua xin lỗi, hoặc là lấy cớ gì đó để thay đổi hướng nhìn của đối phương, hoặc trực tiếp đến thành phố L để giải thích..... anh dừng lại một chút, ánh mắt híp lại.

Hôm nay đưa Thư Tình trở về đã thấy bố mẹ cô, mặc dù không muốn nhanh như vậy đã gặp phụ huynh nhưng tóm lại suy nghĩ một chút, bắt đầu có ấn tượng tốt sẽ có ích cho việc sau này hai người thuận ý thành chương .

Ai ngờ Thư Tình lại phủ sạch quan hệ, chỉ nói anh là thầy giáo dạy tiếng Pháp tốt bụng.

Buồn cười, làm gì có thầy giáo nào không từ chối gì như vậy, cởi mở đến mức không ngại xa xôi ngàn dặm đưa cô về nhà? Nếu người đó không phải là Cố Chi anh... ánh sáng sắc lạnh lóe lên trong mắt, có ý gì không cần nói cũng biết.

Mọi âm thanh đều tĩnh lặng, có điện thoại gọi tới.

Cố Chi cúi đầu xuống, nhìn hai chữ Thư Tình hiện trên điện thoại, trầm mặc chốc lát mới đưa tới bên tai” Alo”

Lời tác giả:

- 1, Ấn tượng đầu tiên của thầy Cố đối với mẹ vợ đã bị tôi hủy diệt
- 2, Lại sắp có Trương Diệc Thu và thầy Cố đối mặt với nhau

47. Chương 47

“...Alo”. Giọng Thư Tình hết sức căng thẳng, trong lqđ mắt liếc về về mặt nghiêm túc của mẹ, không bình tĩnh nói, “Có phải thầy Cố không ạ?”.

Cố Chi trầm mặc hai giây, “Không phải, em gọi lầm rồi”.

Thư Tình không giải thích được, mắt nhìn di động, phía trên đúng là viết to ba chữ “Thầy Cố”, giọng vừa rồi đúng là của anh, vì vậy mới nói, “Không nhầm mà, em gọi từ lịch sử”.

Cố Chi dừng lại một chút, giọng nói tỉnh táo, “Nếu gọi từ lịch sử, em thấy hỏi điều này có ý nghĩa à?”.

.....

Có người then quá thành giận lqđ rồi.

Kết cục của câu chuyện chính là, Thư Tình vô cùng dối trá nói xin lỗi với đầu dây bên kia, về mặt chân thành tha thiết, giọng thành khẩn, suýt nữa thì cúi đầu khom lưng, khúm núm.

“Xin lỗi, thầy Cố, mẹ em không biết thầy thích nói đùa cho nên hiểu lầm thầy, nói chuyện cũng nặng một chút, mong rằng thầy đại nhân không chấp tiểu nhân, đừng so đo với em ——”.

“Ai nói anh đang nói đùa hả?”.

Mắt Thư Tình liếc về phía mẹ, về mặt khẩn trương, giống như không nghe thấy nói tiếp: “Mẹ em chỉ lo lắng cho con gái, nghĩ rằng thầy là người ra vẻ đạo mạo nghiêm chỉnh, thầy đừng trách mẹ em, xã hội bây giờ có quá nhiều người mặt người dạ thú, bà thấy nhiều báo chí viết, cho nên trong đầu suy nghĩ rất nhiều, em biết thầy nhất định sẽ không ở trong lòng ——”.

“Anh nhìn giống cầm thú sao?”.

“A? Cái gì? Thầy không để bụng sao? Vậy thì tốt quá, em còn nghĩ thầy sẽ canh cánh trong lòng, mẹ em cũng thật là, sau khi biết thầy chỉ nói giỡn, chỉ sợ trong lòng thầy không thoải mái, nếu thầy đã không tức giận, mẹ em cũng có thể thoải mái ——”.

“Tình Tình, em nghĩ rằng tôi tính thối vậy à?”.

“Vâng, thầy yên tâm, em nhất định sẽ chăm chỉ học tập, thầy cũng đừng để trong lòng. Cảm ơn thầy, còn có, hôm nay làm phiền thầy nhiều rồi”.

“Thư Tình ...”. Giọng nói âm trầm truyền từ đầu dây bên kia.

Cùng lúc đó, Thư Tuệ Dĩnh dùng khẩu hình nói với con gái: “Để mẹ nói xin lỗi”.

Thư Tình giật mình trong lòng, gợn gàng linh hoạt cúp điện thoại, ngẩng đầu cười như trút được gánh nặng, nói với mẹ, “Không cần, thầy Cố nói thầy ấy không hề để bụng, còn nói con phải học tập tốt, không cần lo lắng nhiều như vậy”.

Thư Tuệ Dĩnh còn do dự, Thư Tình vội vàng kéo khăn tắm trên người, nói một câu ngủ ngon, chốt dạ chạy về phòng ngủ.

Từ khe cửa thấy đèn phòng khách tối xuống, Thư Tình mới thở phào, núp trong chăn gọi điện cho Cố Chi. Người bên kia nhanh chóng nghe máy, vẫn là giọng nói âm trầm, “Alo”.

Thư Tình vừa mới nói một chữ, không ngờ lúc này cửa bị đẩy ra, cô vội vàng nhét di động vào trong chăn, ngoan ngoãn làm bộ dạng chuẩn bị ngủ, Thư Tuệ Dĩnh tới mép giường ngồi xuống, đưa tay xoa xoa đầu cô.

Trong không gian an tĩnh vang lên tiếng nói dịu dàng của mẹ, “Đừng lo lắng, ông sẽ khá hơn”.

Trái tim một khắc trước còn không ngừng đập loạn ngừng xuống, đề tài này quá nặng, khiến cô có chút không thở nổi.

Cô buông lỏng bàn tay đang cầm điện thoại, từ từ ngồi dậy, ôm lấy cổ mẹ, giống như cô bé lúc nhỏ, lệ thuộc dựa vào trong ngực mẹ.

Cô nói: “Mẹ, mẹ yên tâm, mẹ đừng lo lắng cho con, cho dù ông có thế nào, ít nhất con biết chúng ta sẽ ở bên cạnh ông, như thế là đủ rồi”.

Lúc Thư Tuệ Dĩnh không nói gì, cọ xát trong ngực mẹ, cười làm nũng, “Đừng coi con là trẻ con, con cũng sắp 21 tuổi, có nhiều chuyện cũng nên tự mình đối mặt”.

Thư Tuệ Dĩnh cười, “Đúng rồi, cũng đã có thể đăng ký kết hôn, ngày đó đi Trương trong phòng làm việc cũng nói với mẹ, nói là tuổi của con và con trai cô ấy cũng không lớn hơn nhau là bao nhiêu, từ nhỏ cô ấy đã nhìn con lớn lên, vẫn rất thích con, nếu hai đứa có thể phát triển cũng là chuyện tốt mà”.

Thư Tình dừng lại, dờ khóc dờ cười chui khỏi ngực bà, “Mẹ, bây giờ con mới bao tuổi mà mẹ đã tính cho con đi xem mắt rồi?”

Hai mẹ con lại nói mấy câu, cuối cùng vẫn là Thư Tuệ Dĩnh lo lắng cô đi cả đêm, thân thể mệt mỏi, lúc này mới dặn dò cô thêm mấy câu, ra khỏi phòng, đóng kỹ cửa cho cô.

Chốc lát sau, Thư Tình xác định mẹ đã đi xa, lúc này cô mới cầm điện thoại lên, nghe thấy đầu dây bên kia có tiếng gõ bàn phím, sau đó là một mảnh trầm lặng.

“Alo?”. Cô nhỏ giọng gọi người bên kia.

“Ừ”. Cố Chi nhàn nhạt đáp lại một tiếng.

“Anh đang làm gì thế?”

“Tra tài liệu”.

“Tra tài liệu gì?”

“Tra những tài liệu cần mang theo vào cục dân chính”.

“... Tra cái đó làm gì?”

Người đối diện trầm mặc hai giây, “Mẹ em cũng muốn dẫn em đi xem mắt, anh phải chuẩn bị trước”.

“...”. Thư Tình cứng họng, sau đó nói nhỏ, “Mẹ em cũng chỉ đùa một chút, anh nghiêm túc như vậy làm gì?”

Giọng nói Cố Chi mang theo vui vẻ, “Anh cũng chỉ đùa một chút, em nghĩ rằng anh thật sự muốn dẫn em đến cục dân chính làm giấy chứng nhận sao?”

Thư Tình thẹn quá thành giận, lại không dám nói chuyện lớn tiếng, đành giống như Đường Tăng niệm kinh, nói anh dát vàng lên mặt mình, nói anh tự mình đa tình, nói nói, rốt cuộc bị Cố Chi cắt đứt.

“Anh tra tài liệu về buồng tim, bệnh của ông khá đặc biệt, anh xem xem có thể giúp một tay không. Nhưng mà giải phẫu buồng tim anh không hiểu rõ lắm cho nên phải xem nhiều phương án giải phẫu hơn.”

Anh vẫn đang lẩm nhẩm nhưng chợt không thấy có tiếng gì, thật lâu mới nói một tiếng, “Alo.”

“Ừ, anh ở đây.”

Chỉ ba chữ đơn giản, giọng nói dịu dàng lại trầm thấp dễ nghe, Thư Tình lập tức đỏ mặt. Cô không hiểu vì sao mình chỉ là một nữ sinh bình thường lại gặp một người đàn ông ưu tú lại tốt đẹp như vậy. Anh tốt với cô, vì cô bôn ba, để bụng đến cả hỉ nộ ái ố của cô, hơn nữa luôn giúp cô không hề so đo.

Gặp nhau chưa tới một năm, anh đối với cô rất tốt, giống như đã nhập vào xương tuỷ.

Đây có phải là quá nhanh hay không? Nếu ngày nào đó mất đi sự yêu mến có mặt khắp nơi này, cô có phải sẽ không quen không?

Suy nghĩ một chút, cô núp trong chăn, nhẹ nhàng nói: “Em kể cho anh nghe chút chuyện lúc trước của em”.

Đầu chi dĩ mộc đào, báo chi dĩ quỳnh dao.

(*Đầu chi dĩ mộc đào, báo chi dĩ quỳnh dao: Mộc đào người tặng ném sang, Quỳnh dao ngọc đẹp mang ra đáp người – Bài thơ ‘Mộc qua 2’)

Anh cho cô xem một bộ phim về tuổi thơ, đến lượt cô thẳng thắn kể lại rồi.

“Được.”

Trước khi ly hôn, cha mẹ Thư Tình gây gỗ là bình thường như cơm bữa.

Thư Tuệ Dĩnh mạnh mẽ, giận Trang Kính Vĩ không có lòng cầu tiến, mấy chục năm vẫn còn là một công chức bình thường cho nên trong nhà luôn tràn ngập thuốc súng, những điều này trước đó Cố Chi cũng biết.

Mà trong câu chuyện xưa dịu dàng thắm thiết, Thư Tình kể về ông nội là chính.

Đối với tình huống của Thư Tuệ Đình và Trang Kính Vĩ, ông nội cũng biết, cho nên đối với cô cháu gái bị hai vợ chồng bỏ qua, ông vô cùng đau lòng.

Hai chị gái của Trang Kính Vĩ sinh con trai, sau đó Trang Ly cũng sinh Thông Thông, trong nhà chỉ mình Thư Tình là cháu gái. Khi còn bé, Thư Tình vui vẻ, hay làm nũng, yêu ca hát khiêu vũ, rất dễ thương. Mà trong tình huống như thế, dường như ông nội đem tất cả tình yêu dành cho cô.

Mỗi chủ nhật, Thư Tình sẽ được đưa đến nhà ông nội, ông nội là bác sĩ đông y, luôn chung sống rất tốt với hàng xóm láng giềng, thường xem bệnh, bắt mạch giúp người khác. Mà các hàng xóm láng giềng hồi báo lòng cảm kích cho cháu gái của ông.

Các cô các bác thường làm chút đồ ăn ngon rồi cuối tuần mang tới nhà ông, mỗi người đều thích xoa đầu Thư Tình, cười híp mắt nói: “A, đây là cô bé nhà ai, thật xinh đẹp.”

Lúc đó ông sẽ cười toe toét, lớn tiếng gọi cô, “Tình Tình, hát cho cô nghe một bài.”

Sau đó Thư Tình sẽ nâng váy hoa xinh đẹp, vô cùng gương mẫu đứng lên, hai chân bắt chéo nhún người, sau đó vừa ca vừa biểu diễn, “Chúng ta đến từ Alabama, mang theo năm cây huyền cầm, chúng ta đến hang Louisiana thăm bạn bè...”

Ở nhà ông nội, cô có thể cách xa chiến tranh và cãi vã của cha mẹ, chỉ có tràn đầy tình yêu.

Ông nội cô độc lại hiền lành, gần như trút hết tình yêu lên người cô bé, cô tràn đầy sức sống, tinh thần phấn chấn, giống như chuông gió nhiều màu sắc, đến bên người ông vang lên những nốt nhạc sắc sảo màu.

Có một lần Thư Tình xuống cầu thang bị ngã, bị rách da ở đầu gối, chảy chút máu, lúc ông xức thuốc cho cô nhìn cô khóc lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn đau đến đỏ bừng, vô cùng đau lòng, an ủi cô.

Đến khi cô dừng khóc nhìn đầu gối hồng hồng được xoa thuốc thì ánh mắt ông cũng ươn ướt.

Thư Tình nói một hơi rất nhiều, Cố Chi vẫn yên tĩnh nghe:

“Ông nội rất tiết kiệm, bởi vì bà nội qua đời sớm, một mình ông nuôi bốn đứa con cho nên dưỡng thành thói quen tiết kiệm quá độ. Khi em còn bé trở về nhà ông, không phải nhìn thấy ông mặc tất rách thì lại bỏ nhiều thùng nước trong nhà vệ sinh để hứng nước, cả nước ông cũng phải tiết kiệm nhưng lúc em ở nhà lại mua rất nhiều, rất nhiều đồ ăn ngon. Có một lần em đến thấy trong hành lang có con búp bê baby, thể là cầm lấy chơi, cuối cùng những đồ chơi đó là của cô bé dưới lầu, cô bé ấy đi mua đồ ăn, sau khi trở về thì cầm đồ chơi đi, cực kỳ vênh váo tự đắc.”

“Kết quả ông nội nhìn thấy, không nói gì bế em xuống lầu, đi qua mấy phố, đi dạo vài cửa hàng, cuối cùng mới mua được đồ chơi đó trong siêu thị. Đó là búp bê Barbie nhập khẩu, rất đắt, cho đến giờ ông chưa từng mua ình quần áo trên 100 đồng nhưng lại vì em tốn vài trăm đồng, sau đó em mới nghe mẹ nói, nửa tháng sau ông không chịu ăn thức ăn ngon.”

Những điều này đều là chuyện nhỏ, có lẽ mỗi người đều trải qua, không nhất định phải là ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại, còn có thể là những người khác.

Mà trên thực tế mỗi người chúng ta đều trải qua đoạn thời gian được cưng chiều, khi chúng ta còn là đứa trẻ ngây thơ, sẽ có những người vô tư bỏ ra vì chúng ta, không hề giữ lại gì, nhưng cũng vì vậy mà mình coi như độc nhất vô nhị.

Thư Tình thấp giọng cười: “Anh có cảm thấy em chuyện bé xé ra to không? Những chuyện này rất bình thường, khi còn bé anh cũng trải qua như vậy, em lại còn ở đây lải nhải thao thao bất tuyệt.”

Cố Chi suy nghĩ một chút: “Có những chuyện nhỏ nhưng lại rất quý, không phải vì bọn họ oanh oanh liệt liệt cỡ nào mà bởi vì khi nhớ lại bọn họ, tâm tình của chúng ta bình tĩnh lại mềm mại hơn.”

Trong thế giới coi trọng vật chất này, quan hệ người với người bị lợi ích ép buộc gần như thành công thức hoá. Không cần thứ gì đó oanh oanh liệt liệt, cái đó chỉ phát sinh trong phim thần tượng, mà chỉ cần tấm lòng ấm áp bình tĩnh cùng yên lặng quan tâm người chúng ta yêu mến.

Ai cũng không nói gì thêm, hai đầu điện thoại yên lặng.

Cố Chi ngồi trên ghế sofa, đã sớm đặt laptop lên bàn, lúc này máy tính đã tự động tắt, màn hình cũng hạ xuống. Mà Thư Tình núp trong chăn, không nhúc nhích, trong lòng lại có gì đó lấp đầy.

Lời của Cố Chi khiến trái tim cô tràn đầy ấm áp.

Cô thấp giọng nói: “Hay là cúp điện thoại? Hôm nay anh đã chạy xe mấy giờ liền.”

“Không sao, anh không buồn ngủ.” Anh đoán thật ra cô không hy vọng anh cúp điện thoại, cho ên nhẹ nhàng cười, “Em ngủ đi, chờ em ngủ anh sẽ cúp máy.”

“Như vậy sẽ lãng phí tiền điện thoại.”

“Anh tự nguyện.”

“Thật lãng phí, không phải là một người đàn ông sẽ ở nhà sống qua ngày.” Thư Tình nói thầm.

Người đầu bên kia rốt cuộc không nhịn được cười ra tiếng, “Thư Tình, em còn chưa gả vào cửa mà đã muốn trông coi sổ tiết kiệm của anh rồi hả?”

Thư Tình đỏ mặt, cả giận, không nói thêm gì nữa.

Một đêm này, đầu bên kia truyền tới tiếng hít thở đều đều của cô, Cố Chi buông bàn tay đau nhức, cúp điện thoại.

Ngoài cửa sổ là cảnh đêm sáng, màu đèn xe qua lại không ngừng, trái tim anh yên bình lại an ổn.

Cho đến bây giờ anh không biết người luôn theo đuổi hiệu suất cao như mình, sẽ có một khắc, chỉ nghe tiếng hít thở của cô ấy sẽ cảm thấy bình thản và tốt đẹp.

Lúc sau, anh lắc đầu cười, Cố Chi ơi Cố Chi, may đúng là không có thuốc nào cứu được rồi.

48. Chương 48: Chương 48

49. Chương 49

So với câu nói kinh ngạc “Là anh” của Trương Diệc Chu, câu trả lời của Cố Chi tương đối vô tình.

“Xin lỗi, cậu là?”

Anh nói rất khách khí nhưng cho dù là ánh mắt hay tư thế, không thể nào dính nổi với hai chữ “khách khí”.

Thư Tình từ phía sau lưng anh lúng túng ngoái đầu ra, “Cái đó ——”.

Anh cực kỳ thông dong bình tĩnh nhấn cái đầu trở về, “Có người bắt nạt em? Không sao, anh bắt nạt lại giúp em”.

Giọng nói dịu dàng, trên mặt lộ vẻ vui vẻ nhưng rõ ràng trong ánh mắt mang theo tức giận, Thư Tình lặng lẽ rút đầu về, nhỏ giọng nói thầm: “Không ai bắt nạt em cả, chỉ giúp em mang điện thoại di động đến mà thôi...”.

“Đầu năm nay đưa cái điện thoại di động mà cũng muốn lấy thân báo đáp, ôm nhau thâm tình rồi hả?”

“... ..”.

Trương Diệc Chu có ngốc mấy đi nữa cũng nhìn ra quan hệ của hai người thế nào, hướng chỉ cậu ta không hề ngốc, lộ sắc mặt cậu ta khó coi nhìn Thư Tình: “Tớ nhớ lần trước cậu nói anh ta là thầy giáo của cậu”.

Thư Tình lúng túng gật đầu.

Trương Diệc Chu yên lặng nhìn Cố Chi kéo tay Thư Tình, mãi sau mới nói: “Dì Thư biết không?”.

Trong lòng Thư Tình như có gì đó rơi xuống, “Cậu đừng nói ẹ tôi, chuyện này tôi sẽ tự nói với bà”.

Trương Diệc Chu nhìn bộ dạng cô vừa vội vừa nghiêm túc, trong lòng giống như bị người đâm một dao, không nhịn được nói thẳng, “Cậu nghĩ rõ chưa? Anh ta là thầy giáo của cậu, cao cao tại thượng, được lqđ nhiều người ngưỡng mộ, cậu mê luyện nhất thời cũng bình thường nhưng anh ta có quan hệ với học sinh, rõ ràng là đạo làm thầy có vấn đề! Cậu cũng không còn nhỏ, rõ ràng xã hội này có rất nhiều người giả nhân giả nghĩa, đừng đâm đầu vào bẫy của người khác, đến lúc đó hối hận không kịp!”

Cố Chi nhàn nhạt nói: “Tôi rất vui vì cậu suy nghĩ giúp cô ấy như vậy nhưng mà xin lỗi, cậu lo lắng quá rồi. Nếu nói đến đạo làm thầy chỉ là một thứ để áp chế tình cảm của mình, may cho tôi bởi vì tôi đã sớm không còn bất kỳ đạo làm thầy làm rồi”.

Anh dùng ánh mắt không quan tâm nhìn Trương Diệc Chu, giọng nói rõ ràng bình tĩnh: “Cậu nói đúng, Thư Tình không nhỏ, hiểu được phải chịu trách nhiệm vì lựa chọn của mình, mà trong mắt tôi, ưu điểm lớn lqđ nhất của cô ấy tại thời điểm này là giỏi lựa chọn. Bầy rập cũng được, giả nhân giả nghĩa cũng được, đều là lựa chọn của cô ấy, không quan hệ gì với cậu”.

Anh kéo tay Thư Tình, đi thẳng về phía chiếc Volvo ngoài cổng bệnh viện.

Trương Diệc Chu yên lặng đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng bọn họ, đột nhiên cảm thấy mình vừa buồn cười vừa đáng thương.

Con người quả nhiên không thể phạm sai lầm. Cậu vẫn nghĩ rằng lúc đầu phạm lỗi chỉ đơn giản bỏ lỡ cô mấy năm nhưng hôm nay xem ra, bỏ qua mấy năm không khác so với bỏ qua cả đời.

Quan trọng là cậu đã bỏ lỡ khi cô động lòng.

Gò má Cố Chi cứng ngắc, hai tay nắm dldqđ chặt trên tay lái, giống như đang nghiêm túc lái xe.

Thư Tình len lén liếc anh, nịnh hót móc máy mới ra cho anh nhìn, “Mẹ mới mua cho em”.

Ánh mắt Cố Chi nhìn thẳng, tiếp tục lái xe.

“Xét thấy lão đại anh từ xa chạy tới, em rất có lương tâm định mời anh một bữa ăn ngon, không ăn lẩu nữa”. Cô tiếp tục nịnh hót.

Cố Chi mở miệng nói, “Cái vừa rồi là lễ vật phụ thêm sao?”.

“... Cái đó là nhân tố bên ngoài, không phải chủ quan có thể khống chế, cho nên anh không thể trách lên đầu em”.

“Sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tương đãi, miệng lưỡi nhanh nhẹn lên nhĩ”.

“Không phải do thầy có cách dạy sao, lqđ danh sư xuất cao đồ”.

Cố Chi đạp thắng xe, dừng xe bên cạnh đê, quay đầu lại nhìn cô, “Thư Tình, đừng nói với anh về cậu ta. Một lát lại xuất hiện Tống Dư, lát sau lại tới tình nhân cũ, mà anh...”. Cố Chi dừng một chút, khoe miệng khê nhếch, yên lặng nhìn cô, “Em định để anh làm thầy Cố bao lâu? Hay vẫn mai danh ẩn tích làm tình nhân dưới đất của em?”.

Thư Tình hoảng hốt, cãi lại: “Nhưng bây giờ em còn chưa tốt nghiệp, chuyện này nói ra có ảnh hưởng tới cả hai chúng ta. Chúng ta không thể chiêu cáo thiên hạ là thầy trò yêu nhau chứ? Xã hội bây giờ đã mở, lqđ không sai nhưng quan niệm của mọi người làm sao có thể lập tức thay đổi? Mấy ngày trước em xem báo, mới ra quy định không cho phép xuất bản tiểu thuyết tình yêu thầy trò, cho nên ——”.

“Cho nên ngay cả bạn tốt nhất của em cũng gạt, người nhà thân nhất của em cũng không thể tiết lộ?”. Cố Chi bổ sung giúp cô, bên trong xe lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

Sắc mặt Thư Tình khó coi, Cố Chi nhàn nhạt nhìn cảnh đêm phía trước, “Hay là nói, thật ra em vẫn không tin anh, cảm thấy đoạn tình cảm này sẽ không lâu dài, thay vì nói ra khiến người ta chế giễu, không bằng giấu trong bụng, như vậy sau này cho dù có chia tay, ít nhất không ai có thể bóc vết sẹo của em?”.

Thành phố Z không bằng thành phố A, không phải là tỉnh lỵ, đường không rộng như thành phố A, cũng không được thẳng tắp, từ trong xe nhìn ra giống như vô vàn đèn biển. Nhưng mà xe cũng không nhiều như thành phố A, chẵn xe như vậy.

Xe hơi dừng lại bên cạnh đê, đúng là con đê ngày trước Trương Diệc Chu nhảy xuống nhặt túi văn phòng phẩm giúp cô.

Thư Tình chợt không nói ra lời, bởi vì cô phát hiện Cố Chi nói hoàn toàn chính xác, một câu đã vạch trần chuyện cô đã trốn tránh bấy lâu.

Nếu như bình thường, cô đều vui mừng vì mỗi thời mỗi khắc gặp được Cố Chi, nhưng trong tình yêu luôn có phần lo được lo mất, cô cũng có tư ti và lo lắng của riêng mình, mặc dù cho tới nay luôn núp tốt sau lạc quan và dũng cảm.

Cô nhìn Trương Diệc Chu, sự việc sau đó chứng minh cô chưa đủ tốt, nếu không Trương Diệc Chu cũng sẽ không đâm cô một dao trong lúc cô tuyệt vọng như vậy, kết thúc tình yêu ban đầu một cách đáng buồn lại buồn cười.

Mà nay cô gặp được Cố Chi còn tốt hơn, cho dù cô suy nghĩ sâu xa quá nhưng cũng tự đứng sinh ra một cảm giác bánh từ trên trời rơi xuống. Bởi vì cô không biết khi nào cái bánh sẽ chạy mất, có phải sẽ giống như Trương Diệc Chu, chẳng qua là khách qua đường vội vã.

Cô dùng lời thề tự nói với mình, không công bố quan hệ hai người là tốt, nhưng Tần Khả Vi thì sao? Dư Trì Sâm thì sao? Bọn họ tuyệt đối không phải người phản bội cô hơn nữa nhất định sẽ hiểu cô, ủng hộ cô, vậy mà cô vẫn giấu diếm họ.

Bởi vì Cố Chi nói đúng, cô luôn luôn lo lắng việc vui trời cho này sẽ bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa, vì duy trì tự ái của cô, cô lựa chọn không nói cho bất kỳ ai.

Mà thông minh nhạy cảm như Cố Chi sao lại không phát hiện điều này? Có lẽ anh đã phát hiện ra từ lâu, dùng thời gian lâu như vậy để chứng minh sự nghiêm túc và kiên trì của anh mà nay đã tới lúc ngã bài.

Thư Tình nhìn gương mặt bình tĩnh của anh, chợt không biết nói gì.

Cô đã ở với anh lâu như vậy, làm sao không hiểu thói quen dấu tâm tình dưới vẻ ngoài bình tĩnh, mà bàn tay anh để trên tay lái hơi gấp lại, các đốt ngón tay tiết lộ ra tâm tình của anh.

Ngón tay thon dài đẹp mắt trắng bệch, vẻ mặt cũng trầm mặc.

“Em...?”. Cô khó khăn mở miệng, cuối cùng bấm số điện thoại của Tần Khả Vi, bên trong xe vang lên rõ ràng tiếng đối phương, cô dường như lấy hết dũng khí, mở miệng nói, “Tôi có việc muốn nói cho cậu biết”.

Giọng nói Tần Khả Vi rất vui vẻ, “Nói đi, có chuyện gì?”.

“Thật ra tớ với ——”.

Cô mới nói được một nửa, Cố Chi chợt đưa tay đoạt lấy điện thoại di động của cô, cúp không hề do dự.

Ánh mắt anh sáng quắc nhìn cô, “Thư Tình, em thật sự cho rằng anh đang truy cứu việc công khai quan hệ sao?”.

“Nếu như anh muốn, em sẽ nói cho những người em tin tưởng, như vậy cũng không được sao?”. Cô cũng không biết tại sao giọng mình lại to lên, tâm tình kích động hầm hừ với anh.

Sắc mặt Cố Chi đâu có thể dùng ba từ “khó coi” để hình dung? Anh lại cúp điện thoại mà Tần Khả Vi gọi lại, chợt kéo Thư Tình vào trong ngực, chặn đôi môi cô.

Theo tính chính xác của bác sĩ ngoại khoa, anh hôn không hề lưu tình, gần như chặn tất cả nguồn gốc không khí của cô, công chiếm hoàn toàn triệt để, thế tới hưng hân.

Cánh tay anh siết chặt hông cô, nhiệt độ nóng bỏng dán lên da thịt cô.

Không khí nóng ran của mùa hè bị điều hòa trong xe ép xuống nhưng trong chốc lát lại bị một tâm tình nóng ran đánh vào đáy lòng anh, thậm chí anh có phần mất khống chế mà trước nay chưa từng khiến đầu óc cô choáng váng, mặt đỏ hồng, cách lớp quần áo mỏng không thể ngăn cản da thịt kề nhau. Trong nụ hôn, cơ thể hai người cũng dính sát vào nhau.

Thư Tình cảm giác cả người mình nhũn ra, không có sức lực, được anh ôm chặt trong ngực, hô hấp rối loạn, không cách nào khống chế.

Mà dần dần, cánh tay ở ngang hông cô chui vào trong quần áo, dùng điệu bộ khiến người ta run rẩy xoa phần lưng của cô, bàn tay nóng bỏng từ từ di chuyển trên da cô, mang theo cảm xúc nóng nảy theo tốc độ.

Thư Tình đã không thể suy nghĩ, mà người đàn ông trước mặt cô cũng vậy, đôi mắt sâu thẳm, trong đó dường như có phần gì đó không khống chế được mà đổ xuống.

Dường như anh tốt trời sinh trong phương diện này, anh dễ dàng mở nội y của cô, “cạch” một tiếng rất nhỏ, áo nhỏ trước ngực cô buông lỏng.

Sau một khắc, ngón tay thon dài của anh vòng qua trước ngực cô, nhẹ nhàng ôm trọn trên đường cong thiếu nữ, nhiệt độ nóng bỏng như muốn thiêu đốt cô, khiến cả người cô run rẩy.

Trong lòng bàn tay là cảm xúc trơn mềm, trên đỉnh còn có cảm giác non mịn như nụ hoa nho nhỏ bắt đầu nở.

Thư Tình vịn cổ anh, run rẩy ngẩng đầu lên, bắt lực gọi một tiếng, “Thầy Cố...”.

Chính tiếng gọi này khiến người mất lý trí tỉnh lại trong nháy mắt, Cố Chi chấn động toàn thân, đột nhiên ý thức được mình đang làm gì, dừng lại một chút, dứt người ra xa.

Bóng đêm hoàn toàn trùm xuống, trên đê không có người nào, xe hơi dừng sau một cây ngô đồng lớn, càng không có người nào nhìn thấy cảnh tượng trong xe.

Cố Chi nhìn vào bóng đêm trước mắt, dùng giọng nói khàn khàn, “Anh chờ em ở ngoài xe”.

Không đợi cô có phản ứng, anh đã mở cửa xe ra, bước chân đi ra ngoài.

Thư Tình cũng tỉnh táo lại từ sau cơn ý loạn tình mê, luống cuống tay chân cài lại nút áo lót, phải tốn mấy phút mới có dũng khí mở cửa đi xuống.

Cố Chi đứng trên hàng rào đê trước mặt, nhìn đám cò trắng quanh quẩn trên sông, trầm mặc không nói gì.

Thư Tình đến bên cạnh anh, trên mặt đỏ như muốn nhỏ máu.

Về mặt anh vẫn bình thản tỉnh táo trước sau như một, nhưng bộ dạng cô độc, chân mày hơi nhíu khiến cô nhìn rõ anh, anh rất nóng nảy, thậm chí có phần không biết làm gì.

“Cố Chi...”. Cô mở miệng gọi tên anh, nhẹ nhàng mềm mại, mang chút lúng túng kinh hoàng.

“Xin lỗi”. Anh cắt đứt câu nói của cô, quay đầu lại nhìn cô, dừng một chút rồi nói, “Tình khó kiềm nén, nhất thời mất khống chế”.

Chỉ tám chữ thành công khiến thân thể Thư Tình chấn động, màu đỏ trên mặt lại xuất hiện trạng thái tăng lên.

Mà cũng vào lúc này, Cố Chi nói tiếp: “Anh vẫn thường bình tĩnh phân tích nhiều chuyện, sau đó nắm toàn cục trong tay. Bởi vì mấy năm học y thì đó là năng lực có sẵn của bác sĩ, cho dù trên bàn mổ gặp phải tình huống nguy hiểm cỡ nào đều phải suy nghĩ nhanh nhất phương án giải quyết”.

“Sự do dự và hoài nghi của em như một khối u ác tính với anh, giống như một quả bom hẹn giờ, không biết khi nào sẽ bộc phát. Anh tuân theo phân tích án lệ, hy vọng cho em thời gian sẽ bỏ qua nghi ngờ, không hề giấu diếm mà tin tưởng anh nhưng lại không như anh mong muốn, trong việc này anh không thể nào tính toán thông dong, ngược lại chỉ có thể nhìn cái trước mắt”.

Có mấy con cò trắng trên sông bắt được cá, vỗ cánh bay lên, màu trắng có vẻ bắt mắt mà rục rờ trong bóng đêm.

Đúng lúc đó, toàn bộ đèn đường kiểu Âu trên đê đồng loạt sáng lên, ánh sáng chiếu lên mặt đất tạo thành hai bóng cao thấp, do góc độ nên hai bóng dựa sát vào nhau rất gần rất gần, gần như không có khe hở.

Thư Tình ngẩng đầu nhìn anh, đầu óc trống rỗng.

Cố Chi nói: “Có lẽ chuyện tình cảm không giống với giải phẫu, bởi vì không có tiền lệ nào mà theo, mà anh không có bất kỳ kinh nghiệm nào, chỉ làm việc theo cảm giác”.

Anh đưa tay kéo cô vào trong ngực, lần này, cái bóng dưới đất kề nhau thật chặt.

“Có lòng tin với anh thật sự rất khó sao? Hay nói, anh là người đàn ông cho em cảm giác không an toàn?”.

“Không phải như thế...”. Thư Tình ngập ngừng, giọng nói cực nhỏ lại lo sợ không yên, “Không phải trách nhiệm của anh, là em có cảm giác không an toàn, không tin vào mình, cảm giác cách xa với anh, rất nhiều chuyện không thực”.

Mà cho dù bị anh cảm động tận đáy lòng nhưng vẫn sợ điều chân thực đó sẽ chạy đi.

Kinh nghiệm của cô khiến cô nhạy cảm và đa nghi, cha phản bội và Trương Diệc Chu ruồng bỏ tạo thành những ảnh hưởng nhất định đến cô. Cho dù trước nay không tỉnh táo thì hôm nay cũng phát hiện.

Tại sao Cố Chi lại không nghĩ đến điều này?

Cánh tay anh ôm chặt lấy cô một chút, “Như vậy có gần thêm một chút không?”.

“Không đủ...”.

“Thế này thì sao?”. Môi anh hôn lên trán cô.

“Không đủ...”. Cô vẫn thấp giọng than.

Người đàn ông trước mặt dừng một chút, cười như không cười nhìn cô, “Phải gần bao nhiêu mới có cảm giác an toàn? Thư Tình, đừng để anh cảm thấy em đang ám chỉ anh làm những chuyện thành thực hơn?”.

Chuyện... thành thực hơn...

Mặt Thư Tình lại đỏ, nghĩ đến một màn trong xe, chôn đầu trong ngực anh, thở dài, “Cho em thêm một thời gian nữa được không?”.

“... .. Em định chuẩn bị tâm lý thật tốt để anh dưng hiến thân?”.

“!!!”. Cô giận dữ ngẩng đầu, “Là chuẩn bị tâm lý thật tốt, có lòng tin với chuyện của chúng ta!”.

50. Chương 50

Buổi tối ở thành phố Z không náo nhiệt như thành phố A, tràn ngập là sự yên lặng.

Sau cuộc phong ba nhỏ thì đã lqđ bảy rưỡi tối, Cố Chi mua bánh bao và sữa tươi ở cửa hàng tiện lợi gần đó, ngồi ăn tối cùng Thư Tình trên ghế dựa trên đê.

“Để anh chạy từ xa tới đây ăn những đồ này, cảm giác quá uất ức cho anh rồi”. Thư Tình cắn một miếng bánh dứa, lại uống một ngụm sữa tươi, ngược lại ăn rất vui vẻ tự đắc.

Cố Chi liếc nhìn túi bánh trong tay, rõ ràng không hề khác biệt với cô, chẳng biết tại sao lại không ăn ngon như cô.

Anh kéo tay Thư Tình qua, cắn một miếng lớn bánh trên tay cô, sau đó kéo tay khác uống một ngụm nhỏ, rốt cuộc trong lqđ lòng cũng thăng bằng.

Thư Tình bị hành động ngây thơ của anh lấy lòng, đặc ý nói: “Có phải anh muốn nói những gì em ăn qua thì ăn có vẻ ngon không?”.

Đối với những hành vi không biết xấu hổ vì xem qua nhiều phim thần tượng, Cố Chi hết sức bình tĩnh nói, “Anh chỉ muốn nói, anh cứ nghĩ rằng heo mới là động vật ăn gì cũng ngon, dù sao có thể coi thức ăn bình thường thành mỹ vị đệ nhất thiên hạ, đó cũng là một loại bản lĩnh”.

Một miếng bánh bị kẹt trong họng Thư Tình không nuốt xuống được, ho đến nỗi chảy cả nước mắt, cuối cùng dưới sự giúp đỡ của Cố Chi và một ngụm sữa tươi mới nuốt xuống được.

Cô phải biết từ trước thầy Cố không phải người tuân theo lễ thường, nếu trông cậy vào anh có thể có phản ứng của nam chính bình thường, vậy thì trí tưởng tượng vô cùng phong phú rồi.

Sau khi ăn xong bữa tối đơn giản, hai người lại đặt phòng tại khách sạn lần trước đã ở, Thư Tình gọi điện thoại ẹ, nói là tối nay sẽ ngủ ở nhà bạn.

Thư Tuệ Dĩnh nghĩ con gái có áp lực rất lớn vì chuyện ông nội ngã bệnh, có lẽ muốn tìm người bày tỏ cho nên đồng ý không hề do dự.

Vì muốn theo cả đêm dài, đèn bù tiệc nuôi lqd không được ăn bữa tiệc lớn, Thư Tình kéo Cố Chi đi rạp chiếu phim.

Phim là do Thư Tình chọn, vì muốn kích thích, cô chọn một bộ phim kinh dị.

Bởi vì hôm nay là cuối tuần nên rạp chiếu phim có không ít người, Thư Tình vội kéo Cố Chi vào phòng sớm, ngồi vào góc để tránh gặp được người quen.

Chỉ tiệc, bộ phim chiếu chưa được nửa giờ, Thư Tình đã dựa vào ghế, ngủ thoải mái trên ghế, mặc cho các cô gái trước sau hét lqd chói tai, ma quỷ trong phim đáng sợ như thế nào, cô cũng chỉ mơ màng mở mắt nhìn sau đó chưa nhìn rõ đã nhắm nghiền mắt lại.

Cô ở bệnh viện canh giữ một đêm, lúc nửa đêm ông nội tỉnh mấy lần, cô lại ở bên nói chuyện với ông, báo thức điện thoại di động nửa tiếng rung một lần, bởi vì cô lo lắng dịch truyền của ông sẽ hết, nếu như trễ thì máu sẽ bị chảy ngược lại.

Bận rộn cả đêm, buổi trưa cũng chỉ ngủ gật, làm sao có tinh thần mà xem phim? Cho nên cô đề nghị tới rạp chiếu phim cũng chỉ vì muốn đi cùng Cố Chi thôi.

Bên trái Cố Chi cũng có cặp tình nhân đang ngồi, mỗi lần có hình ảnh đáng sợ xuất hiện thì cô bé sẽ hét lên, không ngừng bám dldqd chặt lấy cậu bạn trai bên cạnh, cậu trai kia đưa tay ôm cô bé vào trong ngực, nhỏ giọng nói: “Không có chuyện gì, anh ở đây, không sợ!”.

Cậu ta dừng một chút, nghiêng đầu nhìn Thư Tình ngủ rất an ổn, không nhìn được thấp giọng cười.

Cô bé bên tay trái khi phim có những cảnh tương đối nhẹ nhàng, ngạc nhiên nhìn anh, hỏi: “Bạn gái anh sao lại ngủ thế? Anh không gọi lqd cô ấy dậy sao?”.

Hiển nhiên thấy có người ngủ gà ngủ gật khi xem phim kinh dị là chuyện khó hiểu.

Cố Chi lắc đầu một cái, chỉ đưa tay về phía đầu cô dịch chuyển một chút, Thư Tình thuận thế ngã xuống bả vai anh, hơi giật giật, tiếp tục ngủ.

Sau đó anh không hề động tới nữa, chỉ ngồi yên ở đó để tránh người ngủ say sẽ tỉnh dậy.

Lúc hết phim thì đèn chợt sáng lên, Thư Tình mơ màng mở mắt ra, lúc này mới phát hiện phim đã hết.

Đám người cũng đã đi gần hết, chỉ còn hai người họ vẫn ngồi tại chỗ, mặt cô đỏ lên, ngồi thẳng người.

“Tỉnh rồi?”. Cố Chi không tức giận, ngược lại anh cười nhẹ nhìn cô, “Tỉnh thì đi thôi”.

Thư Tình đuổi theo bước chân anh, thấp thỏm hỏi, “Anh tức giận hả?”.

Anh không nói gì.

Đi ngang qua hành lang ánh đèn mờ tối, treo hai bên là những ngọn đèn rực rỡ, hình ảnh bộ phim kỳ quái như nằm mơ, mà cô đi theo sau bóng dáng thon dài thẳng tắp của anh, càng cảm giác như mình chưa tỉnh dậy.

Tiến vào sảnh lớn thì ánh đèn chói lọi cuối cùng cũng chiếu sáng tất cả.

Cố Chi dừng bước, đưa tay cho cô, ý bảo anh dắt cô.

Cứ như vậy đi ra khỏi rạp chiếu phim, lại đi một đoạn đường dài, trong đêm hè nóng ran, gió mát thổi từ từ, dịu dàng như đang nằm mơ.

Cô nghe Cố Chi nhẹ nhàng nói: “Mệt đến nỗi xem phim kinh dị cũng có thể ngủ nhưng sợ anh nhầm chán nên đi xem phim với anh, anh còn cảm thấy cái gì chưa đủ?”.

Anh nắm chặt lấy tay cô, thấp giọng cười: “Cứ nghĩ rằng phải chờ ngày em có lòng tin với anh thì phải qua một đoạn thời gian rất dài, trong quá trình đó anh sẽ nóng nảy, không yên... Nhưng mà bây giờ nghĩ lại, trước khi có bất kỳ việc tốt đẹp nào, cũng sẽ trải qua một thời gian chờ đợi dài đằng đẵng và buồn chán như vậy”.

Quan trọng là người đó có đáng giá để bỏ sức lực và kiên nhẫn không.

Hôm chủ nhật, bác sĩ đã đánh giá xong bệnh của ông nội, bởi vì rất nhiều bộ phận trên cơ thể xuất hiện tình trạng suy kiệt, nguy hiểm khi giải phẫu là rất lớn, cho dù thành công 100%, tỷ lệ ông tỉnh lại cũng không cao. Mà bác sĩ trưởng bệnh nhân nói, cho dù tỉnh lại, tuổi thọ của cụ cũng không kéo dài quá một năm, bệnh viện đề nghị không tiến hành giải phẫu, lại càng phải trị liệu cẩn thận.

Thư Tình cực kỳ bình tĩnh đón nhận sự thật này, cũng quyết định sau này mỗi chủ nhật sẽ trở lại cùng ông.

Cố Chi nói đúng, cô không ngăn được sinh lão bệnh tử nhưng ít nhất có thể làm để không tiếc nuối.

Buổi tối chủ nhật, cô thu xếp xong đồ, ngồi xe Cố Chi trở về trường học — đương nhiên mẹ cô không biết.

Tần Khả Vi và Dư Trì Sâm đã đợi cô ở quán thịt nướng ven đường dành cho người đi bộ, Cố Chi dừng xe ở ngoài đoạn đường dành riêng cho người đi bộ, đưa mắt nhìn cô đi vào trong tiệm, sau đó mới rời đi.

Ba người xúm lại, hai người kia hỏi thăm tình trạng của ông, sau đó nói an ủi Thư Tình.

Thấy hai người lo lắng lại không nói trước mặt nàng, Thư Tình dừng một chút, dường như hạ quyết tâm thật lớn, rốt cuộc sau khi nói tình trạng của ông, cô cũng thẳng thắn nói chuyện mình và Cố Chi.

Một đêm kia, cô bị hai người vây trong tình trạng hỗn độn.

Mãi cho tới sau tắt đèn buổi tối, khi Thư Tình đã chui vào chăn, Tần Khả Vi từ bên kia bò sang, đẩy cô một cái, nhỏ giọng hỏi bên tai cô, “Cái đó, tớ vẫn không thể tin được, cậu không nói đùa chứ?”.

Thư Tình dịch vào cho cô ấy một chỗ trống, “Lần thứ hai mươi mốt, phiền cậu hỏi vấn đề có tính xây dựng được không?”.

“Nhưng quá chán động”. Tần Khả Vi nằm bên cạnh cô, “Đó là thầy —”

Thư Tình một tay che miệng cô ấy, lấy điện thoại di động ra, gõ nhanh vài chữ, sau đó đưa cô ấy xem: Không muốn lộ ra, bị người khác nghe được thì xong đời.

Tần Khả Vi thở dài, vừa ngồi dậy vừa bi thương, “Đối tượng nam thần yêu không phải là tôi... không ngờ lại là bạn của tôi...”.

Nhất thời giọng nói Thư Tình lạnh lẽo, nhìn chằm chằm cô ấy, “Cậu có thể thử hoành đao đoạt ái”.

Tần Khả Vi che trái tim bị tổn thương bỏ lại giường mình.

Sau đó một tuần, bên tai Thư Tình luôn phát một ca khúc: “A! Tôi biết anh không thương tôi, ánh mắt anh đã nói lên tiếng lòng anh!”.

Tiếng hát cuối cùng cũng kết thúc sau một lần bạo lực.

Vào đại học năm ba, tất cả mọi người đều phải trải qua kỳ thực tập, năm nhất đại học Thư Tình đã tham gia lớp bổ túc về Đảng, đầu năm ba đại học chính thức trở thành đảng viên, điều này nghĩa là cô phải đón nhận công việc một đảng viên tích cực phải làm.

Nếu nói định trách nhiệm, cô là học sinh trường đại học sư phạm, trong lúc thực tập sẽ về một trường học ở nông thôn tương đối nghèo khó, các học sinh khác có thể lựa chọn trường thực tập nhưng đảng viên thì không.

Dưới sự sắp xếp của trường học, Thư Tình biết mình bị phân đến tỉnh duy nhất thuộc vùng cao nguyên, từ bồn địa lên cao nguyên, khoảng cách là rất lớn.

Trợ lý sinh viên có tìm đến cô nói chuyện, không chú ý trường học lại sắp xếp như vậy, nếu như cô không hài lòng, vẫn có thể thay đổi trường thích hợp. Tình trạng nhà Thư Tình, trợ lý sinh viên cũng biết, nếu như cô muốn thì cô ấy sẽ cố gắng xin vì cô, tốt nhất có thể đi một trường học ở nông thôn gần thành phố A.

Thư Tình dừng một chút lắc đầu cảm ơn ý tốt của cô ấy.

“Ban đầu khi vào Đảng, cô nói cho em biết chút trách, khi đó em đã chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi”.

Quan trọng là, Cố Chi từng một mình đến nước Pháp, vượt qua ngôn ngữ và khó khăn trong cuộc sống có được thành tích ưu tú, mà cô vẫn còn sống trong tháp ngà voi. Nếu như bởi vì đặc thù gia đình mà sống dưới sự bảo vệ của anh, có lẽ cả đời cô cũng không tự lập được.

Anh cho cô thời gian để có lòng tin vào tình cảm của hai người, cô cũng nên bày tỏ cố gắng đi theo bước chân của anh.

Hôm đó kết thúc buổi học, Thư Tình dọn dẹp hành lý trong phòng học, Tần Khả Vi cầm văn kiện phân trường vội vàng chạy trở về, vô cùng hưng phấn đưa cho cô, “Nhìn xem, mau nhìn xem! Có nên mời tối ăn cơm không?”.

Thư Tình cho rằng cô ấy nhận được lời mời đi thực tập ở một trường tại thành phố A, bèn cười nhận lấy nhìn, kết quả vừa nhìn thì kinh hãi.

“Làm sao cậu cũng tham gia tích cực?”.

Không chỉ tham gia tích cực, còn giống cô chạy tới vùng cao nguyên gian khổ nhất.

Tần Khả Vi cũng lôi túi xách dưới bàn bắt đầu thu dọn hành lý, “Còn nói à, cậu phải tới nơi gian khổ, tớ lại tới trường học quý tộc kiêu xa thực tập, người chính trực lương thiện như tớ sao có thể chấp nhận? Đương nhiên là liều mình bởi bạn tốt rồi. Quên nói, Dư Trì Sâm cũng giống tớ nộp đơn xin, vừa lúc trong nhà có quan hệ đảng viên lại đang tìm nơi nộp đơn xin, danh sách thuận lợi cho chúng ta, bây giờ phiền toái ngài chịu đựng hai người bạn xấu không mời mà tới rồi”.

Thư Tình gần như không nói ra lời.

Cô chưa từng ý thức sâu như bây giờ, thì ra với cô tình bạn lại quan trọng như vậy.

Từ tiểu học đến đại học, rất nhiều bạn bè sớm chiều ở chung nhưng vì thời gian và khoảng cách cuối cùng càng ngày càng xa cô, cô cho rằng đời này cứ trôi qua như vậy, rất nhiều người tới rồi đi vội vàng, chỉ giữ lại một khoảng thời gian làm kỷ niệm.

Nhưng vào lúc này, với việc làm bạn là “chuyện đương nhiên”, cô chỉ cảm thấy ánh mắt ê ẩm.

Quyết định của Tần Khả Vi, Dư Trì Sâm không chỉ đơn giản là chút nghĩa khí mà cần cả dũng khí. Bởi vì cuộc sống khổ cực của đảng viên tích cực không phải ai cũng chịu được, nhất là nơi Thư Tình đến là vùng cao nguyên, tình huống thời tiết, điều kiện cuộc sống và ăn mặc ngủ nghỉ, mọi thứ đều là vấn đề lớn.

Sau khi ba người gặp nhau, Dư Trì Sâm lại nói rất dễ dàng, “Coi như đi du lịch, lớn như vậy rất ít khi ra khỏi thành phố, lần này đi luôn ra cao nguyên, có vẻ tây!”.

Tần Khả Vi cười không hề có hình tượng, Thư Tình cũng cười theo, cười cười đến nỗi trông mắt lại đỏ lên.

Bốn năm đại học, bây giờ chỉ còn lại một năm, gặp được Cố Chi, gặp hai người bạn tốt một lòng vì bạn, đáng giá.

51. Chương 51

Đối với chuyện con gái phải đi cao nguyên, Thư Tuệ Dĩnh mất rất nhiều khí lực mới tiêu hóa được tin tức này, cuối cùng bà lqđ chỉ nói một câu: “Bao lâu lên đường? Mẹ tới thành phố A tiễn con”.

Thư Tình vội vàng lắc đầu, chỉ sợ mẹ sẽ tới.

“Đừng đừng, đâu phải chỉ có mình con, Tần Khả Vi và Dư Trì Sâm cũng đi, ba bọn con nói tốt rồi, lần này phải hoàn toàn độc lập, không cần người lớn đưa. Thứ bảy này xuất phát, chỉ cần hai tháng, nghỉ hè sẽ trở lại”.

Thư Tuệ Dĩnh dừng một chút rồi nói: “Thứ sáu này mẹ tới đó một chuyến, cùng nhau ăn cơm”.

Nói đến cùng, cho dù Thư Tình là đứa nhỏ dđlqđ trong gia đình không cha nhưng vẫn được bà bảo vệ tốt, lần này phải đi đến nơi thực tập rất xa hai tháng, điều kiện gian khổ trước nay chưa từng trải qua, làm sao bà có thể yên tâm được?

Nhưng mà không yên tâm cũng phải buông tay, bởi vì bà cũng hiểu, Thư Tình không thể nào vẫn sống dưới cánh chim của bà, mặt trời nhỏ muốn sáng lên nóng lên phải trải qua sự thử thách của mưa sa, học được tự mình phá bỏ những tầng mây nặng nề dày cộm trước mắt.

Buổi tối thứ sáu có tiết tiếng Pháp, bởi vì Thư Tình và Tần Khả Vi phải đi thực tập xa, cho nên nghỉ học cũng sớm hơn, không cần đi học nữa.

Lúc đứng ở cửa trường học chờ Thư Tuệ Dĩnh thì chiếc xe Volvo màu đen dừng lại trước mặt cô, Cố Chi quay cửa kính xe xuống, từ chỗ tay lái phụ cầm lên một cái hộp, đưa ra ngoài cửa sổ cho cô.

“Cái gì đó?”. Thư Tình nhận lấy, lắc lắc, nặng quá.

“Tài liệu học tập, sợ trong hai tháng thực tập em quên hết những gì anh dạy cho nên...”. Còn lại không cần nói cũng biết, Cố Chi Tình biết cô đang đợi mẹ, liếc nhìn đồng hồ đeo tay, khoe miệng cong cong, “Chơi vui về”.

Cửa sổ xe bị đẩy lên, chiếc Volvo dưới cái nhìn của Thư Tình chạy vào trường học.

Quán ăn trên đường dành riêng cho người đi bộ lúc nào cũng đông người, Thư Tình lại rất may mắn, do xung quanh rất huyền ảo khiến mẹ cô không thể thao thao bất tuyệt.

Cô chọn một vài chuyện vui vẻ để nói, ví như đàn Tình chị năm tư đi thực tập về, nói là gian khổ, điều kiện không bằng trường học trong thành phố, nhưng cơ hội ở trong trường học lại lớn hơn nhiều, có thể độc lập dạy trên lớp, tự quản lý lớp học, kỹ năng của giáo viên sẽ được tăng lên rất lớn. Mà ở trường học trong thành phố, chỉ có thể đi theo sau chủ nhiệm lớp làm việc vặt, nói dễ nghe là giáo viên thực tập, khó nghe một chút chính là bảo mẫu.

Thư Tuệ Dĩnh biết cô đang trấn an mình, bà chỉ bĩu môi nói: “Tính tình nóng nảy như con, chỉ mong làm giáo viên không dạy làm con em nhà người ta. Không phải mấy năm trước có một tin nói là có một giáo viên trong lúc tức giận ném học sinh không nghe lời ra ngoài cửa sổ, con phải thu liễm lại ẹ, không nên làm việc ngốc không nên làm... nói đến đây, đến lúc đó con có thể xin dạy ở một phòng học ở lầu dưới được không?”.

Thư Tình: “... ..”.

Hai mẹ con chuyện trò linh tinh, bữa cơm ăn rất thoải mái.

Thư Tuệ Dĩnh tạm thời quyết định phải ở cùng con gái một buổi chiều, có thể dặn dò chút chuyện cần thiết.

Sau khi ăn xong, hai người tản bộ trong sân trường, Thư Tình liếc nhìn đồng hồ, đang cầu nguyện đừng đụng phải Cố Chi thì chợt nghe mẹ nói một câu, “Này, đó không phải là thầy Cố của các con sao?”.

Cố Chi đang đi ra từ bên trong giảng đường, cầm quyển sách tiếng Pháp trong tay, hơi nghiêng đầu đã nhìn thấy hai mẹ con đang dừng ở chỗ.

Anh đứng lại một chút, gật đầu với hai người ở xa, Thư Tuệ Dĩnh chợt bước nhanh đi tới, gọi một tiếng, “Thầy Cố”.

Bà hơi áy náy, nói xin lỗi chuyện lần đầu nói chuyện điện thoại hiểu lầm, sau đó nhắc đến việc mỗi lần về nhà Thư Tình đều cố gắng học tiếng Pháp, nếu không phải học thầy giáo tốt, cũng không có động lực lớn vậy.

Khóe môi Cố Chi giương lên một chút, như có điều suy nghĩ, liếc nhìn Thư Tình, “Không dám giành công, là chính Thư Tình cố gắng, có lòng cầu tiến”. Anh thấy mẹ cô nở nụ cười, hơi dừng một chút, nói tiếp, “Cháu nghe nói Thư Tình sắp đi thực tập xa, em ấy vẫn rất độc lập, lại có hứng thú lớn với trường học, nhất định sẽ là một giáo viên được khen ngợi. Mặc dù điều kiện bên kia kém hơn ở thành phố A nhưng lại rất tốt để rèn luyện người, cũng là một kinh nghiệm công việc và trải nghiệm cuộc sống rất tốt”.

Có được khích lệ của thầy giáo khiến Thư Tuệ Dĩnh cảm thấy có phần thụ sủng nhược kinh, cười nói cảm ơn liên tục, cuối cùng nhìn bóng lưng Cố Chi rời đi, bà thở dài với Thư Tình, “Nếu sau này bạn trai con bằng một nửa thầy Cố, mẹ cũng an tâm”.

Thư Tình giật mình trong lòng, nghiêm túc gật đầu, “Đúng vậy, thầy Cố đúng là một người đàn ông tốt, người nào gả cho anh ấy, đời này thật có phúc”.

Mẹ cô gật đầu.

Thư Tình lại bổ sung câu: “Mẹ xem, anh ấy ôn nhu thiện lương, hòa ái dễ gần, nhất định sẽ hiếu thuận cha mẹ vợ, cho nên cha mẹ vợ cũng có phúc, đúng không?”.

Mẹ cô lại gật đầu.

Thư Tình nhìn bóng lưng đi xa, cười rất có thâm ý.

Đêm đó, Thư Tuệ Dĩnh ngủ cùng giường với con gái, trong bóng đêm bà căn nhắc liên miên, rất nhiều.

Ngày hôm sau chia tay ở cửa trường học, Thư Tình cười rất rạng rỡ, đứng trên xe buýt phất tay, Thư Tuệ Dĩnh cũng cười nói hẹn gặp lại với cô. Mà khi xe buýt bắt đầu khởi động, khi bóng dáng con gái biến mất, người mẹ đột nhiên nước mắt rơi như mưa, khiến những người bên cạnh giật mình.

Bà vừa lau nước mắt, lại không thể ngừng khóc, đồng thời lại cảm thấy đáng trách, một người đã lớn tuổi còn khóc giống như đứa bé, nhưng mà bà không khống chế được nước mắt.

Chợt phía sau có người đứng dậy, thấp giọng nói mấy câu với nam sinh ngồi bên cạnh bà, nam sinh kia hờ hững đứng dậy đổi chỗ ngồi với anh.

Vì vậy, khi Thư Tuệ Dĩnh đang khóc rất đau lòng, chợt có một bọc khăn giấy được đưa tới. Bà sừng sốt, hai mắt đẫm lệ ngẩng đầu lên, lại phát hiện vị “đàn ông tốt” được bà khen ngợi hôm qua đang lặng lẽ nhìn bà, trong mắt mang theo vẻ ân cần.

Tay thầy Cố vẫn giữ giữa không trung, khăn giấy đặt trong bàn tay thon dài đẹp mắt, đốt ngón tay rõ ràng. Mà anh nói với giọng trầm thấp dễ nghe, dịu dàng cảm động: “Cô có khỏe không?”.

Người ta nói lúc người cảm thấy bị thương nhất không nên nghe người ta an ủi, càng an ủi càng thấy tủi thân, không dừng lại được.

Thư Tuệ Dĩnh khóc lớn, đưa tay nhận lấy túi khăn giấy kia, vừa lau nước mắt vừa nói ra lo lắng của mình. Con gái chưa từng cách xa bà như vậy, cho dù đi học đại học cũng chỉ cách bà hai giờ đi xe.

Bà nói tính tình Thư Tình rất quật cường, cho dù ở bên ngoài chịu khổ cũng không nói cho bà biết, tự mình chịu đựng, tự mình nghĩ cách giải quyết, không phải bà không tin năng lực của con gái, thật sự là bà không thể không đau lòng.

Bà nói: “Thầy Cố, thầy không biết, tình huống nhà tôi đặc thù, từ nhỏ Thư Tình đã không có cha, tôi lại rất cường thế, rất lâu không dịu dàng với nó, động một chút lại lấy giáo dục của người lớn cũ kỹ dạy nó, nhưng tôi rất thương nó, không để cho nó chịu khổ. Thầy nghĩ xem, ở nhà tôi cũng không để nó làm nhiều chuyện, bây giờ nó phải đi đến nơi gian khổ, làm sao tôi có thể yên tâm được?”.

Nói xong, bà lại bắt đầu khóc.

Cố Chi lại lấy một miếng khăn giấy, đưa tới tay bà, đợi tâm tình bà ổn định, mới nói: “Thật ra thì cô có nghĩ, có lẽ cô đã coi em ấy quá yếu đuối? Thư Tình không phải trẻ con, trong mắt cháu, rất nhiều chuyện em ấy còn dũng cảm hơn, kiên cường hơn so với nhiều đứa trẻ cùng lứa. Cô nghĩ rằng bởi vì tình huống gia đình đặc thù nên càng yêu thương và bảo vệ em ấy nhiều hơn, nhưng trên thực tế, có lẽ chính những yếu

tốt này khiến em ấy càng trưởng thành sớm hơn so với những bạn khác, cũng học được làm sao để ứng phó với khó khăn và nghịch cảnh”.

Anh thấy Thư Tuệ Dĩnh nhất thời quên động tác lau nước mắt, khẽ mỉm cười, “Thật ra trong mắt cháu, em ấy đã đủ dũng cảm, đủ ưu tú, cũng đủ năng lực để trải qua cuộc sống của riêng mình. Trợ lý sinh viên cũng đã cho em ấy cơ hội, em ấy có thể lựa chọn trường học ở gần đây nhưng cuối cùng lại nhận sự phân chia của trường học, tới nơi có hoàn cảnh gian khổ để thực tập, điều này nói lên em ấy có lòng tin với chính mình. Nếu chúng ta có lòng tin vượt qua hai tháng này, cô cần gì phải lo lắng quá?”.

Thư Tuệ Dĩnh ngồi một lúc, rốt cuộc cũng mỉm cười, “Thầy Cố không hổ là người học sâu, nhờ có thầy nhắc nhở, tôi đã hiểu ra nhiều rồi”.

Đọc theo đường đi, Thư Tuệ Dĩnh đổi đề tài nói chuyện, rốt cuộc không còn sàu nào vì chuyện Thư Tình nữa.

“Thầy Cố đã lập gia đình chưa?”. Thư Tuệ Dĩnh cười híp mắt hỏi.

“Chưa có”. Cố Chi dừng một chút, mỉm cười nói, “Đang tiến hành”.

“A, có bạn gái rồi? Thầy Cố điều kiện tốt như vậy, nhất định đối tượng cũng rất tốt”. Thư Tuệ Dĩnh bày tỏ hiểu, “Gia cảnh cũng không tồi chứ? Năm trước xem phim “Hôn nhân thời đại”, tôi đã khuyên Thư Tình nhà chúng tôi, tìm một người điều kiện tốt, hai vợ chồng phần đầu khoảng mười năm, ngày qua ngày cũng không cần khổ cực vậy. Thầy Cố có điều kiện nổi bật, nhà gái chắc cũng không phải gia đình bình thường nhỉ?”.

Cố Chi như có điều suy nghĩ, cười, “Cháu không quá để ý chuyện này, hạnh phúc hôn nhân thành lập trên cơ sở tình cảm, điều kiện kinh tế có thể tạm thời bỏ qua”. Dừng một chút, anh bổ sung, “Trong tình huống cháu có năng lực chăm sóc tốt cho gia đình, cũng không hy vọng cô ấy phải cực khổ”.

Điều kiện hai bên gia đình là một chuyện, tương lai lại là một chuyện. Mặc dù anh không phải là người có chủ nghĩa đàn ông, nhưng quan niệm một người đàn ông phải gánh vác gia đình vẫn là thâm căn cố đế.

Điều kiện gia đình Thư Tình thế nào, anh rất rõ ràng, nhưng cũng là chuyện đã qua, tương lai cô có anh đặt trong lòng, tuyệt đối không có khả năng trải qua chuyện như vậy.

Thư Tuệ Dĩnh càng nói chuyện với anh, càng cảm thấy đây là một thanh niên tốt hiếm có, có nuôi dạy có lễ phép, là người có tư tưởng sâu rộng, quan trọng là dáng dấp cũng đẹp mắt, bà thở dài, “Bạn gái thầy Cố đúng là có phúc, tìm được bạn trai anh tuấn như vậy, nhỉ xem, mũi là mũi, mắt là mắt...”.

Cố Chi lặng lẽ, lặng lẽ, rốt cuộc phát hiện tính cách chung của mẹ con nhà họ Thư — tài ăn nói đặc biệt.

Sau đó bà muốn ngồi xe đến trạm xe buýt, sau đó mới đổi xe về thành phố Z, Cố Chi đưa bà đến trạm xe buýt, sau đó đưa mắt nhìn bà rời đi, lúc này mới ngồi lên xe trở lại trường.

Anh ngồi vị trí cạnh cửa sổ, tài xế ngạc nhiên nhìn anh, “Không phải cậu mới xuống xe sao? Sao lại lên tiếp? Lỡ mất chuyến ô tô đường dài rồi hả?”.

Cố Chi cười cười, “Tiền người mà thôi”.

Trên đường về trường, anh gọi điện cho Thư Tình, Thư Tình vừa bắt máy, không đợi được mà hỏi anh: “Mẹ em về chưa? Mẹ có khóc không? Anh có an ủi mẹ không?”.

Mỗi chuỗi vấn đề hỏi anh, anh thấp giọng cười, “Em nói xem? Cơ hội thể hiện hình tượng tốt đẹp ẹ em, sao anh có thể bỏ qua được?”.

Anh giản lược nói những gì mẹ cô lo lắng, sau đó bày tỏ khi anh miệng lưỡi thế nào, mẹ cô nhanh chóng hồi phục tâm tình, lại tràn đầy hi vọng với tương lai của con gái.

Thư Tình ở bên kia cười rất vui mừng, ánh mắt lại đỏ lên.

“Cảm ơn anh”. Cô đứng trong góc nhỏ hành lang ký túc xá, nghe giọng nói của anh ở bên kia, có tiếng còi xe hơi, có tiếng người đi đường nói chuyện, có tiếng xe buýt báo dừng, nhưng toàn bộ tiếng ồn cũng không che được giọng nói trầm thấp du dương như tiếng đàn vi – ô – lông – xen.

Anh nói: “Nếu như anh nói, anh đang cố gắng lấy lòng mẹ vợ tương lai, câu cảm ơn này có thể bỏ qua không?”.

Cô nhất thời cả kinh, không thở nổi.

Người đầu dây bên kia cười không chút để ý, “Thư Tình, ai nói anh đang giúp em?”.

Anh chỉ đang giúp mình thôi.

Mặc dù tương lai này có lẽ còn rất xa, rất dài, nhưng quy tắc đầu tiên trong cuộc sống của thầy Cố: Phòng ngừa chu đáo, mọi sự chu toàn.

Buồn cười, cha mẹ vợ trong tay, mình có vợ! Đạo lý này sao anh lại không hiểu?

52. Chương 52

Từ thành phố A đến trường thực tập, đi hết tám giờ xe.

Cảnh sắc ngoài cửa sổ từ đô thị phồn hoa từ từ đi vào vùng rừng núi tươi tốt hoang dã, xe đi trên đường lắc lư, Tần Khả Vi đã xuống xe non hai lần.

Lúc bọn họ lên đường là hai giờ chiều, đến lúc tám giờ tối, chiếc xe bởi vì động cơ quá nóng, người trên xe không thể không dừng lại nghỉ ngơi, chờ đợi động cơ nguội đi.

Xe đã tiến vào vùng cao nguyên, đập vào mắt chỉ có thể thấy thảo nguyên mờ mịt, thời tiết mùa hè ở gần biển không còn tồn tại, chỉ còn một vòng trời chiều trắng lợt vắt ngang chân trời.

Thư Tình và Dư Trì Sâm đỡ Tần Khả Vi xuống xe hóng mát một chút, ngồi trên thảo nguyên thấp, trầm mặc nhìn trời yên tĩnh, huy hoàng, rực rỡ.

Tần Khả Vi thở phào, “Có thể thấy được cảnh sắc này, không uổng công tớ non hai lần”.

Dư Trì Sâm nhếch miệng cười, “Hình tượng hán tử của cậu dần rút xuống theo độ cao, có thể gặp được một mặt mảnh mai e lệ như thế của cậu, không uổng chuyến đi này của tớ”.

Thư Tình len lén đi ra bên cạnh, nhân lúc hai người đang cãi vã, lấy di động trong túi sách, gọi điện thoại cho Cố Chi.

Cố Chi đang giết thời gian trong quán rượu phía sau phố cùng Lý Tuyên Nhiên, nhìn thấy Thư Tình gọi điện tới, đi tới hành lang nghe điện thoại.

Lý Tuyên Nhiên hăng hái mở cửa ra, tựa trên khung cửa nghe giọng nói dịu dàng trầm thấp của thầy Cố bằng sơn mỹ nhân, anh cảm thấy Thư Tình hoàn toàn làm bộc ra vẻ mặt buồn nôn của cậu thú, lại vừa âm thầm thở phào.

Là bạn bè nhiều năm với Cố Chi, nhìn cậu ta từ sinh viên thiên tài của khoa y hăng hái của năm đó, từng bước từng bước đi tới ngày hôm nay. Cậu trai kiêu ngạo năm đó rốt cuộc sau khi trải qua việc đả kích trí mệnh, trở nên trầm mặc mà xa cách.

Năm tháng qua đi, không chỉ có vì một người máy giải phẫu trắng đêm không ngủ, còn là một bác sĩ vĩnh viễn mang theo ánh mắt tỉnh táo thông dong đi về phía bàn mổ.

Lý Tuyên Nhiên phải thừa nhận, ban đầu cho dù như thế nào, anh cũng không nghĩ ra Cố Chi tiền đồ huy hoàng trong lòng mình sẽ rời khỏi bàn mổ, từ đó không bao giờ... cầm dao nữa. Bởi vì trước đó, dường như tất cả giáo sư và bạn học đều nghĩ rằng Cố Chi sẽ tạo ra một thần thoại. Đáng tiếc, cậu ấy mở ra cuối cùng lại để lại một kết cục khiến người ta tiếc nuối.

Điều đang mừng chính là, sau bốn năm, bên cạnh cậu ấy xuất hiện thêm Thư Tình, cảm xúc rung động và xúc động rốt cuộc cũng đã xuất hiện lần nữa.

Lúc này Lý Tuyên Nhiên mới chợt hiểu ra, không phải Cố Chi trải qua thất bại mà mất đi tình cảm và cảm xúc lúc còn trẻ, chẳng qua là chôn chặt xuống. Thư Tình chính là chất xúc tác, một khi ấn chốt mở, những cảm xúc đã tắt lâu, sẽ rất mãnh liệt.

Một tay Cố Chi cầm điện thoại di động, một tay tùy ý đặt trong túi quần tây, giọng nói mông lung mà dịu dàng.

Bóng lưng nhìn qua rất thả lỏng, Lý Tuyên Nhiên có thể tưởng tượng vẻ mặt trên gương mặt đó như thế nào, mang theo vài phần cứng chiều, vài phần mềm mại khó thấy.

Phòng bao cách vách có một cô gái trẻ tuổi say khướt, sau khi vào phòng vệ sinh trang điểm lại trở về, nhìn thấy Lý Tuyên Nhiên, lưng la lung lay đi tới bên cạnh anh, dùng giọng nói kiêu mị động lòng người nói: “Anh đẹp trai, một mình sao?”.

Trai đẹp không lên tiếng.

Cô gái lại cười nói: “Thật trùng hợp, em cũng một mình”.

Lý Tuyên Nhiên chợt nhe răng cười một tiếng, chỉ chỉ tay vào người ở cuối hành lang, “Tôi là người đã có vợ, đó mới là người đàn ông độc thân hoàng kim, tiểu thư, nếu muốn tìm bạn thì tìm người kia thử một chút”.

Cô gái mặc váy đen say khướt lảo đảo đi tới cuối hành lang nhìn, nhìn một cái đã bị bóng dáng thon dài cao lớn hấp dẫn, hôn gió với Lý Tuyên Nhiên, sau đó cười khanh khách đi tới.

Thư Tình đang nói với Cố Chi cảnh sắc trên thảo nguyên, chợt nghe đầu di động bên kia truyền tới giọng nữ kiêu mỵ, “Đứng trên hành lang làm gì thế? Mau vào uống rượu đi”.

Giọng nói Thư Tình hơi chậm lại, “Ai đang nói chuyện?”.

Cố Chi cau mày liếc nhìn cô gái say khướt trang điểm đậm, ăn mặc hở hang, giải thích ngắn gọn với Thư Tình: “Không quen biết, chắc là uống say”.

Cô gái kia không hài lòng lắm bầm: “Cái gì mà uống say? Đàn ông các anh lúc nào cũng thích chuốc say cho phụ nữ, em nói cho anh biết, em không dễ say như vậy, cho nên nếu anh muốn làm gì...”. Tay của cô ta chợt đặt lên ngực Cố Chi, đến gần, đôi mắt to hóa trang tinh xảo hơi chớp chớp, “Dáng dấp anh đẹp mắt như vậy, em quyết định cố tiếp nhận anh”.

Cố Chi ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, gần như là lùi về phía sau, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Xin lỗi, tôi không có hứng thú”.

Anh không chậm trễ nhắc chân đi qua người cô ta, lại nhìn thấy Lý Tuyên Nhiên tựa cửa cười mà như không cười, lúc này ánh mắt híp lại, lại dừng bước.

Cô gái kia còn đứng tại chỗ, xoay người lại theo Cố Chi, nhìn dáng dấp cũng đang choáng váng, sắp hôn mê, vẻ mặt đậm đậm đáng yêu, giống như đang cầu xin ai đó giúp cô ta một tay.

Cố Chi nhướn mày nhìn Lý Tuyên Nhiên, “Bác sĩ, không giúp một tay à? Người bệnh sắp say chết”.

“Xin lỗi, tớ là bác sĩ thú y”. Lý Tuyên Nhiên nhe răng cười một tiếng, “Cậu mới là chữa bệnh cho người”.

Cố Chi từ chối cho ý kiến, đến gần phòng của mình, “Cục diện rối rắm của ai thì tự giải quyết đi”.

Lý Tuyên Nhiên liếc mắt, đi tới bên người cô gái kia, “Tiểu thư, cô không sao chứ?”.

Cô gái đỡ tường đứng lên, nhìn xung quanh càng lúc càng mơ hồ, Lý Tuyên Nhiên vội vàng đỡ cô ta, “Cô ở phòng nào? Tôi đỡ cô trở về”.

Nhưng vào lúc này, chợt nghe thấy một tiếng “tách”. Lý Tuyên Nhiên ngẩng đầu nhìn lên, thấy Cố Chi đang nhàn nhã tựa vào vị trí lúc này anh đứng, trên điện thoại di động loang loáng ánh đèn.

Cố Chi mỉm cười quơ quơ màn hình cho anh nhìn, “Định cho Hà Tư, vợ cậu nhìn, nhất định tối nay sẽ mãnh liệt lắm”.

Lý Tuyên Nhiên: “.....”.

Thư Tình ở đầu kia đợi thật lâu, sau đó mới nghe được giọng Cố Chi vang lên lần nữa.

“Được rồi, chúng ta có thể tiếp tục.”

“Vừa rồi anh làm gì vậy?”

“Trao đổi tình cảm.”

“Với ai?”

“Lý Tuyên Nhiên”. Giọng nói của Cố Chi chứa ý cười, lười nhác dựa vào ghế salon liếc nhìn vẻ mặt u oán của Lý Tuyên Nhiên, giọng nói nhàn nhã lại nhẹ nhõm, “Tôi nay cậu ấy và vợ muốn gây gỗ, anh định về nhà cậu ấy để làm chứng.”

“Làm chứng gì?”

“Vợ cậu ấy nghĩ rằng cậu ấy ở bên ngoài lăng nhăng?”

“Cho nên anh đi khuyên can?”

“Khuyên can?” Cố Chi kinh ngạc nhưn mày, “Sao lại thế? Anh là đi đâm thọc.”

“...”

Lúc đến trường học đã là hơn mười giờ tối, nhiệt độ trên thảo nguyên rất thấp, cho dù trường học ở trên trên, gió đêm cũng thổi vù vù không nề mặt ai.

Trường học rất cũ, kích thước nhỏ, hoàn toàn không thể so với thành phố A

Thư Tình và Trần Khả Vi ở cùng một phòng kí túc, ở cùng phòng với họ còn một nữ sinh khác ở thành phố A, cô ấy là học sinh chuyên ngành sư phạm đại học A, lần này cũng tham gia thực tập tích cực.

Đường dài mệt mỏi, ba người hong khô giường, sau khi biết được phải đến một đầu khác của trường học để lấy nước nóng, có chút không muốn động đậy, cuối cùng dứt khoát chui vào chăn ngủ.

Thư Tình nghe chần có mùi mốc, nhìn trần nhà loang lổ nước dột, tưởng tượng ngày mai gặp mặt một đám học sinh như thế nào. Cô dường như có chút mong đợi.

Mà khi gặp được học sinh trong phòng học thì Thư Tình mới hiểu được điều kiện học tập của đứa nhỏ trong núi khó khan hoàn toàn khác biệt một trời một vực với đứa nhỏ trong thành phố.

Cô phụ trách lớp có hai mươi bảy đứa nhỏ, đứa nhỏ nhất 11 tuổi, đứa lớn nhất 17 tuổi. Những gương mặt kia bởi vì khí hậu cao nguyên mà trở nên hồng hồng, ánh mắt vui sướng nhìn cô, sau câu “lên lớp”. Dùng giọng nói mang tiếng địa phương không đúng tiêu chuẩn tiếng phổ thông hô lớn: “Chào cô giáo...”

Giọng nói kéo rất dài, mỗi một người đều rất kích động.

Ban đầu Thư Tình còn cảm thấy thấp thỏm khẩn trương, nhưng dần dần, cô nhìn vào những ánh mắt khát vọng ham học hỏi, cũng dần bình tĩnh lại.

Cô đã từng nghĩ sẽ làm phiên dịch, đi làm xí nghiệp tư nhân, ra nước ngoài học. Tất cả suy nghĩ có thể bọn họ có thể đều tính qua, chỉ không nghĩ đến muốn làm giáo viên.

Mà nay, trong thời gian hai tháng này, cô chợt phát hiện cũng đang dần dần thích nghề nghiệp này.

Mỗi đêm, cô sẽ gọi điện thoại ẹ và Cố Chi, nói các việc gặp được ở đây. Có lúc buổi tối Cố Chi có tiết, cô sẽ nhân lúc nghỉ trưa nói với anh vài câu.

Có buổi trưa đang gọi điện thoại, bé trai nhỏ nhất trong lớp ngó nghiêng dáo dác ở cửa phòng làm việc, Thư Tình dừng lại, để cho Cố Chi chờ một chút, sau đó cười híp mắt đứng dậy, “Cao Dật, em tìm cô sao?”

Cao Dật năm nay mới mười một tuổi, là quốc bảo trong lớp, dáng dấp khỏe mạnh, khẩu khí, lại rất dễ thương, tính tình cũng rất hoạt bát.

Cậu bé hơi bất an, đứng ở ngoài cửa, hai tay chấp sau lưng, đỏ mặt gật đầu, “Em tới đưa ít đồ cho cô”.

Thư Tình ngoắc ngoắc tay với cậu bé, đợi cậu đến gần mới để ý trong tay cậu ôm một cái ly, cô cười sờ sờ đầu cậu, “Đây là cái gì?”

Cao Dật đưa cho cô như hiến vật quý, xấu hổ nói: “Đây là rượu lúa mì Thanh Khoa em và ông nội cùng làm, em muốn cho cô nếm thử.”

Thư Tình cười trêu chọc cậu bé, “Sao bây giờ, cô không uống rượu”.

Cao Dật sững sốt, đôi mắt to đen như mực lỏng cuống xoay tròn, sau đó nổi lệ quang, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giống như đau thương không gì sánh được. Thư Tình bị hù dọa giật mình vội vàng nhận lấy cái ly, mở nắp ra uống một hớp lớn, vừa bị sặc rượu vừa ho khan nói: “Cô trêu em thôi...khụ, uống ngon lắm...”

Cao Dật bị bộ dạng đỏ mặt tía tai, vừa ho khan vừa cười chọc vui, nước mắt rút lại, cười ha ha lên.

Cậu bé còn vừa cười vừa tiến tới bên tai Thư Tình, dùng tiếng Anh trúc trắc không đúng tiêu chuẩn nói:

“Sibyl, I love you, so so so much!”

Từ khi Thư Tình đến, lần đầu tiên cậu bé được học tiếng Anh, cô giáo trẻ hay cười, luôn không ngại phiền mà trả lời các vấn đề của bọn họ, miêu tả một quốc gia xa lạ cho bọn họ, nói bên nước Anh mọi người cũng trải qua cuộc sống muôn màu muôn vẻ như thế nào!

Một đứa nhỏ có chút lớn tuổi không muốn học lớp tiếng Anh, giận dỗi nói: “Dù sao sau này chúng em cũng không được dung tiếng Anh, ở đây cũng sẽ không tiếp xúc với những người đó, lãng phí những thời giờ này làm gì?”

Tiết học này, lần đầu tiên Thư Tình ngừng giảng bài, bắt đầu nghiêm túc nói chút vấn đề với người xa lạ.

Cô nói, mặc dù bọn họ lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, có lẽ trong nhiều khía cạnh không có ưu thế như đứa nhỏ trong thành phố, nhưng tương lai thế nào thì không ai nói chính xác được, quan trọng là em có muốn thay đổi tình trạng bây giờ hay không, muốn trải qua cuộc sống mình mong muốn không.

Cô nói đến chuyện của Dư Trì Sâm, nói nhiều câu chuyện khác, gần như vắt hết óc nói chuyện về những danh nhân cô đã học kể ọi người, cuối cùng còn hát một bài hát tiếng Anh, Stronger.

What doesn't kill you makes you stronger, stand a little taller.

Tiết học này, dường như bọn nhỏ học được rất nhiều, Cao Dật nhỏ tuổi nhất, lập tức thích Thư Tình, thích tiếng Anh.

Liên tục mấy ngày, chiều nào cậu bé cũng tới hỏi Thư Tình dung từ ngữ tiếng Anh nói những từ ngữ đó như thế nào, Thư Tình cũng dạy cậu bé.

Mà nay, cậu bé đỏ mặt nói những lời này bên tai cô, Thư Tình chợt hiểu vì sao mấy ngày trước cậu bé lại hỏi cô những từ ngữ không hiểu đó.

Khó khan lắm mới ngừng ho khan, cô cười cảm động nói không ra lời, sờ sờ đầu Cao Dật, cười nói với cậu bé: “So do i.”

Cao Dật chớp mắt mấy cái, “Có ý gì chứ?”

Thư Tình cũng nháy mắt vài cái với cậu bé: “Không nói cho em biết, muốn biết thì sau này cố gắng học tiếng Anh.”

Cao Dật vừa xấu hổ vừa vui vẻ chạy ra.

Lần nữa nghe điện thoại, giọng nói “Alo” của Thư Tình cũng có phần trầm thấp mông lung.

Cố Chi dừng một chút, giống như đang phân tích thành phần tình cảm trong giọng nói của cô, cuối cùng từ tốn nói: “Nhìn xem, bạn gái nhỏ của anh tới đâu cũng đều có hoa đào nở.”

“Cậu bé mới có mười một tuổi đó thầy Cố!!!” Trong đầu người này đang suy nghĩ gì?

“11 tuổi?” Cố Chi không nói đúng sai, “11 tuổi đã biết là I love you không đủ, còn so much, xem ra đã tình sâu nghĩa nặng với cô giáo Thư rồi.”

“Anh cũng biết cậu bé mới 11 tuổi, nói I love you không phải là thuận miệng thôi sao, làm sao biết có ý gì?”

“Ừ, 11 tuổi...Quả thật là không biết rõ.” Giọng nói Cố Chi đột nhiên chuyển hẳn, tỉnh táo sắc bén, “Vậy còn em thì sao? 21 tuổi cũng chưa hiểu ý của So do I?”

“...” Thư Tình bị chặn á khẩu không nói được, hai giây sau mới hiểu được một sự thật, “Em nói nè, không phải thầy Cố đang ghen chứ?”

Người đầu bên kia điện thoại trầm mặc trong chốc lát, bình tĩnh nói: “Anh đi rửa bát, vậy nhé.”

Tút _____ cuộc trò chuyện được ngừng hẳn.

Thư Tình suy nghĩ chốc lát, rốt cuộc nhịn không được, gửi một tin nhắn qua: Không phải nhà anh có máy rửa bát sao? _ Chẳng lẽ em nhớ lộn?

Cố Chi mặt mỉm cười, bình tĩnh trả lời: Ừ, em nhớ nhầm rồi.

Thầy Cố quay đầu đảo mắt nhìn máy rửa bát, bắt đầu suy nghĩ có nên chuyển máy rửa bát đến trong nhà Lý Tuyên Nhiên trước khi Thư Tình về đến đây không.

Máy rửa bát: T-T chuyện liên quan gì tới tôi? Tôi vô tội...

53. Chương 53

Thực tập được khoảng gần một tháng, do không thích ứng được với khí hậu cao nguyên, đôi môi Thư Tình rách cũng được một tháng, mỗi ngày ăn cháo cũng sẽ đau đến nổi nước mắt rơi xuống.

Son môi và uống nước không đỡ, nghe cô giáo bản địa nói phải ở chỗ này sinh hoạt trên mấy tháng mới thích ứng được khí hậu này, tiếc là Thư Tình không có thời gian dài như vậy, chỉ có thể lặng lẽ tiếp tục chịu đựng.

Trong mấy ngày nghiêm trọng nhất, ngay cả nói chuyện cũng rất khó khăn, há miệng ra thì vết thương trên môi sẽ đau, đau cả người.

Cô không phải là đứa nhỏ yếu ớt, sẽ không vì nắng đen da hoặc ăn không ngon ngủ không ngon mà oán trách, nhưng đau như vậy cả một tháng, cô cũng không chịu nổi.

Buổi tối lúc gọi điện cho Cố Chi, cô vừa nhìn mình đỏ mắt trong gương vừa nói: “... Anh không biết, vết máu mở lớn, nhìn được cả thịt ở bên trong... Lúc em dạy học, chỉ cần vừa nói là đau không chịu được, có lúc nói một chút thôi mà có thể chảy máu...”.

Một người khi suy sụp thì trở nên yếu ớt, đặc biệt là biết rõ bên cạnh còn có một người có thể lệ thuộc vào.

“Em chợt bắt đầu hối hận vì lúc đầu từ chối lời đề nghị của trợ lý sinh viên, kiên trì muốn đến nơi này, thật khó chịu...”. Thật ra cô không hề muốn như vậy, nhưng bởi vì đối phương là Cố Chi nên cô làm nũng.

Cố Chi yên lặng nghe, cuối cùng từ tốn nói một câu: “Thư Tình, đây là lựa chọn của em, trước lúc đi em cũng biết tất cả sẽ không hề đơn giản như em tưởng tượng, bây giờ hối hận thì có tác dụng gì?”.

“Cho nên?”. Lòng Thư Tình chợt lạnh, lẳng lặng nhìn đôi môi của người trong gương lại bắt đầu chảy máu, đột nhiên cả giác anh đáp như vậy ngoài dự đoán của cô.

Cố Chi nói: “Cho nên em đừng phàn nàn, không phải Tần Khả Vi cũng chịu đựng được sao?”.

Ánh mắt Thư Tình chuyển từ gương qua người đang nằm lý trên giường nghịch điện thoại, môi của cô ấy vẫn rất tốt, mặc dù hơi khô nhưng không hề bị nứt ra.

Cô giáo lớp bên cạnh nói cô biết, tình huống này có thể do thể chất khác thường, có thể cô không thích ứng với thời tiết hanh khô này nhưng năng lực thích ứng của Tần Khả Vi lại tốt hơn rất nhiều.

Thư Tình nhịn nước mắt, nói cứng: “Em không hối hận về lựa chọn của mình, em chỉ than với anh, chẳng lẽ một chút chuyện nhỏ này anh cũng không cho phép em kể khổ? Anh đừng luôn đứng trên góc độ thầy giáo dạy bảo em, thỉnh thoảng an ủi em một chút thì làm sao?”.

“Thư Tình, anh không phải đang giáo dục em, chỉ đang nói sự thật với em, hy vọng em không sinh ra hối hận hoặc có ý muốn buông tay ——”.

“Vậy thì an ủi em, an ủi là được rồi, em không cần những lời dạy vừa lạnh lùng vừa cao cao tại thượng này”. Giọng Thư Tình hơi lớn, đôi môi khô nứt nẻ một tháng đã khiến cô khó chịu, “Người bị đau là em, chỉ là trước đó em không phàn nàn mà thôi, bây giờ đau đến nỗi không chịu được cho nên mới tìm anh để kiếm sự an ủi, anh có cần nói em như vậy không?”.

Trong giọng nói của cô mang theo sự ủy khuất và thất vọng, còn có lòng tự tôn nhỏ nhoi bị nhục.

Cố Chi trầm mặc trong chốc lát, sau đó anh nhàn nhạt nói: “Bây giờ tâm tình em không tốt, cứ vậy đi, chờ khi nào em nghĩ thông suốt thì chúng ta sẽ nói sau”.

Thư Tình khiếp sợ tiêu hóa những lời nói này, hờn dỗi dập máy điện thoại, vùi mình trên giường.

Tần Khả Vi lại càng hoảng sợ, ngồi dậy nhìn xem cô thế nào, cuối cùng lại phát hiện cô đang chôn đầu trong chăn, còn tưởng rằng cô đang khóc, vội vàng qua an ủi cô: “Làm sao thế? Đang tốt lành, sao gọi điện thoại xong lại khóc thế?”.

Thư Tình ngồi dậy, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Ai khóc? Tôi chỉ đang hận mình nhìn trúng một người thầy giáo lãnh huyết vô tình, vĩnh viễn đứng trên đạo đức à dạy tớ, không hề để ý đến tâm tình của tớ”.

Cô đâu có vì đi thực tập mà hối hận hả? Chỉ là gặp phải khiêu chiến trước nay chưa từng có, đau đến nỗi không làm gì được, cho nên cô hi vọng anh có thể an ủi cô vài câu thôi, ai ngờ anh lại lạnh nhạt như vậy?

Đây không giống với Cố Chi dịu dàng thành thực, cô nghĩ rằng ít nhất anh cũng sẽ khuyên giải, cho cô một chút lòng tin với dũng khí để kiên trì.

Cuối cùng, cô sai rồi!!!!

Hai ngày sau, cô hờn dỗi, không có ý sẽ gọi điện thoại cho Cố Chi, mà ngoài ý muốn, Cố Chi cũng không gọi điện lại cho cô.

Suốt 48 tiếng đồng hồ, màn hình điện thoại di động đen như mực. Vất vả lắm mới chờ được tiếng chuông reo lên, cuối cùng lại là mẹ cô gọi tới.

Lần đầu tiên Thư Tình nếm được mùi vị mất ngủ, trong đêm cô trợn tròn mắt nhìn thao láo lên trần nhà, bắt đầu tự hỏi mình, cuối cùng là do cô cố tình gây sự hay là Cố Chi quá thờ ơ.

Dư Trì Sâm và Tần Khả Vi kéo cô ra sân trong đêm, gió đêm trên cao nguyên reo ù ù, nhiệt độ cũng rất thấp, ba người uống rượu lúa mì mà Cao Dật mang tới, hương vị nóng hừng hực đốt trong bụng.

Thư Tình hận hận nói: “Ai hiếm sự an ủi của anh ấy chứ? Chỉ vung tay mà thôi, không phải anh ấy là thiên tài sao? Không phải anh ấy giỏi nhất nhìn mặt mà nói chuyện sao? Dựa vào cái gì mà anh ấy lại coi tớ làm nũng thành tớ đang phàn nàn? Dựa vào cái gì mà coi tớ thành đứa nhỏ gặp khó khăn sẽ khóc lóc kêu muốn đổi ý?”

Dư Trì Sâm nghĩ nghĩ: “Có lẽ do bình thường cậu quá man nên không ai nghĩ cậu cũng sẽ làm nũng.”

Tần khả vi yên lặng dừng bước lại, quả nhiên, Thư Tình hung dữ siết chặt cổ Dư Trì Sâm, “Có bản lĩnh thì cậu lại tiếp tục đâm vào chỗ đau của tớ xem!”.

Dư Trì Sâm khó khăn chỉ vào bầu trời, “Kìa, sao băng!”.

Thư Tình cũng không nhìn, lạnh lùng nói: “Thì sao? Tớ cũng có điều cầu nguyện, tớ hi vọng bạn của tớ, Dư Trì Sâm, sớm ngày nhập thổ vi an”.

Dư Trì Sâm sợ hãi vỗ ngực, “Di ngôn của tớ nhất định sẽ là”Xin hãy chôn Thư Tình cùng”.

Tần Khả Vi không tim không phổi cười, Thư Tình cũng cười theo, cười xong lại cảm thấy phiền muộn.

Dư Trì Sâm nói, nhất định hai ngày nay Cố Chi bận quá, làm sao có thể vì chút chuyện nó này mà làm rộn được? Vậy cũng không đúng, không hợp với phong cách của thầy Cố rồi.

Thư Tình dừng một chút, cười khổ nói: “Chỉ mong như vậy”.

Cô bắt đầu thừa nhận chính mình quá yếu ớt, nhưng mà cho dù là một nữ sinh kiên cường thế nào cũng không hi vọng sau kho bãi nhau bạn trai sẽ bảo trì tình trạng chiến tranh lạnh, không chủ động liên lạc. Hơn nữa cô hoàn toàn không xác định được hai người có tính là cãi nhau không?

Cách hai ngày nữa, Cố Chi vẫn không gọi điện thoại cho cô, rốt cuộc đến lúc này, Thư Tình thất vọng triệt để.

Cô cầm điện thoại nhìn tên Cố Chi trên danh bạ ngồi ngốc rất lâu, do dự rất nhiều lần, cuối cùng không gọi điện qua.

Oan ức, khó hiểu, thất vọng, trái tim lạnh đi... Rất nhiều tâm tình đan xen vào nhau, hóa ra đau chính là tâm tình khi nam nữ yêu nhau cãi nhau, giông như bầu trời muốn sụp đổ xuống.

Nhiều lần Cao Dật đến văn phòng tìm cô lúc nghỉ trưa, trông thấy vẻ mặt buồn thiu ngồi một chỗ, ngăn người nhìn điện thoại của cô, vì vậy cẩn thận tiến tới xem, “Cô Thư, cô đang làm gì vậy? Cô không vui sao?”.

Thư Tình sờ sờ đầu cậu bé, miễn cưỡng cười cười, “Cô không có việc gì”.

Về sau đó, có một ngày, Cao Dật dứt khoát ôm lấy cổ cô, hôn một cái lên mặt cô, sau đó khuôn mặt đỏ bừng nói: “Mọi người nói cô là thất tình rồi, cô Thư, cô đừng buồn, chờ em trưởng thành em sẽ làm bạn trai cô, có được không?”.

Thư Tình phì cười, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn qua cậu bé, “Ai dạy em những điều này?”

Cao Dật nháy mắt, “Mập mập nói không cho phép em bán đứng anh ấy, em không thể nói”.

“...” Nếu mập mập biết rõ em ngốc như vậy, có thể khóc chết không?

Sau đó Thư Tình lại lâm vào một mảnh mờ mịt, thì ra ngay cả đứa trẻ trong lớp học cũng nhìn ra cô không vui.

Buổi tối ngày thứ năm, cô khó có được lên trên QQ một lần, không tới một lúc đã thấy Trần Niệm Niệm gửi tới lời nói chuyện: Ô, khó tin quá, cô giáo Thư login rồi!

Cô đáp lại: Ô, cô giáo Trần đã online rồi sao! Hân hạnh, hân hạnh.

Hai người tùy ý trò chuyện tình hình gần đây của hai người. Đột nhiên Trần Niệm Niệm bát quái hỏi cô: Này, gần đây cậu có biết ở trường có tin tức oanh động gì không?

Thư Tình: Tin tức gì? Tó ở đây hơn một tháng, hôn nay mới lần đầu tiên lên QQ, có thể biết được cái gì?

Lần này, cô đợt thật lâu mới nghe được Trần Niệm Niệm gửi tới một đồng từ ngữ: Nghe nói cô chủ nhiệm nói yêu đương với thầy Cố rồi, hôm trước tớ nghe Lưu Thực bên khoa tiếng Pháp nói. Cô ấy nói hôm đó cô về trường giao bản thực tập, không ngờ vừa vặn trông thấy thầy Cố và cô chủ nhiệm bộ môn cười cười nói nói đi ra khỏi văn phòng, trên đường cô chủ nhiệm cầm theo áo khoác, thầy Cố còn giúp cô ấy mang túi, quan hệ rất thân mật. Cái này còn chưa tính là gì, điều phần chấn nhất chính là lúc Lưu Thực cho cô chủ nhiệm ký tên, nghe được cô gọi điện cho con gái, nói cái gì mà giữa trưa cô với con gái và baba của con gái, một nhà ba người sẽ ăn một bữa cơm thật ngon. Cuối cùng, trưa hôm đó nghe thấy người ta nói trông thấy thầy Cố và cô chủ nhiệm đưa theo con gái ăn cơm ở chợ trung tâm, điều này khiến mọi người đều biết quan hệ yêu đương của hai người! Cậu nói xem có bất ngờ không?

Trần Niệm Niệm nói rất kích động, gần đây mọi người trong phòng ngủ đều đang thực tập, khó có lúc nào rảnh rỗi cùng nhau nói chuyện phiếm, vất vả lắm cô mới tóm được Thư Tình, cô bắt đầu nói nhiều.

Cô còn nói: Mặc dù cô chủ nhiệm bộ môn đã kết hôn một lần rồi, nhưng dù sao tướng mạo và điều kiện cũng bày ra đó. Thầy Cố là người thông minh, hai người bọn họ ở cùng nhau cũng xứng đôi, nhưng mà thầy Cố phải chịu thiệt một chút, cậu nói xem?

Trần Niệm Niệm đang chờ Thư Tình biết ăn nói, cùng mình điều tra bát quái này. Khiến người ta buồn bực là, năm phút đồng hồ sau, cái hình đầu bỗng nhiên biến mất.

Thư Tình dùng tư thế cứng ngắc quay đầu nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, cô ở lầu ba, đối diện chính là khu dân cư, từng ngôi nhà dân thấp bé cũ nát, từng cửa sổ cũng lóng lánh mờ nhạt ánh sáng, mơ hồ để lộ ra một hương vị ảm áp.

Cô nhìn trong hành lang có một nhà ba người đang đi lên, mỗi lần đi tới một tầng lầu sẽ thấp sáng một chiếc đèn, không biết đứa trẻ sôi nổi kia là nam hay nữ, lại khiến cô tự dưng nhớ đến con gái của cô chủ nhiệm Hà Lâm.

Cô bé ba tuổi lớn lên như búp bê đó, không khác gì Hà Lâm là mấy.

Thư Tình cảm thấy tin tức này thật cũng quá đáng sợ, nhưng mà đột nhiên lại nghĩ tới biểu hiện khác lạ mấy ngày nay của Cố Chi, cùng với... hô hấp của cô dừng lại, rốt cuộc nhớ lại kỳ hai năm hai, cô từng ở bên ngoài phòng làm việc gặp cảnh tượng này.

Khi đó Cố Chi ngồi trên ghế, Hà Lâm đứng sau lưng anh, cúi người cùng anh nhìn gì đó trên máy tính, hai người đều đang mỉm cười, mang theo không khí hài hòa tốt đẹp, quả nhiên là cặp đôi trời sinh.

Bởi vì Hà Lâm đã kết hôn, lại có con, Thư Tình chưa từng nghĩ tới cô ấy sẽ có gì đó với Cố Chi, hôm nay lại bị một câu của Trần Niệm Niệm đánh tỉnh kí ức kia đột nhiên ủa tới.

Cố Chi... và Hà Lâm?

Nói yêu đương rồi hả?

Mặc dù cô không phải là một cô gái nũng nịu nhưng cũng có sự miễn cảm của mình, lúc này lại nhớ đến vẻ mặt lúc trước của Hà Lâm, đột nhiên lại suy nghĩ đến những điều khác.

Hà Lâm rất đẹp, ngũ qua rất tinh xảo, lúc cười sẽ lộ ra hai má lúm đồng tiền nho nhỏ, có đôi khi nhìn không giống như một phụ nữ đã 28 tuổi, còn có cả con gái.

Cô đã từng vô số lần trông thấy Hà Lâm cười với lãnh đạo, với thầy cô khác, với học sinh. Nhưng mà dường như nụ cười nào cũng khác so với nụ cười với Cố Chi, ánh mắt sáng long lanh như cô gái trẻ tuổi.

Sau đó rốt cuộc Thư Tình nhớ lại, thần thái này của cô ấy cũng đã từng nhìn thấy ở một người.

Cô chậm rãi, cứng người nhìn vào cái gương trên tủ quần áo, người trong gương lúc này, khuôn mặt u sầu, mang theo cảm xúc vừa khiếp sợ vừa mờ mịt. Chính cô, một tháng trước, đã từng có vẻ mặt giống như Hà Lâm.

Vẻ mặt cười rạng rỡ với người trong lòng.

54. Chương 54

Thư Tình ngồi trên giường sững sốt thật lâu, cuối cùng vẫn là Tần Khả Vi hết giờ tự học buổi tối trở lại, trông thấy bộ dạng ngẩn người của cô, lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

“Cậu làm gì thế? Ngồi một mình trong phòng không nhúc nhích, hù chết tớ”.

Thư Tình mờ mịt ngẩng đầu nhìn Tần Khả Vi, “Làm sao bây giờ, hình như tớ... cãi nhau với Cố Chi”.

“Tớ nghĩ các cậu đã cãi nhau rồi, bây giờ là chiến tranh lạnh vài ngày, được không?”.

“Trước đó không xác định, nhưng mà bây giờ xem ra...”. Thư Tình trầm mặc một hồi, dưới sự truy hỏi của Tần Khả Vi thì cô nói, “Vừa rồi Trần Niệm Niệm nói với tớ, trong trường học truyền ra chuyện của anh ấy với cô chủ nhiệm hệ tiếng Pháp, nói là cô chủ nhiệm và anh ấy đưa con gái đến ăn cơm tại trung tâm, còn có người thấy bộ dạng bọn họ rất thân mật”.

Tần Khả Vi sững sờ, “Làm sao có thể?... Vậy cậu tin sao?”.

Thư Tình lắc đầu, “Anh ấy không phải loại người như vậy”.

“Sao lại không được?”. Tần Khả Vi ngồi bên cạnh cô, lấy di động xem lịch sử nói chuyện của cô với Trần Niệm Niệm, sau đó ngồi bên cạnh vừa cười vừa nói, “Không phải cậu không biết đám người ở khoa ngoại

cả trai lẫn gái đều hay bát quái, thấy gió nói mưa, ăn cơm cùng nhau thì làm sao? Cậu vẫn hay ăn cơm với Tống Dư mà, chẳng lẽ cũng có chuyện rồi? Hơn nữa, thân mật trong tình huống nào, ai nói cũng không được, chúng ta vẫn thân mật với Dư Trì Sâm còn gì!”

Tần Khả Vi một mình thao thao một đống lớn, cuối cùng vỗ vỗ bả vai Thư Tình, “Được rồi, nhìn thầy Cố cuối cùng vẫn là của cậu, cậu đừng để ý quá. Nếu thật sự không được, sau này trở về thì lập tức gạo nấu thành cơm, sau đó khóc nháo muốn anh ta phụ trách!”

Thư Tình bật cười, thấy vẻ mặt Tần Khả Vi như trút được gánh nặng, trong lòng lại không thoải mái được.

Một lát sau, Lưu Tư ngủ chung phòng cũng trở lại, cô ấy là một nữ sinh rất hướng ngoại, sau khi tắm rửa xong thì làm ỏ trên giường nghịch điện thoại, lát sau, đột nhiên cảm xúc dâng trào hỏi Thư Tình: “Cậu có bạn trai chưa?”

Thư Tình gật đầu.

“Bạn trai cậu có chơi trò chơi không?”

“Không chơi”.

Lưu Tư thở dài, phiền muộn nằm trên gối, “Tốt thật, bạn trai tớ, ba ngày thì có hai ngày chơi trò chơi, không thèm đi với tớ. Vất vả lắm mới đến Chủ Nhật, muốn anh ấy đi dạo phố với tớ thì anh ấy nói tớ thích xài tiền baajty bạ. Anh ấy thì tốt hơn chắc, ăn mặc tiết kiệm để lấy tiền nạp thẻ games, chẳng lẽ cái này coi như là xài tiền không được?”

Tần Khả Vi đi từ nhà vệ sinh ra, vừa sấy tóc vừa nói: “Tớ không thích nhất là loại người mê muội mà mất cả ý chí, vì trò chơi mà gạt cậu qua một bên, cậu còn đi theo anh ta làm gì?”

Lưu Tư nói: “Bởi vì tớ thích anh ấy, lúc trước theo đuổi lâu mới được”.

“Cậu thích anh ta ở điểm nào?”

“Anh ấy cao lớn, đẹp trai, lại học âm nhạc, nói chuyện và hát đều rất dễ nghe”. Lúc Lưu Tư nói rất kiêu ngạo, “Trước kia có rất nhiều người theo đuổi anh ấy, cuối cùng bởi vì anh ấy vừa khó theo đuổi vừa không để ý đến ai nên buông tha, cũng là tớ kiên trì mỗi sáng sớm anh ấy luyện giọng mang sữa chua đến, gió mặc gió, mưa mặc mưa. Cậu biết đấy, người của khoa âm nhạc mỗi ngày đều dậy sớm luyện giọng, tớ không cần dậy sớm nhưng vì đưa sữa chua cho anh ấy, mỗi ngày đều đặt đồng hồ báo thức rwoif giường, cũng may ông trời không phụ lòng người”.

Tần Khả Vi mở to hai mắt nhìn, “Cậu chỉ vì anh ta đẹp trai, giọng nói dễ nghe, cho nên mới nhiệt tình theo đuổi anh ta như vậy?”

Lưu Tư ngồi dậy, hùng hồn nói, “Ai da, cậu không biết, lúc đó tớ vừa vào đại học, anh ấy học khóa trên, là đàn anh đại diện đọc diễn văn, lúc đó đứng trên đài, mê hoặc một đám người phía dưới. Sau đó anh ấy cầm microphone nói một câu, một đám người phía dưới chết lập tức sống lại! Từ nhỏ tớ đã thích những chàng trai có giọng nói dễ nghe, hơn nữa lại còn là một anh đẹp trai! Lúc đó tớ lập chí nhất định phải theo đuổi anh ấy!”

Thư Tình nghe Tần Khả Vi sắc bén phân tích cho Lưu Tư, cuối cùng Lưu Tư kín đáo thở dài.

“Kỳ thật tớ biết rõ ngay từ đầu anh ấy không thật lòng với tớ, lúc anh ấy nhận lời đã nói với tớ, từ lúc bắt đầu năm nhất, anh ấy đã quen với bốn người bạn gái, lúc tớ theo đuổi anh ấy thì ah ấy mới năm hai, ôi chao! Bốn người bạn gái! Người bên cạnh cũng khuyên tớ, nhưng mà tớ thích anh ấy, tớ thừa nhận tớ nông cạn, lúc đầu cũng vì anh ấy đẹp trai, giọng nói dễ nghe, cho nên mới thích anh ấy Chỉ là từ lúc bắt đầu theo đuổi anh ấy, tớ phát hiện anh ấy còn là một người rất có trách nhiệm...”

“Người trách nhiệm?”. Tần Khả Vi khoa trương cắt đứt lời cô, “Cậu xác định ba chữ kia dùng để hình dung anh ta? Một người vì trò chơi mà bỏ bạn gái qua ột bê không quan tâm mà có thể xưng là người có trách nhiệm?”

Cuối cùng Tần Khả Vi đưa ra kết luận, Lưu Tư nên cân nhắc lại quan hệ này, nếu như bên nam thật sự không có chút tâm tư nào với cô ấy, cô ấy hoàn toàn không cần tốn tâm tư vào người đó.

Trước khi ngủ, Lưu Tư nói: “Tớ đã biết từ lâu, ở cùng với người không cùng đẳng cấp với mình sẽ phải chịu áp lực rất lớn. Anh ấy cao cao tại thượng, tớ lại bình bình thường thường, nhưng lại không nhịn được mà muốn thử một lần”.

Cô ấy phiền muộn trở mình, trong bóng đêm nhẹ nhàng nói câu: “Càng biết không có khả năng, càng giống thiêu thân đâm đầu vào lửa, có lẽ chỉ có tớ như thế thôi”.

Thư Tình trợn tròn mắt, ngẩn người trong bóng đèn rất lâu mới thở dài, nhỏ giọng rừ rừ nói: “Đâu chỉ mình cậu đâu”.

Cô không hề nghi ngờ gì, Cố Chi là một người có trách nhiệm lại tỉnh táo thông dong. Cho dù anh thật sự thích người khác, nhất định sẽ nói cho biết, sẽ không bí mật, nhưng mà đồng thời, cô cũng xác định cô chủ nhiệm hệ cũng biểu lộ tình ý với Cố Chi.

Mà nghe xong chuyện cũ của Lưu Tư, cô đột nhiên bắt đầu tự hỏi, những ngày Cố Chi không liên lạc với cô, anh đang suy nghĩ cái gì?

Cô vì chính mình phàn nàn phẫn uất, còn không biết rõ tình hình mà nổi giận với anh, bây giờ bên anh có một Hà Lâm vừa thành thực vừa ôn nhu... Sự đối lập rõ ràng như vậy.

Có phải anh sẽ nghĩ rằng cô kỳ thật vừa ngây thơ vừa tùy hứng, không chịu trách nhiệm với quyết định của mình?

Thư Tình chợt phát hiện, thì ra người đang yêu thật sự là già mồm cái lão, yêu một người đều miên man suy nghĩ rất nhiều.

Thật ra cô không hề dửng dưng như vậy, không có cách nào, chỉ dựa theo trái tim mình mà thích anh. Ánh sáng của anh rực rỡ, phong thái tuấn kiệt, anh như mang theo bàn tay vàng của thượng đế, lúc nào cũng tỏa ra mị lực vô cùng.

Mà thật ra cô luôn âm thầm tự ti, dù cho trước đó luôn không kiêng nể gì hưởng thụ sự dịu dàng của anh, nhưng trong lòng luôn nghĩ, người ưu tú như anh lại sao lại vừa ý với một người như cô?

Vậy bây giờ thì sao? Lâu như vậy anh không có liên lạc, có phải là anh hối hận không?

Một mình Thư Tình nằm trong bóng đêm suy nghĩ thật lâu, cho đến khi tiếng hít thở đều đều của Lưu Tư và Tần Khả Vi vang lên, cô mới từ từ ngồi dậy cầm lấy điện thoại, cứ vậy mặc váy ngủ, rời khỏi phòng lặng yên không tiếng động.

Trời đã rạng sáng rồi, nhưng cô không thể nào ngủ được, rốt cuộc cô lấy dũng khí bấm số kia.

Một lát Cố Chi mới nhận, giọng nói trầm thấp mang theo chút mệt mỏi không dễ dàng phát hiện.

Anh hỏi: “Làm sao vậy?”

Chỉ ba chữ đơn giản như vậy, lại như đã rất nhiều năm rồi, Thư Tình không nói ra lời.

Hành lang không một bóng người, cô từ từ ngồi xổm xuống, nhỏ giọng nói: “Cố Chi, anh cái đồ khốn kiếp này”.

Một giây sau, không đợi đối phương có phản ứng, cô nhanh chóng cúp điện thoại.

Nghĩ nghĩ, cuối cùng dứt khoát đóng di động lại.

Muốn tùy hứng, dứt khoát tùy hứng là được, nếu như ngay cả chút tùy hứng đó của cô cũng không thể bao dung thì người đàn ông này sớm muộn cũng không nhẫn được.

Thư Tình cảm thấy so với việc nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, chẳng bằng làm theo ý mình, dù sao dũng sĩ chân chính không sợ đối mặt với Cố Chi lạnh lùng.

Cố Chi nhanh chóng mở đèn, ngồi dậy, gọi lại. Tiếc là giọng nữ xa lạ khách khí nói cho anh biết: Xin lỗi số máy quý khách vừa gọi không liên lạc được, xin gọi lại sau.

Anh ngồi dưới ánh đèn nhìn điện thoại, bàn tay dụi dụi con mắt, trên mu bàn tay có thể thấy được vài lỗ kim, rõ ràng đã bị châm không ít.

Một tuần trước, cảm mạo và sốt đồng thời tấn công, ngay cả đi dạy anh cũng không thể đi, chỉ có thể đến bệnh viện truyền nước biển.

Nói cũng buồn cười, là bác sĩ anh lại không muốn đến bệnh viện. Nếu Lý Tuyên Nhiên không kéo anh đi truyền nước, sợ là lúc này anh còn đang nằm trên giường bệnh không dậy được.

Cố Chi cúi đầu nhìn tên cô, thở dài.

Ba ngày trước, Lý Tuyên Nhiên còn mắng anh: “Rõ ràng cậu lo lắng ngủ không yên, đi châm chọc còn bệnh ra thế này, vì sao không nói cho cô ấy biết rõ”.

Lúc đó anh chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Chính mình ra thế này rồi, còn để cô ấy lo lắng ỉn?”

Lý Tuyên Nhiên hùng hù hỏ hỏ bước đi, cuối cùng không nhịn được đẩy cửa sổ bổ sung một câu: “Thật sự phục cậu, tính tình hiền lành rõ ràng mà cũng dùng vào yêu đương, cậu không biết là khi yêu thì không giống với những sự việc khác sao? Cậu lo lắng cho cô ấy như vậy, vậy thì an ủi đi, giả bộ đứng đắn cái gì, lại còn dạy dỗ con nhà người ta! Tớ thấy lúc nào bị đá cậu còn có thể dịu dàng lương thiện chúc người ta hạnh phúc, sớm tìm được người yêu mới! Cái này gọi là đồ hèn!”

Cố Chi nằm trên giường bệnh, lạnh lùng nhìn anh một cái, “Đi thông thả, không tiễn”.

Cái này còn có ý thứ hai là: Chờ đó cho tớ, khi nào bệnh khỏi tái chiến.

Dưới ánh đèn bàn, anh ngồi lẳng lặng đã lâu, cuối cùng gửi tin nhắn qua.

“Còn mười ngày nữa”

Anh chờ em chiến thắng trở về.

Lúc Cố Chi còn nhỏ, mẹ luôn rất nghiêm khắc đối với anh.

Ví như năm Cố Chi 8 tuổi, đạp xe đạp lao xuống từ một sườn rất dốc, cuối cùng cả người và xe đều bị lật và té ngã, đầu gối bị thương máu chảy ra, được đưa đi bệnh viện khâu 11 mũi.

Lúc đó mẹ anh tới bệnh viện, thấy đầu gối của anh thì mắng một trận, nói anh thích thể hiện, nói anh không có đầu óc, cả ngày đều hồ đồ, nói anh là một đứa trẻ không làm người khác bớt lo.

Lúc đó Cố Chi chịu đựng nhịn không khóc không giải thích gì cả, quật cường nín nhịn không nói một lời.

Về sau mẹ anh mới nghe người qua đường đưa Cố Chi đến bệnh viện nói, đứa bé này đạp xe đạp, trong tay còn cầm một hộp bánh ngọt nhỏ, về mặt lưng phần đi từ trên sườn núi xuống. Bởi vì dùng một tay bóp phanh, khiến lực quá lớn, bánh xe không chịu được nên cả người và xe mới bị như vậy.

Lúc đó mẹ anh ngẩn người, bởi vì bà loay hoay nên đã quên đó là ngày sinh nhật của bà.

Về sau mẹ anh bị ung thư, tính tình bướng bỉnh phát tác, không cho ba anh nói tình hình thực tế cho con trai biết, cũng vì vậy khi bà qua đời thành tiếc nuối lớn nhất trong lòng Cố Chi, là vết sẹo cả đời khó có thể khép lại trong lòng anh.

Lúc đó Cố Chi khổ sở ai cũng thấy được, các giáo sư ở viện y học Pháp còn đặc biệt phê chuẩn sinh viên tài cao hợp ý ở nhà nghỉ ngơi một tuần. Nhưng mà ngày hôm sau, Cố Chi giống như không có việc gì đến bệnh viện, tiếp tục nhìn tĩnh thông dong cầm dao mổ vào phòng giải phẫu. Giải phẫu phức tạp được anh dùng cách nhanh chóng chuẩn xác hoàn thành, sự thật chứng minh, mẹ mất không ảnh hưởng đến y thuật của anh.

Nhưng sau khi về nhà khuya, Lý Tuyên Nhiên gọi điện thoại cho anh, từ trong giọng nói khác thường ngày của Cố Chi phát hiện ra, Cố Chi uồn rượu say mềm ở nước Pháp, gần như nghẹn ngào gọi hai chữ mẹ ời.

Nhưng hôm sau Lý Tuyên Nhiên gọi điện an ủi anh thì sau khi tỉnh rượu, Cố Chi chỉ từ tốn nói một câu: “Tối hôm qua cậu nằm mơ”.

... Chết cũng không thừa nhận mình bị đau.

Lý Tuyên Nhiên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói những chuyện cũ của Cố Chi với vợ: “Em cũng biết đó, trước đó tính cách như hũ nút, đối với ai cũng chỉ thích giấu trong lòng, biểu hiện ra ngoài đều là dạy

dỗ, giống như ông già. Anh nói cho em biết, đừng nói là Thư Tình, trên thế giới này sẽ không có ai có thể chịu được cậu ta! Hãy chờ xem, thời gian dài sẽ chứng minh, ai bảo cậu ta không thú vị lại thích nói điều cao xa, quy luật của cuộc sống không hề thay đổi, đúng là người máy!”

Lý phu nhân đặt cuốn sách trong tay lên đầu tủ, mắt nhìn nhạ nhạ Lý Tuyên Nhiên, “Ai nói trên thế giới này không có người chịu được anh ta? Không phải anh vẫn chịu được sao? Kết hôn đã ba năm, mỗi ngày em đều nghe thấy hai chữ Cố Chi từ trong miệng anh. Nếu như em không phải vợ anh, sợ rằng em còn nghi ngờ giới tính của anh có vấn đề”.

Lý Tuyên Nhiên: “...”

Anh cũng rất oan ức mà. Ai bảo anh là người chính nghĩa lương thiện, chính trực như vậy, lấy giúp người khác làm niềm vui. Anh là bác sĩ thú y, thấy động vật nhỏ yếu ớt đáng thương thì không nhịn được mà muốn cứu sống, Cố Chi Chi này vừa vịn áp vào lòng tốt của anh?!

Không biết nếu lúc này thầy Cố nghe được tiếng lòng của Lý Tuyên Nhiên sẽ có phản ứng gì.

Thời hạn hai tháng thực tập rất nhanh đã đến, trước khi rời khỏi, hiệu trưởng và bọn nhỏ tổ chức đốt lửa trại cho thầy cô thực tập trên sân thể dục.

Những đứa trẻ ngồi vây quanh đống lửa, cao giọng hát bài ca cảm ơn thầy cô, ánh lửa ấm áp hòa thuận vui vẻ chiếu sáng những khuôn mặt ngây thơ, Thư Tình đột nhiên muốn khóc.

Cao Dật chạy tới, đổ mắt ôm lấy cổ cô, “Cô Thư, em không nỡ rời cô...”

Thư Tình sờ sờ đầu của cậu bé nhưng không biết nên nói cái gì.

Đúng lúc này cô nghe thấy sau lưng vang lên giọng nói quen thuộc, giọng nói trầm thấp dễ nghe của Cố Chi phá tan đêm tối nặng nề, đi thẳng vào lòng cô.

“Không nỡ cũng không có cách nào, cô ấy phải về với tôi”.

Cả người Thư Tình cứng đờ, không thể tin được quay đầu.

Chỉ cách vài mét, Cố Chi đứng ở đó sải bước đi tới, ánh mắt nhìn thẳng vào Cao Dật đang ôm lấy tay cô, rất lễ phép nói: “Xin hỏi em có thể chuyển tay một chút không? Tôi đoán rằng cô giáo Thư Tình của em đã lâu không gặp bạn trai yên mến của cô ấy, có lẽ cô ấy sẽ muốn nhào lên tặng tôi một lễ gặp mặt, tư thế này của em không thuận tiện cho cô ấy làm thế”.

Cao Dật bị ba chữ bạn trai làm chấn động đứng nguyên tại chỗ, nhưng cậu bé không buông tay ra mà mang theo địch ý nhìn anh, “Cô giáo Thư là của em!”

Cố Chi gạt đầu, “Cô ấy cũng là bạn gái của tôi”.

“Mập mạp nói cô ấy thất tình rồi!” Giọng nói Cao Dật rất lớn, cánh tay ôm chặt lấy cổ Thư Tình, “chờ em lớn, em muốn cô giáo Thư sẽ là bạn gái của em, không có phần của anh!”

Cố Chi nở nụ cười, “Chờ em lớn lên?” anh dường như đánh giá một chút, sau đó mới dịu dàng nói: “Nhưng làm sao giờ, chờ sau khi em lớn lên, cô giáo Thư của em cũng đã lập gia đình rồi”.

Khuôn mặt Cao Dật lại bắt đầu đỏ lên, sau đó đôi mắt cũng đỏ, quay đầu tìm sự giúp đỡ của Thư Tình.

Tâm tình Thư Tình quả thật đã cuộn cuộn rồi nhưng cho dù như thế cô cũng chỉ ngồi một chỗ, không dám xía tới mà hôn lên cái trán Cao Dật, “Đừng nghe người ta nói mò, cô làm sao có thể khinh địch mà gả người như vậy? Trước khi tìm được người chồng như ý, chuyện lập gia đình chỉ là vô nghĩa”.

Mà theo nụ hôn nhu hòa rơi trên trán bé trai, khuôn mặt của người đàn ông nào đó kéo dài ra mấy lần.

55. Chương 55

Mọi người kinh ngạc đưa mắt nhìn Thư Tình và người đàn ông phong tư trác tuyệt rời khỏi sân, Lưu Tư kinh ngạc hỏi Tần Khả Vi: “Bạn trai cô ấy?”

Tần Khả Vi gật đầu, vừa bĩu môi thầm nói: “Đều là học sinh, vì sao mình lại giống như muỗi, có thể trực tiếp bỏ qua?”.

Lưu Tư không nghe rõ, “Cậu nói cái gì?”.

Tần Khả Vi lập tức không nói gì nữa, cười hi hi kéo em học sinh ngồi cạnh, chuyển hướng nói, “Đến đây, bé con, hát cho cô nghe một bài!”.

Lưu Tư nhìn theo hướng hai người rời đi, bóng đêm nặng nề cũng khó có thể che dấu được khí chất ôn nhuận như ngọc của người đàn ông kia, cô chợt nhớ tới vài ngày trước vào buổi tối nào đó, cô còn từng ở trong phòng ngủ nói về bạn trai Trần Khiên của mình là cao phú suất.... Trong lòng nhất thời rơi xuống, cái dọa người này có thể ném đi được rồi.

Thư Tình đi theo sau Cố Chi, cách một cự ly là hai bước, trầm mặc không nói.

Bóng lưng kia hơi gầy, rõ ràng đã hai tháng không gặp, cô lại cảm thấy giống như đêm qua vừa mới trải qua cảnh đó, trông thấy qua bức ảnh đen.

Hốc mắt đột nhiên nóng lên, rõ ràng cô đã nghĩ khi nhìn thấy anh sẽ giận dữ, cố tình gây sự một phen. Nhưng mà kế hoạch trở về thành phố A cãi nhau đột nhiên bị anh quấy rầy, bởi vì anh lại ngàn dặm chạy tới nơi ấy ngàn mét, nói với Cao Dật “Cô ấy phải trở về với tôi”.

Vì vậy lửa giận và ủy khuất trong khoảng thời gian này nghẹn lại trong cổ họng, khó có thể bày tỏ ra.

Cố Chi đứng phía trước những căn phòng học cũ nát thấp bé, khẽ ngẩng đầu nhìn kiến trúc căn nhà, “Không đưa anh đi thăm một chút sao?”.

Thư Tình trầm mặc đưa anh đi vào khu cửa chính, đi thẳng qua hành lang có ngọn đèn mờ, hai bên vách tường loang lổ màu vàng, thỉnh thoảng treo một ít bức tranh do bọn nhỏ tự tay vẽ, ngây thơ cẩu thả, rồi lại không giống với chân dung những danh nhân trong các trường học khác.

Cố Chi đi rất chậm, ngẫu nhiên dừng lại nhìn bức tranh trên tường, ánh mắt rất nhu hòa.

Trong đó có một bức tranh khiến anh dừng lại rất lâu, trong hình là một người mẹ đang cầm gậy đuổi theo dạy dỗ con trai, nhưng nếu quan sát cẩn thận có thể phát hiện khóe mắt người mẹ có nước mắt.

Chất lượng bản vẽ không đẹp nhưng người vẽ tranh rất chân thành, Cố Chi nhìn cái tên dưới góc tranh: Tình yêu nghiêm khắc.

Anh không nhúc nhích dừng lại ở bức tranh, đột nhiên mở miệng hỏi Thư Tình: “Môi đỡ chưa?”.

Thư Tình dừng lại một chút rồi nói: “Thì ra anh còn nhớ rõ sao? Em nghĩ anh hoàn toàn không để trong lòng chứ”.

Giọng nói của cô bình thường nhưng lại khiến anh cảm thấy sự bén nhọn quen thuộc. Trước đó cô cũng thường lộ ra bộ mặt này nhưng đối tượng chưa bao giờ là anh.

Cố Chi quay đầu lại yên lặng nhìn Thư Tình, “Em nghĩ rằng anh không để em trong lòng sao?”.

Thư Tình không nói chuyện, nhìn chăm chăm vào vết nứt trên tường, biểu lộ rất quật cường.

Cố Chi vươn tay ra kéo cô, cô rụt lại như điện giật, sau đó Cố Chi vừa kéo cô lại trốn, qua lại nhiều lần như vậy, rốt cuộc vẫn bị Cố Chi kéo lại.

Rốt cuộc Thư Tình ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh, “Anh kéo em làm gì?”.

Cô ngẩng đầu lên, trong nháy mắt nhìn vào trong đôi mắt đen kịt của anh, trong đôi mắt sâu như biển có cảm xúc không biết trước lan ra khiến trái tim cô đập mạnh và loạn nhịp, thậm chí đã quên rút tay ra.

Trong không gian im lặng như vậy, cô nghe thấy Cố Chi nói một câu: “Anh cố gắng khống chế xúc động chính mình lập tức chạy đến đưa em đi, Thư Tình anh không hề thoải mái hơn em”.

Một câu nói như vậy, nếu dùng một cách nói êm tai hơn, anh có thể nói là: “Thật ra anh cũng rất đau lòng em, nhưng càng hi vọng em sẽ độc lập và phụ trách đối mặt với cuộc sống của mình, cho nên không thể không nhìn xúc động đưa em đi”.

Hoặc là chất phác một chút, anh có thể giải thích ước nguyện ban đầu của mình, chỉ tiếc thầy Cố gần đây lời ít mà ý nhiều, rốt cuộc cũng đã chọc giận Thư Tình.

Nửa tháng không liên lạc, tin duy nhất cô biết được chính là tin anh và Hà Lâm yêu nhau.

Đêm khuya nào đó cảm xúc bộc phát, cuối cùng đổi lấy một câu “Đúng nói chuyện không đau thắt lưng” của anh: “Còn mười ngày nữa”.

Cô còn tưởng rằng tình yêu ngang hàng chính là lúc cô cầu nhau anh có thể an ủi cô một chút, chỉ tiếc là cô ăn nhiều nảo heo, luyện tới kỹ năng bả nảo. Sự thật chứng minh cho tới bây giờ bọn họ không hề ngang hàng, Cố Chi hoàn toàn không buông tư thái thầy giáo, trước sau vẫn coi cô là một học trò ngây thơ dễ xúc động.

Hôm nay gặp mặt, cô thấy anh chạy từ xa tới đón cô, rốt cuộc vẫn nhịn không nổi giận, nhưng anh lại dùng giọng điệu cao cao tại thượng nói với cô: “Thư Tình, anh không hề thoải mái hơn em”.

Dường như trong nháy mắt, Thư Tình thốt ra: “Đã không thoải mái như vậy thì anh tìm đến em làm gì? Đi xe tám giờ không dễ dàng đâu? Vì sao không ở nhà mà thả lỏng một chút, miễn phải lãng phí thời gian và sức lực ột người vừa tùy hứng, vừa không biết tốt xấu?”.

Mỗi tế bào trên người cô đều trong trạng thái chuẩn bị chiến tranh. Nhưng mà đối mặt với người khác còn có dũng khí chiến, đối mặt với người mình yêu tâm tâm niệm niệm trong lòng, cô lại mất dũng khí giằng co.

Cô xoay người rời đi, cổ tay lại bị Cố Chi kéo lại.

Trong nháy mắt bị ép quay người lại, Cố Chi nhíu mày muốn cho cô yên tĩnh một chút, lại bỗng nhiên nhìn thấy hốc mắt cô phiem hồng, cùng với.... Dù là ngọn đèn mờ mờ nhưng cự ly gần như vậy cũng đủ để anh nhìn thấy vết nứt trên môi cô.

Cô rất đau, đau đã hai tháng.

Cô gọi điện cho anh vì muốn tìm kiếm sự an ủi, bởi vì sợ mẹ cho lắng cho nên cô không thể nói chuyện này cho Thư Tuệ Đình, chỉ có thể tìm anh.

Rất nhiều điều Cố Chi không cần nghĩ có thể đoán hết toàn bộ, nhưng mà đoán đúng là một chuyện, lý trí là một chuyện. Anh cảm thấy mình nên vì Thư Tình mà tính toán những điều đúng nhất, giống như lão ưng muốn cho con ưng nhỏ học cách bay, làm một chuyện là đẩy nó xuống vách núi.

Nhưng khi tận mắt nhìn thấy hốc mắt phiem hồng và đôi môi nứt nẻ của cô, trái tim anh vẫn xiết chặt.

Về mặt yếu ớt nhất của Thư Tình bị anh thấy, lúc này cô muốn rút cổ tay ra nhưng anh lại nắm tay cô, tuyệt đối không chịu nhượng bộ.

“Buông tay!”. Thư Tình nghiêng răng nghiêng lợi cả giận nói, bởi vì dùng sức lớn nên vết nứt trên môi lại bị toạc ra, về mặt cô rút lại trong nháy mắt, từ vết nứt chyar ra một ít chất lỏng màu đỏ tươi.

Cố Chi cứng đờ người, rốt cuộc buông lỏng tay ra.

Thư Tình không do dự xoay người đi, đi chưa được vài bước thì đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền tới tiếng nói trầm thấp của anh: “Xin lỗi...”.

Chân tiếp tục bước tiếp.

Cố Chi đứng ở đó, chậm rãi mở miệng nói: “Anh chỉ nghĩ thầm muốn em học được kiên cường, học được cách kiên trì giữ sự lựa chọn của mình cho nên không mở miệng an ủi em, là anh không đúng”.

Dưới chân cô như bị rút chì, bước chân cũng bắt động.

“Sợ mình nghe được em kêu đau vài lần, sẽ không nhịn được dao động, không nhịn được mà vận dụng quan hệ để đưa em về, cho nên dứt khoát không gọi cả điện thoại cho em, là anh không đúng”.

Nét mặt của cô ngốc trẻ, tâm tình không biết đi hay không. Lúc này cô đưa lưng về phía anh, anh không thấy được bộ dạng ngốc này của cô.

“Xem nhẹ tâm tình của em, coi em trở thành đứa nhỏ cần người hướng dẫn, mà ngay cả một câu an ủi anh cũng keo kiệt, là anh không đúng”.

Giọng của Cố Chi kéo dài trong không gian hành lang, vừa trầm thấp lại nhẹ nhàng, còn mang theo một chút tiếng vọng như đến từ một nơi rất xa.

Anh dừng một chút rồi nói: “Nhưng mà từ đầu tới cuối anh đều để em trong lòng, không lúc nào bỏ qua. Quan tâm quá sẽ bị loạn, hôm nay anh đã hiểu được ý của những lời này rồi”.

Anh nhìn cô bé đứng ngốc cách đó vài mét, ngọn đèn trên đỉnh đầu kéo bóng của cô rất dài rất dài, cũng khiến cô có vẻ có vài phần cô đơn.

Sau đó Thư Tình chậm rãi xoay người lại, con mắt hồng hồng trừng anh, “Ai cần anh quan tâm em? Ai cần anh dẫn dắt em? Ai cần anh ở trước mặt em chỉ làm thầy giáo hả? Không an ủi em thì thôi đi, lại còn hiểu lầm em hối hận vì lựa chọn của mình, để em một mình ở trên cao nguyên cô đơn không ai an ủi không ai quan tâm, anh ——”.

Cố Chi bước thêm vài bước, bàn tay đặt lên vết máu trên môi cô, nhiệt độ ngón tay rõ ràng không để bị phỏng lại khiến giọng nói cô dừng lại, rốt cuộc không nói ra lời.

Anh nói như phàn nàn, như nỉ non, nhìn cô, “Anh cũng nhận anh sai rồi, em còn muốn anh thế nào nữa?”.

Đó là vẻ mặt như chơi xấu, vẻ mặt đến từ thầy Cố cao cao tại thượng, thành công làm Thư Tình chấn động.

Đúng lúc đó, giáo viên phụ trách công tác nguồn điện đang ở phòng điều khiển đóng tất cả nguồn điện ở khu nhà học, dường như là trong nháy mắt, cả hành lang chìm trong bóng tối.

Thư Tình bị kinh hách một chút, theo bản năng cô nhích lại gần chỗ Cố Chi, không một bóng người ở khu nhà học, chỉ có bóng của hai người họ.

Tay Cố Chi từ từ vòng quanh eo cô, dùng giọng nói rất nhẹ rất nhẹ nói bên tay cô: “Đã tức đủ chưa?”.

Mặt Thư Tình cũng bắt đầu nóng lên, cô âm thầm thấy may mắn vì trong bóng tối anh không nhìn thấy mặt cô.

“Nếu như em tức đủ rồi vậy thì dừng động đây”. Anh nhẹ nhàng nói với cô, giọng như như xen lẫn thuật thôi miên khiến người ta không thể động đây.

Đã bao lâu rồi anh mới ăn nói khép nép, nói xin lỗi? Thư Tình ngốc nghĩ, vì vậy quả thật cô cũng không lộn xộn.

Thời gian yên tĩnh như bị kéo dài vô hạn, ngay lúc cô cảm thấy khoảng cách hai người càng ngày càng gần, càng ngày càng gần thì một ánh đèn pin đột nhiên soi tới, cuối hành lang truyền tới giọng của Tần Khả Vi: “Này, hai người! Khu nhà học sắp đóng cửa rồi! Mau chạy ra đây!”.

Thư Tình giống như bị điện giật, nhanh chóng nhảy ra sau một bước, khuôn mặt đỏ bừng sợ rằng không nói rõ được, sau đó lúng túng bước nhanh về phía Tần Khả Vi.

Khóe môi Cố Chi khẽ cong lên, cánh tay vốn đặt trên eo cô nhưng vì con mồi thoát mất nên cũng tự động rũ xuống, trong mắt toát ra không biết là anh mắt tiếc nuối hay là vui mừng vì còn nhiều thời gian.

Trong điện thoại di động vẫn còn giữ tin nhắn của Lý Tuyên Nhiên: Em trai à, Đảng và quốc gia đã dạy chúng ta, đàn ông phải tự cường, vì yêu phải đầu hàng, có được bạn gái dựa vào lừa gạt, ngẫu nhiên sủng một chút. Nhưng khiến cho long thành phi tương tại eon baby don't be shy!

(Long thành phi tương: chỉ những tướng sĩ dũng mãnh ở biên cảnh của triều Đường. Long thành ở triều Đường, giờ là chốt hiểm yếu ở vùng biên cương của triều Đường, phi tương chỉ tướng sĩ dũng mãnh. Những mãnh tướng phòng ngự kẻ địch ở chốt hiểm yếu ở biên cương được gọi là “Long thành phi tương”)

Cố Chi vô cùng phỉ nhổ chi tiết không hề văn hò gì đó, nhưng đến thực tế thì lại hoàn toàn quán triệt lời dạy của vị bác sĩ thú y nào đó.

Anh nhìn bóng lưng Thư Tình chạy trời chết, ánh mắt nhu hòa vài phần.

Thỉnh thoảng đầu hàng... hình như cũng không tệ lắm.

Sau khi trở về thành phố A, trận cãi vã nhỏ lần đầu của hai người dường như rơi xuống.

Có đôi khi Thư Tình nhớ tới sẽ cảm thấy mình rất không có cốt khí, nên tranh mặt mũi về sau thì không tranh, bị Cố Chi ăn sít sao, nhưng một câu nói của Tần Khả Vi đánh cô về nguyên hình, “Lúc yêu đương ai còn cần mặt mũi? Bởi vì cãi nhau, hai người một mực chiến tranh lạnh, tớ lại muốn xem người khó chịu muốn chết là cậu hay là thầy ấy!”.

Thư Tình lặng yên suy nghĩ, thầy Cố là người tâm địa sắt đá, là Pháp Hải ngàn năm chuyển thế, người chết trước nhất định là cô.

Vậy thì vui rồi.

Mà khi thực tập kết thúc, vấn đề vào nghề cũng bắt đầu phức tạp với rất nhiều học sinh năm tư.

Cố Chi hỏi sau này Thư Tình muốn làm cái gì, Thư Tình mờ mịt. Trong thời kỳ học sinh chuyên ngành tiếng Anh khắp nơi, nếu muốn trở hết tài năng tìm một công việc tốt đúng là không dễ.

Cô nghĩ nghĩ, “Hay là em học nghiên cứu sinh? Học nghiên cứu sinh sẽ không lo lắng chuyện công việc nữa”.

“Học ở đâu?”

“Trường chúng ta”.

Cô nghĩ, ít nhất trong thời gian hai năm học nghiên cứu sinh, cô có thời gian hiểu rõ và lo lắng về tương lai muốn gì, còn có, học nghiên cứu sinh ở trường... cô còn có thể tiếp tục ở bên cạnh Cố Chi.

Mấy tháng trước khi thi nghiên cứu sinh, trường bắt đầu thông báo về việc bảo vệ đề tài, danh sách bảo vệ có mười hai người, dựa theo thành tích bình thường với kinh nghiệm công tác ở trường để phân phối, người được chọn không cần tham gia cuộc thi lên nghiên cứu sinh, có thể trực tiếp ở lại trường hoặc xin học nghiên cứu sinh ở đại học tốt hơn.

Thành tích bài chuyên ngành khá tốt, kinh nghiệm hoạt động ở trường cũng đầy đủ, theo lý thuyết có thể xin bảo vệ đề tài, hơn nữa có cơ hội trúng tuyển lớn.

Cô thương lượng với Cố Chi, quyết định tranh thủ vào danh sách bảo vệ nghiên cứu, miễn phải ôn tập mấy tháng. Chỉ tiếc người xưa có câu nói rất hay: Đời người có tám, chín phần mười không được như ý.

Chuyện không như ý không phải là cô không thể xin danh sách bảo vệ nghiên cứu sinh, mà khi danh sách đó đến thì cô gặp một đại nạn lần đầu từ khi học đại học đến nay.

Tai nạn cũng không phải phát sinh trong một ngày mà là do vài chuyện nhỏ không liên quan đến nhau gây ra, sau đó rốt cuộc tạo thành vụ nổ lớn.

Chuyện thứ nhất là Lưu Tư đến tham gia phỏng vấn nghiên cứu sinh chuyên ngành sư phạm, đương nhiên sẽ liên hệ với Thư Tình và Tần Khả Vi. Khi ba người ngồi ăn cơm cùng chỗ tại căn tin, bên cạnh là mấy người ở cùng phòng ngủ với Thư Tình.

Lưu Tư đang dùng cơm, đột nhiên hỏi một câu: “Ôi chao, Thư Tình, bạn trai cậu đâu?”

Các bạn cùng phòng đồng thời dừng lại.

Thư Tình còn chưa kịp ngăn cản Lưu Tư, cô ấy lại hỏi vấn đề thứ hai: “Anh ấy đang làm gì? Tớ không không làm thì anh ấy gọi là Cố Chi phải không?”.

Trong nháy mắt, Thư Tình thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn các bạn trong phòng.

Chuyện thứ hai là Thư Tình giải thích quan hệ của mình với Cố Chi cho các bạn trong phòng, sau đó khuyên can cầu xin mãi mới được tha thứ, cứ nghĩ rằng chuyện này rất cuộc chấm dứt, chỉ tiếc khi cô chưa phát hiện ra, lời đồn đãi bắt đầu lan ra xung quanh với tốc độ kinh người.

Nhưng phần lớn chỉ là lời nói vô căn cứ, dù sao thời gian trước còn có người nói Cố Chi và chủ nhiệm Hà yêu nhau mà, người nổi tiếng thì nhiều thị phi, cho nên lời đồn đãi này không hình thành sóng to gió lớn gì.

Chuyện thứ ba là phụ đạo viên tìm Thư Tình nói chuyện lần thứ nhất, nói là gần đây trường học có giữ nguyên cứu sinh ở lại trường làm phụ giảng, nếu như Thư Tình thuận lợi bảo vệ nghiên cứu sinh ở trường, có thể tranh thủ để tương lai làm phụ giảng.

Chuyện đó là chuyện tốt, nhưng mà lúc đó Cố Chi vừa mới đến văn phòng tìm phụ đạo viên đưa tài liệu hội nghị, phụ đạo viên nói với anh chuyện này, Cố Chi nhẹ gật đầu, “Cơ hội khó có, có thể tranh thủ”.

Lời này đúng là lời phụ đạo viên nói với Thư Tình, vốn chỉ là một câu nói khách quan, không ngờ lại bị một bạn học đứng ở cửa nghe thấy, liên tưởng đến lời đồn mấy ngày nay, sau đó lại thấy bóng lưng Cố Chi nói chuyện với phụ đạo viên, nữ sinh khoa tiếng Pháp về mặt bức tạp nhìn chằm chằm Thư Tình, vội vàng rời khỏi văn phòng.

Mà việc cuối cùng là hai tháng sau, danh sách bảo vệ được dán lên, tên Thư Tình hiể hách đứng trong hàng ngũ đó.

Theo lý thuyết cho dù phụ đạo viên thích cô, cũng không thể làm giả thành tích, cùng lắm thì một chút vào thành tích hoạt động, nhưng thành tích học tập thật sự là do Thư Tình cố gắng.

Tiếc là cô vui không được nửa ngày, đại nạn kia rồi cuộc cực kỳ căng thẳng.

“Cậu biết không? Thư Tình của chuyên ngành Tiếng Anh dựa vào quan hệ không rõ với thầy Cố, tạo áp lực cho phụ đạo viên, lấy được tư cách bảo vệ đề tài nghiên cứu sinh”.

Lời editor: Sóng gió tới rồi... Chương càng ngày càng dài ra, người lười như tôi phải làm sao đây.....

56. Chương 56

Lời đồn này, người đầu tiên nghe được vẫn là Trần Niệm Niệm. Cô ấy là thành viên của câu lạc bộ báo chí nhà trường, là người giao thiệp rộng, tin tức nhanh.

Giữa trưa, lúc cô ấy ăn cơm cùng các thành viên câu lạc bộ, đột nhiên nghe thấy một người ở khoa Điện ngồi cạnh hỏi cô: “Khoa các cậu có phải có một nữ sinh tên là Thư Tình không?”

“Có, làm sao thế?”

“Cậu không biết à? Không phải sáng nay danh sách ddlqd bảo vệ nghiên cứu được công bố à? Cái người tên Thư Tình cũng nằm trong danh sách đó, nghe nói cô ta cùng một thầy giáo tiếng Pháp khoa Ngoại Ngữ của các cậu có quan hệ, dựa vào đó mới có được tư cách bảo vệ nghiên cứu”.

Trần Niệm Niệm biến sắc tại chỗ, “Cậu nghe ai nói?”

Nữ sinh kia rất kinh ngạc, “Tất cả mọi người đều nói như vậy, lúc tớ đi xem danh sách, người bên cạnh cũng đang thảo luận chuyện này”.

Văn phòng của Khoa Điện và khoa Ngoại Ngữ ở cùng một tầng, cho nên bảng thông báo cũng ở cùng một chỗ. Tin tức này nóng hổi như thế, khoa Điện là hàng xóm đương nhiên cũng nhanh chóng biết được.

Trần Niệm Niệm quăng đũa đi, vừa đi ra lqd ngoài vừa gọi điện thoại cho Thư Tình.

Sáu người trong phòng ngủ đều trở về phòng, ngồi cùng một chỗ thương lượng chuyện này. Thư Tình trầm mặc ngồi trên ghế, rất lâu vẫn không nói gì.

Tính tình Trần Niệm Niệm nóng nảy, cô ấy nói thẳng: “Gọi điện thoại cho phụ đạo viên đi, bảo cô ấy công bố thành tích bảo vệ nghiên cứu, thành tích bình thường, chuyên ngành, tất cả đều bày ra, gọi những người kia đến, mở to hai mắt ra xem cái gì là đúng!”

Tần Khả Vi nhíu mày, “Danh sách cũng đã dán rồi, ai còn xem nội dung bổ sung về sau nữa? Tớ chỉ sợ, cho dù người ta nhìn thấy cũng sẽ giả bộ như không phát hiện ra, dù sao ai chả muốn bảo vệ nghiên cứu? lqd Hàm mộ, ghen ghét và hận hơn, ai thèm để ý xem chân tướng là cái gì?”

Lưu Thủ gật đầu, “Hơn nữa, chuyện của Thư Tình với thầy Cố là sự thật, đây mới là mục tiêu công kích của mọi người”.

“Vậy thì dứt khoát để thầy Cố ra mặt làm sáng tỏ chuyện xấu, nói đó là hiểu lầm, Thư Tình không phải là bạn gái của thầy”. Trần Niệm Niệm nhanh nhẹn nghĩ, vỗ tay phát ra tiếng, “Dù sao ngoại trừ chúng ta, những người khác không biết rốt cuộc quan hệ của bọn họ như thế nào”.

Lưu Thù nói: “Nhưng mà sau này thì sao? Thư Tình còn phải học nghiên cứu sinh ở trường hai năm, trong hai năm bọn họ không thể có bất kỳ tiếp xúc nào ở trường, nếu không đó là bọn họ tự đánh mình, cậu cảm thấy điều này hợp với tình hình sao?”.

“Né không làm sao bây giờ? Chẳng lẽ lại để ọi người tiếp tục truyền đi như vậy?”. Ánh mắt Trần Niệm Niệm nhìn Thư Tình, chần chờ nói, “Ngay cả các khoa khác cũng biết rồi, nếu không giải quyết chuyện này thì từ này về sau phải làm sao bây giờ? Không thể để học nghiên cứu sinh hai năm ở trường cũng bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ được”.

....

Tất cả mọi người đang thương lượng biện pháp, bỗng nhiên Thư Tình lại đứng dậy, “Tớ đi ra ngoài gọi điện thoại”.

Mấy ngày nay Cố Chi đi Thượng Hải tham gia một hội thảo nghiên cứu thảo luận tiesng Phap, đương nhiên không biết ở trường xảy ra chuyện gì. Cho dù nói thế nào, Thư Tình vẫn muốn cho anh biết tin tức này, hai người cùng nghĩ biện pháp vẫn tốt hơn một mình cô sốt ruột.

Tiếc là còn chưa ra đến cửa, phụ đạo viên đã gọi điện tới.

Trên đường đến văn phòng, Thư Tình gặp không ít người quen, ánh mắt từng người nhìn cô đều có ý sâu xa. Không biết cảm giác của cô sai hay là vì sao, thậm chí có mấy lần cô lảng máng nghe được tên của mình từ trong miệng bọn họ.

Ở cửa cầu thang chính là bảng thông báo, trước đó vẫn có vài người đứng quanh. Lúc này cô nghe thấy một giọng nói rất rõ ràng: “Mẹ nó chứ, nhờ bỏ lên thầy giáo mà được lên danh sách cũng không sợ mất mặt, sau này còn phải học ở trường hai năm đây, cô ta không sợ bị người khác ở sau lưng mắng cô ta không biết xấu hổ sao”.

Có người xem hết danh sách xoay người muốn đi gấp, liếc mắt thấy Thư Tình đi ra từ cầu thang, vội vàng kéo ống tay áo người nọ, người nọ không hiểu ý xoay đầu lại, vừa nhìn thấy Thư Tình thì ánh mắt trở nên khó có thể suy nghĩ.

Thư Tình không chớp mắt đi về văn phòng của phụ đạo viên. Dù nhìn cô không có gì khác thường, nhưng thật sự không thể tránh việc nắm chặt lòng bàn tay vì cô có thể nghe ro tiếng bàn tán ầm ĩ ở sau lưng truyền tới.

Là học sinh cùng khóa, cho dù là không biết rõ nhưng bốn năm trôi qua vẫn có thể chào hỏi nhau. Bây giờ chỉ vì chuyện bảo vệ nghiên cứu, đột nhiên biến thành kẻ thù không đội trời chung, ánh mắt vừa khinh miệt vừa ghen tị của đối phương biểu lộ không bỏ sót.

Cửa phòng làm việc đóng lại, phụ đạo viên ngồi sau bàn, vẻ mặt khó xử.

Cô còn rất trẻ, mới tốt nghiệp không lâu, bởi vì cô có ít kinh nghiệm nên luôn ôn hòa với các học sinh, tuyệt đối không hà khắc. Trong vài năm đó, Thư Tình vẫn luôn là cán bộ, nhiều lần giúp cho cô, quan hệ giữa hai người vẫn luôn tốt.

Cô cân nhắc từ ngữ một chút rồi mới do dự nói: “Chắc là em cũng nghe thấy lời đồn đại kia rồi”.

Từ trong ánh mắt của cô, Thư Tình thấy được sự lo lắng và khó xử của cô giáo, cô dừng một dừng, dường như hạ quyết tâm lớn, sau đó nói: “Đó không phải lời đồn đại”.

Trong văn phòng lập tức lâm vào yên tĩnh, trong ánh mắt kinh ngạc của phụ đạo viên, Thư Tình chậm rãi nói: “Em không muốn giấu diếm cô, chỉ có điều em và thầy cố đúng là không chỉ có quan hệ thầy trò, cho nên nhìn từ góc độ nào đó mà nói, lời đồn kia có một nửa là sự thật”.

.....

Nếu Thư Tình và Cố Chi không có quan hệ, phụ đạo viên tự tin có năng lực đứng ra mắng một vài người sinh sự bịa chuyện, dù sao cô vào Thư Tình vừa là thầy vừa là bạn, cô không hi vọng trông thấy trong hai năm sau cô bé này phải đối mặt với những lời chê trách của mọi người.

Vấn đề này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, thẳng thắn mà nói, thật ra không có một chút quan hệ nào với người khác. Nhưng mà ở đại học, quan hệ giữa người với người có chút phức tạp hơn so với cấp ba, ít hơn so với xã hội chân chính, và càng dính dáng đến lợi ích thực tế nhiều hơn, không đủ tin tức mang tính chất nổ tung. Cho nên quan hệ thầy trò đồn đại mới có thể bị người khác để ý.

Thư Tình kể qua về quan hệ của cô và Cố Chi, phụ đạo viên giật mình, lúc sau mới há to miệng nhưng lại không biết nên nói gì.

“Thầy ấy... nghiêm túc sao?” Đây là lời nói cuối cùng mà cô nghĩ ra được.

Trong lòng Thư Tình lạnh đi, lúc này mới tin rằng chuyện bết bát tới cực điểm, “Ngay cả cô cũng hỏi như vậy thì em có thể biết những người khác sẽ nghĩ như thế nào”.

Cố Chi làm người như thế nào, là giáo viên cùng trường cô hẳn phải rõ nhất, nhưng mà ngay cả phụ đạo viên cũng nghi ngờ lòng của anh, e rằng phản ứng những người khác cũng không khá hơn chút nào.

Thầy giáo trẻ tuổi độc thân và nữ sinh chưa nhiều kinh nghiệm sống, những từ như vậy lại rơi vào hai người, nhìn thế nào cũng có chút giật mình.

Phụ đạo viên cũng suy nghĩ về chuyện này, cuối cùng chỉ có thể nói: “VẬY em đi về trước đi, tôi còn phải nghĩ thêm. Em cũng nên bàn với thầy Cố một chút xem việc này nên xử lý như thế nào”.

Thư Tình gật đầu, muốn đi ra ngoài rồi lại bị gọi lại.

“Cô không biết chuyện giữa hai người, nhưng cô vẫn luôn coi em như người bạn. Đứng trên góc độ là bạn em, cô hi vọng mỗi bước đi của em luôn vững vàng, đừng làm ra điều gì sai lầm mới tốt”. Phụ đạo viên cân nhắc, lựa chọn từ ngữ phù hợp, “Em còn trẻ, ở tuổi này đưa ra lựa chọn gì không tốt đều có thể ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của em. Thư Tình, lời người đáng sợ, em suy nghĩ thật kỹ đi. Còn về phần cô, em không cần lo lắng, cô sẽ không nói ra”.

Về mặt của cô rất thận trọng, ánh mắt rất chân thành. Thư Tình giật mình, đột nhiên cô cảm thấy không biết phải làm sau. Đây là phản ứng của cô khi đối mặt với quan tâm không hề giữ lại của người khác, cô chỉ có thể gật đầu, nói: “Em biết”.

Khi cô đi ngang qua văn phòng tiếng Pháp, bởi vì biết rõ Cố Chi không ở đây cho nên cô đi nhanh, không quay đầu lại nhìn vào bên trong.

Cô đi thẳng tới góc cửa ở cuối hành lang thì đột nhiên một người đi ra khỏi văn phòng, lên tiếng gọi cô lại.

Thư Tình nhìn lại... là cô chủ nhiệm hệ tiếng Pháp.

Hà Lâm đánh giá nữ sinh ngồi đối diện, cô ấy nhỏ hơn mình tròn tám tuổi, trên khuôn mặt trẻ măng vẫn còn nét ngây thơ, quần áo mặc trên người là những nhãn hiệu nhiều năm mình không mua, vốn mặt hướng trời, cũng không có gì khiến người khác kinh ngạc.

So ra mà nói, Hà Lâm chính là người đi ra từ nơi lẫn lộn.

Từ khi còn là học sinh, cô vẫn biết rõ nên làm như thế nào để làm nổi bật ưu thế của mình. Cô dựa vào vẻ dung nhan trời sinh và trang điểm tinh xảo, nhìn cô vừa xinh đẹp vừa xuất chúng, cộng thêm tài ăn nói tốt, khéo léo. Cô nhanh chóng bộc lộ tài năng, bốn năm đại học luôn đảm nhiệm chức vụ cán bộ của lớp và khoa.

Sau khi tốt nghiệp, cô thuận lợi trở thành giáo viên chuyên ngành tiếng Pháp, cô càng hiểu được nên làm như thế nào sử dụng bề ngoài xuất sắc và mảnh khỏe giao tiếp luyện được từ xưa tới nay.

Cô mặc những bộ quần áo hàng hiệu có thể tốn mất một tháng tiền lương, son môi má hồng đầy đủ, chuyên hàng hiệu quốc tế sang quý trong cửa hàng kinh doanh tầng một/

Phó hiệu trưởng từng lén lút theo đuổi cô, sau đó chủ nhiệm cũng ra ám hiệu với cô, nguyện ý ly hôn với vợ. Thậm chí bọn họ không ngại cô đã từng ly hôn và một đứa con gái ba tuổi.

Nhưng mà Hà Lâm hiểu được làm cách nào để chu toàn, cho dù uyển chuyển từ chối đối phương thì cũng không khiến người ta cảm thấy lòng tự trọng bị sỉ nhục. Cô tươi cười nói năng, hóa giải được rất nhiều phiền toái, đồng thời dùng sắc đẹp và năng suất công tác để leo lên được vị trí hiện tại. Mà ở khoa ngoại ngữ ít nam, cô chỉ nhìn trúng người đàn ông dịu dàng thanh nhã đó.

Chỉ tiếc kết quả cô tích lũy được xưa này đến Cố Chi thì bị phá vỡ. Cho dù cô bày tỏ như thế nào, thậm chí chủ động triển khai tấn công, Cố Chi cũng đều thờ ơ, luôn lễ độ mà xa cách.

Ba tháng trước, lúc Thư Tình còn đang thực tập, cô đã từng hẹn Cố Chi cùng đi ăn cơm, chỉ tiếc Cố Chi cười, từ chối uyển chuyển.

Nhiều lần cô còn dùng lý do xe hết hạn ngạch, ngồi nhờ xe Cố Chi về, ngược lại Cố Chi không hề nói gì điều này. Cô cũng vất hết óc triển khai sức quyến rũ của mình trên con đường ngắn.

Thậm chí có một ngày, vì trường học chuẩn bị trao đổi sinh viên xuất ngoại mà cô bận sứt đầu mẻ trán, cô còn nhờ Cố Chi giúp cô đến nhà trẻ đón con gái ba tuổi. Lúc đó Cố Chi muốn từ chối, nhưng khi nhìn thấy cô thật sự không có cách nào rời ra được, lại thành khẩn nói người trong nhà không ở thành phố A, rốt cuộc cũng gật đầu đáp ứng.

Giữa trưa hôm đó, vì muốn cảm ơn Cố Chi, cô tự ý đặt chỗ tại một nhà hàng ở trung tâm, mà khi Cố Chi đưa bé con đến địa điểm hẹn giao ẹ thì bị Hà Lâm nói hết lời muốn mời ăn một bữa cơm.

Cố Chi là người thông minh, từ các biểu hiện của Hà Lâm đương nhiên đoán được tâm tư của cô, nhưng mà ngại hai người có quan hệ đồng nghiệp, không tiện nói thẳng vì vậy giả vờ không biết, chỉ khách khí ăn cơm, khách sáo xã giao.

Trong lúc Hà Lâm khéo léo hỏi đến tâm ý của anh: “Đến bây giờ thầy Cố vẫn chưa lập gia đình, người trong nhà không giục thầy sao?”.

Cố Chi bình tĩnh ngắt đầu, mỉm cười, “Tôi đã có bạn gái, chỉ là thời cơ còn chưa tới, có thể phải chờ một chút, người trong nhà vẫn tôn trọng ý kiến của tôi”.

Hà Lâm kinh hãi, “Tôi nghĩ thầy.... các giáo viên trong trường đều nói, thầy vẫn còn độc thân!”.

“Có lẽ người yêu tôi không nổi tiếng”. Anh nói một câu đùa giỡn, còn Hà Lâm lại không cười được.

Lúc người đàn ông này cúi đầu cắt thịt bò, động tác ưu nhã đẹp mắt, ngón tay thon dài nâng dao nĩa bạc, giống như quý tộc đi ra từ bức tranh trung cổ. Anh mặc áo sơ mi trắng, áo gió màu đen, bởi vì không ở trong trường nên khuya áo ở cổ cũng được cởi ra, thoạt nhìn có vài phần tùy ý, chỉ là từng điểm nhỏ nhưng lại vừa mức như vậy.

Con gái cô thấy anh thông thạo như vậy, đẩy chén đĩa đến trước mặt anh, giọng nói trẻ con: “Chú à, chú cũng cắt giúp con được không? Con không cắt được!”.

Cố Chi bình tĩnh để dao nĩa xuống, ánh mắt nhu hòa, vươn tay giúp con bé cắt thịt nhỏ thành những khối nhỏ, đương công trên mặt đẹp đến nỗi khiến người khác phải nín thở.

Bọn họ ngồi gần cửa sổ, giữa trưa ánh sáng mặt trời chiếu trên gò má anh, nhìn giống như có những hạt bụi nhỏ đang nhảy nhót, ngay cả mái tóc đen cũng tỏa ánh hào quang.

Một người đàn ông không thể soi mói.

Nhưng mà có lẽ trước câu đó nên tăng thêm một câu: Một người đàn ông không thuộc về cô, không thể bắt bẻ.

Khi Hà Lâm kết thúc hồi tưởng, nhìn lên nữ sinh trẻ trung trước mặt. Đột nhiên nhớ lại những chi tiết trước kia cô đã coi nhẹ: Ví như người lễ độ xa cách như Cố Chi làm sao lại phạt rieggn Thư Tình chép nhiều lần đổi vị trí động từ như vậy, ví như ngay cả các học sinh chuyên ngành cũng không dám quan tâm gần gũi anh, vì sao Thư Tình lại được anh chiếu cố, không chỉ được anh cúp cấp VCD, sách vở tiếng Pháp miễn phí, mà cả bài tập sai còn bị anh nghiêm nghị phê bình.

Trước kia cô từng nghĩ Thư Tình học giỏi khiến Cố Chi nhìn với cặp mắt khác, giống như cô cũng từng thích nữ sinh có thiên phú trong ngôn ngữ này cho nên không hề nghi ngờ, mà dẫn tới nghi ngờ một người khác. Có lẽ là trong tiềm thức cô cũng không tin một cô bé bình thường như vậy sẽ khiến người đàn ông cao cao tại thượng xuất sắc nội liễm kia rung động.

Cô dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm Thư Tình, cố gắng dùng giọng nói ôn tồn bình thường của mình hỏi: “Có phải em và thầy Cố thật sự giống như mọi người nói không?”

57. Chương 57

Hà Lâm nhìn chằm chằm Thư Tình với ánh mắt bình tĩnh, cố gắng dùng giọng nói nhã nhặn bình thường nhất của mình hỏi: “Em và thầy Cố thật sự giống như mọi người nói sao?”

Nếu nói đây là một câu nghi vấn thì không bằng nói đây là lời chứng thực của cô.

Mà trên thực tế, người thông minh như cô từ khi nghe được lời đồn đại này đã đoán trúng đáp án, cô hỏi vấn đề như vậy chẳng qua là không cam lòng mà thôi, cô vẫn còn ôm tâm lý may mắn, cảm thấy có lẽ tất cả chỉ là hiểu lầm.

Thư Tình trầm mặc không nói, lúc cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy đằng sau đôi mắt đẹp kia che dấu sự tìm tòi và lo nghĩ.

Trong ấn tượng của cô, Hà Lâm vẫn là một mỹ nữ cười mỉm, trình độ xã giao rất tốt, cả khí chất và vẻ đẹp đều tốt, dù có gặp chuyện cũng không kiêu ngạo không nóng nảy, bắt tay vào làm quản lý hành chính là không chọn hai người.

Chỉ tiếc gặp phải chuyện tình cảm, người biết kiềm chế cũng khó tránh khỏi bị phá vỡ.

Cô thông dòng nhìn qua Hà Lâm, rất lễ phép nói: “Về chuyện này, em đề nghị cô đi hỏi thầy Cố”.

Trước tới nay Hà Lâm đối với cô cũng không tệ lắm, bây giờ hai người từ thầy trò biến thành quan hệ tình địch lúng túng như vậy, quả thật rất khó giải quyết.

Mà thông minh như Hà Lâm, từ lời nói không phủ định trực tiếp đã nghe được manh mối, trong lòng vốn còn mang theo chút chờ mong trầm xuống trong nháy mắt.

Cô lặng yên, cô gắng khắc chế tâm tình, dùng giọng nói trước sau như một nói: “Đứng ở góc độ là giáo viên, chuyện này cho dù là với em hay với thầy Cố, đều là một việc vô cùng, vô cùng nghiêm trọng”.

Thư Tình không nói gì.

Sau khi Hà Lâm diễn thuyết cá nhân dài đến mười phút, Thư Tình không nói một câu nào, chỉ yên lặng lắng nghe, những lời nói này rất quen tai, không phải lúc trước không xem ở tiểu thuyết cũng được xem trên TV thì cũng là một mình cô nhàn rỗi nhàm chán suy nghĩ miên man đã tưởng tượng qua.

Cô hiểu rõ được thầy trò yêu nhau có lẽ sẽ mang đến hậu quả cho cô, cho nên rất nhiều chuyện cô cũng đã nghĩ tới, những giáo điều kia và lý do thoái thác, phê bình và lời khuyên, cô đều đã nghĩ qua, cho nên coi như bình tĩnh.

Có lẽ Hà Lâm cũng nhìn ra cô thờ ơ, cho nên sau khi nói hết những lời kia thì đột nhiên ngừng lại.

Cô lấy một quyển ghi chép từ trong tập văn kiện, đưa cho Thư Tình.

Văn kiện được đóng chính tề, mặt bìa in dòng chữ to: Sắp xếp nhân lực năm học mới khoa ngoại ngữ.

“Xem trang thứ ba”. Hà Lâm nhàn nhạt nói.

Thư Tình nghe lời làm theo thì kinh ngạc phát hiện cả trang đều là nội dung về Cố Chi.

Văn bằng của Cố Chi rất cao, lại ở nước Pháp nhiều năm, giành được học bổng của chính phủ Pháp, chỉ với điểm này đã nổi tiếng ở giới tiếng Pháp trong nước. Mà trong những năm dạy học ở đại học, học sinh anh dạy đều có thành tích nổi bật, sinh viên tốt nghiệp năm ngoài có ba người vào được lãnh sự quán của nước Pháp ở thành phố A, các học sinh còn lại có nhiều người vào trường dạy tiếng Pháp cao/

Khoa ngoại ngữ rất coi trọng anh, một vài hội nghị mang tính cả nước đều phái anh làm đại biểu, mà những năm gần đây người ngoài đều có ấn tượng tốt với Cố Chi. Cho nên nhân lực năm học mới, lãnh đạo cố ý muốn dùng Cố Chi, hướng anh vào ngành quản lý.

Giáo sư Nam ở khoa ngoại ngữ rất hiếm, hướng vào quản lý sẽ đi lên chủ nhiệm bộ môn, rồi phó khoa, cuối cùng là trưởng khoa.

.....

Thư Tình khép văn kiện lại, nhìn vào ánh mắt Hà Lâm, đối phương hỏi cô một câu: “Cô biết rõ ở tuổi này của em cũng cảm thấy tình yêu lớn hơn, nhưng em đã nghĩ rằng đối với Cố Chi mà nói, cái gì mới quan trọng hơn sao?”.

Thư Tình không nói gì, Hà Lâm lại tiếp tục nói: “Từ nguyên nhân gì mà Cố Chi bỏ qua việc bác sĩ mà sang dạy tiếng Pháp, tôi không được biết nhưng khi thầy ấy đã lựa chọn công việc này nhất định không hi vọng sẽ dừng lại là một giáo viên tiếng Pháp bình thường. Em cũng biết, tiền lương của giáo viên đại học không cao, không có chức danh, không có cơ hội thăng chức, cho dù vĩ đại đến mấy thì cuối cùng thầy ấy cũng chỉ là một người đàn ông bình thường lương mấy ngàn một tháng. Mà tôi hỏi em, em cảm thấy trong mắt em, cuộc sống của Cố Chi nên dừng lại vậy sao?”

Hà Lâm nói những lời này rất rõ ràng, Thư Tình dường như đoán được tiếp theo cô nói gì:

“Ý tứ của lãnh đạo đã như vậy rồi nhưng không có nghĩa đây là chuyện chắc chắn, em cảm thấy nếu chuyện của em và thầy ấy truyền ra, chuyện này sẽ thuận lợi được không?”.

“Chuyện tình cảm và chuyện công tác làm sao có thể là một? Ở cùng ai là quyền lợi của anh ấy, chẳng lẽ mọi người sẽ chối bỏ thành tích anh ấy đã làm được?” Thư Tình cố gắng giữ bình tĩnh.

Hà Lâm lại bật cười lớn, hai tay vòng trước ngực, dùng giọng nói kinh ngạc hỏi cô: “Thư Tình, em không phải ngạc nhiên như vậy chứ? Trong xã hội này nếu như có công bằng và khách quan như lời em nói, vậy thì mặt trời cũng mọc ở hướng tây rồi”.

....

Mãi cho tới trước khi Thư Tình rời khỏi phòng làm việc, Hà Lâm vẫn đứng trên góc độ là thầy giáo và lãnh đạo quan tâm học sinh, quan tâm cấp dưới, từ ngữ rất cẩn thận.

Trước khi Thư Tình đi, Hà Lâm đã nói một câu: “Người sống trên thế gian này, không chỉ nghĩ đến tình yêu, đối với một người trưởng thành mà nói, bánh mì và tình yêu cái nào quan trọng hơn, chính em cứ suy nghĩ cẩn thận... Hơn nữa rốt cuộc đó là tình yêu hay chỉ là xúc động nhất thời, chúng ta không ai nói rõ được. Cho dù em thật sự thích Cố Chi thì cũng nên lo lắng cho thầy ấy, tiền đồ của thầy ấy có thể rất tốt, rất huy hoàng. Đương nhiên, nếu như em cần chính là chuyện vợ chồng nghèo trăm sự buồn bã thì cũng có thể làm theo suy nghĩ của mình, nhưng mà ngẫu nhiên suy nghĩ tôi một chút, em sẽ phát hiện vết xe đổ này đáng sợ như thế nào”.

Đêm đó, Thư Tình mất ngủ.

Cô rõ hơn rất kỳ ai Hà Lâm nói những lời này đứng trên lập trường gì, về công về tư, tất cả đều chiếm một nửa. Nhưng mà cho dù tỉnh táo lại tự hỏi, cô không thể không thừa nhận trong lời nói của Hà Lâm ít nhất có một chút có đạo lý.

Cuộc sống của Cố Chi không nên dừng lại ở một giáo viên tiếng Pháp nho nhỏ, anh ưu tú như vậy, xuất sắc như vậy, có thể có được tiền đồ lớn hơn.

Nếu như bởi vì người nhỏ bé bình thường như cô, anh mất đi cơ hội phát triển, cho dù anh không nói cái gì, chính cô cũng sẽ hối hận cả đời.

Nhưng mà nếu như theo ý của Hà Lâm, cô phải làm như thế nào?

Trong đầu xuất hiện người phụ nữ mặt mày tinh xảo ngồi phía sau bàn làm việc thông dong phân tích cho cô rồi nói, “Thư Tình, việc em có thể làm tốt nhất chính là rời khỏi thầy ấy”.

Đúng vậy, rời khỏi anh, bởi vì cô là cô gái nhỏ bé không thích hợp với anh, còn có thể làm chậm trễ tiền đồ của anh.

Hà Lâm mô phỏng kia còn tràn đầy tự tin nói với cô: “Em xem, tôi không giống vậy, nếu tôi ở cùng với thầy ấy, tất cả mọi người sẽ chúc phúc cho chúng ta, bởi vì tôi không giống em, tôi thích hợp với thầy ấy hơn em”.

Trần trọc như thế nào cũng không ngủ được.

Hơn nửa đêm, Thư Tình đột nhiên đứng dậy mở máy tính, xem tư liệu của các anh chị khóa trên với tin tức trên mạng, cuối cùng cô mở hòm thư ra, vô cùng nghiêm túc điền rất nhiều bảng, bận rộn tới lúc gần sáng mới bò lên giường ngủ gật.

Đến buổi trưa cô gọi điện cho Cố Chi, bị anh tắt máy, năm phút đồng hồ sau thu được tin nhắn của anh: Anh đang họp, sao thế?

Cô nghĩ đến Cố tiên sinh vừa nghiêm túc vừa cẩn thận nào đó, vẻ mặt nghiêm túc họp nhưng lại cúi đầu xuống gửi tin nhắn cho cô, Thư Tình không nhịn được, khoe môi cong cong, nghĩ nghĩ rồi trả lời một câu: Không sao, anh về sớm.

Cho tới bây giờ cô là người không theo lẽ thường, nếu mọi người nghĩ rằng cô sẽ như những thánh mẫu trong phim thần tượng, vì tiền đồ của nam chính là nhịn đau bỏ qua những thứ yêu thích, vậy thì hai chữ Thư Tình này sẽ viết ngược lại.

Mà người bên kia không đáp lại, nhưng trên khuôn mặt mệt mỏi thả lỏng một chút, ánh mắt cũng nhu hòa không ít.

Hội nghị liên minh tiếng Pháp mở gần một tuần lễ, đại khái về công tác dạy học tiếng Pháp trong các trường đại học Trung Quốc. Thịnh thoảng Thư Tình sẽ gọi điện cho anh, cũng không nói gì về lời đồn, cô có tính toán của cô, hi vọng đến khi chuyện có kết quả sẽ cho anh một tin tức tốt.

Hôm Cố Chi trở về, đúng lúc Thư Tình nhận được câu trả lời vô cùng thuyết phục. Lúc đó cô đang quét rác trong phòng ngủ, sau khi nhận điện thoại, chỉ nghe một câu liền bỏ việc ném chạy đi.

Đầu bên kia điện thoại là một giọng nói dễ nghe của một cô gái trẻ: “Rất vui mừng thông báo cho bạn biết, qua vòng sơ khảo cho thấy lý lịch của bạn rất tốt, tổng giám đốc cảm thấy bạn rất thích hợp với công ty chúng tôi. Thời gian phỏng vấn là mười giờ sáng thứ Tư tuần sau, mong bạn có thể tham gia đúng giờ”.

Thư Tình vừa cảm ơn vừa cảm thấy thế giới này thật sáng sủa.

Trên thực tế, đêm đó cô lên mạng cả đêm không vì điều gì khác, chính là tìm một đường ra mới ình.

Thật ra cô cũng không đặc biệt muốn học nghiên cứu, chỉ là cô hơi mê man về con đường phía trước, lại muốn ở lại bên cạnh Cố Chi, cho nên mới lựa chọn như vậy, nhưng khi nghĩ lại, thật ra cô không chỉ có một đường đi duy nhất là ở lại trường.

Sở trường của cô là nói, các giấy chứng nhận đều đầy đủ, nếu như có thể thuận lợi công tác ở thành phố A là một lựa chọn rất tuyệt, ở đây có thể ở cùng với Cố Chi, lại không ảnh hưởng tới sự phát triển của Cố Chi.

Dù sao cô cũng không có chí lớn gì, cả đời này bình bình đạm đạm trôi qua, nhưng mà cũng may vì có anh, cho nên tất cả đều trở nên không tầm thường.

Thư Tình cảm thấy, dù ai nói gì, trong tình yêu vẫn cần một chút hy sinh mà, nhìn thầy Cố nhà cô vĩ đại như thế nào? Đây là cô hy sinh cái tôi để thành toàn cho tập thể. Dù sao thầy Cố có tiền đồ, sau này nuôi sâu gạo như cô cũng không thành vấn đề! Huống chi cô cũng không phải sâu gạo đâu, nhìn xem, đây không phải là bước một chân ra bên ngoài như mong đợi sao?

Đây chính là công ty New Direction! Một trong hai trăm công ty lớn của cả nước đấy!

Buổi chiều Cố Chi về, lúc gọi điện thoại cho Thư Tình, cô vui vẻ chạy tới cửa trường học, định ngồi Volvo cùng anh về nhà.

Nhưng mà lúc thầy Cố đến, cô mới há hốc mồm, bởi vì người đàn ông kia lại đi mô tô phong cách tới... Vấn đề là cô mặc một cái váy xanh in hoa, ngồi trên mô tô nhất định cặp đùi trắng sẽ lộ ra trong gió.

Cố Chi nói: “Xe giới hạn số, không thể lái xe tới”.

Thư Tình cúi đầu nhìn váy không quá gố, quăn bách nói: “Vây em về thay quần áo”.

Cô vừa mới xoay người đã bị người ở phía sau giữ chặt lại, Cố Chi cởi áo khoác ra, đặt vào tay cô, “Dùng cái này che là được”.

Vì vậy Thư Tình ngồi vào phía sau anh, cẩn thận dùng áo khoác của anh bọc lấy hai chân, đang định ngắt đầu nói sẵn sàng thì chợt thấy ở ven đường có ba người không nhúc nhích đứng ở đằng kia, yên lặng nhìn cô.

Một người học lớp tiếng Pháp, hai người kia là lớp tiếng Anh. Một người trong đó chính là người mấy ngày hôm trước khi cô đến văn phòng phụ đạo viên mảng cô không biết xấu hổ.

Động tác Thư Tình chậm lại.

“Xong chưa?”. Cố Chi hỏi người ở phía sau nhưng không nghe thấy câu trả lời nào, vì vậy anh xoay đầu lại, đã thấy Thư Tình lạnh lùng nhìn chăm chăm vào ba nữ sinh ở ven đường.

Ánh mắt anh nhìn vào ba người kia, Cố Chi phát hiện một trong ba người đó là học sinh chuyên ngành tiếng Pháp của anh, Vu Lạc Đan.

Ba nữ sinh đến gần một chút, Vu Lạc Đan cười ngọt ngào, gọi một tiếng: “Em chào thầy Cố”.

Mặt khác, hai người kia cười như không cười, vừa nhìn Thư Tình vừa nhìn Cố Chi, một người trong đó hỏi Vu Lạc Đan: “Làm sao lại chào thầy giáo, mà không chào sư mẫu?”

Trên mặt cô ta tràn đầy ý cười, trong mắt mang theo chế nhạo và trào phúng.

Vu Lạc Đan giật mình nói: “Ít nói mò đi, đây không phải bạn học cùng chuyên ngành với các cậu sao? Cái gì mà sư mẫu với không phải sư mẫu, không phải mấy ngày trước còn trông thấy tên cô ấy trên danh sách bảo vệ nghiên cứu sinh sao? Nếu tớ nhớ không lầm...”, Cô ta cười với Thư Tình, “Chắc cậu tên là Thư Tình nhỉ?”

Nữ sinh mắt một mí nói xen vào, “Nói mới nhớ, không phải chính là cái người mà mọi người truyền đi, nhờ vào việc lên giường với thầy giáo để có thể được vào danh sách bảo vệ nghiên cứu sao?”

Sắc mặt Cố Chi từ từ trầm xuống, lại phát giác người ở phía sau đột nhiên dùng hai tay vòng qua eo anh, “Chúng ta đi thôi”.

Về mặt Thư Tình rất bình tĩnh, động tác cũng rất tự nhiên, dường như hoàn toàn không thèm để ý thân mật như vậy sẽ mang đến cho cô bao nhiêu lời đồn đại lớn.

Thậm chí cô còn nở một nụ cười sáng lạn với ba nữ sinh, “Tôi biết rõ các cậu cũng ước gì chuyện tốt này sẽ rơi xuống đầu các cậu, nhưng mà tiếc quá, cho dù các cậu nghĩ không nhất định sẽ có người để ý”.

Về mặt ba người này biến đổi, không nói được gì, chỉ thấy đột nhiên thầy Cố khởi động mô tô phóng đi, để lại cho các cô là một đám bụi.

Thư Tình ôm chặt eo Cố Chi, dường như nghe thấy người ta nói gì đó nhưng tốc độ của mô tô rất nhanh, bỏ rơi những người đó ở phía xa, cho nên nội dung cụ thể cô không biết được.

Cô dựa đầu vào lưng Cố Chi, mặc dù người anh chắn gió thay cô nhưng không thể ngăn cản toàn bộ gió, cho nên tóc cô tùy ý bay giữa không trung.

Sau đó cô cười thành tiếng.

Khi bạn hiểu được toàn bộ ghen ghét và tranh giành thì sẽ phát hiện, tất cả những không tốt người khác mang đến cũng đều là một cảm xúc mang tên ghen ghét. Bởi vì bạn chiếm được thứ người khác cần mà không được, cho nên bạn phải nhận ngàn vạn lòng thù địch của người khác.

Bị một số người không liên quan nhắm vào, đối lấy vô số người nhìn lên sùng bái Cố Chi, đáng giá.

Nhưng mô tô nhanh chóng dừng lại bên đường cách trường học không xa, Cố Chi dùng chân đỡ xe, lấy cái mũ xuống ôm trong ngực, yên lặng nhìn Thư Tình đứng bên cạnh, “Em nói đi, đã xảy ra chuyện gì?”

Vẻ mặt anh tỉnh táo thông dong, trong mắt lại mang theo lạnh lùng không bình thường, rõ ràng đã bị lời nói của mấy nữ sinh kia chọc giận, chỉ có điều anh biết kiềm chế, trước khi còn chưa rõ mọi chuyện sẽ không tùy ý nhúng tay.

Thư Tình lời ít ý nhiều nói: “Cũng không có gì, chỉ là lúc công bố danh sách bảo vệ nghiên cứu, không biết ai đồn, nói là em và anh vượt quá quan hệ thầy trò, mà anh đi tạo áp lực cho phụ đạo viên, cho nên em mới có tư cách bảo vệ nghiên cứu”.

Cô nói vô cùng uyển chuyển, không nói một chữ nào đến những lời nói khó nghe kia, nhưng Cố Chi không phải người ngốc, anh sẽ nghĩ đến hệ quả lớn mà loại chuyện này mang đến.

Mắt anh đen kịt lại, lúc này hơi nheo lại bị ánh sáng chiếu qua tán cây soi vào, nhìn có chút thâm thúy, nhìn không thấu.

“Lên xe”.

“Hả?”. Thư Tình đợi một lúc lâu lại chờ được một câu nói không liên quan như vậy... cô không hiểu nhìn qua anh.

Cố Chi không nói gì, đội mũ vào, chỉ chờ cô kịp phản ứng lại. Sau khi lên xe, cổ tay chuyển một cái, mô tô dùng tốc độ kinh người quay trở về.

Gần như trong vài phút, Thư Tình lại nhìn thấy cửa chính trường học mà cô vừa rời đi, Cố Chi không do dự mà lái vào, đi thẳng qua đường chính của trường học, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người chờ Thư Tình đến dưới phòng học.

Lúc này là hai giờ chiều, gần như tất cả các học sinh đều đang đi về phía lớp học, ven đường là đám người nhón nháo, trên đường lớn là hai người quan trọng trong câu chuyện xấu đang thân mật đi chung mô tô.

Thư Tình: “...” Thầy Cố, anh quả nhiên rất tốt ==!)

58. Chương 58

Thầy trò đang đi về phía khu nhà học đều dừng bước, công nhân quét rác ở cửa ra vào căn tin cũng ngừng quét, đi ở quầy bán quà vặt đang cầm thìa khuấy cũng dừng tay.

Thầy Cố dừng mô tô ở đường đầu tiên, quay đầu lại nhìn Thư Tình, “Em có sợ không?”

Vẻ mặt của anh kiên định trước nay chưa từng có, giống như sẽ làm một việc với anh mà nó, là một lựa chọn vô cùng gian nan.

Thư Tình lắc đầu, trên mặt là vẻ thấy chết không sờn, vò đã mở lại sứt.

Vì vậy thầy Cố luôn luôn ga lẳng có thừa, đột nhiên chuyển sang hình tượng người đàn ông mạnh mẽ, vịn tay ga, trong tiếng mô tô nổ vang, dùng một tư thái không nóng không vội chạy về phía trước.

Thư Tình đi với tốc độ chậm rãi, nhìn rõ ràng từng người đi đường dừng lại quan sát, vẻ mặt họ như nuốt phải phân, trong đó có nhiều gương mặt quen của khoa ngoại ngữ, cũng có những thầy giáo thường gặp ở khu nhà học.

Thậm chí khỏe môi Cố Chi nở nụ cười thản nhiên, bình tĩnh nói với cô: “Ôm chặt anh”.

Vì Thư Tình yên lặng ôm lấy eo anh, tiếng xe nổ vang, hai người cứ nghênh ngang đi tới dưới khu nhà học.

Nếu đi trở về, thậm chí Thư Tình cảm thấy cô có thể trông thấy cảm rơi đầy đất.

Sau đó mô tô dừng lại, thầy Cố đứng trước mặt cô, gọn gàng linh hoạt lấy mũ bảo hiểm xuống, mái tóc hơi rối hiển anh nhìn có chút phóng đảng ngỗ ngược, nhưng vẻ mặt anh lại yên ổn bình thản như thế, giống như không có bất kỳ chuyện gì có thể lay chuyển anh.

Anh hơi cúi đầu, yên lặng nhìn cô: “Đáng ra chuyện như thế này, em nên nói cho anh trước”.

“... Không phải chuyện lớn gì”. Thư Tình chột dạ cúi đầu: “Một mình em cũng có thể giải quyết được”.

“Vậy em giải quyết thế nào?”.

“... Cũng tạm ổn”.

“Không để ý?”.

“Không thêm để ý”.

“Bị người khác vũ nhục trước mặt”.

“Không tính”.

“Không ai làm phiền em?”.

“Về cơ bản là không có”.

“Vậy phụ đạo viên đã nói gì với em?”.

“Cô ấy nói em còn nhỏ ——” lời vừa nói ra khỏi miệng, Thư Tình dừng lại trong chốc lát.

Một giây sau, hai người cùng mở miệng.

“Mẹ nó, sao anh biết cô ấy tìm em?”.

“Không phải em nói không ai làm phiền em sao?”.

“...”

Cố Chi dừng lại nhìn cô, nhàn nhạt hỏi: “Cô ấy nói cái gì?”.

“Cô ấy...” Thư Tình chần chờ một lát, “Cô ấy hỏi em, anh có nghiêm túc không.”

Cố Chi nở nụ cười, “Xem ra anh có khuôn mặt cảm thú, tất cả mọi người đều nghĩ anh đùa giỡn tình cảm của em”.

“Anh có nghiêm túc hay không nghiêm túc em biết rõ là được, cần gì phải để ý những người tư tưởng không lành mạnh? Bọn họ nói cái gì em cũng coi như rắm thối”.

Nhìn cô ra vẻ dễ dàng, Cố Chi không cười, “Bọn họ nói em cái gì?”.

“.....”.

Cô không nói thì anh không đoán được chắc? Cố Chi bình tĩnh phân tích: “Lên giường với thầy giáo? Dùng sắc quyến rũ người? Vô liêm sỉ? Hay là không biết xấu hổ?”.

“...”. Tất cả đều trùng =_=_

Cố Chi nói vô cùng mạch lạc rõ ràng, mỗi một từ nói ra, thấy Thư Tình trầm mặc không nói, sắc mặt của anh cũng từ từ chìm xuống.

Xa xa có người vây xem, động tác chỉ trở rất rõ ràng. Thầy Cố chuyên ngành tiếng Pháp vốn là nhân vật nổi tiếng trong trường, hôm nay cố ý chở Thư Tình chạy một vòng quanh sân trường như vậy, cho dù ai chưa nghe tới lời đồn đại kia cũng chính mắt thấy được thầy trò yêu nhau.

Thư Tình quần bách kéo ống tay áo anh, “Đi thôi, đừng đứng gốc ở chỗ này làm khổ cho người ta xem”.

Cố Chi không nhúc nhích, đột nhiên kéo tay cô, xoay người đi về phía ký túc xá.

Bước vào cửa chính thì đúng lúc cửa thang máy mở ra, thầy phó khoa ngoại ngữ đi từ trong ra, trông thấy Cố Chi nắm tay một cô gái đi vào trong thì kinh hãi, “Thầy, thầy Cố?”.

Cố Chi hô lên: “Viện phó Lưu”. Sau đó anh dừng lại một chút, kéo con người đang muốn rụt tay lại, nói thêm câu: “Đây là bạn gái của tôi”.

Thư Tình vốn còn đang giấu dựa tay nhưng rốt cuộc phản kháng cũng vô ích.

Thư Tình: “...” Thế này rồi thì phản kháng cũng vô ích.

Trong vẻ mặt khiếp sợ của Viện phó Lưu, Cố Chi nắm tay cô đi vào thang máy, lại có vài người đi tới thang máy trước khi khép lại, thấy Cố Chi nắm tay một nữ sinh thì không giật mình, xem ra tất cả đều đã nghe qua lời đồn kia rồi, mọi người đều mang theo vẻ mặt xấu hổ lại như có điều gì suy nghĩ.

Thậm chí Thư Tình từ ánh sáng trên vách tường thang máy có thể nhìn thấy những ánh mắt nhìn không chớp mắt, dò xét cô trong gương, khuôn mặt từ từ đỏ lên.

Sau đó thầy Cố cứ kéo tay cô như vậy, đi từ lầu một đến lầu năm, không hề e dè mà đi vào văn phòng của phụ đạo viên.

Cô gái trẻ tuổi ngồi sau bàn công tác, kính ngạc ngẩng đầu lên, trông thấy mười ngón tay hai người nắm chặt lại với nhau, quên luôn cả việc chào hỏi.

Thư Tình đang muốn mở miệng nói một câu thì nghe thấy từng câu từng chữ của thầy Cố, giọng nộ lạnh lùng: “Tôi rất nghiêm túc”.

Phụ đạo viên ngăn người, Thư Tình sửng sốt, từ cửa phòng làm việc thoáng nhìn thấy bóng dáng Cố Chi đi qua, bởi vậy Hà Lâm đuổi tới nơi cũng ngay ngăn cả người.

Dáng người Cố Chi như cây bạch dương hoang dã, tư thái kiên định không ai có thể rung chuyển in đậm vào trong mắt, như mọc rễ, không thể nhổ ra được.

Anh xoay người lại, vẫn cầm chặt tay Thư Tình: “Đi thôi”.

Cô vẫn luôn thúc giục anh đi, mà đến khi anh nói hết lời muốn nói, lúc này anh mới làm như cô mong muốn.

Thư Tình ngây ngốc bị anh kéo đi qua, khi lướt qua Hà Lâm thì Cố Chi nhìn không chớp mắt, mà Hà Lâm thì mặt đỏ lên, đột nhiên hô một câu với anh: “Cố Chi, anh xác định đây là lựa chọn mà anh muốn sao?”.

Cố Chi không ngừng bước, mà cô ấy lại tiếp tục nói: “Tôi không thể không nói cho anh biết ý của lãnh đạo, anh làm như vậy không phụ lòng bọn họ, không phụ lòng chính anh sao? Vì một cô gái bình thường, lấn vào đám người sẽ không tìm được, anh muốn lấy tiền đồ của mình ra nói đùa sao?”.

Người phụ nữ tự xưng là tỉnh táo ưu nhã gần đây đột nhiên mất cảm xúc, dùng giọng nói thuyết phục vô cùng nói với bóng lưng của người liều lĩnh tự quyết định. Bước chân Cố Chi dừng lại phút chốc.

Trong hành lang hoàn toàn yên tĩnh, mọi người trong văn phòng đều nín hơi không nói gì, không nhúc nhích ngồi sau bàn đợi Cố Chi trả lời.

Mà Cố Chi từ từ xoay người lại, dùng một ánh mắt lạ lẫm nhìn Hà Lâm, “Đúng hay không đúng chỉ sợ có mình tôi có thể quyết định được, điều gì quan trọng hơn với tôi, ngoài trừ chính mình, không ai có thể trả lời thay tôi”.

Hà Lâm cắn lên đôi môi hoa đào xinh đẹp, “Vậy tiền đồ của anh? Chẳng lẽ anh định bỏ qua như vậy?”.

Cố Chi đột nhiên nở nụ cười, vẻ mặt bình tĩnh, nét mặt tươi cười, chỉ tiếc trong ánh mắt kia hoàn toàn là lạnh lùng xa cách, anh làm như không đếm xỉa tới, nói: “Tiền đồ? Từ nhiều năm trước, tôi đã buông tha tiền đồ huy hoàng mà cô không thể tưởng tượng được, chút nhỏ hôm nay thì tính là gì?”.

Trên thực tế, cho dù muốn giữ vững tình cảm với Thư Tình, anh cũng không cần phải đối chọi gay gắt như vậy, Hà Lâm mơ hồ cảm nhận được cái gì, chần chờ đứng tại chỗ không nói gì.

Quả nhiên, trước khi đi, Cố Chi nhàn nhạt nói với cô: “Tôi biết rõ cô vẫn là người phụ nữ thông minh, nhưng những thông minh kia dùng không đúng người, chỉ là đá chìm đáy biển. Cô có kiên trì của cô, tôi cũng có ranh giới của tôi”.

Người đàn ông kia nắm chặt bàn tay cô gái của anh biến mất ở cuối hành lang. Cả người Hà Lâm run run, sắc mặt trắng bệch, không nói được câu nào.

Anh biết.

Cũng đúng, anh là người thông minh như vậy, làm sao có thể không đoán được?

Cô là hạng người gì, nắm bắt thời cơ dao động nhân tâm như thế nào, anh rất rõ ràng. Một tuần lễ này, Thư Tình một mình đối mặt với những lời đồn đãi nhảm, không hề nhắc gì với anh, không thể thiếu một phần cô ra tay.

Vu Lạc Đan là học sinh mà cô hài lòng nhất, vô duyên vô cớ vì sao ở cửa trường học chằm chọc Thư Tình, không thể thiếu ám hiệu của cô.

Mà nữ sinh mất một mí hai lần từng nhục mã Thư Tình.... dù Cố Chi lúc đang ở phòng làm việc gặp qua một lần, vẫn nhớ rõ lúc trước đã từng gọi Hà Lâm một tiếng “mẹ nuôi”.

Nhiều sự trùng hợp như vậy, Cố Chi không phải người ngốc, làm sao không đoán được người phụ nữ này vì mình đã cố gắng hết sức để dao động quyết tâm của Thư Tình.

Trong thang máy, Thư Tình cúi đầu hỏi anh: “Muốn chạy lên lầu năm chỉ vì nói anh nghiêm túc sao?”

Cố Chi từ chối cho ý kiến, nhìn chằm chằm vào những con số, dường như không đếm xỉa tới “Ừ” một tiếng.

“Tại sao trước kia em không phát hiện được anh lại ngây thơ như vậy nhỉ? Cần gì quan tâm những người khác nghĩ thế nào, chỉ cần em biết rõ anh có nghiêm túc hay không là được”. Thư Tình nhifna nh, rõ ràng cảm thấy Cố Chi đã tách khỏi tư thái tỉnh táo thông dong trước kia, hiển lộ ra một ít ấu trĩ và xúc động, rồi lại không thể đè nén cảm xúc như vậy, anh khiến cho cô càng xác thực tin tưởng lựa chọn của mình là chính xác như thế nào.

Tinh —— đã đến lầu một.

Cửa thang máy từ từ mở ra, đồng thời, Cố Chi nghiêng đầu, bình tĩnh chăm chú nhìn cô, “Bởi vì anh biết em rất để ý”.

Giống như khi mới quen biết, cô sẽ vì anh hiểu lầm cô mà vẫn luôn dây dưa truy hỏi. Giống như khi bị mọi người hiểu lầm quan hệ của bọn họ, cô tức giận phóng đi tìm Tổng Dư tính sổ, sau đó nóng lòng làm sáng tỏ lời đồn. Giống như khi lời đồn đại truyền ra, tuy ngoài miệng cô nói không thềm để ý, nhưng ánh mắt tránh né và bất an đã biểu lộ cô nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Thư Tình, nếu hai năm đã qua mà em cảm thấy anh vẫn chưa hiểu rõ em đang nghĩ gì, không thềm để ý cái gì, chỉ sợ người đàn ông như vậy nhanh chóng rời khỏi em sẽ tốt hơn”.

Cô đã nói cô là nữ sinh ham hư vinh, để ý đến ánh mắt của mọi người, không thể là người thanh tâm quả dục, thờ ở.

Mà anh thì hiểu hết toàn bộ, mặc dù cô dùng cảm nhưng cần sợ nhất để ý người không tin cô.

Phụ đạo viên đi cùng cô bốn năm, đối với cô mà nói vừa là thầy vừa là bạn, nể như ngay cả người như vậy cũng nghi ngờ tình cảm của anh, vậy thì cô sẽ chán nản cỡ nào? Không chiếm được chút phúc và hiểu được tình cảm của họ, cho dù cô tiếp tục giữ vững, cũng tránh khỏi lo sợ bất an.

Thư Tình nhất thời quên không bước ra khỏi thang máy. Một đám người đứng ngoài cửa thấy trong thang máy là hai người thầy trò yêu nhau đang dặt tay, đều vừa xấu hổ vừa khiếp sợ đứng ở đó, quên đi vào.

Mà Cố Chi nhìn không chớp mắt, vẻ mặt tự nhiên kéo tay Thư Tình: “Về nhà”.

Hai chữ về nhà, đã thành công đưa quan hệ của hai người từ ‘Người yêu’ thăng lên tới ‘ở chung’, ánh mắt mọi người càng thêm mờ.

Thư Tình không biết lấy đâu ra một cỗ xúc động, đột nhiên nắm chặt tay anh, ngẩng đầu bước ra khỏi thang máy, mặt mày hồng hào, đôi mắt tỏa sáng.

Ông trời ơi, bộ dạng da mặt dày của thầy Cố nhà cô thật sự vô cùng đẹp trai!!!

59. Chương 59

Buổi sáng thứ tư tiến hành phỏng vấn vô cùng thuận lợi, đối với thi viết mà nói, nói mới là phần Thư Tình càng giỏi hơn.

Người phụ trách phỏng vấn chính là tổng giám đốc tiêu thụ của New Direction, rất có tên tuổi trong nghề (là người Hoa sinh ra ở nước Mĩ), thường xuyên dùng bộ dạng thông dong lấy một chọi mười đối ứng với những bẫy rập xảo trá để dnagf khiến người ta mắc câu trong giới truyền thông, ngược lại còn làm cho những phóng viên xưa nay mồm miệng lạnh lợi á khẩu không trả lời được.

Nếu như Thư Tình nhớ không lầm, tên anh ta là Eric, tên tiếng Trung là gì thì cô không nhớ rõ.

Cô từng thấy hần mấy lần trên tin tức tài chính và kinh tế, hôm nay nhìn vào đôi mắt tinh táo lợi hại của hần, cặp mắt kiếng màu vàng khiến anh có cảm giác xa cách, Thư Tình thoáng cái cảm thấy khẩn trương.

New Direction là nhãn hiệu mang tính toàn cầu, đồ trang điểm xa xỉ và trang phục nữ đều vang danh toàn cầu. Bởi vì là thương hiệu mới phát triển, đưa ra thị trường chưa đến hai mươi năm, lại dùng tư thái hắc mã nhanh chóng lọt vào top mười sản phẩm của phụ nữ trên thế giới, lại bị một vài công ty trong nghề xưng là nhà giàu mới nổi.

Thư Tình ngồi trong căn phòng sáng rực, trước mặt là ba vị giám khảo, Eric vẫn luôn không nói chuyện, ngược lại hai giám khảo khác luôn hỏi một vài vấn đề cơ bản. Ví như, “Cô hiểu biết gì về New Direction, “Phiên dịch bán hàng cần có những kiến thức chuyên nghiệp, cô cảm thấy cô có đủ năng lực để đảm nhiệm công việc này chứ”, đều là những câu hỏi trước đó Thư Tình tự hỏi qua, cô miễn cưỡng nhẹ một hơi, trả lời vô cùng lưu loát.

Mãi sau khi hai giám khảo hỏi vài vấn đề xong, lúc này Eric mới bắt đầu hỏi.

Lưng vốn đang dựa vào ghế cũng hơi thẳng lên, ngón tay tùy ý chuyển cây bút bi, mắt nhìn lê bàn, sau đó lễ phép hỏi: “Since you interpreted so much about our brand, I see you’ ve really prepared well. So. . .” Ánh mắt của anh bình tĩnh nhìn vào đôi mắt Thư Tình, “What do you think of the judgement of New Dire from our rivals”

(Cô đã nói khá rõ về nhãn hiệu của chúng tôi, rõ ràng cô đã có sự chuẩn bị rất chu đáo, vậy thì... Xin hỏi cô thấy thế nào khi đối thủ đánh giá New Direction)

Tiếng của anh mang theo chút hương vị lưỡi biếng, nghe vào khiến người ta rất thoải mái, nhưng mà ngữ điệu và tốc độ quá nhanh cộng thêm phát âm liề cũng khiến người ta nhanh chóng bỏ lỡ tin tức mấu chốt của anh.

Dù Thư Tình hiểu rõ ý tứ của anh nhưng vẫn không lĩnh ngộ được vấn đề này của anh rốt cuộc sẽ có ý gì, vì vậy cô lập tức khẩn trương, nói câu: “Pardon”.

Eric dừng một chút, thay đổi phương thức, trực tiếp nói: “I mean, what do you think of our name — the newly rich?”.

(Ý của tôi là, cô có suy nghĩ thế nào khi người ngoài đặt nick name cho chúng ta — nhà giàu mới nổi?)

Trong nháy mắt, Thư Tình bị vấn đề sắc bén này gây kinh hãi, đánh chết cô cũng không ngờ đối phương lại thẳng thắn nhắc đến ngoại hiệu này. Cái này giống như một người béo luôn treo cân nặng bên miệng, không mở bình ai mà biết trong bình có gì.

Cô khẩn trương cân nhắc một hồi lâu, cô trả lời hốt hạp... không có cách nào, vấn đề này hoàn toàn giết cô trở tay không kịp, có thể thêu dệt một cái cớ đã không dễ dàng.

Nhưng khi cô ngẩng đầu lên, đột nhiên trông thấy ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu lên gọng kính vàng của Eric, phản xạ ra ánh sáng chói mắt, cô hóp hóp mắt lại, cũng trong nháy mắt này, trong đầu được khai sáng.

Cô nhớ tới, trong “Gates tài ba”. Người đàn ông trải qua gian khổ, từ một cậu bé nghèo trở thành một phú thương một đời, đứng bên bờ biển, một tay nắm chặt đoạn ký ức không muốn cho người biết, một tay phác họa bờ biển xanh biếc, trong mắt tràn ngập sự mơ hồ.

Đột nhiên Thư Tình bình tĩnh lại, dường như có một chút vui vẻ, hơi giảo hoạt lại không mất vẻ nghiêm túc nhìn Eric, chỉ dùng một câu để trả lời vấn đề của anh.

“Actually, I’m always admiring Gates”. (Thực ra, tôi vẫn luôn rất hâm mộ Gates)

Lấy New Direction để so sánh với Gates, ngụ ý, có Gates giỏi cũng có thể đổi lại là New Direction giỏi, toàn bộ đều là đối tượng cô ngưỡng mộ.

Mà đồng thời, một câu nói ngắn gọn như vậy không chỉ có một tầng hàm nghĩa, bởi vì Gates không những là một nhà giàu mới nổi không ngừng nỗ lực, mà Eric cũng biết được nước Mỹ như thế nào, phải cố gắng phấn đấu không ngừng mới có thể đại được cuộc sống tốt hơn. Đến với mọi người phải thông qua sự chăm chỉ, dũng cảm, sáng tạo và quyết tâm bước về phía phồn thịnh của mình, đừng ỷ lại cho giai cấp xã hội và sự viện trợ của người khác.

New Direction phải khắc phục địch ý và hoàn cảnh khó khăn trùng trùng từ bên ngoài, giống như Gates không thuận theo bất cứ ngoại lực nào, đi tới vị trí hôm nay.

Thư Tình từng đọc báo cáo của các anh chị khóa trên về Gate, hôm nay chỉ lấy bài diễn thuyết nhỏ để nói lại, có lẽ là cũng đủ, nói về lịch sử Gate phấn đấu phát triển doanh nghiệp ở nước Mỹ gần năm phút đồng hồ.

Ánh mắt Eric dừng lại trên người nàng một giây, khóe miệng cong lên, nở nụ cười nhẹ nhàng vui vẻ, anh gỡ gọng kính màu vàng xuống, đặt lên bàn: “Thư tiểu thư rất thông minh”.

Trong thời gian ngắn nghĩ ra một đáp án ngắn gọn rõ ràng, sau đó trần thuật lại đúng trật tự rành mạch, lại không hề thao thao bất tuyệt dong dài nói nhảm, vừa nói đến thân phận bối cảnh của anh, lại dùng nước Mỹ để thuyết phục anh, quả thật có chút ý tứ.

Mặt khác, hai vị giám khảo còn lại cũng không rõ ràng ý tứ, thấy anh nở nụ cười cũng nhanh chóng đuối kịp tiết tấu, vô cùng vui vẻ cười rộ lên với Thư Tình.

Mà lúc này vẻ mặt Thư Tình sáng lên vì ba khuôn mặt tươi cười, thì Eric đột nhiên đứng dậy tới trước mặt cô, vươn tay ra, “Tôi thay mặt New Direction hoan nghênh cô vào công ty”.

Lúc này đây, là tiếng Trung Quốc vô cùng uyển chuyển.

Cô thảo luận với thư ký Ngô phụ trách người mới xong về việc khi nào thì đi làm, cùng với những công việc hạng mục cụ thể trong kỳ thực tập. Thư Tình được cho biết ngồi trên ghế ngoài phòng làm việc đợi năm phút đồng hồ, thư ký Ngô gọi điện thoại thông báo cho bộ phận nhân sự một vài chi tiết cụ thể.

Thư Tình thấy xung quanh không có người thì cầm điện thoại đi ra ngoài ban công lớn, vừa quan sát cả thành phố từ tầng 37, vừa gọi điện thoại cho Cố Chi.

Dường như bên kia vừa bắt máy, cô không chờ được mà nói: “Tôi nay chuẩn bị mời em ăn hải sản đi! Em được New Direction tuyển chọn! New Direction đây! New Direction tiếng tăm lừng lẫy! Chính là New Direction mà mỗi lần chúng ta đi siêu thị nhìn thấy ở quầy kinh doanh xa xỉ phẩm đó! Không phải New Blance, cũng không phải Ar, là New Direction!”.

(New Blance: nhãn hiệu thể thao, Ar: nhãn hiệu nước hoa)

Trong phòng học yên lặng, Cố Chi đứng trên bục giảng, học sinh đang vui đùa làm bài đột nhiên nghe thấy tiếng hoan hô kỳ quái thì biến sắc, muốn ngẩng đầu nhìn phản ứng của anh nhưng lại không dám quanh mình chính đại khiêu khích quyền uy của thầy Cố, vẻ mặt như nghẹn đi tiểu được Cố Chi thu cả vào mắt.

Cố Chi dừng một chút ra khỏi phòng học, “Em không học nghiên cứu sinh nữa sao?”

Thư Tình bắt đầu giải thích, nói rằng cô nhịn giờ mới nói cho anh biết là vì không muốn anh không vui, hôm nay qua được cửa ải phỏng vấn cuối cùng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm nói tin tức tốt cho anh biết.

Tâm tình của cô rất kích động, một người cứ nói nguyên một tràng, cứ tưởng rằng Cố Chi sẽ vui vẻ cùng cô, nhưng nào ngờ một lúc lâu sau, người ở đầu kia hít sâu một hơi, đột nhiên hỏi cô: “Là bởi vì anh sao?”

Cô dừng lại, “Cái gì?”

“Rõ ràng em đã nói là học nghiên cứu, bây giờ lại không học, lại còn nhanh chóng nộp bản lý lịch, là vì...” Anh đột nhiên hiểu được rõ ràng, “Hà Lâm đã nói gì với em sao?”

“Không phải bởi vì anh, cũng không phải do người khác nói gì với em, chính em cũng không thật sự muốn học nghiên cứu sinh. Lãng phí tiền và thời gian trong nhà, không bằng đi ra ngoài làm việc, dù sao cũng là trong thành phố A, sẽ không cách anh quá xa, trước đó em cũng nghĩ kỹ rồi.” Thư Tình tranh thủ giải thích.

“Em thật sự đã nghĩ kỹ rồi?”. Giọng nói Cố Chi có chút ảm đạm, thay đổi tay cầm điện thoại, gần như là nhả mày lại.

Thư Tình bởi vì anh mà thỏa hiệp nhượng bộ chuyện này khiến anh không biết làm sao, thói quen không chế mọi chuyện trong tay làm sao có thể để một cô bé hi sinh vì anh như vậy?

Từ trong giọng nói của anh, Thư Tình phát giác tâm tình của anh không được tốt lắm, lập tức ăn nói khép nép: “Không phải em cố ý tiền trạm hậu tẩu đâu, em chỉ sợ anh lo lắng cho em. Anh yên tâm đi, em tuyệt đối không có ý tự làm mình oan ức, chẳng qua em cảm thấy lựa chọn này mới đẹp cả đôi đường. Anh suy nghĩ mà xem, đây chính là New Direction đây! Bao nhiêu người mơ ước có cơ hội làm việc! Anh nên vui vẻ cho em mới phải...”

Cô không biết cửa ra vào ban công có một người đàn ông bởi vì vô cùng buồn ngủ, muốn ra ngoài hút thuốc, kết quả ban công chuyên dụng xưa nay lại bị người khác chiếm giữ, phải đứng ở cửa ra vào, không bước vào được.

Cô còn đang chột dạ, hiếm khi dụi dằm, cố gắng nói sang chuyện khác, “... Em cũng bắt đầu đi làm rồi, về trường học thì quá xa, đến lúc đó còn phải cầu anh thu lưu em đây, anh cũng không thể đòi tiền thuê nhà của em được!”

Dường như cô thấy được người ở đầu dây bên kia điều chỉnh tâm tình, sau đó dùng giọng nói bí hiểm nói với cô: “Ý của em là muốn ở chung với anh?”

Cô thấy cảm xúc của thầy Cố bởi vì đề nghị này mà nhanh chóng tốt lên thì vội vàng gạt đầu đưa ra lời thể son sắt, “Đúng vậy, đúng vậy, em muốn ở chung với anh, rất muốn, vô cùng muốn!”

Sau đó cả hai người đều không nói chuyện.

Cuối cùng tiếng chuông tan học vang lên đã giúp chấm dứt cuộc trò chuyện quỷ dị này.

Thư Tình thở nhẹ một hơi, cầm di động xoay người sau đó trong nháy mắt đứng nguyên tại chỗ.

Cửa ra vào có một người đàn ông đang đứng, hai tay tùy ý đút trong túi quần, lười biếng thư thái đứng ở đó, không có giọng kính vàng, nhìn anh bớt chút nghiêm túc lại thêm vài phần tùy ý tự nhiên.

Eric mỉm cười đọc tên của cô: “Thư Tình?”

Thư Tình run rẩy cười với anh, vừa nghĩ lại xem vừa rồi mình nói những gì với Cố Chi. Đến khi cô nhanh chóng nhớ lại câu nói chủ động mà chắc chắn biểu đạt sẽ ở chung với một người đàn ông thì dưới chân cảm thấy mềm nhũn.

... Eric có thể sẽ không tiếp nhận công nhân viên trong công ty có quan hệ nam nữ bừa bãi hay không?

Cô đang ở ngoài phòng làm việc điền bảng biểu, cô nhỏ giọng hỏi thư ký Ngô nhìn có vẻ hòa thuận: “Tổng giám đốc luôn xuất quỷ nhập thần như vậy sao? Em vừa rồi gọi điện thoại ngoài ban công, vừa quay đầu lại thì thấy ngài ấy đứng ở cửa, có phải rất nguy hiểm không? Em cảm giác, cảm thấy ngài ấy có chút... có chút...”

Cô đang cố gắng suy nghĩ một từ ngữ phù hợp.

“Đúng rồi, nhìn giống như đang cười nhưng trong thực tế trong lòng không có ý cười...”

“Có phải là tiểu lý tàng đao không?” Sau lưng truyền tới giọng nói lười biếng dễ nghe.

Thư ký Ngô không nói gì, vẻ mặt lúng túng nhìn cửa ra vào, da dàu Thư Tình tề rần, cả người cứng nhắc quay đầu lại, chỉ thấy Eric ngọc thụ lâm phong đang đứng ở cửa, vẻ mặt cười như không cười.

Cô quả thực ngẩn ngàng trong gió, đây là tình tiết, vừa trúng tuyển đã bị khai trừ sao?

60. Chương 60

Trình Ngô Sâm đi ra cửa chính công ty thì thấy Thư Tình vẫn đang đứng ở ven đường còn chưa đi, không biết đang chờ người hay chờ xe.

Tối hôm qua vừa mới mưa, trên mặt đất có vũng nước, cô đi đôi giày cao gót màu đen, một chân vô cùng vui vẻ xẹt qua xẹt lại vũng nước, hỗn nhiên không biết hành động ngây thơ này không ăn nhập với cả tòa nhà huy hoàng.

Anh đi về phía bãi đỗ xe ngầm, lúc lái xe ra, vừa vặn trông thấy chiếc Volvo màu đen dừng ở ven đường, cô bé kia cười hi hi lên xe, vừa đóng cửa xe đã bô bô nói liên tiếp với người đàn ông ở bên cạnh.

Người đàn ông ngồi ở ghế lái thoạt nhìn khí chất không tầm thường, cũng không nói chuyện, chỉ ôn hòa nghe cô nói, sau đó đưa cho cô một lọ sữa chua, lái xe rời đi.

Trình Ngô Sâm nhíu mày, bạn trai sao?

Nhìn người đàn ông đó có vẻ như là tinh anh cốt cán, một cô bé mới tốt nghiệp đại học sao lại tìm được người đàn ông chất lượng tốt như vậy?

Anh lại nhớ tới câu nói nghe được trên ban công, nghĩ thế nào cũng cảm thấy là bên gái tự sản vào.

Nhưng mà... có quan hệ gì với anh? Anh chỉ muốn một nhân viên thông minh, sinh hoạt cá nhân thế nào anh không xen vào.

Điện thoại đặt trên ghế vang lên, anh đeo tai nghe bluetooth, vừa khởi động xe, vừa ‘alo’ một tiếng.

Người đầu dây bên kia nũng nịu gọi một tiếng: “Eric, đoán xem em là ai?”

Anh dừng một chút, không để ý nói: “Lucy, Mary, or Caroline?” (Lucy, Mary hay Caroline?)

Liên tiếp đoán nhiều cái tên, người phụ nữ ở đầu dây bên kia dường như có chút tức giận nói: “Eric!”

“Xin lỗi, không đoán được”.

Người phụ nữ nguyền rủa nguyền rủa lợi nói, “Đã hẹn hò nhiều lần mà ngay cả tên em anh cũng không nhớ rõ! Phải nói với anh bao nhiêu lần anh mới nhớ được? Em là Penny! Penny!”

Người bên này cúi đầu cười hai tiếng, vẫn là giọng nói lười biếng, “Hẹn hò nhiều lần mà còn không biết điều cấm kỵ của tôi, tôi nghĩ tôi cũng không việc gì phải nhớ kỹ tên của cô”.

Người phụ nữ vội vàng nhẹ giọng mềm nhũn: “Eric!”

Chỉ tiếc người bên này coi như không có gì, trước khi tắt điện thoại, anh từ tốn nói một câu: “Xin hãy gọi tôi là Trình Ngô Sâm.”

Thư Tình thu thập hành lý trong phòng ngủ, lấy quần áo lớn nhỏ đều nhét vào trong hành lý, nhưng mà quá nhiều đồ, khóa kéo không kéo được.

Tần Khả Vi vô cùng bình tĩnh để cô đứng sang một bên, sau đó đặt mông ngồi lên, vali bị một cái mông nặng nề ngồi lên thì vô cùng ngoan ngoãn khép lại.

Thư Tình cảm thán: “Cô gái có mông lớn chính là như vậy.”

Tần Khả Vi ném một cái gối về phía cô.

Trần Niệm Niệm đứng ở cửa sổ phòng ngủ nhìn xuống, thầy Cố đang đứng cạnh xe chờ đợi, dáng người thẳng tắp, yên tĩnh thông dong, không hề bị lời đồn đại chuyện nhảm của người ngoài ảnh hưởng.

Cô ấy bĩu môi, “Nam thần của chuyên ngành Pháp bị cậu lấy ra làm công nhân bốc vác rồi, Thư Tình, cậu xuống lầu thì chuẩn bị ăn gạch đấy.”

Tần Khả Vi gật đầu. “Càng ân ái, bị chết nhanh!”

Thư Tình vô cùng vô sỉ giả trang vô tội, khoát tay nói: “Tớ không cho anh ấy đến, anh không nghe, nói là hành lý nhiều như vậy chen chúc trên xe bus không tiện.”

Lại một cái gối ôm từ phía cửa sổ bay về phía cô, “Cút! Ít khoe khoang trước một đám con gái độc thân như lang như hổ đi!”

Rương hành lý là bạn cùng phòng giúp cô khiêng xuống dưới, Thư Tình lưu luyến nhìn nơi mình đã ở nhiều năm như vậy, nghĩ đến việc sau này phải bước vào xã hội, khó sẽ được cảm nhận vui buồn ở cùng một nhà cùng thời gian, đột nhiên vô cùng buồn ngủ.

Các bạn cùng phòng trở về phòng ngủ, đứng ở cửa sổ phất phất tay với cô, bức tường đỏ loang lổ, sân thượng treo đầy quần áo, cùng với năm khuôn mặt tươi cười sáng lạn.... Rất nhiều kỷ ức chưa từng nghĩ chân quá lâu đột nhiên làm cô vô cùng hoài niệm. Bởi vì biết rõ mảnh vụn thời gian sắp biến mất vĩnh viễn trong cuộc sống của cô, từ nay về sau chỉ có thể tìm được trong ký ức.

Quả nhiên, ly biệt mới biết không muốn, hoài niệm mới hiểu quý trọng.

Lúc cô còn đang thương cảm, dì quản lý ký túc ngăn cô lại, “Bạn học, muốn xách đồ ra khỏi thì phải đăng ký, xin đưa giấy chứng nhận ra.”

Thư Tình vỗ vỗ đầu, chết rồi, thẻ học sinh đang ở trong túi xách nhỏ tùy thân, mà túi sách đang ở trên xe Cố Chi... Cô cố gắng vươn đầu ra ngoài cửa nhìn, Cố Chi đứng ở hơi xa, không thể hò lớn.

Vì vậy cô dùng di động gọi điện thoại cho Cố Chi.

Cố Chi trông thấy dãy số, không nghe máy mà đi thẳng tới cửa lớn, đúng lúc gặp được dì quản lý đang nhắc nhở Thư Tình: “Tôi nói các bạn, các bạn không hề biết rõ nỗi khổ của dì, mỗi ngày quản lý đều không dễ dàng, còn nhắc nhở các bạn đăng ký phải mang thẻ học sinh, đừng quên khóa chwait cửa, nhớ rõ phải giao tiền điện đúng hạn,.... Cháu nói xem, mang thẻ sinh viên có bao nhiêu khó khăn? Dì cũng không tiện.... Không được, không trình giấy chứng nhận thì không thể thả được, nếu có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai.”

Bộ dạng Thư Tình lúng túng quần bách, đành phải dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Cố Chi.

Cố Chi nhíu mày, bình tĩnh dùng ngón trỏ khê vuốt môi dưới một lát, sau đó ý vị sâu xa nhìn cô. Phút chốc, khuôn mặt Thư Tình đỏ lên, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi gật đầu.

Cố Chi nở nụ cười, vô cùng khách khí đến trước mặt dì quản lý, nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, đây là học sinh của tôi, bởi vì đi vội nên quên mang thẻ học sinh, lần sau sẽ không như vậy nữa, có được không?”

Dì quản lý nhìn lại, ơ, mặt mũi này nhìn rất quen, có vẻ lúc họp đã từng thấy mấy lần, vì vậy phất phất tay, khách khí thả người.

Sau khi Thư Tình lên xe, không chớp mắt giục Cố Chi lái xe nhanh.

Cố Chi nhàn nhạt nhìn gương mặt ửng đỏ của cô, vẫn ung dung dựa vào ghế ngồi, “Hình như em đã quên cái gì rồi.”

“A, đúng rồi!” Cô nhanh chóng thắt dây an toàn, “Được rồi, anh lái xe đi.”

Cố Chi chiu mày, “Em ăn quýt hả?”

Thư Tình nghi hoặc nhìn anh, vô cùng ngây thơ nhìn anh, ý là ‘em không hiểu anh đang nói cái gì’.

“Vừa rồi em đồng ý với anh cái gì?” Tay Cố Chi lại phủ lên miệng, có điều ngụ ý.

Thư Tình bưng tỉnh hiểu ra, “À à, anh nói cái này sao?”

Cô móc son môi trong ba lô ở ghế sau, vô cùng tỉ mỉ xoa giúp anh, “Thở tiết hanh khô, dễ nóng giận, anh nên bôi nhiều son để giữ ẩm.”

Cố Chi nhìn cô ba giây, không vạch trần cô, từ chối cho ý kiến khởi động xe, chạy nhanh ra khỏi vườn trường.

Hình ảnh quen thuộc hiện lên trước mắt Thư Tình, Thư Tình chăm chú nhìn xung quanh, đột nhiên cảm thấy những phong cảnh cô từng bỏ qua trong quá khứ lại làm cô cảm thấy vô cùng lưu luyến.

Giống như ngày hôm qua cô mới bước vào đại học, hôm nay lại đeo balo trên lưng, bước về nơi xa.

Bạn bè cũ đường ai nấy đi, đồng hành bốn năm rốt cuộc lại tới ngã rẽ.

Cô nhìn ngoài phòng ăn từng dòng người đi vào, những người chăm học không hề buông sách khỏi tay, vừa đi vừa đọc sách, trên sân bóng của khoa thể dục, nam sinh còn đang toát mồ hôi, những cặp tình nhân bước chậm trên con đường mòn, mười ngón tay nắm chặt vừa ngây ngô vừa đẹp đẽ.

Hoa lê ven đường vừa nở, cánh hoa bay lả tả trên mặt đất, giống như tuyết rơi mùa đông, chỉ tiếc người ở đó không ai quan sát, đây tất cả đều thành cảnh bài trí.

Trước kia cô cũng là một trong những người vô tâm, hôm nay tới đây vĩnh viễn rời xa nơi này, cô mới giật mình nhìn thấy nơi mình sống bốn năm cũng là chốn bồng lai tiên cảnh.

Làm luận văn tốt nghiệp, kỳ biện hộ cuối cùng... Mấy tháng trước bận rộn, chỉ hận không thể lập tức rời khỏi nơi quỷ quái này. Mà lúc này chuẩn bị rời khỏi cuộc sống, cô lại mâu thuẫn không muốn đi.

Cố Chi thấy cô yên lặng nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ thì chạy xe chậm lại, cảm giác được tiếng hít thở nặng nề của cô, anh đoán hóc mắt cô đã đỏ lên.

Bàn tay thon dài ấm áp nắm chặt bàn tay cô đặt trên đầu gối, cô kinh ngạc quay đầu thì chỉ thấy sườn mặt chuyên tâm lái xe của anh, giống như núi cao uốn lượn, gió xuân mười dặm.

Anh không quay đầu lại, chỉ dùng nói với cô bằng giọng trầm ổn lại dịu dàng: “Có lẽ trong đời, có rất nhiều người, mặc dù chỉ làm bạn với chúng ta một đoạn ngắn, nhưng quãng thời gian này sẽ hóa thành một chiếc đèn lồng nhỏ, sẽ sáng rất lâu đi cùng chúng ta đến tận sau này. Dù con đường phía trước còn dài, ánh đèn sẽ dẫn yếu đi, không thể chiếu sáng cả cuộc đời, nhưng lại đủ để làm trái tim chúng ta ấm áp trên những đoạn đường cô độc”.

Anh đã từng đọc được trong sách những lời tương tự, bây giờ tặng nó cho cô bé của anh.

Anh dừng lại một chút, trong tiếng hít thở nặng nề của cô, anh nắm chặt lấy bàn tay hơi lạnh kia, “Hơn nữa, em còn có anh.”

Từ nay về sau có anh đi cùng em trong cuộc sống, sở thành phong cảnh vĩnh viễn không phai màu trong sinh mệnh của em.

Cố Chi xách rương hành lý vào phòng, Thư Tình vô cùng tự giác giúp anh đưa hành lý vào phòng khách, vừa đi còn vừa nói, “Em nói với mẹ tạm thời em ở trong ký túc xá công ty, qua một thời gian nữa, chờ tới khi em chuyển thành làm chính thức, em sẽ nói chuyện của chúng ta ẹ biết, đến lúc đó lại suy nghĩ tiếp...”

Cô ngồi xổm xuống chuẩn bị mở vali sắp đồ, lại bị một cánh tay kéo lên.

“Hà?” Cô không hiểu sao lại bị anh kéo lê, cũng không kịp chuẩn bị thì anh đã đẩy cô lên cánh cửa phòng khách. Một khắc sau, anh cúi người xuống, vô cùng chính xác hôn lên môi cô.

Thoáng chốc hơi thở quen thuộc tiến vào, quanh quẩn bên chóp mũi.

Anh đặt cô lên cánh cửa, dùng tư thế triền miên quấn quýt cùng cô, gấn bó như môi với răng.

Đang là đầu mùa xuân, thời tiết còn rất mát, Thư Tình dựa lưng vào cánh cửa lạnh như băng, trước mặt lại bị nhiệt độ nóng bỏng của anh bao lấy, quả thật là nóng lạnh hai bên.

Hô hấp của cô dồn dập mà hỗn loạn, khi thế tấn công dần dần mất đi tiết tấu, rồi lại cảm thấy hai người kề sát nhau, nhịp đập đan xen, giống như trái tim đã hòa một thể.

Khuôn mặt Thư Tình từ từ đỏ lên, lúc Cố Chi thấy đôi mắt cô cũng mơ hồ có một tầng hơi nước, mới hơi rời khỏi môi cô, vừa lấy ngón trỏ khẽ vuốt, vừa nhìn cánh môi trơn bóng kiêu diễm, đôi mắt dần mờ mịt.

Anh cúi đầu cười ra tiếng: “Lần sau còn ăn quýt của anh không?”

Thư Tình trừng mắt nhìn, trong nháy mắt tỉnh táo một chút.

Này này, thầy Cố, anh thù dai quá đấy!

Cô nhìn môi mỏng của Cố Chi, tiến tới cắn anh một cái, thấy anh bị đau nhú máu, cô dương dương đắc ý cười: “Nếu em ăn quýt, thì anh có thể làm gì em?”

Cô bé trước mặt, trong đôi mắt còn mang theo hơi nước sáng ngời, lóe ra tia sáng giảo hoạt, cánh môi vì anh mà trở nên kiêu diễm ướt át, giống như bóc đi lớp da, óng ánh trong suốt. Hai má đẹp như đóa hoa đào, giống như khe xoa lên, đầu ngón tay sẽ dính một chút ánh sáng đẹp đẽ... Cố Chi chợt thấy yết hầu xiết chặt, đôi mắt hoàn toàn trở nên sâu thẳm.

Anh vẫn ép cô trên cánh cửa, môi rơi vào hai gò má nóng hổi của cô, sau đó hôn xuống, lực đạo không nặng không nhẹ, giống như cánh bướm rung động, đi thẳng tới cầm cô, sau đó là.... cái cổ bóng loáng non mịn, mang theo hương sữa tắm nhẹ.

Thư Tình sợ ngứa, chỉ có thể rụt lại, vừa trốn tránh vừa cười ha ha, “Đừng đừng đừng, rất nhột, rất nhột... ha ha ha...”

Thầy Cố nhìn qua gầy nhưng hoàn toàn không yếu, chỉ cần thoáng dùng sức giữ lại, cô hoàn toàn không thể tránh được.

Thư Tình liên tiếp xin tha, rốt cuộc đành thở hồng hộc nhận lỗi: “Được rồi, được rồi, em không bao giờ ăn vạ nữa, không bao giờ giở trò nữa!”

Cố Chi dừng lại, dùng một ánh mắt khiến người khác sợ hãi nhìn cô, thấp giọng nói: “Cam lòng nhận sai?”

Tim cô không hiểu sao đập lỡ một nhịp, vội vàng gạt đầu. “Cam chịu càng chịu, em thật sự biết lỗi rồi!”

Người đàn ông ép lên người cô dường như chần chờ vài giây, lúc này mới hơi rời khỏi người cô, khoe môi khẽ nhếch lên, ngang ngược nói một câu, “Anh thích nhất là học sinh biết rõ còn cố phạm phải, vị bạn học này, lần sau tiếp tục cố gắng...” Anh càng vui vẻ, không nhanh không chậm nói thêm một câu, “Thầy rất chờ mong.”

Thư Tình: “...”

Mà dưới sự bình tĩnh ở bên ngoài, thật ra trong lòng thầy Cố nghĩ như này: Trời lạnh như vậy tắm nước lạnh... Điều này thật sự có khoa học sao?

Anh vô cùng thông dong đi tới phòng tắm, cúi đầu nhìn nhìn... bộ vị nào đó của mình. Sau đó như có điều gì suy nghĩ lại nhìn bàn tay phải thon dài.

... Đột nhiên suy nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nếu một đoạn tương lai dài anh đều phải tác chiến chung với năm đồng bạn này?

61. Chương 61

Ngày đầu tiên làm thực tập sinh, Thư Tình trôi qua vô cùng gian khổ.

Bởi vì không có kinh nghiệm công tác cho nên trong hai tháng đầu phải đi theo bên cạnh thư ký Ngô để học tập. Mà quy tắc đầu tiên khi là thực tập sinh, đó là tuân theo những điều tiền bối dạy bảo vô điều kiện, bưng trà rót nước, quét dọn vệ sinh.

“Tiểu thư, vứt đám vỏ hạt dưa này đi.” Dù thùng rác ở bên cạnh cửa cũng có người không nỡ đi thêm vài bước.

“Tiểu thư, tủ đựng văn kiện bên ngoài toàn bụi, cầm khăn đi lau đi.” Thật ra ngăn tủ này không thể nhiễm bụi trần, sáng loáng như mới.

“Ai da, vừa rồi kế toán chỗ chủ nhiệm Lưu bảo tôi đưa chút văn kiện, bây giờ tôi lại không thể phân thân, cô cầm đi giúp tôi.”

Thư Tình yên lặng buông khăn lau, sau lưng thư ký Ngô, luôn thấy cô ta cắn hạt dưa, chat QQ với mọi người, hai bàn tay sơn móng xanh xinh đẹp nhảy múa trên bàn phím, còn cô ta không thèm quay đầu lại mà phân phó vô cùng tự nhiên.

Đây cũng vì nguyên nhân vì sao thực tập sinh lại được xưng là bảo mẫu.

Đương nhiên, thời gian rảnh rỗi, thư ký Ngô cũng sẽ nói cho cô biết một chút tình huống của công ty, cho cô phiên dịch một số tư liệu cần thiết sắp tới, để cho cô thử phiên dịch lần thứ nhất, cuối cùng so với hai lần phiên dịch, tìm không đủ chỗ.

Mặc dù nói loại này không sao nhưng ít ra Thư Tình vẫn có thể học được rất nhiều, nhưng điều cô hận chính là....

“Không phải tôi vừa mới nói sao, trông thấy nhiều vỏ hạt dưa thì ttranh thủ thời gian đổ đi, đừng có ngồi bất động ở đó.”

Thư Tình nhìn nữ vương bắt chéo hai chân quỳn rũ ngồi trước máy tính, không rời nửa bước, nén giận để bút trong tay xuống, giúp cô ta đi đổ rác.

Vừa mới đi tới cửa đã thấy một người đàn ông đứng trên ban công cuối hành lang, quần áo màu xám bạc dưới ánh mặt trời tản ra một ánh sáng lóa mắt.

Đầu ngón tay của anh kẹp một nửa điều thuốc, anh dù bận nhưng vẫn ung dung ném vào trong thùng rác, chút khói rớt cuọc cũng biến mất như không còn gì nữa.

Thư Tình vô ý thức uốn thẳng lưng: “Eri...” Không đúng, cô không thể gọi thẳng tên, cô nghĩ nghĩ, lúng túng gọi một tiếng: “Xin chào tổng giám đốc Eric.”

“Tôi là Trình Ngô Sâm, đều là người Trung Quốc, không cần gọi tôi là Eric.” Trình Ngô Sâm dừng một chút, mắt nhìn cái chén đựng vỏ hạt dưa, vừa nhìn vẻ mặt lúng túng của cô, đột nhiên giương khóe miệng lên: “Công ty trả lương ời cô tới để làm bảo mẫu sao?”

Là vẻ mặt cười như không cười.

Thư Tình đỏ mặt, muốn nói cái gì thì cô gái trong phòng đột nhiên đi ra, hờn dỗi cầm cái đĩa nhỏ trong tay cô: “Tiểu thư, cô cũng thật là, tôi còn chưa làm thì cô đã giành trước rồi!” Sau đó quay đầu cười ngọt ngào với Trình Ngô Sâm, “Xin lỗi tổng giám đốc, Thư Tình vừa mới tới nên nhiều chuyện làm rất kích động, nhưng mà chưa phân rõ nên hay không nên, cái này tôi sẽ dạy cô ấy nhiều hơn.”

Lòng Thư Tình trầm xuống, gần như là lập tức quay đầu nhìn thư ký Ngô, chỉ tiếc đối phương nhìn không chớp mắt, nụ cười chuyên nghiệp nhìn thẳng vào Trình Ngô Sâm.

Cô cũng không ngốc, thư ký Ngô có thể lên tới vị trí hiện tại, cũng không phải là đèn đã cạn dầu, cho nên cô tuyệt đối không thể phá ngay lúc này.

Trình Ngô Sâm không nhanh không chậm cài nút áo đầu tiên, vừa mỉm cười: “Cô dạy?” Không để ý mà quét mắt nhìn cái đĩa toàn vỏ hạt dưa trong tay thư ký Ngô: “Cũng phải, thư ký Ngô làm ở New Direction nhiều năm như vậy, chắc hẳn càng phải rõ việc nên hay không nên so với tôi.”

Mặt này anh anh khoan khoái nhìn Thư Tình, sau đó xoay người rời đi, biến mất ở phòng làm việc bên trái ở cuối hành lang.

Thư Tình nhìn khuôn mặt đỏ bừng của thư ký Ngô, yên lặng đi vào phòng,

Lúc nghỉ trưa, tất cả mọi người đều đến nhà hàng ở tầng một ăn cơm trưa, Thư Tình cảm thấy nếu không có người quen, một mình ngồi ở đó sẽ rất ngốc, cho nên mua chút đồ ở tiệm bánh bao bên đường, rồi đi thang máy về.

Lúc đến tầng 13, có người đi vào, Thư Tình đang ăn từng miếng bánh mì, vừa thấy người vào là Trình Ngô Sâm, lập tức cứng rắn nuốt miếng bánh trong miệng xuống, nước mắt cũng sắp chảy ra rồi, không quên cung kính chào: “Tổng giám đốc Trình.”

Trình Ngô Sâm bị bộ dạng của cô chọc cười, cười như không cười gật đầu, đứng bên cạnh cô, đi về tầng 23 cùng cô.

Trong thang máy chỉ có hai người, ngay cả bánh mì Thư Tình cũng không dám gặm, lại bỗng nhiên nghe thấy đối phương hỏi một câu: “Ăn có ngon không?”

“Hả?” Thư Tình ngẩn người, trả lời theo bản năng: “Ăn ngon.”

“Có để ý không nếu chia cho tôi một chút?” Trình Ngô Sâm nhìn túi của cô, hiển nhiên phát hiện cô mua vài cái bánh mì nhân bơ: “Vừa rồi có một hội nghị khẩn cấp, bây giờ phải thông báo qua tổng bộ nước Mỹ, tôi không có thời gian đi ăn trưa.”

Thư Tình không nói hai lời, ngoại trừ một cái mình đã ăn còn lại đưa cả cho anh.

Rốt cuộc Trình Ngô Sâm không còn cười như không cười nữa, lúc này, anh nở một nụ cười rạng rỡ, ánh mắt sau gọng kính màu vàng nhìn cô chứa ý cười: “Vô cùng cảm kích.”

Sau đó... sau đó anh điềm nhiên hưởng bữa trưa của Thư Tình trong thang máy.

Từ trong gương bóng loáng, Thư Tình đánh giá anh, đôi mắt xanh sáng, môi mỏng khê nhếch, người cao cũng khoảng 1m8, bộ quần áo đắt tiền mà cô không nhận ra nhãn hiệu, mỗi ột đường chỉ đều đi rất đẹp.

Vị tổng giám đốc này mà đi làm người mẫu, cô chắc chắn không nghi ngờ anh chuyển nghề giữa đường đâu.

Mà Trình Ngô Sâm ăn ăn, đột nhiên ngừng lại, hơi nghiêng đầu, nở nụ cười với người trong gương.

Thư Tình lập tức cả kinh, mẹ nó, bị phát hiện rồi.

Hai gò má nóng lên.

Thật vất vả mới đợi thang máy mở ra, Trình Ngô Sâm đi ra ngoài trước, trước khi đi, anh giơ túi bánh trong tay nói: “Cảm ơn.”

Suốt cả trưa, bụng Thư Tình đều âm thầm réo, buồn bã ỉu xiu, đồng thời cô không nhận được nghĩ, đây có tính là thay đổi biện pháp hối lộ tổng giám đốc không?

Không ngờ Eric tiếng tăm lừng lẫy cũng rất hiền hòa.

Trình Ngô Sâm.

Thư Tình suy nghĩ tên của anh, có chút kinh ngạc, hình như anh không thích người khác gọi tên tiếng anh của anh, rõ ràng là ABC, theo lý thuyết chắc là càng nên thích ứng với tên tiếng anh chứ.

Cô đang thất thần thì một chồng văn kiện đặt ‘bộp’ trước mặt cô, vẻ mặt thư ký Ngô không thay đổi nói: “Sững sờ cái gì? Thật sự nghĩ rằng mời cô tới để bưng trà đưa nước đổ rác sao? Hôm nay xem toàn bộ những văn kiện này, ngày mai chuẩn bị đến văn phòng cách vách để học hai phiên dịch viên cao cấp.”

Thư Tình chưa kịp nổi giận thì kinh ngạc hỏi: “Không phải tôi theo chị học sao?”

“Đúng thế, vốn là như vậy.” Thư ký Ngô lạnh lùng nhìn cô: “Ai bảo cô không hiểu lúc nào lên làm cái gì? Đúng là có mặt mũi lớn, tổng giám đốc tự mình truyền đạt, muốn cô đến phòng bên cạnh học tập phiên dịch.”

Nói xong, cô ta cũng lười để ý Thư Tình, đi giày cao gót rời khỏi phòng làm việc.

Trong phòng vệ sinh, Ngô Du vừa trang điểm lại, vừa nén giận nói với cô gái bên cạnh: “Không phải là bị anh ấy nhìn thấy mình để cho thực tập sinh đổ rác thôi sao? Lại dùng cách này khiến mình lúng túng, cả lâu 23 này ai cũng biết mình bị đoạt mất tư cách hướng dẫn người mới, cậu còn không thấy ánh mắt của những cô gái kia sao!”

Tiêu Ý bộ phận sáng tạp lấy kẻ mi ra, cẩn thận vẽ vẽ: “Ánh mắt gì? Cậu để ý nhiều như vậy làm gì, những cô gái đó có khi nào nhìn cậu thuận mắt đâu? Ngược lại, những anh chàng ở tầng lầu này vẫn luôn nhìn cậu như lang như hổ... Minh nói này, khi nào thì cậu mới không nhìn chăm chăm vào tổng giám đốc hả, dù sao nhóm người phạm phụ tục tử như chúng ta, tổng giám đốc lại là nhân vật cao cao tại thượng, chỉ sợ không dễ nhúng chàm.”

“Cậu nghĩ rằng mình và cậu không muốn tìm đàn ông khác sao? Nhưng nhìn tổng giám đốc lại nhìn những người khác trong đại sảnh này xem, là cậu thì cậu cũng không cam lòng.”

“Nhưng tổng giám đốc không có ý tứ kia với cậu, cậu đừng uổng phí tâm trí.”

Ngô Du cất son môi đi, vẻ mặt buồn bực nói: “Đừng nói nữa, hôm nay cũng vì cái cô thực tập sinh kia mà tổng giám đốc lại mở miệng làm khó mình. Minh không tin, mỹ nhân như hoa như ngọc như mình đây bày trước mặt, mà anh ta vẫn có thể ngồi yên trong lòng không loạn, trong thương trường loại chính nhân quân tử đó rất hiếm thấy!”

Tiêu Ý dừng lại một chút, đột nhiên ý vị sâu xa nở nụ cười: “Nói không chừng... anh ta vốn không được ấy chứ?”

Lúc Thư Tình tan việc, vẫn đứng ngoài cổng chính chờ người, nhưng mà trông mòn con mắt thì lại có người đi xuống đụng phải cô, cô quay đầu lại kinh ngạc kêu một tiếng: “Thư ký Ngô?”

Một câu “Xin lỗi” của đối phương bị nuốt về khi nhìn thấy rõ người bị đụng phải, sau đó khuôn mặt lạnh lùng xoay người rời đi, đôi giày cao gót cạch cạch bước đi, giống như chỉ hận không thể chà đạp lên người Thư Tình.

Tiêu Ý đi cùng Ngô Du thì đánh giá Thư Tình một phen, sau đó mới đuổi theo, hai cô gái cao gầy xinh đẹp đi cùng nhau hoàn toàn là một cảnh đẹp.

Thư Tình nhìn đôi tất chân màu cà phê và đôi giày cao gót nhọn của hai người, sau đó cúi đầu nhìn đồ công sở quy củ của mình... Đây quả thực là sự khác biệt giữa bạn nhỏ ngậm núm vú cao su với phụ nữ xinh đẹp thời đại mới.

Cố Chi ngừng xe bên đường, thấy sau khi cô lên xe bộ dạng buồn bã ỉu xìu thì hỏi: “Sao thế? Không thuận lợi à?”

Cô dựa vào trên ghế, vẻ mặt mệt mỏi kể chuyện ngày hôm nay ra.

“Thương trường như chiến trường, em xem nhiều phim truyền hình mà còn không rõ à?” Cố Chi vươn tay nheo nheo mũi cô, sau đó kê cô ôm lấy cánh tay anh đùa giỡn: “Tối nay anh dẫn em đến một nơi.”

“Nơi nào?”

“Bí mật.”

Tinh thần Thư Tình tỉnh táo lại, tiến tới nắm lấy cổ áo người nào đó: “Nói cho em đi, nói cho em đi, không cho phép thừa nước đục thả câu!”

Đôi mắt Cố Chi hơi nheo lại, ung dung hỏi cô: “Biết rõ khái niệm trao đổi đồng giá không?”

“Anh lại nữa rồi!” Thư Tình kháng nghị, nhưng vẫn ngoan ngoãn hôn lên mặt anh một cái: “Mau nói cho em biết đi!”

“Thế này thôi hả?” Cố Chi bắt được người cô, nhanh chóng éo đôi môi hơi cong lên, không hề khách khí mà xâm lược con cừu nhỏ, sau đó ưu nhã thả cô ra: “Lý Tuyên Nhiên đang ở quán bar chờ anh, gặp mặt theo thông lên, để anh dẫn em đi... trải việc đời.”

Thư Tình dừng lại, cho nên cô bị người coi là thôn cô rồi hả?

Chiếc Volvo màu đen nhanh chóng lái đi, mà Trình Ngộ Sâm vẫn đứng ở ven đường, bị coi là người vô hình không ai nhìn đến.

Anh lấy một điếu thuốc ra, chậm rãi hút, sương mù lượn lờ xung quanh, rốt cuộc chiếc Volvo cũng biết mất trong tầm mắt.

Nghĩ đến hình ảnh đôi tình lữ ngọc ngào lúc nãy, anh đột nhiên có chút vắng vẻ, nhớ đến từng chút từng chút hình ảnh mình và tình nhân cũ... Chỉ tiếc, rất nhiều gương mặt cô gái không giống nhau. Cô gái lần đầu tiên anh hôn tên là gì? Jenny, Katherine, hay là ai?

Anh bực bội ven tay áo lên, trên cánh tay lộ ra một vết sẹo vĩnh viễn, giống như con rết nhỏ phình lên trên tay.

Anh mơ hồ nhìn qua vết sẹo, đột nhiên nở nụ cười, sau đó nhanh chóng dụi điếu thuốc, lái xe rời đi,

Anh nhớ tới vài ngày trước trong chuyến tàu điện ngầm nhìn thấy cảnh tượng một cô gái ra tay với một người đàn ông đang đánh đứa trẻ, vẫn mơ hồ có chút buồn cười.

Ngày đó xe của anh trên đường đi xảy ra vấn đề, chỉ đành ngồi tàu điện ngầm trở về, cuối cùng trên xe điện ngầm có một người đàn ông hung ác vừa mắng vừa nhéo một đứa trẻ ba bốn tuổi. Đứa trẻ kia oa oa khóc lớn, nhưng mà trên tay người đàn ông kia có rất nhiều hình xăm dữ tợn, người trên tàu không ai dám đi tới khuyên.

Nhưng cô bé kia không nhìn được, không nhịn được mà mắng anh ta: “Anh không nghe đứa bé vẫn gọi anh là ba à? Có người cha nào như vậy không? Con của mình không thương thì thôi, không phải muốn ăn kẹo sao? Phải mắng người như vậy à?”

Người đàn ông lấp bắp kinh hãi, thẹn quá hóa giận đứng dậy, kết quả tàu điện ngầm đột nhiên dừng lại, cô bé kia nhanh như chớp nhảy xuống tàu, làm mất quỹ rồi chạy đi.

Lúc đó Trình Ngộ Sâm mới hiểu được, cô bé kia chọn lúc dừng cảm đứng ra, hóa ra là vì đã sớm biết tàu sắp ngừng.

Nhắc đến cũng khéo, hôm sau trong buổi phỏng vấn, anh lại gặp được cô bé này.

Thư Tình, một người bình thường đến nỗi không hợp với cái tên cá tính của cô, nhưng lại thành công khiến anh nhớ kỹ cô, cùng với hai lần khôn vặt của cô.

Lý Tuyên Nhiên đúng là rất quen thuộc mà lời kéo Thư Tình rót rượu, thầy Cố đằng đằng sát khí nhìn anh nhưng bị anh lừa đi hoàn toàn.

Nhân lúc Thư Tình đi vệ sinh, Cố Chi nhanh chóng mở hai chai bia ra: “Luật cũ, so tốc độ.”

Lý Tuyên Nhiên xắn tay áo: “Ai sợ ai chứ? Được được, mình hiểu ý cậu, nếu mình thua cam đoan không rót rượu cho cô ấy nữa.”

Hai người đàn ông bắt đầu uống bia, kết quả Lý Tuyên Nhiên thua.

Sau khi Thư Tình trở lại, thấy Lý Tuyên Nhiên như cô dâu nhỏ ngồi một chỗ, ủy khuất u oán, không nhận được hỏi: “Làm sao vậy?”

Cố Chi nhân nhả dựa vào ghế sofa, “Đêm nay cậu ta trả tiền.”

“Mẹ nó, không rót rượu cũng được, vì sao mình còn phải thanh toán?” Lý Tuyên Nhiên xù lông.

Cố Chi bình tĩnh mở tiếp hai chai bia: “Vậy thì tiếp tục.”

Buồn cười, đấu với thầy Cố toàn năng, cho tới giờ thằng nhóc này vẫn chưa thắng lần nào!

Lý Tuyên Nhiên rượu vào, bắt đầu dong dài kể chuyện xưa, nói đến lúc trước Cố Chi còn là học sinh oai phong một cõi, trên hoa gheo nguyệt như thế nào, lại nói đến chuyện anh và vợ gặp nhau như thế nào, oan gia tình thâm như thế nào.

Kết quả nói nói, lại nói đến thời điểm kết hôn, Thư Tình nghe rất say ư, chỉ tiếc là có người nói lạc đề.

“Em nói xem, đang yên lành đám người kia náo động phòng cái gì? Một khắc giá ngàn vàng, bọn họ làm tốn bao nhiêu nhân dân tệ của lão tử? Vất vả lắm mới nhận được đến cuối, rốt cuộc lão tử cũng lừa được Vân Vân lên giường...”

Thư Tình có chút xấu hổ, thầy Cố vẻ mặt không đổi nhìn chằm chằm người đàn ông đỏ mặt: “Lý Tuyên Nhiên.”

Nhưng người nào đó vẫn nói rất vui vẻ, không hề tự giác mà tiếp tục: “Kết quả Vân Vân nói cô ấy quên mua áo mưa rồi, để anh xuống dưới mua, anh liền nói với cô ấy, anh nhất định sẽ chú ý, nhất định sẽ không ra bên trong ——”

“Đủ rồi!” Cố Chi sắc mặt tối sầm lại, đập Lý Tuyên Nhiên một cái.

Lý Tuyên Nhiên kêu đau một tiếng, dịch người một chút, nằm lên ghế salon, lại ôm gối tiếp tục kể chuyện xưa.

“Anh còn nhớ rõ hôm đó Vân Vân mặc nội y màu đen gợi cảm, thấy thế anh muốn ngừng mà không được, anh hôn từ mặt đến ngực cô ấy, sau đó ——”

Cố Chi bình tĩnh che lỗ tai Thư Tình lại, sau khi hết tiết mục chuyện cũ mới buông ra, sau đó lấy điện thoại của Lý Tuyên Nhiên trong túi quần, gọi điện thoại cho vợ cậu ta, cuối cùng kéo Thư Tình ra khỏi cửa.

“Anh ấy vẫn như thế này hả?” Thư Tình đỏ mặt, mặc dù hơi chệnh choáng sau nhưng thần trí vẫn rất tỉnh táo.

“Ừ, nhân phẩm có quan hệ trực tiếp với rượu.”

... Thầy Cố hình dung bạn bè như vậy có thích hợp không? =_=_

Phía sau rất gần khu nhà, nhanh chóng đến dưới lầu, Cố Chi kéo tay của anh, đi trong gió đêm: “Em có muốn tỉnh rượu rồi mới lên không?”

“Được.”

Ban đêm an tĩnh, bầu trời đầy sao, có lẽ ngày mai sẽ có thời tiết tốt.

Thư Tình hơi say, đột nhiên cười hì hì hỏi anh: “Thầy Cố, có phải anh cố ý muốn chuốc say cho em phải không?”

Cố Chi nhíu mày: “Sao lại hỏi vậy?”

“Tần Khả Vi nói, người đàn ông bình thường luôn có nhu cầu sinh lý, anh độc thân nhiều năm như vậy, nhất định đã sớm đói khát không nhận được rồi.”

“...” Không phải Tần Khả Vi muốn học nghiên cứu tiếng Pháp sao? Cố Chi bình tĩnh suy nghĩ, là thầy giáo, anh nên bố trí cho bạn học Tần luận văn có số từ kha khá.

30 vạn là con số may mắn.

Đường như Thư Tình càng ngày càng say, thấy Cố Chi không nói gì, đột nhiên dỉnh lại, miệng đầy mùi rượu hỏi: “Em hỏi này, thầy Cố, anh còn là xử nam không?”

Cố Chi tối sầm mặt, rượu phẩm kém thì ra không chỉ có Lý Tuyên Nhiên.

Anh dừng bước lại, kê cho Thư Tình say khướt cọ qua cọ lại trên cổ anh, ngã trái ngã phải bám lấy anh để tránh ngã xuống, mãi sau mới nói: “Kinh nghiệm thực chiến không quan trọng, nội dung cần kỹ thuật tốt.”

“Anh nói...” Người nào đó đầu óc chậm chậm chớp mắt mấy cái, lúc này mới nói: “Kỹ thuật của anh rất tốt sao?”

“Em nhất định phải làm ra bộ dạng kích động này sao?” Cố Chi ung dung xoa xoa đôi môi cô.

Thư Tình nói năng hùng hồn lý lẽ, hất tay anh ra: “Mặc dù nhìn em rất hoạt bát sáng sủa, nhưng thật ra rất rụt rè, cho nên...”

“Cho nên sao?”

“Cho nên em cảm thấy anh nên nhịn thêm chút nữa, em còn nhỏ.” Thư Tình hoàn toàn say, bởi vì lúc này cô còn đang buồn rầu cúi đầu nhìn ngực mình, sau đó không coi ai ra gì vươn tay ra sờ nắn: “Chờ một chút...”

Rốt cuộc Cố Chi không nhịn được cười lên, bị hành động kinh hãi này làm cho không biết nên khóc hay nên cười, sợ cô ngã trái ngã phải ngã xuống đất, anh kéo cô ôm vào trong ngực: “Được rồi, được rồi, về nhà thôi.”

“Vậy anh phải đáp ứng voie em, không cho phép có ý đồ bất chính với em!” Cái đầu nhỏ từ trong ngực thò ra, vừa ợ một cái vừa nói.

Cố Chi cúi đầu nở nụ cười: “Anh thừa nhận anh cũng chỉ là người đàn ông bình thường, sẽ có một chút suy nghĩ không thuần khiết, nếu có cơ hội thật tốt đương nhiên sẽ không bỏ qua. Nhưng mà... anh cũng đồng ý bây giờ còn quá sớm để nói, trước khi em chuẩn bị thật tốt, anh sẽ cố gắng kiềm chế.”

Đúng vậy, anh sẽ cố gắng kiềm chế, còn nếu không kiềm chế được... vậy cũng chỉ có trời biết.

62. Chương 62

Trong thang máy, thầy Cố quần áo chỉnh tề vô cùng bình tĩnh vịn thiếu nữ say rượu đang nghiêng ngã, đứng cùng còn có vài hộ gia đình ở lầu trên, trông thấy hai người như vậy thì vẻ mặt cũng ngạc nhiên.

Thầy Cố như cộc gỗ đứng nguyên tại chỗ không nói lời nào, ngược lại, Thư Tình người toàn mùi rượu ồn ào không ngừng.

“Lý Tuyên Nhiên nói cái gì? À, anh ấy nói vợ anh ấy mặc bộ nội y màu đen rất hấp dẫn...”

Cố Chi: “...”

“Anh nói xem em có nên đi mua một bộ không?” Thư Tình cúi đầu xuống nhìn lại bản thân, nói thảm, cần phải mua bộ bó mới được...”

“.....”

“A, thầy Cố, sao mặt anh lại hồng như vậy!” Thiếu nữ mê mang dựa sát vào anh, cười ha ha giống như kẻ ngốc.

Mọi người chợt hiểu, thì ra quan hệ của hai người này là thầy trò.... Ánh mắt nhìn Cố Chi càng phức tạp, Nhờ Thư Tình ban tặng, Cố Chi cảm giác mình đã thành công phá vỡ hình tượng giáo viên, hóa thân thành mặt người dạ thú, chuốc say cho học sinh, có ý đồ bất chính.

Vắt và lấm mới về được tới nhà, Cố Chi ném Thư Tình lên ghế sofa, sau đó vào nhà vệ sinh giúp cô cầm khăn ướt lau qua để tỉnh rượu. Lúc còn đang giặt khăn mặt, đột nhiên nghe ngoài phòng khách vang lên tiếng “phịch” rõ to, thì ra cái người uống rượu say, giống như con khỉ nhích tới nhích lui trên sofa, cuối cùng ngã xuống sofa.

Thư Tình quay qua quay lại trên mặt đất, không biết khi nào thì tới trước mặt người đàn ông, vô cùng thành khẩn nói: “Em là côn trùng nhỏ.”

Cố Chi ngồi xổm xuống mỉm cười: “Côn trùng nhỏ không biết mặc quần áo.”

Anh cười vô hại, trong đầu Thư Tình không suy nghĩ được, vì vậy lặp lại một lần: “Côn trùng nhỏ không biết mặc quần áo...”

Sau đó cô xiêu xiêu vẹo vẹo xin Cố Chi đứng dậy, lờ mờ vươn tay cởi đồ.

Mùa xuân nên nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch rất lớn, cô vẫn đang mặc bộ váy liền áo dài tay hoa nhỏ, chề cỡ một nút thắt quá phiền toái, cô kéo mạnh một cái, cả váy áo trước cứ vậy bị cô kéo rộng ra.

Cố Chi muốn ngăn cản động tác của cô nhưng lại bị động tác đó của cô làm cho chấn kinh, tay run run ở giữa không trung, không dám duỗi dài ra trước.

Anh thừa nhận anh không có ý tốt, nhưng mà phải thừa nhận, anh tuyệt đối không ngờ tới cô gái của mình lại như vậy.

Thư Tình mặc nội y màu trắng, bởi vì váy rơi xuống đất, thân thể thiếu nữ như đóa hoa nở rộ trong đêm.

Ngoài cửa sổ là bóng đêm nặng nề, trong phòng mở một cái đèn không quá sáng, cô bé mà anh sớm chiều nhớ tới, cứ như vậy đứng trước mặt anh, mang theo một chút ngây thơ và mỹ lệ khó nói nên lời, hòa vào nhau tạo thành sự hấp dẫn cực lớn.

Cố Chi đứng tại chỗ, trầm mặc vài giây, nói nhỏ: “Anh cho em một phút, hoặc là mặc quần áo tử tế, hoặc là...”

Lời còn chưa dứt, Thư Tình u oán, ôm chặt lấy anh như bạch tuộc cuộn: “Lạnh quá, em không muốn làm côn trùng nhỏ nữa!”

“....”

Cố Chi cảm thấy huyết thái dương đang nhảy lên, bản năng của đàn ông nói cho anh biết, nếu lúc này mà đẩy cô ra, sau này nhất định tôn nghiêm đàn ông của anh sẽ bị Lý Tuyên Nhiên nghi ngờ và chế giễu.

Nhưng ngẫm nghĩ một lát, anh ôm Thư Tình đi vào phòng ngủ.

Con cừu nhỏ say rượu không hề biết chính mình đã thành đồ ăn trên bàn của sói xám lớn, vừa nhẹ nhàng nũng nịu oán giận lạnh quá, vừa cố chui vào trong ngực người đàn ông nào đó, tìm một vị trí thoải mái, còn không ngừng mè nheo trong lòng anh.

Cố Chi đặt cô lên giường, đang định đứng dậy lại bị cô níu cổ áo kéo về.

“Lạnh quá, không cho phép anh đi!” Thư Tình giương nanh múa vuốt la hét, nắm lấy cổ áo anh không buông.

“Ừ, không đi.” Cố Chi dỗ cô, khoảng cách ngày càng gần hơn, xuyên qua ánh đèn hành lang mờ nhạt, anh có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt kiều diễm như hoa đào của cô, cùng với đường cong thân thể lộ ra khi cô nắm lấy cổ áo anh.

Thầy Cố không hổ là thầy Cố, lúc nào cũng không quên tôn trọng ý kiến của học sinh, làm... mặt người dạ thú đức cao vọng trọng, nhìn con cừu nhỏ còn sót lại chút lý trí cũng như trí thông minh, dịu dàng hỏi: “Em có cần hôn chúc ngủ ngon không?”

Con cừu nhỏ ngoan ngoãn gật đầu.

Vì vậy anh không đo dự nữa, cắt đứt khoảng cách cuối cùng, hôn lên đôi môi đã ồn ào cả tối.

Thư Tình mơ mơ màng màng cảm thấy mình như đang ở trên một con thuyền nhỏ, lắc lư chóng mặt, cả người mặc cho sóng biển rộng lớn mạnh mẽ chi phối.

Mà Cố Chi chính là đại dương mênh mông.

Anh cẩn nhẹ cánh môi cô, dung hòa với hô hấp của cô, hơi thở cô ấm áp còn mang theo mùi rượu nhàn nhạt, cảm xúc mềm mại giống như cánh hoa mùa xuân, tỏa hương ngọt ngào.

Thư Tình mở to hai mắt, nhìn qua anh, bị cả người anh đè ép trên giường, cô lẩm bẩm oán trách: “Anh nặng quá, ép khiến em đau...”

“Đau ở đâu?” Anh khàn giọng hỏi cô.

“Đây này!” Cô không hề do dự xoa ngực mình, đôi gò bồng bị anh ép lên, sao có thể không khó chịu?

Mà ánh mắt Cố Chi rơi vào đường cong đầy đặn no đủ của cô, không biết nên khóc hay cười, nhưng sợi dây trong đầu lại càng kéo căng hơn.

Nhìn bộ dạng học trò vừa ngây thơ vừa say rượu như vậy, anh vẫn lựa chọn tuân theo ý nguyện của cô, vì vậy vừa vô sỉ vừa tỉnh táo hỏi cô: “Thật sự rất khó chịu sao?”

Gật đầu.

“Vậy có muốn anh xoa xoa giúp em không?”

Chần chờ một lát, gật đầu.

Hô hấp thầy Cố dừng lại trong tích tắc, sau đó vươn tay ra như không có việc gì, đặt lên bộ ngực mềm mại của cô, ấm áp như vậy, gò bồng mềm mại mê người của thiếu nữ.

Anh rất khắc chế từ từ xoa nắn theo độ cong lòng bàn tay, không nặng không nhẹ, giống như đang thử, đang thăm dò.

“Như vậy có tốt hơn không?” Một tay anh chống người, một tay chạm vào người cô, ánh mắt đen kịt giống như hắc diệu thạch, tỏa ra ánh sáng sâu thẳm.

Cả người Thư Tình như bị bàn tay nóng hổi của anh làm đau, run rẩy vài cái, sau đó mê mang nhìn anh, thành thực lắc đầu: “Không.”

Dưới lòng bàn tay của anh còn có áo lót khá mỏng của cô, cảm giác gai không đúng chỗ ngứa quả thật rất khó chịu. Vì vậy anh nheo mắt, dùng giọng nói vừa dịu dàng vừa giống như lừa gạt nói: “Cách lớp quần áo sẽ khó chịu, hay là... cởi ra?”

Con cừu nhỏ không nghi ngờ gì, nhìn thầy Cố thề son sắt muốn giúp cô thoát khỏi cảm giác khó chịu đó, tin cây gậy đầu. Vì vậy bàn tay thon dài kia lại thông dong vòng qua lưng cô, giúp cô bỏ đi tầng chướng ngại cuối cùng.

Về mặt Cố Chi rất trầm tĩnh, nhưng ngón tay trước giờ luôn linh hoạt lại gặp khó khăn ở chỗ khóa cài áo lót, phải thử nhiều lần mới có thể cởi nút áo ra.

Nếu như Thư Tình đủ tỉnh táo, có lẽ có thể phát hiện ra tim anh đập nhanh hơn, và trong đáy mắt mơ hồ toát ra sự ẩn nhẫn.

Vào thời điểm này, là người đàn ông, sợ rằng cũng sẽ không còn tỉnh táo.

Áo lót màu trắng bị anh bỏ qua một bên, anh lẳng lặng cúi đầu nhìn người trong ngực, ánh mắt dừng lại nơi đầy đặn không còn chút trở ngại nào.

Mềm mại như hoa sen, trong sáng như băng tuyết, phối hợp với ánh mắt mê ly ỷ lại của người trong ngực, giống như đặt một quả bom hẹn giờ trong đầu anh.

Thư Tình bị Cố Chi nhìn chăm chú với ánh mắt vừa nóng bỏng vừa thâm trầm như vậy, dù đang trong men say vẫn sinh ra một chút lúng túng e lệ, vì vậy vươn tay vòng trước người mình, cố gắng ngăn lại mảnh xuân quang trước ngực.

Ánh mắt Cố Chi càng trầm xuống vì tư thế này càng làm đường cong no đủ hiện ra, bộ vị nào đó trên cơ thể dễ dàng sinh ra phản ứng.

Anh thấp giọng dụ dỗ cô: “Không phải muốn anh giúp em sao?”

Thư Tình chần chờ nhìn anh.

“Ngoan, để anh giúp em.” Hơi thở ấm áp của anh phả lên khuôn mặt cô, mang theo mùi hương mà cô quen thuộc, hơn nữa giọng nói bao hàm cưng chiều này, gần như phá tan một chút chần chờ bất an trong lòng cô.

Thư Tình ngoan ngoan để anh kéo tay mình ra, sau đó lại lần nữa bị bàn tay nóng hổi kia đặt lên đường cong yếu ớt mẫn cảm tuyệt đẹp. Kích thích từ cả người truyền tới khiến cô không nhận được mà run lên, nhiệt độ đốt cháy da thịt cô nhanh chóng lan tràn vào đáy lòng.

Hơi thở Cố Chi nặng nề, bàn tay lại không nặng không nhẹ xoa nắn nơi đầy đà mềm mại, anh thấy sắc mặt Thư Tình càng ngày càng hồng, sóng mắt mang theo sương mù, nhưng lại hoàn toàn tin tưởng anh, ý lại vào anh. Cảm giác này giống như một tảng đá rơi vào đáy lòng anh, lẫn tẩn gọn sóng không ngừng.

Anh cúi đầu chặn lại đôi môi cô, trần trọc mút vào, dần dần xâm nhập, động tác trên tay cũng không hề ngừng lại.

Sau đó nụ hôn kia dọc theo một đường xuống phía dưới, từ căn cổ bóng loáng non mịn hôn xuống xương quai xanh, lại tới bên vai, thậm chí anh còn gặm cắn vài cái lên làn da trắng nõn của cô, không đau nhưng lại khiến cô khẽ run vài cái, bên môi tràn ra giọng ngâm vô cùng đáng yêu.

Giọng nói đó vô cùng nhẹ nhàng êm tai, gần như trong nháy mắt anh nhận ra sự biến hóa rõ ràng của thân thể.

Anh không chần chờ hôn lên đỉnh mềm mại, người dưới vịu lấy cổ anh, giọng nói run rẩy gọi một tiếng: “Thầy... thầy Cố?”

Cô đã quá say, không để ý gọi anh là thầy giáo.

Nhưng chính xưng hô như vậy khiến anh có một cảm giác giằng dụa giữa biên giới của tội ác và đạo đức, dục vọng ở bụng dưới là không thể bỏ qua, dưới người là thiếu nữ xinh đẹp như đóa hoa tươi... Cố Chi dừng vài giây, rồi cuộc xoay người nằm bên cạnh cô, kéo chăn đắp lên giúp cô.

Trong người Thư Tình cũng sinh ra sự biến hóa, cảm giác vừa nôn nóng vừa bất an, vừa chờ mong lại mờ mịt chiếm lấy cô. Cô nghiêng đầu, đôi mắt sương mù nhìn người bên cạnh: “Thầy Cố?”

Cố Chi hít sâu một hơi, hôn lên trán cô: “Ngoan, anh đi giặt khăn mặt cho em.”

Anh trấn tĩnh ra khỏi phòng ngủ, không quay đầu lại, bởi vì lúc này Thư Tình quá ngon miệng, chỉ sợ liếc mắt thêm một chút sẽ khiến anh kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Trời mới biết, dừng lại là một chuyện không hề dễ dàng.

Cô còn đang say bất tỉnh nhân sự, anh cũng không hy vọng vào lúc này sẽ làm gì chuyện tình mình không thể khống chế.

Anh là một người đàn ông 27 tuổi, có *, có nhu cầu, cũng không phải không muốn nghĩ tới anh và người anh thích làm chuyện đó sẽ như thế nào, nhưng mà... vẫn chưa tới lúc.

Lúc này, thầy Cố đứng trong nhà vệ sinh vắt khăn mặt, vắt khăn tròn mười phút đồng hồ, lúc đi ra sáng khoái tinh thần giống như trút được gánh nặng.

Đáng tiếc, bởi vì quá lâu cho nên người trên giường đã ngủ rất say, tư thế ngủ không chỗ nào không lộ ra sự tin nhiệm và không phòng bị với anh.

Thầy Cố thở dài, giúp cô đắp lại chăn sau đó chính mình vào phòng khách rồi ngủ.

Ở cạnh nhau với khoảng cách gần như vậy, anh thật sự muốn biến thành sói.

Nhưng mà, vẫn còn nhiều thời gian.

63. Chương 63

Trong rất nhiều tiểu thuyết đều nói, người say rượu sẽ không nhớ rõ buổi tối trước mình đã làm ra chuyện kỳ lạ gì.

Thư Tình trợn tròn mắt, nhìn trần nhà trắng noãn, ngay cả dũng khí rời giường cũng không có.

Cô đã làm gì? Sấm vai nhân vật còn trùng nhỏ, thoát y chạy trần truồng trong vòng ba giây, tiến vào trong ngực người nào đó và có xu thế khiêu khích.... Từng hình ảnh đêm qua hiện rõ mồn một trước mắt, kể cả anh đã tiếp xúc thân mật với cô, hôn lên làn da trơn bóng không hề che giấu của cô.

Thư Tình chỉ hận không thể bắt tỉnh, sau đó tỉnh lại thì mất trí nhớ, vô cùng ngây thơ nói với nam chính: “Anh là ai?”

Cô cứ nằm bất động như vậy mười phút, dứt khoát vén chăn lên, lại phát hiện trên người chỉ còn lại quần lót, đành phải bọc chăn đến bên cạnh cửa sổ, thò đầu nhìn xuống dưới đất.

Tầng 11.

Nhảy xuống thì đầu óc sẽ vỡ toang.

Cô run sợ cả người, đóng cửa sổ lại, biến mình thành quả cầu, ngồi ở mép giường đăm chiêu ủ dột.

Một lát sau, Cố Chi ở bên ngoài gõ cửa, cúi đầu hỏi: “Tỉnh chưa?”

Thư Tình nhanh chóng nằm trở về, nằm giả chết không nhúc nhích.

Rắc một tiếng, người ở bên ngoài đẩy cửa vào, cầm váy của cô đi tới bên giường, đặt chính tề bên cạnh gối.

Cố Chi vươn tay giúp cô đắp chăn, cuối cùng vừa được một nửa thì phát hiện lông mi của cô đang run run, vì vậy anh dừng một chút, làm như không có việc gì mà đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Nghe thấy tiếng bước chân dần đi xa, phối hợp với tiếng đóng cửa. Thư Tình thở nhẹ một hơi, vừa ngồi dậy, kết quả không được chết tử tế, thấy Cố Chi đang ung dung đứng vòng tay bên cạnh cửa.... Lúc này mới hiểu cô đã bị chơi xấu.

Hai gò má đỏ lên trong nháy mắt, người kia phong thần tuấn lãng đứng ở đó, mặc bộ quần áo ở nhà màu xám, trên mặt mang theo chút dụ dằng vui vẻ.

Anh nói: “Nhớ ra sao?”

Thư Tình quẫn bách, kéo chăn biến mình thành quả cầu, nhanh chóng nằm xuống: “Không hề.”

“Em đang thẹn thùng sao?”

“... Không.”

“Thư Tình.”

“... Bỏ đi.”

Quae cầu trên giường co lại thành một đống, giọng nói truyền ra mang theo sự xấu hổ và không biết phải làm sao, Cố Chi đến bên người cô, ngồi trên méo giường: “Nam nữ hoan ái là rất bình thường, huống chi chúng ta chưa thật sự...” Anh dừng một chút rồi nói: “Đột phá phòng tuyến.”

Thư Tình bị bốn chữ này kích thích tâm tình đến nỗi muốn chết rồi, chỉ đành rụt người lại không nói lời nào.

“Hay là, em hối hận? Bởi vì có tiếp xúc thân mật với anh, cho nên cảm thấy không thể đối mặt với anh?”

Thư Tình giật giật, ở trong chăn nói nhỏ: “Không phải, em chỉ... chưa chuẩn bị cho tốt...”

“Anh biết.”

“Em chỉ cảm thấy.... rất xấu hổ, không biết nói như thế nào?”

“Cho nên anh cũng không tiếp tục.”

Cô lộ đầu ra khỏi chăn, mặt đỏ tới mang tai nhìn anh: “Em lớn thế này, lần đầu tiên thân mật như vậy với một người ngoài cha mẹ em.”

Cố Chi nở nụ cười: “Nếu chút đó không tiếp thu được, về sau làm sao có thể tiếp tục xâm nhập?”

“...” Thư Tình thẹn quá hóa giận: “Ai muốn tiếp tục xâm nhập với anh hả? Anh đi đi, anh đi đi!”

Cố Chi nghiêng đầu cười một tiếng, cúi người hôn lên trán cô: “Anh sẽ chờ em chuẩn bị tốt.”

*

Chuyện ở công ty tiến triển rất thuận lợi, từ khi đổi thành hai người phiên dịch giúp Thư Tình thực tập, cô tiến bộ rõ ràng.

Hai người phiên dịch một nam một nữ, tuổi đều trên ba mươi, cũng được tính là nhân viên già trong công ty.

Thực tập được nửa tháng thì Thư Tình đã bắt đầu theo bọn họ tiếp xúc với tài liệu chính thức.

Đương nhiên, trong thời gian đó vẫn thường xuyên gặp Ngô Du trên hành lang, đối phương vĩnh viễn có bộ dạng nữ vương cao cao tại thượng. Lúc đầu Thư Tình còn lúng túng chào hỏi, sau khi bị bỏ qua mấy lần liên tiếp, cô cũng giảm đi chút khách sáo đó, lúc gặp nhau thì nhìn không chớp mắt bỏ đi là được.

Chị Lý phiên dịch biết được chuyện cô và Ngô Du thì gật đầu giải thích: “Trong công ty đều như vậy, dù sao tất cả mọi người đều muốn bò lên trên, quan hệ con người rất lạnh lùng, em chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được rồi.”

Về sau trên tổng bộ gửi tới một phần thụ quyền thì Thư Tình cũng giúp đỡ một chút, chị Lý nói sau khi không còn vấn đề gì thì cô sẽ đưa văn kiện vào văn phòng tổng giám đốc.

Cuối cùng sau khi sửa sang lại, trong lúc vô tình chị ấy lại phát hiện ra một lỗi nhỏ, nguyên văn nói là công ty chi nhánh nước Mĩ, mà trong văn kiện phiên dịch là viết là công ty chi nhánh các quốc gia. Thư Tình sững sờ, lập tức gọi điện thoại cho chị Lý đang ở dưới ăn cơm.

Đây là văn kiện khẩn cấp, sau khi xác định không sai sót gì sẽ đưa tổng giám đốc ký tên rồi sẽ fax tới Bắc Kinh, đến lúc đó có thể sẽ tạo thành vấn đề rất lớn sau này.

Chị Lý rất tỉnh táo hỏi cô: “Em còn đang trong phòng làm việc sao?”

“Đang ở.” Vừa gặm bánh mì vừa sửa lại văn kiện.

“Vậy em lập tức đi qua văn phòng tổng giám đốc, sửa lại chỗ sai.”

“Em đi sao?” Thư Tình chần chờ, cô chỉ là một thực tập sinh nho nhỏ, chạy tới vạch sai lầm của hai vị phiên dịch cấp cao, rất dễ bị người khác cho rằng muốn giẫm thủ trưởng để bò lên trên.

“Không còn thời gian, nếu không đi sợ rằng không còn kịp đâu, sau đó chị sẽ đích thân nói rõ tình huống với tổng giám đốc, em không cần lo lắng.”

Thư Tình không yên lòng gõ cửa, trong cửa truyền tới giọng ôn hòa của Trình Ngô Sâm: “Mời vào.”

Cô không ngờ, trong văn phòng ngoại trừ Trình Ngô Sâm, còn có một người khác, Ngô Du.

Thư Tình lúng túng nhìn hộp sushi tinh xảo trong tay Ngô Du, sau khi được Trình Ngô Sâm hỏi thì đưa văn kiện sửa chữa tới, giải thích nói: “Vừa rồi trong văn kiện đưa tới có một chút sai lầm, sau khi chị Lý kiểm tra đối chiếu thì để tôi đóng dấu một phần rồi đưa tới.”

Trong tay Trình Ngô Sâm còn bày phần văn kiện kia, ánh mắt Thư Tình nhìn vào văn kiện thì thấy anh dùng bút xanh vạch ra vài chữ rất nhỏ... Rõ ràng, tổng giám đốc đã tự mình kiểm tra văn kiện lại một lần và phát hiện ra sai lầm của bọn họ.

Thư Tình cầm văn kiện trong tay thoáng cái dừng lại một chút, hơi lúng túng đứng tại đó: “... Ngài vừa kiểm tra một lần sao?”

Trình Ngô Sâm không nói nhiều, khép lại văn kiện trong tay, nhận lấy phần văn kiện cô mới in, nhanh chóng ký tên vào: “Nói cho người phòng phiên dịch, lần sau nhớ cẩn thận một chút.”

Sau khi ngẩng đầu lên trên môi anh hiện lên một chút nhẹ nhàng vui vẻ: “Tôi nghĩ rằng mọi người sẽ không phát hiện sai lầm này, sao thế, sau đó cô ở lại kiểm tra một lần sao?”

Thư Tình thành thật nói: “Không, trên máy tính vừa vụn mở, lúc tôi ăn bánh mì thì nhìn thấy, là vô tình phát hiện thôi.”

Trình Ngô Sâm cúi đầu tiếp tục xem văn kiện, không nói gì thêm, ý là cô có thể đi, đương nhiên, một người khác đưa sushi tới cũng vậy.

Thư Tình trông thấy vẻ mặt Ngô Du vừa xấu hổ vừa khó chịu, cũng không nhiều lời mà xoay người đi, đi tới cửa phòng làm việc phòng phiên dịch thì nghe thấy Ngô Du đi từ bên người cô qua lạnh lùng nói một câu: “Thật đúng là cố gắng hết sức để giảm người trên.”

Cô biết rõ lời Ngô Du có ý gì, nhưng cô cũng không có ý định nhiều lời, dù sao loại người này nói gì cũng vô ích.

Buổi chiều trước khi vào làm, Thư Tình đến phòng giải lao uống nước, vừa mới đi đến cửa thì nghe thấy có người nói chuyện ở bên trong.

“Đúng là không nhìn ra, người trẻ tuổi bây giờ rất lợi hại, cũng chỉ là một người mới tốt nghiệp, không có chút thủ đoạn làm sao có thể đi vào công ty lớn như chúng ta?”

“Theo tôi thấy, đầu tiên cô ta giả bộ đáng thương trước mặt tổng giám đốc, giẫm lên thư ký Ngô, sau đó công khai đưa chỗ sơ suất của phòng phiên dịch lấy ra, không phải là muốn chiếm chút hảo cảm trước mặt tổng giám đốc sao, ai mà biết bước tiếp theo sẽ làm cái gì?”

“Bước tiếp theo làm gì? Cái này còn cần phải nói sao?” Giọng nói kia mang theo chút khinh thường: “Phụ nữ có tâm kế đương nhiên muốn đi lên, không phải nhìn thư ký Ngô là thấy rõ sao? Chỉ tiếc là tổng giám đốc thờ ơ mà thôi, ngay cả thư ký Ngô cũng không thấy thuận mắt, cô bé mới tới thật sự nghĩ rằng mình là Tây Thi sao?”

Thư Tình nắm chặt cái cốc, sắc mặt cũng thay đổi, định đi vào thì sau lưng lại có người kéo cô.

Cô sững sờ, quay đầu đối mặt với ánh mắt của nam chính trong chủ đề.

Trình Ngô Sâm lắc đầu, đẩy cô về phía văn phòng, chính mình thì ung dung đi tới cửa, không đếm xỉa mà gõ: “Quấy rầy một chút, tôi có thể biết từ khi nào New Direction còn phát triển theo thường tạp chí giải trí vậy?”

Sắc mặt hai nhân viên nữ trong phòng uống nước trắng nhạt, lúng túng kêu một tiếng: “Tổng giám đốc Trình....”

Sắc mặt hai nhân viên nữ trong phòng uống nước trắng nhạt, lúng túng kêu một tiếng: “Tổng giám đốc Trình....”

Trình Ngô Sâm tựa tiểu phi tiểu nhìn hai cô: “Lần sau có tìm nơi nói chuyện phiếm thì tìm nơi nào có tường cách âm ấy, nam chính rất thẹn thùng, nghe xong nội dung vở kịch sẽ xấu hổ.”

Anh bình tĩnh xoay người rời đi, sau khi đi được mấy bước quay đầu nhìn Thư Tình: “Đứng ngốc ở đó làm gì? Đi theo.”

Trên ban công tầng 23 có rất nhiều bồn hoa, không biết ai dựng những cột gỗ để dây hoa bìm bịp quấn quanh một vòng, đóa hoa màu tím nở vô cùng đẹp.

Trình Ngô Sâm đốt một điếu thuốc, khói thuốc lượn lờ bay lên từ đầu ngón tay anh, rồi biến mất trong thoáng chốc.

Anh hỏi Thư Tình: “Chẳng lẽ cô không biết tình huống này, càng đối mặt càng không tốt sao?”

Thư Tình thẳng thắn: “Tôi chỉ muốn xem bộ dạng lúng túng của các cô ấy.”

Trình Ngô Sâm cúi đầu cười rộ lên, miễn cưỡng liếc nhìn cô một cái: “Cô rất thú vị.”

Cô rất thú vị?

Thư Tình cảnh giác ngẩng đầu nhìn anh, không nói gì.

Trình Ngô Sâm lại dễ dàng nhận ra cô đang suy nghĩ gì, dáng vẻ ưu nhã phả ra một làn khói, không quan tâm mà hỏi: “Ngày đó ở tàu điện ngầm, tất cả mọi người đều khoanh tay đứng nhìn vì sao cô lại lựa chọn đứng ra xen vào việc người khác?”

Thư Tình sững sờ, lập tức hiểu được: “Ngày đó... anh cũng ở tàu điện ngầm sao?” Cô dừng một chút rồi xì một tiếng nói: “Đó sao có thể gọi là xen vào việc người khác được? Rõ ràng đó là dám làm việc nghĩa, tôi hận nhất là phụ huynh dăm không hiểu chuyện đánh trẻ con, không chịu trách nhiệm thì đừng nuôi đứa trẻ, đẻ ra rồi lại không nuôi cho tốt, loại người này căn bản không có tư cách làm cha mẹ!”

Cô nhìn thẳng cả tòa thành thị, không chú ý tới đôi mắt Trình Ngô Sâm co rút nhanh trong nháy mắt.

Anh trầm mặc một lát rồi nói nhỏ: “Vậy cô có nghĩ tới, sau khi cô giúp đứa bé kia, có lẽ người đàn ông tức giận mà không có chỗ trút, cuối cùng vẫn là đánh lên người đứa trẻ?”

Thư Tình khẽ giật mình, quay đầu lại, vừa vặn trông thấy Trình Ngô Sâm không mấy vui vẻ, mang theo cảm giác bi thương, còn có chút tâm tình phức tạp không nói nên lời.

Cô dừng một chút rồi hỏi: “Có phải anh cũng có chuyện cũ chưa xốt không? Hay là... khi còn bé ba mẹ anh thường đánh anh? Bình thường mà, mẹ của tôi từ nhỏ tới lớn đều đánh tôi. Còn thường nói với tôi cái gì mà đánh mới ra được người tốt, giáo dục của Trung Quốc không thể tránh khỏi việc có roi tham ra. Anh xem, không phải bây giờ anh là một người nổi tiếng sao?”

Trình Ngô Sâm kinh ngạc nhướng mày, cười ra tiếng. Lúc anh ở Mĩ, có rất nhiều người đều biết anh chán ghét bạo lực gia đình, nhưng không có ai hỏi thẳng anh vấn đề này.

Bộ dạng Thư Tình vẫn không sao cả, không có chút nào biểu hiện “Tôi không cần thận chạm vào nỗi đau của anh”, nhưng bộ dạng bình thường tự nhiên lại làm cho Trình Ngô Sâm cảm thấy thoải mái.

Đối với người rõ nhất về bạo lực gia đình, hơn nữa vì nó mà trở thành người ngoan cường mà nói, thái độ bình thường không hề thương cảm mới chính là cái anh cần có nhất.

Mà không ai trông thấy, ở bên ngoài bạn công, ở cửa phòng làm việc của Trình Ngô Sâm, một người đang đứng, tất chân màu cà phê bao đầy đường cong duyên dáng của đôi chân thon dài, cho dù là trang phục công sở cũng không thể che hết dáng người xinh đẹp... Cô gái kia lẳng lặng đứng nhìn hai người trò chuyện với nhau rất vui trên ban công, sau đó xoay người sang chỗ khác, vắt hộp thức ăn Nhật vào thùng rác.

Trên ngón tay trắng nõn có nhiều dấu đỏ, có nhiều vết dao cắt bị thương, cũng có rất nhiều vết bồng.

Bởi vì nắm hộp cơm quá sức cho nên đốt ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

*

Nếu như bạn nghĩ rằng trong công ty gặp phải tình huống xấu nhất là bạn bị người ta vu oan và mỉa mai, vậy thì bạn quá ngây thơ rồi.

Từ mười giờ sáng Thư Tình nhận được văn kiện khẩn cấp, bận rộn tới mười giờ tối, ba người phòng phiên dịch gần như cả ngày không nói chuyện, tự động làm việc của từng người, sau đó trao đổi, thẩm tra đối chiếu, làm như một dây chuyền sản xuất.

Bên phía châu Âu có đơn đặt hàng mới, là hợp tác cũng một nhãn hiệu thời trang cao cấp dành cho nam, phòng phiên dịch phụ trách giao tiếp và phiên dịch thẩm tra đối chiếu lại hợp đồng, loay hoay tới sứt đầu mẻ trán.

Đến lúc mười rưỡi tất cả công tác phiên dịch cũng xong, Thư Tình bởi vì tốc độ chậm nên ở lại sau cùng đối chiếu phân chi Lý dịch. Chị Lý dặn cô sau khi hoàn thành, nhất định phải gửi vào email của tổng giám đốc trước 12h, tổng giám đốc sẽ làm xét duyệt lần cuối, sau đó liên lạc với bên Châu Âu và tổng công ty.

Đêm nay gần như các ngành đều tăng ca, đương nhiên Trình Ngô Sâm cũng không ngoại lệ.

Thư Tình vô cùng chăm chú làm việc cả ngày, cuối cùng khi thẩm tra đối chiếu lần cuối cùng, cả người cũng thả lỏng ra, lúc này mới cảm thấy đau lưng, miệng đắng lưỡi khô.

Đợi tới khi tất cả văn kiện được in ra, cô cầm ly thủy tinh trên bàn, lấy hai gói cà phê trong ngăn bàn đi vào phòng nước.

Trên đường đi trông thấy trong phòng kế toán rất nhiều nhân viên đang tăng ca, lúc đi qua văn phòng của Ngô Du thì Ngô Du còn lạnh lùng ngẩng đầu nhìn chằm chằm cô, sau đó lại tiếp tục bận rộn.

Sau khi uống cà phê xong tinh thần cũng khá hơn một chút, Thư Tình lắc lắc cổ, đi trở về văn phòng, cùng lúc đó phát hiện chồng văn kiện vừa in trên bàn đã không cánh mà bay thì hô hấp cô cũng dừng lại.

Cô đặt cái chén lên bàn sau đó tìm kiếm văn kiện ở khắp nơi, chỉ tiếc trên bàn tư liệu gì cũng có, chỉ không có phần văn kiện vừa rồi cô in.

Không khẩn trương không khẩn trương, in lại một phần là được rồi, cũng không phải là văn kiện gì quá cơ mật... Cô tự an ủi mình như vậy, nắm chuột mở word ra.

Ngay khi cô mở tệp văn kiện trong word, mà máy vi tính hiện ra dòng không tìm được nguyên văn thì trong lòng lạnh đi.

Dù đã có dự cảm nhưng cô vẫn mở ổ F lưu văn kiện, sau đó tìm nơi vốn lưu văn kiện nhưng chỉ trống rỗng một cuộc ngón tay buông lỏng, cả người cứng tại chỗ.

Không còn...

Bận rộn cả một ngày, phiên dịch ba phần văn kiện, toàn bộ đều không còn.

Có người động vào máy tính của cô, cầm văn kiện cô đã in, toàn bộ công tác ngày hôm nay bị hớ.

Chỉ trong vài giây đồng hồ đó, Thư Tình cảm thấy ánh đèn văn phòng quá chói mắt, đắm vào trong mắt cô mở không ra, khi cô quay đầu nhìn máy in lóe lóe lên, một cuộc cũng để ý tới thùng rác bên cạnh máy in.

Cô đi qua, mở thùng rác thì thấy thùng rác vốn trống rỗng xuất hiện một chồng giấy vụn, bị máy cắt giấy cắt rất trơn tru, an lành nằm yên tại đó.

64. Chương 64

Tất cả văn kiện trong công ty đều là văn kiện cơ mật bởi vì muốn về sớm, hai người khác đều đưa tư liệu đã phiên dịch xong cho Thư Tình, đợi cô xử lý xong khâu cuối cùng, sẽ đưa toàn bộ cho tổng giám đốc.

Mà Thư Tình hiểu rất rõ, cho dù bản thảo của chị Lý và Trần Tử Hào còn trong máy tính của bọn họ, thì phần của cô thật sự không có.

trên đồng hồ treo tường phát ra tiếng tích tắc rất nhỏ, mà khi cô ngẩng đầu nhìn thời gian, phát hiện từ giờ tới 12 giờ còn không đến nửa tiếng.

Vội vàng từ mười giờ sáng đến mười giờ tối, cố gắng suốt mười hai tiếng hóa thành hư không, mà cô chỉ còn lại không tới nửa tiếng.

Suy nghĩ của Thư Tình trống rỗng một lúc thật lâu, sau đó cô lão đảo đứng dậy, sắc mặt trắng bệch đi tới phòng làm việc cuối hành lang.

Trình Ngô Sâm đang không ngừng gọi điện thoại và gửi bản fax, bút ký tên chưa từng thả ra, không ngừng ký tên rồi thẩm duyệt rồi lại ký rồi lại thẩm duyệt.

So với Thư Tình uống một ly cà phê để xốc lại tinh thần, anh càng chuyên nghiệp hơn, trực tiếp phân phó Ngô Du pha ba túi cà phê vào một ly, sau đó không nhăn mày mà uống vào.

Lúc nghe thấy tiếng gọi cửa, anh vừa gọi xong một cú điện thoại, cúp máy rồi nói: “Mời vào.”

*

Sau khi nói xong tất cả, Thư Tình cố gắng duy trì bình tĩnh đứng trước bàn, yên lặng nhìn chăm chăm vào chén gốm trên bàn mà cô không biết nhãn hiệu, đoán xem Trình Ngộ Sâm sẽ nói gì.

Có lẽ là giận dữ, lập tức muốn tra xem ai làm.

Có lẽ là tức giận không kiềm được mà bắt cô thu dọn đồ đạc rời khỏi đây.

Nhưng cho dù anh đuổi... Thư Tình dừng một chút, không đứng, cô không cần hiểu rõ anh, người đàn ông sâu không lường được, không lộ vui buồn.

Mà ngoài dự đoán, Trình Ngộ Sâm vô cùng tỉnh táo, thậm chí quá ung dung.

Anh tháo gọng kiếng màu vàng xuống, tiện tay đặt lên bàn, sau đó nhàn nhạt nhìn đồng hồ trên tay: “Cách thời hạn cuối cùng còn một giờ mười bốn phút lẻ bảy giây, mà cô đến nói cho tôi biết, văn kiện cô vừa in bị người khác cắt nát rồi, văn bản còn trên máy tính cũng bị người ta xóa sạch, ngay cả văn kiện lưu trong ổ cũng bị người ta xóa hết rồi hả?”

Sắc mặt Thư Tình càng trắng bệch, ngay cả một câu đầy đủ cũng không thể nói được, chỉ có thể bất lực đứng tại chỗ.

Sắc mặt Trình Ngộ Sâm cứ thế nhìn cô, trong văn phòng một mảnh tĩnh mịch.

Nếu lúc trước ở trước, cô có thể tràn đầy tự tin nói: “không sao, tớ sẽ chong đèn cả đêm làm lại.”

Nhưng bây giờ cô đang ở Ivory Tower, đứng dưới một mái nhà có tiết tấu rất nhanh, nhanh tới chóng mặt, ngày đêm không có ánh sáng, không ai có thể đợi cô, sẽ không ai mang hợp đồng tới cười nói với cô: “Được, em cứ từ từ làm.”

không chỉ như thế, tất cả tâm huyết cả một ngày của mọi người tầng 23 có thể vì sơ sẩy của một mình cô mà mất hết.

Thư Tình cảm thấy đôi mắt căng khó chịu, thậm chí cô còn không kịp oán hận cái người hủy một ngày cố gắng và tiền đồ tương lai của cô.

Trình Ngộ Sâm không có vẻ mặt cười như không cười giống thường ngày, cũng không phải bộ dạng lười không đếm xỉa tới, chỉ lạnh lùng nhìn cô:

“ Tôi nhớ ngày đầu tiên khi cô nhận thực tập ở ở công ty , thì phải biết , trong công ty giữ gìn kỹ văn kiện tư mật của mình là chuyện quan trọng thế nào . Mỗi máy tính đều có mật mã riêng , mỗi bàn làm việc đều có khóa ngăn kéo , cô cho rằng đây là trang trí sao , là đồ trang sức à ? cô noi với tôi rằng vì pha cà phê mà cô cứ bỏ văn kiện cơ mật này trên bàn , mà máy tính không hề tắt đi mà mặc người khác loay hoay mà , cô cảm thấy tôi sẽ đồng tình cô bị người khác đâm một dao sao ? “

Thư Tình cắn môi , mặt trắng bệch nói một câu : “ Rất xin lỗi . “

“ Mới vào công việc , làm không quen không phải là vấn đề , không đủ kinh nghiệm không phải là vấn đề , nhưng không có đầu óc , không biết đề phòng , tôi cho rằng cô ở đây đối với tôi mà nói đều là hành vi lãng phí thời gian , không chịu trách nhiệm . “

Trình Ngộ Sâm rời mắt đi , bắt đầu làm thao tác gì đó trên máy tính .

Toàn thân Thư Tình lạnh buốt đứng tại chỗ , đột nhiên không biết mình nên làm gì , anh đã nói như vậy , ý nghĩa rất rõ ràng ... cô sắp xếp đồ đạc rút đi .

Nhớ tới gần một tháng trước , cô hằng hái uống rượu với Tàn Khả Vi và Dư Trì Sâm , nói mình muốn đi lên từ New Direction , tìm được phương hướng cuộc sống , từ bước đi về hướng đại thân phiến dịch trong lĩnh vực buôn bán như thế nào ... Thư Tình chỉ hận không thể xé da mặt rồi giao cùng với đơn từ chức cho Trình Ngộ Sâm .

cô biết rõ Trình Ngô Sâm hối hận , hối hận lúc trước tuyern người không có đầu óc lại là người mới không biết gì như cô , hôm nay một mình cô đã phá vỡ tất cả cố gắng của mọi người trong một ngày .

cô có thể oán ai đây ?

cô nói : “ Trước khi đi , tôi muốn tìm ra ai làm , sau đó —— “

“ không cần . “ Trình Ngô Sâm bình tĩnh cắt đứt lời cô , sau đó không nhìn cô một cái , tiếp tục di chuột , thỉnh thoảng đánh vài chữ .

Trầm mặc như vậy rất cuộc làm Thư Tình không phản bác được , cô đứng người đứng tại chỗ trong chốc lát , rất cuộc không nói một lời xoay người rời đi .

nói thêm một câu nữa cũng chỉ tự rước lấy nhục .

Nhưng mà khi cô đi tới cửa Trình Ngô Sâm đột nhiên gọi cô lại . “ Ai cho cô đi ? “

Thư Tình kinh ngạc quay đầu nhìn lại thì thấy anh đang bình tĩnh bấm điện thoại , nói tiếng Anh lưu loát với đối phương , sau đó gọi một dãy số khác , lại là một chuỗi tiếng Anh .

Nghe nghe một lúc , cô cảm giác được mình có chút hi vọng . Bởi vì tất cả những gì Trình Ngô Sâm nói đều liên quan tới phần hợp đồng này , đầu tiên là liên lạc với tổng côngty bên Mỹ , yêu cầu kéo dài thời gian , sau đó lại trao đổi với người phụ trách ở Châu Âu , trì hoãn thời gian một chút .

Nhưng tất cả anh đều ôm trách nhiệm vào người , không liên quan chút nào tới cô .

Thư Tình không biết làm sao , đứng im tại chỗ , rất cuộc đợi đến khi anh gọi xong các cuộc điện thoại , cô mờ mịt nhìn vào mắt anh , cảm kích nói : “ Cảm ơn ... ”

Trình Ngô Sâm nhìn cô : “ Tôi có nói là đang giúp cô sao ? “

“ ... “

Lúc cô lung tung không biết làm sao thì ánh mắt Trình Ngô Sâm lại nhìn về phía màn hình máy tính : “ Bên phía Châu Âu đã đồng ý sửa thời gian tới chín giờ mai , cô có khoảng mười giờ để sửa lại toàn bộ tư liệu , kiểm tra đối chiếu một lần .

Mà trước khi Thư Tình rời đi , câu nói của anh vô cùng lạnh lùng .

“ Nếu như trước thời hạn cuối cùng mà cô không hoàn thành công việc của mình , xin lỗi , toàn bộ hậu quả sẽ do một mình cô phụ trách . “

*

Sau khi thư tình pha thêm hai ly cà phê , sau đó bung chén uống ực một cái , vị đắng đi vào trong lòng lại vẫn không bù được sợi dây căng cứng trong đầu .

cô tự nói với mình , không có gì là không thể , tất cả tư liệu đều đã phiên dịch qua một lần , bây giờ chỉ làm lại từ đầu , tất cả đều có ấn tượng , lần thứ hai sẽ nhanh hơn nhiều .

cô cứ làm như vậy tới lúc mười hai giờ , có người điện thoại tới nhưng vì quá chăm chú nên cô thậm chí còn không để ý di động , cho đến khi di động vang lên không biết đến lần thứ bao nhiêu , rất cuộc cô mới ý thức được có người tìm cô .

Đèn đuốc sáng trưng .

Cổ Chi ngồi trong ô tô , xuyên qua cửa sổ xe nhìn đèn tầng 23 vẫn sáng , cúi đầu gọi một tiếng : “ Thư Tình . “

Mà ở bên kia , người ngồi trước máy vi tính rất cuộc không nhin được mà nước mắt trào ra .

không tìm thấy văn bản trong máy tính , cô không khóc .

Phát hiện văn kiện biến thành đồng giấy vụn trong thùng rác , cô không khóc .

Mà ngay cả khi đối mặt với sự chỉ trích , lời nói lạnh lùng của Trình Ngô Sâm , cô cũng không khóc .

Nhưng mà vào lúc này , Cố Chi nói hai chữ vô cùng đơn giản nhưng lại khiến nước mắt cô trào ra , cô không dám trả lời , sợ anh nghe thấy , chỉ có thể cúi đầu ừ một tiếng , sau đó che điện thoại để anh không nghe thấy giọng nói nức nở nghẹn ngào của mình .

cô chưa từng làm việc cả ngày sứt đầu mẻ trán , vền vền biết được uống công mình vất vả lại thức cả đêm . Cũng chưa từng phải đối mặt với lòng người hiểm ác như vậy , dù trước đó ở trường học cũng đã nhận sự đối đãi không tốt , nhưng so với hôm nay đúng là một trời một vực .

Nhưng Trình Ngộ Sâm nói đúng , nơi này là quan trường , mà cô chỉ là người không có đầu óc cũng không có tư tưởng vững , bị cha mẹ che chở quá tốt , không hiểu phức tạp của xã hội .

cô cảm thấy uất ức , rồi lại bất lực . Bây giờ đối mặt với Cố Chi mà cô có thể ỷ lại hoàn toàn , rốt cuộc cô cũng khóc thành tiếng .

Cố Chi mờ hồ nghe được tiếng nức nở nghẹn ngào , tay cầm lái nắm chặt lại : “ Em làm sao vậy ? “

cô chỉ lắc đầu không nói , cuối cùng mang theo giọng nức nở nói với anh : “ Em không thể nói với anh , em chỉ có mười giờ để làm lại toàn bộ từ đầu , đêm nay em không về được , anh đừng chờ em . “

Cố Chi còn muốn nói cái gì nhưng người ở đầu bên kia dập máy không do dự .

Thư Tình lau khô nước mắt , tự nói với mình bây giờ không phải thời điểm để tìm anh tổ khổ .

Bất luận thế nào cô cũng phải cho người muốn cô ngã xuống biết rõ , cô không dễ dàng bị hạ gục như vậy . Cố gắng của mọi người không thể vì mình cô mà đổ xuống biển được .

Mà ở bên kia , ánh mắt Cố Chi trầm xuống , ngẫm nghĩ một lát , gọi điện thoại cho Lý Tuyên Nhiên .

Lý Tuyên Nhiên tùy tiện hỏi một câu : “ O , ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực mà thầy Cố cũng có sức tìm tiểu đệ sao ? “

Cố Chi không có lòng dạ nào dong dài với cậu , trực tiếp hỏi : “ Vợ cậu đâu ? “

“ Mẹ nó , vất vả lắm mới gọi điện thoại ình , vậy mà lại tìm vợ mình làm gì ? “

“ Mình cần tiến vào trong cao ốc thương mại , nhưng không có thể nhân viên , nhờ cô ấy giúp mình vào đó . “

“ Đây , cậu thật sự coi mình là em chạy chân à ? Mình thì tôi đi , dựa vào cái gì mà vợ mình cũng phải làm em gái chạy việc cho cậu ? “

Trong ánh mắt Cố Chi mang theo chút vội vàng , nhướn mày : “ Thứ Tình xảy ra chuyện , mà mình lại không biết tình huống của cô ấy . “

Trong giọng nói của cậu ta , Lý Tuyên Nhiên nghe được chuyện khá nghiêm trọng , vì vậy không đùa giỡn nữa , trước khi tắt điện thoại nói : “ Vậy chờ mình chút . “

Ba phút sau , điện thoại lại vang lên lần nữa , Lý Tuyên Nhiên lớn giọng nói : “ Được rồi , người trong cục đã gọi điện cho người trong cao ốc thương mại , bây giờ cậu có thể đi vào . “

Cố Chi thấp giọng nói : “ Cảm ơn . “

Sau đó không do dự cúp điện thoại , bước nhanh vào cửa chính cao ốc thương mại .

65. Chương 65

Trong đại sảnh sáng rực của tầng 23 chỉ còn rải rác vài nhân viên , cả người mệt mỏi căng thẳng nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính , bận rộn.

Cố Chi bước nhanh đi qua mỗi gian phòng làm việc , cuối cùng dừng trước cửa ra vào của phòng phiên dịch.

Nhìn xuyên qua cửa mở hé, có bóng người nhìn chăm chăm vào máy vi tính, ngón tay gõ trên bàn phím, trong tầm tay còn bày một ly cà phê vẫn đang bốc khói.

Cô mặc bộ đồ công sở, khác hẳn so với bộ dạng trước kia ở trường học, thành thực không ít, nhưng mà cho dù thế nào, vẻ mặt chấp nhất lại nghiêm túc vẫn chưa từng thay đổi.

Cố Chi gõ cửa, lúc anh đẩy cửa ra, nhìn người trong phòng giật mình quên phải nói, chỉ sững sờ nhìn anh, vẻ mặt có vài phần buồn cười.

Anh khép cửa lại, bình tĩnh bước từng bước tới trước mặt cô, nhìn đôi mắt vừa khóc của cô, cúi đầu giúp cô xoa nhẹ những giọt nước mắt còn sót lại: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Về mặt ân cần thậm chí còn hơi lúng túng, cả lồng ngực phập phồng, thở hổn hển, không chút nào không lộ ra, vì đến bên cạnh cô, anh đã bước nhanh một đoạn đường dài như thế nào, vượt mọi khó khăn mà đến.

Mà vào lúc này anh lại yên ổn trầm tĩnh nhìn qua cô, cố gắng cho cô chút bình tĩnh và đừng khí để dựa vào trong lúc cô đang kinh hoàng bất an.

Thư Tình nắm lấy bàn tay ấm áp, đột nhiên đôi mắt lại ướt.

*

“Có máy tính dự phòng không?”

“Có, vào bằng laptop này là được.”

“Ừ, gửi tài liệu vào hòm thư của anh.” Cố Chi bình tĩnh đặt laptop Thư Tình đưa lên trên bàn, sau đó mở ra bắt đầu tăng ca với cô: “Rút lại ánh mắt nghi ngờ của em đi, nếu như bây giờ em muốn kiểm tra trình độ ngoại ngữ của anh, lãng phí thời gian của em, anh nghĩ anh không ngại đâu.”

Hiệu suất làm việc của anh cực cao dựa vào văn bản gốc mà phiên dịch một đoạn ngắn, Thư Tình kinh ngạc nhìn tốc độ nhanh của anh, rất cuộc phục hồi tinh thần, yên tâm phân công hợp tác với anh.

Giáo viên tiếng Pháp cũng phải trải qua cuộc thi tiếng Anh, tiếng Anh của Cố Chi sẽ không kém hơn cô, thậm chí có thể anh còn giỏi hơn cô.

Bởi vì cô đã từng dịch qua một lần, nghĩ rằng tốc độ của mình sẽ nhanh hơn, vì vậy phân cho Cố Chi một phần nhỏ. Cố Chi dùng hai giờ để hoàn thành phần tài liệu của mình, sau đó hơi cúi người cùng Thư Tình nhìn vào màn hình của cô, thỉnh thoảng vươn tay chỉ ra vài từ đơn sai lầm do cô đánh máy với tốc độ quá nhanh.

Đêm đã khuya, ánh đèn leo lét ngoài cửa sổ, mà trong phòng đèn đuốc lại sáng trưng.

Có Cố Chi giúp đỡ nên mọi chuyện đều thoải mái hơn nhiều, ngay cả tâm tình hoảng loạn của cô nhờ anh tới mà trở nên bình tĩnh lại yên lặng hơn rất nhiều.

Sau khi Trình Ngộ Sâm kiểm tra và duyệt lại phần văn kiện cuối do bộ phận kỹ thuật gửi tới thì gỡ mắt kính xuống, vuốt vuốt mũi, nghĩ tới trong văn phòng cách đây vài bước có một người đang liều mạng chạy nhanh tốc độ, anh dừng một chút, tắt máy tính đi, đứng dậy đi ra khỏi cửa.

Đó là một người vừa khờ dại lại thẳng thắn, nhìn như thông minh nhưng thật ra không hề khôn ngoan.

Người như vậy chắc chắn từ nhỏ đã sống dưới tình yêu của cha mẹ, được bảo vệ đến khi lông cánh đầy đủ, chưa từng chịu qua đau thương.

Trình Ngộ Sâm phát giác mình đang hâm mộ Thư Tình thì bước chân dừng lại một chút, sau đó dùng tốc độ nhanh hơn, sải bước chân đi tới trước cửa phòng làm việc của cô.

Không thể phủ nhận ngày đó ở trên tàu điện ngầm, nhìn đứa nhỏ bị cha quả trách, thậm chí còn dùng bạo lực thì anh đã nhớ tới mình lúc nhỏ.

Người cha nghèo rất mừng tới, người mẹ trang điểm xinh đẹp, gia đình anh đã trải qua những ngày không tốt, cuối cùng sụp đổ làm kết cục chấm dứt, lúc này anh mới được giải thoát.

Mà khi đó, người phụ nữ vì muốn giúp người đàn ông có được cơ hội công tác mà không tiếc bán đứng nhan sắc, người chồng vừa nhu nhược vừa ần ần lựa chọn đẩy lửa giận lên người con trai còn đang đi học, rồi vọt còn là nhẹ, đôi khi anh sẽ bị nhốt trong phòng một ngày một đêm, không được một giọt nước, cho tới đi người phụ nữ trở về, cuối cùng anh mới có thể thấy được ánh mặt trời.

Về sau rốt cuộc người phụ nữ cũng đưa ra đề nghị ly hôn, dưới sự tức giận, người đàn ông đã cầm gạt tàn thuốc trên bàn trà đập lên người đứa trẻ, từ đó về sau trên tay anh lưu lại một vết sẹo đáng sợ không bao giờ mất.

Năm đó, Trình Ngô Sâm bảy tuổi.

Anh đứng trước cửa thật lâu, cố gắng bỏ qua những ký ức lộn xộn trong đầu, lúc này mới lặng lẽ đẩy cửa ra.

Anh lạnh lùng vô tình trách mắng cô, nhưng cũng chỉ vì muốn cho cô một bài học, đang làm việc thì phải học được cứng rắn, không phải sao?

Cô quá ngây thơ, giống như người thủy tích trong chuyện cổ tích, không thích hợp với thế giới này, mà không hiểu sao anh lại nổi lên lòng trắc ẩn, vì vậy rốt cuộc dùng lòng từ bi giúp cô xoay chuyển cục diện này.

Như kỹ sĩ dùng cảm cứu vớt công chúa chịu khổ... Anh vì sự hài hước của mình mà nhếch môi cười.

p/s: Đừng hỏi vì sao ngắn nhé :) vì hôm nay mình bị lười rồi

35 thành viên đã gửi lời cảm ơn Ốc Vui Vẻ về bài viết trên: Arthur Vũ, HoanTuyen, Jadelam, Píngô, Qcute, StephanieFan, Trang2912, Trần Thu Lệ, Yêu Soái Ca123, anh ngan, anhxu, chichi0201, cún sì tel lar, dichetdi, diep diep, fanykute1403, hoangtrang212, lan trần, lanc3, loveja3, macynghuyen, marry lê, meohoangsandy, meomeo1993, piggy lovely, pé lam0408, samachoa_vb, sandy nguyễn, sarahminhhien, shineunri, shock_devil_suju, trạch mỗ, tôn ngô không, tử đình hương, ~Nhisieunhân

~ 27.08.2015, 16:37 Ốc Vui Vẻ Cựu Thần Linh Tê Phượng Bang Cầm Thú Ngày tham gia: 15.08.2013, 20:39

Tuổi: 20 Re: [Hiện đại] Người đàn ông của tôi - Dung Quang [65/81] - Điểm: 12 Chương 65.2

Chỉ tiếc —

Khi anh đẩy cửa bước vào, cảnh tượng trong phòng bừng lên trước mắt.

Cô bé ấy ngồi lẳng lẳng trước máy tính, người đàn ông khác cúi người đứng bên cạnh cô, một bàn tay đặt trên ghế dựa của cô, một ngón tay chỉ màn hình, những từ đơn được nói ra từ miệng anh ta lưu loát dễ nghe lại có chút ý tứ khác.

Trình Ngô Sâm không biết được đó là do bị ảnh hưởng bởi âm tiếng Pháp nên có cách phát âm như vậy, lại trông thấy bộ dạng thân mật của hai người, cảm giác bầu không khí hài hòa trong sự yên lặng.

Cô Chi nói: “Ở chỗ này sợ là phải đổi một từ đơn, nguyên văn là trích dẫn, lúc phiên dịch không thể đoán bừa, phải tôn trọng tài liệu gốc.”

Thư Tình thuận theo xóa bỏ nhóm từ đó, dưới sự chỉ dẫn của anh mà không ngừng hoàn thiện.

Không ai ý thức được ngoài cửa có thêm một người, tất cả đều hoàn mỹ như thế.

Trình Ngô Sâm không nói gì, đứng trong chốc lát, nhàn nhạt xoay người rời đi, đi về hướng khác của văn phòng.

Ngô Du đang cúi đầu xem văn kiện, trên điện thoại di động có năm lời nhắc nhở, mỗi tiếng đồng hồ cố định thời gian đi rót cà phê cho Trình Ngô Sâm.

Nhưng dù vậy, mỗi một lát cô vẫn nghiêng mắt nhìn, không biết do không tin điện thoại hay là đang chờ đợi sớm được đi gặp người đàn ông vẻ mặt lạnh lùng vô tình đó.

Đúng vậy, lạnh lùng vô tình chính là hình dung tốt nhất về Trình Ngô Sâm, còn từ thứ hai để hình dung là: Người đàn ông cô để trong lòng.

Cho dù tới bây giờ ánh mắt anh chưa từng dừng lại trên người cô, cô vẫn nguyện ý mỗi sáng sớm thức dậy, hóa trang tinh xảo, xinh đẹp đứng trước mặt anh. Cho dù tới bây giờ anh chưa từng sinh ra bất cứ tình cảm nào ngoại trừ cấp trên cấp dưới, cô vẫn nguyện ý vì anh làm một chút chuyện mà mình không am hiểu, sau đó giấu đi bàn tay đầy vết thương, bày ra hộp sushi xinh đẹp phí hết tâm huyết mới làm được ở trước mặt anh.

Được rồi, mặc dù cuối cùng anh vẫn không cần.

Nhưng cô cảm thấy một ngày nào đó, khi anh cần một người phụ nữ làm bạn nhất định sẽ nghĩ đến cô —— người giỏi giang, kiên nhẫn hơn bất kỳ người phụ nữ nào bên cạnh anh.

Lúc tiếng đập cửa vang lên, Ngô Du ngẩng đầu lên theo bản năng, nhìn cánh cửa ít khách đến, cô kinh ngạc một lát, sau đó vụt đứng dậy: “Tổng... tổng giám đốc?”

Cho tới bây giờ anh luôn bấm số của cô trên máy nội bộ, sau đó vô cùng đơn giản nói một câu: “Tới đây một chút.”

Bởi vậy đây là số ít lần anh tự bước vào văn phòng của cô.

Chỉ tiếc niềm vui của cô nhanh chóng trở nên không thể vui được nữa, bởi vì Trình Ngộ Sâm đóng cửa lại, vẻ mặt không thay đổi nhìn cô: “Là cô làm sao?”

Về mặt Ngô Du cứng lại: “Là tôi làm? Tôi làm chuyện gì?”

Trình Ngộ Sâm không đeo kiếng, đôi mắt sáng ngời lợi hại nhìn chăm chăm vào cô, giống như muốn xâm nhập vào suy nghĩ, mà anh phát hiện, trước mặt cô gái này ngoại trừ thất vọng và giận dữ ở bên ngoài, suy nghĩ của anh đều được che giấu rất tốt.

Anh dừng một chút, cười như không cười: “Ngô Du, tôi biết rõ cô là người phụ nữ thông minh, là cấp trên của cô, tôi thật sự ngưỡng mộ sự thông minh của cô. Nhưng người thông minh đều xem xét thời thế, một khi suy nghĩ lệch đi, rồi tự mình là thông minh thì sẽ chỉ khiến người ta chán ghét.”

Trong nháy mắt, khuôn mặt Ngô Du trở nên trắng bệch không còn chút máu.

Chán ghét?

Đây là lần đầu tiên cô nghe có người nói về cô như vậy, từ khi còn học sinh cô đã được vạn người chú ý, tâm khí cao ngạo.

Mà Trình Ngộ Sâm được thế, đi tới trước mặt cô, cúi đầu xuống nhìn vào ánh mắt cô, dùng giọng nói lười biếng nói với cô: “Cho nên đừng làm chuyện tự mất mặt, bởi vì cô làm càng nhiều sẽ càng khiến tôi ghét cô.”

Nhớ tới cô bé không sợ trời không sợ đất, tay chân luống cuống đứng trong phòng làm việc của anh, bộ dạng cần mẫn không khóc, anh đột nhiên cảm thấy có lẽ làm cho người khác chán ghét chính là thế giới này.

Lúc anh học lớp ba, xếp thứ nhất trong cuộc thi khoa học tự nhiên, vui vẻ cầm cúp vàng về nhà thì ngoài ý muốn thấy ba mẹ đang thảo luận ly hôn. Mẹ anh tỏ vẻ xin lỗi, bên cạnh là một người đàn ông khoác áo mũ chính tề, ba anh thì trầm mặc hút thuốc, cuối cùng không nói gì mà ký tên lên đơn ly hôn.

Sau đó mẹ anh giả bộ ôm anh nói một hồi, khi đôi mắt anh đăm lệ thì vô cùng quyết tâm đi ra khỏi cửa, mà khi đó anh không khóc, bởi vì người đàn ông trên ghế salon đã trầm mặc đứng dậy, bước từng bước tới gần anh.

Đánh một trận dữ dội là chuyện bình thường như ăn cơm, thậm chí anh còn chết lặng không kháng cự, bởi vì càng phản kháng thì kết cục chỉ là những trận đánh chửi tàn bạo hơn.

Tiệc nuôi duy nhất, là sau đó anh không thể bảo vệ được cúp của mình, cũng không thể đạt được nguyện vọng được tiến vào trung học Châu Lập, bởi vì tờ giấy báo trúng tuyển được gửi về, người đàn ông không nhìn xé tan thành từng mảnh, sau đó lạnh lùng nhìn anh: “Đừng trách bố, mẹ đi rồi, bố không nuôi được con.”

Ngày hôm đó, nhìn giấy vụn bay đầy trời, một chút hy vọng còn sót lại về tương lai của Trình Ngô Sâm hóa thành hư không. Anh nhớ tới hồi còn rất nhỏ đã nghe mẹ kể câu chuyện, có một người cá bị mất tình yêu, nàng hóa thành bọt biển dưới đại dương rồi biến mất trên mặt biển, từ đó không còn dấu vết.

Chỉ một khắc như vậy, thậm chí anh hy vọng mình giống như nàng tiên cá, hóa thành bọt biển biến mất.

Giống như có người trời sinh ra đã có ưu thế, cuối cùng vẫn có thể cướp đi thứ người khác cố gắng thật lâu mới có được, hơn nữa không hề áy náy trong lòng, cảm thấy tất cả đều đương nhiên.

Người đàn ông kia như vậy, mà Ngô Du trước mắt cũng như vậy.

*

Thư Tình hoàn thành nhiệm vụ phiên dịch một lần nữa thì đã là bốn giờ sáng

Đôi mắt đỏ bừng trở nên vui sướng kích động bởi đã trút được gánh nặng, cô nhanh chóng ôm lấy cổ Cố Chi, hôn mạnh lên mặt anh, sau đó ôm văn kiện in xong chạy về văn phòng ở phía cuối hành lang.

Tiếc là cho dù gõ cửa thế nào, đều không có ai lên tiếng.

Cô thử gọi: “Tổng giám đốc? Tổng giám đốc Trình?”

Đáp lại cô là Ngô Du mở một cánh cửa khác ra: “Không cần gõ, anh ấy đi rồi.”

Thư Tình sững sờ, những vui vẻ vừa rồi lập tức biến mất không còn gì nữa, bởi vì sau khi buông gánh nặng trên người, sau đó lại gặp đầu sỏ gây nên ý thù địch và căm hận.

Không có một bóng người trên hành lang, vẻ mặt Thư Tình từ từ lạnh xuống, yên lặng nhìn cô gái trang điểm xinh đẹp nhưng lại là người đẹp rắn rết, đại khái như thế.

“Cô cảm thấy có ý nghĩa sao?” Cô nhẫn xuống lửa giận, mỗi chữ mỗi câu chất vấn Ngô Du, giọng điệu lạnh lạnh: “Cũng bởi vì cô thích Tổng giám, mà tôi đang bị cô sai giống như người hầu bị ngài ấy trông thấy, hại cô bị ngài ấy nói vài câu, không xuống đài được... Đúng là ân oán to lớn, đáng giá để cô cầm lợi ích công ty hãm hại tôi, chỉ vì muốn cho tôi biết tay. Vì một người đàn ông không có chút tình cảm với cô, cô đã bị ổi tới mức không thuốc nào cứu được sao?”

Sắc mặt Ngô Du vẫn luôn trong trạng thái tái nhợt, lúc này bị Thư Tình mắng cuối cùng vẻ mặt cũng có chút huyết sắc. Cô ta lạnh lùng nhìn vẻ mặt tức giận của Thư Tình, vừa quét mắt nhìn tư liệu Thư Tình vừa dịch lại: “Tôi khuyên cô đừng phí sức nói nhiều với tôi, cô nên lo lắng có thể ngày mai sẽ bị sa thải đó.”

“Vậy chẳng phải cô sẽ vừa lòng đẹp ý sao?” Thư Tình cắn chặt răng, bị bộ dạng không sao cả kích động, chỉ hận không thể đánh cô ta hai cái: “Cô biết vì sao từ đầu tới cuối Tổng giám không nhìn cô một cái sao? Bởi vì trên người cô, đâu đâu cũng lộ ra cô là bitch, vì ngài ấy làm nhiều hơn nữa thì có lợi ích gì? Tâm địa ác độc, dùng thủ đoạn sau lưng, đừng nói là tổng giám, chỉ sợ là người ăn xin cũng không muốn người phụ nữ như cô! Cô cho rằng ——”

Rốt cuộc Ngô Du cũng bị chọc giận, giơ tay lên, đánh mạnh về phía mặt Thư Tình, chẳng biết Cố Chi xuất hiện ở cửa khi nào, anh bước nhanh tới, nhưng không ngờ Thư Tình nhanh tay lẹ mắt, bắt lấy cổ tay Ngô Du.

Cái tát này không hề rơi vào mặt cô.

Cố Chi cũng dừng lại, đứng yên tại chỗ không đi tiếp.

Trong hành lang yên tĩnh, Thư Tình dùng ánh mắt vừa tỉnh táo vừa khinh miệt nhìn Ngô Du: “Cô biết không, từ sau khi gặp cô, tôi đột nhiên cảm giác được từ đầu đến chân, mỗi cọng lông trên người tôi đều tràn đầy tính người dụ dỗ thâm thiết, cảm ơn cô dạy tôi bài đầu tiên khi đi làm, cũng khiến tôi hiểu được mình là người công dân tốt lương thiện đáng quý của Trung Quốc như thế nào.

“Ngô Du, cô khiến tôi chán ghét.”

Trong cùng một ngày, trước sau chỉ vài giờ, cô ta bị người đàn ông cô ta yêu nhất và cô gái mà người đàn ông kia bảo vệ, nghe được cùng một hình dung về cô ta.

66. Chương 66: Chương 66

Thư Tình gửi văn kiện đến email của Trình Ngô Sâm, sau đó gọi cho anh một cuộc điện thoại rồi mới rời khỏi công ty.

Nội dung cuộc nói chuyện vô cùng ngắn gọn, Trình Ngô Sâm chỉ hỏi một câu: “Xác nhận không sai?”

Cô đáp: “Tôi đã kiểm tra cẩn thận, chắc là không có bất cứ vấn đề gì.”

“Ừ, cứ như vậy.”

Trong điện thoại nhanh chóng truyền ra tiếng tút tút, Thư Tình dụi dụi con mắt, bị Cố Chi nắm tay đi ra khỏi công ty, sau đó ổn định trên xe anh thì ngắt đầu ngủ.

Thần kinh bị căng thẳng cả ngày, rốt cuộc cô không nhin nổi nữa.

Trên đường phố tĩnh mịch, Cố Chi trầm mặc lái xe, cuối cùng, sau khi lái xe vào bãi đỗ, anh cũng không vội vàng xuống xe, ngược lại cúi đầu nhìn người đang nghẹo cổ dựa trên ghế ngủ.

Anh cúi người giúp cô cởi dây an toàn, xuyên qua ánh đèn vàng mờ mờ của bãi đỗ xe, anh có thể thấy rõ khuôn mặt mệt mỏi của cô, đang định đứng thẳng lên thì thân thể có chút cứng ngắc.

Anh ôm cô đi vào thang máy thì cô còn buồn ngủ ngẩng đầu nhìn thấy, sau khi thấy là anh thì yên tâm ôm lấy cổ anh, điều chỉnh tư thế, thoải mái ngủ tiếp.

“Thư Tình?” Cố Chi thấp giọng gọi cô.

“Hả?” Cô mơ mơ màng màng lên tiếng.

“Về trường học đi, sau khi học nghiên cứu thì làm ở lại làm phụ đạo viên, ở lại bên cạnh anh, không đi đâu cả, được không?”

“Hả?”

“Chuyện về lời đồn anh sẽ giải quyết, em chỉ cần chuyên tâm làm việc em thích là được rồi, không cần lo lắng nhiều như vậy.”

“... Hả?” Cô vẫn mang bộ dạng mờ mịt, đôi mắt không mở hoàn toàn, rõ ràng không thật sự nghe rõ được lời của anh.

Cố Chi cúi đầu nhìn phần thâm quầng dưới mắt cô, dừng một chút, cuối cùng hôn lên trán cô, thỏa hiệp: “Không có gì, em ngủ ngon.”

Nếu như vì lòng riêng của anh mà vậy cô trong chiếc lồng son rực rỡ, bẻ gãy đi cánh chim của cô, cướp đoạt tự do của cô, như vậy Thư Tình của anh còn là Thư Tình sao?

Anh yêu thương cô, lại càng không hi vọng cô trong những ngày thường lại đánh rơi mất phẩm chất quý giá của mình.

Trái tim dưng cảm, không sợ hãi, mặt trời nhỏ tỏa sáng bốn phía.

Mặt trời nhỏ độc nhất vô nhị, chỉ thuộc về anh.

*

Ngày hôm sau, Ngô Du xin nghỉ bệnh.

Chị Lý và Trần Tử Hào kinh ngạc hỏi Thư Tình có biết hôm qua hiệp nghị bị gửi muộn, buổi sáng hôm nay mới tới bên phía châu Âu thì Thư Tình ngẩn người. Cô còn chưa kịp trả lời thì bị chuông điện thoại trên bàn cắt đứt suy nghĩ.

Sau khi cúp điện thoại, chị Lý nói với cô: “Là tổng giám, bảo em lập tức đến văn phòng của ngài ấy.”

Thư Tình lập tức khẩn trương.

Trình Ngô Sâm ngồi phía sau bàn làm việc, chỉ cách vài bước ngắn, nhàn nhạt nhìn Thư Tình, hai tay bắt lấy đặt trên bàn, trong tay là phần văn kiện có chữ ký của hai bên Trung và Âu.

Thư Tình hơi run run hỏi anh: “Văn kiện... có vấn đề sao?”

“Không có vấn đề.” Trình Ngô Sâm dựa lưng vào ghế ngồi: “Ngược lại, cô làm rất khá, hiệu rất cũng rất cao, tôi rất kinh ngạc một người mới lại có thể hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ này trong thời gian ngắn như vậy... Đặc biệt trong tâm tình bị người khác hãm hại.”

Thần kinh Thư Tình đang căng thẳng cũng được giãn ra, chỉ cần không bị mắng thì cô sẽ cảm ơn trời đất, làm gì còn hy vọng xa vời có thể được khen ngợi? Vì vậy cô khiêm tốn nói: “Tổng giám quá khen.”

Mà một giây sau, giọng nói Trình Ngô Sâm bỗng trở nên lạnh lẽo: “Cô thật sự nghĩ rằng tôi đang khen cô?”

Trong lòng Thư Tình siết chặt lại, ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt lạnh lạnh của anh.

“Tôi hỏi cô, cô có biết văn kiện này là gì không? Chỉ là tờ giấy râu ria, tờ đề luyện tập giữa trưa? Tôi nghĩ cô chỉ không có ánh mắt, cho nên đặt văn kiện cơ mật ở nơi người khác vươn tay là lấy được, không ngờ cô hoàn toàn không để ý đến quy định của công ty, lại tự tiện giao loại văn kiện quan trọng này cho người khác.”

Xung quanh yên tĩnh, Trình Ngô Sâm bấm điện thoại nội bộ: “Đưa tài liệu của Thư Tình tới đây.”

Khi Ngô Du đưa hồ sơ tới văn phòng, người đàn ông ngồi sau bàn làm việc, nhàn nhạt nhìn Thư Tình: “Tôi không biết người kia làm thế nào có giấy thông hành vào công ty, tôi chỉ biết cho dù năng lực chuyên ngành của cô tốt, nhưng thiếu đi ý thức cơ bản về bảo mật thông tin, thì vị trí này không thích hợp với cô.”

Đầu óc cô trống rỗng, cô hỏi một câu: “Vậy... Ngô Du thì sao?”

Trình Ngô Sâm không tiếp tục nhìn cô, cúi đầu duyệt văn kiện, đồng thời không quan tâm mà nói: “Ngô Du? Ngô Du làm sao?”

“Cô ta làm tổn hại tới lợi ích công ty, chẳng lẽ cứ như thế sao?”

Nón tay đang lướt văn kiện dừng một chút, vài trang tư liệu dừng ở không trung, chủ nhân của ngón tay lại nhìn cô cười như không cười: “Tổn hại lợi ích công ty? Không, cô ấy chỉ tổn hại lợi ích của cô, còn không có liên quan tới lợi ích công ty.”

Thư Tình bỗng siết chặt lòng bàn tay: “Ý của anh là, chỉ cần lợi ích công ty không bị tổn hại, anh cũng sẽ không truy cứu cô ta? Tôi thì sao? Tôi tìm người hỗ trợ, nhưng bây giờ tất cả mọi chuyện đều được giải quyết, không phải sao?”

“Cô vẫn chưa hiểu.” Trình Ngô Sâm nở nụ cười ôn hòa: “Ngô Du dám hủy văn kiện của cô, vì cô ta biết tôi có năng lực giải quyết chuyện này, mà cô ta chỉ muốn cho cô tăng ca trễ mà thôi, cái này giống như trò đùa dai, là ân oán cá nhân của hai người. So với cô ta, hành vi của cô nghiêm trọng hơn nhiều, dù sao công ty đã quy định không được tùy tiện tiết lộ tài liệu cơ mật cho người khác, nhưng không quy định không thể ném tài liệu trên bàn vào máy cắt giấy.”

Lúc Ngô Du đẩy cửa đi vài, mặt Thư Tình không đổi sắc xoay người rời đi.

Cô thừa nhận mình quá ngây thơ, không nhìn thấu chức trường, càng không nhìn thấu lòng người.

*

Chị Lý và Trần Tử Hào kinh ngạc nhìn Thư Tình không nói lời nào dọn dẹp đồ trên bàn trong văn phòng, hoàn toàn không rõ chuyện gì đã xảy ra.

“Em đang làm cái gì vậy?” Trần Tử Hào dứt khoát đi tới ngăn cô lại: “Có phải em bị tổng giám mắng không? Có chuyện gì không tốt, đến nỗi em phải dọn đồ rời đi?”

“Đúng vậy, đúng tức giận, đã xảy ra chuyện gì, nói với chị!” Chị Lý cũng tới khuyên cô.

Về mặt hai người rất vội, rõ ràng là đặt mình vào hoàn cảnh của người khác suy nghĩ cho cô, không giống Ngô Du và những người khác, chỉ suy nghĩ đuổi cô ra khỏi đây.

Chị Lý nói: “New Direction là nơi mà nhiều người tranh đấu muốn vào, em đừng vì một chút uất ức mà luẩn quẩn trong lòng, gây khó khăn cho tương lai của mình!”

Tay Thư Tình ôm thùng giấy có chút vô lực, cô trầm mặc đặt thùng giấy lên bàn: “Là ý của tổng giám, anh ta nói em không thích hợp ở đây!”

Hai người khác không nói gì cả.

Lúc Thư Tình ôm thùng giấy ra khỏi văn phòng, cô có thể phát giác được sau lưng là hai ánh mắt vừa bất đắc dĩ vừa lo lắng. Chị Lý và Trần Tử Hào hơn cô mười mấy tuổi, đã ở công ty nhiều năm, cô đến sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì tới họ, hơn nữa cô lại khiêm tốn hiếu học, tính cách sáng sủa, chỉ trong một tháng, ba người ở chung rất hòa hợp.

... Tiếc là không thể tiếp tục làm đồng nghiệp.

Thư Tình cảm thấy trong lòng như có khối đá đè nặng, lúc này nói một câu lừa mình dối người ‘Ở đây không giữ tôi thì sẽ có nơi giữ tôi’ cũng là một loại xa xỉ.

Từ văn phòng cuối hành lang có một người đi tới, ôm một chồng tư liệu, đi giày cao gót tới trước mặt cô, dùng giọng nói công thức hóa động lòng người nói: “Tổng giám bảo cô tới văn phòng một chuyến.”

Thư Tình lạnh lùng nhìn Ngô Du: “Không cần thiết phải vậy.”

Ôm thùng đi được hai bước, cô như nghĩ tới điều gì, quay đầu mỉm cười với Ngô Du: “Quên chúc mừng cô đạt được như ý nguyện, nhưng mà không biết cô có vận khí tốt hay không, đừng để cho thương trường thi đắc ý nhưng tình trường thì thất ý.”

Lúc cửa thang máy sắp khép lại, Thư Tình trông thấy Trình Ngô Sâm ra khỏi văn phòng, trong khoảnh khắc hai ánh mắt giao nhau, trong mắt anh rõ ràng hiện lên một chút đập mạnh và loạn nhịp của tim.

Sau một khắc, thang máy bắt đầu đi xuống.

Dù cho luôn tự nói với mình không cần để ý loại chuyện rách rưới này, nhưng Thư Tình vẫn nhận ra có gì đó nóng hổi nhanh chóng tụ lại trong hốc mắt.

Cho dù có cam lòng hay không, cô đã thất bại trong lần đầu tiên đi làm.

*

Lúc Cố Chi về nhà, hiếm khi trông thấy Thư Tình tan việc sớm, mặc quần áo ở nhà, đeo tạp dề bận rộn trong phòng bếp.

Nghe thấy tiếng mở cửa, cô thò đầu ra, vẩy cái muôi tront tay: “Anh chờ một chút là tốt rồi.”

Cố Chi cởi áo khoác xuống, tựa cạnh cửa nhìn bộ dạng cô, tư thế không thuần thực nhưng cũng linh hoạt. Dấm cá trong nồi đã làm được một nửa, mùi chua ngọt rất hấp dẫn người.

“Sao về sớm vậy?” Anh mỉm cười hỏi cô: “Hôm nay không cần làm thêm giờ à?”

Thư Tình hàm hồ trả lời, loay hoay như con quay, vừa làm đồ ăn vừa nói: “Mỗi ngày đều là anh nấu cơm, từ nay về sau để em làm, dù sao cũng ăn không ở không ở nhà anh, tốt xấu gì cũng nên bỏ ra chút sức lao động.”

Cố Chi không nói gì, nhìn bóng lưng bận rộn của cô, rốt cuộc khi thấy cá được nâng lên thì nói một câu: “Ăn không ơ rkhong? Có thể để Thư đại tiểu thư hạ mình tới, ngủ lại hàn xá, đó là vinh hạnh của anh.”

Thư Tình cúi đầu cười, lại nghe anh bình tĩnh nói một câu: “Tạm thời không đi làm cũng không sao, ít nhất em có thời gian đầy đủ để suy nghĩ cẩn thận xem mình muốn làm gì và thích hợp làm gì... Anh nuôi được em.”

Trên tay run lên, con cá dấm rơi oạch vào trong nồi, ít nước nóng bắn lên tay cô, lập tức đỏ một mảng.

Mà cô không được bình thường, muôi cũng rơi vào trong nồi: “... Làm sao anh biết?”

Cố Chi trầm mặc nhìn bóng lưng của cô, không nói gì.

Cô mặc bộ quần áo ở nhà màu hồng phấn, trên người là cái tạp dề caro màu xanh trước kia mua trên mạng, anh mặc bộ màu xanh tươi mới nuốt được khẩu vị nặng.

Nhưng mà cho dù vùi toàn bộ cảm xúc dưới màu sắc tươi sáng, trong giọng nói của cô vẫn lộ ra mùi của giầu dầu hở đuôi, thậm chí cô còn chưa từng quay đầu lại nhìn thẳng vào anh.

Công ty như New Direction, phòng phiên dịch tầng 23 lại như thế, anh không nghĩ ra cô có lý do gì để tan ca sớm, ôm đồm việc nhà.

Cho nên rất nhiều chuyện chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể hiểu được.

Cố Chi đến bên cạnh cô, cầm lấy muôi đất cá lên đĩa, sau đó một tay rửa chén đĩa, một tay nắm lấy tay cô, nói với giọng dịu dàng điềm nhiên như không: “Đi, ăn cơm thôi.”

Đây là một bàn ăn gia đình phong phú thức ăn, cô thích cay, anh thích ngọt, cho nên ngọt cay chiếm tất cả trên bàn.

Cố Chi nếm nếm từng món ăn một, cười tươi khen tay nghề cô rất khá, có tố chất vợ đảm mẹ hiền.

Thư Tình không nhúc nhích, anh đã gắp một miếng thịt viên đưa đến bên miệng cô: “Mùi vị không tệ.”

Cô ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt dịu dàng sâu như vậy, chỉ cảm thấy bên trong ẩn chứa sự trầm ổn và lạnh lẽ, khiến hốc mắt cô nóng lên.

Nước mắt rơi xuống, cô cắn một miếng thịt viên, nức nở nói: “Em không cam lòng, thật sự không cam lòng....”

Sáng sớm tỉnh lại, Cố Chi đã đi làm.

Thư Tình nhìn trần nhà, vừa nghĩ, thật tốt, không đi làm có thể ngủ nướng, lại suy nghĩ đơn từ chức giao cho Trình Ngộ Sâm thế nào.

Chỉ là thực tập mà thôi, còn chưa phải nhân viên chính thức, với anh ta thì cũng không có gì... Dù sao cô chỉ là một người nhỏ bé.

Cô buồn bực một hồi, nhớ tới tối hôm qua thầy Cố không nói một câu an ủi nào, không nói gì mà hôn nhẹ rồi sờ sờ, tự tiến hành công tác trấn an cả thể xác và tinh thần cô... trên mặt Thư Tình đỏ lên.

Lúc cô tới cạnh bàn ăn mới nhìn rõ dưới nồi cháo giữ ấm có một phong thư, cô ngần người, kinh ngạc mở ra xem.

Cô phải thừa nhận, cô chưa từng nghĩ Cố Chi sẽ dùng cách cổ xưa và hàm xúc như vậy để nói với cô. Có lẽ sau khi cô ngủ, anh ngồi trước bàn sách, dựa vào ngọn đèn mờ vì cô mà viết cả một phong thư dài như vậy.

67. Chương 67

Giấy viết thư là loại giấy đơn giản nhất, trên ô vuông màu lam nhạt là người viết thư, chữ viết tự nhiên khí khái.

Thư Tình:

Sau khi em ngủ, anh đã nghĩ thật lâu để làm sao nói cho em chuyện này, lại cảm thấy điểm yếu của ngôn ngữ không thể nào nói hết tình cảm như anh nghĩ, cho nên cuối cùng anh lựa chọn cách này: Anh chỉ nói mà em thì chỉ nghe.

Có lẽ em không biết sau khi em ngủ đã nói mớ, khàn giọng nói em không muốn rời khỏi công ty, em không làm gì sai. Mà anh vốn nên nói cho em biết xã hội tàn nhẫn ở chỗ mọi người sẽ không căn cứ thành tích của em mà quyết định giá trị cá nhân của em, nhiều khi, năng lực cao không địch lại tâm trí thành thực, thành tích nổi bật không bằng mưu lược cao thâm — nhưng điều này đồng thời cũng là chỗ mâu thuẫn của anh. Một mặt anh hi vọng em có thể nhanh chóng thích ứng với xã hội này, đủ kiên cường để đối chọi với tất cả đã kích ngăn trở, nhưng một mặt anh lại hi vọng em có thể giữ nguyên bộ dạng bây giờ, đối với thế giới này và mỗi người bên cạnh em đều có sự mong chờ và thiện ý.

Anh nghĩ anh càng sợ thế giới không công bằng này hơn thế giới công bằng của em, hoặc là từng trải qua mong muốn còn tàn khốc hơn em.

Anh đã từng là thầy của em, đứng trên bục giảng dạy em làm thế nào thể hiểu biết một ngôn ngữ, bây giờ thoát khỏi thân phận thầy giáo, anh chỉ là một người đàn ông bình thường, cùng em chia sẻ hi vọng ái ố, vì vậy anh cũng trở nên không đủ khách quan, do dự bất định.

Nếu như trước kia, anh sẽ không do dự nói với học sinh của mình, nếu muốn nắm giữ cuộc sống của mình thì phải học được cách đối xử chính xác của thế giới này, bất kể là bầu không khí không lành mạnh hay là bề mặt vẻ vang, đều phải sáng tỏ trong lòng, hơn nữa còn phải học thích ứng với nó.

Anh ở trong phòng sách đọc quyển sách em đã từng đọc qua, xem bộ phim em đã từng xem qua, nhớ tới em đã từng chờ mong trong lòng nói với anh về tương lai của em như thế nào, cùng với con đường tràn ngập hi vọng và ánh mặt trời trong miệng em, anh đột nhiên cảm thấy không biết theo ai. Anh hi vọng em từ một đứa bé sẽ trở thành một người lớn thành thực, rồi lại có lòng riêng không muốn thấy em mất đi bộ dạng ngây thơ và sáng rực rỡ. Vì vậy, anh bắt đầu tự hỏi mình, anh phải làm thế nào mới có thể bảo vệ em đồng thời giữ lại được niềm mong chờ và tín ngưỡng của em.

Tha thứ cho anh vì tới giờ vẫn không nghĩ ra một phương pháp xử lý vẹn toàn, bởi vì cuối cùng anh cũng chỉ là một người bình thường, cũng sẽ có lúc lực bất tòng tâm. Cái gọi là thầy giáo cũng chỉ ở trên phương diện học thức, mà khi rời khỏi trường học, anh cũng chỉ là một người thường, chỉ có thể lựa chọn cùng em chung bước tiến hoặc lùi, dù là không cách nào giúp em ngăn cản những mưa gió nhưng ít nhất anh sẽ đứng bên cạnh em, không chùn bước.

Cuối cùng, anh nhớ rõ em từng nói một câu trong giờ thuyết trình ngoại ngữ:

The world has open heart of light in the m. e out, my heart, with thy love to meet it.

(Thế giới đã mở ánh sáng vào lòng ta, xuất hiện trong trái tim ta, mang theo tình yêu gặp gỡ cùng anh)

Trên thế giới này có vô số công việc, vô số cơ hội, vô số khó khăn và thất bại mai phục ở phía trước, vô số bước ngoặt và thời cơ chờ ta ở giao lộ.

Nhưng trên thế giới này chỉ có một Thư Tình, cho dù cảnh ngộ có thay đổi như thế nào, anh cũng hi vọng em luôn dũng cảm không sợ hãi, giống như ban đầu, là mặt trời nhỏ sáng lấp lánh, mang theo tình yêu của em đến cả thế giới.

Cố Chi.

Sáng sớm mặt trời chiếu sáng vào phòng khách, gió xuân ấm áp thổi bay chiếc rèm màu xanh đậm, vì vậy ánh mặt trời chiếu rọi vào sàn nhà tạo ra những ánh sáng vàng lung linh.

Vào buổi sáng sớm đẹp đến nỗi khó có thể miêu tả lại được, Thư Tình khóc không thành tiếng.

Khi cô đang ngủ say, bên người lại có một người vì lo lắng mà không ngủ được, mang theo những cảm xúc nặng trĩu, anh đi qua đi lại trong phòng, như phụ huynh lo cho đứa con.

Khi cô nói mớ, anh nhớ lại tất cả những lời nói trẻ con của cô, sau đó trầm mặc trong đêm dài đằng đẵng, nghĩ xem phải làm thế nào giúp cô vượt qua cửa ải khó khăn.

Mà khi cô hồn nhiên chưa phát giác ra anh đang làm những gì cho cô, anh đã ngồi dưới ánh đèn vàng, cẩn thận cầm bút viết nên tâm tình của anh, thẳng thắn thành khẩn thừa nhận sự luống cuống và vô lực của một người đàn ông, và anh hi vọng cô sẽ giữ vững được sự mong chờ tốt đẹp.

Cố Chi, em rất may mắn khi gặp anh.

Thư Tình ngồi dưới ánh mặt trời, cẩn thận gấp lá thư này lại, sau đó ôm vào trong lòng cực kỳ lâu.

Cô biết rõ, trong lá thư không tính là dài này, cất giấu tấm lòng kín đáo nhưng không hề giữ lại của người đàn ông.

*

Thư Tình mặc bộ váy áo màu xanh xuất hiện trong công ty thì có rất nhiều người hí hửng dò xét cô.

Trong một nơi bận rộn không biết mệt mỏi, tất cả mọi người đều mặc bộ đồ công sở trắng đen, mà cô giống như người ngoài hành tinh xâm lấn vào trong lãnh địa của bọn họ.

Thư Tình cầm phong thư từ chức, nhìn không chớp mắt vào cánh cửa ở cuối hành lang, lễ phép gõ cửa.

“Mời vào.” Giọng nói của người đàn ông kia luôn trầm tĩnh ôn hòa như vậy, mang theo ôn dịu hiền hậu tốt đẹp lừa đời.

Mà khi Thư Tình đưa phong thư trắng tinh tới, Trình Ngô Sâm nhàn nhạt hỏi: “Đây là cái gì?”

“Đơn từ chức.”

“Ai bảo cô giao tới?”

“Cần tuân ý chỉ của tổng giám, tiểu nhân cung kính bị đuổi ra ngoài.”

Trình Ngô Sâm nheo mắt nhìn Thư Tình, miễn cưỡng tựa lưng vào ghế ngồi, cười như không cười nhìn qua cô: “Ý chỉ? Có vẻ như ngữ văn học không tốt rồi, không biết ý chỉ là miêu tả phụ nữ?”

(*ý chỉ: là mệnh lệnh của hoàng thái hậu hoặc hoàng hậu)

Thư Tình cười chân thành: “Tổng giám lo lắng quá rồi, tôi học ngữ văn rất khá.”

“Vậy ý của cô là ——” âm cuối thoáng cao lên.

Cô nói như chém đinh chặt sắt: “Cổ nhân có câu, độc nhất là lòng dạ đàn bà, tôi thấy tổng giám có dung mạo đàng hoàng, diện mạo bất phàm, nhưng lòng sắt đá còn độc hơn cả bộ cặp rắn rết, dùng ý chỉ trên người anh là thích hợp hơn hết.”

Trình Ngô Sâm trầm mặc một lát, thưởng thức phong thư trong tay: “Vốn định nói cô hiểu lầm ý của tôi, cầm thư trở về, nhưng nghe qua lời của cô, tôi cảm thấy công ty tôi đúng là quá nhỏ, không chứa nổi đại phật như cô. Lời nói sắc bén như thế, cô có thể suy nghĩ tham gia vào phòng luật sư tầng 16, theo tôi được biết, bọn họ đang tuyển người.”

Thư Tình bắt được từ mấu chốt: “Cái gì gọi mà hiểu lầm ý của anh?”

Trình Ngô Sâm nhướng mắt nhìn cô: “Khi nào thì tôi nói muốn cô trình đơn từ chức?”

Thư Tình nhất thời ngơ ngẩn rồi lại nhớ rõ anh từng nói với cô, cô không thích hợp vị trí này, sau đó gọi điện cho Ngô Du đưa tư liệu của cô tới... Không phải muốn cô từ chức thì là có ý gì?

Cả văn phòng yên tĩnh, Trình Ngô Sâm nói: “Tôi nói là cô không thích hợp với vị trí này, cô cho rằng đó là muốn khai trừ cô?” Anh rút trong cặp hồ sơ vài tài liệu, mặt không đổi đưa cho cô.

Văn kiện của tổng bộ New Direction, chuyển chuyển công tác tới Thượng Hải gửi đi.

Thư Tình giật mình đứng nguyên tại chỗ, không nói nên lời.

Mà Trình Ngô Sâm vượt vượt mi tâm, có vài phần mệt mỏi, trong giọng nói cho chút bất đắc dĩ: “Một phiên dịch viên ở Thượng Hải vừa từ chức, tổng bộ hy vọng có thể nhận được một người từ phía chúng ta qua đó. Lý Vũ Đình và Trần Tử Hào rất quen thuộc với công việc bên này, phải quá đó ít nhiều sẽ có ảnh hưởng tới chúng ta, hơn nữa bọn họ đều lập gia đình ở thành phố A, sợ là cũng không muốn đi Thượng Hải, cho nên tôi cảm thấy cho cô suy nghĩ về cơ hội này.”

“Tại sao lại là tôi?”

“Hoàn cảnh nơi này vô cùng phức tạp, không thích hợp với cô, bên Thượng Hải chỉ và văn phòng phiên dịch văn kiện, chỉ có một vị trí, áp lực không lớn, hoàn cảnh cũng khá đơn thuần.”

“Không phải, ý của tôi là...” Thư Tình vờ giằng trong tay, từ từ ngẩng đầu nhìn người đàn ông lạnh như băng hôm trước còn khiến cô cảm thấy sợ hãi, cô khó có thể tiêu hóa anh ta đột nhiên lại thay đổi như vậy: “Cơ hội tốt như vậy, tại sao lại cho tôi? Không phải tôi đã làm trái với quy định của công ty sao, suýt nữa... suýt nữa làm hỏng một hợp đồng...”

Trình Ngô Sâm nhíu mày: “Suýt nữa làm hỏng một hợp đồng? Xin lỗi, có vẻ cô quá coi trọng mình rồi.”

“....”

Trong lúc cô mờ mịt luống cuống, anh ta đeo kính mắt: “Trong công việc cho tới bây giờ không hề có người nào không mắc sai lầm, mỗi người đều phạm sai lầm, sẽ bị mắng, thậm chí sẽ phải chịu trách móc nặng nề và đả kích mạnh. Nếu như cô làm hỏng việc thì cấp trên của cô mắng cô, chửi cô, đó làm cảm thấy cô còn có thể cứu được. Nếu như ngay cả mắng chửi cũng lười, thì đó mới là ám hiệu cô có thể trình đơn từ chức rồi, nếu không cô nghĩ tôi vì cái gì mà mắng cô?”

“Tôi cũng đã từng phạm phải sai lầm như cô, cấp trên không bỏ qua tôi cho nên tôi cũng cho cô một cơ hội, hy vọng cô sẽ không khiến tôi thất vọng.”

Anh đang nói láo.

Nói cho cùng, anh không phải giúp cô không lý do.

Bởi vì Thư Tình không biết, quyết định đổi đi nơi công tác này, tự Trình Ngô Sâm phải đi Thượng Hải, mà người gọi là phiên dịch văn kiện cũ là cấp dưới trực thuộc anh.

Trình Ngô Sâm rất rõ ràng, mình không phải là thiếu niên xúc động vừa gặp đã yêu, nhưng trên người Thư Tình có một phẩm chất đặc biệt khiến anh vừa hâm mộ vừa khát vọng, là loại từ nhỏ đã được che chở vô cùng hạnh phúc và ngây thơ dại khờ hy vọng về tương lai vô điều kiện.

Bên cạnh anh toàn là những người chuyên nghiệp trong kinh doanh, bởi vậy anh không có lý do, anh khát vọng giữ người đặc biệt này lại bên người.

Chẳng qua chỉ là nhất thời xúc động, khát vọng thực hiện thôi, mà ở vào vị trí này của anh, đương nhiên cũng có tư cách tùy tiện làm theo ý một cách nào đó.

*

Thư Tình cảm văn kiện, trong đầu loạn cả lên, chỉ cảm thấy toàn bộ đều khiến cô có chút không hiểu.

Từ khi cô tới New Direction, cuộc sống dường như trở nên khúc chiết ly kỳ, cuộc sống cũng nhanh hơn, tình hình cũng nhanh hơn.

Tiểu là.... sau khi tiêu hóa xong, cô kiên định trả văn kiện về, lắc đầu: “Tôi không đi.”

Trình Ngô Sâm nhắm mắt lại, như là không tin sẽ có người không biết tốt xấu cự tuyệt cơ hội mà rất nhiều người mơ ước, nhưng anh kiểm chế, cuối cùng chỉ nhàn nhạt hỏi một câu: “Vì sao?”

Chỉ tiểu, còn chưa kịp đáp lại, điện thoại của Thư Tình đột nhiên vang lên, cô hơi áy náy, khi nhìn rõ chữ “Mẹ” trên màn hình thì tắt điện thoại, đang muốn trả lời thì điện thoại lại vang lên.

Cô tắt máy liên tục hai lần nhưng Thư Tuệ Dĩnh vẫn kiên trì gọi tới, Thư Tình vốn muốn tắt lần nữa nhưng lại đột nhiên nhớ ra cái gì, cả người cứng đờ tại đó.

Trình Ngô Sâm nói: “Có lẽ có chuyện gì gấp, cô mau nghe đi.”

Mà cô ngay cả bước chân cũng không thể bước, yên lặng đứng tại chỗ, mãi sau mới đi ra ngoài cửa, cố gắng khắc chế lo sợ bất an trong lòng, cúi đầu bắt máy: “Alo?”

Ở đầu dây bên kia, Thư Tuệ Dĩnh dù cố gắng nhưng giọng nói vẫn gấp gáp: “Thư Tình, tranh thủ thời gian về, ông nội... ông nội sắp không được.”

Dự cảm đã trở thành sự thật.

Trong nháy mắt, Thư Tình cảm thấy linh hồn bị mất đi.

Cô cắn chặt răng đứng ngoài cửa, vẫn duy trì tư thế đó không nhúc nhích, mà Trình Ngô Sâm đã nhận ra có gì đó không tốt từ bóng lưng cứng ngắc của cô, anh nhanh chóng đi ra hỏi: “Làm sao vậy?”

Cô từ từ ngẩng đầu, trên mặt trắng bệch một mảnh, trong mắt là thần sắc ảm nã.

Rốt cuộc ngày này cũng phải đến.

Giống như lằm bằm, cô cố gắng bình tĩnh, giải thích nói: “Bệnh tim của ông nội tôi tái phát, sợ rằng sắp không được.”

Trình Ngô Sâm trầm mặc một lát, giống như đang suy nghĩ khi nào cô sẽ ngã xuống, cuối cùng anh cầm tây trang, bước vào nhà: “Đi thôi, tôi đưa cô đi.”

68. Chương 68

Thư Tình định nói không cần nhưng hôm nay Cố Chi dạy ở trường, cô lại không có xe, nếu muốn chạy về thành phố C, nhất định phải ngồi ở trạm tàu lửa, sau đó mua phiếu chờ xe, đợi đến khi cô trở về, có lẽ...

Có lẽ tất cả đã không còn kịp rồi.

Vì tháng rồi công việc quá khẩn trương nên cô chưa có cơ hội về thăm ông nội, cô vốn định sau kỳ thực tập kết thúc, cô sẽ cùng Cố Chi trở về, chỉ không ngờ tin dữ đến nhanh như thế.

Giết cô trở tay không kịp.

Ngô Du đang ký nhận chuyển phát ở đại sảnh lầu một của cao ốc, quay đầu đã thấy Trình Ngô Sâm và Thư Tình ra khỏi thang máy, cô ôm hộp cà phê nặng trĩu kinh ngạc đứng một bên, đã thấy hai người không chớp mắt đi thẳng vào bãi đỗ xe ngầm, tốc độ đi rất nhanh, hoàn toàn không để ý tới cô.

Chiếc xe Bentley nhanh chóng chạy khỏi lối ra, thông dong bình thản biến mất khỏi tầm mắt của cô.

“Tiểu thư? Cô còn chưa ký tên đâu.” Chuyển phát viên lúng túng lên tiếng nhắc nhở, Ngô Du mờ mịt thu hồi tầm mắt, vội vàng ký tên vào đơn chuyển phát, ôm hộp cà phê đi vào trong thang máy.

Cô là thư ký của Trình Ngô Sâm, phụ trách lịch trình và công việc hàng ngày của anh, cũng vô tình nhớ hết về anh.

Cô đang giữ độc quyền trong cửa hàng nhập khẩu cà phê của Việt Nam mà Trình Ngô Sâm thích, cũng nhớ rõ anh uống cà phê khác nhau thì phải dùng cái chén khác nhau, 13 cái cốc ứng với loại cà phê nào cô đều nhớ. Thậm chí cô có thể không do dự đọc ra lịch trình được sắp xếp của Trình Ngô Sâm trong một ngày, không sai chút nào.

Cô cũng biết rõ, trong những việc này Trình Ngô Sâm ý lại cô, bởi vì cô là một thư ký hoàn mỹ, nhưng mà cho dù như thế, cô cũng chưa bao giờ được ngồi trên xe của anh — cho dù cô phải tăng ca tới rạng sáng, anh cũng chỉ giúp cô gọi một chiếc xe taxi, tuyệt đối sẽ không tự mình đưa cô về nhà.

Sau khi đặt cà phê lên bàn, cô ngồi ở phòng làm việc ngăn người, Tiêu Ý từ bên ngoài đi vào, thấy bộ dạng thất thần của cô, dứt khoát gõ cửa: “Nghĩ gì mà thất thần như vậy? Tổng giám không ở công ty nên cậu không có việc gì làm à?”

Ngô Du nhìn vào ánh mắt của cô, đột nhiên nở nụ cười khổ: “Mình đang suy nghĩ, có lẽ cho tới nay mình làm nhiều việc ác lắm cho nên mới bị anh ấy coi là người vì đạt được mục đích mà cái gì cũng làm.”

Tiêu Ý ôm văn kiện tới, cẩn thận đóng cửa lại: “Cậu còn đang suy nghĩ việc anh ta hiểu lầm cậu? Dù sao cũng đã qua rồi, anh ta cũng không truy cứu nữa, cậu cũng đừng quan tâm nhiều.”

Cô gái mặt mày tinh xảo, vẻ mặt chán nản ngồi sau bàn làm việc, cúi đầu cười rộ lên: “Đúng vậy, không cần quan tâm nhiều làm gì, cho dù mình nói không phải mình làm thì anh ấy cũng sẽ không tin tưởng. Dù sao từ khi Thư Tình tìm anh ấy thì anh ấy cũng đã nhận định mình là người làm rồi, anh ấy đã chắc chắn như vậy, mình giải thích thì có gì quan trọng đây.”

Chỉ là cô không cam lòng.

Trong tòa nhà tình người lạnh lẽo này, cô có thể không thêm để ý những người khác nhìn cô như thế nào, trào phúng cô như thế nào, nhưng không thể nào không để ý tới ánh mắt và suy nghĩ của anh.

Có lẽ về sau nên buông tay, tốt xấu gì cũng giữ lại ình một con đường sống.

Cô cười cười với Tiêu Ý: “Cậu đừng an ủi mình, nhanh đưa văn kiện của cậu đi, nếu không chủ nhiệm Lưu anh tuần tiêu sái của các cậu lại mắng mình, nói mình suốt ngày quần quít lấy cậu không buông.”

“Làm sao anh ta mắng cậu chứ cậu được? Ngưỡng mộ cậu còn không kịp đấy”. Tiêu Ý vừa đi ra ngoài vừa trêu chọc cô: “Mỗi lần bọn mình ngồi ăn cơm trưa cùng, chủ nhiệm Lưu sẽ thay đổi thái độ khi giải quyết việc với mình, tươi cười như hoa, có dụng ý khác đó. Nói không chừng anh ta nhờ tớ nói tốt vài câu trước mặt cậu đấy!”

“Được rồi được rồi, biết cậu sẽ an ủi mình, tớ biết, về sau nếu không thích tổng giám, cũng sẽ cân nhắc suy nghĩ tới chủ nhiệm Lưu tao nhà, biết thông cảm cho cấp dưới của các cậu.” Ngô Du cười cúi đầu đọc văn kiện, nhưng lại không chú ý trong mắt người đang bước ra khỏi phòng làm việc mang theo một tâm tình phức tạp, đặc biệt khi nghe cô nói tới ba chữ ‘chủ nhiệm Lưu’ thì trong ánh mắt gần như bao hàm ác ý, giống như nước muốn chảy ra khỏi quả chín mọng.

Sau khi rời khỏi cửa, tươi cười trên mặt Tiêu Ý bỗng nhiên biến mất, mang theo ánh mắt lạnh lẽo, nhanh chóng đi tới cửa một văn phòng khác.

Chủ nhiệm Lưu trong miệng Ngô Du đang đứng cạnh cửa sổ uống trà, sau khi thấy Tiêu Ý tới, mỉm cười: “Đủ các mục rồi hả?”

Ánh mắt Tiêu Ý mềm đi vài phần, thậm chí còn gật đầu mỉm cười, nói: “Đủ rồi.”

“Ừ, khổ cực rồi.”

Dù biết rõ anh chỉ nói lời khách khí nhưng Tiêu Ý không nhận được mà vui mừng nường mày. Sau khi đặt văn kiện lên bàn của anh thì chợt nghe anh hỏi: “Buổi trưa hôm nay cô có cuộc hẹn nào không?”

Tiêu Ý kinh ngạc, trong lòng vui sướng, lại cố gắng đè nén không để mình bật cười: “Giữa trưa sao? Không có hẹn, tôi một mình làm gì có ai hẹn tôi?”

Cho nên anh muốn hẹn với cô sao?

“Cô vào công ty cũng đã nhiều năm rồi, đừng chỉ vui đầu công tác, nên ngẫu nhiên dừng lại tính toán ình đi, cô gái còn trẻ vốn là những năm như hoa như ngọc, nên lo lắng cho tình yêu, đừng làm chậm thời gian đẹp nhất.” Người đàn ông cong môi mỉm cười, đàn ông ở tuổi này vốn có vài phần thành thực, hôm nay vì nụ cười mà càng tăng thêm xuất sắc sáng rõ.

Tiêu Ý mơ hồ nhận ra anh muốn ám chỉ cái gì, vì vậy hỏi thử một câu: “Chủ nhiệm hỏi giữa trưa tôi có hẹn hay không, là vì có chuyện muốn giao cho tôi làm sao?”

Hỏi thì hỏi như vậy, nhưng cô lại nghĩ: hà hà, rốt cuộc người đàn ông này cũng nghĩ thông, muốn hẹn cô ăn cơm.

Chỉ tiếc người đàn ông cười cười, không để ý nói: “Cùng không có việc gì, chỉ cảm thấy nếu cô chỉ một mình vậy có lẽ thư ký Ngô cũng rảnh rỗi, tôi cũng làm bộ ngẫu nhiên gặp, muốn hẹn cô ấy ăn một bữa cơm.” Nói tới đây, anh nháy mắt với cô vài cái: “Tôi rất tin tưởng cô, ngàn vạn lần đừng nói cho thư ký Ngô biết nha.”

Tiêu Ý cũng cười rộ lên: “Nếu chủ nhiệm đã có lời... tôi sẽ giữ kín, nhưng mà nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ giúp anh nói tốt vài câu trước mặt Ngô Du.”

Cô cười híp mắt đi ra khỏi cửa, cười tươi như hoa, bộ dạng đẹp đẽ, nhưng mà móng tay dài được chỉnh sửa đẹp đã đang đâm thật sâu trong lòng bàn tay, để lại vài vết đỏ tươi.

*

Thư Tình ngồi trên xe của Trình Ngô sâm, gửi cho Cố Chi một tin nhắn: Anh đang dạy sao?

Hơn hai mươi phút sau Cố Chi mới trả lời cô: Bây giờ đang nghỉ giữa giờ, sao vậy?

Cô hỏi: Buổi chiều cũng có tiết sao?

Sau khi nhận được khẳng định của Cố Chi, cô nhanh chóng để điện thoại vào trong túi, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, mặt ủ mảy chau.

Cô rất hi vọng Cố Chi sẽ ở cạnh cô, nhưng mà anh có công việc của anh, chẳng lẽ muốn cô nói vài câu kéo anh từ trong phòng học qua, để lại một đám học sinh chỉ vì an ủi lòng bất an của cô?

Thần kinh cô khấn trương, cô lặp lại động tác mở chốt của hành lý, cúi đầu thì nhìn thấy lá thư của Cố Chi, lập tức dừng lại, từ từ chạm vào lá thư.

Buổi sáng hôm nay cô còn đọc được những lời anh gửi cho cô:

Trên thế giới này có vô số công việc, vô số cơ hội, vô số khó khăn và thất bại mai phục ở phía trước, vô số bước ngoặt và thời cơ chờ đợi ở giao lộ.

Nhưng trên thế giới này chỉ có một Thư Tình, cho dù cảnh ngộ có thay đổi như thế nào, anh cũng hi vọng em luôn dũng cảm không sợ hãi, giống như ban đầu, là mặt trời nhỏ sáng lấp lánh, mang theo tình yêu của em đến cả thế giới.

Thư Tình cắn môi, cố gắng khôi phục lại sự bình tĩnh trong lòng, không phải từ lúc ông nội vào viện anh đã nói với cô, bởi vì tình huống quá tệ, bệnh tình chuyển biến xấu đi chẳng qua chỉ là chuyện sớm hay muộn sao?

Cô nên chuẩn bị tâm lý này từ sớm rồi.

Nhưng mà cô không nghĩ tới, cho dù đã tính toán điều xấu nhất thì khi chính thức nhận được tin dữ rằng người thân sắp qua đời, cô vẫn yếu đuối đến mức không tiếp nhận được.

Trình Ngô Sâm nhàn nhạt liếc quá cô một cái, lúc đợi đèn đỏ anh cầm một lọ sữa đưa cho cô: “Không kịp ăn cơm trưa, trước tiên uống chút sữa đi.”

Thư Tình nhận lấy nhưng không uống, chỉ nói: “Bụng rỗng uống sữa tươi sẽ có hại cho sức khỏe.”

Trình Ngô Sâm không nói gì.

“Anh thường xuyên uống sữa tươi lúc bụng rỗng sao?” Thư Tình hỏi anh.

“Cũng tạm.” Thực ra, mỗi khi anh bận rộn, không quan tâm xem nhét cái gì vào bụng, chỉ cần tạm thời an ủi dạ dày đang huyền não là được rồi.

Thư Tình vất vả lắm cũng tìm được chủ đề nói chuyện, cuối cùng dời sự chú ý, thẳng thắn nói: “Người đàn ông không chiếu cố được ình, chắc hẳn cũng không chiếu cố tốt cho vợ con rồi, nhất định tổng giám còn chưa kết hôn.”

Trình Ngô Sâm nhàn nhạt nói: “Tôi đã kết hôn hay chưa có liên quan gì tới cô? Bây giờ cô đang ngồi trên xe của tôi, hơn nữa lấy thân phận cấp dưới nói chuyện với tôi, cô cảm thấy thái độ đó của cô có thích hợp không?”

“Nếu không chăm sóc tốt cho bản thân, còn có thể mất phong độ lúc thẹn quá hóa giận.” Thư Tình tiếp tục bình luận, sau đó ôm ba lô nhỏ của mình, cúi đầu thở phào: “May mà thầy Cố không như vậy...”

Mặc dù Cố Chi không phải là tổng giám của công ty quốc tế, cũng không phải người giàu lái Bentley nhưng anh dịu dàng lại khiêm nhường, thâm tình lại tốt đẹp.... Thư Tình cố gắng kéo mình ra khỏi vũng bùn sâu nào, nhét đủ loại chủ đề vào trong não.

Trình Ngô Sâm đạp mạnh phanh, chậm rãi quay đầu lại nhìn cô: “Cô cảm thấy cô đi nhờ xe của tôi, lại lấy người đàn ông khác so sánh với tôi, hơn nữa cuối cùng dùng sự thảm hại của tôi làm kết thúc, tôi có lý do gì để không ném cô xuống xe không?”

Trong lúc Thư Tình còn đang kinh ngạc, Trình Ngô Sâm mỉm cười: “Thầy Cố? Cho nên cô không chỉ là một nhân viên kém, còn là một học sinh làm việc trái với thể tục? Thầy trò yêu nhau đúng không?”

Anh nghĩ tới nhiều lần gặp người đàn ông kia ở cửa công ty, mở cửa chiếc Volvo màu đen tối đón cô... Nụ cười của anh thu lại, không do dự cầm sữa trong tay Thư Tình, ném về chỗ ngồi phía sau.

“Thư Tình, tôi cảnh cáo cô, nếu sau trên đường đi, cô còn lấy người đàn ông khác so sánh với tôi, hoặc nói chút lời không mang theo đầu óc... tôi sẽ ném cô ở trên đường cao tốc, kêu trời không nghe, kêu đất không thấu.”

“.....”

Thư Tình suy nghĩ thật lâu, mới nhớ ra chủ đề để nói tiếp: “Vừa rồi anh nói lấy thân phận cấp dưới nói với anh, tôi chỉ muốn nói, đơn từ chức đó... tôi thật sự không có ý định thu lại.”

Vẻ mặt cô vắng vẻ nhìn ra ngoài cửa sổ: “Không nói trước được chuyện sau này của ông nội ra sao, trong thời gian ngắn sẽ không đến công ty được, nhất định không qua được kỳ thực tập, nói tới cơ hội đi Thượng Hải, tôi cũng không có ý định đi.”

Trình Ngộ Sâm trầm mặc một lúc mới nói: “Đó là cơ hội mà rất nhiều người tha thiết, đối với cô mà nói cũng là có thể gặp không thể cầu.”

“Nhưng Thượng Hải cách nơi này xa như vậy, cách xa người nhà của tôi như vậy, tôi không muốn một mình cô đơn mà đi.”

“Chỉ có người tầm thường mới cam tâm tình nguyện ếch ngồi đáy giếng.”

Thư Tình nở nụ cười: “Tôi cũng không có chí lớn gì, được ở bên người mình thích là tốt rồi, không đáng đi làm một nữ cường nhân.”

Rốt cuộc Trình Ngộ Sâm không nói gì nữa, sắc mặt căng cứng rất khó coi.

Nói cho cùng, cô không hề lưu luyến gì với anh, vứt anh như vứt giày.

Anh hiểu rõ ràng mình không phải yêu cô thích cô, mà chính anh cũng không nói rõ được khát vọng đó, khát vọng giữ người có tính cách khác lạ này ở bên người, về phần sau khi giữ lại bên người có thể làm được những gì thì không nằm trong phạm vi mưu đồ của anh.

Nếu như cô có thể làm anh vui vẻ, lấy việc công làm việc tư cũng không sao cả.

Tiếc là cô bé này không hề để ưu đãi của anh ở trong lòng, thậm chí còn cảm thấy là gánh nặng, liên lụy.

Người kiêu ngạo tự phụ như Trình Ngộ Sâm, lúc này cũng có cảm giác thất bại.

Đương nhiên, so với chút buồn bực của Trình tiên sinh, Cố tiên sinh trên lớp hai tiết buổi chiều chỉ hơn chút không kém.

Trên đường về văn phòng, anh bấm điện thoại của Thư Tình, lại biết được cô đang ngồi trên xe của Tổng giám đốc tiên sinh đã từng mắng cô xối xả, chạy tới thành phố C.

Ông nội xảy ra chuyện, cô không thông báo cho anh, bây giờ lại ngồi trên xe một người đàn ông khác trở về.

Cố Chi đứng dưới khu nhà học, gằn từng chữ hỏi: “Vì sao không nói cho anh?”

“Em không muốn làm anh lo lắng, sợ anh chậm tiết dạy...” Thư Tình nghe trong giọng nói của anh vô cùng căng thẳng, tranh thủ thời gian giải thích, lại hoàn toàn không biết giải thích như vậy càng làm Cố Chi không vui.

Thật ra anh rất muốn hỏi cô: So với người giáo dục nhân dân không đáng kể như anh, em tình nguyện làm chậm trễ vị Tổng giám đốc tiên sinh một ngày làm ra mấy trăm vạn tiền lãi cũng không muốn để anh chậm hai tiết học thu vào được hai trăm đồng mỗi giờ sao, điều này mà cũng nói được sao?

Nhưng mà anh dừng một chút, hạ giọng nói: “Anh lập tức tới, lúc nào tới anh gọi điện cho em.”

Dù trong lòng không vui nhưng lý trí anh vẫn còn, hôm nay ông nội cô đang nguy hiểm trong sớm tối, nhất định trong lòng cô rất khổ sở, cô chỉ đang cố đè nén mà thôi.

Vì vậy thầy Cố cũng cố gắng đè nén tâm tình bị dày vò vì vào lúc nguy cấp Thư Tình được một người đàn ông khác đi cùng về thành phố C. Sắc mặt anh lạnh như băng đi về phía bãi đỗ xe.

Trình Ngộ Sâm đứng không?

Đang yên lành bày đặt mặc kệ công ty, đưa cô gái yếu đuối về nhà đúng không?

Ha ha, quả nhiên là khắp nơi trên thế gian đều có thể gặp được chân tình mà.

69. Chương 69

Lòng Thư Tình rối bời, cúp điện thoại, cầm trong tay mà không biết nên nói cái gì.

Cố Chi tức giận, cô biết điều đó.

Khi anh hỏi cô “Vì sao không nói cho anh” với giọng điệu vừa tỉnh táo lại thông thả, cô biết được mình vừa làm một chuyện ngu xuẩn tột cùng.

Ngoại trừ người nhà thì Cố Chi là người thân nhất với cô, nhưng hôm nay ông nội xảy ra chuyện, người đưa cô trở về lại là Tổng giám đốc nhân đang ngồi bên cạnh, mà bạn trai chính quy của cô lại không biết gì.

Nếu là cô, chỉ sợ cô đã nổi trận lôi đình rồi.

Trình Ngô Sâm hỏi với giọng điệu lười biếng: “Bạn trai?”

Thư Tình cắn môi không nói chuyện.

Không gian trong lớn như vậy, Trình Ngô Sâm cũng nghe được gần hết lời hai người nói, vì vậy từ từ nở nụ cười: “Không phải anh ta... ghen tị chứ?”

Thư Tình ngẩng đầu nhìn anh, không hề nghi ngờ nhìn thấy trong mắt anh chút chế nhạo, lập tức lạnh mặt nghiêng đầu đi, rốt cuộc không nói chuyện với anh nữa.

Mãi cho tới khi xe hơi dừng lại bên ngoài bệnh viện, cô mới khách khí mà xa cách nói một câu: “Hôm nay làm phiền anh rồi.” Sau đó vươn tay móc một tờ một trăm đồng đưa tới.

Nhìn bàn tay nắm tờ tiền giấy màu hồng nhạt đưa giữa không trung, sắc mặt Trình Ngô Sâm thoáng thay đổi: “Có ý gì?”

“Lúc ấy tôi vội vàng, không từ chối việc anh đưa tôi đi, bây giờ nhớ lại thì trong lòng rất băn khoăn, chút tiền này xem như là cước xe.” Thư Tình lại thành khẩn mà khách sáo nhìn qua anh: “Thật sự cảm ơn anh, Tổng giám đốc Trình.”

Có lẽ Trình Ngô Sâm nhìn ra ý đồ muốn phủi sạch quan hệ với anh, ánh mắt anh nhìn từ tờ giấy chuyển qua mặt cô, sau đó nhàn nhạt nở nụ cười: “Nếu quả thật muốn tính toán, sợ rằng cô không chỉ nợ tôi một chút như vậy. Có lẽ cô chưa đọc qua tạp chí kinh tế tài chính, theo phân tích của chuyên gia, mỗi một giờ Trình Ngô Sâm của New Direction ngồi sau bàn làm việc, có thể hoàn thành ba phần đơn đặt hàng của châu Âu, doanh thu của công ty ít nhất 3,8 vạn dollar...” Anh dừng một chút, nở nụ cười bỗng nhiên biến mất: “Cho nên nếu như lần sau muốn tính toán với tôi, trước hết nên tìm hiểu rõ ràng có thể tính toán được không.”

Anh không nhìn cô, bước vào trong xe, sau đó gợn gòang linh hoạt đóng cửa xe lại.

Tay Thư Tình dừng lại giữa không trung, sau đó bình tĩnh rút về, xoay người bước nhanh vào bệnh viện.

Cho dù anh đang giận cô vì hành vi không biết tốt xấu này, hoặc là đang châm chọc cô tự mình đa tình, thì đối với cô mà nói, quan trọng nhất bây giờ là ông nội.

Mà cô không nhìn thấy, Trình Ngô Sâm ngồi trong xe khuôn mặt lạnh lùng, nhưng lại chậm chạp không lái xe đi. Anh quay đầu lại vừa vặn trông thấy bước chân dồn dập và bóng lưng bối rối của cô, mang theo chút hốt hoảng.

Anh vốn nên đạp mạnh chân ga phóng đi, nhưng không biết sao lại không làm thế, cuối cùng trong lúc vô tình trông thấy bên ghế lái phụ một chùm chìa khóa không biết rơi ra khỏi túi từ lúc nào, rốt cuộc anh cũng thờ phào, gần như cầm lên không hề do dự.

Mười lăm phút sau, anh lại mở cửa xe ra, vừa ấn khóa xe, vừa nhanh đi tới chỗ cô.

Mùi hương của bệnh viện rất quen thuộc, là mùi của thuốc sát trùng và mùi thuốc, trong không khí cùng tràn ngập không khí đặng chất trầm trọng.

Thư Tình càng chạy càng nhanh, cuối cùng gần như chạy bước nhỏ, tới khi chạy tới hoa viên dưới lầu thì điện thoại trong túi vang lên, trong lòng cô không yên, vừa chạy vừa lấy điện thoại di động ra, khi nhìn rõ hai chữ ‘Mẹ’ trong điện thoại, đột nhiên cô mất dũng khí nghe máy.

Vào lúc này, cô cực kỳ hi vọng người gọi tới là Cố Chi, cho dù giận dữ với cô cũng không sao, ít nhất anh cũng không mang tới tin tức làm cô sợ hãi.

Trong tay nắm chặt điện thoại di động, cô chọn không nghe máy, mà dùng tốc độ nhanh hơn chạy vào đại sảnh. Bên ngoài thang máy một đám người đàn chờ, con số màu đỏ hiện lên số 9, cô mất kiên nhẫn, dứt khoát đi thang bộ.

Điện thoại vẫn rung trong lòng bàn tay không ngừng, tiếng chuông vui vẻ biến thành âm thanh chói tai, từng chút từng chút vang lên bên tai cô.

Là nguyên nhân gì khiến mẹ cô không ngừng gọi điện cho cô? Thư Tình không dám nghĩ, lại không dám nhận.

Ông nội ở phòng bệnh cao cấp ở tầng 7, khi cô cố nén cảm giác đau ở phổi chạy vào hành lang thì hốc mắt cũng nóng lên, nhưng không vì mệt mỏi mà cô dừng bước lại, ngược lại cô càng dùng tốc độ nhanh hơn chạy về phía phòng bệnh.

Tất cả mọi người đều đứng vây ở cửa phòng bệnh, Thư Tình mất sức lớn mới đẩy những người cản trở muốn đi vào, thậm chí mất điếc tai ngơ bỏ qua những lời khuyên bảo, chỉ cố chấp muốn vào gặp ông nội.

Trang Kính Vĩ kéo cánh tay cô, vội vàng nói: “Tình Tình, đừng vào!”

Bác cả, bác hai cũng ngăn trước mặt cô, nói lời tương tự.

Tất cả người thân đều ở đây, vây kín phòng bệnh, bởi vì cô đến, gian phòng lúc trước còn yên tĩnh đột nhiên vang lên những tiếng ồn ào.

Sau đó là giọng nói trầm trọng của Thư Tuệ Dĩnh: “Để cho con bé vào...”

Tất cả mọi người dừng một chút, rốt cuộc Trang Kính Vĩ cũng buông tay.

Trong phòng bệnh gai mắt, vách tường, sàn nhà, giường bệnh, tủ đứng... tất cả đều là màu trắng, lạnh như băng, không có sinh khí.

Thư Tình đứng ở cuối giường, nhìn ông nằm yên lặng trên giường, trong đầu trống rỗng.

Ông nằm như đang ngủ, bình thản yên ổn, thậm chí vẻ mặt như được giải thoát, ngoại trừ ngực không hề phập phồng.

Cô chậm rãi đưa mắt nhìn lên màn hình thiết bị ở đầu giường, lại trông thấy con số vốn nên dao động bầy tổ tim đang đập thì lúc này dừng lại tại số 0, không hề có bất kỳ biến hóa nào.

Những đường cong chập chờn biểu hiện cho sinh mệnh đã hóa thành một đường dài thẳng tắp, thông báo một sinh mạng đã vĩnh viễn mất đi.

Thư Tình trầm mặc đứng tại chỗ, ngón tay chậm rãi cong lên, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Thậm chí cô còn không khóc, chỉ nghe thấy chình mình nói với người xung quanh bằng giọng vừa tỉnh táo vừa mơ hồ: “Ông nội đi rồi.”

Không biết cô đang nói ọi người, hay đang thuyết phục chính mình, bởi vì trong tiềm thức của cô, cô không cách nào tiếp nhận được sự thật này. Người ông làm bạn với cô nhiều năm, yêu thương cô nhiều năm, từ nay về sau sẽ không thể tiếp tục yêu thương cô, mà cô thậm chí còn không thể gặp ông lần cuối.

Sẽ không còn ai mang theo vẻ mặt đứa trẻ thường bướng bỉnh, ôm cô đi khắp các cửa hàng lớn nhỏ, không hề do dự tiêu tiền tiết kiệm của mình, chỉ để mua được cho cháu gái nhỏ của mình búp bê quý giá mà những cô bé khác cũng có.

Sẽ không có ai cười híp mắt nói với cô: “Tình Tình, con múa cho cô xem, để cô ấy nhìn cô bé con nhà chúng ta!”

Sẽ không còn ai cầm quyển sách trung y đã ố vàng, dùng giọng điệu nhẹ nhàng đọc cho cô nghe những kiến thức y học nửa hiểu nửa không, sau đó hôn lên trán cô, giả hoạt nhìn cô không muốn ngủ trưa ngoan ngoan thiếp đi trong lòng ông.

Sẽ không còn ai chỉ cần một ánh mắt, một nụ cười tươi có thể khiến cô nhớ tới thời gian tốt đẹp đơn thuần nhất lúc nhỏ — trong đoạn thời gian đó, cuộc sống của cô là những tiếng cãi nhau của cha mẹ, ít nhất cũng có một người toàn tâm toàn ý yêu cô, cố gắng vì cô tạo ra một thế giới đồng thuận: hàng xóm láng giềng tốt đẹp, ông nội hiền lành tóc trắng, những loại trái cây mà cô thích ăn nhất, còn có những tiếng cười vui vẻ ở nơi đó.

Thư Tình khó khăn đi tới cạnh ông nội, vươn tay ra cố gắng nắm lấy bàn tay già nua và gầy guộc của ông, chính là làn da của ông quá lạnh, lạnh tới nỗi cô run rẩy, không dám vươn tay động vào nữa.

Lòng của cô lúc này cũng trở nên lạnh như băng, mà người yêu cô thương cô cũng không còn như trước kia, sẽ dùng mọi cách dụ dỗ dỗ cô, nói cô đừng sợ, ông sẽ luôn luôn ở bên cô.

Sinh mạng biến mất nhanh chóng như thế, thoáng qua, chỉ còn lại thân thể lạnh như băng.

Thư Tình cố gắng khống chế cảm xúc, xoay người đi ra cửa.

Thư Tuệ Dĩnh kinh hoảng mờ mịt đuổi theo: “Thư Tình?”

Thư Tình đưa lưng về phía bà, tỉnh táo nói: “Mẹ, mặc kệ con, để con một mình thế này.”

Dưới những ánh mắt thương xót kia, cô giống như đao binh nhanh chóng thoát khỏi nơi đó, chạy về phía hành lang. Đúng lúc đó cửa thang máy mở ra, Trình Ngộ Sâm chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng hốt hoảng chạy thực mạng của cô, ngăn người, quyết đoán đuổi theo cô.

“Thư Tình?” Anh gọi tên cô, nhanh chóng đuổi theo.

Thư Tình không biết mình muốn chạy nơi nào, cho tới khi đứng ở cửa sân thượng, cô mới ý thức được mình đã chạy tới tầng cao nhất. Cô lau mặt, phát hiện trên tay đều là nước mắt ấm áp, còn có cang nhiều chất lỏng tuôn ra từ hốc mắt, không ngừng được.

Cô giống như đứa bé ôm chặt lấy cánh cửa, khóc vô cùng thương tâm, nước mắt lăn xuống từng hạt, vừa khóc vừa mơ hồ gọi ông nội.

Càng gọi càng đau lòng, càng đau lòng càng khóc dữ dội.

Trình Ngộ Sâm nhìn hồi lâu mới đi tới bên cạnh cô, móc ra cái khăn tay sạch sẽ.

Thư Tình khóc hai mắt đầm lệ, hoàn toàn không thấy rõ hình ảnh trước mặt.

Anh nói: “Lau nước mắt đi, khóc như con khỉ, xấu quá.”

Thư Tình càng khóc lớn hơn.

Trình Ngộ Sâm bất đắc dĩ nhìn bộ dạng cô đau lòng gần chết, nghĩ nghĩ, đột nhiên vươn tay muốn giúp cô lau nước mắt, Thư Tình lùi về sau một bước, khàn giọng quát to: “Anh lặn xa ra một chút có được không?”

Cô trợn mắt nhìn anh, cho dù vệt nước mắt loang lổ trên mặt, vành mắt đỏ lên, nhưng ánh mắt sắc bén ngoan độc, không hề lưu tình.

Sắc mặt Trình Ngộ Sâm trầm xuống, anh vốn nên tức giận rời đi vì cô không biết tốt xấu, nhưng không biết tại sao đi được hai bước lại quay đầu lại xem, vừa vặn trông thấy cô ngồi chồm hổm tiếp tục ôm cánh cửa, miệng luôn hô ông nội, một tiếng lại một tiếng, cực kỳ bi thương.

Bỗng đứng anh thấy mềm nhũn, hình ảnh trước mắt hợp với cảnh trong trí nhớ, khiến tim anh đập mạnh mà loạn nhịp.

Anh như nhìn thấy chính mình trước kia, sau khi mẹ anh rời đi, vô số đêm anh ngồi ôm chân bàn gào khóc, mỗi lần bị ba uống rượu say đánh một trận, anh đều lặp đi lặp lại hành động không chút ý nghĩa nào... Cho đến một ngày anh đột nhiên ý thức được, cho dù anh gọi thế nào, mẹ anh đều chỉ tồn tại trong trí nhớ của anh.

Đúng như mỗi lần người đàn ông đó đánh anh đều nói: “Mẹ mày đã chạy với người khác rồi, mày không hề có mẹ.”

Trình Ngô Sâm dừng bước lại, lẳng lặng nhìn người khóc đến nỗi không phân rõ nước mắt nước mũi, chỉ cảm thấy trong lòng rối ren phức tạp. Giống như có người gấn một hạt giống bụi gai, gieo xuống, mang theo nhiều cành gai nhỏ, bọc kín lại trái tim mềm mại yếu ớt của anh.

Anh không biết rốt cuộc vì sao mà mình lại cảm thấy đau, là vì cô làm anh nhớ tới chuyện lúc nó hay vì sinh lý tử biệt trước mắt mà đau lòng.

Cho nên anh làm một chuyện vô cùng ngu và khờ dại, thậm chí còn chuyện hay xảy ra trong phim thần tượng thiếu não —— đi tới bên cạnh cô bé kia, ngồi xổm xuống vỗ vỗ lưng của cô, dùng giọng nói dịu dàng mà anh không ngờ được: “Không sao đâu, mọi việc rồi sẽ tốt đẹp lên.”

Thư Tình khóc, hất tay của anh ra: “Anh nói thật nhẹ nhàng! Cái gì gọi là không có việc gì? Người đi không phải là người thân của anh, anh không có việc gì đúng rồi!”

Cô cần phát tiết một chút, dù biết rõ mình đang gây sự, nhưng không thể khống chế được cảm xúc trút giận sang người khác.

Trình Ngô Sâm trầm mặc, một lúc lâu sau mới nói: “Ngày mẹ tôi rời đi, lúc đó tôi mới bảy tuổi, tận mắt nhìn bà ấy đi ra khỏi cửa, từ đó về sau không trở lại. Ngày ba tôi qua đời, lúc đó tôi mười ba tuổi, được hàng xóm kéo đến cục cảnh sát nhận thi thể, sau đó trở mắt nhìn bọn họ kéo tấm vải trắng trước mặt tôi, phía dưới tấm vải trắng là người ba của tôi suốt ngày uống rượu, cuối cùng bị đột tử trên đường cái.”

Tiếng khóc Thư Tình bỗng nhiên dừng lại.

“Nhưng mà như cô đã thấy, bây giờ tôi hoàn toàn không sao cả, thậm chí có thể cười nói với cô về cái chết của ba tôi, bởi vậy tôi nói cho cô biết, cô sẽ không có chuyện gì, tất cả rồi sẽ tốt đẹp hơn.” Giọng Trình Ngô Sâm nói là an ủi, không bằng nói đó là bình tĩnh không mang theo tình cảm: “Sinh lý tử biệt chỉ là buồn đau nhất thời, ai cũng phải đón nhận sự thật này, bởi vì chúng ta sống trên thế giới này, tuân hoàn theo quy luật của tự nhiên. Mà tôi dùng thân phận của người có kinh nghiệm nói cho cô biết những điều này, bây giờ cô tin chưa?”

Thư Tình kệ cho nước mắt chảy xuống, lại bị việc như vậy phân tán tinh thần, cũng không còn tinh thần như vừa rồi nữa.

Mà cô không ngẩng đầu lên, bởi vậy không nhìn thấy người đàn ông lạnh lùng cứng nhắc đó trong ngoài không giống nhau như thế nào. Khi anh bình tĩnh nói, trên khuôn mặt anh tuần cũng không thờ ơ như giọng nói của anh, thậm chí mang theo... bất đắc dĩ và ân cần.

Có lẽ khi bạn thấy tất cả những phẩm chất của mình trên một người khác thì tự nhiên sẽ sinh ra hoài niệm và tình cảm phức tạp, bạn sẽ coi người đó như bóng dáng của mình, làm hết khả năng của bạn để bảo vệ người đó.

Lúc Trình Ngô Sâm ý thức được điều này, lại phát giác hai tay anh đang bất an, giống như muốn ôm cô gái trước mặt vào lòng, sau đó kiên nhẫn an ủi cô.

Anh bị chính mình dọa sợ, trong lòng lập tức nôn nóng bất an.

Đây là tình tiết phim truyền hình chó má gì thế?

Mà sau một khắc, tình tiết phim truyền hình càng nổ ra, ngay tại lúc anh vượt qua tâm lý giãy giụa, muốn thuận theo cảm xúc ôm Thư Tình một cái, thì nam chính vừa dịu dàng vừa cường đại của chúng ta mang

theo tư thái cường hãn trước nay chưa từng có xuất hiện ở cửa.

“Anh muốn làm gì?” Giọng nói lạnh như băng, trầm tĩnh, bị đè nén, thậm chí là giận không kiềm được đến từ núi lửa bộc phát mang tên thầy Cố.

70. Chương 70

Tay Trình Ngô Sâm suýt nữa đã chạm được vào lưng Thư Tình, sau đó chỉ cần dùng sức một chút, cô có thể hoàn toàn bị anh ôm lấy.

Nhưng vì câu nói lạnh như băng của Cố Chi... Thư Tình đột nhiên ngẩng đầu lên, sau đó không hề do dự mà đi qua Trình Ngô Sâm, nhào vào trong ngực Cố Chi.

Cô nức nở nghẹn ngào như con mèo nhỏ, nước mắt rơi xuống như mưa, chỉ nhìn bóng lưng cô cũng khiến người khác không đành lòng.

Tay Trình Ngô Sâm dừng lại giữa không trung, yên lặng nhìn hai người đang ôm nhau. Nếu không phải hoàn toàn tin cậy, làm sao cô lại có thể thu lại sự sắc bén với anh, lại lộ ra một mặt trẻ con như vậy đây?

Mà khi Cố Chi trầm mặc ôm lấy người trong ngực, lại nhìn chăm chăm vào Trình Ngô Sâm, sắc mặt căng cứng, ánh mắt lạnh lùng.

Trình Ngô Sâm đột nhiên cảm giác điều này thật buồn cười, anh giống như một người ngoài cuộc, xâm nhập vào một cảnh đẹp hài hòa. Anh bình tĩnh thu lại bàn tay giữa không trung, đi về phía cầu thang.

Khi hai người đi thoáng qua, anh nghe thấy Thư Tình khàn giọng nói khẽ với anh: “Tổng giám, cảm ơn anh.”

Ngón tay ở dưới ống tay áo hơi cong lên, có chút cảm giác kỳ lạ lan từ đầu ngón tay vào đáy lòng, hơi ngứa, mang theo tiếc nuối và bất đắc dĩ, giống như do không thể ôm được mà thổn thức.

Bước chân hơi dừng lại, anh cười như không cười quay đầu lại, vừa vặn trông thấy Thư Tình ngẩng đầu lên từ vai người kia, đôi mắt vẫn sừng sững nhìn anh, đôi mắt hồng hồng rất dễ khiến người ta nhớ tới một loài động vật nào đó.

Anh định hời hợt nói câu: “Không có gì”, tìm lại một chút trầm tĩnh cho chính mình, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt mềm mại như vậy, Trình Ngô Sâm giật mình, thậm chí anh còn không biết nên nói gì, rốt cuộc đành phải xoay người rời đi.

Bước chân của anh không hề bình tĩnh thông dong, ngược lại còn mang chút cảm giác như chạy trốn chết.

Cứ như vậy mà đi?

Nếu như cứ đi như vậy, cô sẽ không tới công ty nữa, mà anh cũng sẽ lẻ loi một mình rời khỏi thành phố Am bay đến thành phố càng bận rộn, càng lạnh như băng. Từ nay về sau nước sông không phạm nước giếng, cuộc sống của anh sẽ trở lại bình thường... là cuộc sống không hề thú vị như trước kia.

Bước chân Trình Ngô Sâm từ từ chậm lại, cuối cùng dừng ở cửa thang máy, làm ra một quyết định trọng đại.

Sau đó anh xoay người đi dọc theo đường lúc này.

Trên sân thượng, người đàn ông mặc tây trang sạch sẽ phẳng phiu một lần nữa bước vào thế giới hai người, rút phong thư từ túi cười rất ưu nhã thông dong, đưa trả bức thư đó về trước mặt Cố Chi, sau đó nói với Thư Tình: “Xin lỗi, trong kỳ thực tập công ty không nhận đơn từ chức. Nếu như cô đã quyết tâm và đã định, sau khi hoàn thành kỳ thực tập rồi quyết định tiếp.”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Thư Tình, anh tinh tế nói: “Về chuyện nhà của cô ở đây, tôi cho cô nghỉ phép ba ngày, đợi đến khi cô hết bận rộn, lại trở về công ty cũng không muộn.” Anh dừng lại một chút, cười nói:

“Cô cũng biết thành phố A nói lớn koong lớn, nói nhỏ không nhỏ, nếu cô thực tập ở New Direction mà vô cơ tạm rời cương vị công tác, chỉ sợ ảnh hưởng rất lớn tới công việc sau này.”

Sau gọng kiếng vàng, ánh mắt Trình Ngô Sâm yên tĩnh ưu nhã, khoan thai tự đắc như quý tộc, ba phần khách khí, bảy phần thông dong. Mà chỉ có mình anh biết, khoan thai tự đắc chẳng qua vì muốn nguy trang để che dấu nội tâm ích kỷ.

Ánh mắt Cố Chi càng lạnh như băng, nhàn nhạt nói: “Trình tiên sinh, tôi nghĩ chúng ta nên nói chuyện.”

Ánh mắt Trình Ngô Sâm dừng nơi hai bàn tay giao nhau: “Xin lỗi, tôi còn có việc, sợ rằng không rảnh để nói chuyện cùng anh.”

Nói chuyện gì? Quyền sở hữu Thư Tình?

Anh từ chối cho ý kiến, xoay người rời đi, một lần nữa biến thành Eric khuôn mặt tinh trí trên bìa tạp chí, kỳ tài buôn bán không ai bì nổi.

“Ồ đây chờ anh.” Một giây sau, Cố Chi buông tay Thư Tình, cầm đơn từ chức trong tay cô, vẻ mặt không thay đổi đuổi theo.

Trước khi cửa thang máy kịp khép lại, anh đuổi tới kịp, Trình Ngô Sâm ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt an tĩnh tối đen của anh.

Hai người đàn ông đứng im trong thang máy, chỉ có con số màu đỏ không ngừng chuyển đổi.

Cố Chi nói: “Tôi không biết anh có chủ ý gì nhưng mà xin lỗi, sợ rằng Thư Tình sẽ không đến New Direction nữa.”

“Anh là thầy của cô ấy sao?” Trình Ngô Sâm mỉm cười, không để ý tới lời nói của Cố Chi: “Tôi cho rằng chỉ có phụ huynh mới có quyền giám hộ, không ngờ hôm nay người giáo sư nhân dân cũng vô cùng lo lắng, rất quan tâm chăm sóc học sinh.”

“Tôi cũng vậy, tôi không ngờ đường đường một tổng giám của công ty quốc tế cũng sẽ coi cọng một nhân viên bình thường như vậy. Vì giữ người ở lại mà không tiếc tự hạ thân phận, lấy cái lý do vô cơ tạm rời cương vị công tác để uy hiếp.”

Trình Ngô Sâm cúi đầu cười vài tiếng, dùng tư thái ưu nhã bình tĩnh không nóng không nội nhìn vào mặt Cố Chi: “Tôi cho rằng, cái gọi là nhà tư bản, chính là biết được cách lợi dụng tư bản trong tay, đạt được mua bán mà mình muốn, đây không gọi là uy hiếp mà gọi là thông minh.”

Đôi mắt Cố Chi trầm xuống: “Mua bán?” Anh không do dự cầm lấy thư từ chức trong tay, gọng gàng linh hoạt xé thành hai nửa, không hề chớp mắt nhìn Trình Ngô Sâm: “Có lẽ khoe khoang bản thân mình thông minh hơn nữa, trên thương trường không vụ mua bán nào không thành, tiếc là, lòng người không phải để mua bán, sợ rằng giờ phải khiến anh thất vọng rồi.”

Thang máy dinh một tiếng dừng lại ở lầu một, bên ngoài một đám người đang đợi nhưng trông thấy hai người đàn ông lạnh như băng đang giằng co, không ai dám đi tới.

Trình Ngô Sâm nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Cố Chi sau mắt kiếng, cười như không cười hỏi anh: “Trên thế giới này còn rất nhiều, rất nhiều đồ có thể sử dụng tiền và quyền để mua được, không thử một lần, anh làm sao biết tôi không mua được?”

Cố Chi cũng cười, dùng ánh mắt lạnh lùng khinh thường nhìn anh ta: “Vậy anh thử một lần để tôi thấy được bản lĩnh của anh. Nhưng mà tôi nhắc nhở anh một câu, hãy chuẩn bị khăn tay và góc tối trước để chào đón thất bại anh chờ mong đã lâu đi.”

Sau khi nói xong câu đó, anh không quay đầu lại mà đi ra khỏi thang máy, sau đó đi vào thang máy ngắm cảnh ở đối diện.

Trình Ngô Sâm cũng đi ra thang máy, nhìn người đàn ông kia dùng tư thái lạnh lùng tự tin nhìn xuống mình, đột nhiên không còn thấy vui vẻ.

Anh biết rõ, chính mình không chắc chắn như vẻ bề ngoài, người đàn ông kia nói đúng, có lẽ có những thứ không phải có tiền có quyền là có thể mua được, giống như lòng người hay tình cảm.

Vào lúc này, Trình Ngô Sâm mà mọi người ngửa mặt nhìn lên, cũng trở thành một người phàm nhỏ bé, đứng ở dưới ngưỡng vọng nhìn hai người nắm tay.

Thậm chí anh không biết vì sao mình chỉ tràn đầy khát vọng và chấp niệm với cô bé này, nhưng trong lòng có một tinh thần không chịu thua nói cho anh biết, sau khi mất đi nhiều như vậy, vì sao không tranh thủ đoạt vật mình muốn?

Sau khi anh trở thành cô nhi, không có hối hận mà qua sự cố gắng của bản thân mới tới được vị trí huy hoàng hôm nay, chẳng lẽ không đáng giá có được chút khát vọng sao? Chẳng lẽ không nên tìm một chút gợn sóng trong cuộc sống bình thường trước kia sao?

*

Lúc Cố Chi trở lại sân thượng, Thư Tình đang thất hồn lạc phách đứng ở đó, chuông điện thoại vang lên không ngừng.

Ánh mắt anh vẫn trầm mặc và lạnh như băng, lấy điện thoại trong tay cô, giúp cô nhận cuộc gọi của Thư Tuệ Dĩnh.

Nghe thấy đầu kia truyền tới giọng nói đàn ông, Thư Tuệ Dĩnh ngẩn người, nhìn lại màn hình một chút, đúng là điện thoại Thư Tình: “Xin hỏi cậu là....”

“Cháu là Cố Chi.” Bốn chữ đơn giản, thong dong tỉnh táo.

Thư Tuệ Dĩnh tiêu hóa một lúc mới nhớ Cố Chi không phải ai khác, mà chính là thầy giáo tiếng Pháp của Thư Tình.

“Thầy Cố?”

“Đúng rồi.”

Bà kinh ngạc hỏi: “Cậu.... cậu ở cùng Thư Tình? Không, sao cậu lại ở chỗ này?”

Cố Chi nhìn Thư Tình, ánh mắt bình tĩnh: “Cháu ở cùng với cô ấy.”

Thư Tuệ Dĩnh hoàn toàn không dám nghĩ nhiều, chỉ nói theo bản năng: “Tôi biết rõ cậu ở cùng con bé, bởi vì tôi gọi vào điện thoại của con bé mà!”

Đối phương dừng một chút, sau đó nói cho bà biết: “Ý của cháu, chúng cháu có quan hệ người yêu.”

“...” Thư Tuệ Dĩnh đứng ở cửa phòng bệnh, đột nhiên cảm thấy, buồn khổ đã bị kinh hãi ép xuống.

Sau khi Cố Chi cúp điện thoại, yên lặng nhìn Thư Tình, bởi vì quá thương tâm, ngay cả việc anh chưa được cô đồng ý đã tuyên bố quan hệ hai người, cô cũng không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn mặt đất, trầm mặc không nói.

Anh rất muốn hỏi cô rốt cuộc tổng giám Trình xuất hiện ở đâu mà theo đuổi, cũng muốn lay cô tỉnh lại, hỏi cô vì sao trong thời điểm khó khăn nhất lại chọn cách bỏ qua anh, mà lý do lại buồn cười như thế — sợ anh không dạy học được!

Nhưng tất cả cảm xúc không thể bộc phát vào lúc này, anh cố gắng đè những nôn nóng và không vui trong lòng, anh cầm lấy tay cô: “Không quay về thì mẹ em sẽ lo lắng.”

Trong nháy mắt cô co rúm người lại, không muốn đối mặt với sự thật, càng không muốn nhìn thấy thân thể lạnh như băng của ông nội lần nữa.

Chỉ tiếc Cố Chi nắm chặt lấy tay cô, không cho cô cơ hội thoát đi. Gió trên sân thượng đưa lời nói trầm thấp của anh đến bên cô: “Đừng lo lắng, có anh ở đây.”

Đôi mắt Thư Tình lại ướt nước, cuối cùng cô không cự tuyệt nữa, kệ anh nắm tay cô đi vào hành lang.

*

Ông nội rời đi đã nằm trong dự liệu của gia đình, từ khi ông nằm viện, trong lòng mọi người đều biết rõ ngày này sẽ đến.

Ngoại trừ Thư Tình, những người còn lại dù thương tâm những tâm tình không đến mức không khống chế được như cô.

Thư Tuệ Dĩnh nuốt lời vào trong bụng, ánh mắt phức tạp nhìn hai bàn tay nắm chặt của Cố Chi và Thư Tình. Thư Tình thấy ánh mắt của bà, cố gắng rút tay ra, nhưng Cố Chi dùng sức nắm chặt lại, cúi đầu xuống nói một câu: “Sớm muộn cũng phải đối mặt.”

Thư Tình dùng một chút, gạt đầu, không giãy nũa.

Hai ngày sau, cả nhà đều bận rộn việc hậu sự của ông nội, hỏa táng, gác đêm, nhập thổ vi an, ngoại trừ buổi tối ở trong khách sạn, thời gian còn lại Cố Chi đều đi cùng.

Thư Tuệ Dĩnh cố gắng nói chuyện với con gái, nhưng Thư Tình kéo tay bà, mệ mồm nói: “Để sau đi ạ.”

Cho dù là chuyện Cố Chi hay chuyện ông nội, tạm thời cô không có sức để nói chuyện.

Cho dù ông từng là nhân vật quan trọng như thế nào trong sinh mệnh cô, nhưng cuối cùng lại hóa thành tro bụi chôn sâu dưới đất.

Thư Tình trầm mặc nhìn bia mộ trước mặt, đặt hoa tươi trong ngực lên đất, một lần cuối cùng đỏ vành mắt trước ảnh chụp ông.

Sau này trong cuộc đời buồn chán, sẽ không còn ông yêu thương và làm bạn cùng cô rồi.

Hóa ra đây chính là cái giá lớn phải trả cho sự trưởng thành, không ngừng nhận được những tri thức và kinh nghiệm phong phú trong đời nhưng cũng đồng thời không ngừng tạm biệt những gì ngày xưa, kể là người cô yêu và người yêu cô.

Thư Tuệ Dĩnh ôm chặt lấy bả vai con gái, lặng lẽ giúp cô duy trì, Cố Chi đứng sau hai người, ánh mắt chưa bao giờ rời khỏi Thư Tình.

Sau đó, anh nghe thấy Thư Tình cúi đầu nở nụ cười: “Mẹ, mẹ yên tâm, sau ngày này, con sẽ tỉnh lại, tiếp tục là Thư Tình vui vẻ vô ưu vô tư.”

Bởi vì đó là hy vọng của ông nội.

Mà sau khi tất cả đã kết thúc, cuối cùng đã tới lúc Cố Chi đối mặt với mẹ vợ tương lai.

P/s: Con rể xấu cũng phải gặp mẹ vợ là đây ()

71. Chương 71

Con người luôn luôn phải học trút gánh nặng, tiếp tục lên đường. Nếu không trong cuộc đời quá nhiều thăng trầm, tất cả đều đeo trên lưng thì sớm muộn gì cơ thể cũng sẽ bị ép tới mức không thở nổi.

Thư Tình cảm quyển sách cô thích nhất, ngồi trên sân thượng phơi nắng, cúi đầu xem.

Người đàn ông mất đi hai chân vào năm tuổi hoa đẹp nhất đã yên tĩnh ngồi trước bàn sách viết một câu như thế này: Có một số việc chỉ thích hợp cất giữ. Không thể nói cũng không thể nghĩ lại càng không thể quên. Chúng không thể biến thành ngôn ngữ, một khi biến thành ngôn ngữ thì không còn là chúng nữa. Chúng là nơi mộng lung âm áp và cô đơn, là nơi thành thực hi vọng và tuyệt vọng, lãnh địa của chúng chỉ có hai nơi: Trái tim và phần mộ.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn cành lá non đầu cành ngoài cửa sổ, nhìn lá rơi toán loạn đầy đất, lặng yên tự nói với mình, mặc dù ông nội cách xa thế giới này nhưng sẽ luôn ở trong trái tim cô.

Từng ly từng tý những ký ức về ông, với cô mà nói cũng giống như vậy, không thể nói không thể nghĩ lại không thể quên, nhưng ít nhất cô vẫn có thể cất giữ, thế cũng đủ rồi.

Một lúc sau, điện thoại đặt trên bàn đột nhiên vang lên.

Tần Khả Vi bình tĩnh nói hai chữ: “Mở cửa.”

Mà khi Thư Tình không thể tin đẩy cửa chính ra thì thật sự nhìn thấy Tần Khả Vi và Dư Trì Sâm. Bọn họ xông lên tặng cô một cái ôm, thỉnh thoảng xen vào là những cái đánh.

Tần Khả Vi nghiêng răng nghiêng lợi đánh cô một cái: “Xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không nói cho bọn tớ biết, cậu muốn chết phải không?”

Dư Trì Sâm nhanh tay véo Tần Khả Vi, dùng ánh mắt ý bảo cô không thể nhắc tới từ ‘chết’. Tần Khả Vi tự biết mình lỡ lời, nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác.

Thấy Thư Tình cúi đầu bật cười, rốt cuộc hai người thở dài nhẹ nhõm.

Lúc Thư Tình đi rót nước cho hai người, cô đứng ở phòng bếp nhắn cho Cố Chi một tin nhắn: Est-ce que j' ai te dit que je t' aime? (Em đã nói với anh rằng em rất yêu anh chưa?)

Hai người bạn làm sao biết được tin tức ông nội qua đời, vội vàng tới, không cần giải thích nhiều, cô đều hiểu.

Đầu kia Cố Chi nghe thấy tiếng tin nhắn gửi tới, ánh mắt dừng lại trên tên Thư Tình, hơi dừng một chút, cầm điện thoại lên nói: “Xin lỗi.”

Thư Tuệ Dĩnh hiểu ra: “Là Thư Tình gửi tới sao?”

Cố Chi gạt đầu, định xem hết tin nhắn rồi tiếp tục nói chuyện với bà nhưng không ngờ vừa nhìn thì ánh mắt lập tức dính vào màn hình.

Trong lồng ngực truyền tới tiếng tim đập nhanh hơn, vui sướng to rõ. Anh gần như có thể tưởng tượng rõ ràng giọng nói cô chính miệng nói với anh những lời này, mông lung mà mềm mại, mang theo vẻ mặt sinh động chỉ mình cô có.

Một lát sau, anh để điện thoại lên bàn, lúc ngẩng đầu lên ánh mắt càng sâu.

“Ở cùng với Thư Tình, cháu đã do dự rất lâu mới đưa ra quyết định này. Nếu như không nắm chắc mười phần sẽ ở cùng cô ấy cả đời, cháu sẽ không mạo hiểm đón nhận một tình yêu chịu đủ sự tranh luận của mọi người, bởi vì cháu không hy vọng lỗ mãng rời đi, đối với mình và đối với người đều tạo ra rất nhiều bất lợi.”

Anh thẳng thắn thành khẩn nhìn qua Thư Tuệ Dĩnh, đôi mắt trong suốt như ánh trăng, sáng trong mà rục rỏ, vẻ mặt bình tĩnh, ung dung, thản nhiên.

“Cháu xác định cháu đối với cô ấy không phải là cảm giác mới lạ nhất thời hoặc truy cầu cái gọi là cảm giác kích thích, mà là tình cảm phát ra từ trong lòng, hi vọng sẽ cùng cô ấy vượt qua tương lai, cũng hi vọng cô có thể đón nhận hơn nữa chúc phúc cho quyết định của chúng cháu.”

Thư Tuệ Dĩnh nhìn người đàn ông ưu nhã rục rỏ này, rất khó tin rằng chẳng mấy nữa con rể tốt trong miệng bà sẽ rơi vào nhà bà. Mặc dù trong lòng tràn đầy vui vẻ nhưng từ sự quan tâm bảo vệ với con gái, bà vẫn thận trọng hỏi: “Cậu có thể bảo đảm sẽ đối tốt với con bé cả đời không?”

Thầy trò yêu nhau... Rốt cuộc với người từng này tuổi như bà, vẫn có chút kinh hãi.

Cố Chi nghe được sự buông lỏng trong lời nói của bà, lập tức chân mày và khóe mắt đều giãn ra, mang theo sự vui vẻ, hòa nhã nói: “Cháu không biết cách hứa hẹn gì, bởi vì không ai biết tương lai sẽ phát triển như thế nào. Nhưng cháu có thể cam đoan với cô, ít nhất vào thời khắc này, cháu thật sự hi vọng trong cuộc sống của cháu đều có thể dùng hết khả năng cháu có để quan tâm cô ấy, bảo vệ cô ấy, cùng cô ấy chia sẻ hi vọng ái ố.”

Có lẽ trong đêm còn mang khí nóng mùa hè, cô và Dư Trì Sâm sóng vai đi vào trong tầm mắt của cô, dùng bộ dạng sinh động thông minh lấy anh để trêu chọc Dư Trì Sâm.

Có lẽ là buổi chiều khi anh đi làm thay Lý Tuyên Nhiên, cô ôm Pound bị chứng hủ giáp chạy vào bệnh viện thú cưng, đôi mắt đỏ hồng nấn nỉ anh giúp cô chữa cho con rùa.

Có lẽ trong vô số đêm từ xuân hạ thu đông, anh đứng trên bục giảng lẳng lặng nhìn những khuôn mặt tươi trẻ dưới lớp, lại liên tiếp chú ý tới cô bé có đôi mắt sáng ngời không thể bỏ qua.

Sau đó anh mới hiểu được, thì ra những ngày trước kia, không phải vì anh bắt bẻ mà thật lâu vẫn không chờ được một đoạn tình cảm phù hợp, mà là có người vẫn đứng ở giao lộ, chỉ chờ anh rẽ sang là có thể gặp.

Vì vậy quãng thời gian cô độc kia, đáng giá.

Thư Tuệ Đình nhìn đôi mắt đen nhánh, kiên nghị trầm ổn của người đàn ông trước mặt, trong thoáng chốc nghĩ tới mình trước kia.

Ai chẳng từng có lúc trẻ? Chỉ tiếc đoạn thời gian khiến người ta lóa mắt đã qua.

Bà uống một hớp trà nóng, khôn vội không chậm ngẩng đầu lên lộ ra chút ý cười: “Hai người quen nhau không phải không được, nhưng cậu phải nghĩ tới cảm thụ của người làm mẹ như tôi, vất vả lắm mới nuôi con gái khôn lớn, cứ như vậy chấp tay tặng cho người, như vậy đáng không?”

Đuôi lông mày Cố Chi hơi giương lên, chờ đợi điều kiện của bà.

Mà Thư Tuệ Đình nhìn vẻ mặt ‘cho dù đặt điều kiện gì cũng có thể đón nhận’ của anh, rốt cuộc cũng yên tâm.

“Từ nhỏ Thư Tình đã theo tôi, ngay cả lên đại học cũng chọn nơi gần tôi nhất, tôi vẫn luôn nói con bé không rời được tôi nhưng thật ra ai nấy đều thấy là tôi không rời được khỏi con bé.” Sau lần khởi, bà bắt đắ dĩ nhìn Cố Chi: “Thầy Cố tuổi trẻ tài cao, tôi cũng không biết cậu có thể luôn ở thành phố A hay không, nhưng tôi hi vọng cậu thông cảm cho người làm mẹ, cố gắng để con bé ở một nơi gần với tôi.”

Cố Chi gật đầu: “Cô yên tâm, cháu hiểu.”

Lúc lái xe trở về thành phố A, lúc này Thư Tình mới nhớ đây là lần đầu tiên hai người ở chung một mình sau vài ngày.

Cô có chút không yên, bất an nhìn Cố Chi trầm mặc ngồi cạnh, cô cúi đầu xuống nhìn những móng tay dài của mình, “Em biết anh gọi Tần Khả Vi và Dư Trì Sâm đến cùng em, cảm ơn anh...”

“Cho nên anh cũng giống như tổng giám Trình nhận được một câu cảm ơn của em?” Cố Chi nhàn nhạt cười cười.

Thư Tình thấy anh chủ động nhắc tới Trình Ngô Sâm thì lúng túng nói: “Ngày đó em thật sự không phải cố ý nói cho anh, trong khoảng thời gian ngắn em quá bối rối, mà anh ta vừa nói đưa em trở lại, em đã không đầu không đuôi ngồi lên xe của anh ta.... Em cam đoan lần sau sẽ không làm như thế nữa.”

Cố Chi dừng lại vì đèn đỏ, ánh mắt nhìn vào đèn tín hiệu đang thay đổi bên trên: “Với anh mà nói, Trình Ngô Sâm không phải vấn đề lớn, điều khiến anh lo lắng là, trong lúc em hoang mang lo lắng thì không nhớ tới anh đầu tiên mà lại sợ sẽ khiến anh chậm trễ... Thư Tình, đây không phải là hi vọng của anh.”

“...”

“Anh cho rằng qua thời gian dài như vậy, em hẳn là hiểu được, với anh mà nói, không có bất kỳ chuyện gì quan trọng hơn em, anh hi vọng em se ý lại anh, tín nhiệm anh, cho dù là lúc em cố tình gây sự cũng sẽ muốn anh xuất hiện trước mặt em trước tiên. Bởi vì với cuộc sống dài đằng đặc sau này thì em còn gặp được rất nhiều tình huống đột phát, nếu như em vẫn ngăn cách anh ở ngoài tâm, khách khí lễ phép không muốn quấy rầy anh, làm anh chậm trễ, điều này chứng minh anh vẫn chưa thể đi vào cuộc sống của em.”

“... ..”

Bàn tay nắm lấy tay lái hơi giật giật, Cố Chi quay đầu lại, lẳng lặng nhìn cô, lúc sau mới nói: “Đừng dùng ánh mắt ủy khuất đáng thương này nhìn anh, giống như anh đang bắt nạt em vậy, mà không phải em dùng người đàn ông khác khiến anh tức giận.”

Thư Tình lắc đầu, khàn giọng nói: “Không phải, em rất cảm động.”

Thật sự, vô cùng vô cùng cảm động.

“Em chưa từng nghĩ tới, ngoài người nhà, sẽ gặp được một người tốt với em như vậy.” Nghĩ đến cảm nhận của cô, lo nỗi buồn của cô.

“Bởi vì cha mẹ em ly hôn, mẹ của em thường nói cho em biết, làm người không được thua kém, không thể phiến toái người khác, không có ai tự nhiên tốt với em, tất cả đều phải dựa vào chính mình.” Mà anh lại nói cho em biết, phải ỷ lại vào anh, tín nhiệm anh, dù là cố tính gây sự cũng phải tìm anh đầu tiên.

“Anh viết thư cho em, đưa em phát triển, giúp em xử lý những tình huống mà em không biết phải làm sao, giống như muốn đưa tất cả cuộc sống của em vào cuộc đời anh.” Mà em thường xuyên tự hỏi mình, em là người nhỏ bé bình thường như vậy, rốt cuộc kiếp được em đã làm được bao nhiêu chuyện tốt, thờ bao nhiêu Phật, mới khiến kiếp này em được gặp anh?

Cố Chi nhìn vẻ mặt vừa nghiêm túc vừa ần nẫn của cô, đáy lòng cũng vui dần đi, vì vậy anh vươn tay ra nắm chặt bàn tay đặt trên đùi cô: “Cho nên em phải hiểu được cách quý trọng, người đàn ông tốt như anh, đốt đèn lồng cũng không tìm thấy đâu.”

“....” Thầy Cố, anh tuyệt đối là cao thủ sát phong cảnh đấy, anh có biết không?

Cô cứ nghĩ đã thoát khỏi ám ảnh của việc ông nội qua đời, nhưng mà lúc ngủ trên giường, lật qua lật lại nhưng vẫn không ngủ được, sau đó không thể không nhớ tới bộ dạng ông nội nằm trên giường bệnh không nhúc nhích. Thư Tình trợn tròn mắt ngắm người rất lâu, cuối cùng mặc váy ngủ chạy tới phòng ngủ của Cố Chi.

.... Cuối cùng Cố Chi không ở đó.

Mấy ngày nay, cho dù là trường học hay bệnh viện, anh đều xin nghỉ, cho nên phải suốt đêm kiểm tra đối chiếu vài phương án của các ca phẫu thuật khó giải quyết. Nhưng khi anh đang lật mở thì nghe thấy tiếng bước chân ở sâu lưng, quay đầu lại thì thấy Thư Tình đang đứng trong phòng khách.

“Làm sao vậy?” Anh buông con chuột ra, hơi nghiêng người.

Thư Tình thở dài, đi tới trước mặt anh, dụi mắt: “Em không ngủ được.”

“Nhớ tới ông sao?” Anh không phải cảm kỳ gì đề tài này, có lẽ bởi vì anh hiểu Thư Tình không phải là cô gái mẫn cảm yếu đuối.

“Thật ra cũng không có gì, nhưng khi nhắm mắt lại luôn nghĩ đến cảnh ông nội qua đời.” Thư Tình bị anh ôm eo, không tự chủ lại gần thêm một chút, cuối cùng không cố kỵ mà ngồi trên đùi anh. “Em đoán có lẽ là phải mất ngủ vài ngày, sau đó quen là tốt thôi.”

Anh giúp cô vén tóc: “Vậy tại sao lại đứng dậy?”

Cô đỏ mặt nói: “Ngủ một mình hơi sợ.”

“Ý của em là... muốn ngủ cùng anh?” Anh chậm rãi nhìn vào đôi mắt cô.

“Ý của em là ý thuần khiết, chỉ nằm cùng trên một cái giường mà thôi.”

Cố Chi nhìn bộ dạng cả kinh sợ hãi của cô, trầm giọng cười cười, hôn lên trán cô: “Được rồi.”

Nếu Thư Tình sớm biết phần cuối không thuần khiết dùng một cái thuần khiết bắt đầu, chỉ sợ sẽ không tin tưởng thầy Cố nhìn bề ngoài vô cùng thuần khiết này, hơn nữa vô cùng vui vẻ cho rằng anh cam tâm tình nguyện làm cái gối ôm hình người ngủ cùng cô.

Chỉ sợ đến khi cô biết thì đã trễ.

Lúc cô học tiểu học đã từng thịnh hành bộ phim hoạt hình Nhật Bản “Robot hình người, tấm lòng thiên sứ” (*), giờ đây trong cuộc sống của cô có bộ phim chân thật, gọi là ‘gối ôm hình người, lòng sắc lang’

72. Chương 72

Trong phòng không hoàn toàn đen kịt, rèm cửa hơi mở ra, ánh sáng lờ mờ bên ngoài chiếu vào khiến trong phòng trở nên mờ mịt.

Thư Tình chui vào trong chăn của mình, che kín người, sau đó ngoan ngoan nhắm mắt ngủ. Ba giây sau, cô mở to mắt ra, nghiêng đầu nhìn vào đôi mắt yên tĩnh sáng ngời của Cố Chi.

“Sao cứ nhìn em như vậy, anh không ngủ được sao?” Thư Tình cảm thấy có chút khẩn trương.

“Em ở bên cạnh thế này, anh làm sao có thể ngủ được?”

Giọng nói Cố Chi trầm thấp dễ nghe, lúc nói chuyện hơi thở ấm áp nhu hòa dán lên gò má cô, Thư Tình không nhịn được rụt cổ một cái, nhỏ giọng nói: “Anh nhìn em như vậy, em cũng không ngủ được.”

“Vậy thì làm chuyện khác.”

“...” Thư Tình nghe được trong lời nói có thâm ý khác thì cả người cứng đờ.

Cố Chi bị bộ dạng cô chọc cười, chậm rãi nói: “Xem ra em rất lo lắng với anh nhỉ.” Anh trầm mặc một lúc, sau đó đành chịu mà rút lại sự vui vẻ: “Anh đã nói rồi, anh sẽ chờ em chuẩn bị xong.”

Anh tiến tới một chút hôn lên gò má Thư Tình, cảm xúc ấm áp khiến cả người cô cũng nóng lên, ánh mắt anh rất dịu dàng, động tác cẩn thận, ngay cả tiếng nói cũng mờ mờ như đến từ đám mây.

Thư Tình đột nhiên vươn tay từ trong chăn ra, giữ chặt lấy vạt áo trước của anh, sau đó tiến gần hôn lên môi anh. Một lát sau, hai gò má cô đỏ bừng, ngập ngừng nói: “Không cần chờ...”

Đôi mắt Cố Chi bỗng nhiên trầm xuống: “Em nói lại lần nữa xem.”

Thư Tình lấy dũng khí, cách một chút nhìn vào đôi mắt sáng ngời thâm thúy của anh: “Em nói, em đã chuẩn bị xong ——”

Chữ cuối cùng còn chưa ra khỏi miệng, người đàn ông trước mặt đã che môi cô lại, xung quanh đều là hơi thở mát lạnh quen thuộc của anh, tràn vào từng lỗ chân lông cô.

Nếu như là anh ——

Nếu như là anh, cô hoàn toàn không cần chuẩn bị gì cả bởi vì anh đã sớm in dấu trong đáy lòng cô, biến thành một bài hát tuần hoàn phát lên, sâu vào tận xương tủy, rõ ràng trong tâm.

Hai người vốn đang đắp hai cái chăn, không biết như thế nào quấn quít lấy nhau, chăn cũng không còn phân biệt được mà lộn thành một đồng, sau đó rơi xuống trên mặt đất.

Hai đôi môi kề chặt nhau, tay Cố Chi cũng tiến vào trong váy ngủ của cô, lớp vải mỏng hoàn toàn không thể ngăn cản thế tiến công của anh, nhất là dưới tình huống trước khi ngủ cô đã cởi bỏ nội y.

Khi tay của anh trượt vào trong quần áo, dán lên trước đôi gò bồng mềm mại thì cả người Thư Tình run lên, không thể khống chế mà nhớ tới một chút chi tiết nhỏ khiến người ta không thể tự kiềm chế —— đôi tay này đã từng cầm phốt viết những bài tiếng Pháp lên bảng đen, bây giờ lại linh hoạt khéo léo tiến vào trong quần áo cô, ôm trọn lấy cô....

Anh lưu luyến trên làn da bóng loáng của cô, đôi môi ấm áp cũng hôn dọc từ cằm tới xương quai xanh, cách lớp quần áo mỏng, đột nhiên ngậm lấy đỉnh yếu ớt của cô, sau đó dùng lời lẽ lấy lòng cô.

Cả người Thư Tình rung mình một cái, tình triều lạ lẫm tập trung trong người khiến cô gần như muốn đẩy anh ra, nhưng hai tay anh chậm rãi ôm lấy lưng cô như muốn dụi cô vào trong ngực, tất cả động tác đều cẩn thận, dịu dàng trấn an cô, quen thuộc như thế, dịu dàng đó chỉ thuộc về Cố Chi.

Anh cởi quần áo cô ra, rốt cuộc cô không còn chút trở ngại nào gặp anh, thân mật như thế khiến cho cô thấy e lệ, nhưng lại như đốt một mối lửa trên người cô, rốt cuộc ngay cả chính cô cũng không phân chia rõ được là trong lòng nóng như lửa hay là thân thể nóng như lửa, hoặc là cả hai.

Tay anh đi qua mỗi tắc da thịt cô, rớt cuộc cũng đi tới u cốc bí ẩn nhất, cách lớp vải mềm mại như không kia, nhẹ nhàng vỗ về từng chút một. Rõ ràng anh đang châm lửa lên người cô, nhưng không hiểu sao cô lại có ảo giác như anh đang vỗ về chơi đùa với thần kinh cô.

Cảm giác lạ lẫm xen lẫn với cảm giác kích thích khó nói nên lời truyền tới từ nơi da thịt kề nhau, như có người ấn chốt mở trong cơ thể cô, tất cả giác quan đều tỉnh lại, thậm chí có cả nước tràn ra.

Cả người Thư Tình căng cứng, bắt lấy cánh tay anh khi mà anh đang từ từ rút đi lớp phòng bị cuối cùng của cô. Anh cảm nhận được sức trên tay thì ngẩng đầu lên, nhìn vào ánh mắt cầu xin của cô, ánh mắt kia mờ mịt lại không có lý trí, hai gò má hồng như lửa, đẹp như đóa hoa.

“Đừng sợ.” Anh chắc chắn nói với cô, sau đó cúi người hôn lên khóe môi cô: “Là anh.”

Chỉ hai chữ ngắn ngủn nhưng lại như thiên ngôn vạn ngữ.

Đúng vậy, là anh, không phải người khác.

Là Cố Chi mà cô đã chuẩn bị tốt để đi cùng cả đời.

Cô thường thường cảm thấy trong đoạn tình cảm này anh trả giá quá nhiều, cô cố gắng quá ít, thậm chí khiến cô cảm thấy không có gì báo đáp — dù anh đã nói với cô, anh đối tốt với cô không phải vì muốn lấy vật gì, nhưng cô vẫn hy vọng mình có thể trả thêm chút gì đó, mới có thể cân bằng vị trí của hai người, đi từ quan hệ thầy trò chính thức lên vị trí ngang hàng.

Anh tốt như vậy, cô còn có gì phải do dự.

Thư Tình không lui nữa, mặc dù vẫn lo sợ không yên, nhưng vẫn thuận theo anh đưa cô đi thăm dò sâu tâm những vui thích mà cô chưa bao giờ thể nghiệm qua.

Mà khi anh cực kỳ kiên nhẫn dẫn dắt cô buông lỏng người, phát giác ra đầu ngón tay đã mềm mại, đủ ướt ác. Anh nắm lấy tay cô, rút quần áo của mình, sau đó ôm eo cô, khàn giọng nói: “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Sau đó chậm rãi tiến vào thân thể cô.

Trong nháy mắt cô run lên, lông mày nhíu lại, cả người cũng căng thẳng,, giống như chịu sự đau đớn rất lớn. Cố Chi hơi động một chút, cô liền hít sâu một hơi, nín lấy cánh tay anh: “Đừng động!”

Cố Chi cũng không dễ dàng, cố nén xúc động đứng yên tại chỗ, vừa cúi người hôn môi cô, vừa dùng tay vỗ về nhẹ nhàng chỗ kín, sau đó cúi đầu an ủi cô: “Rất nhanh sẽ tốt thôi, nhìn vào mắt anh.”

Thư Tình run rẩy ngẩng đầu lên nhìn anh, đôi mắt ki thâm trầm sáng ngời, giống như đại dương mênh mông, ẩn chứa sức mạnh cường đại.

“Đau quá.” Cô không nhịn được, há miệng nói, sau đó tội nghiệp hỏi anh: “Anh ra ngoài đi, được không? Lần sau chúng ta tiếp tục.”

Từ trước tới nay, thầy Cố luôn ngàn y trăm thuận nhưng lần này lại quyết đoán nói: “Không được.” Giọng điệu cũng chậm dần, anh cúi đầu ngậm lấy nhị hoa trước ngực cô, từng chút từng chút dùng kỹ xảo cao siêu và sự nhẫn nại để thả lỏng người cô, sau đó lẩm bẩm hỏi bên tai cô: “Em tin anh không?”

Giọng nói kia mang theo sự mê hoặc lòng người, xâm nhập vào máu: “Hãy cảm nhận thật tốt, đây là thời khắc thân mật nhất của chúng ta, với anh mà nói đó là thời khắc có ý nghĩa vô cùng quan trọng.”

Trong ánh mắt và giọng nói đó, Thư Tình từ từ buông lỏng thân thể, bởi vì đau đớn còn chưa tan, đó đều là chứng minh anh và cô cùng tồn tại hơn nữa còn hòa làm một.

Sau đó khi cô dần thích ứng với đau đớn, Cố Chi bắt đầu từ từ động, vừa hôn môi cô, vừa ra vào. Dù trên trán đã chảy nhiều mồ hôi nhưng vẫn nhịn xuống xao động bất an trong cơ thể, suy nghĩ tới cảm thụ của cô.

Thư Tình ngẩng đầu nhìn anh, tất cả vẻ mặt ẩn nhẫn đều rơi vào trong đáy mắt cô, cô vươn tay vòng lên eo anh: “Anh đừng nhịn...”

Anh hơi dừng lại, như trút được gánh nặng, tiết tấu cũng nhanh hơn, nặng nề mà chặt chẽ kết hợp với cô.

Một khắc này, Thư Tình khó nhịn xuống cảm thụ phức tạp, hơn nữa trong đó lại có chút cảm giác khó nói nên lời, như trong xương đều giãn ra, nóng hổi mà kịch liệt, hết sức căng thẳng.

“Ôm chặt anh.” Trong giọng nói anh cũng nhiễm chút sắc thái tình dục, vừa hấp dẫn vừa trầm thấp, giống như giọng thiên nga, mềm mại mỹ diệu, động lòng người.

Thân dưới cô giống như đóa hoa nở rộ, sáng lạn chói mắt khiến anh khó có thể dời mắt.

Thư Tình khó có thể khống chế được suy nghĩ, trong đầu cũng là vô vàn đóa hoa nở rộ, chỉ có thể nghe lời vòng chặt lấy eo anh, cùng anh dán sát vào nhau.

Một lần lại một lần, cảm giác anh mạnh mẽ ra vào trong cơ thể cô. Cuối cùng, cô khó duy trì lý trí, không nhịn được cúi đầu la lên.

Mà trong giọng la đó, con ngươi đen của anh dần dần sâu thẳm, rốt cuộc thâm nhập vào nơi sâu nhất, đình chỉ luật động.

Cổ Chi ôm chặt cô vào lòng, cảm thụ hô hấp và tiếng tim đập trong lồng ngực của nhau, cúi đầu cười ra tiếng.

Thư Tình cúi đầu vào ngực anh, không dám ngẩng đầu lên: “Anh cười cái gì?”

“Em cảm thấy thế nào?”

“Em làm sao mà biết...”

“Anh đang nghĩ, rốt cuộc em cũng là của anh.”

“Chẳng lẽ trước kia em không phải là của anh?”

“Không phải của một mình anh, ít nhất từ ý nào đó mà nói, không hoàn toàn thuộc về anh.” Anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô, hương vị vừa quen thuộc vừa mát lạnh lại quanh quẩn quanh chớp mũi. “Em biết không, kỳ thật giờ khắc này, anh đã diễn thử vô số lần trong đầu.”

Thư Tình đỏ mặt: “Anh YY (tự sướng) em?”

“Có thể nói như vậy.”

“Nếu như những học sinh thiên chân vô tà dưới bục giảng mà biết thầy Cố cao cao tại thượng cũng YY trong vô số đêm, chắc uy tín của anh không còn sót lại chút gì rồi.”

“Này tín?” Anh cúi đầu bật cười. “Có thể ăn thay cơm sao? Thư Tình, có lẽ em không biết, cùng em sống chung một nhà lâu như vậy, anh nhìn rất vất vả. Biết rõ em cách anh một bức tường phòng, còn mặc quần áo ít ỏi như vậy mà ngủ, anh cũng bội phục chính mình mỗi đêm có thể chịu đựng dày vò đi ngủ.”

“Điều này có quan hệ gì tới em?” Cô nhỏ giọng kháng nghị: “Là do anh chưa thỏa mãn dục vọng, không phải lỗi của em.”

“Em hấp dẫn anh.” Anh lên án.

“Nói bậy!” Cô ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh.

Rốt cuộc cũng kích thích được cô ngẩng đầu lên, thầy Cố mỉm cười nhìn khuôn mặt đỏ hồng của cô, đôi mắt sáng ngời sinh động. Anh không nhịn được hôn trộm đôi môi đỏ hơi cong, sau đó ung dung nói: “Em xem kia, em lại bắt đầu hấp dẫn anh.”

“...” Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do!

73. Chương 73

Lúc Cố Chi tỉnh lại, hiếm khi không rời giường luôn. Ánh mặt trời sáng sớm từ ngoài cửa sổ chiếu vào, tạo thành một vầng sáng trên khuôn mặt Thư Tình, mà cô ngủ say sưa không biết gì, lông mi dài như bàn chải nhỏ ở dưới mí mắt, nhìn vô cùng dịu dàng.

Khóe môi anh hơi giương lên, đưa tay xoa xoa hai má cô, lại hôn lên trán cô một acsi.

Nếu như sáng sớm tỉnh lại đều có thể nhìn thấy cô an ổn ngủ cạnh như thế này, chắc hẳn sau này tâm tình anh sẽ luôn tốt đẹp.

Anh rời giường thay quần áo, hoàn toàn không biết lúc anh hôn Thư Tình thì cô đã tỉnh lại, trợn tròn mắt say mê nhìn toàn bộ quá trình anh thay quần áo. Ánh mắt

Cố Chi đang cài nút đồng hồ trên cổ tay thì thành linh bị một người ôm lấy từ sau lưng.

“Chào buổi sáng, thầy Cố.” Giọng điệu lười biếng.

Anh cúi đầu cười rộ lên, kéo tay cô bên hông, xoay người lại thì trông thấy Thư Tình đang bọc chăn trắng tinh, giống như con sâu không chân đứng ở đó. Mà cánh tay trần của cô trắng nõn như sữa, dưới ánh mặt trời càng lộ vẻ đẹp.

Chăn được kéo trên ngực, dấu đỏ trên xương quai xanh như ẩn như hiện, một đường khe như khiến người ta nhìn vào.

Cố Chi hơi dừng lại, ôm cô vào lòng, nhìn từ trên cao xuống: “Em đang dụ dỗ anh sao?”

Thư Tình vội vàng buông tay: “Em tuyệt đối không có ý đó ——” cùng lúc đó, chăn trên người theo động tác của cô rơi xuống đất, cảnh xuân chợt hiện ra.

“...”

Huyết thái dương của Cố Chi giật giật, yết hầu cũng đột nhiên xiết chặt, tốt đẹp đêm qua vẫn còn trong lòng anh, mà trên thực tế bởi vì lo lắng đến cô nên anh cố nén không làm lần thứ hai.

Bây giờ ôn hương nhuộm ngọc trong ngực, anh lại phải làm Liễu Hạ Huệ sao?

Nhưng đồng hồ trên tường không ngừng chạy, anh chỉ còn lại 20 phút để ăn bữa sáng, nếu không sẽ tới trễ... Ánh mắt Cố Chi nhìn chằm chằm vào người khởi xương trong ngực, trong lòng đang giao chiến ác liệt.

Thư Tình tranh thủ thời gian kêu lên một tiếng, sau đó xoay người nhặt chăn lên bọc chặt chính mình. Lúc cô ngẩng đầu lên không nhìn được mà cười trộm, ôm cổ người đàn ông nào đó hôn một cái: “Anh nên đi làm! Học sinh đang mỗi mắt trông chờ ngài đó, thầy Cố!”

Cô muốn chạy tới phòng khách lấy quần áo sạch của mình, nhưng không ngờ một góc chăn bị người đứng sau nhắm lên: “Đốt lửa xong muốn chạy sao? Không có chuyện tốt như vậy đâu.”

Thư Tình vất vả giữ chăn trước ngực, cười híp mắt nói: “Cho nên thầy Cố bỏ qua việc dạy học của thầy giáo nhân dân, cùng em một lần xuân quang vô hạn nữa sao?”

Rất có tinh thần không sợ chết kiểu ‘Em khẳng định sự đức của anh sẽ không thể làm gì em’.

Cố Chi bình tĩnh nở nụ cười, dùng một tay kéo cô tới trước mặt, động tác gọn gàng phong bế cô lại, xem ra sáng sớm đã ồn ào đáng đánh đòn miệng, cùng cô chạm thật sâu, dây dưa không ngắt.

Cho tới đi tìm cô đập rộn lên, suy nghĩ hỗn loạn, anh mới rời khỏi môi cô, ngón tay thon dài ảm áp khe vuốt một đường thẳng xuống từ cái cổ non mịn, thỉnh thoảng dừng lại trên dấu đỏ lưu lại từ đêm qua.

“Em có nhớ ấn ký này xuất hiện ở đây như thế nào không?”

Anh thấp giọng hỏi cô những vấn đề khiến người ta lúng túng, anh cảm thấy mỹ mãn nhìn hai gò má cô đỏ lên, sau đó tiếp tục dọc theo một đường trượt xuống, đầu ngón tay xẹt qua vô số điểm mãn cảm lại mập mờ.

“Còn có chỗ này, chỗ này...”

Cả người Thư Tình run lên, có phản ứng khi anh không có ý tốt nói nhỏ và những động tác mập mờ, rồi lại vô lực kháng cự.

Môi của anh rơi trên xương quai xanh của cô, dọc theo dấu vết đêm qua lại hôn lên găm cắn, hai tay siết chặt vòng eo mềm mại của cô, cảm nhận cô có chút không thể khống chế dựa vào lòng anh, bên môi tràn ra tiếng kháng nghị như mèo nhỏ kêu.

Lúc ngẩng đầu lên, người trong ngực anh đã đổ cả người, hai mắt mù sương, cuối cùng Cố Chi không tiếp tục tấn công cô nữa, mà ưu nhã giúp cô kéo chăn lên lần nữa: “Tin rằng đối với em mà nói, đây sẽ là một buổi sáng tốt đẹp.”

Anh sửa lại quần áo, cầm áo khoác màu xám trên giá. Lúc đi tới cửa phòng ngủ, anh như nhớ tới gì đó, quay đầu nhìn cô dịu dàng cười: “Chào buổi sáng, bạn học Thư.”

Lúc này chỉ còn lại Thư Tình há hốc mồm đứng tại chỗ, không thể động đậy.

Lúc thầy Cố lái xe, lần đầu suy nghĩ viển vông, nghĩ đến hành vi phóng khoáng sáng nay của Thư Tình, chợt cảm thấy có một dự cảm không tốt.

Chẳng lẽ kỹ thuật của anh có chỗ thiếu hụt?... Buồn cười, anh là thiên tài toàn năng, làm sao có thể sai lầm kỹ thuật được? Hơn nữa tối qua mặc dù là lần đầu tiên của hai người nhưng bởi vì sự kiên nhẫn dịu dàng và kỹ xảo cao siêu của anh mà hưởng thụ rất sung sướng, ít nhất đối với anh mà nói là như vậy.

Vì vậy thầy Cố nhanh chóng bác bỏ suy đoán này.

Nhưng mà rất nhanh sau đó, suy nghĩ thứ hai bắt đầu nổi lên trong đầu anh, không phải là anh làm không đủ, mà cô không được thỏa mãn nhưng không dám nói ra, cho nên hôm nay mới nhiệt tình mời anh lần nữa như vậy?

Nhớ tới hành động hấp dẫn của cô, thầy Cố cau mày, xem ra đúng là như vậy rồi.

Vì vậy sau khi Cố Chi rời nhà nửa tiếng, Thư Tình đang ăn bột yến mạch nhận được một tin nhắn: Hôm nay anh sẽ tan tâm sớm.

Mới trả lời được hai chữ, tin nhắn thứ hai lại gửi tới: Với sự nhiệt tình vừa rồi của em, xem ra tối qua anh đã quá lo lắng, đêm nay anh sẽ đền bù cho em.

Cuối cùng là tin nhắn thứ ba có tính đề nghị: Em hãy nghỉ ngơi dưỡng sức để chuẩn bị tốt cho trận chiến kéo dài.

Phụt một tiếng, Thư Tình sặc đến nỗi suýt phun hết ra, tranh thủ thời gian bỏ điện thoại đi lấy khăn tay, vừa ho khụ khụ vừa vỗ mạnh ngực.

Quả nhiên là long thành phi tương, no do no die why you try!

(*long thành phi tương: chỉ các quân sĩ ở biên cảnh nhà Đường)

*

Sau kỳ hạn ba ngày mà Trình Ngô Sâm đưa ra, Thư Tình vẫn do dự mãi, cuối cùng vẫn lựa chọn về công ty.

Cho tới bây giờ cô không phải là một người không có trách nhiệm. Trình Ngô Sâm đã nói như vậy, cho dù cô tính làm gì thì ít nhất cũng làm xong kỳ thực tập, cô cũng không có lý do gì để từ chối.

Hơn nữa cô cũng không hi vọng sau này công việc mình sẽ bị ảnh hưởng bởi cái gì, cho dù Cố Chi đã biểu hiện rất rõ ràng là anh có thể giúp cô giải quyết hết khó khăn. Nhưng cô có thể ý lại Cố Chi về mặt tình cảm, nhưng về năng lực cô không thể núp dưới cái ô bảo vệ của anh, tùy theo đó.

Mà trong mấy ngày tiếp theo, cô không chỉ tiếp tục làm công việc ở phòng phiên dịch, cũng nhân thời gian rảnh rỗi mỗi ngày tìm tòi một ít tin tức về các doanh nghiệp nước ngoài ở thành phố A, xem có thông báo tuyển dụng trên trang web của các công ty không, sau đó gửi sơ lược lý lịch của bản thân.

Cố Chi ngồi trên ghế sofa đọc sách, thỉnh thoảng rót ly nước cho cô, sau đó đứng sau lưng cô nhìn bộ dạng cô bận rộn, hầu như không nói lời nào.

Anh biết Thư Tình là một cô gái độc lập, nếu như việc gì anh cũng có thể xử lý giúp cô, ngược lại cô sẽ mất đi phần bản tính vốn có, trở nên không biết phải làm sao.

Cô đã có tính toán của mình, không muốn dựa vào anh đi đường tắt thì anh tôn trọng ý nguyện của cô.

Thư Tình lại cầm cái cốc lên đưa tới miệng thì mới phát hiện đã trống không, bàn tay của người đứng cạnh vươn tay, lấy cái chén không của cô đi, đổi thành một cốc sữa ấm áp.

“Mười rưỡi rồi, uống sữa xong phải đi rửa mặt rồi ngủ một giấc.”

“Còn có hai trang web thôi, em xem hết rồi đi ngủ, có được không?” Mắt cô không chuyển mà tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình, một tay nắm lấy con chuột, một tay bưng cốc sữa lên uống sạch.

Cố Chi không nói gì.

Thư Tình xem một lúc thì cảm thấy không khí không đúng lắm, tranh thủ thời gian quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Cố Chi đang lẳng lẳng nhìn cô, trên mặt hiện vẻ không vui.

Giọng nói cô lập tức mềm xuống: “Chỉ một lát thôi, lập tức xong, thật sự em xem xong hết sẽ đi ngủ!” Cô còn xấu xa ôm lấy eo anh làm nũng, giống như trước kia thường làm nũng với mẹ.

Cố Chi khép laptop của cô lại, sau đó anh xoay cái ghế của cô qua để gối ngồi đối diện với chính mình: “Em cũng biết rõ bây giờ không phải mùa tuyển dụng, mỗi ngày như mò kim đáy bể không mục đích, em cảm thấy tỷ lệ thành công có nhiều không?”

“Mặc kệ là bao nhiêu, chung quy vẫn nên thử một chút chứ.”

“Em biết rõ anh có thể để em ở lại trường làm một phụ đạo viên hoặc là một giảng viên tiếng Anh và học nghiên cứu, công tác ổn định, thời gian tự do cũng nhiều, vì sao lại chấp nhất như vậy?”

Lông mày anh nhíu lại, đôi mắt đẹp cũng nhiễm một tầng mắt vui, vì cô không chịu nhượng bộ, vì mỗi ngày cô đều mang theo cơ thể mệt mỏi trở về từ New Direction sau đó còn bận tới đêm hôm, chỉ vì muốn tìm được một công việc không rõ hi vọng và rất xa vời.

Thư Tình há to miệng, cô muốn nói là vì khát vọng, vì lý tưởng nhưng cuối cùng cô vẫn thẳng thắn nói với anh: “Em không hi vọng mình sẽ như người khác nói, tất cả đều dựa vào anh, mà chính em thì hoàn toàn không có năng lực.”

“Em không hy vọng mình sẽ là người làm nền đứng bên cạnh anh, để người ta soi mói nói anh vĩ đại cỡ nào còn em là người bình thường như thế nào, nhiều lần hưởng ánh hào quang của anh.”

Bởi vì em luôn đặt anh trong lòng, cho nên em không cam lòng yếu thế, càng không hi vọng mình sẽ vĩnh viễn đứng sau anh, không có cách nào cùng anh kẻ vai sát cánh.

Cô yên lặng cúi đầu nhìn đầu gối của mình: “Anh biết đấy, em không hy vọng mình luôn là học sinh nhận sự bảo vệ của anh. Em hi vọng lúc người khác nhìn thấy chúng ta sẽ không nói những câu như ‘A, thầy Cố nhà cậu thật sự vĩ đại, cậu thật may mắn’ mà sẽ nói ‘Hai người thật xứng đôi’.”

Không khí trầm mặc kéo dài, Cố Chi ngồi xổm xuống, cầm tay cô: “Em biết không, kỳ thật ngay khi em nói như vậy, anh chỉ cảm thấy người may mắn hẳn là anh.”

Lông mi của cô hơi run run, cô ngược mắt lên nhìn anh, mà anh dùng tư thế nửa ngồi, nghiêm túc nói với cô: “Anh luôn tôn trọng từng quyết định của em, nhưng khi em cảm thấy mệt mỏi hoặc thật sự muốn buông tay, anh sẽ đón nhận em vô điều kiện. Bởi vì không người đàn ông nào cảm thấy giúp người phụ nữ của mình là chuyện giống như ban ơn, nó khác nhau. Nếu như em chịu ý lại vào anh, đó mới là cho anh cơ hội thực hiện giá trị của mình.”

Anh nhìn cô cười ôm cổ mình, vừa vỗ lưng của cô vừa nói: “Thư Tình, nếu em quá độc lập sẽ khiến anh cảm giác thất bại, ngoại trừ trên giường thì những lúc còn lại không có đất dụng võ.”

“...”

“Vậy bây giờ có phải là nên cho anh thực hiện một chút giá trị của mình không?”

*

Giữa trưa, lúc tất cả mọi người xuống căn tin ăn cơm, Thư Tình vẫn gặm bánh mì, đứng bên cạnh máy in chờ một chồng tư liệu dày cộp.

Cách kỳ hạn kết thúc kỳ thực tập còn khoảng một tuần, cô cảm giác như trút được gánh nặng, đồng thời cũng có chút mê mang.

Đúng lúc đó Trình Ngộ Sâm gõ cửa, nhìn vào ánh mắt kinh ngạc của cô: “Chúng ta nói chuyện được không?”

Vẫn là sân thượng đó, Thư Tình cảm thấy mình dường như gặp qua cảnh này rất nhiều lần rồi, người đàn ông anh tuấn khôi ngô đứng ở chỗ này, lặng yên nhìn mình, đôi mắt sáng ngời bình tĩnh.

Tiếc này cô không có tâm tư mà thưởng thức, ngược lại cô chỉ cảm thấy vô cùng lo sợ.

Trải qua kinh nghiệm lần trước anh đưa cô về nhà, cho dù cô không tin cũng phải tin, Tổng giám đại nhân cao cao tại thượng không biết đã xảy ra chuyện gì, sinh ra tình cảm quỷ dị với lính mới tầm thường là cô — Mặc dù cô cảm thấy lời này nói cho ai nghe đi nữa thì người đó cũng sẽ khuyên cô đến khoa thần kinh khám.

Thư Tình lúng túng nói: “Tổng giám ngài có chuyện gì sao?”

“Còn một tuần nữa kỳ thực tập của cô sẽ hoàn thành, đã nghĩ kỹ xem muốn ở lại hay không chưa?” Trình Ngộ Sâm đốt một điếu thuốc lá, làn khói lượn lờ khiến anh nhìn có chút không đoán được.

Thư Tình trầm mặc một lát, sau đó nói: “Xin lỗi.”

“Nguyên nhân?”

“Tôi nói rồi, tôi cảm thấy mình không thích hợp với nơi cạnh tranh kịch liệt này, cho dù là so về tâm cơ hay so về năng lực, tôi đều quá bình thường.”

Trình Ngộ Sâm nhàn nhạt vạch trần lời cô: “Lấy cớ.”

“Tôi nghiêm túc! Giống như lần trước tôi bị người xóa sạch tư liệu phiên dịch cả một lần. Nếu như còn xảy ra một lần nữa, chỉ sợ tôi sẽ điên mất.” Thư Tình do dự một lát, vẫn thẳng thắn nói: “Hơn nữa tôi không thể nào đồng ý với nguyên tắc xử lý của anh, sau khi gặp chuyện không may, biết rõ người làm sai là ai lại không hề xử lý, để tôi thừa nhận lần đả kích này. Con người của tôi hơi ngốc, cũng không thể giở trò gì, còn sợ nhất là ngậm bồ hòn.”

Trình Ngộ Sâm dừng một chút: “Nếu vì vậy? Nếu là như vậy —” Anh nhìn thẳng vào Thư Tình: “Tôi nhận lỗi với cô, cô sẽ nhận sao?”

Thư Tình thoáng cái luống cuống, nhìn vẻ mặt thành thật của anh, vội vàng khoát tay: “Đừng, đừng xin lỗi, tôi không nhận được đâu.”

Trình Ngộ Sâm lại cầm bàn tay đang xua xua của cô, muốn cho cô dừng lại, ai ngờ Thư Tình lại bị kính hác, cuống quýt rút tay lại, chỉ hận không thể lùi về phía sau ba bước, cách anh rất xa.

Đôi mắt anh trầm xuống, lại như không có việc gì nói: “Tôi chỉ muốn nói cho cô biết, nếu như bởi vì nhất thời tức giận, lấy tiền đồ của mình để nói giỡn là không đáng. Tôi thừa nhận tôi làm việc quá mạnh mẽ, thỉnh thoảng lạnh lùng tới nỗi không hợp tình hợp lý, nếu như cô để ý chuyện đó, tôi xin lỗi cô vì trước kia mình đã xem nhẹ tâm tình của cô. Nhưng mà Thư Tình, đi hay ở, tôi hi vọng cô nghiêm túc suy nghĩ và quyết định, phần công việc này có khi bận từ lúc thức dậy tới tối khuya, nhưng mà nó kích thích tính mạnh mẽ, cũng sẽ mang đến động lực và cảm giác thỏa mãn cho người ta. Tôi ngồi trên ghế này đã từng gặp vô số người đến rồi đi, lại không tìm được bất kỳ lý do gì để cô từ chối công việc anfy... bởi vì thật ra cô cũng rất hưởng thụ tiết tấu của cuộc sống phiêu lưu này, không phải sao?”

Thư Tình kinh ngạc ngẩn người, lại chỉ nhìn thấy bóng lưng Trình Ngộ Sâm rời đi.

*

Xế chiều hôm đó, Thư Tình còn đang giúp chị Lý kiểm tra một phần văn kiện, Trần Tử Hào mang ba cốc cà phê tới, vội vàng đặt trên bàn, không đợi được mà vội hỏi: “Các cô biết gì không? Thư ký Ngô bị điều đi rồi!”

Bóng lưng Thư Tình cứng đờ, trông thấy chị Lý từ máy vi tính ngẩng đầu lên: “What? Thư ký Ngô? Bị điều đi sao?”

“Không phải sao? Vừa rồi tôi ra khỏi thang máy, trông thấy thư ký Ngô lau nước mắt đi vào, tôi còn đang suy nghĩ cái gì có thể làm thiết kim cương vô địch khóc, kết quả thì Tiêu Ý cũng chạy vào thang máy, luôn miệng nói cái gì mà ‘Cậu đừng khóc, Tổng giám cũng không phải người tốt, cậu vì anh ta làm nhiều như vậy, anh ta nói điều thì điều, làm gì có để cậu trong lòng? Vì loại người tâm địa sắt đá như vậy mà khóc, hoàn toàn không đáng giá’. Ha ha, hai người nói xem, thư ký Ngô đã làm chuyện gì để Tổng giám bực bội vậy?”

Chị Lý sờ cằm: “Mặc dù thư ký Ngô vẫn luôn thăm mền Tổng giám, nhưng Tổng giám cũng biết, không đến mức vì thế mà điều cô ấy đi. Hơn nữa cô ấy là người làm được việc, nếu cứ như vậy mà điều đi nhất định là phạm phải sai lầm không thể tha thứ.”

Thư Tình như đứng trên đồng lửa ngồi trên đồng than, tâm loạn như ma. Cô cho rằng Trình Ngô Sâm xin lỗi chỉ là nói miệng, ai ngờ... Cô bật dậy chạy ra ngoài.

Trần Tử Hào hỏi cô: “Hả, em đi đâu vậy?”

Chị Lý gọi cô: “Thư Tình, văn kiện của chị còn đang vội đấy!”

Thư Tình giống như không nghe thấy, vội vàng chạy vào văn phòng Trình Ngô Sâm, ngay cả cửa cũng quên gõ.

Người đàn ông đang sau bàn làm việc ngẩng đầu lên, thấy là cô, khóe môi khẽ cong lên: “Nhận được lời xin lỗi của tôi rồi sao?”

Thư Tình sững sờ, còn chưa hỏi được gì thì nghe thấy bên ngoài hành lang truyền tới giọng nói của chị Lý: “Thư Tình? Thư Tình, em đi đâu rồi hả? Haiz, Trần Tử Hào, cậu xuống dưới nhận chuyển phát giúp con bé đi.”

Trình Ngô Sâm cúi đầu cười: “Xem ra còn chưa nhận được.”

Thư Tình muốn nói cái gì đó nhưng rồi lại cảm thấy chuyện này phát triển quá mức ly kỳ, cô đi ra văn phòng, gọi Trần Tử Hào lại: “Để em đi lấy.”

Đi từ tầng 23 xuống tầng một, cô gần như không biết mình đang suy nghĩ cái gì, tất cả đều đang rối loạn, mà khi cô đi ra khỏi đại sảnh, một thanh niên mặc áo cam cười sáng lạn đưa một bó hoa to cho cô: “Cô là Thư tiểu thư phải không? Đây là hoa của cô, mời ký nhận.”

Là một bó cúc vô số nụ được gói rất đẹp... lúc Thư Tình nhận lấy thì nhẹ nhàng thở ra, tốt quá, may mà không phải hoa hồng.

Cô ký tên, lúng túng ôm bó hoa trở về, ai ngờ cửa thang máy mở ra, cô ngẩng đầu lên thì thấy Tiêu Ý đang an ủi Ngô Du.

Ánh mắt Ngô Du rơi vào trên bó cúc thì dừng lại.

Là thư ký của Trình Ngô Sâm, cô ta đương nhiên biết Trình Ngô Sâm thích nhất hoa gì. Không giống với địa vị và thanh danh cao cao tại thượng của anh, người đàn ông lạnh lùng kiêu ngạo này thích loài hoa cúc đơn giản bình thường.

Bây giờ, bó hoa cúc Thư Tình cầm trong tay, lòng Ngô Du dừng lại trong nháy mắt.

74. Chương 74

Ngô Du và Thư Tình đụng phải nhau trước cửa thang máy, Thư Tình tiến không được mà lùi cũng không xong. Nhất là khi cô thấy Ngô Du nhìn vào bó hoa cúc trên tay cô với vẻ mặt vô cùng khó coi, khiến cô thoáng cái cảm thấy xấu hổ.

Tiêu Ý thấy Ngô Du dường như bị đả kích rất lớn, lúc này cũng lạnh lùng đi ra khỏi thang máy, cả giận nói với Thư Tình: “Sao thế, cầm hoa diều võ dương oai à? Đứng lý ở đó làm gì? Chớ ngoan không chắn đường _____”

Cô ta còn chưa dứt lời đã bị Ngô Du đứng ở đằng sau kéo lại, ánh mắt Ngô Du yên tĩnh như đầm nước, nhìn từ bó hoa tươi chói mắt sang Thư Tình: “Cho dù cô có tin hay không thì sự kiện đó không phải do tôi làm.”

Thư Tình sững sờ, còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy cô nhắc đôi giày gót nhọn đi về phía cửa chính công ty.

Tiêu Ý cố gắng đi cùng cô nhưng lại bị lời nói dịu dàng của cô chặn lại, cuối cùng chỉ có thể dừng lại trong đại sảnh, nhìn bộ dạng thong dong mà vô cùng cô đơn đó đi ra ngoài.

Thư Tình tiện tay đặt hoa lên bàn trà trong đại sảnh, không do dự đi theo ra ngoài.

Mà Tiêu Ý từ từ đến bên cạnh bàn trà, cầm lấy phong thư còn chưa mở đặt trong bó hoa, tỉnh táo nhìn xung quanh, sau đó vờ vờ trong lòng bàn tay, rời khỏi chỗ đó.

Ngày xuân đẹp cũng khiến con đường phồn hoa bận rộn này thay đổi thành vài phần dịu dàng, cây đại thụ ven đường trở lộc xanh biếc, tươi mát dưới ánh mặt trời, rất có hương vị của mùa xuân.

Ngô Du mặc đồ công sở im lặng đi bên đường, cô cảm thấy hình ảnh đó rất chăm chọc.

Ở góc đường có quán cà phê, có một cửa hàng mặt tiền chuyên cung cấp cà phê, cô dừng lại ở chỗ này, muốn mua một ly Latte. Cuối cùng lúc trả tiền lại phát hiện mình đi quá vội vàng, ngay cả túi tiền cũng không mang theo, không khỏi cảm thấy hơi xấu hổ.

Một bàn tay đưa tờ tiền 50 đồng ra, giúp cô giải vây kịp thời. Cô ngẩng đầu lên muốn nói cảm ơn thì lại phát hiện người đứng bên cạnh không phải ai khác mà chính là Thư Tình.

Ngô Du há to miệng, ánh mắt nhìn về nơi khác. “Tối nay tôi trả lại cho cô.” Nói xong định cầm cà phê chạy đi.

Thư Tình đột nhiên giữ cánh tay cô lại: “Chúng ta nói chuyện.”

Dưới tán ô lớn, hai người đều bưng ly cà phê của mình, người đi đường qua lại vội vã, dưới cái ô lại như một bức họa bất động cuộn tròn.

Thư Tình ngẩng đầu nhìn cô: “Vừa rồi cô nói, việc kia không phải cô làm, điều đó có ý gì?”

“Khó hiểu vậy sao?” Ngô Du cười nhạt một tiếng: “Văn kiện của cô bị người ném vào máy cất giấy, văn bản trong máy vì tính bị xóa bỏ, những cái này không phải tôi làm.”

“....”

“Sao, giật mình à? Cũng đúng, cho dù là cô hay Trình Ngô Sâm, phản ứng đầu tiên khi biết rõ chuyện này đều giống nhau, không hề do dự mà đổ lên đầu tôi, nói thật, tôi có chút thụ sủng nhược kinh.”

“....”

Trong một lúc, Thư Tình không biết nói gì cho phải, cô chỉ biết rõ nhất là người trước mắt đang cười tủm tỉm nói ‘thụ sủng nhược kinh’ này, thật ra không hề có bộ dạng nào của thụ sủng nhược kinh, ngược lại nhìn như lúc nào cũng có thể khóc.

Nhưng cuối cùng Ngô Du cũng không khóc, cô nhấp một hớp cà phê không đường, cảm giác đắng đến tận trong lòng.

Thư Tình hỏi cô: “Cô thích cái gì của anh ta? Gia thế tốt, dáng người tốt, tướng mạo tốt hay địa vị tốt?”

Ngô Du trầm mặc thật lâu: “Cũng không phải, tôi thích anh ấy, bởi vì anh ấy là Trình Ngô Sâm.”

Câu này vừa nói ra khỏi miệng, trên hàng mi của cô như dính một tầng hơi nước, cả người cũng không còn lạnh lùng xa cách.

Cô nói: “Tôi gặp Trình Ngô Sâm năm năm trước, anh ấy mới từ Mỹ trở về, phụ trách công ty chi nhánh trong nước, tôi được phái tới làm thư ký của anh. Ngay từ đầu tôi chỉ cảm thấy anh dịu dàng nhân hậu, cho tới bây giờ đều lễ phép khách khí với mọi người, không hề kiêu ngạo, vì thế nên tôi có ấn tượng tốt với anh ấy, nhưng tôi thích anh ấy cũng không phải vì chút biểu hiện dễ dàng khiến người mê luyến này.”

Ngô Du nhanh chóng phát hiện, mặc dù bề ngoài Trình Ngô Sâm dịu dàng nhưng trong xương lại là một người lạnh nhạt, đối với người hay việc đều công thức cứng nhắc, tính nguyên tắc rất mạnh. Đó là cách anh đối đãi với bất kỳ ai, cho dù là thủ trưởng hay cấp dưới hay là bạn làm ăn, không có ngoại lệ.

Bởi vì anh trẻ tuổi và ưu tú, trong công ty nhanh chóng dấy lên một làn sóng bất quá, những chuyện trước kia anh ở Mỹ trở thành đề tài câu chuyện trong lúc uống trà sau bữa ăn của các nhân viên. Về sau không biết ai đào được tin tức, nói từ nhỏ ba mẹ anh đã ly dị, mẹ chạy theo một người địa vị cao có tiền, ba trở thành quý rượu, không chỉ say rượu mà còn bạo lực gia đình với anh. Mà từ năm mười ba tuổi anh trở thành cô nhi, sau đó được một đôi vợ chồng có điều kiện ở nước Mỹ nhận nuôi, sau đó mới có cơ hội tiếp nhận nền giáo dục tốt hơn.

Rất nhiều nhân viên nữ theo đuổi anh khi nghe được tin tức này đều bỏ ảo tưởng về anh, bởi nếu như cái gọi là bạch mã hoàng tử mà lại có một đoạn lịch sử cô bé lọ lem, vậy thì vương tử không còn là vương tử nữa rồi.

Hơn nữa, không ai nói chính xác được người có tuổi thơ bấp bênh như anh có thể có vấn đề tâm lý hay không, nếu về sau lại giống như ba anh, uống rượu đánh người thì làm sao bây giờ.

Ngô Du cũng nghe được tin này, mang theo nụ cười thông dong uyển chuyển trần thuật lại câu chuyện nóng hổi này. Cô cho rằng anh tâm cao khí ngạo, đương nhiên sẽ giận dữ nhưng không ngờ anh chỉ cười nhạt một tiếng: “Tôi biết rồi.”

Đó là nụ cười không thêm để ý, rất cạn rất nhạt, chỉ thoáng qua.

Ngô Du ngăn người, lần đầu tiên vi phạm chuẩn tắc chuyên nghiệp của mình, mở miệng hỏi anh việc riêng tư không có quan hệ tới công việc: “Ngài không thêm để ý sao?”

Trình Ngô Sâm nói: “Đó đều là sự thật, không có gì hay mà phải để ý.”

“Vậy ngài không có ý định áp dụng bất kỳ biện pháp gì sao?” Cô vẫn cảm thấy có chút khó tin.

Trình Ngô Sâm nở nụ cười với cô: “Những quá khứ này quả thật có tồn tại, tôi không cách nào xóa đi được, càng không có biện pháp ngăn chặn miệng của mọi người. Chỉ cần tôi còn là Trình Ngô Sâm thì vĩnh viễn không có khả năng cắt đứt những chuyện đã qua, bọn họ thích nói thì nói, điều đó không có ảnh hưởng gì tới tôi.”

Giữa trưa, ánh nắng đổ xuống đất, mà người đàn ông kia cứ tùy ý đứng trước cửa sổ, trong tay bưng một ly cà phê, ngay cả tư thế uống cà phê cũng ưu nhã đẹp mắt, không tìm thấy một tí vết nào.

Ngô Du bị nụ cười tươi này làm kinh ngạc, không bởi vì anh tuấn tú đẹp mắt mà vì nụ cười tươi không thêm để ý, giống như những đám mây ngoài cửa sổ, vừa mỏng lung vừa nhẹ nhàng.

Ngô Du còn kể cho Thư Tình một chuyện khác, ba năm trước đây, lần thứ nhất đến Australia bàn chuyện hợp tác với công ty mỹ phẩm, thì Trình Ngô Sâm luôn luôn dịu dàng đã làm ra một chuyện vô cùng cực đoan.

Lúc đó mọi người đã họp xong rồi, đang ngồi trong nhà ăn chuẩn bị ăn tối thì người đàn ông kia bắt đầu trò chuyện cùng Trình Ngô Sâm. Lúc đó thư ký của anh ta vội vàng nghe điện thoại, lúng túng nói gì đó với anh ta, mà anh ta giận dữ nói: “How dare you say such bloody silly words Absolutely no! Send her away!” (Cậu đang nói nhảm cái gì vậy? Đương nhiên không được! Đuổi cô ta đi cho tôi!)

Trình Ngô Sâm nghe rõ được lời của trợ lý, mà cũng nghe được câu trả lời của anh ta, vẻ mặt đột nhiên thay đổi.

Người đàn ông kia lộ ra tươi cười bất đắc dĩ, nói với Trình Ngô Sâm, những người có địa vị này như bọn họ, có rất nhiều phụ nữ vì lợi ích và tiền tài mà bám lấy, với những người phụ nữ đó, chơi đùa mà thôi, không cần phải nghiêm túc. Vừa rồi là một người phụ nữ bị anh ta bỏ rơi còn theo tới văn phòng ở châu Úc của anh, nói nhất định phải chờ anh trở về.

Anh ta cười mỉa mỉa, người phụ nữ đó là phụ nữ đã có chồng, vì tiền và quyền của anh ta mà rời nhà bỏ con muốn đi theo anh ta, còn có suy nghĩ kỳ lạ muốn cùng anh ta sống cả đời.

Trình Ngô Sâm lạnh lùng đứng dậy, không nói một lời đi ra ngoài. Một đám đại biểu công ty thấy anh đột nhiên nổi giận, cũng không biết phải làm sao liền đứng lên đi ra ngoài theo anh.

Về sau gã ngoại quốc đó tìm tới công ty, giận dữ mắng mỏ Trình Ngô Sâm không nể mặt anh ta trước nhiều người như vậy, chỉ vì một mục đàn bà không biết xấu hổ sao? Mục ta không có bất cứ quan hệ nào với việc hợp tác của bọn họ, Trình Ngô Sâm có cần biểu dương chính nghĩa như siêu nhân cứu vớt địa cầu không.

Nghe thấy trong miệng anh ta nói ra những lời công kích thô tục, Trình Ngô Sâm đánh mạnh vào mặt anh ta, khiến người đàn ông tai to mặt lớn đó mặt mũi bầm dập.

Thư Tình nghe xong thì trợn mắt há mồm, Ngô Du lại cười rộ lên: “Cho dù địa vị anh ấy cao tới đâu thì chuyện này cũng không được phép. Sau đó anh còn bị tổng công ty gọi lên giải thích, lúc tôi theo anh đi cùng đã hỏi anh. Nếu sau này còn gặp tình huống như vậy, anh còn có thể xúc động như vậy nữa hay không. Có đoán xem anh ấy đã nói cái gì?”

“Anh ta nói gì hả?”

“Anh ấy nói: ‘Tôi không hề xúc động, tất cả đã trải qua nghĩ sâu tính kỹ, người đàn ông mập kia có xương gò má rất cao, mặt mũi vô cùng dữ tợn, trước khi đánh tôi đã suy nghĩ cẩn thận xem đánh ở đâu thì sẽ không đau.’”

Ngô Du cười cười, cười tới hốc mắt lại ướt: “Khi đó tôi biết, thật ra anh ấy không hề lạnh lùng như vậy. Mẹ anh đi theo người đi vị cao đó nhưng sau này cũng bị vứt bỏ, không có chút tin tức nào. Mặc dù anh chán ghét việc làm của mẹ anh nhưng lại không có phép người khác vũ nhục bà, cuối cùng vẫn là mềm lòng. Chỉ anh anh chôn vùi toàn bộ suy nghĩ trong lòng, chưa bao giờ nói cho người khác biết cho nên mới bị người ngộ nhận là máy kiếm tiền lạnh lùng.”

Năm năm làm bạn, cô không chỉ là đồng nghiệp của anh, cô càng giống như bảo mẫu chăm sóc cuộc sống hàng ngày của anh, ngoại trừ việc không vào nhà anh. Trong phòng làm việc, lòng của cô đối với anh đều rõ ràng.

Mà trong năm năm, cô dùng thời gian tốt đẹp nhất của người phụ nữ dung nhập vào cuộc sống của anh, từng ly từng tý đặt anh trong lòng, không biết từ lúc nào trong mắt chỉ có anh.

Đáng tiếc, cho tới nay chỉ có mình cô thương anh còn anh thì thờ ơ.

Ngô Du nhìn Thư Tình: “Cô biết không, tôi biết anh ấy chán ghét nhất là loại người nào. Giống như ba anh phá hỏng cơ hội anh vất vả kiếm được để vào trường trung học, anh hận nhất việc vì tâm tình của mình mà tự đứng hủy tâm huyết của người khác, tôi hận mình không tốt, gần anh ấy chưa sâu, sao lại đi làm người mà anh ấy chán ghét?”

Cô uống xong, đứng dậy: “Tôi nói xong rồi, nếu như cô còn chưa tin, tôi cũng không còn cách nào khác.”

Thư Tình đuổi theo cô: “Vì sao nói cho tôi biết những điều này?”

“Bởi vì cô không giống những người khác trong công ty.”

“...”

“Hại người lợi mình không phải chuyện tôi sẽ làm, về mặt lúc này lúc kia tôi khinh thường không làm, cô còn rất trẻ, giống như tôi trước đây.... Tiếc là những năm gần đây tôi vẫn luôn hy vọng xa vời sẽ được gần anh ấy một chút, gần thêm một chút, kết quả lại thay da đổi thịt, khác hẳn với trước kia.”

Nếu cô sớm biết anh sẽ thích những người như Thư Tình, cô còn có thể cố gắng thay đổi chính mình như vậy không?

Thư Tình cùng cô đi về phía công ty: “VẬY TIÊU Ý THÌ SAO? CÔ CŨNG TỪNG NÓI VỚI CÔ ẤY SAO?”

Ngô Du nở nụ cười: “TIÊU Ý SAO?”

Chỉ ra vẻ là bạn bè mà thôi. Mỗi lần chủ đề của hai người chuyển sang chủ nhiệm Lưu, trong mắt Tiêu Ý đều là ghen ghét đố kỵ, giống như đầm nước tù khiến người khác khó có thể bỏ qua.

Cô không phải là người ngu, làm sao có thể không nhìn ra.

Thư Tình bị năm năm của Ngô Du làm cho rung động, thành kiến trước kia cũng biến mất không còn, trước khi ra khỏi thang máy, cô nói: “TÔI SẼ GIẢI THÍCH RÕ VỚI TỔNG GIÁM, CÔ KHÔNG CẦN LO LẮNG CHUYỆN SẼ BỊ ĐIỀU ĐI.”

Ngô Du lại cười: “PHÍ CÔNG LÀM GÌ? KHÔNG CẦN ĐÂU.”

“CÔ VẪN CÒN GIẬN ANH TA SAO?” Thư Tình an ủi cô, “ANH TA CHỈ NHẤT THỜI PHÁN ĐOÁN SAI LẦM, NẾU BIẾT CÔ VÔ TÔI, NHẤT ĐỊNH SẼ GIẢI THÍCH VỚI CÔ.”

“XIN LỖI? TRÌNH NGỘ SÂM CHƯA BAO GIỜ XIN LỖI NGƯỜI KHÔNG LIÊN QUAN, ĐIỀU TÔI ĐI VÌ CẢM THẤY TÔI LÀM SAI, NẾU NHƯ ĐÃ BIẾT CHUYỆN THÌ GỌI TÔI VỀ MÀ THÔI, KHÔNG HỀ XIN LỖI.” Ngô Du nhìn cửa thang máy từ từ mở ra, là tầng 23 vô cùng quen thuộc, đột nhiên nở nụ cười: “CÔ KHÔNG HIỂU, CHO DÙ TÔI THẬT SỰ TRỞ LẠI, ANH ẤY ĐỐI VỚI TÔI CŨNG VẪN THẾ VẬY THÌ TÔI TRỞ VỀ CÓ CẦN THIẾT HAY KHÔNG?”

Có lẽ nên cảm ơn anh vì cho cô một cơ hội buông tay, nếu không chẳng biết khi nào cô mới có thể tỉnh táo lại. Trình Ngộ Sâm không phải cái cây của cô, cho dù cô treo cổ trên đó, anh cũng không cho cô nhiều hơn một chút tình cảm.

*

Buổi tối Thư Tình ngồi trên ghế sofa ngắm người, nghe thấy tiếng Cố Chi mở cửa thì buồn bã ỉu xìu nói: “ANH VỀ RỒI SAO?”

Cố Chi cởi áo khoác ngoài, ngồi vào bên cạnh cô: “LÀM SAO VẬY?”

Cô tựa đầu trên vai anh, nói về tình cảm của Ngô Du dành cho Trình Ngộ Sâm, sau khi nói xong chỉ có thể thở dài: “NHIỀU KHI EM CŨNG KHÔNG BIẾT CHUYỆN NÀY TRÊN TRÁCH AI, TRÁCH CÔ ẤY YÊU SAI NGƯỜI HAY TRÁCH TRÌNH NGỘ SÂM QUÁ LẠNH LÙNG VÔ TÌNH. EM CÓ CẢM GIÁC, LOẠI TÌNH CẢM NÀY TỪ KHI BẮT ĐẦU ĐÃ LÀ MỘT SAI LẦM.”

“NHIỀU KHI TÌNH YÊU CŨNG BẮT ĐẦU TỪ SỰ SAI LẦM, NHƯNG MÀ KHÔNG ĐẾN CUỐI THÌ AI BIẾT ĐƯỢC KẾT CỤC CÓ THỂ KHÁC ĐI HAY KHÔNG.” Cố Chi nắm lấy bàn tay cô, sau đó từ từ ôm lấy: “BẮT ĐẦU CỦA CHÚNG TA CŨNG BỊ NGƯỜI KHÁC CHO RẰNG LÀ SAI LẦM, THẬM CHÍ CHÚNG TA CÒN PHẢI NHẬN NHỮNG LỜI CHÊ TRÁCH HƠN BỌN HỌ NHƯNG ĐẾN BÂY GIỜ KHÔNG PHẢI CHÚNG TA RẤT TỐT ĐẤY SAO?”

“NHƯNG NGÔ DU THẬT SỰ KHÔNG TỐT.”

“CÓ LẼ VẪN CHƯA TỚI LÚC TỐT.”

“ANH CẢM THẤY CÔ ẤY SẼ TỐT SAO? TRÌNH NGỘ SÂM SẼ PHÁT HIỆN RA CÁI TỐT CỦA CÔ ẤY SAO?”

Cố Chi nở nụ cười: “TỐT KHÔNG CÓ NGHĨA LÀ PHẢI CÙNG MỘT CHỖ. NẾU NHƯ CÔ ẤY Ý THỨC ĐƯỢC NGƯỜI ĐÀN ÔNG KIA KHÔNG THÍCH HỢP VỚI CÔ ẤY, HIỂU ĐƯỢC PHẢI BUÔNG TAY VÀ ĐÓN NHẬN ĐOẠN TÌNH CẢM TIẾP THEO, NHƯ VẬY SẼ TỐT HƠN.”

Không nhận được sự an ủi, Thư Tình lại cảm thấy buồn bực.

Đó thì có cái gì tốt?

*

Tất cả mọi người sống trong câu chuyện của mình, mặc dù trong khoảng thời gian ngắn sẽ bị chuyện của người khác làm rung động nhưng cũng chỉ là chuyện trong giây lát.

Sáng hôm sau Thư Tình đi vào trong công ty lại bị một quả bom tấn công.

Không biết sao trên diễn đàn của công ty lại xuất hiện một phong thư, thư đề tên là Thư Tình, phần cuối người ký gửi rõ ràng là Tổng giám đốc nổi tiếng của New Direction, Trình Ngô Sâm.

Tin Trình Ngô Sâm tự hạ thấp thân phận theo đuổi một người làm mới nhanh chóng lan truyền trong vòng một đêm, tặng hoa, viết thư xin lỗi, thậm chí còn điều đi thư ký của anh đã làm việc cẩn trọng trong năm năm. Một lần nữa Thư Tình trở thành cái đích ọi người chỉ trích, bị tất cả mọi người để ý.

New Direction vốn và nhãn hiệu nổi tiếng của phụ nữ, mà ở tầng 23 là tầng hành chính quản lý nhân viên, đương nhiên phụ nữ chiếm đa số. Hôm nay bát quái giữa thủ trưởng và nhân viên trở thành chủ đề nói chuyện say sưa của cả công ty, gần như không ai có ấn tượng tốt với nữ chính xấu xa trong câu chuyện.

Khi chị Lý và Trần Tử Hào nhìn cô muốn nói lại thôi thì Thư Tình không nhịn được mà cười rộ lên.

Trình Ngô Sâm, anh xem, đây không phải là tự tôi muốn đi mà thật sự là trên đường đã làm quá nhiều điều sai trái, không đi không được!

75. Chương 75

Trình Ngô Sâm ngồi trên ghế tựa, nhìn hai người đứng trước bàn làm việc.

Về mặt Ngô Du nhìn rất bình tĩnh, ngược lại Tiêu Ý vội vàng mở miệng giải thích cho cô ấy: “Tổng giám, Ngô Du không phải loại người như vậy, cho dù nhất thời xúc động gửi lá thư của ngài lên diễn đàn thì cũng không hề có ác ý! Tôi quen cô ấy nhiều năm như vậy nên biết rõ cô ấy làm người như thế nào, xin ngài suy xét thận trọng!”

Trình Ngô Sâm nhàn nhạt nói: “Tiêu tiểu thư, phiền cô về phòng làm việc của mình trước đi, Ngô Du là cấp dưới của tôi, tôi nghĩ mình biết rõ nên xử lý chuyện này như thế nào.”

“Nhưng mà ——”

“Mời cô đi trước.” Trình Ngô Sâm nói rõ từng câu từng chữ, giọng nói thong thả mà tỉnh táo.

Lúc trước Tiêu Ý sốt ruột nói vì giúp bạn không tiếc mạng sống, đi theo Ngô Du vào văn phòng, bây giờ bị hạ lệnh trực khách cũng không đi, chỉ trầm mặc đứng tại chỗ, không hề giúp Ngô Ngu biện luận nữa.

Trình Ngô Sâm hỏi Ngô Du: “Lá thư này là cô đưa lên?”

Ngô Du nhìn anh, ngay cả lời nói cũng không muốn nói.

“Bởi vì tôi trừng phạt cô chuyện của Thư Tình, điều cô đi nên cô đưa bức thư xin lỗi của tôi lên diễn đàn để trả thù?”

“....”

“Nói chuyện, Ngô Du.” Giọng điệu Trình Ngô Sâm nghiêm túc hơn.

Ngô Du bắt đắ dĩ cười ra tiếng: “Nói cái gì? Tôi không có lời nào để nói. Anh đã nhìn rõ tôi là loại người này, xóa văn kiện của cô ấy, trộm thư của cô ấy, thông báo chuyện giữa hai người khắp nơi. Vậy thì cứ như thế đi, anh thích xử lý như thế nào thì cứ làm như vậy.”

“Vậy thì cứ thế sao?” Lông mày Trình Ngô Sâm nhíu lại: “Cô làm thư ký tôi đã năm năm, tôi vẫn luôn thưởng thức năng lực công tác của cô, bây giờ cô làm những việc này là nhân nhủ tôi sao? Tôi hi vọng cô nói cho tôi biết những việc này không phải cô làm, như vậy tôi sẽ tra rõ, cô vẫn có thể lưu lại.”

Tra rõ việc này?

Sắc mặt Tiêu Ý có chút trắng bệch.

Nhưng Ngô Du lại cười: “Xin lỗi vì làm anh thất vọng, những điều này đều do tôi làm, ngày mai tôi sẽ gửi đơn từ chức, năm năm này cảm ơn anh đã chiếu cố.”

Cô không hề lưu luyến xoay người rời đi, đã quyết định muốn buông tay vậy thì đừng có mình chút cơ hội đổi ý nào.

Tiêu Ý như trút được gánh nặng, đi theo cô, vừa an ủi cô, vừa mắng Trình Ngô Sâm bị ma quỷ ám ảnh, lạnh lùng vô tình, từng câu từng chữ mặc dù nghe như đang vì Ngô Du, bênh vực kẻ yếu nhưng cũng giống như vũ khí lợi hại đâm vào lòng đối phương.

Ngô Du dừng bước trước cửa thang máy, quay đầu lại bình tĩnh nói: “Cứ như vậy đi, từ nay về sau chúng ta đừng gặp nhau nữa.”

Tiêu Ý dừng lại: “Cái gì?”

Ngô Du từ từ ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt bối rối của Tiêu Ý, cười nhạt một tiếng: “Về sau tôi đi rồi, cậu không cần lo lắng trong mắt chủ nhiệm Lưu không có cậu, muốn theo đuổi thế nào thì cứ theo đuổi. Nhưng mà chúng ta quen biết đã nhiều năm, tôi khuyên cậu đứng học tôi, người đàn ông kinh doanh đều vô tình như nhau, cậu càng sa đà thì càng khiến người ta xem thường, Trình Ngô Sâm cũng vậy mà chủ nhiệm Lưu cũng thế.”

Tiêu Ý cố chấp kéo tay cô: “Ngô Du, cậu làm sao vậy? Mình nghe không hiểu ——”

“Có hiểu hay không, trong lòng tôi và cậu đều biết rõ. Dù cậu không nhớ giao tình những năm này của chúng ta thì tôi vẫn giúp cậu lần cuối, đúng lúc tôi muốn rời khỏi công ty, giúp cậu gánh lấy cục diện rối rắm này đã coi như hết lòng giúp đỡ rồi.” Ngô Du lạnh lùng dứt tay cô ra, đi vào thang máy, không thèm liếc cô ta một cái.

Tiêu Ý vốn định đi qua, nếu Ngô Du nghi ngờ cô ta cầm bức thư của Thư Tình, chắc chắn cô ta sẽ nói chuyện này do Thư Tình làm, vì muốn vu oan hãm hại Ngô Du, nhưng ngay cả cơ hội giải thích Ngô Du cũng không cho cô ta mà vạch trần toàn bộ.

Cô ta đứng ngốc tại chỗ, trên mặt nóng bừng.

Thư Tình ôm một chồng tư liệu đứng ở cửa phòng làm việc, nhìn Ngô Du và Tiêu Ý, trầm mặc chuyển hướng đi tới cuối hành lang.

Cô gõ mở cánh cửa kia, hỏi thăm người đàn ông ngồi sau bàn làm việc: “Tổng giám, anh có rảnh uống một ly cà phê không?”

Trình Ngô Sâm kinh ngạc ngẩng đầu, lập tức mỉm cười: “Hiếm khi được cô mời, đương nhiên rất hân hạnh.”

*

Thư Tình không chọn quán cà phê góc đường hôm qua uống cùng Ngô Du nữa, mà trong một quán nhỏ tương đối kín —— dù sao lần này người uống cùng là Trình Ngô Sâm, cô cũng không muốn gây ra thêm lời đồn gì nữa.

Trong lúc đợi cà phê, Thư Tình ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh trách oan cho thư ký Ngô rồi.”

Trình Ngô Sâm không nói gì.

“Hôm qua tôi nói chuyện với cô ấy, văn kiện của tôi không phải do cô ấy xóa, mà tôi cũng tin tưởng từng câu từng chữ cô ấy nói, kể cả tình cảm của cô ấy với anh. Tôi thừa nhận tiện tay đặt hoa và thư của anh ở một nơi khác là tôi không đúng, nhưng từ lúc đó tôi và Ngô Du vẫn luôn ở cùng nhau, tôi có thể chứng minh cô ấy còn chưa nhìn thấy bức thư anh gửi cho tôi.”

“.....”

“Tổng giám Trình, tôi không biết có phải tôi đã làm chuyện gì khiến anh hiểu lầm không, nhưng tôi đã có người tôi thích, không chỉ là ở cùng nhau nói chuyện yêu đương mà tôi vẫn hy vọng có thể gả cho anh ấy, làm bạn với anh ấy cả đời. Tình cảm của anh tới quá nhanh, gần như khiến tôi không kịp trở tay vì tôi mới chỉ là người mới đến chưa được hai tháng, anh vì tôi mà phá lệ làm rất nhiều chuyện không hợp với thân

phận của mình, nói khôì hài một chút, anh giống như tình thánh. Mà tôi không hiểu, người như Ngô Du yên lặng hi sinh năm năm vì anh, vì sao anh lại không nhìn thấy?”

Trình Ngô Sâm trầm mặc thật lâu, sau đó cười nói: “Tôi không biết.”

Anh không biết rốt cuộc mình đối với Thư Tình là như thế nào, thích, mê luyến, ghen ghét, yêu thích, ngưỡng mộ hay là do không cách nào có được mà sinh ra ham muốn giữ lấy?

Người bán hàng bưng hai ly cà phê tới, Thư Tình nhận lấp nháp một ngụm, mỉm cười: “Tôi lại biết rõ.”

“Có người từng nói với tôi, hai tính cách khác lạ, phát triển trong hoàn cách khác xa nhau sẽ sinh ra lực hấp dẫn trong thời gian ngắn, bởi vì tất cả của người đó đều là mới mẻ, anh hâm mộ, mê man, khát vọng có được cuộc sống đó, vì vậy không nhịn được mà muốn tới gần người đó. Nhưng mà tin tôi đi, đó không phải là tình yêu, thậm chí không gọi là thích.”

“Tổng giám Trình, tôi có quá khứ mà anh chưa từng trôi qua, cho nên anh khát vọng muốn được lại gần tôi, như vậy sẽ giống như anh có được tất cả khát vọng của mình. Nhưng khi tự hỏi trong lòng, anh cảm thấy tôi thật sự thích hợp với anh sao? Anh thật sự rất yêu thích tôi, thích tới muốn ở cùng tôi? Một ly cà phê anh uống có thể là tiền cơm ba ngày của tôi, xe anh lái có thể đủ cho tôi mua ba phòng ở tốt, bộ quần áo anh mặc đổi thành nhân dân tệ đi mua quần áo của tôi thì có thể mua đầy shopping cart trên Taobao, những người tiếp xúc với anh có lẽ sẽ coi tôi như kẻ khát cái... Anh cảm thấy anh thật sự sẽ thích người bình thường như tôi?”

Thư Tình nhìn anh trầm mặc, thả lỏng người dựa trên ghế sofa: “Tuy nhiên tôi không thể không thừa nhận, người có cấp bậc như anh xem trọng tôi thật sự khiến tôi được yêu thương mà kính sợ, nhưng mà tôi hiểu rõ làm người có lúc nên lý trí một chút, chính mình có bao nhiêu cân thì nên biết rõ. Củ cải rau xanh thì ai cũng có sở thích riêng, nhưng người như Tổng giám chỉ ăn sơn hào hải vị, măn hán toàn tịch, ăn củ cải rau xanh sẽ cảm thấy hơi nhạt nhẽo. Cây củ cải như tôi cũng không có ý nghĩ kỳ lạ, muốn nhiều hơn mấy cân thật, phát lên thành Phụng Hoàng, không giống nên không có cơ hội thành công.”

*

Hôm sau, Thư Tình chuẩn bị thu dọn đồ đạc, chỉ đợi kỳ thực tập kết thúc là bỏ của chạy lấy người, đúng lúc đó Trần Tử Hào lại mang tới một tin tức bom tấn.

Trình Ngô Sâm đã để bộ phận nhân sự thông báo, ba ngày sau anh sẽ bay đến Thượng Hải, về sau công ty sẽ do Tổng giám bên Tổng bộ phái tới tiếp quản, còn anh thì phụ trách công ty chi nhánh Thượng Hải.

Thư Tình sững sờ, cũng không lâu sau phát hiện trong email có một bức thư. Đây là lần đầu tiên từ khi cô vào công ty, Trình Ngô Sâm gửi cho cô một bức thư.

Trong thư chỉ có ngắn gọn vài câu:

Tôi luôn cho rằng mình thông minh hơn người, khó có khi hồ đồ, nhưng một khi đã hồ đồ thì hồ đồ quá đáng.

Cô nói đúng, tôi hâm mộ cô có được quá khứ mà tôi khát vọng từ lâu, nhưng nếu như chỉ dựa vào điểm đó mà muốn lại gần cô, đó là không tôn trọng cô cũng không chịu trách nhiệm với chính mình.

Sau khi tôi đi Thượng Hải, có lẽ sẽ không trở về, cô có thể an tâm ở lại New Direction, dùng nhiệt tình, cố gắng và sáng tạo của cô để tạo ra một khởi đầu mới.

Trình Ngô Sâm

Ba ngày sau, trợ lý bộ phận nhân sự Tiểu Trương gọi vô số cuộc nhưng không được hồi âm, đành phải tự mình đến nhà Ngô Du một lần.

Vất vả lắm mới đợi được Ngô Du mở cửa, Tiểu Trương như trút được gánh nặng: “Chị Ngô, Tổng giám muốn em báo cho chị, ngày mai chị có thể trở về công ty đi làm. Ngài ấy sẽ thăng chức tăng lương cho chị, từ thư ký thành chủ nhiệm văn phòng.”

Ngô Du kinh ngạc hỏi: “Vì sao?”

“Nào có vì sao? Tổng giám phân phó như vậy, nói là chị có năng lực tốt, công tác nghiêm túc, những điều này đều đúng với chị.”

Vậy anh không truy cứu việc cô hãm hại Thư Tình hả? Ngô Du vô cùng nghi hoặc.

Tiểu Trương lại nói tiếp: “Còn nữa, không biết vì sao chị Tiêu Ý lại bị đuổi ra khỏi công ty, bộ phận nhân sự còn thông báo trên diễn đàn công ty, nói là tác phong làm việc có vấn đề, hy vọng đó là cảnh cáo cho toàn bộ nhân viên. Không biết chị ấy làm chuyện gì chọc giận Tổng giám, thông báo này được đưa ra, sợ là sau này khó có thể tìm được công việc trong các doanh nghiệp lớn ở thành phố A.”

“Em nói cái gì? Thông cáo? Đã bao lâu rồi?”

“Hai ngày trước, Tổng giám nói người ta điều tra số ID trên mạng, sau khi xem xong thì làm ra quyết định này, em còn đang suy nghĩ có phải do chị Tiêu Ý làm không sạch sẽ ——”

“Đừng nói mò.” Ngô Du cúi đầu nở nụ cười, lấy áo khoác trên giá: “Em trở về công ty sao? Chờ chị một đoạn, chị muốn gặp mặt Tổng giám.”

Anh đang giúp cô hả giận sao? Trong lòng khó chịu đã ba ngày nay, vì việc nhỏ này liền thông thoáng, thoải mái giống như tất cả phiền não đều bị quét sạch.

Tiểu Trương nhe răng cười: “Chờ chị đương nhiên là được, những vấn đề Tổng giám không ở công ty.”

“Vậy ngài ấy đi đâu? Gặp mặt cùng khách hàng? Hay đang họp?” Ngô Du nhanh nhẹn mặc áo khoác.

“Không phải, ngài ấy đi Thượng Hải rồi, mọi người đều biết, em còn tưởng rằng ngài ấy nói cho chị biết từ lâu rồi, thì ra chị không biết sao?”

Ngô Du đang cài nút áo, động tác dừng lại: “Em nói cái gì?”

“Ngài ấy đi Thượng Hải rồi, về sau sẽ phụ trách chi nhánh công ty bên đó, xế chiều hôm nay em còn phải đến sân bay đón Tổng giám mới từ Mỹ phái qua, nhưng mà đó là người Mỹ, không biết tính tình như thế nào. Tất cả mọi người đều đang thăm đoán, hi vọng không nghiêm khắc quá, nếu không chúng ta nhất định sẽ nhất nhớ Tổng giám Trình.”

Trong phòng không khóa cửa sổ, một cơn gió thổi bay tấm rèm màu vàng nhạt, ánh mặt trời tràn vào phòng.

Trong lòng Ngô Du như cái động bị phá, gió thổi ù ù.

Quả nhiên là cắt đứt quan hệ phải không? Ngay cả câu gặp lại cũng không nói, như vậy thì sẽ không còn được gặp lại rồi.

Trình Ngô Sâm đi tới sân bay, quần áo tây trang màu đen, vẻ mặt lạnh nhạt ngồi trên xe công ty phái tới đón anh, sau đó mới khởi động máy.

Trong điện thoại có một cuộc gọi nhờ, anh dừng một chút rồi gọi lại.

“Alo?” Giọng nói cô gái vẫn dễ nghe như trước, như gió xuân tháng ba, mềm mại ấm áp.

“Tìm tôi có việc sao?” Trình Ngô Sâm hiếm khi thấp giọng.

“Đúng rồi, muốn nói một câu hẹn gặp lại, dù sao cũng theo anh năm năm, lần đầu anh đi họp không phải do tôi tiễn đi sân bay sao? Lúc này muốn kết thúc chút tình nghĩa cuối cùng, ai bảo trước khi đi anh còn giúp tôi thăng chức tăng lương chứ?”

Cô ra vẻ vui vẻ để che giấu thương cảm trong giọng nói, Trình Ngô Sâm đương nhiên hiểu.

Anh cúi đầu cười thành tiếng, ánh mắt xẹt qua ngoài cửa sổ, nhìn thành phố phồn hoa bận rộn nhưng càng thiếu đi tình người, nhắm mắt lại, đổi tay cầm điện thoại: “Ngô Du, cảm ơn cô.”

Người bên kia trầm mặc một lúc mới hỏi anh: “Cảm ơn tôi cái gì?”

Cảm ơn cô đã yêu tôi không hề nghĩ ngợi trong năm năm.... Trình Ngô Sâm yên lặng nghĩ, sau đó như không có việc gì nói: “Cảm ơn cô đã làm thư ký cho tôi năm năm, cho tới nay luôn làm rất tốt.”

“...” Cô không biết từ khi nào người đàn ông này lại biết nói lời cảm ơn.

“Còn có, xin lỗi vì những chuyện đã qua.” Giọng nói trầm thấp của anh truyền ra từ di động. Trái tim Ngô Du dừng lại, đôi mắt đột nhiên chua xót.

Xem đi, không chỉ nói cảm ơn, còn có thể nói xin lỗi... Nói như vậy cô cũng coi như là một công thần rồi, dạy cho anh biết nhiều chuyện từ trước tới giờ không làm.

Cô không nói gì, nghẹn ngào một chút rồi gượng cười: “Có lẽ ở Thượng Hải sẽ càng có nhiều cô gái tình anh hơn, nếu như tìm được người phù hợp thì nên lo lắng cho việc chung thân đại sự của mình đi. Tuổi của Tổng giám cũng không nhỏ, đừng ỷ vào mình có chút bản lĩnh thì kén cá chọn canh. Anh phải biết rằng ở New Direction khó có thể tìm được Ngô Du thứ hai khăng khăng một mực với anh như vậy đấy.”

Trình Ngô Sâm trầm mặc thật lâu mới nói: “Cô cũng vậy.”

Ngô Du nở nụ cười: “Được được, cứ thế nhé, không làm phiền anh, tôi cũng đi xem lại cách ăn mặc của mình, từ hôm nay sẽ bắt lấy tất cả cơ hội gả mình ra ngoài.”

Sau khi điện thoại dừng hẳn, Trình Ngô Sâm cầm điện thoại di động nhìn những ngôi nhà cao tầng san sát nhau ngoài cửa sổ, đột nhiên có chút mất mát vô cơ.

*

Ba tháng sau.

“Ngô chủ nhiệm, công ty cung cấp Canada gửi fax tới.”

“Ngô chủ nhiệm tổng bộ gửi danh sách phân phối mới!”

“Ngô chủ nhiệm, ngày hôm qua văn kiện tôi giao ngài đã ký tên hết chưa? Bỏ phận nhân sự rất gấp.”

....

Vô vàn chuyện loay hoay khiến Ngô Du đau cả đầu, cô như một người máy đi sớm về muộn, rốt cuộc khi đôi mắt sắp khép lại thì nuốt một gói cà phê đen, nhìn hộp cà phê Trình Ngô Sâm chưa uống hết, cô thất thần một lát, sau đó lắc đầu tiếp tục công việc.

Có lẽ là qua tám giờ, điện thoại trong tay vang lên, vô nhanh chóng kẹp ở cổ và bả vai, vừa đánh chữ vừa ‘Alo’ một tiếng, giọng nói tùy ý, còn mang theo chút khàn khàn của cảm mạo.

Người bên kia dừng một chút rồi nói: “Cảm sao?”

Trong nháy mắt, Ngô Du dừng lại, không tiếp tục đánh máy nữa: “Tổng giám Trình?”

Người đàn ông cúi đầu cười lộ lên: “Sao công thức hóa vậy, có phải tôi cũng nên gọi cô là Chủ nhiệm Ngô không?”

“... Tìm tôi có việc sao?”

“Ừ, có việc. Bây giờ có tiện nói chuyện không?”

Kỳ thật không tiện, cô đang vội làm văn kiện, trước mười giờ tối phải xong, nhưng nếu anh gọi điện thoại tới... Ngô Du nhanh chóng kẹp văn kiện lại, sau đó đứng dậy tới bên cửa sổ: “Tiện, anh nói đi.”

“Tôi muốn hỏi cô, có hứng thú tới Thượng Hải không?”

“...”

“Trong vòng ba tháng, tôi đã thay đổi năm thư ký, mỗi người đều không thể thỏa mãn tôi, cho nên... Tôi cảm thấy tôi bị em làm hư người rồi, ngoại trừ em ra, nhưng người khác không thể đảm nhiệm chức vụ này.”

“...”

“Đương nhiên, bây giờ ở đó em là chủ nhiệm Ngô, qua bên này làm thư ký cho tôi có vẻ như ỳ khuất em, cho nên tiền lương không đổi, đãi ngộ không đổi ——”

Ngô du bình tĩnh cắt đứt lời anh: “Trình Ngô Sâm, anh dựa vào cái gì mà tôi rằng tôi còn có thể trông mong anh lúc cần tôi không nói hai lời lại hi sinh lớn như vậy, chạy tới Thượng Hải cùng anh?”

Người bên kia trầm mặc một lúc, mới bắt đầu dĩ nỡ nụ cười: “Đúng vậy, tôi cũng đã nghĩ qua vấn đề này, em đang ở thành phố A rất tốt, tôi có tư cách gì gọi em tới Thượng Hải với chỉ một cú điện thoại?”

“Anh cho tôi là thần thú sao? Hễ gọi là tới?” Giọng điệu Ngô Du không tốt.

“Vậy nếu như tôi nói, tôi không mời em tới Thượng Hải với thân phận bí thư thì sao?”

“!”

“Ngô Du.” Giọng người bên kia mềm mại như đám mây: “Có lẽ trước kia tôi đã quen có em bên cạnh, cho nên không tưởng tượng được một ngày em sẽ rời xa tôi. Ngày đó tới Thượng Hải, xuống máy bay, tôi đột nhiên cảm thấy trong lòng không tốt. Trong ba tháng tôi đã nghĩ rất lâu, bất kể làm gì cũng cảm thấy thiếu chút gì đó, nếu như tôi nói là tôi phản ứng trì độn, vẫn không hiểu được ai mới là người thích hợp với tôi, em có thể cho tôi thêm cơ hội không?”

Ngô Du đột nhiên không nói nên lời, cầm di động ngây ngốc ở đó, cảm thấy mình như đang nằm mơ.

Trình Ngô Sâm có chút bất an hỏi: “Em đang nghe sao?”

“... Ở đây.”

“Vậy em có nguyện ý cho tôi thêm một cơ hội không?”

Ngô Du nghĩ một lúc lâu mới lạnh lùng nói: “Tôi theo đuổi anh năm năm, anh không cho tôi một cơ hội, dựa vào cái gì anh nghĩ ba tháng mà tôi phải cho anh cơ hội.”

“...”

“Trình Ngô Sâm, từ hôm nay trở đi, tôi cho phép anh theo đuổi tôi, nhưng có nhận hay không, bao lâu đón nhận, những điều này do tôi quyết định.” Ngô Du lạnh lẽo cười, chân mày khóe mắt cũng vui vẻ hơn, nhưng trong giọng nói vẫn mang theo vài phần lạnh lùng: “Nếu anh đồng ý thì tôi sẽ đến Thượng Hải với anh.”

“...”

“Có vấn đề sao?”

“Không có vấn đề gì, đồng ý.” Tổng giám Trình thỏa hiệp, đánh đơn trả tiền trên website. Vì vậy từ ngày hôm sau, một đồng lớn hoa cúc bắt đầu tới gần Ngô Du.

76. Chương 76

Trước khi đi, Ngô Du gặp Thư Tình một lần tại quán cà phê.

Thư Tình cười chúc mừng cô, trời không phụ lòng người, rốt cuộc cũng tu thành chính quả. Ngô Du nhìn chiếc Volvo màu đen đỗ bên đường, bên cạnh cửa là người đàn ông khuôn mặt thanh tú đẹp mắt, kiên nhẫn đứng chờ Thư Tình.

Cô cười cười, nói từ tận đáy lòng: “Trông thấy người bên cạnh cũng có đôi có cặp, tâm tình tôi cũng tốt lên.”

“Không chỉ người bên cạnh đâu, rất nhanh thôi, chị và Tổng giám Trình cũng song túc song tề rồi.” Thư Tình nháy mắt mấy cái.

“Tiếc là giờ khắc này tôi đã chờ rông rã năm năm, lại nói, tôi thật sự vô cùng hâm mộ em.” Ngô Du nhìn Cố Chi, cảm thán nói: “Anh ta dường như rất yêu em, từ lúc bắt đầu đã biết mình muốn cái gì, không giống tôi, bây giờ cũng đã hoa tàn ít bướm rồi thì người ta mới thông suốt.”

Thư Tình quay đầu nhìn Cố Chi, ánh mắt cũng dịu dàng hơn.

Cô cũng rất may mắn khi gặp được Cố Chi, thầy Cố độc nhất vô nhị, dịu dàng mạnh mẽ.

*

Sau khi Trình Ngô Sâm và Ngô Du rời đi, Thư Tình cùng dẫn dắt bước ra khỏi bát quái, chị Lý và Trần Tử Hào tận tâm tận lực dạy bảo cô trong việc công tác. Sau mấy tháng, cô đã trở thành một thành viên không thể thiếu trong phòng phiên dịch.

Lúc tan việc, Cố Chi đã đứng chờ dưới lầu, Thư Tình vừa thắt dây an toàn, vừa huyên não kể về Tổng giám nhảy dù ở nước Mỹ là hung thần ác sát, rổng lớn đối với một nhân viên nhỏ phạm sai lầm như thế nào.

(*nhảy dù: nhảy vào giữa đường)

Sau khi thấy phong cảnh trên đường không giống con đường về nhà, cô ngẩn người: “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Anh muốn dẫn em đi gặp hai người.”

Cuối cùng xác định xe đang chạy về phía Dương Huyền, Thư Tình đoán được hai người anh muốn cô gặp là ai, đột nhiên cảm thấy có chút khẩn trương.

“Ông bà nội anh đã trở lại sao?”

“Ừ, mấy hôm trước gọi điện cho anh, hai người lại thúc anh phải kết giao bạn gái.”

“Sau đó?”

“Sau đó anh thật thà nói cho hai người biết anh đã có bạn gái rồi, hai người lập tức kích động muốn anh đưa em về Dương Huyền ăn bữa cơm. Vì lo em phải đi làm nên anh đã bảo hai người từ từ, cuối cùng xế chiều ngày hôm nay ông bà lại gọi tới, bất kể thế nào cũng muốn anh đưa em trở về.”

Thư Tình cúi đầu nhìn mình đang mặc đồ công sở, lại nhìn trong gương chiếu hậu cả người bần bần vì làm việc cả ngày, ảo não vô đầu: “Anh nên nói sớm cho em biết chứ! Bộ dạng như thế này thì làm sao có thể gặp ai? Lại còn là ông bà nội anh nữa!”

Cô kiên định cầm tay Cố Chi: “Chúng ta về trước đi, ngày mai cuối tuần, để em chuẩn bị một chút, ít nhất phải mua chút đồ bỏ chứ? Lễ gặp mặt cũng không có, thất lễ quá!”

Cố Chi nở nụ cười: “Bọn họ thương em còn không kịp, dẫn đi dẫn lại là em đừng mua gì, dẫn em đến là tốt rồi. Ông bà mong chờ ngày hôm nay đã lâu rồi, chỉ cần anh dẫn em trở về thì đó đã là lễ gặp mặt tốt nhất.”

Vì vậy, trên đường đi, Thư Tình móc ra cái gương nhỏ diên cuồng trang điểm lại, phấn trắng BB, son môi, kem che khuyết điểm.... Quả thực là dùng đủ mọi cách.

Cố Chi trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Thật ra em không cần khẩn trương vậy đâu, bọn họ cũng hòa ái dễ gần như anh.”

“!” Thầy Cố nhà cô rất cuộc là hòa ái dễ gần ở chỗ nào hả? Thư Tình hoảng sợ khép gương lại, trước mắt hiện lên hình ảnh cả gia đình mặt lạnh.

Mà sự thật chính là, tất cả ảo tưởng đáng sợ hoàn toàn bị tiêu diệt khi cô nhìn thấy ông bà.

Trên khu lầu dân cư cũ, căn phòng cuối hành lang mở rộng cửa, từ xa hương thơm đồ ăn đã bay tới, vô cùng mê người. Cố Chi đưa Thư Tình đi vào, ông nội ngồi trên ghế sofa xem TV nhìn thấy hai người thì kích động đứng dậy, cầm điều khiển từ xa nói năng lộn xộn, la hét: “Bà lão! Mau ra đây! Cháu dâu nhà bà tới rồi!”

Bà nội đang bận rộn nấu cơm trong bếp nên không nghe thấy tiếng ông, ông dứt khoát chạy nhanh vào phòng bếp, dắt bạn già ra. Hai người giống như lần đầu gặp quốc bảo trong vườn bách thú, nét mặt sáng rỡ nhìn Thư Tình.

Thư Tình thoáng cái đỏ mặt, cố gắng bình tĩnh cười nói: “Cháu chào ông bà!” Vừa dựa vào người Cố Chi.

Cố Chi cười đắc chí, kéo tay cô đến trước mặt ông bà: “Đây là Thư Tình, theo phân phó của hai người, vừa tan tâm con đã kéo cô ấy tới, hai người có hài lòng không?”

Ông nội cười nói: “Hài lòng, hài lòng. Nhìn cô bé này, tuổi trẻ, sắc mặt hồng nhuận, da trắng, nhìn là biết rất khỏe mạnh!”

Bà nội đang cầm cái muôi, tay kia vỗ một cái vào tay ông: “Ông già rồi nên hồ đồ à? Đây là cháu dâu tôi, đừng nói với giọng hộ chăn heo chuyên nghiệp!” Nói xong cười híp mắt nói với Thư Tình: “Ông con trước kia lúc còn trẻ, từng chăm heo cho đội sản xuất ở quê, cả đời cũng không thoát khỏi quan hệ với heo.”

Thư Tình bật cười một tiếng.

Hình ảnh này hoàn toàn không giống với tưởng tượng của cô. Trong suy nghĩ của cô, người có thể nuôi ra thầy Cổ cao ngạo lạnh lùng nhà cô thì hai ông bà cũng nhất định sẽ là người trong giới trí thức, lễ phép khách khí rồi lại cho người ta cảm giác có khoảng cách.

Nhưng trước mắt cô, trên mặt ông bà có nếp nhăn, mái tóc trắng xóa, lúc cười đôi mắt nheo lại, lúc nói chuyện không hề kiêu ngạo, thân mật giống như đã gặp cô cháu dâu như cô từ lâu.

Bà nội nhanh chóng bưng đồ ăn lên bàn, lúc ăn cơm không ngừng gấp rau cho cô. Cô vui đầu ăn cơm như gà con mổ thóc, không ngừng nói cảm ơn.

Làn khói mờ của thức ăn nóng quanh quẩn trong phòng, bà nội liên tục nói Cổ Chi giấu diếm hai người họ lâu như vậy, ban đầu ông cũng chỉ lo ăn cơm, vui vẻ hơn hẳn nghe bà quở trách cháu nội, về sau bị bà nội không vui nói vài câu, bảo ông không giúp dạy dỗ cháu chỉ biết ăn thì vội vàng để dưa xuống, làm vẻ nghiêm nghị phối hợp cùng bà quở trách Cổ Chi.

Bà nội: “Cháu nói xem, chúng ta giục cháu yêu đã bao lâu? Cháu cũng 27 tuổi rồi, mấy cô nương cùng cháu lớn lên, âm ỹ la hét muốn gả cho cháu cũng đã gả cho người khác rồi, cháu còn vẫn để cho chúng ta quan tâm, làm ông bà của cháu thật sự không dễ dàng!”

Ông nội gật đầu như gà mổ thóc: “Đúng vậy, thật sự không dễ dàng!”

Bà nội còn nói: “Còn nữa, vất vả lắm mới có bạn gái, lại không đưa về sớm cho chúng ta gặp là được, lại còn gạt chúng ta không nói câu nào, để chúng ta lo lắng vô ích lâu như vậy, chỉ sợ cháu làm thành cái gì ấy...” Quay đầu hỏi ông: “Mấy ngày hôm trước xem trong tiết mục xem mắt, nam thanh niên lớn tuổi chưa lập gia đình thì nói thế nào?”

Ông nội nhanh chóng bổ sung: “Thặng nam, thặng nam!”

(*Thặng nam: trai ế, thặng nữ: gái ế)

“Đúng vậy, bà còn cho rằng cháu muốn làm thặng nam, nhìn tóc bà xem, trắng phau! Chính là bị cháu làm cho tức giận!” Bà nội chỉ tiếc rên sắt không thành thép, mắt nhìn ông, chờ đợi ông hòa theo tiếp.

Ông nội nghĩ nghĩ, không cô phụ kỳ vọng của bà, vô cùng nghiêm túc mở miệng: “Nhưng mái đầu này của bà không phải trắng không còn chút máu từ nhiều năm trước sao?”

Bà nội: “...”

Thư Tình ghen cười, ở dưới bàn cơm đá đá Cổ Chi, cuối cùng Cổ Chi không hiểu ý ngẩng đầu lên nhìn cô cười. Ngược lại ông nội ủy khuất hỏi bà nội: “Sao bà lại đá tôi?”

Bà nội: “Tôi đá ông lúc nào?”

Thư Tình: “...” Chết rồi, đá sai người rồi == xin lỗi ông, con không cố ý T-T!

*

Ăn cơm tối xong, Cổ Chi và ông nội vào phòng bếp rửa chén, Thư Tình vốn định vào giúp đỡ lại bị bà nội cười tủm tỉm kéo lại: “Để cho hai ông cháu rửa, chúng ta ở ngoài này nghỉ ngơi chút.”

Dưới ánh đèn màu vàng ấm áp, Thư Tình ngại ngần ngồi bên bà trên ghế salon hoa, bởi vì đối mặt với người nhà Cổ Chi nên tác phong nữ hán tử của cô biến mất không còn chút gì.

Bà nội thoải mái nắm bàn tay cô, cười híp mắt nói: “Nói cho bà nghe, thằng nhóc kia theo đuổi con như thế nào?”

Thư Tình yên lặng rơi lệ, bà nội, bà không biết rồi: “Thật ra là con theo đuổi anh ấy...”

Bà nội kinh hãi: “Cái gì???? Thằng nhóc kia kiêu ngạo như vậy, để con là một cô gái theo đuổi nó? Mau nói cho bà nghe, bà nội dạy nó giúp con!”

Giống như một bà cụ bình thường, hiền lành dịu dàng, bình dị gần gũi. Bà nội như vậy, Thư Tình cũng không còn khấn trương nữa — bởi vì bà nội Cố Chi khiến cô nhớ tới ông nội mình, vô cùng quan tâm tới cô, mỗi câu không hề che giấu yêu thích trong lòng.

Nói xong chủ đề lại chuyển sang gia đình Thư Tình, cô dừng lại, đột nhiên có chút bất an.

Mặc dù mẹ Cố Chi qua đời sớm nhưng anh vẫn có một gia đình hạnh phúc, ông bà nội ân ái, gia đình hòa thuận.

Còn cô thì sao?... Một gia đình không đầy đủ trọn vẹn, ba thì có người mới, ông bà nội qua đời, cô gì chú bác đều có hiềm khích, thân tình đậm bạc.

Thư Tình đột nhiên cảm thấy như không có chỗ trốn, một lúc lâu không nói gì. Bà nội như biết được gì, dịu dàng vỗ vỗ bàn tay cô: “Không sao đâu, nói với bà.”

Dù xấu hổ không muốn nói nhưng cô vẫn kể, bởi vì nếu như muốn cùng Cố Chi thì sớm muộn gì cũng phải đối mặt, không thể vì tự ti của cô mà bỏ qua. Cô nói chuyện ba mẹ ly hôn, cho tới việc ông nội qua đời, chỉ nói mấy câu nhưng trong đó chứa nhiều chua xót.

Cô thậm chí còn không dám nhìn vào đôi mắt bà, sợ bà sẽ cảm thấy cô không xứng với Cố Chi, sẽ ghét bỏ gia đình cô.

Nhưng bà chỉ yên lặng nghe cô nói, sau đó vẫn cầm tay cô, cười hiền lành dịu dàng: “Không sao, sau này chúng ta sẽ là người một nhà, con sẽ có thể một ông nội, một bà nội, chúng ta sẽ rất thương con. Con không biết đâu, bà đã trông mong ngày hôm nay bao lâu rồi, thằng nhóc kia không chịu nghe lời khuyên của ông bà, những cô gái chú bác nó xem xét trên cơ quan ngay cả gặp cũng chưa gặp nó đã từ chối rồi, khiến bà tức giận đến tóc bạc...”

Nói tới đây, bà nội nhớ tới lời nói dối bị ông nội vạch trần, ho hai tiếng: “Tóm lại hôm nay có thể gặp được con thì bà cũng yên tâm, chỉ ngóng tới ngày hai con kết hôn, tốt nhất là nhanh chóng cho hai người già chúng ta ôm cháu, như vậy thì tất cả đều vui vẻ rồi.”

Thư Tình vừa xấu hổ vừa cảm thấy ấm áp cảm động, tất cả những gì cô lo lắng đều không xảy ra, bà vẫn luôn hiền lành thân thiết với cô, không hề so đo về hoàn cảnh gia đình cô.

Có người đã nói, một người yêu bạn hay không yêu bạn, có thể nhìn thấy từ trong ánh mắt người đó.

Thư Tình xác định, trong ánh mắt dịu dàng sáng ngời của bà, cô nhìn thấy tất cả đều là yêu thương, bởi vì yêu Cố Chi cho nên bà cũng yêu thương cả người trong lòng Cố Chi.

Cô từng lo lắng, người ưu tú như Cố Chi, có khi nào người nhà của anh sẽ cho cô là một cô gái quá bình thường, không chỉ có dung mạo và công việc bình thường mà gia đình cũng không tốt.

Nhưng không hề, lo lắng của cô đổi lấy sự quan tâm, khiến cô cảm động không nói nên lời.

Đêm hôm đó, hai ông bà nhiệt tình giữ bọn họ lại, nói là lái xe về muộn sẽ không an toàn. Thư Tình đành nhìn sang Cố Chi, Cố Chi không làm cho ông bà thất vọng, thuận theo ở lại.

Lúc sau, Cố Chi mang theo cô đến cửa hàng không xa khu nhà mua đồ dùng, khó có khi nhàn hạ nhìn bầu trời đầy sao, hai người từ từ bước đi, không hề vội vàng.

Ở Dương Huyền không có những tòa nhà cao ngất, cũng không có những cái cây cao, ven đường trồng đủ các loại cây, nhiều nhất là cây liễu.

Hai người đi trong ngõ, dưới chân là đường đá bóng loáng, hai bên là cành liễu bay bay trong gió, ngẩng đầu có thể thoáng nhìn thấy ánh sao trong bầu trời đêm, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng chim hót.

Hai lần Thư Tình tới Dương Huyền đều cảm thấy như tới thế ngoại đào nguyên, rời xa nơi rậm rĩ âm ỉ của thành thị, tìm đến nơi yên bình ấm áp.

Cô vươn tay nắm chặt tay Cố Chi: “Em rất thích ông bà.”

Cố Chi nắm chặt lấy mười ngón tay cô, cúi đầu cười nói: “Ông bà cũng rá thích em.”

“Em cảm thấy rất hân kỳ, trước khi gặp hai người, em chưa từng nghĩ sẽ gặp hai người bừa bình thường vừa đáng yêu như vậy, không khác những ông bà khác.”

Cố Chi bật cười: “Thần kỳ gì? Bọn họ vốn là người bình thường, có gì mà thần kỳ?”

“Em cho rằng...” Thư Tình cười rộ lên: “Em cho rằng nếu là ông bà của thầy Cố đại danh鼎鼎 thì dù sao cũng sẽ có chút lạnh lùng.”

“Em đang đổi biện pháp để nói anh lạnh lùng à?”

“Chẳng lẽ anh không lạnh lùng sao?” Thư Tình liếc mắt nhìn anh: “Cố nam thần không nhiễm khói lửa nhân gian, từng đứng trước mặt cả lớp phê bình em phát âm không đúng tiêu chuẩn. Còn có, trong cuộc thi còn tịch thu bài? Còn bắt em thi lại, quả thực không phải tại anh sao!”

“Đó gọi là thầy nghiêm xuất cao đồ.”

“Xi, rõ ràng là trời sinh em rất có tài!”

Xi? Cố Chi nhướn mày nói: “Tôn sư trọng đạo em để ở đâu rồi hả?”

Thư Tình cười tủm tỉm nói: “Em đã tốt nghiệp rồi, xin lỗi thầy Cố, đây là chuyện bình thường nhất giữa người yêu. Thân phận đã thay đổi rồi, Cố tiên sinh, anh cũng nên thích ứng đi, đừng có hở ra lại bày về thầy giáo.”

“Vậy sao...” Cố Chi như có điều gì suy nghĩ, nhìn cô, đột nhiên dừng bước.

“Sao ——” Lời còn chưa nói xong, người đàn ông bên cạnh đột nhiên kéo tay cô, hơi dùng sức một chút, cô dán vào lồng ngực anh.

Trong thời gian ngắn, mọi âm thanh đều biến mất, dưới ánh sao, trong ngõ nhỏ chỉ còn lại cảnh liêu rữ, bàn đá xanh xưa cũ, vách tường loang lổ... cùng với tư thái thân mật của hai người.

Cố Chi vòng cánh tay trên eo Thư Tình, cúi đầu xuống nhìn cô: “Thân phận thay đổi, có phải chúng ta cũng nên làm chút chuyện phù hợp với hiện trạng không?”

“....”

Có chút gió thổi qua, mang theo ẩm áp và hơi ẩm cuối xuân, từng chút từng chút thấm vào trái tim đang đập nhanh, rất nhiều cảm xúc mềm mại tụ lại một chỗ, cuối cùng biến thành ánh sáng rực rỡ trong đôi mắt.

Thư Tình vòng tay qua cổ anh, nhẹ nhàng hôn lên môi. Trong ngõ nhỏ yên tĩnh chỉ còn bóng dáng hai người đang ôm nhau, thời gian dường như cũng dừng lại.

Thật lâu sau, cô nghe thấy Cố Chi nói với giọng dịu dàng trầm thấp, thì thầm trên đỉnh đầu cô: “Anh rất vui vì em thích người nhà của anh.”

Cô dán hai gò má trên ngực anh, nghe tiếng tim đập trầm ổn hữu lực: “Em cảm giác như mình đang nằm mơ vậy.”

Anh nở nụ cười, trong lồng ngực truyền đến sự rung động rất nhỏ, sau đó khiến lòng cô cũng run lên.

“Thư Tình, thế giới này có rất nhiều thứ không xác định, nhưng anh hi vọng em biết, có anh ở đây, em có thể an tâm làm một người không buồn không lo.”

77. Chương 77

Vào đầu tháng năm, Cố Chi lại đại diện đại học C tham gia một hoạt động liên kết.

Trước khi đi, trưởng khoa Kim tự mình gọi anh đến văn phòng, cười tủm tỉm nói chuyện này, cuối cùng còn nói với thái độ hòa ái dễ gần: “Mấy ngày hôm trước, bên trên và trưởng khoa của khoa ngoại ngữ trường Bắc còn nói tôi để ý cậu, nói cậu tuổi trẻ tài cao, rất tài hoa.”

Cố Chi trở về văn phòng, một lát sau, Hà Lâm không nhịn được, thò mặt ra khỏi máy tính hỏi: “Chắc là anh đã nghe rồi, sau tháng sau phó khoa Trương sẽ nghỉ hưu.”

Phó khoa Trương là phó khoa của khoa ngoại ngữ, đã đến tuổi nghỉ hưu, mà Hà Lâm là người có vị trí cao nhất trong những giáo viên tiếng Pháp, lại là chủ nhiệm bộ môn, đương nhiên là quan tâm vấn đề này hơn bất kỳ ai.

Nhưng vừa rồi Trưởng khoa Kim lại tự mình gọi Cố Chi tới nói chuyện, không biết đã nói những gì nhưng cô cảm thấy thấp thỏm.

Cố Chi chỉ ừ một tiếng cũng không nói nhiều.

Hà Lâm không nhịn được lại hỏi: “Trưởng khoa Kim tìm anh để nói chuyện này sao?”

Cố Chi dừng một chút, bình tĩnh ngẩng đầu nhìn cô: “Chuyện phó khoa Trương về hưu hình như không có quan hệ gì với tôi, tại sao trưởng khoa Kim phải nói chuyện này với tôi?”

Hà Lâm rụt cái đầu trở về, dù có chút xấu hổ nhưng vẫn làm như không có việc gì, cười cười: “À, thuận tiện hỏi một chút thôi.”

Lần này Cố Chi phải đi khoảng một tuần, Thư Tình vừa giúp anh chuẩn bị hành lý, vừa giả bộ hứng thú hỏi: “Lần này trường phái bao nhiêu người đi? Em có biết hết không?”

Cố Chi không ngẩng đầu, nhận một bộ quần áo từ tay cô, thả vào trong túi: “Yên tâm, không có Hà Lâm.”

“...” Được rồi, chút vấn đề nhỏ này của cô rất dễ bị Cố Chi nhìn thấu, một lát sau cô lại không nhịn được mà hỏi câu: “Ồ đó có nhiều mỹ nữ không?”

“Thư Tình.” Cố Chi buồn cười, ngẩng đầu trừng mắt nhìn cô: “Trên trán anh viết to bốn chữ ‘Sắp ngoại tình’ sao?”

“Nói đùa, nói đùa...” Thư Tình cười làm lạnh, gương mặt ngưng thu lại những biểu lộ không đúng cách.

Bởi vì sáng hôm sau phải bay đến Bắc Linh, Cố Chi định buổi tối đi ngủ sớm một chút. Anh và Thư Tình ngồi dựa trên ghế sofa xem phim, cũng gần tới mười giờ.

Phim hai người xem là bộ phim hoạt hình của Disney khá nổi hiện nay, là câu chuyện về một vị pháp sư già với hoàng tử công chúa, nhưng điều đặc biệt trong nội dung bộ phim không phải là chuyện hoàng tử và công chúa quen biết nhau rồi yêu nhau sau đó có cuộc sống hạnh phúc. Điểm khác biệt, người công chúa yêu không phải là hoàng tử anh tuấn đẹp trai, mà là một người đàn ông cưới con lừa tẩn ra ‘mùi thơm cơ thể’ nồng nặc.

Thư Tình vừa cười khanh khách vừa tiến tới ngửi ngửi Cố Chi.

Mặt Cố Chi tối sầm xuống, không vui bị nghi ngờ có mùi hương, đẩy mặt cô qua một bên: “Em đừng nào.”

“Thôi chết.” Có người nào đó lại không biết sống chết càng muốn trêu chọc anh, càng ra vẻ cợt xát lên người anh: “Đây mới là mùi vị của tình yêu đích thực.”

“Nói bậy.”

“Em nghiêm túc.”

“...”

“Thật đấy, nơi này có, nơi này có, ở đây cũng có...” Cô vừa nói lời thề, vừa ngửi tới ngửi lui trên người anh khiến cho toàn thân Cố Chi cứng ngắc.

Vì vậy thầy Cố luôn thích sạch sẽ cũng nổi giận, lao về phía người nào đó có cái mũi xẩy ra vấn đề, xoay người đè cô nằm trên ghế sofa, khuôn mặt anh chỉ cách khuôn mặt cô vèn vèn 0,01 centimet: “Em thử ngửi xem, ở đâu không thơm?”

Thư Tình bị anh giam cầm dưới thân, không thể động đậy nhưng vẫn mạnh miệng: “Ồ đâu cũng thôi, thôi chết người rồi...”

Cố Chi nở nụ cười: “Thật sao? Vậy thì để anh xem, xem em thơm hơn anh chỗ nào.”

Anh chui đầu vào cổ cô, hơi thở ấm áp khiến cô cảm thấy ngứa ngáy, hơn nữa những lọn tóc nhỏ còn phất qua quai hàm khiến cô cười run rẩy cả người.

Ngón tay linh hoạt nhanh chóng lén vào trong T-shirt của cô, lần dọc theo làn da nhẵn nhụi, mà ododngf thời anh hôn từ cổ tới ngực, sau đó nhấc lớp vải mỏng và hôn lên.

Lúc đang quỳ luyến trên xương quai xanh của cô, anh thì thầm: “Thơm.”

Sau đó là trên ngực, rốn, bụng... mỗi nơi anh hôn lên đều nói: “Thơm.”

Thư Tình ý loạn tình mê nhưng vẫn không quên cố gắng giữ lại lý trí nhắc nhở anh: “Sáng sớm mai anh còn phải đi.”

“Anh sẽ tặng nhanh tiết tấu.” Anh trấn an cô, tiếp tục khơi dậy từng đợt sóng trong người cô.

“Vậy anh... tốc chiến tốc thắng.” Cô chần chừ nói, hai tay run rẩy bám vút lấy vai anh.

Ánh mắt Cố Chi hơi động, cúi đầu nỉ non một câu: “Tốc chiến tốc thắng sao?” Cô đang nghi ngờ năng lực tác chiến của anh sao?

Anh từ chối cho ý kiến, ghì chặt lấy eo cô, động thân đi vào, chìm vào nơi sâu nhất. Trong giọng nói vỡ vụn và đáng yêu của cô, Cố Chi trầm mặc, tận tình xâm lược, thân thể nóng hổi kết hợp chặt chẽ với cơ thể mềm mại thơm ngát của cô, giống như một tác phẩm nghệ thuật không chệ vào đâu được, mang theo chút năng lực nguyên sơ nhất và không hề che dấu.

Vì vậy, cuối cùng cái gọi là tốc chiến tốc thắng trở thành giằng co nhiều hiệp, sau màn đêm thật sâu mới dừng lại.

Cố Chi bình tĩnh bế cô lên giường, giúp cô lau lau thân thể trong trạng thái hai gò má cô đỏ bừng, sau đó anh vươn tay vòng qua người cô, hôn lên: “Ngủ đi.”

Thư Tình bị anh giày vò, mệt mỏi ngã đầu nằm ngủ, còn thầy Cố nhìn bộ dạng mệt mỏi của cô, cười nhạt một tiếng, như có như không nỉ non một câu: “Tốc chiến tốc thắng sao?”

Ha ha.

*

Ngày thứ ba Cố Chi đi công tác, Thư Tình đón nhận ngày cuối tuần cô đơn, tối thứ sáu cô ngồi trên sofa xem tivi, làm cái gì cũng không có hứng thú.

Vất vả lắm mới đợi được tiếng điện thoại trên bàn vang lên, cô bắt lấy nhưng lại phát hiện là mẹ cô gọi tới, cô đành phải ‘Alo’ một tiếng.

Thư Tuệ Dĩnh không nghe được cô đang không yên lòng, hứng phần nói với cô là cậu cô vừa sinh được con gái.

Thư Tình bĩu môi: “Từ khi nào thì cậu cũng có khả năng sinh đẻ của phụ nữ rồi?”

“Con nắm trọng điểm được không?” Thư Tuệ Dĩnh nâng trán: “Cậu con năm nay cũng đã 32 tuổi rồi, rốt cuộc cũng có đứa nhỏ, con không biết mẹ đã lo cho cậu ấy bao nhiêu năm đâu. Nó thì hay lắm, từ lúc đi Bắc Kinh thì một lòng dốc sức làm việc, bây giờ mẹ mới xem như thở nhẹ một hơi.”

Thư Tình vừa nghe thấy hai chữ “Bắc Kinh” thì đôi mắt sáng lên, hứng trí bừng bừng ngồi dậy: “Mẹ, mẹ có muốn con thay mẹ bay đến Bắc Kinh nhìn cháu gái không?”

“Con làm như sân bay do nhà chúng ta mở vậy? Nói đi thì đi được à, vé máy bay không cần tiền sao?” Thư Tuệ Dĩnh tiếc tiền.

Thư Tình nhanh chóng nói: “Con mua chuyến bay đêm, giảm 0,5 đấy, hơn nữa không phải mẹ nói vẫn luôn lo lắng cho cậu sao? Bây giờ cậu sinh con gái, mẹ là chị mà cũng không hỏi thăm, như vậy sẽ không có ý tứ.”

Cô năn nỉ mãi rồi lấy mức tiền lương tháng của mình báo ẹ, cuối cùng cũng nhận được sự đồng ý của mẹ. Thư Tình vừa cúp điện thoại, lập tức lên mạng đặt vé máy bay.

Đương nhiên, chuyến bay đêm cái gì đó chỉ là nói bừa mà thôi, cô mua chuyến bay sáng tinh mơ thứ bảy.

Ha ha, không biết thầy Cố thấy cô đột nhiên xuất hiện ở Bắc Kinh thì cái cảm có bị rớt xuống hay không?

*

Từ thành phố A bay tới Bắc Kinh mất ba giờ, Thư Tình đứng trong đại sảnh sân bay quốc tế người đến người đi gọi điện cho Cố Chi.

Cố Chi nghe máy, trong giọng nói mang theo niềm vui nhẹ: “Alo?”

“Anh đang ở đâu?”

“Sao thế?”

“Không sao, em chỉ hỏi một chút thôi, quan tâm tới thầy Cố nhà em.”

Cố Chi cúi đầu nở nụ cười: “Em đang tra khảo sao?”

“Có thể nói như vậy.”

Cố Chi nói cho cô biết mình đang ở ngoài khách sạn của liên minh Pháp, Thư Tình làm bộ hưng phấn hỏi: “Khách sạn gì? Có cao cấp hay không?”

Sau khi hài lòng vì nhận được tên khách sạn, cô nghịch ngợm, tự cao tự mãn nói một câu: “Nghe nói trên thủ đô rất nhiều người đẹp, thầy Cố đừng thông đồng với người đẹp sau lưng em nhé! Nếu bị em bắt được, anh đợi đấy mà úp mặt vào tường sám hối đi!”

Cố Chi tự nhiên mỉm cười: “Đợi em bắt được rồi nói sau.”

Ồ, anh đang đùa cợt cô ‘Núi cao hoàng đế xa’ đúng không? Thư Tình cúp điện thoại, vô cùng bình tĩnh ra khỏi sân bay, gọi xe taxi, báo tên khách sạn.

Thầy Cố, anh chờ đấy, em sẽ đi điều tra!

Bên cạnh khách sạn có cửa hàng trang điểm, Thư Tình đi vài bước thì trong lòng nảy ra một kế, cô vào đó tốn 20 đồng để trang điểm xinh đẹp. Sau khi đeo bám dai dẳng lễ tân và nhận được số phòng của Cố Chi, cô bình tĩnh ngồi thang máy tới tầng mười bảy, cởi áo khoác nhỏ ra, bên trong chỉ còn lại một cái váy dây màu trắng gạo, đằng sau nơi lỏng, mái tóc quăn thả trên bờ vai, cuối cùng mới nhấn chuông cửa.

Cửa còn chưa mở, bên trong đã truyền tới giọng của Cố Chi: “Ai đấy?”

Cô cố gắng thả mềm giọng: “Xin chào, tôi ở phòng bên, thẻ ra vào của tôi bị mất, ngài có tiện cho tôi vào toilet chút không? Tôi hơi gấp.”

Cùng lúc đó, cô bày ra một tư thế vô cùng * trên khung cửa, thậm chí còn hơi nâng làn váy lên, lộ ra cặp đùi non mịn bóng loáng. Đôi môi hồng diễm cũng hơi cong lên, làm động tác của Marilyn Monroe.

Một giây sau cửa mở ra, trong nháy mắt nhìn thấy cô, Cố Chi thoáng cái cứng đờ, cứng đờ người cùng anh còn có... bốn người Pháp trong phòng.

Thư Tình vô cùng quý dị duy trì tư thế nâng đùi, cho dù thế nào cô cũng không ngờ Cố Chi lại đang trò chuyện vui vẻ với bốn người Pháp. Bốn người đồng loạt nhìn chăm chăm vào cô, ba nam một nữ, ánh mắt vừa nóng vừa kinh ngạc.

Cô gái mặc quần áo ưu nhã vui vẻ cười rộ lên, nói với ba người còn lại: “Quelle belle, -ce pas” (Rất xinh đẹp, đúng không?)

Thư Tình nhanh chóng buông đầu, mặt đỏ tới mang tai: “Bonjour! Merci! Au revoir!” (Xin chào, cảm ơn, hẹn gặp lại!) sau đó nhanh như chớp, cô chạy vào thang máy.

Cố Chi quay đầu lại nói: “Praton.” Sau đó mỉm cười chạy theo vào thang máy.

Thư Tình quần bách, mặt đỏ đến nỗi sắp nhỏ ra máu, nhìn những đốt ngón tay thon dài rõ ràng chặn cửa thang máy, sau đó chính chủ mặt đầy ý cười đi tới.

“Sao em lại tới đây?”

Cô che mặt nói: “Anh nhận lầm người rồi.”

“Thư Tình, trên xương quai xanh của em vẫn còn dấu hôn mấy hôm trước anh lưu lại.”

Cả người cô nóng lên, cúi đầu nhìn thì thấy làn da trắng nõn bóng loáng, không có chút dấu vết nào, lúc này mới ý thức được mình bị lừa.

Cố Chi cười kéo tay cô nhưng bị cô né tránh nhiều lần, cuối cùng vẫn bị anh bắt được, sau đó anh kéo cô vào trong ngực: “Em thẹn thùng sao?”

“Thẹn thùng cái rắm!”

“Thẹn quá hóa giận rồi hả?”

“Thẹn quá hóa giận cái rắm!”

“Không nhìn anh một chút hả?”

“Nhìn cái rắm!”

“Em trang điểm như vậy đúng là biến thành mỹ nhân trong nháy mắt.”

“Mỹ nhân cái rắm!” Thư Tình vẫn không hề do dự mà bác bỏ nhưng cô vừa nói xong thì kịp phản ứng: “Anh đang đùa em.”

Cố Chi cười rộ lên, giọng nói mềm đi rất nhiều: “Nhớ anh rồi hả?”

“Nhớ anh cái rắm...” Giọng của cô nhỏ dần, cuối cùng cô mới yếu ớt cãi lại: “Cậu em sinh con gái, em chỉ đến em gái.”

“Vậy em gặp chưa?”

“...” Còn chưa =_=

Thư Tình đứng trên đất thủ đô, nghiêng người nhìn người đứng bên cạnh, anh thông dong lưu loát gọi điện thoại cho chủ nhiệm liên minh Pháp, thông báo với đối phương buổi chiều mình có việc sợ là không thể đi cùng bọn họ. Đối phương hiểu được, cười híp mắt hỏi: “Bạn gái tới sao?”

Anh cười cười nhưng cũng không phủ nhận.

Anh cất điện thoại rồi dắt tay Thư Tình: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Đạo đường.” Anh cười với cô, không nhanh không chậm bổ sung: “Đường thủ đô.”

Cố Chi từng ở Bắc Kinh nhiều năm — khi anh còn là một bác sĩ ngoại khoa xuất sắc. Dưới sự yêu cầu của Thư Tình, anh đưa cô đến khu nhà mình từng ở, quán ăn thường xuyên vào cùng với công viên anh chạy bộ mỗi sáng sớm.

Anh chỉ vào nhà trọ cao cao: “Đó là căn nhà trước kia anh đã thuê.”

Anh mang cô tới nhà ăn mộc mạc đơn giản: “Đây là nơi anh ăn mỗi khi tan tâm.”

Anh và cô chậm rãi đi dọc theo đường đá nhỏ, bước từng bước lên những nơi anh đã từng đi lại mỗi ngày, giống như làm thế anh có thể mang cô ôn lại những quãng thời gian cũ của mình.

Thư Tình đột nhiên nở nụ cười, từ khi bọn họ gặp nhau tới giờ chỉ chiếm một phần rất nhỏ trong sinh mạng của nhau, nhưng hai người nắm tay nhau đi qua những nơi đối phương đã từng đi thì cô lại có cảm giác kỳ lạ giống như hai sinh mệnh đang từ từ dung hợp với nhau.

Trong công viên có không ít cụ ông cụ bà dắt tay nhau tản bộ, hình ảnh ấm áp tốt đẹp như vậy khiến cô vừa hâm mộ vừa cảm khái. Vì vyaja cô không nhận được mà vươn tay ra khoác lấy tay Cố Chi, nói nhỏ: “Em rất kỳ vọng chúng ta có thể được như bọn họ.”

Mong có được người một lòng không thay đổi, đến khi đầu bạc chẳng xa nhau. (Bạch đầu ngâm)

Tâm tình của cô đang chìm trong không khí yên lặng kỳ diệu thì lại không nghe thấy tiếng Cố Chi trả lời, hơn nữa anh còn dừng lại. lúc này Thư Tình mới ngẩng đầu lên thì phát hiện anh đang yên lặng nhìn một ông cụ ở đằng trước, ông cụ chống gậy đứng cách đó vài mét, mắt lạnh nhìn anh, vẻ mặt vừa phức tạp vừa lạnh lùng.

“Làm sao thế?” Thư Tình cảm thấy có chút kỳ quái.

Nhưng mà Cố Chi còn chưa trả lời đã thấy ông cụ hỏi anh với giọng run rẩy nhưng lại lạnh tới tận cùng: “Cậu còn có mặt mũi về Bắc Kinh?”

Thư Tình há to miệng, nghe được một từ khiến toàn thân cô run lên —— “Hung thủ giết người.”

Ông cụ gọi anh là... hung thủ giết người?

“Người đàn ông của tôi”

Một câu truyện nhẹ nhàng, tươi sáng và ấm áp như khu vườn mùa đông ngày nắng lên.

Trong khu vườn mùa đông ngày xưa, có cô bé với mối tình đầu chớm nở, cúi người nhìn xuống bờ đê nghiêng hình bóng cậu thiếu niên lạnh lùng, yên tĩnh giúp cô nhạt túi lên.

Hình ảnh đó đi theo cô suốt quãng đời niên thiếu. Tình cảm đầu đời đến nhẹ nhàng như cơn gió và ra đi cùng với ánh chiều tà kéo bóng dáng đơn độc của cậu thật dài, rất dài trên bờ đê ngày xưa. Để rồi dù thời gian âm thầm trôi qua, tất cả đều đã đổi thay thì cái tên ấy mãi mãi là góc lặng thầm kín khắc sâu trong trái tim cô, Trương Diệc Chu

- “Đừng sống với những gì đã qua, ít nhất đồng ý với tớ, đừng hận tớ nữa, có được không?”

.....

Người ta yêu một người chẳng cần lý do, nhưng đối với mình tình yêu trong câu truyện này là thứ tình cảm bền bỉ nhất: âm thầm gắn bó, sinh sôi và trưởng thành. Họ mang hạt giống thuần khiết nhất gieo vào lòng đối phương dù từng người họ đều là những người mang theo nỗi đau quá khứ.

Có người nhận được hạt giống hồng phai, nhẹ nhàng chớm nở ngay thơ trong sáng dù nó không thể nảy được mầm tình yêu nhưng đã để lại những kỷ niệm rực rỡ của một thời dưng cảm - Tống Dư.

Có người được gắn một hạt giống bụi gai, gieo xuống, mang theo nhiều cành gai nhỏ, bọc kín trái tim mềm mại yếu ớt của anh để anh còn có thể cảm thấy đau đớn, có thể mở rộng trái tim đón nhận loài bồ công anh âm thầm chờ đợi anh 5 năm - Trình Ngộ Sâm .

Và có hai người gieo vào lòng nhau loài hoa trắng như thủy tinh thuần khiết dưới ánh mặt trời, tỏa ra ánh sáng rực rỡ không lẫn chút tạp chất cùng gió xuân mang theo hơi thở của nắng, thổi qua những tán cây, cành lá tạo nên khúc nhạc yêu thương vang vọng, Cố Chi- Thư Tình.

Khi cô nói rằng “tình yêu không có giới hạn”, khi anh nhìn thấy cô và Dư Trì Sâm bước ra ngoài trong tiếng reo hò vỗ tay, anh tìm được một từ đặt biệt để hình dung cô “Dưng cảm”- Lần đầu tiên anh thấy được hào quang của cô.

Khi cô nói rằng: “Bởi vì thứ ông quan tâm không phải là hoa cỏ ở đây, mà là những hoa cỏ trong lòng bà nội” - Anh biết rằng, anh đã nhận được bảo bối.

Và khi Thư Tình không chút do dự bước qua Trình Ngộ Sâm, lao vào trong ngực Cố Chi, mình biết bảo bối đó xứng đáng với người đàn ông sẵn sàng buông tha tiền đồ huy hoàng, ngay giữa ánh mắt soi mói của mọi người, bình thản nắm tay cô “Về nhà”.

Người ta có thể thích một hoặc nhiều người, cùng lúc hoặc đơn khi. Nhưng duy nhất một bóng hình đồng hành cùng ta trọn kiếp người. Chỉ có sự trong sáng, dứt khoát và chân thành của Thư Tình mới có thể vĩnh viễn đi vào sinh mệnh Cố Chi.

Mình yêu cái nhân văn trong từng con chữ của câu truyện. Yêu cái cách mạnh mẽ mà họ đối diện với quá khứ, không oán trách, không buông bỏ bản thân, trực tiếp bước vào nỗi đau để tiến về phía trước “vì cuộc sống vốn rất nhiều thăng trầm, chúng ta phải học cách trút bỏ gánh nặng mới có thể tiếp tục lên đường”, cũng như loài bướm chịu bao đau đớn mới có thể vượt mình phá kén cất cánh vút bay.

Dù tình yêu dành cho chúng ta như đóa hướng dương mãi mãi nhìn về mặt trời hay chỉ như hoa quỳnh nở trong đêm ngấn ngủ, dù đôi lúc chênh vênh giữa ấm áp và cô độc, giữa hy vọng và tuyệt vọng, ai rồi cũng có khu vườn ngày đông bình yên để quay về.

Nơi đó, thời gian mãi trôi cùng với tuổi niên thiếu qua đi, dù bàn tay đôi lần nắm bàn tay có dần xa, chúng ta vẫn vững tin bước về phía trước vì “Có rất nhiều người, dù chỉ đồng hành với chúng ta một đoạn ngắn, nhưng quãng thời gian này sẽ hóa thành chiếc đèn lồng nhỏ, chiếu sáng chúng ta rất lâu đến tận sau này. Dù con đường phía trước rất dài, ánh đèn sẽ dần yếu đi, nhưng lại đủ làm trái tim chúng ta ấm áp trên những đoạn đường cô độc.”

Cũng như cái cách mà Thư Tình đã nói “Chúng ta đều là những con nhím cô độc, chỉ những người cùng tần số mới có thể thấy được nét đẹp nơi sâu thẳm tâm hồn nhau, mà người khác không thể nhận ra được. Trong thế giới rộng lớn này, bước qua tất cả khoảng cách không thể đo đếm, bỏ qua thân phận và địa vị sẽ có một người cảm nhận được vẻ đẹp của em. Chúng ta vì sự hiểu biết quý trọng này mà không cảm thấy cô độc.”

“Jardin d’hiver”- nơi tình yêu không có giới hạn- Trương Diệc Chu, Dư Trì Sâm, Trình Ngộ Sâm và cả Tổng Dư rồi sẽ tìm thấy một “váy xòe hoa dưới mưa tháng Mười một” của riêng mình.

.....

Trên bờ đê năm xưa, giờ có con cò trắng trên sông bắt được cá, bình yên vỗ cánh bay lên. Có hai chiếc bóng dựa sát vào nhau rất gần, rất gần không có khe hở, mãi mãi...

78. Chương 78

“Cậu còn mặt mũi quay lại Bắc Kinh sao? Cái đồ hung thủ giết người này!” Giọng nói lạnh như băng, thậm chí còn mang theo cả sự căm hận phá tan không khí vốn đang lưu luyến dịu dàng.

Thư Tình sững sờ đứng nguyên tại chỗ, không phát hiện Cố Chi không hề đáp lại, cô chỉ cho rằng ông cụ đã nhận lầm người, ồ lên một tiếng nói: “Xin lỗi?”

Ông cụ lạnh lùng nhìn qua cô, cầm cây gậy chỉ vào Cố Chi: “Tôi đã nói cái gì? Nếu để cho tôi gặp lại cậu ở Bắc Kinh thì cậu đừng nghĩ sẽ có ngày tốt lành! Cái đồ hung thủ giết người không biết xấu hổ, vậy mà còn dám trở về?”

Nói xong, ông chống gậy đi về phía hai người, nâng gậy lên đánh vào Cố Chi.

Nhưng không ngờ, Cố Chi lại không trốn tránh, trúng một gậy mạnh của ông cụ, ông cụ lại càng dốc toàn lực đánh về phía anh, tiếng gậy gõ đánh vào lưng anh trầm đục, Thư Tình nghe được tim cũng nín chặt lại.

Cô hoàn toàn không nghĩ tới Cố Chi lại không hề tránh, cả người cũng lơ mơ nhưng theo bản năng vẫn bước lên một bước ngăn trước mặt Cố Chi, nổi giận với ông cụ vừa ra tay đánh người: “Có chuyện gì xảy ra thế?”

Ý vào lớn tuổi nên bắt nạt người khác, cây già lên mặt phải không? Có chuyện gì sao không nói chuyện, sao ông lại ra tay đánh người vậy?”

Vẻ mặt ông cụ kích động kêu cô cút, rõ ràng ăn mặc lịch sự nhưng bởi vì tâm tình không tốt mà nói những lời trách mắng không hợp với thân phận: “Mắc mớ gì tới cô! Cút ngay cho tôi! Tôi muốn đánh chết tên súc sinh này!”

“Ông bảo ai là súc sinh? Lớn tuổi như vậy còn không biết tích chút khẩu đức, không biết ai mới xứng với súc sinh trong miệng ông!” Thư Tình vội quay đầu lại hỏi Cố Chi: “Còn anh sao lại không nói gì, sao lại đứng ngốc cho người ta đánh vậy?”

Nhưng cô quay đầu lại mới phát hiện, vẻ mặt Cố Chi rất khó coi, môi cong lên, ánh mắt phức tạp, ánh mắt trời tháng năm chiếu trên mặt anh nhưng lại không chiếu sáng được mảnh hoang vụ tối tăm trong đáy mắt anh.

Cô sững sờ, đột nhiên ý thức được những điều này hoàn toàn không phải là hiểu lầm.

Cuối cùng vẫn là Cố Chi không nói lời nào đột nhiên kéo cô đi, mặc cho ông cụ cứ đứng tại chỗ mắng ầm lên, anh chỉ như không nghe thấy kéo cô bước nhanh đi.

Càng nhiều từ thô tục ở phía sau không ngừng truyền tới, anh chỉ không ngừng bước đi, bước càng lúc càng nhanh, Thư Tình gần như phải chạy chậm theo anh.

Thư Tình ngẩng đầu nhìn, gò má của anh căng cứng, trong trí nhớ của cô, cho tới bây giờ anh chưa hề bị đè nén như bây giờ, giống như dưới vẻ bề ngoài bình tĩnh chính là một ít cảm xúc và ký ức mà cô không biết.

Sau khi đi một đoạn xa, Thư Tình mới quay đầu nhìn thoáng qua, mặc dù chỉ còn thấy được bóng dáng hơi còng của ông cụ cũng không thấy rõ vẻ mặt ông, nhưng từ tư thế của ông và tiếng mắng chửi còn bên tai, cô có thể cảm nhận được cảm giác đó trong lòng ông... phẫn nộ và căm hận... Cô mờ mịt quay đầu lại, đột nhiên rùng mình một cái.

Hung thủ giết người? ... Có ý gì?

*

Bọn họ chạy tới cửa sau công viên, bên này không giống như đằng trước có rất nhiều phương tiện giải trí, cây cối sum xuê xanh ngắt che hết ánh mặt trời nóng buổi sáng, cho nên mọi người đều tập trung ở đằng trước, ở đây lại vắng vẻ không có vài bóng người.

Cố Chi koong nói lời nào kéo Thư Tình đi lên phía trước, khi đi qua một góc tường rất nhiều dây thường xuân thì Thư Tình đột nhiên giật tay ra, dừng lại.

Cố Chi cũng dừng lại nhưng vẫn duy trì tư thế bước đi, không quay đầu.

“Chuyện gì xảy ra?” Thư Tình rất không yên trong lòng, vì một màn không giải thích được vừa rồi, cũng vì một câu nói chói tai ‘Hung thủ giết người’ kia.

Cố Chi không lên tiếng, chỉ đứng trầm mặc, bóng lưng yên tĩnh cao ngất giống như trước nhưng Thư Tình lại cảm thấy được trong lòng anh đang có gió thổi mây vần.

“Là chuyện trước kia anh không còn làm ở Bắc Kinh nữa?” Thư Tình chậm rãi nói, ánh mắt yên lặng tập trung ở cổ áo của anh, chỉ cảm thấy vạt áo trắng nõn sạch sẽ đó không biết từ khi nào lại trở nên chường mắt như vậy. Nhưng một thời gian dài lặng yên nhưng vẫn không nhận được một câu giải thích của Cố Chi, cô tâm phiền ý loạn hỏi anh: “Anh định vẫn luôn gạt em sao? Rốt cuộc có chuyện gì không thể nói cho em biết? Anh biết em sẽ không tin tưởng lời ông cụ nói..., cái gì mà hung thủ giết người, thối lắm, nhưng mà bất kể em nghĩ như thế nào, anh không biết là nên giải thích cho em một câu hay sao?”

Cố Chi yên tĩnh mà trầm lặng, giống như một câu bạch dương thẳng tắp.

Thư Tình luống cuống, cảm giác sợ hãi chiếm lấy trái tim cô, vì vậy cô không nhận được cầm tay anh kéo anh quay lại, cũng muốn đối mặt hỏi rõ. Nhưng khi Cố Chi quay người lại, câu ép hỏi bị nghẹn trong cổ họng khi nhìn thấy nét mặt của anh, cuối cùng cô không nói nên lời.

Ánh mặt trời tháng năm, người đàn ông cô vẫn quen thuộc, cho dù gặp phải tình huống gì vẫn luôn thông dong tinh táo đột nhiên thoát khỏi ánh hào quang không gì không làm được. Anh chỉ trầm mặc rũ mi, đôi mắt sâu như biển mang theo chút cảm xúc mà trước đây cô chưa từng gặp.

Thư Tình giật mình, nhận ra được, những tâm tình đó là sợ hãi, tuyệt vọng, mệt mỏi, mờ mịt.

Cố Chi đột nhiên kéo cô vào trong ngực, dùng sức đến nỗi khiến cô cảm thấy có chút khó thở, cô rất không thoải mái nhưng lại không thể tránh ra khi anh đang trong trạng thái bất ổn như thế, chỉ đành mặc cho anh ôm.

Rất lâu sau, cô nghe thấy trên đỉnh đầu truyền tới tiếng trầm thấp của anh: “Ông ấy nói đúng, anh là hung thủ giết người.”

Tim bỗng nhiên ngừng đập, Thư Tình đẩy anh ra, yên lặng nhìn qua bộ dạng yếu ớt của anh: “Anh không phải.”

“...”

Từ bỏ làm bác sĩ, trong thời điểm tốt nhất bỏ qua sự nghiệp mình yêu thích, rời khỏi thủ đô, cam tâm ở lại trường học làm một thầy giáo dạy học bình thường...

“Sự cố chữa bệnh đúng không?” Cô nhanh chóng đoán đúng đáp án, dù cô không biết gì trong toàn bộ câu chuyện nhưng vẫn nói rõ ràng từng câu từng chữ với anh: “Cố Chi, anh là bác sĩ, dù cho y thuật cao tới đâu thì anh vẫn là người bình thường, làm sao có thể làm được mọi chuyện đều thuận lợi? Nếu như bởi vì một cuộc giải phẫu thất bại liền bị người khác gọi là hung thủ giết người vậy thì mỗi một cuộc giải phẫu thất bại, trên thế giới này có rất nhiều hung thủ giết người, anh cảm thấy có người bách chiến bách thắng ở trên cương vị bác sĩ sao?”

Về mặt Cố Chi không hề buông lỏng, cũng không biết có nghe lọt vài phần lời của cô không. Lúc anh cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói một câu: “Em không biết đâu.”

Tiếng nói như đến từ một nơi rất xa, từ một nơi đen kịt xa thẳm nào đó.

Cuống hòng Thư Tình khô khốc nói: “Đó là bởi vì anh vẫn không nói cho em.” Nhưng khi cô nhìn vào bộ dạng thất hồn lạc phách của anh, cô cũng không dám hỏi lại, chỉ có thể nắm chặt tay anh: “Chúng ta về đi.”

*

Sau đó, Cố Chi lại khôi phục lại bộ dạng trước kia, Thư Tình cũng không đề cập tới sự kiện trong công viên, anh vẫn là Cố Chi mạnh mẽ tinh táo. Sau khi hai người ăn cơm, Cố Chi nói hôm sau còn có việc nên để cô ngủ trước.

Thư Tình nằm trên giường, lặng yên nhìn bóng lưng dựa bàn tốc ký, chỉ cảm thấy ánh sáng mờ nhạt cũng như mất đi nhiệt độ, rõ ràng chỉ có vài bước nhưng nhìn anh như cách xa cô vạn dặm, cuối cùng cô mơ mơ màng màng ngủ mất, cũng không biết khi nào anh nằm xuống bên cạnh cô.

Trong lúc ngủ dường như có người giúp cô sửa sang lại mái tóc dài rối tung trên đầu, động tác dịu dàng thông thả như ẩn sâu thiên ngôn vạn ngữ. Sáng hôm sau mở mắt tỉnh lại thì phát hiện bên người đã trống không, lúc cô đánh răng thì Cố Chi đẩy cửa đi vào, trong tay anh cầm theo bữa sáng.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Thư Tình bỏ chạy đến nhà cậu, Cố Chi thì tiếp tục dự họp một số hoạt động triển lãm tranh và trao đổi văn hóa hai nước Trung Pháp. Hai người đều có chuyện của mình, cuối cùng khi về thành phố Anh cũng giống như đã quên việc hôm trước xen giữa.

Thật ra ai cũng hiểu, chuyện đã xảy ra thì không dễ quên như vậy, chỉ giấu trong lòng làm bộ không có việc gì thôi.

Sau khi về nhà vào buổi tối, Thư Tình lấy cốc ra ngoài ăn cơm với Tần Khả Vi, mang theo ví chạy ra khỏi cửa. Nhưng khi vừa ngoặt qua hành lang, cô lấy điện thoại gọi cho Lý Tuyên Nhiên: “Chúng ta nói chuyện gì.”

“Nói chuyện gì? Nói chuyện nhân sinh không phải nên tìm thầy Cố nhà em à? Sao lại tìm anh vậy?” Lý Tuyên Nhiên quay sang nói nhỏ với vợ về thân phận của đối phương, để vợ anh không hiểu nhầm.

“Em muốn nói chuyện với anh về sự cố chữa bệnh xảy ra mấy năm trước ở Bắc Kinh của thầy Cố.” Thư Tình tỉnh táo nói.

Chỉ một câu khiến cả người Lý Tuyên Nhiên chấn động: “Em đang ở đâu?”

“Em sắp vào thang máy rồi.”

“Em chờ anh ở quán bar sau phố, anh thay quần áo rồi tới liền.” Anh vội vàng cúp điện thoại, cúi người hôn vợ: “Núi lửa dưới lầu có xu thế bùng nổ, em mau cho anh một nụ hôn may mắn, anh chồng siêu nhân của em sắp phải đi cứu vớt thế giới rồi!”

*

Thật ra chuyện xưa đơn giản hơn cô nghĩ, sự cố chữa bệnh nhiều như vậy, mặc dù bệnh án đặc biệt nhưng cũng không có gì khác.

Ban đầu tiếng tăm của bác sĩ Cố ở Bắc Kinh là tuổi trẻ học tại bệnh viện Pháp, có sự dạy dỗ của viện trường, là một thiên tài hiếm thấy của thầy thuốc ngoại khoa.

Có lẽ do tính cách của anh, trong lúc phẫu thuật anh trấn tĩnh ổn trọng khiến những chuyên gia ngoại khoa nước ngoài cũng lau mắt mà nhìn, ứng đối với những vấn đề xảy ra càng khiến người khác được khắc sâu ấn tượng.

Sau khi du học trở về, anh được giữ lại tại một bệnh viện ngoại khoa nổi tiếng ở Bắc kinh, gần một năm, bởi vì giải phẫu thành công nhiều ca bệnh nặng nên thanh danh cũng lên cao, sau đó cũng theo vài người có tiếng tăm đi họp hội nghị nghiên cứu và thảo luận quốc tế của các bác sĩ ngoại khóa, chỉ trong thời gian ngắn đã trở thành một ngôi sao mới chạm tay có thể bỏng của giới y học.

Mà việc bất ngờ đó phát sinh vào lúc đường quan đang rộng mở nhất của Cố Chi.

Người bệnh là một người phụ nữ ma mưới tai tuổi, sau khi gặp tai nạn xe cô lập tức được đưa đến bệnh viện cấp cứu, sau khi được chuẩn toán, kết quả do đầu bị va đập mạnh nên người bệnh đang ở trạng thái sốc đồng thời kèm thêm tình trạng não xuất huyết cấp tính.

Bởi vì trong tình huống nguy hiểm mà người nhà bệnh nhân vẫn còn đang trên đường tới, về mặt Cố Chi ngưng trọng yêu cầu lập tức tiến hành giải phẫu nếu không người bệnh sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Chủ nhiệm khoa ngoại Lưu Thành kiên quyết không đồng ý tùy tiện giải phẫu mở sọ dưới tình huống người nhà chưa ký tên đồng ý giải phẫu. Bởi vì loại giải phẫu này nguy hiểm rất lớn, một khi phát sinh vấn đề bệnh viện sẽ không gánh chịu được trách nhiệm này — cho dù gần đây ông cũng coi trọng Cố Chi, cũng muốn hướng anh làm người nối nghiệp của mình, càng tin nhiệm năng lực của anh nhưng tuyệt đối không thể mạo hiểm như vậy.

Một khi cuộc giải phẫu thất bại, thanh danh bị tổn hại không chỉ có bệnh viện mà còn cả Cố Chi.

Lưu Thành thấy Cố Chi cố ý muốn tiến thành giải phẫu thì trầm mặt quát: “Chuyện này nói trắng ra, bệnh viện nào không xảy ra sự cố? Cho dù lên tòa án thua kiện, bệnh viện vẫn là bệnh viện, người bệnh không thể vì một hai lần giải phẫu thất bại mà không bao giờ tới khám bệnh nữa, nhưng tôi hỏi cậu, cậu đã thấy bác sĩ nào chữa bệnh có vấn đề mà vẫn có thể tiếp tục làm không?”

“Xem xét trên Cảnh Tô, xuất huyết không có lớn, giải phẫu mở sọ nguy hiểm cũng không cao, chỉ cần cầm máu kịp thời có thể miễn trừ tai bay vạ gió, nếu không một khi đã muộn thì không ai cứu được cô ấy, em hi vọng có thể trong thời gian giải phẫu tốt nhất có thể cứu giúp cô ấy.” Cố Chi vẫn luôn kiên trì.

Lưu Thành đoạt lấy áo khoác trắng trong tay anh: “Không được! Không cho phép đi! Tôi kiên quyết không đồng ý giải phẫu trước khi người nhà bệnh nhân đến, đây là trái với quy định của bệnh viện!” Ông khế cản môi khuyên Cố Chi: “Cậu còn trẻ, tôi biết rõ cậu lo lắng cho người bệnh nhưng rất nhiều chuyện chúng ta phải làm theo quy định, nếu không một khi xảy ra chuyện tiền đồ của cậu sẽ bị hủy hết, những cố gắng trước kia sẽ bị uổng phí!”

“Chủ nhiệm Lưu, thầy cũng như em hiểu rõ, nếu như não xuất huyết mà tiến hành giải phẫu muộn, không chế não phù, giảm áp xuất trong sọ, trong thời gian ngắn sẽ khiến người bệnh mất mạng.” Ánh mắt Cố Chi

sáng ngời, cũng vô cùng tỉnh táo, anh lấy áo của mình trong tay chủ nhiệm Lưu, nói rõ từng câu từng chữ: “Em sẽ gánh mạo hiểm này, chung quy vẫn hơn lấy tính mạng người bệnh để mạo hiểm.”

Cuối cùng, Cố Chi vẫn kiên trì giải phẫu trước khi người nhà tới bệnh viện. Nhưng mà trong lúc anh tranh chấp cùng chủ nhiệm Lưu, người bệnh không ngừng lên cơn sốc, còn xuất hiện biến chứng của bệnh, sợ bị đè nén và huyết áp tăng cao, thậm chí khi người bệnh mất ý thức vẫn không ngừng nôn mửa, tình huống vô cùng nghiêm trọng.

Bởi vì xuất huyết tăng lên cùng với một loạt bệnh chứng xuất hiện, dù giải phẫu đã thành công nhưng người bệnh cũng không thể sống quá nửa ngày, cuối cùng chết trong phòng quan sát.

Người nhà rút cuộc cũng tới thì ông cụ ngồi dưới đất gào khóc, ôm lấy thân thể đã lạnh như băng của con gái, mà đứa nhỏ mới bảy tuổi cũng bị phản ứng của ông dọa sợ, khóc lớn lên.

Cố Chi đứng ở cửa nhìn hết tất cả, nhắm mắt lại xoay người qua chỗ khác, ông cụ khóc xong thì quay sang hỏi bác sĩ trưởng là ai, vì sao không được người nhà đồng ý đã phẫu thuật còn thất bại, hại chết con gái ông. Sau khi biết được chân tướng, ông vọt tới trước Cố Chi, cầm gậy đánh mạnh vào người anh, vừa đánh vừa khóc.

Cố Chi cũng không trốn tránh.

Lưu Thành chạy tới kịp thời để người kéo ông cụ ra, đồng thời giải thích đây không phải là lỗi của bác sĩ hoặc người bệnh, nếu như tiến hành giải phẫu trễ người bệnh sẽ chỉ có một con đường chết, nhưng dù có tiến hành cứu giúp thì do bệnh đã quá nghiêm trọng, dù giải phẫu thành công cũng không thể cứu sống được.

Ông cụ không hề nghe những lời này, cho rằng đây là lý do để bệnh viện trốn tránh trách nhiệm, nhưng mà đả kích mất đi con gái khiến ông không thể nói thành lời, chỉ có thể bi ai cất tiếng khóc lớn, vừa bất lực vừa tuyệt vọng.

Sau này Cố Chi mới biết đó, người bệnh chết đi là một người thuộc bộ tộc phương Bắc tới Bắc Kinh làm công, là một bà mẹ độc thân, vì nuôi người cha đi đứng bất tiện và một đứa con trai bảy tuổi nên luôn đi sớm về trễ làm hai việc. Vất vả lắm mới đến lễ mừng năm mới muốn về nhà đoàn tụ cùng người thân nhưng không ngờ trên đường tới nhà ga đã xảy ra tai nạn xe cộ.

Một người chết đi cũng mang tới bi thương vô tận ột già một trẻ, gia đình sau này coi như sụp đổ,

Từ đó về sau, Cố Chi vẫn luôn nhớ rõ hình ảnh, trong ánh đèn hành lang chói mắt của bệnh viện, ông cụ tuyệt vọng bi thương níu lấy cổ áo anh luôn mồm mắng anh là hung thủ giết người, đôi mắt như ao nước tù mất đi sức sống, trong một đêm dường như già đi rất nhiều.

Anh chỉ đứng yên tại chỗ, yết hầu chua xót, trầm mặc để yên cho ông cụ đánh và nhục mạ, không hề nhúc nhích.

Câu chuyện Lý Tuyên Nhiên kể tới đây là kết thúc, anh nhìn bộ dạng sợ run của Thư Tình, cười khổ uống một hơi cạn sạch whisky trong chén: “Cậu ta lấy toàn bộ tiền tiết kiệm trong những năm làm bác sĩ gửi cho người nhà bệnh nhân nhưng không dùng danh nghĩa của mình bởi vì sợ ông cụ quật cường kia không nhận. Đương nhiên ông cụ cũng từng kiện Cố Chi và bệnh viện, nhưng người bệnh chết cũng không phải lỗi của Cố Chi, cuối cùng ông ấy chỉ có thể rút đơn kiện... Chuyện sau này em cũng biết, Cố Chi trở về thành phố A, không bao giờ chạm vào dao giải phẫu nữa, ngược lại trở thành một thầy giáo tiếng Pháp bình thường, thầy thuốc ngoại khoa thiên tài từ đó về sau trở thành nổi tiếng nuôi trong giới bác sĩ, không thể có một con đường rực rỡ ánh sáng như mọi người mong muốn.”

Thư Tình suy nghĩ thật lâu mới nói: “Em vẫn cho rằng anh ấy không phải người yếu ớt như vậy...”

Anh mạnh mẽ lại dừng cảm, làm sao có thể bởi vì một lần giải phẫu thất bại lại bỏ qua việc phẫu thuật mà mình yêu thích như thế?

Lý Tuyên Nhiên nâng ly rượu đặt lên bàn, bình tĩnh nói: “Đương nhiên cậu ấy không phải người yếu ớt như vậy, nhưng trước khi giải phẫu cậu ấy còn mất mẹ, về sau trở mặt nhìn sinh ly tử biệt ở trước mặt mình,

cậu ta tự xưng là y thuật trác tuyệt nhưng lại bất lực, cậu ấy cũng là người, cũng không thể thừa nhận áp lực.”

Huống chi ông cụ đó cũng không bỏ qua, cả ngày chạy tới bệnh viện quấy rối, trước mặt tất cả bác sĩ, y tá và người bệnh chỉ trích Cố Chi là hung thủ giết người...

Lý Tuyên Nhiên nói: “Ngày cậu ấy quyết định bỏ qua thân phận bác sĩ đã từng hỏi anh, rốt cuộc cậu ấy có phải là hung thủ giết người hại chết người phụ nữ kia không. Anh kêu cậu ấy tỉnh táo chút, cậu ấy là thầy thuốc không phải Thượng đế không gì không làm được.”

“Sau đó anh ấy nói cái gì?”

“Cậu ấy không nói gì cả, sau đó trở thành người như bây giờ.”

“....”

“Thư Tình, Cố Chi là một người rất kiêu ngạo, đời này cậu ấy từng có hai việc khó có thể vượt quá, một việc là mẹ chết, một việc là sự cố chữa bệnh lần đó. Lúc anh hiểu rõ sự hiện hữu của em, anh từng khuyên Cố Chi không nên vong động, có lẽ em sẽ cảm thấy kỳ quái, người cà phật cà phơ như anh sao lại bận tâm đến thân phận đặc thù của hai em, không phải chỉ là thầy trò yêu nhau thôi sao? Chẳng lẽ Cố Chi có thể đón nhận còn anh thì sao?” Lý Tuyên Nhiên nghiêm mặt nhìn cô: “Bây giờ anh có thể thẳng thắn nói cho em biết, anh chỉ sợ em sẽ trở thành việc khó vượt qua của cậu ấy. Nếu như sau người thân và công việc, cậu ấy lại gặp khó khăn trong tình yêu đầu, anh thật sự không biết cậu ấy sẽ phong bế mình thành người thế nào nữa. Cho dù là thầy trò yêu nhau, anh cũng luôn cẩn thận, bởi vì cậu ấy là đàn em của anh, anh từng nhìn cậu ấy đi lên đỉnh của cuộc sống sau đó té ngã, tư vị đó.... Anh hi vọng cả đời cậu ấy sẽ không phải nhấm nháp một lần nữa.”

79. Chương 79

Tháng năm qua đi, nhiệt độ tăng lên đột ngột, nắng hè nóng rực đập vào mặt, mặt trời sáng loáng cũng biến thành thứ không hề đáng yêu. Trung tuần tháng sáu, Thư Tình chỉ hận khu nhà và công ty không ở cạnh nhau, như vậy cô có thể tránh khỏi một đoạn đường nóng như chảo lửa dưới địa ngục.

Đại học được nghỉ sớm, khi cô còn đang chạy hai đầu giữa nhà và công ty thì Cố Chi đã nhàn nhã tự đắc ngồi trong nhà nghe nhạc tận hưởng điều hòa, ngoài ra thỉnh thoảng nhận bưu kiện của bệnh viện, thảo luận và sửa chữa một vài phương án giải phẫu.

Điều này khiến Thư Tình nghiêng răng nghiêng lợi: “*! Xa hoa lãng phí! Lêu lổng!”

Cố Chi ngồi trên sofa đọc sách, ngẩng đầu lên nhẹ nhàng cười với cô: “Em ghen sao?”

“Ghen thì thế nào?”

“Vậy thì từ chức, tới trường làm việc đi.” Thầy Cố tận lực khuyên bảo cô, rõ ràng còn chưa bỏ qua khả năng tình yêu nơi văn phòng.

Thư Tình thở phì phì cầm túi sách đi ra cửa: “Nằm mơ!”

Lúc cô xoay người đi giày, Cố Chi chạy tới phía sau cô, cầm chìa khóa xe trên tủ giày tự giác đuối kịp bước đi của cô, lúc này Thư Tình mới cười trộm.

Oán trách thì oán trách, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy thỏa mãn. Bởi vì mặc cho thời tiết nóng bức thế nào, người đàn ông này vẫn không hề oán giận mà làm tài xế cho cô, gió mặc gió, mưa mặc mưa.

“Khi nào thi bằng lái đi, nếu vậy lúc anh đi công tác em cũng không cần chen chúc trên xe điện ngầm.” Cố Chi vừa lái xe vừa nói với cô.

“Không cần.” Thư Tình đáp lại cực kỳ kiên quyết: “Tính em hay vội vàng, trong tình hình xe cộ của thành phố A, em sợ nếu em lái xe,... chắc chắn sẽ nhỏ tay lái ra mất.”

Cô nghĩ nghĩ rồi hé mắt nhìn người bên cạnh: “Có phải anh ngại phiền toái, không muốn đưa đón em phải không?”

Trời rất nóng, không phải vừa lên xe đã có điều hòa, khí lạnh còn chưa tỏa ra, trong xe quả thực như cái lồng hấp.

Cố Chi bật cười, vươn tay xoa xoa đầu cô: “Có thể lái xe cho Thư đại tiểu thư, vô cùng vinh hạnh”

Dưới cơn nóng nực mùa hè, trong lòng Thư Tình cũng thoáng mát mẻ hơn, bởi vì người đàn ông bên cạnh cô lúc nào cũng dọn gàng tốt đẹp, cho dù anh đang mặc T-shirt trắng ở nhà mà cô mua cho anh vẫn giống như vương tử anh tuấn trong đồng thoại, nghĩ một chút thôi cũng đắc ý, nhìn vào là thấy an tâm hơn.

Trước khi xuống xe, cô đột nhiên hỏi anh: “Bây giờ em vẫn còn nghỉ phép năm, hay là nhân lúc anh được nghỉ hè, chúng ta đi chơi được không?”

“Đi đâu?”

“Nước Pháp.”

Cố Chi không ngờ cái cô nói đi ra ngoài chơi lại là xuất ngoại, hơi dừng lại: “Nước Pháp sao?”

Thư Tình gật đầu: “Em muốn đi xem từng nơi anh đã trải qua.” Giọng nói mềm mại hơi, còn mang theo chút nung nịu, nịnh nọt nhìn anh: “Anh yên tâm, em tiết kiệm lương lâu như vậy, hoàn toàn có thể đi chơi!”

Đôi mắt Cố Chi trầm xuống: “Nhìn anh giống như đang lo lắng vấn đề tiền bạc sao?”

Thư Tình tự biết nói lỡ, nhanh chóng dụi đầu vào lồng ngực thầy Cố, vừa làm nũng vừa nói: “Em muốn đi mà, đi thôi, đi thôi? Đưa em đi được không? Em học tiếng Pháp lâu như vậy, cũng không thể cả đời không gặp người Pháp nào được? Cũng phải cho em đi xem một chút đàn ông mũi to của Pháp chứ!”

“... Ý của em là, nguyên nhân em muốn đi Pháp là vì nhìn đàn ông?”

Thư Tình cả kinh, lập tức ngẩng đầu lên: “Không không không, nhìn cả thế giới anh đẹp trai nhất, người đàn ông khác có gì mà xem chứ? Em chỉ muốn cùng anh tới nước Pháp lãng mạn du lịch hai người, ngọt ngào ngào, ân ân ái ái, hòa hòa mỹ mỹ, du, lịch, lãng, mạn, hai, người!”

Câu nói cuối cùng thành công làm đuôi mày thầy Cố cong lên.

Du lịch lãng mạn chỉ hai người?

Cái này thì có thể.

*

Đối với Thư Tình sống trong gia đình đơn thân mà nói, mẹ cô vì cô ăn mặc tiết kiệm cho nên từ khi còn là học sinh cô đã dưỡng thành thói quen không thể tiêu tiền như nước, vì vậy chuyện đến Pháp trở nên vô cùng xa xỉ, cho dù hôm nay cô có tiền lương cao nhưng vẫn là một cuộc du lịch đắt đỏ.

Nhưng mà cô suy nghĩ nhiều vẫn quyết định tham gia cuộc hành trình này cùng Cố Chi, không vì chuyện gì khác chỉ vì có một thời cơ thỏa đáng nhất cùng Cố Chi đối mặt với sự cố chữa bệnh đã mang lại tiếc nuối và đau xót cho anh.

Một tác giả cô từng tôn sùng đã từng nói: “Một khi tới một ngày tôi không thể rời khỏi anh ấy lâu, tôi nhớ anh ấy sẽ như thế nào, tôi nhớ anh ấy hơn nữa mơ thấy anh ấy sẽ như thế nào, tôi không dám nhớ mà mơ cũng không mơ đến anh thì sẽ như thế nào.”

Cố Chi gần như im lặng không đề cập tới mình từng đứng trên bàn giải phẫu như thế nào, cho dù cô tình cơ hỏi anh, anh cũng chỉ mỉm cười. Nhưng anh càng biểu hiện không để ý thì Thư Tình càng khẳng định sâu trong lòng anh, nhất định chuyện này sẽ rất khó để tiêu tan, bởi vì anh đã từng coi đó là mơ ước suốt đời của mình, cuối cùng vào lúc ánh sáng rực rỡ nhất lại phải rời khỏi giấc mộng này.

Anh càng không đề cập tới thực sự không phải biểu hiện của việc buông bỏ, mà vì không dám nhớ cho nên ngay cả dũng khí nói ra cũng mất đi.

Máy bay chở hai người xuyên qua tầng mây, đi qua khoảng cách mà cô chưa từng trải qua, kéo dài qua một phần ba trái đất, cuối cùng tới đất nước chỉ xuất hiện trên sách vở và TV.

Paris chính là thành phố ấn tượng trong lòng mọi người, thành phố lãng mạn kéo dài hai bên bờ sông Seine, tràn ngập hơi thở mộng ảo mê ly.

Thư Tình nghĩ rằng mình sẽ thấy những cảnh tượng phồn hoa tráng lệ, nhưng từ sân bay tới, rất cả đều có vẻ cổ xưa mà âm áp. Những ngôi nhà hai bên đường cũng có chút tuổi, tường gạch vàng nhạt xây hơi thấp, cô cảm thấy giống như đi vào đất nước cổ xưa trong đồng thoại.

Gần như trên ban công mỗi nhà đều có những đóa hoa khác nhau, có dây vườn quanh, từ trên ban công chạy dọc theo vách tường, hoa tím và trắng đan xen vào nhau, những đóa hoa lốm đốm làm đẹp thêm thành phố cổ tích trong đồng thoại này.

Đi xuyên qua con đường nhỏ, Cố Chi đưa cô vào ga tàu điện ngầm, xe điện ngầm của thành phố đi vào hoạt động đã một trăm năm, càng tạo ra cảm giác xưa cũ và lâu năm. Ngồi trên tàu điện ngầm nhìn xung quanh xem sách vở, khác xa hình ảnh mọi người vùi đầu nhìn điện thoại trên tàu điện ngầm của thành phố A.

Nhưng cô không ngờ chính là trên tàu điện ngầm có những người hành khất, bọn họ không phải mặc quần áo tả tơi xin bố thí mà dọc theo đường tàu biểu diễn âm nhạc, mặc dù ăn mặc quần áo cũ nhưng vẫn gọn gàng sạch sẽ.

Một người đàn ông râu quai nón thổi kèn Harmonica đi qua Thư Tình, cô cũng sờ nhận ra đây là bài “Jardin d’ hiver” mà Cố Chi từng cho cô nghe trên xe, tại đất nước xa lạ nghe được giai điệu quen thuộc như vậy, trong lòng cô rung động, lấy một đồng Euro mà Cố Chi đưa cho cô từ sớm, bỏ vào trong tay người đàn ông.

Người đàn ông nước Pháp mũi to nhe răng cười, nháy mắt với cô mấy cái, tiếp tục thổi kèn Harmonica đi về phía xa.

Lãng mạn như thế, mộng ảo như thế, kiểu của Paris.

*

Từ lúc Cố Chi dùng nhiều buổi tối để lên kế hoạch cho chuyến đi lần này thì Thư Tình thoải mái nhà nả nằm trên giường nghịch điện thoại, cô vẫn luôn cho rằng lần này đến Paris sẽ ở trong khách sạn sang trọng, kết quả lúc đi thì cô mới phát hiện Cố Chi đưa cô đến một ngôi nhà của người Pháp.

Chủ cho thuê nhà là một bà cụ hơn 50 tuổi, vừa thấy Cố Chi đã nhiệt tình tặng anh một cái ôm thật to, sau khi bà biết được thân phận của Thư Tình thì mặt mày hớn hở ôm chặt lấy cô, khiến cô chỉ có thể lắp ba lắp bắp nói: “Bonjour, bonjour!”

Đây là nơi trước kia Cố Chi ở khi du học tại Pháp, giá phòng tại Paris thường đắt đỏ, mà ngay cả phí ở kí túc xá cũng khiến người ta không chịu được, bởi vậy đa số học sinh sẽ chọn thuê chung phòng học ở trong nhà của dân bản xứ, Cố Chi cũng không ngoại lệ.

Anh đưa Thư Tình thăm nơi anh đã từng ở hai năm, nhìn vào đôi mắt sáng long lanh thì anh cúi đầu nở nụ cười: “Không phải em nói muốn tận mắt nhìn từng nơi anh từng đi qua sao?”

Nói cô không cảm động là giả.

Thư Tình đang đứng nhìn đủ loại hoa cỏ trên ban công xoay người lại nhìn người đàn ông cao lớn trong phòng, đột nhiên cười rộ lên.

Giống như từ nay về sau hai người sẽ hoàn toàn dung nhập vào sinh mệnh của nhau, cảm giác đó là thế này sao?

Bởi vì hai người đi du lịch nên không thể tránh khỏi việc thường nhất là đi dạo chơi toàn bộ thắng cảnh và di tích của Paris, Khải Hoàn Môn, điện Louvre, vườn hoa Luxembourg, bờ sông Seine, đương nhiên, nơi không thể thiếu nhất chính là Tháp Eiffel.

Nhưng đối với Thư Tình mà nói, nơi quan trọng nhất không phải là những địa phương mọi người hướng tới, mà là một nơi khác — Trường y mà Cố Chi từng học.

Mức độ xanh hóa của Paris, thành phố A không thể so sánh được, đặt mình trong trường y tràn ngập cảm giác cổ xưa khiến Thư Tình cảm giác mình như đang được đi dạo trong vườn hoa.

Chỉ tiếc thời tiết không tốt, chưa đi được bao lâu thì trời bắt đầu đổ mưa, hai người đành phải chuyển từ ngoài vào trong phòng.

Thư Tình cười híp mắt nói: “Thế này cũng tốt, anh có thể nhận cơ hội gặp thầy giáo cũ của anh.”

Về mặt Cố Chi nhìn không tốt, anh trầm mặc một lúc lâu rồi cười với Thư Tình: “Hay là thôi đi, đã lâu như vậy nhất định bọn họ không còn nhớ anh nữa.”

Rõ ràng anh đang nói láo.

Thư Tình tự hỏi mình: Một người thầy sẽ quên học sinh ưu tú nhất mình từng dạy sao? Đáp án đương nhiên là không.

Cô biết anh đang trốn tránh, trong khoảng thời gian ngắn không khí như bị ngưng trệ, trên hành lang thoang thoảng mùi thuốc sát trùng càng khiến tòa nhà lộ vẻ trống trải tịch liêu.

Cố Chi đi rất chậm, bởi vì đối với anh mà nói, tất cả những điều này đều rất quen thuộc.

Ngay lúc Thư Tình nghi rằng hai người sẽ luôn trầm mặc như vậy thì anh đột nhiên mở miệng nói: “Trên bức tường này treo bức họa của Viện trưởng các kỳ và những người tốt nghiệp kiệt xuất, phần lớn đều là những bác sĩ nổi tiếng, nổi danh trên thế giới.”

Trên hành lang, một nửa treo những bức họa, một nửa khác không có gì. Anh đứng trước vách tường trống rỗng: “Anh đã từng nghĩ, có thể một ngày kia anh cũng có thể xuất hiện ở đây không?”

Trong giọng anh tràn đầy ý cười, dịu dàng trầm thấp, rất dễ dàng khiến người ta nhớ tới Cố Chi tràn đầy nhiệt huyết và chí khí hăng hái đứng ở đây, ước mơ một tiền đồ huy hoàng thuộc về mình như thế nào.

Thư Tình đột nhiên không nói nên lời.

“Lúc đó vừa vào học, trong trường chỉ có hai người Trung Quốc, một người là anh, một người là gốc hoa từ nhỏ lớn lên ở Pháp. Có lẽ do hưởng giáo dục Trung Quốc nên hai người bọn anh là hai người chịu khó nhất học viên, đương nhiên cũng là hai người có thành tích tốt nhất, kỳ thật cũng nhờ cậu ấy cho anh áp lực nên anh mới có động lực.” Anh thấp giọng cười rộ lên: “Anh cũng là một người tranh cường háo thắng.”

Vĩnh viên không cam lòng là người đứng thứ hai sao.

“Sau đó thì sao?” Thư Tình bắt đầu mơ mộng một ít hình ảnh không hài hòa, vì như một chuyện gì đó tranh đấu tới đỏ máu, không biết thầy Cố còn trẻ có trải qua sự tích lông bông này không.

Kết quả, Cố Chi liếc nhìn cô một cái, dương như nhìn ra hướng mộng tưởng của cô: “Về sau bọn anh thành bạn bè, cùng tiến bộ.”

“...” Quả nhiên thế giới này tốt đẹp hơn nhiều so với cô tưởng tượng =_ =

Hai người cứ đi như vậy, nghe anh dịu dàng kể lại những câu chuyện đã qua, Thư Tình nghe rất nghiêm túc, hình ảnh Cố Chi từng ở đây được miêu tả sôi nổi trên giấy.

Anh thông minh, hiểu học, chăm chỉ, có thiên phú nhưng đồng thời cũng quật cường lại chấp nhất, một khi đã nhận định chuyện gì thì nhất định sẽ kiên trì tới cùng.

Thế nhưng người chấp nhất như anh cuối cùng lại buông tha cho sự nghiệp y khoa mà mình yêu nhất, trở thành một người trong lĩnh vực khác, từ đó về sau yên lặng sống như vậy.

Thư Tình buồn bã, suy nghĩ rất lâu mới nói: “Là vì cái chết của mẹ anh sao?”

Bởi vì sau khi mất mẹ, lại xảy ra sự cố chữa bệnh cho nên cảm giác mình không có năng lực cứu vãn mỗi con người đang đấu tranh trên con đường sinh tử, do đó ý chí tinh thần sa sút.

Cố Chi trầm mặc một lát: “Là tâm lý oán hận.”

Năm đó, sau sự cố chữa bệnh kia, tinh thần của anh sa sút trong một thời gian dài, nhưng mà bệnh viện cũng nhân thời gian đó giải quyết xong sự cố chữa bệnh đó. Đến khi anh trở về bệnh viện, lại cầm giao mổ lên thì chợt phát hiện mình đã mất đi trái tim tỉnh táo không quan tâm mọi việc trước kia.

Anh đã từng vì trong lòng không có việc gì mà chăm chú tỉnh táo đứng trước bàn mổ, trước mắt anh có thể hiện ra rõ ràng tất cả quá trình giải phẫu cho nên anh đã trở thành thiên tài được mọi người ca ngợi. Nhưng một khi thiên tài mất đi năng lực này, trở nên sợ đầu sợ đuôi, thiên tài cũng không còn là thiên tài nữa.

Anh phát hiện lúc mình cầm dao giải phẫu cũng không thể thấy rõ kế hoạch giải phẫu chi tiết, trong đầu không còn rõ ràng mạch lạc, mà vô số ý niệm hỗn loạn trong đầu — Anh có thể cứu sống người này không? Xác suất giải phẫu thành công có nhiều hơn không? Anh có nên tiếp tục giải phẫu? Nếu như... nếu như giải phẫu thất bại, anh nên làm cái gì bây giờ?

Tất cả những vấn đề phức tạp xông vào đầu anh, lúc đó, hai tay anh run rẩy không thể nào làm tiết.

Chần chờ, bất an, do dự, sợ hãi... Nhưng nguy cơ trí mạng này chặt đứt sự nghiệp anh yêu nhất trong một đêm. Anh nhận ra mình khó có thể vượt qua trở ngại được nên đã bỏ dao phẫu thuật trong giây chập và tuyệt vọng.

Nói không đau là giả.

Thư Tình ngẩng đầu nhìn, lại chỉ nhìn thấy lông mi Cố Chi hơi run, một lát sau anh đã khôi phục lại sự bình tĩnh trước kia, xoay đầu lại cười với cô: “Nhưng mà cũng được, nếu như không có kinh nghiệm trải trở đó, làm sao anh có thể gặp được em?”

Anh cầm lấy tay cô, lúc này, Thư Tình có chút không thở nổi,

Cô đột nhiên vòng qua eo anh, kề mặt lên ngực anh nhưng không biết nên nói cái gì.

Anh vốn là người mạnh mẽ như vậy, dường như cho tới bây giờ anh cũng không cần sự an ủi của cô, cho nên cô mới có thể nhìn ra lúc này anh đang cảm thấy chần chờ bất an. Thậm chí cô không biết nên an ủi anh như thế nào, bởi vì nhìn bề ngoài anh rất tốt, hoàn toàn không cần an ủi.

Rất lâu sau cô mới nói: “Nhưng anh không phải hung thủ giết người, anh không nên nghi ngờ chính mình như vậy. Anh làm tất cả cũng vì muốn cứu được tính mạng bệnh nhân, cho dù sợ thất bại cũng không nên bị lên án.”

Cố Chi im lặng rồi mới trả lời cô: “Anh áy náy không phải vì chính mình không thể cứu sống cô ấy, nếu như chỉ là vấn đề năng lực có lẽ anh cũng sẽ không sinh ra cái gọi là tâm lý oán hận buồn cười đó.”

“....”

“Điều khiến anh không thể quên đi là vì anh đã không bận tâm tới lời khuyên của chủ nhiệm Lưu, tự tiện làm giải phẫu cho cô ấy, hoặc từ bắt đầu anh không nên do dự cái gì. Bởi vì nếu như không tranh chấp cùng ông ấy mà chần chờ, nếu như anh có thể đưa cô ấy lên bàn mổ sớm hơn, cô ấy có thể sống lâu hơn.”

“....”

“Thư Tình, hung thủ trực tiếp hại chế cô ấy mặc dù không phải anh nhưng trong lúc khẩn cấp nhất anh lại chần chờ, cho nên không thể nói trong chuyện này anh cũng là một phần rất quan trọng, có khác gì hung thủ đâu? Anh phải thừa nhận anh không giống cái người vô tư trong tưởng tượng của em, em chỉ biết anh làm phẫu thuật cho người bệnh dưới tình huống chưa được người nhà đồng ý, nhưng trên thực tế anh cũng đã từng chần chờ, giây chập, bởi vì anh cũng quan tâm tiền đồ của mình, quan tâm những hư danh phù lợi”

Thư Tình quyết đoán vươn tay che kín miệng anh, bình tĩnh nhìn anh: “Cố Chi, em phát hiện nhiều lúc anh rất có khuôn cách của nam chính trong phim tình cảm, anh tự cho rằng mình là nam thần sao? Vô tư bác ái, ý chí trọng lớn, tâm hệ thiên hạ... Nếu quả thực anh là người như vậy, hôm nay em phải đi xin cho anh tư cách trúng cử đại biểu Trung Quốc.”

“.....” Lần này tới lượt Cố Chi á khẩu không trả lời được.

Thư Tình buông tay đang che trên miệng anh, nói: “Anh là người không phải thần, mặc dù bề ngoài dễ nhìn hơn người bình thường một chút nhưng anh cũng là phàm phu tục tử, cũng có thất tình lục dục hoặc lấy mình làm trung tâm mọi chuyện, tất cả những chuyện đó là chuyện quá bình thường. Cho dù anh bởi vì chính mình nhất thời do dự mà tự trách không thể cứu sống người bệnh thì anh cũng nên hiểu rõ một chuyện, xa hội giao phó cho bác sĩ trách nhiệm cứu người nhưng cũng không muốn dưới tình huống không thể thành công cứu sống người bệnh thì bác sĩ sẽ phải đi tìm cái chết. Huống chi nhìn cả câu chuyện, không phải cuối cùng anh vẫn khắc phục điểm nghi kỵ, vẫn lựa chọn không để ý lợi ích của mình mà đi cứu người hay sao?”

“.....”

“Cuối cùng, em muốn nói, cho dù y thuật của anh có cao siêu tới đâu, không nhất định anh mổ sớm cho cô ấy thì cô ấy sẽ sống sót. Thầy Cố, tự kỷ là bệnh, phải trị!”

80. Chương 80

Lúc Cố Chi đi toilet, Thư Tình chậm rãi đi dọc theo hành lang, không ngờ một cánh cửa bên tay trái đột nhiên mở ra, một ông cụ người Pháp mái tóc hoa râm đi ra, lúc trông thấy cô thì ông cụ ngẩn người.

Đang là kỳ nghỉ hè của Pháp, trong trường học gần như không có ai, người Trung Quốc lại càng hiếm thấy.

Thư Tình lễ phép nói: “Bonjour!” (Xin chào)

Ông cụ cũng lễ phép đáp lại cô: “Bonjour!”

Nhìn vào căn phòng qua cánh cửa khép hờ, Thư Tình phát hiện trên tường đều là ảnh tốt nghiệp, không nhìn được mà nhìn thêm vài lần.

Ông cụ hòa nhã cười rộ lên, hỏi cô cũng là học sinh trường y sao, Thư Tình lắc đầu nói bạn cô trước kia là học sinh trường này.

“Il est aussi ois” (Cậu ấy cũng là người Trung Quốc sao?)

“Oui, il est ois.” (Đúng vậy, anh ấy cũng thế.)

“ent il s’ appelle” (Tên của cậu ấy là gì?) Ông cụ đột nhiên hăng hái hỏi Thư Tình, trong trường trước nay có rất ít học sinh người Trung Quốc, ông cảm giác mình nhất định sẽ biết học sinh Trung Quốc tốt nghiệp trong miệng cô.

Thư Tình chần chờ một lát rồi nói tên Cố Chi, thì cô thấy đột nhiên ông cụ cười ha ha, kéo cánh tay cô đi vào phòng.

Thư Tình lại càng hoảng sợ, không biết có nên giãy ra hay là đi theo ông, may mà ông cụ nhanh chóng dừng lại trước một bức ảnh trên tường, chỉ thẳng vào một tấm hình trong đó, quay đầu nhẹ nhàng cười với cô.

Ánh mắt Thư Tình nhìn vào tấm hình kia, thoáng giật mình.

Trong hình một đám người trẻ tuổi tươi cười sáng lạn ngồi trên bãi cỏ, chính giữa có hai người Trung Quốc, trong đó là một người là người cô quen biết, Cố Chi. Ngoại trừ việc anh mặc áo khoác trắng lã lã, khuôn mặt cũng non nớt và trẻ hơn so với bây giờ.

Xung quanh đứng cùng rất nhiều người Pháp, trên mặt anh là trầm tĩnh dịu dàng, nụ cười cũng nhẹ nhàng đậm đậm, mang theo nét trẻ trung mà cô không biết, chỉ có cặp mắt kia giống hiện tại như đúc, sáng ngời thâm thúy như ánh sao sáng trong bầu trời đêm, không thể bỏ qua.

Ông cụ vươn tay về phía Thư Tình, nói bằng tiếng Pháp: “Xin chào, tôi tên là Marc, từng là thầy giáo của Cố Chi.”

*

Lúc Cố Chi trở lại hành lang, nhìn từ cửa sổ ra ngoài thì trời đã tạnh mưa, quả thật là tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Anh đến chỗ vừa rồi Thư Tình đứng lại thấy trên hành lang trống trải không có một bóng người.

Anh nghe thấy tiếng hai người trò chuyện truyền ra từ cánh cửa khép hờ thì mới dừng bước, yên lặng đứng bên cạnh cửa nhìn một màn trong phòng.

Thư Tình nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng cười cùng Marc, mãi cho tới đi ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa thì cô và Marc mới quay đầu lại nhìn.

Vẻ mặt Cố Chi rất trầm tĩnh, khẽ gật đầu với Marc, gọi tiếng tiếng: “Thầy.”

Trang trí trong phòng vẫn giống như trước, mà ngay cả bề ngoài của Marc cũng không thay đổi nhiều ngoại trừ mái tóc hơi bạc giờ đã thành mái đầu hoa râm.

Ánh mắt Cố Chi dừng lại một lát trên tấm hình kia, chậm rãi đi tới bên cạnh Cố Chi, dặt tay cô và nói với Marc: “Xin lỗi thầy, bọn em đang vội không thể ở lâu.”

So với Cố Chi vẫn tỉnh táo ung dung thì Marc kích động hơn nhiều, ông nhìn thấy học sinh ngày xưa mình yêu thích nhất thì hai mắt tỏa sáng, chỉ tiếc... Cố Chi không muốn ở lại lâu.

Ông do dự một lát rồi nói: “Trước kia thầy nghe nói em xảy ra chuyện ở Trung Quốc, đã rất lo lắng cho em nhưng không liên lạc được với em ——”

“Cũng là việc đã qua.” Cố Chi không muốn nhiều lời, nhẹ nhàng cười, bước lên trước nắm tay ông: “Bây giờ em quả thật rất tốt, em xin lỗi vì không trở lại thăm thầy. Cho dù em có phát triển tiếp theo kỳ vọng của thầy hay không, em vẫn luôn cảm ơn thầy vì đã từng dốc lòng dạy bảo em.”

Marc nhìn anh một hồi lâu, há to miệng, một lúc sau mới nói được một câu: “J’ espère que tu as trouvé la vie que tu veux.” (Thầy hi vọng em đã tìm được cuộc sống mà em muốn)

Cố Chi bình tĩnh nói: “Merci, J’ ai la trouvé avec lui.” (Cảm ơn thầy, em nghĩ em đã tìm được rồi, ở cùng với cô ấy.)

Ánh mắt Marc dừng lại trên người Thư Tình, cô gái trẻ tuổi mặc dù không kinh diễm động lòng người nhưng lại có một vẻ phấn chấn bằng bột, phong thái hoạt bát sinh động, một cái nhìn mảy một nụ cười cũng mang theo vẻ thần nhiên tự tại, giống hệt Cố Chi trước kia.

Ông đột nhiên cười rộ lên, hiểu rõ trong lòng đứa nhỏ mà mình vẫn luôn yêu thích đang nghĩ cái gì.

Ai nói cậu ta cam tâm tình nguyện buông tha cho sự nghiệp y học?

Trước khi hai người bước đi, Marc nắm tay Thư Tình, lén lút nói mấy lời bên tai cô, Thư Tình kinh ngạc nhìn ông, cuối cùng cười cười gật đầu.

*

Sau khi ăn một bữa tiệc lớn vô cùng náo nhiệt cùng bà chủ nhà, Thư Tình kéo Cố Chi ra ngoài tản bộ.

Con đường lớn nhiều cây là một trong những phong cảnh đặc sắc của nước Pháp, mà ngay cả từ đơn này trong tiếng Anh cũng phát triển ra từ tiếng Pháp. Đèn đường chiếu lên bóng cây loang lổ mà dịu dàng, ánh sáng nhỏ vụn xuyên qua tán cây rơi xuống, giống như những ánh sao rơi đầy đất.

Trên đường mòn cũng có rất nhiều người Pháp đang đi dạo, có gia đình đưa trẻ con ra ngoài chơi, từng đám trẻ chạy tới chạy lui trên đường, miệng thì ê a la hét.

Một cô bé cột tóc đang chạy đến trước mặt hai người thì đột nhiên vấp ngã trên đất, thuận tay vúi vào bắp chân Cố Chi, cô bé đáng thương ngẩng đầu nhìn lên.

Cố Chi bật cười, ngồi xổm xuống đỡ bé dậy, dùng tiếng Pháp hỏi bé ngã có đau không.

Cô bé thẹn thùng che mặt chạy đi, sau đó ôm lấy cổ mẹ đứng cách đó không xa và chỉ vào phía Cố Chi, vừa vội vàng nói nói cái gì đó, mẹ cô bé nhìn về bên này cười thân thiện, cảm kích gật đầu.

Sau một đoạn đường, Thư Tình kéo tay Cố Chi, đột nhiên nghiêng đầu hỏi anh: “Anh thích con trai hay con gái?”

Cố Chi dừng một chút: “Cũng như nhau.”

“Em thích con trai hơn.” Thư Tình rất thẳng thắn: “Con gái nuôi không tốt, từ nhỏ đã lo lắng cái này cái kia, sợ con bé nũng nịu quá rồi không thể chịu khổ, lại sợ con bé quá lỗ mãng không quản thúc được.”

Cố Chi nở nụ cười: “Sớm như vậy mà em đã tính toán chuyện sinh con dưỡng cái rồi sao?”

Thư Tình đỏ mặt, lại nói hùng hồn: “Sớm? Thầy Cố, anh cũng đã ba mươi tuổi rồi, làm gì mà sớm?”

“Không sớm sao?” Cố Chi nhíu mày nhìn cô: “Thư Tình, em còn chưa gả cho anh đã bắt đầu lo lắng chuyện đứa nhỏ rồi, anh không ngờ em lại cởi mở tới mức có thể làm mẹ khi chưa lập gia đình.”

“...”

“Xem ra em đang thúc giục anh nhanh chóng cầu hôn phải không?”

“...” Cô thẹn quá hóa giận vung tay anh ra: “Anh biết là em nhất định sẽ gả cho anh sao?”

“Không lấy anh thì gả cho ai?”

“Trương Diệc Chu, Tống Dư, Trình Ngộ Sâm.... Đàn ông tốt nhiều như vậy, gả cho ai mà không được?” Thư Tình không sợ chết tranh luận.

Ngay sau đó, thầy Cố có tham muốn giữ lấy rất mạnh kéo tay cô lại, ôm chặt cô vào trong ngực, từ trên cao nhìn chăm chăm vào cô: “Sao anh lại không biết thí sinh dự bị của em lại nhiều như vậy? Triệu Tiền Tôn Lý, Chu Ngô Trịnh Vương, em có muốn gộp cả trăm họ không?”

Vào lúc này, trong lòng thầy Cố nghiêm nhiên nghĩ ra một trăm phương pháp khiến Thư Tình không gả ra ngoài được, phương pháp đầu tiên chính là....gieo xuống một hạt mầm nhỏ, từ đó mẹ đứa nhỏ thế nào cũng phải gả cho anh.

Thư Tình hoàn toàn không biết dự tính của Cố Chi, chỉ cười đến gãy cả lưng, vươn tay vuốt lên đôi lông mày nghiêm túc của anh: “Em cũng muốn lắm, chỉ tiếc Trương Diệc Chu không thể qua được cửa của mẹ em, từ mấy năm trước Tống Dư đã thoát khỏi thế giới của em, Trình Ngộ Sâm thì càng không cần nghĩ, anh ấy và thư kí Ngô còn đang ung dung vui vẻ ở Thượng Hải.” Cô giả bộ thờ dài, buông tay: “Lúc em còn trẻ người non dạ đã bị anh lừa gạt, bây giờ lớn tuổi rồi nên không ai muốn nữa.”

Cố Chi liếc cô một cái: “Sao, em nói giống như em đang chịu thiệt thòi vậy, đi theo anh thì em rất tủi thân sao?”

“Không phải sao? Anh lớn tuổi vậy rồi, ai mà biết được các bộ phận của anh có thể già yếu hơn so với em không?” Cô trợn tròn mắt nói mò.

Cố Chi ngừng chân, mỉm cười nhìn cô: “Thư Tình, em đang nghi ngờ anh sao?”

Thư Tình còn chưa kịp nói chuyện đã bị người đàn ông núi lửa phun trào khiêng lên đi trên đường, hành động này quá kinh thế hãi tục, cô vừa quần vừa thẹn nhưng lại không thể la to, chỉ đành đánh anh không ngừng.

“Cố Chi, anh uống lộn thuốc à? Không ngại mất mặt sao?” Giọng nói được giảm thấp khó nén sự khinh bỉ.

Cố Chi thoải mái khiêng con môi về nhà, mỉm cười nói: “Không ai biết anh, cũng không dọa tới ai.”

“Hình tượng người Trung Quốc đều bị anh hủy diệt hết rồi!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh mau thả em xuống!”

“Xin lỗi, trong mắt người Pháp, cái này gọi là tình thú.” Anh lại biến thân thành một thầy giáo tiếng Pháp, phổ cập văn hóa nước Pháp cho cô.

Vì vậy, anh cứ khiêng cô đi thẳng về nhà bà chủ rồi mới đặt cô xuống.

Thư Tình trừng anh, lại phát hiện người luôn trầm ổn tỉnh táo vào lúc này chân mày khóe mắt đều mang theo chút vui vẻ, cả người tản mát ra chút gì đó tùy ý không kiêng dè chứ không phải là ôn nhuận nội liêm chói lọi như ngọc thạch trước kia.

Cô đột nhiên hiểu ra, tại một nơi không ai biết, dường như anh rút cuộc cũng vứt bỏ được toàn bộ nỗi băn khoăn trong quá khứ, thật sự tự do bỏ qua một lần.

Cô hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt sống động nhanh nhẹn đó của anh, sau khi vào phòng ngủ lầu hai, Thư Tình đột nhiên lấy điện thoại di động chụp ảnh anh, nhìn vào đôi mắt nghi ngờ của anh, cô chỉ cười nói: “Lưu làm kỷ niệm.”

“Kỷ niệm gì?”

“Thầy Cố điên cuồng.”

“...” Cố Chi vươn tay đoạt lấy điện thoại di động của cô, mở album ảnh ra, đồng thời ý vào chiều cao của mình để tránh được động tác nhảy dựng lên đoạt điện thoại của Cố Chi.

Anh đảo đảo file, ngón cái đột nhiên dừng lại trên một file.

“Soleil?” (Mặt trời)

Thư Tình quăn bách, cuống quýt kêu lên: “Không cho phép xem!”

Cố Chi thấy mặt cô đỏ tới tận mang tai, dừng lại một chút để điện thoại ên tay cô, sau đó đi tới bên giường thay quần áo. Sau khi thay xong thì đẩy cửa đi tới toilet cuối hành lang tắm rửa.

Nửa giờ sau, anh về phòng thì Thư Tình đang ngồi trên giường ngẩn người, thấy anh tiến đến thì nhanh chóng tới gần nhưng lại bị anh đẩy ra khỏi cửa: “Đi tắm đi.”

Thư Tình ngượng ngùng đi về phía toilet, lầm bầm một câu: “Quý hẹp hòi.” Nhưng cô đi được một nửa thì dừng lại, vẫn quay đầu trở về gõ cửa, lấy điện thoại trong túi đưa anh.

Người đàn ông đứng cửa ung dung nhìn cô: “Đưa anh làm gì?”

“Không phải anh muốn xem album ảnh sao?” Cô thỏa hiệp.

“Không phải em không cho anh xem sao?”

“... Cũng không phải là không được xem.” Cô lầm bầm một câu.

“Anh cũng không nhất định phải xem.” Anh được một tác lại một tiến thêm một thước.

“Rốt cuộc anh có xem hay không?” Thư Tình nổi giận, ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh.

Cố Chi nở nụ cười: “Em đã hi vọng anh xem như vậy thì để anh cố nhìn một chút.”

“...”

Thư Tình đen mặt đi tắm, chỉ còn một mình Cố Chi ngồi trong phòng mở album ảnh trong điện thoại di động.

Anh cho rằng lý do cô quăn bách không muốn cho ai xem là những bức ảnh hài hước hồi nhỏ của cô, nhưng bất kể thế nào anh không ngờ trong file Soleil lại tràn ngập ảnh của một người — chính là anh.

Trong nháy mắt, Cố Chi giật mình ngồi nguyên tại chỗ, chuyển màn hình liên tục theo bản năng, trong đầu trống rỗng.

Trong đó có mấy trăm bức ảnh, bức gần nhất chính là ảnh cô vừa chụp anh, cười tươi không cố kỵ gì, trên mặt là nét thoải mái sung sướng đã lâu chưa có. Mà bức ảnh xa nhất là từ nhiều năm trước, bộ dạng anh xoay người ghi chép trên bảng, động tác cúi đầu đánh chữ trên bàn phím, bóng lưng đeo balo đen đi tới cuối hành lang sau khi tan học, ảnh cô chụp anh khi đứng trên tầng của khu nhà học.... Đủ hình ảnh về anh, mỗi một bức ảnh đều khiến anh thất thần thật lâu.

Mỗi ảnh chụp cô đều để một cái tên riêng: thầy Cố nam thần, thầy Cố khêu gợi, thầy Cố dịu dàng, thầy Cố trầm tĩnh....

Bởi vì quá nhiều ảnh nên càng về sau lại càng không còn tư bình thường để cô hình dung mà cô bắt đầu dùng một vài định nghĩa cổ quái, ví như “Thầy Cố thoát nhìn như nam chính trong phim Hàn”, “Thầy Cố thích hợp ở nhà làm chồng”.... Anh lật tới một bức ảnh anh mặc áo sơ mi trắng, cà vạt màu lam nhạt thì buồn cười, bởi vì ghi chú của bức ảnh là “Thầy Cố khiến người khác không nhìn được mà YY một trăm lần”.

Thư Tình ngưng ngừng đưa cửa vào, trên đầu nước còn đang nhỏ giọt, mà khuôn mặt cô đỏ bừng nhìn Cố Chi và điện thoại cất giữ bí mật của cô, rõ ràng cô vừa thẹn thùng vừa lúng túng nhưng vẫn giả bộ hung thần ác sạt vươn tay ra: “Trả điện thoại cho em!”

Cố Chi để điện thoại vào lòng bàn tay cô, lúc cô đang muốn rút tay lại thì nhanh chóng kéo cô vào trong lòng.

Thư Tình bất ngờ không kịp chuẩn bị ngã vào vòng tay anh, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, nghe thấy anh cúi đầu hỏi: “Soleil?”

Ánh mắt dịu dàng bình tĩnh như vậy, không hề cười nhạo và đắc ý, cô rớt cuộc bỏ xuống trái tim thiếu nữ tự ti, thừa nhận mình đã nghĩ quá nhiều.

Đúng vậy, cô nhìn anh nhiều năm như vậy, đi theo bước tiến của anh nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn không hiểu Cố Chi của cô là người thế nào? Làm sao anh có thể vì những hành động nhỏ và tâm tư nhỏ mà cảm thấy cô ngu ngốc và hèn mọn được?

Mới đầu vì cô âm thầm thích anh cho nên dưỡng thành thói quen chụp trộm hình anh, càng về sau thói quen này càng trở thành một phần trong cuộc sống của cô, dù là được bên cạnh anh cũng không nhìn được mà chụp từng bức hình không giống nhau về anh, thỉnh thoảng ngồi một mình lấy ra nhìn cũng sẽ cười được.

Nhìn đôi mắt sáng rực, cô đỏ mặt nói thẳng: “Anh có nhớ năm em học năm nhất, anh cho chúng em xem vở kịch ‘Nhà thờ đức bà Paris’?”

Trong vở kịch nổi tiếng, có một ca khúc được nhiều người biết — Tu es e le soleil. Tên tiếng Trung là: Người như ánh mặt trời.

Thư Tình nói: “Lúc đó anh cười nói, nếu có một ngày bọn em muốn dùng tiếng Pháp tỏ tình với người mình thích, có thể hát bài này.”

Cho nên cô lén đặt tên cho album ảnh này là Soleil, để kỷ niệm tình yêu nhỏ bé tầm thường của mình, mặc dù khi đó cô cũng không biết bọn họ sẽ có ngày hôm nay.

Cố Chi trầm mặc, đem cô ôm vào trong ngực, hôn hôn trán cô.

Thư Tình lại tránh ra, đi tới bên cạnh ban công, đẩy cánh cửa màu trắng ra.

Paris là một thành phố xung quanh có kiến trúc thấp, cổ xưa nhưng mà bởi thế nên đứng trên ban công có thể nhìn đến những nơi rất xa, kể cả ngọn đèn sáng chói trên tháp Eiffel.

Trong gió đêm cô quay đầu, chỉ vào tòa tháp lóe sáng chói mắt: “Tòa tháp này mặc dù chỉ đứng lặng ở Paris nhưng cả thế giới đều có thể nhìn thấy ánh sáng của nó, bởi vì nó đã không hề sợ hãi đứng thẳng trong tiếng kháng nghị của tất cả mọi người, vì vậy rốt cuộc hơn trăm năm sau đã trở thành công trình kiến trúc đặc trưng của Paris.”

Gió đêm thổi tung mái tóc dài của cô, cô giống như chiến sĩ nhỏ tự do mà dũng cảm, nhìn anh với ánh mắt sáng ngời nóng bỏng.

“Mà anh đã từng là mặt trời trong lòng em, bây giờ vẫn vậy, em luôn luôn tin tưởng về sự vĩ đại của anh, và anh cũng không nên chỉ là mặt trời của một mình em.”

“Anh có thiên phú, có tình cảm mãnh liệt, có đầu óc tinh táo và suy nghĩ sáng suốt, anh nên đứng bên bàn mổ ngăn những căn bệnh, dùng tín ngưỡng và nhiệt tình của anh cứu vớt tính mạng của bệnh nhân. Một thầy giáo tiếng Pháp tốt có thể có rất nhiều, nhưng mà một bác sĩ ngoại khoa tốt không dễ tìm như vậy, bởi

vì giỏi một ngôn ngữ có thể không ngừng cố gắng là được nhưng tình yêu thương y học chân chính, nguyện ý bỏ ra bao năm nỗ lực và yêu nó như yêu một người thì thầy giáo tiếng Pháp không thể sánh được.”

“Em vẫn luôn cảm thấy anh không phải là mặt trời của một mình em, mà anh nên dùng ánh sáng của mình chiếu sáng cho nhiều người hơn.”

Thư Tình đến bên giường, cúi đầu hôn lên đôi môi anh, lầm bầm nói: “Anh tin em không?”

Cô không ngừng hôn lên đôi môi anh, mỗi nụ hôn là một lời thì thầm, cuối cùng ngay cả Cố Chi cũng không biết mình trả lời cô thế nào. Cho tới khi môi cô dọc theo cổ anh đi tới lồng ngực, ngón tay cô dọc theo vạt áo cởi từng cái từng cái cúc áo.

Cả người anh nóng hổi, * sâu trong đáy lòng cũng bị cô kích thích ra.

Anh đè ngược cô dưới thân, từng chút từng chút đáp lại cô, nhiệt tình mà tùy ý, hôn từ trước ngực mềm lại tới bên trong cặp đùi tuyết trắng, thậm chí hôn lên đóa hoa mềm mại nhiễm đầy nước, dần dần biến câu nói “Anh tin em không” bên môi cô thành những tiếng than nhẹ.

Cả phòng vang lên tiếng mềm mại uyển chuyển, cảnh xuân kiều diễm vô hạn.

Mà sau khi anh khơi mào nhiệt tình của cô và được đáp lại, rốt cuộc cùng trầm mình vào, dung hợp chặt chẽ với cô. Ga giường trắng tinh bị hai người giầy vò nhăn nheo, mà còn quần lẩy thân hình rung động của hai người thật lâu.

Cố Chi ôm chặt người trong ngực, cuối cùng trao tất cả cho ôm, ôm cô dưới ánh trăng yên tĩnh, khôi phục lại hô hấp.

Thư Tình không nói gì thêm lại nghe thấy trên đỉnh đầu truyền tới giọng anh: “Anh tin.”

Giọng nói trầm thấp dịu dàng, giống như một lời thề vĩnh hằng bất biến.

Cô chớp mắt mấy cái, nhắm mắt dán lên bộ ngực trần của anh, trong thoáng chốc nhớ tới lời Marc đã nói với cô.

Cho tới giờ Cố Chi vẫn không bỏ qua ước mơ và y học, bởi vì anh đã từng vì ước mơ này không ngừng cố gắng nhiều năm như vậy, làm sao có thể buông tha đơn giản như thế?

Anh cũng không phải là một người cam chịu tầm thường, càng không nguyện ý vĩnh viễn chìm trong thất bại của quá khứ, mà cái anh cần chỉ là một cơ hội, một cơ hội cho anh đứng khỉ đối mặt với thất bại, một lần nữa cầm dao mổ đứng lên bàn giải phẫu.

Anh là một trong những học sinh được Marc coi trọng nhất, sự tỉnh táo và cơ trí của anh chính là thiên phú tốt nhất mà trời ban ột người bác sĩ, nếu như nói trên thế giới có cái gì khiến giáo sư hơn năm mươi tuổi Marc nổi danh thế giới tiếc nhất, chính là việc Cố Chi buông tha cho sự nghiệp y học.

Mà trước khi Thư Tình đi, Marc đã nói với cô: “Je suis vaincu que tu seras sa libérateurice. Sauve-lui, s’ il te plat.”

— Tôi tin rằng cháu sẽ cứu cậu ấy, làm ơn hãy giúp cậu ấy một chút.

81. Chương 81

Chuyến hành trình tới nước Pháp coi như tốt đẹp ôn hòa, tuy nhiên Thư Tình vẫn canh cánh trong lòng đối với thầy Cố không biết thỏa mãn đến đâu. Nhưng không thể không thừa nhận chuyến du lịch giúp cô có cảm giác thả lỏng rất nhiều từ sau khi cô bắt đầu đi làm.

Ngay trên đường về thì trên máy bay đã xảy ra một sự việc xen vào.

Lúc đó lên máy bay được gần nửa tiếng, Thư Tình đang cúi đầu đọc sách thì đột nhiên nghe thấy chỗ ngồi phía trước đột nhiên có người nghẹn ngào hô lên, nói là có người bất tỉnh.

Tiếp viên hàng không nhanh chóng đi tới bên này, vừa trấn an mọi người bình tĩnh không nên nóng vội, vừa dặn dò hành khách thắt chặt dây an toàn, không được rời khỏi ghế.

Bởi vì người bất tỉnh ngồi ngay phía trên Thư Tình nên những lời tiếp viên hàng không và người nhà của người bất tỉnh nói, cô đều nghe rõ.

Người bất tỉnh là một người đàn ông trung niên nước Pháp, đã hơn 40 tuổi, đi theo vợ con ông, nghe nói trước đó không lâu người đàn ông đó cũng đã xuất hiện những bệnh trạng tương tự, được khẩn cấp đưa đi bệnh viện. Bác sĩ nói là màng tim ông có một lượng chất lỏng tích lũy, có thể chọn dùng liệu pháp giải phẫu hoặc dùng liệu pháp là thuốc.

Người đàn ông có tâm lý chống lại phẫu thuật cho nên lựa chọn trị liệu bằng thuốc, nhưng mấy ngày nay bởi vì dùng hết thuốc chưa kịp đến bệnh viện xin tiếp, cho nên ông tự tiện dùng thuốc.

Bởi vì chuyến bay đang trong hành trình nên khó tìm được bệnh viện phù hợp, hơn nữa lại là trường hợp khẩn cấp.

Tiếp viên hàng không không có cách nào, chỉ có thể thương lượng với cơ trưởng, mà lại thấy sắc mặt người đàn ông dần dần tái xanh rồi trắng bệch hình như hô hấp có vẻ khó khăn.

Thư Tình thò đầu ra, Cố Chi ngồi cạnh lối đi nhỏ ấn đầu cô về, chân thật đáng tin nói: “Đừng xem.”

“VẬY ANH ——” Cô còn chưa nói hết lời đã thấy Cố Chi cởi dây an toàn, đi tới nơi người đàn ông đang nằm, ngồi chồm hổm xem xét bệnh tình.

“Tiên sinh?” Một cô tiếp viên hàng không kinh ngạc hỏi.

“Tôi là bác sĩ.” Cố Chi cũng không ngần đầu lên giải thích, sau đó vươn tay dò xét phần xương ngực của người đàn ông, bình tĩnh chạm vào bộ phận ở giữa xương ngực và trái tim, thỉnh thoảng dừng lại nhẹ nhàng sờ xuống một lát.

Tất cả mọi người nín hơi nhìn một màn này, đôi tay thon dài đẹp mắt, từng đốt ngón tay rõ ràng chuẩn xác kiểm tra từng bộ phận, động tác gọn gàng không hề do dự.

Cuối cùng Cố Chi thu tay lại, cau mày nói: “Lượng dịch trong màng tim tăng lên, làm nhiều tuần hoàn máu của người bệnh, khiến tĩnh mạch không thể thuận lợi truyền tới tim, công năng vận chuyển máu của trái tim bị ngăn chặn. Nếu như không tiến hành khẩn cấp việc châm cứu màng tim thì sợ rằng người bệnh sẽ không hít thở được.”

Anh nói bằng tiếng Pháp chuẩn, vợ người bệnh liền luống cuống, khóc lóc xin anh: “Tiên sinh, ngài là thầy thuốc, phiền toái ngài cứu ông ấy!”

Cơ trưởng cũng đi tới nơi, thấy Cố Chi thuần thục kiểm tra tình huống bệnh nhân, lưỡng lự hỏi anh: “Anh có thể cứu ông ấy không?”

Cố Chi hơi dừng lại, trầm mặc không nói, một lát sau cảm giác được trên vai nhiều hơn một bàn tay, đặt nặng trĩu trên người anh.

Không biết từ lúc nào Thư Tình đã cởi dây an toàn đi ra, cũng ngồi chồm hổm cầm lấy bàn tay hơi lạnh của anh, gật đầu với anh.

Nét mặt của cô rất bình yên, không hề có chút phòng bị, mang theo tín nhiệm và ỷ lại, giống như vô số lần cô đã chụp ảnh anh, dùng ánh mắt như nhìn thấy mặt trời nhìn qua anh.

Ánh mắt Cố Chi ngừng lại một lát, nhìn thấy sáng ngời trong đôi mắt trong suốt kia thì từ từ buông lỏng.

“Anh tin em không?” Đêm qua, cô đã hỏi anh vấn đề này vô số lần.

Mà câu trả lời của anh là: “Anh tin.”

Lượng dịch tích tụ quá nhiều sẽ ảnh hưởng tới việc tuần hoàn máu của người bệnh, nếu kịp thời tiến hành châm cứu màng tim để thả bớt lượng dịch thì bệnh trạng của người bệnh sẽ giảm bớt, thậm chí dần mất hẳn.

Mặc dù hút dịch màng tim có chút nguy hiểm nhưng nếu thực hiện thao tác cẩn thận, tiến hành theo một quy trình nghiêm khắc thì vẫn là một phương pháp trị liệu tương đối an toàn.

Tiếp viên hàng không nhanh chóng cầm hòm thuốc khẩn cấp tới, Cố Chi lấy ra những ống kim phù hợp, sau khi mở ra đưa cho Thư Tình: “Châm lên.”

Anh ngẩng đầu hỏi tiếp viên hàng không: “Có gói dựa không?”

Một cô gái ngồi phía sau nhanh chóng đưa đệm lưng mang theo: “Cái này được không?”

Anh gật đầu, trước tiên cởi áo sơ mi của người bệnh, sau đó đặt đệm lưng bên dưới thân người bệnh để duy trì vị trí nằm sườn dốc, tìm đúng tới khe thứ năm và thứ sáu bên trong, tay phải duỗi về phía Thư Tình: “Châm.”

Thư Tình liên tục đưa châm tới, không ngừng.

Trước khi Cố Chi châm xuống, nhẹ nhàng nói với cô: “Đừng nhìn anh.”

Cô lập tức hiểu anh sợ cô sẽ sợ hãi, vì vậy cúi đầu đáp: “Không sao đâu.”

Cố Chi không nói gì thêm mà từ từ cắm kim vào da người bệnh, cây châm dài biến mất trong thân thể người bệnh. Tim Thư Tình cũng thót lên tới tận cổ —— đương nhiên tất cả mọi người ở đây đều lặng ngắt như tờ nhìn một màn này, chắc chắn trong lòng ai cũng không thoải mái.

Mà khi anh xác định cây kim xuyên vào đã không có vấn đề gì, lúc này mới mở ống tiêm, mãi tới khi trông thấy một chất lỏng trong suốt màu vàng nâu từ từ tiến vào trong ống kim, trái tim căng thẳng mới thả lỏng ra.

Một nửa ống tiêm dịch được rút ra, Cố Chi đưa ống kim cho tiếp viên hàng không, sau đó kiểm tra mạch đập của bệnh nhân, tất cả chỉ số đều đang từ từ khôi phục lại bình thường.

Về mặt người đàn ông cũng tốt lên, chẳng bao lâu sau đã tỉnh lại, mở mắt nhìn một màn trước mặt.

Vợ ông vui mừng quá mà khóc, ôm ông nói không ra lời, mà ông mơ hồ lầu bầu một câu: “Nhiều người nhìn như vậy, muốn ôm thì trở về nhà lại ôm!”

Cố Chi thở nhẹ một hơi, mỉm cười đứng dậy, mà chỉ một thoáng tất cả mọi người trên máy bay đều hoan hô, vỗ tay nhiệt liệt.

Dường như anh không ngờ sẽ có một trận chiến lớn như vậy, lông mày hơi nhướng lên, có chút thụ sủng nhược kinh. Nhưng khi anh nghiêng đầu nhìn vào nét mặt tươi cười sáng lạn của Thư Tình, anh cũng không nhận được mà cười rộ lên.

Sóng gió lần này cứ vậy đi xuống, hai mươi phút sau khẩn cấp đáp xuống, đưa người đàn ông tới bệnh viện tiến hành quan sát.

Trước khi đi, đôi vợ chồng luôn tỏ vẻ cảm ơn, xưng Cố Chi là ‘Bác sĩ tốt khó gặp, gặp nguy không loạn.’

Mà Thư Tình nhân lúc Cố Chi không chú ý, quay đầu lại nhìn một ông cụ ngồi cuối khoang, trao đổi ánh mắt ý vị sâu xa.

Ông cụ đó không ai khác chính là thầy Marc của Cố Chi.

Trong cuộc sống của chúng ta tràn đầy rất nhiều câu chuyện ngẫu nhiên, chuẩn bị không kịp lúc, gặp được người có lòng và có năng lực.

Mà cái gọi là cơ hội không phải luôn trùng hợp, với người có lòng mang thiện ý vì bạn tạo ra một sự trùng hợp thì đó cũng là một cơ hội.

Marc là người đồng hành cùng cặp vợ chồng trung niên đó, áp dụng hút dịch màng tim vốn là cách chữa của ông, trước khi lên máy bay đã có biểu hiện của sự khó thở. Marc giúp ông ấy tiến hành kiểm tra trước

tiểu phẫu, sau khi xác định nguy hiểm rất nhỏ, nếu tiến hành thao tác hút dịch màng tim thì không có bất cứ điều gì nguy hiểm tới tính mạng.

Mà hút dịch màng tim là một phẫu thuật nhỏ mà bất cứ bác sĩ ngoại khoa có kinh nghiệm nào đều có thể áp dụng. Sau khi được sự đồng ý của hai vợ chồng, ông lựa chọn địa điểm tiểu phẫu ở một nơi đặc biệt, chỉ vì ông muốn học trò thông minh của mình có cơ hội được trở lại bàn giải phẫu.

Yêu cầu duy nhất của Marc chính là không thể nói cho Cố Chi việc ‘trùng hợp’ lần này là do ông sắp xếp. Ông muốn cho Cố Chi nhìn thấy tiềm năng của mình thì biện pháp tốt nhất chính là ‘vô tâm trồng liễu, liễu thành rừng’.

Toàn bộ quá trình Thư Tình đều hợp tác với ông, cuối cùng cô được tận mắt nhìn thấy tài năng y thuật trác tuyệt của Cố Chi — cho dù không phải cuộc giải phẫu phức tạp nhưng toàn bộ quá trình Cố Chi đều biểu hiện tinh táo thông dong, đó là sự rục rờ tuyệt vời của anh.

Lần này rốt cuộc cô cũng tin tưởng, có người từ nhỏ đã thích hợp theo nghề y, giống như người trước mắt cô.

*

Lại là một năm tới, Thư Tình nhân buổi chiều ngày cuối tuần ở nhà xem báo cáo cuối tháng, cuối cùng cô quyết định tới trường học tìm Cố Chi.

Buổi sáng hôm nay đã hẹn anh sau khi tan tầm sẽ tới sân bay đón ba anh, không thể giống như lần trước gặp ông bà nội, rồi tung rồi mù, không chuẩn bị chút nào đã phải đi?

Sau khi tới phòng làm việc của anh, chỉ có mình Hà Lâm ở đây, Thư Tình cười chào hỏi. Hà Lâm nhìn có chút mất tự nhiên nhưng vẫn khẽ gật đầu với cô: “Thầy Cố đang dạy học, cô tới tìm cậu ấy sao? Trước ngồi đây một chút.”

Thư Tình đáp rồi ngồi trên ghế của Cố Chi, tiện tay mở thời khóa biểu của anh, nhìn thấy phòng học quen thuộc.... Hả, phòng dạy của anh vẫn không đổi sao? Vẫn là phòng học trước kia đã dạy cô?

Cô chợt có suy nghĩ, cầm túi sách chạy ra ngoài, trước khi đi còn chào Hà Lâm: “Em cũng lên lớp, ôn lại thời gian học tiếng Pháp.”

Cô cười rất thoải mái, trong ánh mắt là niềm vui thật tâm.

Một mình Hà Lâm ngồi sau máy tình ngẩn người, cuối cùng mới thu lại ánh mắt, cười chua xót.

Ánh mắt của anh không sai, cô bé ngày xưa còn non nớt trẻ trung thì nay đã nở rộ, mỉm cười tự tin thông dong, sinh động đẹp đẽ, còn có trái tim thanh thản tự nhiên... Là do anh tưới tắm hay do bản thân cô ấy cố gắng?

Hà Lâm từng cho rằng bên cạnh anh nhiều người như vậy nhưng chỉ có mình cô xứng với anh nhất, nhưng bây giờ, xứng hay không cũng chỉ là một mình cô tình nguyện, yêu hay không yêu mới là mấu chốt quyết định xứng hay không xứng.

Thư Tình đi vào phòng học bằng cửa sau, chỗ ngồi phòng học vẫn giống như trước kia Cố Chi dạy cô, vừa đi vào đã khiến người khác cảm nhận được bầu không khí học tập thầy Cố mang tới.

Cô ngồi một hàng ghế không người, phía trước có người hỏi cô: “Bạn cũng tới nghe tiết thầy Cố sao?”

Thư Tình cười tủm tỉm gật đầu, nhìn xem, thầy Cố nhà cô vẫn luôn được hoan nghênh, luôn có người tham gia tiết học, đặc biệt là những cô gái xuân tâm nhộn nhạo.

Lúc cô tới đang là nghỉ giữa tiết, Cố Chi tới phòng nghỉ, trong phòng học chỉ có những học sinh đang ngồi nói chuyện phiếm.

Cô nghe thấy mấy cô bé hàng trước đang thảo luận về Cố Chi: “Mấy hôm trước mình nghe một đàn chị năm tư nói, bạn gái thầy Cố chính là học sinh của thầy.”

Những người khác giật mình: “Thầy trò yêu nhau sao? Không thể nào? Kinh thiên động địa khiếp quỷ thần như vậy sao? Thầy Cố không giống người phóng khoáng như vậy!”

“Cái này nói lên đàn chị nhà thầy ấy là người phóng khoáng, nam thần khó tiếp cận như thầy Cố mà cũng có thể theo đuổi được, đúng là tấm gương cho chúng ta!”

Thư Tình bật cười một tiếng, nhận lấy sự chú ý của vài người, cô nhanh chóng khoát tay: “Các em cứ tiếp tục.”

“Chị ở đâu vậy?” Có người hỏi cô.

“À, tính ra là đàn chị của các em.” Cô nói dối.

“Vậy chị cũng là ngành tiếng Pháp chuyên nghiệp.”

“Vậy chị cảm thấy thầy Cố có đẹp trai không?” Một cô gái cười rộ lên: “Chúng em cũng rất thích thầy ấy, tiếc là thầy ấy có bạn gái rồi. Chị là đàn chị, chị có nghe nói về bạn gái thầy ấy có xinh không?”

Thư Tình suy nghĩ một lát: “Có nghe nói, thật ra là người rất phổ thông, cũng không phải đại mỹ nữ gì.”

“Mình đã nói thầy Cố không phải người trông mặt bắt hình dong rồi!” Một cô bé nghe thấy không phải người đẹp, ánh mắt sáng long lanh hỏi: “Vậy chị cảm thấy chúng em có cơ hội đục khoét không?”

“...” Vấn đề này đúng là không thể đáp được, Thư Tình khó xử nói: “Cái này chị cũng không biết, em nên hỏi thầy Cố.”

“Vậy chị có nghe nói trước kia người đó đã theo đuổi thầy Cố thế nào không?” Một cô bé vẫn chưa từ bỏ ý định.

Thư Tình u oán: “Làm sao em biết là đàn chị đó theo đuổi thầy Cố mà không phải thầy Cố theo đuổi đàn chị ấy?”

Thấy cô hàm ý nghiêm khắc, hỏi một lúc lâu cũng không có được tin tức hữu dụng, cô bé vừa rồi lú lú rú rú thảo luận, vây quanh vấn đề làm sao để đục khoét nền tảng tư tưởng, giơ cao lá cờ ‘Trong tình yêu ai để ý tới thể diện’, tiến hành một loạt suy nghĩ và suy luận, cuối cùng xây dựng ý đồ hoành tráng muốn thầy Cố hồng hạnh xuất tường.

Thư Tình nén cười, lại không nhịn được cảm thán. Vì sao thầy Cố vẫn hấp dẫn người khác như vậy, dẫn tới hâm mộ của vô số thiếu nữ?

82. Chương 82

Lúc Cố Chi đi vào phòng học, tiếng xì xào bán tán rất cuộc cũng yên tĩnh lại.

Anh mở sách trong tay, vừa ngẩng đầu vừa nói: “Bây giờ chúng ta sẽ gọi một bạn đọc một lần ——” mới nói được một nửa, ánh mắt anh ngừng lại trên thân người mới ngồi ở bàn thứ tư trống rỗng.

Thư Tình từ từ nở nụ cười tươi tắn như lúc trước từng là học sinh của anh, dùng ánh mắt sáng ngời an tĩnh nhìn anh, mỗi khi như vậy anh sẽ cảm thấy giống như toàn bộ ánh đèn trên thế giới đều tụ lại trên người mình, mà trong mắt cô cũng chỉ có anh.

Cố Chi không ngờ cô sẽ tới nghe giảng, anh trầm mặc một lát, nói với giọng không hề khác thường: “Mời bạn học ngồi chính giữa bàn thứ tư đọc bài khóa của chúng ta một lần.”

“Ha ha, chị thăm rồi!” Cô bé ngồi hàng trước nhỏ giọng cười nói, tốt bụng quay đầu đưa sách xuống cho Thư Tình nhưng tiếc nuối trong ánh mắt không thể bỏ qua.

Hiển nhiên cô bé sẽ không thừa nhận có sách hay không có sách sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì, bởi vì đàn chị này rõ ràng vì sắc đẹp của thầy Cố mà đến, làm sao có thể đọc được bài khóa?

Thư Tình nhận sách của cô bé, dùng khẩu hình nói câu cảm ơn, sau đó mỉm cười đứng dậy, dựa theo số trang của bài khóa bắt đầu đọc, khiến một đám người chần kinh.

Phillip rentre Joelle dans l'ue.

Phillip gặp Joelle trong sân trường.

Phillip est tres tent de se voir.

Phillip rất vui khi được gặp cô ấy.

....

Những câu chữ vừa đơn giản vừa quen thuộc bật ra khỏi miệng thì trong đầu cô bỗng xuất hiện rõ ràng cảnh tượng năm đó — khi đó cô còn trẻ ngồi ở hàng thứ nhất, ngẩng đầu nhìn lên anh lạnh lùng trong trẻo, chăm chú phân biệt từng âm anh phát ra, để ý từng hình dáng miệng khi anh phát âm.

Anh nói với cô: “Âm lưỡi không thể phát quá nặng, nếu không sẽ có vẻ dòn sức, sẽ mất tự nhiên.”

Anh chui đầu đánh chữ trên word, bộ dạng tùy ý mà ưu nhã, giơ tay nhắc chân lộ rõ phong thái.

Anh luôn gọi người đọc bài khóa, ban đầu luôn nhằm vào cô, càng về sau càng cẩn thận tỉ mỉ sửa chữa lỗi phát âm của cô, cuối cùng sẽ nhân cơ hội cô đọc bài chưa tốt sẽ khuyên bảo cô.

Mỗi một từ đều là Cố Chi dạy cho cô, những từ đơn khó đọc thì hôm nay cô đã có thể lưu loát đọc được, thậm chí cô có thể cảm thấy cổ họng hơi căng lên.

Rõ ràng đã qua rất nhiều năm nhưng hôm nay nhìn lại, tất cả lại giống như ngày hôm qua.

Anh dạy cô phải chăm chỉ với việc học của mình, đã có thiên phú thì đừng chỉ dựa vào hứng thú mà phụ đi ước nguyện ban đầu của mình. Anh dùng trầm mặc lắng nghe và động viên khi cô buồn bực vì gia đình mâu thuẫn, nói cho cô biết chỉ cần dùng trái tim bình thản đối với cuộc sống thì tất cả rồi sẽ tốt đẹp hơn.

Nếu như nói Phillip và Joelle trong sách giáo khoa cùng cô đi qua bốn năm đại học thì Cố Chi chính là Phillip và Joelle đặc biệt trở thành hồi ức tốt đẹp, dùng tư thái thong dong trầm tĩnh đi vào cuộc sống của cô, từ đó trở đi trở thành một phong cảnh không phai màu.

Lúc đó, ánh mặt trời tháng ba vừa lúc, gió xuân thổi bông liễu bay theo.

Cách nhau vài hàng ghế đầu, cô đọc xong toàn bộ bài khóa, ngẩng đầu lên yên lặng nhìn anh.

Cố Chi đột nhiên cảm giác thời gian như dừng lại vào lúc đó, dù anh đã không phải anh của mấy năm trước, Thư Tình cũng đã thành thực hơn khi đó rất nhiều, nhưng khi cô đứng ở cùng một nơi, dùng ánh mắt ấm áp sáng ngời nhìn anh thì tất cả đều giống như trước.

Điều không giống là năm tháng đổi thay nhưng phần giống là dịu dàng và tình cảm trong đôi mắt nhau.

Anh giật mình vì chính mình đã không nói nên lời, chỉ có thể nhìn chăm chú vào cô. Đường như anh muốn dung nhập cô vào trong đáy mắt, khắc thành một bức tranh thiên nhiên sâu sắc, vĩnh viễn không phai màu.

Trong phòng học yên tĩnh bỗng nhiên vang lên tiếng vỗ tay, vì phát âm lưu loát theo tiêu chuẩn tiếng Pháp của Thư Tình, cũng vì biểu hiện ung dung hào phóng của Thư Tình.

Cố Chi mất rất nhiều công sức mới thu lại được tinh thần, mỉm cười nói: “Mời ngồi.”

Thư Tình trả sách lại cho cô bé ngồi hàng trước thì đối phương đã trợn mắt há mồm.

Đã rất lâu cô không ngồi trong phòng học nghe Cố Chi giảng bài, hôm nay lại trải qua cảnh tượng ngày xưa, lúc này mới cảm thấy vô cùng hoài niệm.

Mãi cho tới khi chuông tan học vang lên, cô đều đắm chìm trong cảm giác tốt đẹp mà tiếc nuối, Cố Chi đứng trên bục giảng ưu nhã trầm tĩnh, dịu dàng thong thái, không chỉ khiến cô yêu tiếng Pháp, càng không ngừng đưa ngôn ngữ đẹp đẽ này truyền cho càng nhiều học sinh.

Cố Chi dọn dẹp sách xong, đi tới bên cạnh bàn thứ tư, bên môi tràn ra nhẹ nhàng vui vẻ: “Sao em lại tới đây?”

Lúc mọi người đang hóa đá, Thư Tình đến trước mặt anh, nhẹ nhàng kéo tay anh: “Tối nghe thầy Cố nhà em giảng bài, ôn lại thời gian cũ, được không?”

Trong phòng học đã lặng ngắt như tờ rồi, yên tĩnh tới mức ngay cả một cây châm rơi trên mặt đất cũng nghe thấy.

Tất cả học sinh đang dọn dẹp sách vở và học sinh đang vui vẻ rời đi đều sợ ngây người, nhất là mấy cô bé nói chuyện cùng Thư Tình.

Mà hai người tay trong tay đi ra khỏi phòng học trong không khí quý dị này, ân ân ái ái, đung đung đưa đưa... lưu lại trên đất vài cái cảm ngạc nhiên.

*

Một tháng trước, trưởng khoa đã từng tìm Cố Chi nói qua một lần, biểu lộ ý tứ của ban lãnh đạo, hy vọng anh sẽ thay thế vị trí phó khoa thay thế cho Trương phó khoa.

Cố Chi uể uải chuyển từ chối, bởi vì sau khi trở về từ Pháp, anh đã không còn bài xích bàn giải phẫu, cũng bắt đầu một lần nữa giấc mộng và sự nghiệp y học của anh.

Viện trưởng rất tiếc nuối, nói anh nên suy kỹ một chút, mấy năm nay cống hiến của anh với khoa ngoại ngữ là rất lớn, thành tích trong việc dạy tiếng Pháp cũng rất rõ ràng, nếu như chuyên tâm đi trên con đường này thì có thể hướng tới vị trí cao hơn.

Mà Cố Chi vẫn từ chối ý tốt của ông, cuối cùng anh vẫn quyết định cầm dao giải phẫu và vẫn đồng thời giữ chức vị thầy giáo ở đại học C, nhưng bởi vì thời gian có hạn nên anh chỉ nhận lớp tiếng Pháp song ngữ chứ không nhận nhiệm vụ dạy lớp tiếng Pháp chuyên ngành.

Lúc Cố Chi cất bước rời đi, trưởng khoa tò mò hỏi anh: “Đã muốn ở lại vì sao lại không chọn lớp chuyên ngành, mà lại lựa chọn lớp song ngữ?”

Theo ý ông, lớp song ngữ giống như chỉ tới lớp vì hứng thú, cho dù thế nào cũng không sánh được với học sinh lớp tiếng Pháp chuyên ngành.

Cố Chi từ từ nở nụ cười, đáy mắt hiện lên dịu dàng nhàn nhạt, bởi vì ánh mắt như thế nên cả người anh cũng trở nên ôn hòa mềm mại, tràn đầy ấm áp của ngày xuân.

Viện trưởng kinh ngạc nhìn qua anh, lại nghe thấy anh nói: “Bởi vì tôi vẫn luôn tin tưởng, chỉ có xuất phát từ hứng thú mới có thể có đôi mắt phát hiện vẻ đẹp, như vậy lúc học ngôn ngữ này sẽ thời thời khắc khắc cảm thấy trong lòng vui vẻ thoải mái.”

Anh không nói rằng, bởi vì tôi gặp cô ấy trong một cơ hội như vậy.

Bởi vậy, dù lần nữa cầm dao giải phẫu, tôi cũng không thể buông bỏ ngôi trường này, lại càng không nguyện rời khỏi bục giảng kia.

*

Trên thế giới này có nhiều tình yêu như vậy, tình yêu đồng giới, tình yêu hai giờ, tình yêu tuổi già, vì sao không chấp nhận được thầy trò yêu nhau?

Đối mặt với một phần tình cảm như vậy, có lẽ sẽ có rất nhiều ngăn trở, đối mặt với rất nhiều ánh mắt không tốt, thậm chí cả mâu thuẫn, chửi rủa, công kích, vũ nhục.

Nhưng mà tất cả những điều đó không quan trọng, quan trọng là người bạn yêu có kiên định lựa chọn đi cùng bạn hay không. Dù là trong trời đất đều là ánh mắt và lời bàn tán, dù trong quá trình yêu nhau sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn mà bạn không thể tưởng tượng được, nhưng mà chỉ cần những người yêu nhau có đầy đủ dũng khí thì những điều đó chỉ là một hạt bụi không có ý nghĩa trong vũ trụ mà thôi.

Chỉ có những người yêu nhau nắm chặt mười ngón tay mới biết được, trong ánh mắt của nhau rực rỡ như thế nào.

Chỉ có anh và cô biết rõ, khi tất cả đều trở thành kết quả ngọt ngào thì những khó khăn và đau khổ nhất cuối cùng đã trở thành viên kim cương long lanh nhất trong đời bọn họ.

Người bạn yêu có thể là nam thân, nhưng đối với bạn mà nói, anh chỉ là người đàn ông của bạn mà thôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-dan-ong-cua-toi>